MEHSA

MIH

KÖR TALİH

EPHESUS

MIH

I: KÖR TALİH

MEHSA

EPHESUS

"İyiye yormak, iyilik getirir.
Sen istedikten sonra karga bile sana uğur getirir."

- EPİKTETOS

PROLOG

Karanlığın sardığı gecelerin en büyük şahidi hep ay olurdu.

Dinlerdi, susardı. Görürdü, aydınlatırdı. Karanlık yutar, ay göz yumardı. O her gece karanlığa hizmet eden dilsiz uşaktı. Bir gece daha karanlığın istediğini yaptı: Karanlık bir odanın içine ulaştı; iki kişiyi, üç zihni aydınlattı.

Birinci kişi masum bir kızdı. Onu sevgisiyle, büyük bir şefkatle sarmaladı çünkü ışığını ondan alıyordu.

İkinci kişi genç bir adamdı, onu karanlıkta bıraktı çünkü genç adamın bakışları asıl ışıktaydı.

Üçüncüsüne ise hiç dokunmadı çünkü varlığı yoktu. Yalnızca ikinci kişinin zihninde yaşıyordu. Karanlık onun asıl dostu, ikinci kişinin ise en büyük gizli düşmanıydı.

Ay bir köşeye çekildi, karanlığın yeni sırları ve sırdaşını saklayışını izledi. Tedbirli adımlarla ayın aydınlattığı kıza doğru biraz daha yaklaştı genç adam.

Buraya yalnızca merakından gelmişti ama şimdi büyülenmiş gibiydi. Önünde, her şeyden habersiz kendi yatağında yatan genç kız tarafından büyülenmişti.

Burası genç kızın odasıydı. Burası genç kızın eviydi ve izinsizce giren de kendisiydi.

Sınırları aşmış, yanlışı tatmış ve ona bakarken bu yanlışın bağımlısı olmuştu.

Genç kızın üzerine eğilince, gölgenin karanlığının bile onun ışığını soldurmaya yetmediğini görmek şaşırması için yegâne sebepti. Ona göre ay, gökyüzündeki tüm kara bulutlarla büyük bir savaş veriyor olmalıydı çünkü bu kızı aydınlatmak için elinden geleni ardına koymuyordu.

Oysa yalnızca genç adama parlıyordu genç kız, yalnızca onun gözünde aydınlanıyordu ama genç adam hiç keşfedilmemiş bir hazineye duyulan hayranlıkla kıza doğru çekiliyordu.

Yüzünü uzun uzun inceledi. Onu rahatsız edenin, onu bu şekilde rahatsız edip hayran bırakanın ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Yıllarca onu yakından takip ettirmiş ve defalarca uzaktan görmüştü ama canlı canlı gördüğünde vurulmuştu.

Şimdi derin bir uykunun kollarındaydı genç kız. Genç adam, zihnindeki çift başlı savaş yüzünden çoğu zaman uyuyamazdı. Önünde yatan kızın huzurlu ifadesine bakarken, annesinin kollarında oynayan küçük çocuğu yalnızca uzaktan izlemekle yetinen genç bir yetimin hayranlığı ve burukluğu vardı üzerinde.

Farkında değildi ama onun huzurlu oluşuna değil, onda olan huzura imreniyordu. Bu imrenme, bu kızın kollarına hasret kalmasına sebep olacaktı.

"Güzel," dedi içinden. "Çok güzel." Bir kadın için ilk iltifatıydı bu.

Genç kız, hayatının yönünü değiştiren adamdan habersizce uykusunda kıpırdandı ve genç adamın anlamlandıramadığı bir şeyler mırıldandı. Genç adamın gözleri dudaklarına takılı kaldı.

Beyazın içinde kırmızı.

Zihninin karanlık kısmı, "Kan," diye mırıldandı. Genç adam irkildi çünkü ilk defa karanlıkla aynı fikirde değildi. Yakut. Eşsiz kırmızı yakutları çağrıştırmıştı ona kızın dudakları ve hayatı boyunca yaşamadığı bir çekim hissiyatını da beraberinde getirmişti bu farkındalık.

Genç kız hareket edince, simsiyah saçlarından bir tutam yüzüne düşmüştü. Sanki dokunsa her zaman içine düştüğü cehennemi onu yakacak gibi hissediyordu. Harekete geçmek istiyordu. Bu dikkat dağıtıcı unsurdan, ondan uzaklaşmak istiyordu. Bir yandan da kıza daha çok yaklaşıyordu.

"Onun sınırlarını aşıyoruz," dedi içinden. Genç kızı izlemek bağımlılık yaratsa da geri çekilmek için hareketlendi ama kaderin çarkı onlar için harekete geçmişti.

Genç kız rüyasında ne görüyorsa hafifçe gülümsedi, genç adam, o anda boynuna ilmeğin geçirildiğini hissetti. İpin ucu kızın gülüşüne takılmıştı. İdam edilmek onun gülüşüne kalmıştı.

Tam o anda hissetmek istedi genç adam. Öpmek, dokunmak istedi.

Oysa bu hislerin, hayatında yeri yoktu. Uzun zamandır sadece intikam vardı. Yine de durdurmadı kendini. Yüzündeki ifade, bilmese de huzura duyduğu hasretti. O dünyaya doğru çekiliyordu. Fareli köyün kavalcısı, onun için müziğini çalıyordu. Sirenler, denizciler için şarkılarını söylüyordu.

Genç kızın masumiyeti ise yalnızca ona sesleniyordu.

Genç adam harekete geçmek için yavaşça eğildi ve genç kızın yüzüne düşen bir tutam siyah saçı geri çekti. Saçlarının dokusu, gerdirilmiş ipek gibiydi. Elinin tersiyle genç kızın yanağına yavaşça dokundu.

Uyanmazsa öpecekti. Eğer uyanırsa hem onun öfkesiyle yüzleşecek hem de geri çekilecekti.

Bu zamana kadar karşı cinsten birine karşı asla bu düşüncelere sahip olmamıştı. Kızın tenini okşayan elinde hissettiği küçük elektrik akımları bütün vücudunu kapladı, sanki gözle görülür gibiydi.

Teninde gezinen, dokunan, kana bulanmış eli hissettiyse bile uyanmadı genç kız.

"Sanırım şimdilik benden nefret etmek istemiyorsun," diye mırıldandı. Sesinde kendinin dahi asla duymadığı bir şefkat vardı.

Hafifçe gülümsedi. İki dudağının yanındaki gazap çöküntüleri genç adamın zalim güzelliğine eşlik etti.

"Ama edeceksin."

Yumuşak ve masum dudaklar, yalnızca ölüme kavuşmuş sert dudaklarla buluştu. Genç kız kıpırdanarak nefesini verdi ama uyanmadı.

Bu bir öpücük değil, yalnızca bir buseydi ama etkisi çarpıcıydı.

Ölüm öpücüğü genç adamın dudaklarında defalarca yankılanmıştı ama ilk defa yaşam busesini tadıyordu. Genç adam, dudaklarına değen solukla birlikte sanki ilk defa hayatında gerçek bir nefes almıştı. Bunun farkındalığıyla çarpılmış gibi geri çekildi.

İlk tepkisi korkuydu, sonraki ise öfke. Kaçmak istedi o an ama kilitlenip kalmıştı. Ne yapacağını bilemedi, hayatında her şeyi planlayan bu adam ilk defa ne yapmak istediğine karar veremedi. Sanki asla susmayan zihni ilk defa boşalmıştı.

Kendine gelmesi zaman alırken ona bu duyguları hissettirdiği için genç kıza kızdı.

Oysa kızın yaptığı tek şey uyumaktı.

Hissettikleri ve hissetmeyi bilmeyişiyle dişlerini birbirine kenetledi ve son bir kez genç kıza baktı.

Bu bakış aynı zamanda bir idrakti.

Sonunda ayın tüm gücüyle aydınlattığı güzel kızın sırrını çözebildi. Ay, onu aydınlatmaya çalışmıyordu. Ay, onun ışığından güç alıyordu. Tıpkı güneş gibi, gün ışığı gibi.

"Gün Işığı," diye fısıldarken bir adım daha geri gitti genç adam.

Sırf ona hissettirdikleri yüzünden bile ışığı sönmeye mahkûm edilecekti.

1
CANVER

"Sana bir hikâye anlatacağım, Gün Işığı.
Yalnızca çocukları avlayan Yılan'ın ve onun ezeli düşmanı
Karga'nın hikâyesi bu."

19.02.2017

Soğuk hava ve fırtına, yerde hafifçe birikmiş kar kristallerini bünyesine katıyordu. Kara bulutlar semayı kaplamış, Konya'yı hastalıklı bir adam misali âciz gösteriyordu. Biraz da yorgun. Tarihin ana kucağı Alâeddin Tepesi ise cıvıl cıvıl varlığını, üstüne örtülmüş ince, beyaz tabaka ile bütün halktan mahrum ediyordu. Okul ve iş çıkışı vakti olduğu için trafik kilitlenmiş durumdaydı. Şehrin en büyük meydanı olan Zafer Meydanı hıncahınç doluydu, büyük bir gürültüye ev sahipliği yapıyordu.

Bütün bu curcunadan olumsuz etkilenen halk ise gergin ve her an kavgaya müsait bir ruh hâlindeydi. Karmaşaya ev sahipliği yapan caddede oluşan gerginlik, sanki havaya yansıyormuş gibi gökyüzü aydınlığını esirgiyordu. Herkes üşüyor, ısınacağı anı dört gözle bekliyordu.

Bu soğukta tek bir adam nefretle yanıyordu.

Bu soğukta tek bir adamın ölü ruhu insanları üşütüyordu.

Toprağı örten kar, onun ölü gözlerini örten ise acımasızlıktı.

Adı *Siraç Vuslat'tı*. Kavuşmak istediği tek şey ise sebebi olanları yakmak. yaktığı yerde yanmaktı.

Ölümü bekleyen, kendi ölümünü isteyen bir adamla yüz yüze gelmiş miydiniz? Derler ki öyle adamların mezarları bile hazırdır. Yine derler ki mezarın soğuk toprağı onlar için bir yataktır.

Genç adamın da yatağı hazırdı. Çocukluğunun mezarına kavuşmak için gün sayıyordu. Sayılı günlerini tüketmek için bugün buradaydı.

Konya'nın bu buhranlı curcunasında, kaskatı bir çehreyle tramvay durağının en arka köşesinde, ona cehennemin biletini verecek son kapıyı bekliyordu.

"Bir anlaşma," diye mırıldandı zihnindeki. *Bir anahtar,* diye mırıldandı kendisi. Bu anlaşma için uzun zaman sonra ilk defa insanların içerisine karışmıştı. Genç adam, zihninde dönen fırtınanın hissizliğiyle etrafına bakındı. Gözleri kopkoyu, karanlığı aratmayacak kadar sert bir lacivertti. Nefretle solurken keskin hatları onu daha da korkutucu kılıyordu. Sessizdi, ölüm kadar sessizdi.

Bu anlaşma, onu ilk defa karşı cinsle karşı karşıya getirecekti. Aynı zamanda da borcunu ödeyecekti.

"Bir av," diye mırıldandı zihnindeki. Hayır, genç kız bir av değildi ama hem minnet borcunu ödeyip hem de ölüm yolunun kapısını açarken öyle bilse de olurdu. Çünkü öyle anlatacaktı bu hikâyeyi. Öyle inandıracaktı herkesi.

"Ama en çok kurulu," diyerek acımasız bir zevkle gülümsedi zihnindeki. Evet, kurulu. Çocukluğunun, çocukların katilini ama en çok onu. Sebebini, her şeyin sebebini. Ona yıllarca işkence eden sebebini öldürmek için bu anlaşmayı kabul etmişti.

Lacivert gözleri etrafta dolandı ve her şeyden habersiz olan insan kalabalığını taradı. İçlerinde adamları vardı, bu başlangıç için herkes yerini almıştı.

İlk karşılaşma aslında bu şekilde planlanmamıştı. Bir tanışma yemeği olacak, genç kıza hiçbir şey yansıtılmayacak ve evliliğe adım adım yürütülecek minik adımlar atılacaktı. Kısacası her şey resmî bir şekilde yürütülecekti. En azından ondan beklenen buydu ama bugün ani bir kararla planı değiştirmiş ve genç kızın günlük rutinlerini bildiğinden kendini birden burada bulmuştu.

Ona gerçek bir âşık gibi davranamazsın. Hiçbir şey hissetmiyorken asla rol yapamazsın.

Çift başlı zihninden gerçekleri duyunca gazabı, lacivert gözlerinde bir ateş gibi yandı ama her zamanki gibi sustu. Sustu ve zamanını bekledi.

Sonra tanıdık bir ses kalabalığın arasından sıyrıldı.

"Amacın ne Siraç, niye buradayız?" diye soran kuzeninin sesini duyunca ona doğru döndü. İnce sesi, bunca gürültüye rağmen duymuştu. Bu sesin sahibi kuzeni Eylül'dü. Bal rengi uzun saçları, bir berenin altında olmasına rağmen sert rüzgârdan dolayı yüzünü kaplıyor, konuşmaya çalışırken görüş alanını kapatıyordu.

İyi şeyler hissettiği hatta bazen onun için üzüldüğü nadir insanlardandı. Kadınlarla iletişiminin tek örneğiydi Eylül.

Siraç, onun düşüncelerini tahmin edebiliyordu. *Neden buradayız? İnsan içine çıkmaktan, insanları dokunmaktan bu denli nefret ediyorken nasıl kalabalığın içine girebildin?*

Kuzeni haklıydı ama buraya bu insanlar için değil, yalnız bir kişi için gelmişti. Bir kız için buradaydı. Bir başlangıç için buradaydı.

"Burası senin için uygun değil. Çok kalabalık." Eylül, kendi çapında ağzını aramaya çalıştı ama her zamanki gibi başarısız oldu.

Ona bu açıklamayı yapmayacaktı Siraç. Buraya gelmesini istemediğini açıkça belirtmişken suallerine cevap olmayacaktı. Buz gibi bakışlarına rağmen yılmayan Eylül, o başını başka tarafa çevirince hüzünle gülümsedi.

Yıllardır konuşturamadığı adamdan laf alabileceği umudu yine hüsran ile sonuçlanmıştı. Eylül biliyordu ki sustuğu her şey en çok onun canını yakıyordu.

Yanında duran Demir her zamanki gibi sıranın onda olduğunu, açıklama görevinin ona ait olduğunu bilerek kontrolü eline aldı.

Siraç'ın diğer kuzeniydi Demir. Buraya gelmelerinin yegâne sebebini bilen nadir kişilerdendi ama kurulan kumpası değil, görünen yüzünü anlatacaktı Eylül'e.

Çünkü bu genç kıza sevdalıydı. Çünkü bu genç kadına küçüklükten beri âşıktı. Onu her şeyden korumak istiyordu. Üçü küçüklükten beri birdaydı ama Siraç onlardan koparılmıştı.

Üvey babası...

Her şeyin sebebi Siraç'ın üvey babasıydı. Genç adamı öyle bir hâle getirmişti ki Demir, Siraç'a dört yaşından sonra doğru düzgün ulaşamamıştı. Demir her şeyi biliyordu ama çoğu zaman unutmak istiyordu. Ona da unutturmak istiyordu çünkü yanlarında kaskatı duran bu adam uyuyamıyordu. Yıllardır yaşadıklarından dolayı onu uyutamıyorlardı.

Siraç çok geç kalınarak, tam on yaşındayken kurtarılmıştı. Ancak ondan geriye kalan enkaz çok can yakıcıydı.

Annesi...

Siraç'ın annesi ve annesinin kız kardeşi. Her şeye sessiz kalmış, kocasına yaranmak için oğlunun yok olup gitmesine razı olmuştu. Siraç'ın üvey olması bile olasıydı. Demir, o kadının Siraç'ın annesi olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Ortada büyük bir oyun dönüyordu. Genç adamın katilleri yıllardır sebep oldukları enkazın etrafında dolanıyordu. Demir ise yıllardır bu enkazı toplamaya çalışıyordu. Siraç'ın bu adamdan, kuruldan intikam almasını bekliyordu.

Huzuru olan kadına, Eylül'e doğru eğildi Demir. "Bu kadar sorgulayacaksan gelmeseydin, bal kazanı. Kimse seni çağırmadı." Sözleri alaycı olsa da bakışlarında sakındığı sevdası vardı. Üstelik bu aşk karşılıklıydı. Genç kadının çakmak çakmak gözleri ona döndüğünde yakışıklı yüzü çok yakınındaydı.

Kalp atışları hızlandı genç adamın varlığıyla. Yine de ona kızmaktan geri kalmadı.

"Zaten sorun bu, Demir! Kimse beni hiçbir yere çağırmıyor ve her zaman yaptıklarınızı en son öğrenen kişi oluyorum."

Eylül'ü her şeyden uzak tutmaya çalışıyorlardı çünkü bu zamana kadar etraflarındaki tek kadın oydu. Kısa bir süre sonra bu durum değişecekti ama o zamana kadar Eylül bu duruma içerlemeye devam edecek gibi görünüyordu. Bu yüzdendi öfkesi. Haklıydı da üstelik. Yine de Demir onu sakındı, Eylül'ün gerçek sandığı sebeplerini söyledi.

"Yeni kurulacak metro ihalesi iptal edildi. Bu yüzden tramvay güvenlik ağını, teknolojik sistemleri biz kuracağız. Siraç ihaleyi kabul etmeden önce yönetici şirketle burada görüşmek istedi," dedi ciddi bir sesle.

Adamları apar topar çağırmış olmaları dışında hiçbir problem yoktu. Bir saat içerisinde toplantı ayarlamışlardı. Eylül'ün de kafası karışmıştı. Normal bir durum gibi gözükse de hiç huyu değildi Siraç'ın. Onun bütün işleri kapalı kapıların ardında görüşülürdü.

"Burada mı? Bu kalabalıkta?" Hiç inandırıcı değildi.

"Biliyorsun, bir yıldır bizden haber bekliyorlar. Valilik bile özel talepte bulundu çünkü bizi tanıyorlar," dedi Demir kendinden emin bir sesle. Sarmaşık Şirketler Birliği içerisinde gizlisi de olsa en yenilikçi ve büyümeye açık teknoloji ve güvenlik şirketlerinden biriydi. Kurdukları sistemler güvenlik geliştirme ağları ve güvenlik geliştirme araçlarını kapsıyordu.

Bu, işin görünen kısmıydı. Görünmeyen kısmı ise çok farklıydı. Yanlarında duran her şeyin farkında olup sessizliği tercih eden bu adam âdeta bir buz dağıydı.

Bir dehaydı ve büyük geminin ona çarpmasını bekliyordu.

Eylül beklenen soruyu sordu: "Tekrar soruyorum. Burada mı?" Bakışları kalabalıktan bunalmış insanların üstünde dolaştı. "Gönderebileceği birbirinden nitelikli adamlar varken neden biz buradayız?" Ona yalan söylediklerinden artık neredeyse emindi. "Beni yine aptal yerine koyuyorsunuz."

"Üstelik bu beyefendi!" Buz gibi bakışlarını çevirip, etraftaki insanları tarayan adamı eliyle işaret etti. İnsanlar ona dokunmasın diye sanki buzdan bir duvar örmüş gibiydi.

Demir, Eylül'ün dikkatini dağıtmak için yakağına bir öpücük kondurdu. Sonra kulağına eğilip usulca konuştu: "Sadece zaba araştırması, bal kazanı. Biraz sabret," dedi.

Sabaha kendine bir av bulmuştu Siraç. Bu av, yapacakları için bir mükâfattı. Aynı zamanda ilk defa bir kadınla uzun süreli iletişim kuracaktı. Bu yüzden Demir, onun tepkilerini aynı merak ediyordu.

Ama o an önceliği Eylül ve onun dikkatini dağıtmaktı. Başardı da olmuştu, genç kız onun öpücüğüyle sakinleşmişti. "İnanmadım ama susmayı tercih ediyorum. Nasıl olsa gerçekler ortaya çıkacak," dedi ve ondan bir adım uzaklaştı. Kokusunu da kendisini de mahrum etti Demir'den.

Demir ise acı bir şekilde gülümsedi bu mahrumiyete. Siraç o sırada diyaloglarına tanıklık etmiyordu. Aklı, gelecek olan genç kızdaydı. Paltosunun kalın yakasını yüzüne doğru çekti ve öfkeli bir sesle mikrofona konuştu:

"Nerede bu kız?"

Yıllardır onu başka bir sebeple, en çok da korumak için takip ettiriyordu. Bu yüzden siması tanıdıktı ama gerçek bir tanışmaya ihtiyacı vardı.

Ona çarparak, konuşmaya çalışarak... Onu kızdırarak, belki de tuzağa düşürerek... Bir başlangıca ihtiyacı vardı. Uyuyan yılanı uyandırmak, kurula haber uçurmak için.

Nerede kalmıştı bu kız, niye gelmemişti?

"Efendim, okuldan yeni çıktı, çok kalabalık olduğu için oyalanıyor olmalı. Arkadaşlarıyla sakin bir şekilde yürüyor." Umut'un tanıdık sesi ile yükselen öfkesini bastırdı Siraç. Umut, korumalarının şefiydi. Yıllardır sadakatinden asla şüphe etmediği, aynı intikam sebepleriyle bir araya geldiği yegâne kişiydi.

Ona güvendi ve sabırla beklemeye devam etti. Etrafındaki liselilere baktı. Hepsi soğuktan yakınsalar da şikâyet ettikleri küçük şeyler haricinde kaygısız görünüyorlardı.

Siraç hiçbir zaman hayatın bu yönüyle tanışmamıştı.

Onların yaşındayken şirketinin ilk temellerini atmış, kendine ait ilk güvenlik uygulamasını oluşturmuştu. Gözünü bürüyen bir intikam vardı. Yaşadıklarının acımasızlığı yüzünden hiçbir zaman bu kadar kaygısız olduğunu hatırlamıyordu.

O kız da öyle miydi? Bu kadar tasasız ve mutlu muydu?

Bu gençlerden büyük olsa da lise son sınıftı. Arka planını bildiği bazı sebeplerden dolayı okula bir sene geç başlamış, lisede de bir sene hazırlık okumuştu. On altı yaşındayken tanıdığı kız, şu anda yirmi yaşındaydı.

Fotoğraflarından kalan tek hatıra gülüşüydü. Sanki tüm dünya mutlulukla doluymuş gibi gülümsüyordu. Siraç, onun fotoğrafını ilk kez

gördüğünde hiç tanıdık olmayan bu neşeyi hissetmişti. Sonra da genç kıza bakmamayı tercih etmişti. Bu işi görevlilerinden birine devretmişti.

O zaman da şimdi de bunun sebebini bilmiyordu. Oysa fark etmese de genç kızın yaşamının onu cezbetmesinden korkmuştu.

Yine de bu genç liseliler gibi görüneceğini düşünmüyordu. Hepsi birbirine karşı çok rahattı, hiç sınırları yoktu. Siraç'ın ise hendekle kazılmış sınırları ve duvarları vardı.

Onlar birbirine temas ettikçe kendi içinde yükselen tiksintiye engel olamıyordu. Bakmayı kesti. "Efendim, ihale sahiplerinin gelmesine on dakika var," diyen korumanın kulaklıktan sesini duydu.

Onlar gelmeden önce bu tanışmayı halletmek istiyordu. Herkes, özellikle kurul, *"Vuslat bir kızı gördü. İlk defa gördüğü bir kadına vuruldu. Biz defalarca bu tuzağa çekmeye çalıştık onu ama o genç bir kıza takıı kafayı. İşte, hedefimiz bu olacak. İlk defa Vuslat'ın bir zaafı var,"* diyecekti.

Bu plana sadıklardı. Bu düşünce gerçek olmasa da ölümü için bir başlangıç olacaktı. Siraç'ın beklediği tek şey de buydu.

Ölümüydü.

"Kız geç kalırsa oyalayın. Ayak bağı olurlar," dedi siyah paltosunun geniş yakasındaki mikrofona doğru. Sesi buz gibi çıkmıştı. Genç kızla tanıştıktan sonra görüşmeyi kısa kesecek, kalabalığı bahane ederek buradan ayrılacaktı.

Bu yüzden tramvaylarda arıza çıkmasına sebep olmuştu.

"Efendim, durağa girmek üzere. Size doğru yönlendireceğiz." Verilen malumatla aniden gelişen plana müdahil oldu genç kız. Kalabalığa karıştığı anda bir boşluk açılacak ve kızı oraya doğru iteceklerdi. Bu zaten itiş kakışın mevcut olduğu kalabalık içerisinde zor değildi. Uzun zamandır beklenen tramvay sebebiyle kalabalık gittikçe büyüyordu.

Sonrası... Sonrası için ilk defa bir planı yoktu. Tek istediği bu işi romantizmden uzak tutmaktı. Onun bu işlerle uğraşacak vakti yoktu. Bu yüzden her hâlükârda bir şeyleri zaruriyet gibi gösterecekti. Belki öfkesini tetiklerdi ya da takipçi bir sapık gibi davranırdı.

Seçeneklerinin arasında en olası görüneni ise takıntılı gözükmekti çünkü yaptıklarından sonra genç kızın gözünde asla masum olmayacaktı.

Haber verilmesine rağmen genç kızı kalabalığın içerisinde bulamadı Siraç. Aradı ama kaderin onlar için planladığı başka bir tanışma hikâyesi vardı. Kalabalık daha da huzursuzlandı. Eylül'ü itekleyen adam yüzünden Demir de neredeyse kavga çıkaracaktı.

"Dikkat etsene be adam!" diye bağırdı Demir, Eylül omzuna çarpan adam yüzünden yüzünü buruşturunca. Eylül'e çarpan adam umursamadan arkaya doğru ilerlemeye devam etti.

Demir arkasından gitmek istedi ama Eylül paltosunun sırtından tutup ona engel oldu. "Yeri değil Demir, zaten bir şey de olmadı."

Bu olay yüzünden genç adamın dikkati dağıldı. Etrafına tekrar bakındı ama genç kızı yine bulamadı. "Nerede?" dedi öfkeyle mikrofona doğru.

Bir hışırtı duydu. Sonra etrafındaki sivil korumalar farklı bir yöne doğru döndüler.

"Efendim!" dedi korumalardan biri. Tehlikeyi ilk o fark etmişti. Siraç ise herkesten önce tehlikeyi hissetmiş ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Kalemlik!" diye devam etti telaşa düşen koruma. Herkes bu yüksek sesli uyarıyı duydu. Aynı anda birkaç kişiden gelmişti. Bunlardan birisi de genç bir kıza aitti.

Siraç'ın zihni bulanıklaştı. *Ne demek istiyor,* diye düşünürken kafasını sağ tarafa döndürdü.

Tam o sırada bir cismin hızla üstüne doğru geldiğini fark etti, refleksle bir anda başını eğdi. Kader, kaçan bir darbeyle zilini hafifçe şıkırdatmıştı.

Kimse bu zili duymadı o an ama bu bir başlangıçtı. Siraç başını kaldırdı ve öfkeli gözlerle etrafına baktı. Üzerinden geçen cisim bir kalemlikti ve en fazla on beş yaşında görünen bir kızın elindeydi.

Ona baktığında genç kız olduğu yere sindi ve yalvaran gözlerle arkasına, atan kişiye baktı. Korkmuştu, kalabalığın arasında kaybolmaya çalışıyordu. İşte, o zaman suçlunun o olmadığını anladı.

Suçlu arkasındaydı. Atışı yapan kişiye bakmak için döndü. Bütün kalabalık, küçük bir kalemlik sayesinde hiç istemediği bir şekilde ona odaklanmıştı. Bu yüzden öfkesi yüzeye yansımış, patlamak üzere bekliyordu. Keskin lacivert gözleri, suçlu gibi görünen birini aradı kalabalıkta.

Buldu onu.

Üstelik suçlu gibi gözükmüyordu. Fotoğraflardaki gibi gülüyordu. Öyle güzel gülüyordu ki olduğu yerde donup kaldı.

Onunla göz göze geldiğinde karşısındaki kız da donup kaldı, ikisinin de aynı anda yüreği hızlandı. Oysa genç adam, bir kalbi olduğundan bile haberdar değildi.

Genç kızın tebessümü mahcubiyete bürünürken Siraç onda takılı kaldı. Yüzündeki tüm duygulara yer veren büyük, kahverengi gözlere fındık gibi bir burun eşlik ediyordu. Genç kızın neşesi gözlerinde yaşıyor, gülüşünde nefes alıyordu.

Gül renkli dudaklarını neşeli bir gülüşle yukarı doğru kıvırmıştı. Sonra genç adamın bakışlarıyla birlikte gülüşü biraz şaşkınlık ve biraz da utançla soldu.

Muhtemelen hissizliğinden sakınmak istemişti o güzel gülüşünü.

Saklamalıydı da. O kadar güzeldi ki sakınmalıydı. Genç adam çalmak isterdi çünkü. İstemişti de. Siraç nasıl baktığının farkında bile değildi, yalnızca donup kalmıştı. Genç kızın başına taktığı siyah şal sanki yüzünü, gülüşünü daha da vurguluyordu.

Karşısındaki aradığı kızdı. Ölümünden önce açması gereken son kapıydı. Sanki cennetti, onu cehenneme yollamadan önce en büyük efsundu.

Genç adamın yüreği ilk defa sızladı. İlk defa derin bir soluğun, güneş dolu bir yaşamın varlığını hissetmiş gibiydi.

Tereddütle elini kaldırıp, Siraç'ın arkasındaki arkadaşına yavaşça el salladı genç kız. Çok güzeldi. Anlatılmayacak kadar güzeldi. Kaçırdığı gözleri kadar aniydi.

Bu kız fotoğraflarda bile saklamış cevherini, diye mırıldandı zihnindeki. Nefret etmişti bu gerçekten ama haklıydı.

"Elif'in dikliği, attığı hedeften de belli olurmuş," dedi arkasında kalan, kalemliği alan kız. O da haklıydı.

Bu söz, uzun bir hikâyenin başlangıcına atıftı.

2
CEYLAN

"Bir gün bir yılan ininde, derin mi derin bir uykudaymış.
Ebedî düşmanı olan karga ise yılanın uyanması için
yuvasının önüne bir av bırakmış."

Elif

Kalemliği alan Sevde'nin gözleri gülüyordu. "Elif'in dikliği, attığı hedeften belli olurmuş," dediğinde utandığımı hissettim.

Gerçek hiç de öyle değildi oysa. Dışarıdan gülüyor olsam da çok gergindim. Ayrıca yorgundum da. Yoğun bir çalışma dönemine girmiştim ve toplu taşıma kalabalığını kaldıracak hâlim yoktu ama buradaydım ve biraz tembelliğimden biraz da kalabalığın arasına daha fazla karışmak istemediğimden başka bir tramvaya binecek olan Sevde'ye, test çözerken renkli kalem kullanmayı sevdiğim için ödünç aldığım kalemliğini fırlatmıştım.

Sevde'nin telefonuna bir şeyler yazdığını gördüm. Etrafta gittikçe büyüyen gerginlik balonunu yok saymaya, üzerimde yoğun his bırakan gözleri görmezden gelmeye çalışıyordum.

Sevde'ye baktım tekrar. Biraz çılgın bir yapısı vardı ve sağı solu belli olmazdı. Bu yüzden *yine ne yapıyor bu kız* dememe kalmadan telefonum titredi. Üniformamın üstüne giydiğim kabanımın cebinden telefonumu çıkardım. Bu soğukta asla ısınmayan parmaklarım telefona temas ettiğinde ürperişim sanki soğuktan değil de başka bir şey yüzündendi.

Yine de umursamamaya çalışıp telefonun ekranını açıp mesaja baktım.

***GÖNDEREN:** Sevde*

"Kalemlik neredeyse adamın kafasına geliyordu, Elif abla. Bilerek mi görmezden geliyorsun?"

Tam olarak öyle yapıyordum çünkü çaktırmıyor olsam da ürkmüştüm.

Sevde'nin olayın girgirında olduğunu ve benimle uğraştığını biliyordum. Ben ise bu kalabalığın içerisinde üzerimdeki ölümcül bakışları hissedebiliyordum. Onunla tekrar göz göze gelirsem sanki her şeyiyle varlığını idrak edecektim. Oysa istemiyordum.

Tam göremediğim bakışlarında bir lacivert bulmuştum. O bakışlar öyle yoğundu ki sanki derinlerinde donup kalmıştım. Ancak incelemeye fırsat bulamadan kaçırmıştım gözlerimi.

Çünkü kalbim hızlanmıştı. Bunu beklemiyordum ve bu hızlanışı sevmemiştim. Ben kontrol edemediğim hiçbir hissi sevmezdim.

Telefonum tekrar titredi. Başımın belaya gireceğini hissedebiliyordum ama kendimi tebessüm etmekten alamadım. Sanırım sinirlerim bozulmuştu. Sekiz saatlik dersin sonunda, zihnimin kendini rahatlatma biçimi de olabilirdi.

Ben gülerek stresini atanlardandım.

***GÖNDEREN:** Sevde*

"Adamın tam senin bakış açında durduğunun ve çok yakışıklı olduğunun farkında mısın, Elif abla? Çalıştır şu radarlarını lütfen!"

Ben cevap verip onu paralayamadan ikinci mesaj geldi.

"Bari bir özür dile. Hâlâ sana bakıyor."

Baktığının farkındaydım ama farkında değilmişim gibi davranmak istiyordum. Ayrıca Sevde'ye kalsa çoktan gidip tanışırdı. Çoğu zaman ailesi, onu bana emanet ediyordu. Bu yüzden kaşlarımı çatıp onu uyaran bir bakış attım.

Farkında olsa da sırıtmaya devam etti ve kafasıyla adamı işaret etti.

Sorumluluğu üstüme almam gerektiğini fark ederek iç çektim ve bir kez daha cesaretimi toplayıp başımı lacivert gözlü adama çevirdim.

Ve o an bir kez daha aynı şey oldu; soğukla buluşup buharlaşan soluğumun beni terk ettiğini hissettim. Soğuk uzaklaştı, kalabalık sessizleşti. Sanki herkes yok olmuş gibiydi.

Sessiz kalabalıkta uzun boylu bir adamın gazap dolu bakışlarının bizzat muhatabıydım. O gözlerde soğuğun keskin kılıcı, gecenin ayazı vardı; hissetmiştim.

Lacivert gözler, yakışıklı bir yüzün en çarpıcı iki hazinesiydi.

Keskin hatlı, köşeli bir yüzün.

Dudakları ayrılırsa ölümü fısıldayacakmış gibi birbirine bastırılmıştı.

Koyu bal rengi saçlarının rüzgârda hafifçe uçuşması dışında, soğuk ona itaat ediyor ve asla yaklaşamıyordu. Soğuktan daha acımasız, tartışmasız daha üstün görünüyordu. Uzun, simsiyah bir palto giymiş; elleri ceplerindeyken bile her an saldırmaya hazır bir avcı gibi duruyordu.

"Allah'ım!" dedim içimden. Ben değil, yüreğim fısıldamıştı sanki. "Gu*zabı yakışıklı bir adam suretine büründürseydin, bu adam o suret olurdu.*"

Yüreğimin farklı bir dil konuşmasına anlam veremedim. Onun böyle konuşmuş olması en çok beni utandırmıştı.

Bakışlarımı, yabancı adamın yüzünde uzun süre gezindiğini fark edip utançla kaçırırken kalbimin hızlı atışlarını neredeyse duyabiliyordum.

Yine de bu garip tepkilerime, adamın sert bakışlarına rağmen hatamı telafi etmeliydim. Ailem beni böyle yetiştirmemişti, yaptığım kabalıktı ve özür dilemeliydim.

Bu yüzden kalabalıkta biraz ilerlemeye çalışarak ona doğru yaklaştım. Homurtular arttı, bana dönen bakışlar çoğaldı. Birkaç teyzenin *cık cık* sesleri eşliğinde adama yaklaştım.

İlginç bir şekilde yanlarından geçtiğim insanlar da beni ona itiyorlardı sanki. Bense bu sırada tekrar kafamı kaldırabilmek için cesaret toplu-yordum. Biraz daha yaklaştığımda kendimi kontrol etmeye çalışarak başımı kaldırdım.

Çok kısa boylu değildim ama yanında küçücük ve savunmasız hissetmiştim.

Aramızda birkaç insan olmasına rağmen, siyah kabanının örttüğü geniş cüssesinden yayılan tehlikeyi ona yaklaştıkça daha çok hissediyordum.

Ve bir kez daha hislerimde yanılmamıştım. Uzaktan bile fark edilen lacivert gözleri, benden bir an bile uzaklaşmamıştı. Bakışlarının yoğunluğunda boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Bu yüzden, bu yoğunluk yüzünden bir an duraksadım. Konuşmak için boğazımı temizlerken asıl amacım cesaretimi toplamaktı.

Omzumdan düşen çantamın askısını düzelttim ve takınabildiğim en içten tebessümümle ona gülümsedim.

"Özür dilerim, beyefendi. Kimseye zarar vermeyi amaçlamıyordum," dedim.

Bakışları yüzümde dolanıp tebessümümde duraksadığında daha da kızardığımı hissettim.

Gülümsememde yanlış bir şey mi vardı? Neden öyle delicesine bakıyordu? Acaba sapık mıydı? İfadesinden de hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Bu yüzden tereddütle özrümü tamamladım.

"Sadece teslim etmem gereken bir eşyaydı." Sıkıntıyla iç çektim. "Lütfen kusura bakmayın. Kalabalıkta en kolay yol buymuş gibi gelmişti," derken ellerimle kalabalığı gösterdim, ona sıkıntılı durumu kanıtlamaya çalışıyordum.

Gözleri hâlâ gülüşümdeydi ve her insan gibi bundan rahatsız olmuştum. Bu yanlıştı, benim için hiç uygun değildi.

Tebessümüm soldu, onun yüz ifadesi de benimle birlikte değişti. Gözleri gözlerime değdiğinde öfkesinin yüzünde şekillendiğini hissettim. Sanki yanlış bir şey söylemiştim. Hayır, hayır, kabahatim daha büyük olmalıydı. Öyle ki sanki yanlış zamanda dünyaya gelmiştim.

Doğrusunu söylemek gerekirse saygısızlık olarak atfedilmese, ailemin bana vermiş olduğu terbiyeye saygım olmasa gözlerimi hemen yüzünden uzaklaştırırdım. Çünkü böylesine farklı tondaki delice bakan gözleri kapana sıkışmışım gibi hissettirmişti.

Özgürlüğüme düşkün biri olarak rahatsız edici bulmuş ve uygunsuz hissetmiştim. Öyleydi de zaten. Ve sonra konuştu. Konuşmasıyla birlikte kalbim göğüs kafesime hızla vurdu. Sanki bir kapıyı açmaya çalışıyordu. Ben o kapının bile ne olduğunu bilmiyordum.

Tok, oldukça etkileyici sesin o yüze ait olduğunu tüm ruhumla hissettim. Çünkü soğuktu. Bir ruha ait değildi sanki. Yine de tınısı tüylerimi diken diken etmişti. Sanki kulağımın hemen yanında konuşuyormuş gibiydi, tüm vücudum aynı şeyi hissetmişti.

"Adın ne?" diye sordu.

Asla gözlerini benden ayırmıyordu, bense bakışlarımı kaçırmak için resmen direniyordum. Cevap vermek istemesem de sanki cevap vermeye mecbur bırakılmış gibiydim.

"Elif."

Adımı tekrarladı. Tüylerimi diken diken eden ses tonundan adımı duymak çok garipti. "Elif," dedi başını hafifçe yana doğru eğerek. "Özrünü kabul etmezsem ne yapacaksın?"

Bu soru karşısında bocaladım çünkü böyle bir tepki beklemiyordum.

"Neden kabul etmediğinizi sorarım." Ya da arkamı dönüp kaçardım çünkü adamın yanında durdukça ve kalabalık büyüdükçe geriliyordum.

"Benim yerimde başka biri olsa sana misilleme yapmaktan çekinmezdi."

Sanki bu misilleme başka bir şekilde gelecekmiş gibiydi sözleri.

Kızmaya başlıyordum. "Bence büyütüyorsunuz," dedim. "Sonuçta kafanıza isabet ettirmedim."

"Ettiremezdin de." Bu kibir değil, sinirimi bozan bir öz güvendi. Sanki sır veriyormuş gibi hafifçe bana doğru eğildi. "Kör atışla yalnızca talih vurulur."

Tuhaftı bu cümle. Tuhaftı bu tavrı.

Üstelik bir an çok ilgisini çekiyormuşum gibi bakarken hemen sonra benden tiksiniyormuş gibi geri çekilişi her şeyi daha da tuhaflaştırıyordu.

"Ben kör atış yapmam," dedim kendimi tutamadan.

Sadece baktı. Bu bir meydan okumaydı. Sanki o bakışlarla, *"Öyle mi?"* diyordu bana. *"Dene de görelim."*

Kolay sinirlenen biri değildim ama tuhaf bir şekilde kan beynime sıçramış gibi hissettim. Sonra birden beni görmenin bir manası kalmamış, önemsizmişim gibi önüne döndü. Görmezden gelinmiştim.

Saygısız olduğunu söylemek için ağzımı açacağım sırada, nefretimi kazanan adamın arkasında duran uzun boylu, esmer adam ile bal rengi saçları olan, güzel yüzlü kızın bakışlarının ikimizin arasında gidip geldiğini ve gülümsediğini fark ettim.

Rezil olmuştum.

Öfkeyle birlikte utanç da beni ele geçirdi.

Altta mı kalacaksın? Ona hak ettiğini vermeyi düşünmüyor musun?

Zihnimde çınlayan bu fısıltı, ileride başımı çok fena belaya sokacak bir vesveseydi ama kendimi durduramıyordum.

Bu fısıltı büyüdü, büyüdü, kocaman bir öfke balonuna dönüştü. Geriye çekildiğimi hissettim bilinçsizce. Biraz daha, biraz daha... Görüş açımda kalacağı kadar uzağa ama istediğimi yapabilecek kadar yakına. Zihnimde aynı fısıltı dönüyordu.

Altta mı kalacaksın?

O an kışkırtıldığımın farkında bile değildim.

Elimi çantama attım ve kalemliğimi -çok sevdiğim kalemlerime rağmen- elime aldım. Bana bakmaya artık tenezzül etmeyen, soğuktan daha soğuk adamın kafasını hedef aldım ve hiç acımadan fırlattım.

Ben polis kızıydım. Hedefimin şaşmayacağını biliyordum.

Kalemlik döndü, döndü, tam hedefine ulaşacağı sırada biçimli bir el tarafından tutuldu. Şaşkınlıktan nefesimi tutmuştum.

Gazabın sureti bir kez daha tenezzül edip yüzünü bana doğru çevirdi. Gözlerinde ilk defa bir ışık gördüm. Sanki zafer kazanmış gibiydi. Elindeki kalemliği aldı ve bir daha vermemek üzere paltosunun iç cebine koydu.

Bu sanki başka bir tutsaklığın tasviri gibiydi. Neden kapana kısılmış gibi hissettiğimi bilmiyordum.

Ayaklarım geri geri gitmeye başladı. Kalabalığın dengesiz hareketlerime isyan ettiğini duyabiliyordum. Ama aynı tutsak edilmiş hissiyat, aynı bakışlar beni sanki iki kolumdan yakalamış gibi hissediyordum.

"Sen," dedi kalabalığın arasından sıyrılan sesi. "Yalnızca kör talihini avladın." O an şimşek çaksaydı, onun buz gibi sesini taklit etmiş olurdu. "Seni tekrar bulacağım."

Duraktan çıkmak için adımlarımı hızlandırırken sanki sesini zihnimde duyabiliyordum. Sanki tekrar karşılaşacaktık. Çok saçmaydı ama sanki bir daha buluşacaktık.

Korkmuştum ama sabote edilmeseydi neredeyse başarıya ulaşmış olan hedefimden, sebep olduğu adrenalinden dolayı yine deli gibi gülümsedim. Duraktan çıktım ve koşmaya başladım.

Daha yeni tanıştığım adam hissettirdikleri ve tehditleriyle tamamen mantıksızdı. Beni bir daha ne bulabilir ne de zarar verebilirdi. Sadece garip bir an yaşamıştım ve geçip gitmişti. Böyle düşünmek istedim. Buna inandırdım kendimi.

Aklım inandı, kalbim gerçeklerin yanında kaldı.

Başka bir durağa gidip, gergin ve sürekli arkama bakmaktan vazgeçemediğim kısa bir süreçten sonra arızası giderilen tramvaya bindim. Kalbim ağzımda atıyordu çünkü gerçekleri bir tek o duyuyordu sanki.

Boş bir koltuğa denk gelince hızla oturdum. Bu sırada telefonum titremeye başladı ve ekranda *Sevde* ismini görünce elimi alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum. Korku ve heyecandan onu resmen durakta bırakmıştım.

Hemen mesajı açtım, cevap yazmak için elim dokunmatik tuşlara gitti ama mesajı okurken elim ayağım boşaldı, telefonu tutmakta bile güçlük çektim.

GÖNDEREN: *Sevde*

"Abla, sen gittikten sonra resmî plakalı araçlar yanaştı buraya. Vali gelmiş. Bir anda bir sürü koruma yığıldı."

"Sanırım senin kalemlik attığın adam ünlü birisi çünkü korumalar onun etrafındaydı."

"Bir süredir konuşuyorlar, kalabalık isyan etti artık."

Mesajlara kısa bir süre ara verilmişti, sonrasında gelen mesajlar ise kanımı dondurdu.

GÖNDEREN: *Sevde*

"Abla, adam yanıma yaklaşıyor!"

"Seni sordu bana. 'Nerede okuyor?' dedi. Söylemedim ama sana bir mesaj iletmemi istedi. Tekrar görüşecekmişsiniz."

"Abla, çok ürktüm. Lütfen ailene söyle. O adam ürküttü beni."

Sevde'nin mesajları kısa aralıklarla atılmıştı ama okuduğum her mesajla birlikte sanki vurulduğumu hissettim. Ensem yanmaya başlamıştı. Telefonu ellerim titrerken zorlukla kapattım.

Onu arayacaktım, sakinleştikten sonra onu arayacaktım ama o zamana kadar boşluğa bakarak hissettiğim dehşeti anlamlandırmaya çalıştım.

Gözlerimin önünde lacivert gözler sanki canlıymış gibi duruyorlardı. Sıkıştığımı hissettim ama anlamlandıramadım bu telaşı. Bir yolunu bulurdum, bir şey yapamazdı bana ama bu korku sanki başka bir şey içindi. Bir türlü hislerime bir anlam yükleyemedim.

Soğuk ve sıradan bir günde kaderim garip bir şekilde yön değiştirmiş, viraj almaya başlamıştı. Her zaman hatırlayacağım bu garip günde buz gibi bir ruhla, belki de buza dönüşmüş bir cehennemle karşılaşmıştım.

Oysa onun cennetim olduğunu çok uzun zaman sonra anlayacaktım.

3
KUYU

"Karganın tuzağı başarılıymış.
Yılan derin uykusundan uyanıp gözlerini hafifçe aralamış.
Kırmızı gözler karanlıkta zevkle parlamış.
O gözlerde yüzlerce ruhun acımasızca katledilişi varmış.
Yılan anlamlandıramamış bu kokuyu. Uyku ile yemek arasında kalmış.
Gözleri kapanmış istemsizce. Yine de aklı, aslında tuzağı olan
avının kokusuna takılı kalmış."

28 Ekim'de Mısır'da doğdum.

Sebebini annemin mesleği olarak açıklıyorlardı. Annem diyanet işleri bünyesinde çalışan akıllı, herkesin bildiği, saygı duyduğu bir vaizdi. Arapça eğitimi almak için birkaç yıl Mısır'da kalmıştı, babam da o dönemde Türk büyükelçisinin korumalığını yapmıştı. Ben de orada doğmuştum.

Babam bir polisti. Hem işinin ehli olarak bilinirdi hem de bulunduğu ekip içerisinde çok sevilirdi. Saygındı, sayılırdı. Eve geldiğinde ne kadar stres dolu bir gün geçirmiş olursa olsun, bana sımsıkı sarılıp öyle içeri giren, benimle her zaman bir oyun arkadaşı gibi ilgilenen iyi bir babaydı.

Sonra zamansız bir anda, ona henüz doyamamışken kaybıyla sınandım. Yıkılışımın yegâne sebebiyle karşılaştım.

Bir gün, büyük bir saldırı sırasında yediği sayısız kurşun onu benden almıştı. Üzerinden kaç sene geçmiş olursa olsun, bu benim en büyük acımdı. Üzerinden üç yıl geçmişti, hâlâ onun üşümüş gibi görünen morarmış dudaklarını, huzurla uyuyormuş gibi duran kapalı göz kapaklarını unutamıyordum.

"Baba," demiştim acıyla. "Çok üşümüşsün, sana sarılsam ısınır mısın?" Isınmamıştı. Bir daha hiç ısınmayacaktı. Son kez sarıldım ona o gün ama ısınmadı. Çok ağladım ama ısınmadı. Sonra ben değil, Türk bayrağı sardı naaşını. En son kara toprak, onu bir daha bana sarılmayacağını bildiğim şekilde kucakladı.

O gün uyuyamadım, ondan sonraki gün uyuyamadım. Haftalarca şehitlikte, onun mezarının önünde kaldım.

O öldükten sonra kendimi toparlamam oldukça uzun sürdü ama annemin yıkılışını, beni toparlayamadıkça dağılışını gördüm ve kendime geldim. Ben ahirete iman ediyordum. Öyleyse onu bu dünyada olmasa da önünde sonunda görecektim.

Ben şehit kızıydım. O bir kaza kurşununa değil, bir çatışmaya kurban gitmişti. Onun beni cennette beklediğine dair inancım vardı. Bu inançla devam ettim hayata. Babamın hayata devam etmemi istediğine inandırdım kendimi. Bu yüzden onun için, onun gurur duyabileceği biri olabilmek için çok çalıştım.

Okul birincisiydim. Ortalamam oldukça yüksekti. Arapçayı Mısır'da büyüdüğümden, İngilizceyi ise küçüklükten itibaren aldığım eğitimlerden ana dilim gibi biliyordum. Mısır'da büyüdüğüm için okula bir sene geç yazılmıştım. Arzum hafız olmaktı ama bu hayalim şimdilik ertelenmişti.

Babam, sürecin uzun olacağını fark edince okula devam etmemi istemişti.

Üniversite sınavında hedefim derece yapmaktı. Aslında ilk hedefim tıptı ama babamın ölümünden sonra kan görmeye karşı büyük bir fobim oluşmuştu. Bu yüzden bu fobiyi ne kadar yenmeye çalışsam da yapamadım. Şimdi ise dinî bilimler ile psikoloji arasında gidip geliyordum. İnsanın ruhunu şifalandıran her ilim beni cezbediyordu çünkü bedensel rahatsızlıkların bile ruhumuzda açılan yaralarla bağlantısı olduğunu biliyordum.

Kısacası lisenin tadını çıkaran, gereksiz duygusallıklar ya da geçici sevdalara kapılmayan sıradan bir öğrenciydim. Babamın istediği, annemin dilediği bir hayat yaşıyordum. Onları gururlandırmak, başlarını asla yere eğdirmemek, her daim başarılarıyla anılan biri olmak için çabalıyordum.

Ama bazen kaderin yönünü tayin edemiyorduk.

Tramvay durağında yaşadığım garip olayın üzerinden iki hafta geçmişti. Olanları kimseye anlatmamayı planlasam da Sevde sayesinde en yakın arkadaşlarım Yağmur ile Zeynep öğrenmişlerdi.

Yanımdan asla ayrılmıyorlardı.

Her ne kadar bu durumu önemsizmiş gibi göstersem de haklılardı. Ben de korkmuştum. Ciddiye alınmayacak hatta gülünç gibi gözüken bir

mesele olsa da adamın tavırları oldukça ciddi hatta gayritabii bir şekilde ürkütücüydü.

Kim olduğunu öğrenmeye çalıştığımda ortaya çıkan sonuç kocaman bir hiçti. Valilik programına baktım, o gün neden tramvayların çalışmadığına dair haberlerin hepsini teker teker inceledim ama ne o adamı gördüm ne de orada olduğuna dair bir duyum aldım.

Sanki sadece bize görünüp ortadan kaybolmuştu.

Anneme söylemek istemiştim ama telaş yapacağını biliyordum. Zaten sebepsiz bir şekilde haftalardır epey gergindi. Okula giderken Sevde'yle bu kadar haşır neşir olmamın sebebi bile sabahları polis babasının beni okula bırakıyor olmasıydı çünkü annem rica etmişti.

Bu rica karşısında şüphelenmesem bile sabahları evden çıkmadan önce üstüme okuduğu duayı uzatması beni işkillendiriyordu. Ya da ben paranoya yapıyordum, zaten eve tek başıma dönerken takip edildiğimi de hissetmeye başlamıştım.

Bu aslında uzun zamandır süregelen bir histi. Arada sırada birilerinin beni izlediğini hissederdim ama kendi zihnimin bir oyunu olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise daha gerçekçi geliyordu ve bazen sırf bu his yüzünden arkama bakmaktan kendimi alamıyordum.

Yine öyle bir gün, akşam karanlığı çökmeye başladığı sırada aynı his tekrar beni buldu.

Evime on dakikalık bir yürüme mesafesi vardı. Aslında bu yol hiçbir zaman ıssız olmazdı. Yolun iki tarafında da sevimli bulduğum müstakil evler mevcuttu.

Benim eve geldiğim saatte birkaç amca işten dönüyor olurdu ve hep beraber yürürdük. Bu yüzden de kendimi hiç yalnız hissetmezdim ama bu sefer o amcalar yoktu ve sokak baştan sona çok sessizdi. Var olan insanlar da sanki benden gizleniyordu.

Uzun bir süre izlendiğime dair hisse karşı direndim. Kalın kabanımın üzerinden kollarımı kendime dolamamak, dimdik yürümek için kendimi zorladım ama en sonunda korkuma yenik düştüm. Arkamı döndüm ve ne yazık ki bu defa hislerimin doğruluğundan emin oldum.

Hissettiğim tehlike karşısında korku ve şaşkınlıkla çığlık atmak için ağzımı açtım. Arkamdaki iri yarı adam ağzımı kapatmadan önce tek yapabildiğim anında yok edilmiş bir çığlıktı.

İşte, benim hikâyemin karanlık kısmı da böylece başlamış oldu.

Uzun bir süre ağzıma bastırdığı eterli beze karşı direndim ama sonunda o kazandı. Çırpınırken yerde ölü gibi yatan iki adamı ve beni taşımak için yanıma gelen bir başka adamı gördüm.

Sonrası yoktu. Sonrası sanki uzun bir süre olmadı ya da ben idrak ede-medim.

Puslu, kâbuslarla dolu bir evrene hapsedilmiş gibiydim. Bir karabasan elimi kolumu bağlamış da hareket edemiyormuşum gibi bir hisli bu.

Bilincimin yarı yarıya açıldığını hissettiğimde ilk düşüncem hâlâ kâbus görüyor olduğumdu. Gözlerimi açamıyordum. Ağzımda paslı metal tadı ve kulağımda keskin bir çınlama vardı. Hafif hafif yüzüme değen dokunuşu hissettiğimde bunun kötü biri olduğunu hissetmişçesine midem bulanmaya başladı.

Sesler duyuyordum. O seslerden çok korktum çünkü o seslerin düşmanlarıma ait olduğunu içten içe biliyordum.

Sanki biri daha geliyordu.

O her kim ise, "Kıza yaklaşma, yanarız!" dedi. Ses tonu, ağzımdaki metalik tat gibi kötüydü. Bu adamlar kimdi ve benden ne istiyorlardı? "Bize verilen talimatın dışına çıktığımız anda Vuslat bizi öldürmeden bırakmaz." *Vuslat* kimdi? Ben idrak edemeden yüzümdeki el geriye çekildi.

Görünen o ki *Vuslat* her kim ise bu adamların korktuğu biriydi.

"Sen söylemezsen bilmez!" dedi önümdeki adam. "Baksana, nasıl güzel..." Yüzünü görmemiştim ama şimdiden iğrenç biri olduğundan emindim. Hakkımda düşündüklerini duyduğumda kusmak istedim. Hayatımda ilk defa tam manasıyla yüzleştiğim bu kötülükten uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşmak istedim.

Gözlerimi açmaya korktum çünkü izleniyordum ama tüm bedenim zangır zangır titriyordu sanki.

"Ben söylemem zaten ama kızın kıymetli olduğu belli," dedi diğer adam. Sesi düşünceliydi.

Kimdi bu? Bağıra bağıra ismini sormak istiyordum.

Sakinleşmeye çalışsam da bir türlü beceremiyordum. Panik dört bir yanımı sarmıştı sanki. Ellerimi kıpırdatmaya çalıştım ama nafile bir çabaydı. Ellerim sıkı bir şekilde bağlanmıştı.

Yakınımda duran adam, "Madem kıymetli, o zaman neden..." diye cümlesine başlamıştı ki telefon çaldı.

"Efendim, Emir Bey?" dedi uzaktaki. "Evet, efendim." Sesi heyecanlıydı. "Evet, evet! Bugün yakaladık."

Bu Emir her kimse benim hakkımda yakalama talimatı veren kişi olabilirdi çünkü adamın ses tonu bile değişmişti. "Evet efendim, tamamen şans eseriydi."

Yanımda duran koruma bana doğru eğildi. Uyanık olup olmadığımı umursamadan, "Şanslı seni!" dedi mırıltıyla. "Kimler kimler peşine düştü, haberin var mı?"

Yoktu ama olmasını istiyordum. Korkudan olduğum yerde yok olmayı arzuluyordum. Ben ne yapmış olabilirdim ki peşime düşmüşlerdi? İki hafta önce yaşadığım mevzu haricinde aklıma bir şey gelmiyordu.

O da o kadar basit, o kadar komikti ki böyle bir kâbusa sebep olabileceğine inanmıyordum.

"Hayır efendim, tam iki saattir buradayız. Bu bir tuzak olamaz," dedi daha uzakta olan adam. Sonra ses tonu birden düştü. Görünen o ki azarlanmıştı. "Ama efendim, şefimize bildirdik. Buraya zaten bir ekip gönderdiler."

Panikle yanıma yaklaştı. "Hemen adresi size de iletiyorum, efendim."

Telefon kapandı ve daha büyük bir kötülükle baş başa kalacağıma dair bir his etrafımı sardı. "Hazırlan lan, patron bizzat gelecekmiş buraya!" dedi diğer adam. "Uyandır kızı da!"

Yakınımda duran adam, "Niye uyandırıyoruz, oğlum?" dedi ondan daha yüksek bir sesle. "Baksana uyuyor *Uyuyan Güzel* gibi."

Elinin tersiyle yüzümü okşadığında bir kere daha kusma arzusu dört bir yanımı sardı. "Derdin sikinde mi senin?" dedi diğer adam. "Sorgulama da dediğimi yap! Vakit daraldı."

Yanımda duranın kalktığını fark ettim. Neredeyse birbirilerinin üstlerine yürüyeceklerdi. "Senin dalağını sikerim, ben senin emir kulun değilim. Sana gelen talimat bana da geldi. Parayı kırışıp yolumuza bakacağız."

Bu adamın derdi diğerinin söylediği gibi daha kötüydü ve onun eline kalmaktansa uyanıp yüzleşmeyi tercih ederdim.

"İşini yap!" dedi öteki dişlerinin arasından. "Kızı uyandır!"

Sidik yarışının kazananı telefonla konuşan adam olmuştu ama ne yazık ki beni yine önümde duran pis kokulu adamın ellerine bıraktı. Nitekim o iğrenç eller tekrar bana dokundu. "Uyan!" dedi yüksek sesle o adam. "Uyansana!"

Şiddetle sarsıldığımda zorlukla gözlerimi açtım. Işıktan mı yoksa korkudan mıydı, bilmiyordum ama görüşüm giderek bulanıklaştı. Ama kaba silüetin daha da yakınlaştığını seçebiliyordum.

"Oo, şu gözlere bak!" dedi önümdeki adam. "Bu bakışlar yüzünden mi Vuslat saplantı hâline getirdi seni?"

Adamın görüntüsü netleşince öğürme refleksine zorlukla direndim. Önümdeki adamın ilk dikkat çekici özelliği kel ve boynuna kadar dövmelerle kaplı olmasıydı. Sırıtırken görünen dişlerinin ikisi altındı.

Sakalsız olsa da yüzü yaşlı olduğunu gösteriyordu ama bu yaşlılıktan nasibini almamış, daha da çirkinleşmişti sanki. Kötü emelleri, bakışları dâhil her zerresine sirayet etmiş gibiydi.

Tam o anda panik beni tamamen ele geçirdi. Kurtulmak için sallanmaya, ellerimdeki bağı çözmeye çalıştım. Bir yandan da ağzım bağlı olsa da avazım çıktığı kadar bağırıyordum çünkü bu adamın eline düşmektense ölmeyi tercih ederdim.

"Çırpınma!" dedi önümdeki adam. "Dursana kızım, çırpınma!"

Arkadaki adam da görüş açıma girdi. O daha ince yapılıydı ama aynı çirkinlikten nasibini almıştı. Tüm gücümle büyük ellerden kurtulmaya çalıştım.

Serbest ayaklarımla oturduğum sandalyede adamı tekmelemeye başladım ama bu yalnızca onu da daha kızdırmama sebep oldu.

Üstüme atıldı. "Orospuya bak sen!" derken yüzüm yana doğru savruldu. Tokadın sızısının yanı sıra iki kulağım da öyle yüksek sesle çınladı ki sanki kafatasım ikiye ayrılmış gibi hissettim.

"Bittin sen!" dedi arkadaki adam ben acıyla mücadele ederken. "O elini kökten koparacak Vuslat."

Vuslat'ın kim olduğunu düşünmeyi bırakmıştım. Önümdeki adam korkularımın başrolüydü.

"Bir sikim yapamaz!" dedi ona doğru ağır bir şekilde dönerken. Hıncından gözleri büyümüştü.

Çok korktum, öyle çok korktum ki ağlamaya başladım çünkü adamın sınır tanımayacak kadar sinirlendiği belliydi.

Gözü dönmüş gibiydi. "Kuyuya atarız en kötü," dedi gözümün önünde daha kötü planlar yaparken. "Biz kendimizi güvenli alana alırız."

Bu plan daha çok çırpınmama sebep oldu çünkü panikle birlikte kontrolümü de yitirmiştim. Bu tepkim, ikinci tokadın atılmasına sebep olmuştu. Adamın eli o kadar büyüktü ki bir kez daha tokat atınca bilincimi kısmen kaybettim.

Gözlerim kaydı, ışıklar kayboldu. "Bulamaz mı sanıyorsun?" dedi diğer adam.

Son duyduğum cümle yalın bir ümitsizlikti. "Bulamaz," dedi o iğrenç adam. "Kızı bulmaya takılı kalırsa bize ulaşamaz."

"Kızı bulur, bizi de öldürür," dedi bağırarak diğer adam. "Onun lakabı boşuna mı *Azrail*, salak herif? Uykunda bile gün yüzü yok artık sana!"

Beni bulacak olan kimdi, bilmiyordum ama hemen bulsun istedim, bu vicdansızların eline kalmaktansa beni bulacak adamı görmek istedim ama

dayanamadım. Uyanık kalmak için elimden geleni yaptım ama son darbe yüzünden bilincimi tamamen kaybettim.

Bilinçaltımda uzun bir süre ölüm hissiyatı dolaştı. O adamların bana dokunmasındansa ölmek istedim.

Annem kahrolurdu ama beni anlardı. Beni anlamalıydı. Bilinçsizlikte savruldum. Mezarlar gördüm. Sayısız ölüme şahit oldum gelecekte yaşanacak olan. Sanki geleceğin bir fragmanı izletildi bana. Bu fragman bir korku filminden kesilmiş gibiydi.

Sonunda dinginleşti bu film, ölümün kıyısında durur gibi oldum.

Tekrar uyandığımda tenime işlemiş olan buz gibi soğuğun ölüme ait olduğunu düşündüm ama yüzüme değen bir su damlası, belimde hissettiğim soğuk ıslaklığın ölüme ait olamayacak kadar beni rahatsız ettiğine kanaat getirip gözlerimi açtım.

Islak taş duvarlarla karşılaşmak en son beklediğim gerçeklikti.

Belime kadar gelen suyun hareket ettikçe duvara çarpıp bana geri döndüğünü hissedebiliyordum. Kışın soğuğundan buz gibiydi su. Belime bir ip bağlanmıştı ve yukarı doğru uzanıyordu. Bilincim yarı açıkken başımı kaldırmaya çalıştım. Benden çok uzakta olan ışığı görünce ağzımdan boğuk bir hıçkırık kaçtı.

Söylediklerini gerçekleştirmişlerdi. Bir kuyuya atılmıştım.

Üstü yarıya kadar kapatılmıştı bu kuyunun, ağzım ve ellerim hâlâ bağlıydı.

Çığlık atmak istedim ama boğazımda düğümlendi. İnanmak istemedim önce. Kendime gelip şimdiye dek gördüğüm en kötü kâbustan dolayı sıcacık yatağımda ağlayıp Rabb'ime şükretmek istedim ama gerçeklerle yüz yüzeydim.

Belki kimsenin bilmediği bir yerde, bir kuyunun içinde ölüme terk edilmiştim. Belki de bir başka kötü adamın eline geçmek üzere tutsak edilmiştim.

Kimdi bu çirkin pazarlığı yapacak kadar aşağılık olan insanlar, bunu bile bilmiyordum. Çırpındım, ellerimdeki ipleri çözmek istedim. Belki o zaman bir umut, aşınmış taşlara basa basa yukarı çıkabilirdim ama ellerime kan gitmesini engelleyecek kadar sıkı bir düğüm atılmıştı ve suyun da hiç yardımı olmuyordu.

Uzun bir süre direndim. Dakikaları sayabilseydim en az yarım saatin geçtiğini söylerdim.

Ama ne yazık ki bu direnişimin sonucu hüsrandı, kaçınılmaz olan soğuktan uyuşmaya başlamıştım. Gözlerimi açamıyordum artık. Pes etmek istemiyordum ama bedenim benimle aynı fikirde değildi çünkü su çok

soğuktu, bedenimin alt kısmını hissetmiyordum. Bazı sesler duyuyor ama anlamlandıramıyordum. Sanki birileri çatışma hâlindeydi ama emin olamıyordum.

Ellerim ve ayaklarım kıpırdayamayacak hâle geldiğinde bana göre çok uzun bir süre geçmiş gibiydi. Elimde kalan tek şeye, zihnime odaklandım ve bilincimi yitirmemeye çalıştım.

Bana öfkeyle, bilmediğim hislerle bakan lacivert gözler zihnimde canlandı. Bağırmak istedim ama takatim yoktu. *"Neden?"* demek istiyordum. *"Neden bu muameleye maruz kaldım? Senin yüzünden mi?"*

Anlayamıyordum. Tek bildiğim bunların hiçbirini hak etmediğimdi.

Soruların kancası beni kısa bir süre daha ayakta tuttu. Sonra ışık güçsüzleşti. Olduğum yerde sallanmaya başladım. Bilincim beni tekrar terk etmek isterken fısıltıyla şehadet getirdim. Yalnızca dudaklarımı kıpırdatabiliyordum.

İçimden Rabb'ime dua ediyordum. *"Annemi koru Rabb'im, üzülmesin. Direndim, babamın kızı olarak elimden geleni yaptım ama olmadı. Senin izninle ona kavuşmak tek duamdır. Sen kabul eyle, ey Rabb'im!"*

Son görevimi tamamlamak için gözlerimi ilk defa tamamen kapattım. Teslim olmuştum çünkü ölümün yaklaştığını hissedebiliyordum. Sanki kalbim sona eren yaşamımla birlikte yavaşlıyor ve zamanım tükenirken son atışını bekliyordu.

Ben de bekliyordum ama beklediğim olmadı. Önce bir kıpırtı, sonra bir hareket hissettim. Önce ne olduğunu anlayamadım, sanki biri bana sesleniyordu ama ben bir türlü net duyamıyordum.

Sonra gövdemdeki ipin gerildiğini hissettim. Sudan çıkıyordum. Gözlerimi aralamak istedim ama beceremedim.

Sadece karanlığın azaldığını, suyun bedenimden uzaklaşırken kıyafetlerimden aktığını hissediyordum. İdrak edemedim uzun bir süre ne olduğunu. Yukarı doğru çekiliyormuşum gibi hissediyordum ama belki de ruhum göğe yükseliyordu.

Uzaktan sesler geliyordu, biri bana telaşla sesleniyordu. Bir başka ses bana kendini duyurmaya çalışıyordu. O sesi ben tanımadım ama yüreğim tanıdı. Aynı anda kalbim tekrar hızla atmaya başladı. Keskin ışıkla tamamen buluşana kadar da artırdı hızını.

Sonra bir kadının sessiz çığlığını duydum ve soğuğun kolları tarafından kucaklandım. Artık net bir şekilde duyabiliyordum. Güçlü kolları hissedince korku ve kurtulma isteği bilincimin biraz da olsa açılmasına yardımcı oldu. Islak kirpiklerim zorlukla aralandı.

Önce yüreğim, sonra gözlerim onu buldu. Hızını artıran kalbim, onu gördüğümde sakinleşti.

Işığı engelleyen lacivert gözler, içinden çıktığım soğuğun derinliğinde yatıyordu. O soğukluğun ateşi yüzümde dolandı, bıraktığı hasarı gördükçe gazabıyla karardı. Yüreğim bu yabancı kolların arasında güveni bulmuştu ama aklım hâlâ zor da olsa çalışıyordu.

Oydu, biliyordum. *Vuslat* oydu. Her şey onun yüzündendi, sebebi ya da sonucu olması fark etmiyordu, her şey onunla ilgiliydi.

Bu yüzden kaçmak için kıpırdanmaya çalıştım ama yüzünü yaklaştırdı, güçlü kolları daha sıkı sardı beni. Bir eli yüzüme uzandı ve nazik bir şekilde ağzımdaki bezi sıyırdı. Gözleri dudaklarıma değdi ve muhtemelen yaralarımı, atılan tokatlar yüzünden patlayan dudağımı gördü.

Boğazından öfke dolu bir ses yükseldi. Kolları gövdemi daha sıkı sardı. Sanki beni bu şekilde koruyabilecekti. Oysa ben ondan sakınmak istiyordum ama gücüm yetmiyordu. Son kez dilim döndü. Birileri üstüme bir şeyler örtüyordu ama tam olarak hissedemiyordum. Zangır zangır titrerken ondan gözlerimi ayırmıyordum.

"Bırak beni," dedim tutsak olduğumu hissetmiş gibi. "Dokunma bana."

Sadece baktı ve o gözlerde farklı bir yangın başladı. "Bırakmam," dedi hissiz bir sesle. Bu cümle bir açıklama değildi ama uzun bir hikâyenin bir sebebiydi.

Başını arkasına çevirdi. "Eylül, madem beni dinlemeyip buraya geldin, Umut'a söyle de arabayı buraya çeksin," dedi. Ses tonu öfkeli ifadesine rağmen sakindi.

Sonra bu sakinliğin rol olduğunu fark ettim. Bir başkasına döndü ve "O orospu çocuklarını bulun!" dedi kükrer gibi. "Ben bulduğumda ecelleri gelsin diye yalvaracaklar!"

Ses tonu irkilmeme sebep oluyordu. Bakışları tekrar bana döndüğünde yüzünde aynı ifadeyi gördüm. Sanki ilk kez gördüğü bir varlıkmışım gibi bakıyordu ama ben hissetmiyordum. Ne varlığını ne de varlığımı hissedebiliyordum. Gözlerimin önüne bir pus perdesi yavaşça örtüldü. Göz kapaklarım kapanırken son sözlerini duydum: "Bırakmam." Sonra havalandığımı hissettim.

"Seninle benim aramdaki mesele, yalnızca ben öldüğümde bitecek." Gövdemi gövdesine bastırdı. Sıcaklığını ilk defa o an hissettim ve kalbime kandım, onun sıcaklığına güvenir oldum.

Şakağıma değen buz gibi dudaklar tanıdık değildi ama sanki ölüm öpücüğü gibiydi.

Anlamlandıramadım. Anlamlandırmanın da manası yoktu zaten çünkü her hâlükârda bir başka düşmanın kollarında bayılmıştım.

Rüyamda babamın mezarındaydım.

Mezara yavaşça yaklaşırken gerçekte yaşadığım kâbusun etkisi vardı üzerimde. Gitmek istemedim. Günlerce babamın mezarında yatan ben, onun mezarından korktum.

Tedirgin adımlarla ulaştım mezara. Hiçbir gariplik olmasa bile mezar taşına usulca baktım. Gözlerimin doluşu, acıyı en derinlerde hissedişim gerçekti.

Onsuzluğun acısını hissedişim gerçekti ama mezarın üstünde gördüğüm yılan ile geriye doğru sıçrayışım, korkunun bambaşka bir boyutuydu.

Simsiyah yılanın ölü olduğunu fark edene kadar gerisin geri kaçtım. Dehşeti, yılanın bir düşman olduğu gerçeğini en derinlerimde hissediyordum. Sonra bir anda durdum çünkü ölü yılanın başına bir karganın konduğunu fark ettim.

Birkaç kere yılanın başını gagaladığını görünce karganın öldürdüğünü düşündüm istemsizce. Kargalar çirkin olurdu ama bu değildi. Yılandan korkarken ondan ürkmemiştim bile. Siyah tüyleri, gece mavisi gibi yansımalara sahipti.

Karganın, yılanın başından bir parçayı çıkarışını izledim. Bu parçayı gagasıyla kazdığı toprağa, babamın mezarının toprağına gömdü.

"Hey!" dedim sanki karga beni anlayacakmış gibi. "Ne yapıyorsun?" Babamın mezarına zarar vermesinden korktum ama karga başını kaldırınca bütün korkularım yok oldu.

Uzakta olmasına rağmen sanki içinde bir ruh taşıyormuşçasına bana baktığında ölüyormuşum gibi hissettim.

O lacivert gözleri görünce asıl düşmanın kim olduğunu gördüm sanki. Bu korkuyla nefes nefese kalmış şekilde gözlerimi açtım.

Öyle bir korkuydu ki yine kendimi kuyunun içerisinde bulacakmışım gibi hissettiriyordu.

Öyle bir korkuydu ki yine tutsakmışım gibi boğazıma düğüm atıyordu.

Yine de korktuğum başıma gelmedi. Beyaz ve krem tonlarında döşenmiş geniş bir hastane odasında buldum kendimi. Baş ucumda annem vardı. Elinde *Kur'an*, yumuşak yüzünde gözyaşı taneleri, benim şifa bulmam için Allah'ın yüce lafzını okuyordu.

"Anne!" dedim boğuk bir sesle. Yaşamak için yegâne sebebimi görünce yüreğimdeki ümitsizlik uzaklaştı. Sesim bana bile yabancı geldi ama aldırış

etmedim. Onun bu yıkılmış hâlini en son babamın cenazesinde görmüştüm.

Kalbim bu görüntüyle paramparça oldu. Annemin bana benzeyen tek yanı kahverengi gözleriydi. Diğer özelliklerimi babamdan almıştım. O güzel gözler, sesimi duymanın heyecanıyla bana döndü. "Anneciğim!" derken güzel yüzü gözyaşlarıyla ıslandı.

Kahrolmuştu, kahretmiştim onu. Yıkıldığımı hissettim. *Kur'an*'ı bir kenara bıraktı ve bana sımsıkı sarıldı. O an çok küçük olduğumu bir kez daha fark ettim. Küçüktüm, güçsüzdüm ve kendimi savunamamıştım.

Bana sımsıkı sarıldığında gözlerim doldu ama tuttum kendimi. Sesim titrese de "Bir şey olmadı, iyiyim ben," dedim. Onu sakinleştirmek için söylediklerim, annemi de beni de teselli etmedi. Onun yerine bana öleceğimi düşündüğüm zamanki düşüncelerimi, olanları hatırlattığında sarsıldım.

Gerçekten de ölümün kıyısından alınmıştım. Annem geri çekildi ve bana baktı. Onun da en büyük dayanağının ben olduğumu hatırlatırcasına merhamet dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Kaybettim sandım seni, annem. Donmak üzere olduğunu söylediler, hipotermi geçirmişsin." İçli içli ağladı karşımda. "Seni de kaybedeceğimi sandım, anneciğim."

Yaşanan gerçeklerin acısı vardı. Onunla birlikte ben de bu gerçeklere doğru savruldum. Neler yaşadığımı hatırladım.

Uzun bir süre boyunca beni ısıtmak için uğraştıklarından, yarım günün sonunda buraya getirdiklerinden bahsetti. Sanki tüm bunlar sadece dakikalar önce yaşanmış gibiydi. Hâlâ ölümün kıyısından döndüğümü idrak edemiyordum. Annem de aynı durumdaymış gibi sürekli benimle temas hâlindeydi. Öpücükler kondurdu yüzüme, ağlamamak için verdiğim çaba yalnızca o dirayetli kalsın diyeydi.

"Bir şey yaptıklarını sandım," dedi. "Doktorlar yüzündeki darbe izleri haricinde bir şey olmadığını söyleyene kadar nefes alamadım sanki. Öyle korktum, o kadar korktum ki!"

Bunun teminatını almak, onun kadar beni de rahatlatıyordu ama yine de gerçek kaçınılmazdı. Belki fiziksel olarak yapmamışlardı ama ruhumu derinden yaralamış ve korkuyu kemiklerime kadar işlemişlerdi.

Yüzümdeki morluklar umurumda bile değildi. Yine de bunun sebeplerinden biri de bendim. Ona iki hafta önce yaşananları söyleseydim belki önlem alırdı ama önemsememiştim. Kaçmak istemiştim ama kaybetmiştim. Annemin korkularını tekrar gün yüzüne çıkarmaktan nefret ettim. Düşüncesizlik etmiştim. Küçümsemiş ve bedelini ağır ödemiştim. Bu yüzden ona iki hafta önce yaşamış olduğum o talihsiz karşılaşmayı hemen açıklamak

istedim. En azından bilirdi, bu süreçten sonra dedemleri buraya çağıra-
lirdi.

Biz bu adamlarla baş edemezdik çünkü. "Anne ben..." diyerek söze baş-
layacağım sırada kapı açıldı. Kapı sesi haricinde hiçbir şey duymadım ama
bir şekilde hissetmiştim.

O gelmişti.

"Bahar Hanım," dedi. En son, bilincimi kaybetmeden önceki endişeli
ses tonu yerine, beni küçümserken duyduğum ses tonu çarptı bedenime.
Eziciydi, acımasızdı. "Onunla konuşmak istiyorum."

Buz kestiğimi hissettim. Annemi nereden tanıyordu? Annemin adını
nereden biliyordu ve en önemlisi de normal biriymiş gibi buraya nasıl des-
tursuz dalıyordu? Bunu sorgulayamadım çünkü onun gelişi, annemde de
tuhaf bir tepkiye yol açmıştı. Annem karşımda kaskatı kesildi ama benim
aksime o geri çekildi.

Bir kavgaya, bu haksızlığın hesabını sormasına hazırlamıştım kendimi
çünkü annem susmazdı. Her daim hakkını savunan kadınlardandı.

Ben onun güçlü kalışıyla sağlamlaşmıştım ama olmadı.

Onun yerine arkasını döndü ve profilinden gördüğüm kadarıyla hiç kar-
şılaşmadığım kadar öfkeli gözlerle o adama baktı. Sonra sıkıntıyla iç çekti
ve yanımdan kalktı. "Peki," dedi pes etmiş gibi. "Ben dışarıda bekliyorum."

Beni, onunla yalnız bırakıp dışarı çıkarken kapıyı hafifçe aralık bırak-
mıştı. Hayatımın şokunu işte o an yaşadım. Annem beni savunmadı,
annem o adama meydan okumadı. En önemlisi de o adamı kovmak yerine
beni o adamla yalnız bıraktı.

Bir yabancıyla. Hiç tanımadığımız bu adamla. Bu korkunç bir şeydi
benim için. Kendimi yalnız bırakılmış gibi hissettim. Başıma örtülen
yazmayı zorlukla düzelttim. Bakmak istemedim çünkü ihanete uğramış
gibiydim ama geciktirdikçe üzerimdeki bakışları daha da ağırlaşıyordu.
Elimin üstüne takılan damar yolu iğnesine dokundum.

Sonra dayanamadım, üzerimden bir türlü çekmediği bakışlarına ta-
hammül edemeyerek öfkeyle yüzümü ona döndüm. Gözlerimiz buluştu-
ğunda ürperdiğimi hissettim. Onu en son gördüğüm yeri unutamıyordum,
gözlerini çok daha yakından görmüştüm. Sert çehresiyle ölümün kıyısın-
dayken yüzleşmiştim.

Onu ilk gördüğüm günkü gibi siyahlara bürünmüştü. Siyah paltosunun
önü açıktı. İçine de siyah bir takım giymişti. Koyu bal rengi saçları rüzgârla
karşı karşıya kalmış gibi dağınıktı. Sanki savaştan çıkmış gibi sert bir yüz
ifadesiyle bana bakıyordu.

Baktığında ne görüyordu, bilmiyordum ama her geçen saniye öfkeli ifadesi daha da bileniyordu ve bu haksız öfkesiyle daha fazla sinirleniyordum.

Bana doğru birkaç adım atarken onu izledim. İkimizin de sessizliği âdeta bir rekabetti. Bana yaklaşırken panikle hızlanan kalbime de kızdım ama bir şey ifade etmedi. Sandalyenin gıcırtısı odanın sessizliğini bozan tek şey oldu. Yakınımda duran sandalyelerden birini çekmişti.

Oturduğu sandalye cüssesinin yanında küçücük kaldı, bu ayrıntıyı bile fark etmek istemedim. Tıpkı kollarının beni sardığı anı hissetmek istemediğim gibi. Ama oradaydı. O an, kollarının arasında olduğum tan vakti hâlâ aramızda asılıydı.

Üstüme örtülen örtüyü hafifçe çekiştirdim ve bakışlarımı üstünden çektim. Yatağa gömülmeyi ve onun yok olmasını umuyordum ama öyle bir şey olmadı. Her şeyimle onu reddediyordum ama gitmedi. Duymadı isteğimi.

"Seni saatlerce izlerim," dedi sonunda. "Ama bu yalnızca seni rahatsız eder."

Neyi ima ediyordu? Varlığını düşünmek bile rahatsız etmişti beni.

"Gerçekleri sorgulamak yerine bunu mu istiyorsun?" Ses tonu tahammülsüzdü. Sanki yüzleşmek için sabırsızlanıyor gibiydi. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bir yüzleşme mi istiyordu? Tüm kinimi kusmamı mı bekliyordu? Onu suçlamalarıma tanıklık edesi mi vardı? Madem istiyordu, yaşayacaktık. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerimi açtım ve hırsla ona döndüm.

"Kimsiniz siz?" dedim bütün öfkemle.

Basit ama belki de bütün yaşadıklarıma açıklama olabilecek bir soruydu bu. Ama o, bu soruyu hemen dikkate almadı.

Onunla konuşmamı fırsat saydı sanki. Uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Gür kirpiklerin çevrelemiş olduğu lacivert gözler gözlerimde kaldı. Bakmak istediğini hissettim, kaçmam gerektiğini fark ettim ama yapamadım. Sanki uyuşmuştum. Öfkem bile bakışları karşısında buz tutmuş suyun içerisinde dağıldı. Geri çekilmek, gözlerimi ondan kaçırmak için büyük bir çaba sarf etmem gerekti. O da konuşmak için bu anı buldu.

"Siraç *Vuslat*," dedi. O iğrenç adamların bahsettiği soyadıyla birlikte adını da dile getirmişti. İsmi sözleriyle birlikte yüzüne yerleşti. *Vuslat*. Korkulu rüyaları. *Azrail* dedikleri.

"Kastettiğim isminiz değildi," dedim çıkışırcasına. "Kastettiğim hayatıma müdahil olmanıza sebep olan kimliğiniz. Kimsiniz siz?"

Çenesi kasıldı ve yanaklarında iki çukur belirip yok oldu. Gamze miydi onlar? Bir hayalet gibi görünüp hemen yok olmuşlardı sanki. Zaten böyle bir adama da yakıştıramazdım o güzellikleri. Bilinçsizce adamı incelediğimi

fark ederek gözlerine sabitledim gözlerimi. İkimizin de iradesi çatıştu. Ç
leri hafifçe kısıldı. Bana kızmış gibi değildi, daha çok ölmemi istiyorm
gibiydi. O zaman neden yaşamama izin vermişti?

"Lafı uzatmayı sevmem," dedi sonunda konuşmaya karar vererek. Başı
bana doğru eğdi. "Tehlikedesin ve bu basit bir tehlike değil."

Bunu anlamamak için aptal olmak gerekiyordu zaten. Bunu bilerek dik
dik baktım ona. "Sana o gün kızsam da peşine düşme arzusunda değildim
ama görünen o ki düşmanlarım öyle görmemiş."

Aynı küçümsemeyle alaycı bir şekilde konuştum: "Bu denli düşmanınız
olacak kadar ne yapıyor olabilirsiniz?" Sorumu dikkate bile almadı. Sanki
replikleri ezberleyip de gelmişti karşıma. "Seni önemli sanıp peşine düş-
müşler. Senin peşinden gelirsem beni öldürebileceklerini düşünmüşler."

O düşmanlarını küçümsedi. Ben ise onu küçümsemeye cesaret ettim.
Oysa karşımdaki adam, cüssesiyle bile asla küçümseyemeyeceğim biriydi.

"Sebep?" dedim yine soruma cevap verilmeyeceğini bile bile. "Neden?"
diye ısrar ettim bana donuk gözlerle bakarken. "Siz kimsiniz?"

"Seni ben kurtardım," dedi sadece. Robot gibiydi. Biri onu kusursuzca
tasarlamış ama duyguları içine yerleştirmeyi unutmuş gibiydi. Üstelik bu
duygusuz replikleriyle kendini kahraman, beni de kurban ilan etmişti.
"Ama kurtarmak yetmeyecek."

"Peki, ne yetecek?" demeye cesaret ettim. Böylesine delice bir şekilde
bakan adamdan ne beklediğimi bilmiyordum. Bir tutsaklık mı? Belki.
Ölüm mü? Yüksek ihtimalle. Ama, "Evlenmek," demesini asla beklemi-
yordum.

Bu yüzden öfkem dondu, hislerim öldü.

Ama o konuşmaya, lacivertlerini üstüme dikip beni tarumar etmeye
devam etti. "Senin yaşaman için benimle evlenmen gerekecek," derken
kendinden o kadar emindi ki hayatımı yalnızca birkaç saat içerisinde uçu-
rumdan aşağı itti.

Ben ise yalnızca izlemekle yetindim. Bu da hayatımın altüst olduğu ilk
andı.

4
AZRAİL

"Karga, yılan uyanmayınca yılanın avını öldürmeden önce kullandığı tekerlemeyi fısıldamış; Bu tutmuş, bu kesmiş, bu hazırlamış, bu pişirmiş. Kimse de 'Hani bana?' dememiş!"

Hayatınızın kontrolünü yitirdiğinizi hissettiğiniz bazı anlar vardır. Kimimiz bunu herhangi bir anda hissederiz, kimimiz ise bir fırtınaya kapılmışken *son anımız bu herhâlde,* diyerek ölüm gibi bekleriz ama oradadır.

Hayat hiçbir zaman bizim istediğimiz düzlükte seyretmez ve bir anda, hiç beklenmedik bir anda kaderin yeni yoluna savurur bizi.

Ben de bu savruluşu hissettiğim andaydım. "Şimdi dinlen biraz," diyerek odamdan fırtına gibi çıkan adamın ardından dilim tutulmuş şekilde dakikalarca baktım.

Sessizliğim, gerçekliğine inanamadığım cümlelere karşıydı. Kelimelerim çekip gitmişti sanki. Ne kuracak cümlem ne de itiraz edecek sitemlerim vardı. O an öylece donup kalmıştım.

Çünkü gerçekliğini kavrayamamıştım.

Onu tanımıyordum ama kelimeleri o kapıyı çekip odadan çıktıktan sonra uzun bir süre benimleydi. Yüreğimi acıtmış, bana bu adamın canımı yakacağını söylemişlerdi.

Ben darmaduman olmuşken sesler yükseldi koridorda, bağırışlar arttı. Annemin o adam her kim ise onunla kavga ettiğini düşündüm ama erkek sesleriydi duyduğum, anlamlandıramadım. Sonra kavga bitti, içeri daha önce tramvay durağında gördüğüm kadın girdi. Yanındaki adamla birlikte bana bakıp güldüklerini hatırlıyordum.

O da mı bu işin içindeydi? Tereddütle baktım kadına ama o hiç de bana gerginliğimden etkilenmiş gibi değildi. Güler yüzle odaya girip kapıyı kapattı.

"Merhaba!" dedi içtenlikle gülümseyerek. Bir yandan da beni inceliyordu. "Öncelikle geçmiş olsun. Senin için gerçekten çok endişelendik."

Bu endişesi tam o anda yüzüne de yansıdı ve bakışlarındaki neşe sahici bir endişeyle yer değiştirdi. Bal rengi saçlarını tepesinde sıkı bir topuz yapmıştı. Büyük halka küpeleri haricinde siyah kıyafetleriyle çok sade gözüküyor de güzelliği bütün bu sadeliğin önüne geçiyordu.

Gerçekten güzel bir kadındı. "Kendimi tanıtmadan buraya daldım ama biraz iteklenmiş bulundum."

Sesi de oldukça nazikti hatta beni kırmaktan korkuyor gibiydi. "Ben Eylül," dedi elini hafifçe kaldırıp kendini tanıtarak. "Az önce buradan fırtına gibi çıkan şahsın kuzeniyim maalesef."

Yüzümde bir tebessüm belirecekken kimin akrabası olduğunu söyleyince suratım düştü. Eylül de bunu fark etmişti.

"Annen de birazdan gelir," dedi. "Size bir şeyler göstermem istendi benden." Tam o anda annem içeri girdi.

"Hah!" dedi Eylül. "Bak, o da geldi." Ben de tıpkı onun gibi heyecanlandım ama sonra o heyecanım soldu çünkü tek ümidim, annemin öfkeyle bu odaya girip beni alıp götürmesiydi ama olmadı.

Annem içeri girdiğinde benden gözlerini kaçırdı. Hayatımda ilk defa bunu yaptığına şahit oluyordum. Babamın ölüm haberini bile gözümün içine baka baka veren kadın, ilk defa gözlerini benden kaçırıyordu.

Tam o anda bir şeyleri bildiğini ya da tehdit edildiğini düşündüm. Korku dört bir yanımı sardı, nefret de hemen ardındaydı. Gelip yanıma oturdu ama tek kelime etmedi. Ben ona bakarken sesi bile çıkmadı.

Eylül de fark etti bunu. Bu gergin ortamda zorlukla yaklaştı bana.

"Bunu sana göstermemi istedi," dedi sanki kavga çıkaracakmışım gibi sakinleştirici bir sesle.

Bir ona bir de anneme baktım. Annemden yine tepki gelmedi. Düşüncelerimin arasında başımı zorlukla çevirdim ve elinde tuttuğu tablete boş boş baktım. Muhtemelen neler olduğuna dair videoları izletmek istiyordu o adam.

Hangi belaya bulaştığımı anlatmak istiyordu. Reddetmek istedim ama kız da buna mecbur bırakılmış gibi gözüküyordu. "Peki," dedim zorlukla. Ben onay verince ekranı açtı. Keyifsiz bir şekilde önce yerel haber sitelerine düşmüş depo videosunu izletti.

O videoda *iki ceset* çıkarılıyordu depodan. Bunun kaçırıldığım depo olduğunu anlamak zor değildi. Cesetlerin de beni kaçıran adamlar olduğu aşikârdı. O anları hatırladığımda tekrar midem bulanmaya başladı.

Ölmüşlerdi, kaçabileceklerini sanıyorlardı ama ölmüşlerdi.

O adam öldürmüştü onu. O bir katildi.

Bunun idrakiyle titremeye başladım. Eylül bu videodan sonra, muhtemelen o adamın çektirdiği bazı olay mahalli fotoğraflarını gösterdi. Oradaki sayısız siyah araç, muhtemelen bizden kısa bir süre sonra olay yerine ulaşmıştı.

Bir başka videoya geçtiğinde atıldığım kuyunun çevresine toplanmış adamları gördüm.

"Bunlar," dedi Eylül acı gerçeği dile getirircesine. "Bunlar, Siraç'ın bahsettiği düşmanlar." Tek değildi, az değillerdi. Düzinelerce adam vardı ve aralarından bir tanesi sert bir şekilde birine, muhtemelen korumalarından amir olan kişiye vurdu.

Görünen o ki beni kaçırmalarına kızıyordu.

"O vuran adam da üvey babası," dedi Eylül.

O kim ve birbirlerine neden düşmanlar diye soramadım bile çünkü idrak edemiyordum. Bir yanım hâlâ uyanmamı ve bunların hepsinin çok uzamış bir kâbus olduğunu fark etmemi bekliyordu ama gerçekti.

Çünkü annem de izledi bu videoları, annem de şahit oldu. Videoyu izlerken zaten soluk olan benzi daha da sarardı. "Kızımı neye bulaştırdılar böyle!" derken yıkılmış gibiydi. O metanetini kaybetmişken ben de kendimi toparlayamıyordum.

Sonra videonun devam ettiğini fark ettim. Bakmak istemesem de zorladım kendimi. Yumruk atan adama yakınlaşıyordu. Yüzü gözükmese de bir koruma koşturarak yanına geldi.

Elinde bir not ve bir çiçek tutuyordu. Kamera nota daha da yaklaştı ve ne yazdığını görünce kaçabildiğim kadar uzağa kaçmak istedim.

"Vuslat'a kavuşmak isteyen, ölümü göze almış demektir."

Beni bu olaya o bulaştırmıştı. Kapana kısıldığımı söyleyen yegâne sözleriydi bunlar. Sarsıldığımı hissettim, mütemadiyen bir depremin içerisinde kapana kısılmış gibiydim. Bütün bildiklerim, hayallerim bir bir yıkıma uğruyordu sanki.

Titrediğimi fark etmesinler diye ellerimi üzerimdeki örtünün altına sakladım. Eylül bana baktı, acımı gördü; açıklama yapmak istediğini görebiliyordum. Daha birbirimizi tanımıyorduk ama bir şeyleri anlatmak, belki de kuzenini savunmak istiyordu.

Ama sadece, "Ona *Azrail* diyorlar," dedi acı dolu bir sesle. Bu lakap sanki onu seven herkesin canını yakıyordu. Sahi, bu adamın sevenleri kimdi? Canımı yakmaya bu kadar razıyken onu neden seviyorlardı ki?

"Niye?" dedim öfkeyle. "Bir cani olduğu için mi?"

Eylül kızmadı, aksine acı tebessümü genişledi ve anlayışla başını salladı. "Keşke öyle olsaydı," dedi.

Sonra elindeki tablete kısa bir bakış atıp devam etti: "Biliyorum, çok korkunç bir olay yaşadın. Sana zulmettiler, üstelik sebebi de bariz bir şekilde benim kuzenim." Elindeki tableti sımsıkı sardı. Sanki o da bu gerçeğe tahammül edemiyordu. "Ama o böyle biri değil. Bir şeyler dönüyor, Elif. Onunla karşılaştığınız gün de normal bir gün değildi. Siraç hiçbir zaman plansız hareket etmez." Sitem edercesine söylediği sözler karşısında ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü ben bu adamı tanımıyordum, tercih hakkım olsaydı tanımak da istemezdim.

"Ama onun yüzünden," dedim Eylül'e kırgınlıklarımla birlikte bakarken. Onda da aynı ifade mevcuttu. Gördü, gördüğüne sinirlendi. Muhtemelen hesap sormak istedi. Tam o sırada telefonu çaldı, sinirli bir şekilde telefonu kulağına götürürken dışarı çıktı. Bakışlarım onu algılıyor ama ne yapmaya çalıştığını kavrayamıyordu. Boğazıma oturan yumruyu hissettiğimde dişlerimi birbirine bastırdım.

Ağlamamalıydım. Annemin yanında ağlamamalıydım. Babam öldükten sonra annemin yanında hiç ağlamamıştım. Acı çeksem de babamı özlesem de ağlamamıştım.

"Neler oluyor, anne?"

Annem basit bir tebessümle bana baktı. O gülüşte, her zaman sığındığım şefkati yerine korku vardı. Bunu fark etmek, korkmamak için verdiğim savaşa karşı mağlubiyetimin sebebiydi.

"Seni korumak istiyor, bir tanem." Sahte gülümsemesi tamamen yok oldu. Sözler bile yetmişti bunu yapmaya. "Sen bana anlatmadın ama tanışmışsınız Siraç Bey'le," dedi zorlukla. "Kötülük, dostunu da düşmanını da beraberinde getirir. Senin temiz ruhuna, düşmanlarının kirli ellerinin değmesine sebep olmuş." Kin tuttu bunun için. Belli ki o da benim kadar nefret ediyordu o adamdan. "Şimdi seni sadece kendisinin kurtarabileceğini iddia ediyor," dedi.

Sesinde ki inançsızlık, kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. O da inanmıyordu, bu işte başka bir iş olmalıydı. Annem nasıl bu kadar kolay kabul edebilirdi bu tuzağı?

"Ona dedemin, amcamların polis olduğunu söyleyebilirdin," dedim çıkışırcasına. "Onlar beni koruyabilirler, anne. Bunu sen benden daha iyi biliyorsun."

Annemin de kaşlarının çatıldığını görünce yüreğim yine aynı hissiyata kapıldı. Bir şeyler saklıyordu. "Hayır, onları bulaştırmayacağız!" dedi bana karşı çok nadir kullandığı sert üslupla. "Sadece uzaktan korunacaksın. Bunun sözünü verdi bana."

İlk defa bana bu şekilde davranıyordu. Öyle ki sanki tek seçeneğimi elimden zorlukla çekip alırken bana teslim olmaktan başka bir çare bırakmıyordu.

"Anne, inanmıyorum sana," dedim. "Seni de mi tehdit etti o adam?"

Başını hızla sağa sola salladı. "Asla!" dedi. Yalan yoktu, ilk defa gerçeği söylüyordu. "Öyle bir şey değil. Tehdit falan yok."

"Ne o zaman?"

Belli ki bildiği bir şeyler vardı ama söylemedi bana. Bir kere daha sustu.

O sustukça ben prangaya vuruluyormuşum gibi hissettim. Çaresiz hissettiğimi fark ettiğinde bakışları yumuşadı. "Bana öyle bakma, annem," dedi gözleri tekrar dolarken. Benim de gözlerim doldu. Nasıl baktığımı bilmiyordum ama tüm dayanaklarım elimden alınmış gibi hissediyordum. Annem itiraz etmiyordu. Annem o adamın istediklerine boyun eğecekti. Annem susuyorken ben nasıl direnecektim?

Şefkat yine onun kucağına yerleşti ve kalkıp bana sarıldı. "Sadece kısa bir süreç olacak, buna bütün kalbimle inanıyorum. Korunacaksın. Sana kimsenin zarar vermesine izin verilmeyecek."

Bu sözlerinin ardında yatan bir başka sır olmalıydı, olması gerekiyordu çünkü benim annemin hemen teslim olan bir fıtratı yoktu. "Emin misin?" diye fısıldadım korkuyla. Eğildi ve başını omzuma yasladı.

İkimiz de birbirimize babamdan kalan son yadigârlardık.

"Eminim, anneciğim. Bana güven," dedi. İşte o an, gönülsüz de olsa bu konuşmanın bir ikna girişimi olduğunu anladım. İstemiyordu, bu yüz ifadesinden bile belliydi ama itiraz da etmeyecekti. Bu gerçekle birlikte sarsıldım.

"Anne, o adam kötü!" dedim korku dolu bir sesle. "O adam kötü, dedem duysa delirir. Amcamlar kahrolurlar." Babamın adını anamıyordum bile. "Nasıl kabul edersin?"

Sustu. Benim annem benden daha cesurken ilk defa susuyordu. "Anne, bana yalan söylüyorsun."

Yine cevap vermedi. O susunca tüm ihtimaller yok oldu sanki. Ben de sustum çünkü bu dünyada sözüne en çok itimat ettiğim insan bu durumu kabullenmişti.

Bu çaresiz bırakmıştı beni. Geriye kalan tek seçeneğim direnmekti. Ben de buna sıkı sıkıya tutundum. "O adamla asla evlenmem!" dedim bunu yemin bilir gibi. "Beni nasıl koruyacaksa korusun ama ben onunla evlenmem!"

Annemin sesi çıkmadı. *Evet* demiyordu, *hayır* diyerek de beni ikna etmeye çalışmıyordu.

Ruhsal olarak çökmüşken hisleriniz ayyuka çıkardı ya, bende de öyle oldu. Tam o anda birinin bizi dinlediğine dair garip bir duyguya kapıldım ve başımı kaldırdım.

Oradaydı.

Kapı yarı açıktı, muhtemelen girmek için kapıyı açmıştı ama bekliyordu. Davet edilmediğinin farkındaydı. Her daim benim için tam olarak o sınırda kalacaktı.

Simsiyah giyinmişti. Ellerinde bile deri eldivenler vardı. Lacivertleri öfkeyle bakıyordu. Yüzüne bakıp aynı şeyleri tekrar etme güdüsü dört bir yanımı sardı. "Ben o kötü adamla evlenmem!" dedim.

Duydu, kaşları hafifçe havalandı bu meydan okumam karşısında. Sonra *öyle mi* dercesine hafifçe başını eğdi.

İnanmıyordu bu direnişimin başarıyla sonuçlanacağına. Tam o anda onun düşmanlarıyla değil de bizzat kendisiyle bir savaş başlatmışım gibi hissettim.

Ondan hiç beklemediğim bir şekilde hafifçe gülümsedi. Tahmin ettiğim gibiydi. Gamzeleri vardı ama bir heykel tarafından oyulmuş gibi gözüken yüzünü hiçbir şekilde yumuşatmıyordu.

Aksine, onu daha zalimleştiriyordu gözümde.

Hiç ses çıkarmadan kapıyı kapattı. Bir şekilde bunu bir meydan okumaya dönüştürdüğünün farkındaydım. Bunun için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Ben onunla evlenene kadar irademi zayıflatmak için yapacaklarını adım adım planlamıştı.

Ben ise bunu bile planladığını çok uzun zaman sonra fark edecektim.

5
GAZAP

"Yılan yine uyanmamış. Son çare olarak karga, savaş çağrısı yaptığı kavalını çalmaya başlamış. Çaldığı melodi tuzağa götüren yolda yılanın elde ettiği zaferlerin hazin sonunu anlatıyormuş; Bu tutmuş, bu kesmiş, bu hazırlamış, bu pişirmiş. Kimse çocukların öldüğünü görmemiş!"

Bu hikâyede en hızlı şekilde yenilmeme sebep olan şeyi sorsalardı, kendi yakınlarım dâhil hiç kimsenin bana yardım etmediğini söylerdim.

Sanki herkes bu savaşta baştan beri karşı tarafı tutuyor gibiydi.

Öyle ki kime doğru adım atsam o anda bana yüz çeviriyordu sanki. Taburcu olduğum andan itibaren bu ihaneti, tutsak edilişimin her anımda yaşadım.

Zırhlı siyah araçlarla hastaneden alındım. Her şey ve herkes benim için yabancı ve ürkütücüydü. Evimize ulaştığımızda bahçemizin dört bir yanında korumalar vardı. Polislerin yoğun olduğu ve çoğunluğun da babamın arkadaşlarından oluştuğu bir mahallede yaşıyordum.

Bu kalabalığı görenin geleceğinden adım gibi emindim. Sorgulayacaklardı. Neden bu denli korunduğumu ya da kimin yüzünden bu durumda olduğumu merak edeceklerdi. Tıpkı böylesine güvenilir bir mahallede nasıl kaçırıldığımı merak ettikleri gibi. Ama işler istediğim gibi gitmedi.

Babamın birkaç yakın arkadaşı beni ziyaret etti ama sanki kaçırılmamışım da bir kaza geçirmişim gibi bir ziyaretti bu. Korunduğuma dair birkaç vurgulayıcı cümleyle birlikte her şey daha da tuhaflaşıyordu.

Bu adam -adını bile anmak istemiyordum- mafya kılıklı herifin tekiydi. Tekin değildi bir kere. Neden emniyet görevlileri müdahale etmiyordu?

Üstelik çıkışta babamın arkadaşı olan Giray amcanın korumalardan biriyle konuştuğunu görmüştüm. Bu tuhaftı, hem de oldukça tuhaftı.

Telefonlarımız değişti, bilgisayarlarımıza sistemlerini asla anlamadığım yazılımlar yüklendi. Evimin etrafına yeni kameralar yerleştirildi. İnternet hattımızın tamamen sınırlandırıldığından emindim çünkü ne zaman yakınlarımdan birine ulaşmaya çalışsam telefonum donuyordu.

Şebekelerimiz de *hack*lenmiş olmalıydı çünkü hiçbir akrabama ulaşamıyordum.

Belli ki her şekilde sınırlandırılmıştım.

Sonra işler daha da kötüleşmeye başladı, yakın arkadaşlarım Yağmur ve Zeynep'in evime gelmesi engellendi. Bu en korktuğum şeydi ki o gün korumaların şefi olan adama hesap sordum ama tek bir mimiği bile oynamadı.

"Sizin iyiliğiniz için," dedikten sonra kaçarcasına benden uzaklaştı.

Dışarıya çıkıp o patronu buraya, ayağıma kadar gelene kadar bağırmak ve sonra beni bu şekilde sınırlandırmaya ne hakkı olduğunu sormak istiyordum ama gelmedi. Belli ki bildirisini yapıp köşesine çekilmişti.

Yine de elçileri hep etrafımdaydı.

Kuzeni Eylül sürekli gelip gidiyor, sağlık durumumu kontrol ediyordu ki ona karşı soğuk davranmaya çalışsam da başarılı olamadım çünkü gerçekten iyi niyetli bir kızdı ve o da olanları anlamlandıramıyordu.

O anlamlandıramıyorsa ben hiçbir şekilde yapamazdım. Gün geçtikçe delirecekmiş gibi hissediyordum.

Bütün bu buhranın içinde sonunda iyileştim ve okula gitmem gerektiği konusunda ısrar etmeye başladım. İlginçtir ki bu isteğim kabul edildi ama yine korumalarla birlikteydim. Özellikle bir kadın koruma vardı ki benim için tahsis edilmişti. Adı Nergis'ti. "Bundan sonra sizin kişisel korumanız benim," dediğinde tıpkı şefi gibi ona da öfkeyle baksam da umursamamıştı bile.

"Güvenliğiniz için," demişti ciddi bir sesle. "Güvenliğiniz için her şeyi yapacağız, Elif Hanım."

O güvenliğe ket vuranın patronu olduğunu söylediğimde yüzüme karşı gülmeye cesaret eden ilk kişi olmuştu. Bence durumun absürtlüğü karşısında gülümsüyordu ama o öyle olmadığı konusunda ısrarcıydı.

"İleride mutlaka sebepleri öğrenirsiniz," demişti sadece.

O zamana karşı da ümit beslemiyordum ben. Sadece evden kurtulmamın mutluluğunu yaşıyordum ama o mutluluk da kısa sürmüştü.

Yakın arkadaşlarım Yağmur ve Zeynep'le konuşamadan okulumun kapısının önüne zırhlı araçlar doldu. O indi arabadan ve yüzüme bakmadan, tüm okulu dedikodu kazanına çevirerek içeriye girdi.

Okulun dedikodu istihbaratına göre müdürle görüştü. Belli ki bazı hünler alıyordu. Belki de yakında beni okuldan almayı planlıyordu. Eğer

bunu gerçekleştirirse onu öldürürdüm. Gerçekten kendimi tam olarak o sınırda hissediyordum.

Öfkemi kontrol edebilmem oldukça uzun sürdü. Okula geldiğim ilk günü bile zehir etti bana. Sürekli çırpınıyor ama çırpındıkça daha da batıyordum sanki. Bana mantıklı düşünmemi söyleyen ilk kişi arkadaşım Yağmur'du.

Anlatılanlar karşısında onlar da korkmuşlardı ama harekete geçmeleri olanaksızdı. Onlara da bir şey olacağından endişelenerek hiçbir şey yapmamaları konusunda söz almıştım.

Numaralarını ezberlediğim amcamlar ve dedemi onların telefonundan arayabilirdim ama kendim gibi onları da ateşe atmaktan korkuyordum.

Bu yüzden yapamadım. Geriye sadece tavsiyeleri kalmıştı. "Ya bütün bunlar bir oyunsa, Elif?" demişti Yağmur. "Belli ki annen dâhil herkes senden bir şey saklıyor. Seni kapana kıstırmak isteyip bunun için düşmanlarını bile kullanıyor olabilir."

Olabilirdi. Gerçekten olabilirdi çünkü o korumalar da tuhaf tuhaf konuşmuşlardı benimle.

"Bize verilen talimatın dışına çıktığımız anda Vuslat bizi öldürmeden bırakmaz."

Bu cümle bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Bu talimatı üvey babası mı yoksa o mu vermişti, bilmiyordum.

Sakinleşip düşündüğüm ilk an arkadaşlarıma sığındığım zamandı. O zamana kadar debeleniyordum olduğum yerde. Sadece üstüme attığı ağdan kurtulmaya çalışıyordum ama ilk defa yakın arkadaşlarımla konuştuktan sonra sakin kafayla, öfkelenmeden düşünmeye başlamıştım.

Bu adam kimdi? Bu adam nasıl bir güce sahipti ki hangi kapıya gitse saygıyla karşılanıyordu? Bu adam kimdi ki hem benim çevremde tanınıyor hem de şahit olduğum kötü adamlarla mücadele veriyordu?

Bilmiyordum. O da kendini tanıtmaya tenezzül etmiyordu zaten. Hastane odasında sanki bildiri yapar gibi benimle konuşmasından sonra ortalıktan kaybolmuştu. Etrafımda benim hakkımda bilgi aldığı insanlar olduğuna emindim ama kendisi gölgelerde kalmayı tercih ediyordu.

Üstelik içimden bir ses, okuluma gelmesinin sebebinin, meydan okumanın ilk adımı olduğunu söylüyordu.

Sanki kaçabileceğim ortamları teker teker ekarte ediyordu. Buna da okulumdan başlamıştı. Etrafımda beni izleyen bunca insana karşılık yapabileceklerim oldukça sınırlıydı.

Bu yüzden, o kendini bana tanıtmaya tenezzül etmediği için beni sıklıkla ziyaret eden Eylül'ü bir akşam yemeğe davet ettim. Annem ne kadar bu

durumdan hoşnut olmasa da bu adam hakkında bilgi sahibi olmak benim yararımaydı.

Ona bunu söylemedim çünkü annemden de emin olamıyordum. Etrafımızdaki korumalara öfkeyle bakıyor, gelen her ziyaretçiyi zorlukla ağırlıyordu. Nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum.

Ben de kendi yolumu izledim. Sofrada Eylül hakkında ne okuduğunu, -Elektrik Elektronik Mühendisliği okuyup malum kuzeninin şirketinde staj yapıyordu- o beyefendiyle akrabalık derecesinin tam olarak ne olduğunu -Eylül ve daha tanışmadığım diğer kuzeni Demir, anne tarafından kuzenlerdi- ve her iki taraftan da varlıklı bir ailede büyüdüğünü öğrendim ama hiçbir şekilde bunu yansıtan bir kız değildi.

Bizimle aynı sofrada oturmak onu çok mutlu etmiş gibi gözüküyordu. Anneme ve bana bakışında bile hüzünlü bir şeyler vardı ve bu durum bir süre sonra annemi de yumuşatmıştı. Biz yukarıya, odama çıkarken elimize tatlıları tutuşturan da o olmuştu.

Ayrıca okuduğu bölümden bu çıkarımda bulunsam bile insanları analiz edişiyle de akıllı bir kızdı çünkü onu neden çağırdığımı hemen anlamıştı. "Benden öğrenmek istediklerin olduğunu biliyorum, Elif," dedi masamın köşesinde duran sandalyeme otururken. Bir yandan da odamı inceliyordu.

"Çok mu belli oluyor?" Utandığımı hissettim. Niyetimi bu kadar çabuk belli etmek istememiştim.

"Hayır," dedi başını bana doğru çevirerek. "Sadece konu insan ilişkilerine gelince sıfır duygusal zekâya sahip bir adamla karşı karşıya olduğun için seni çok iyi anlıyorum."

Anlayışlı bir tebessüm sunduğunda kendimi çok kırılgan hissettim. "Bu mecazi değil bu arada. Bir robotla konuştuğunu farz edebilirsin," diyerek devam etti.

Sonra aramızdaki mesafeyi fazla görmüş olacak ki ayağa kalktı. Bana tepeden bakarken, "Nasıl yani?" diye sordum.

Yanıma oturup ellerimi tuttu. Geçen haftalarda olsa bu temastan kaçardım ama bir şekilde bu kıza kalbim ısınmıştı. "Huh!" dedi sanki çok uzun bir konuşmaya başlayacakmış gibi. "Baştan başlamam gerekiyor sanırım."

Ben de bunu istiyordum. Bana gerçekleri anlatmasını diliyordum. "Sorun değil, gördüğün gibi zamanım bol zaten," dedim bu yüzden.

Yüz ifadesine gerçek bir hüzün kapladı. "Senin için gerçekten üzgünüm. Hayatının büyük bir çoğunluğunu tam olarak senin gibi geçirdim ama senin aksine ben bunun içine doğdum. Bu yüzden zor olmalı."

Yalan söyleyemezdim. Hâlâ acı çekiyordum çünkü. "Öyle," dedim. "Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyorum."

Eylül benim aksime farklı düşünüyor olmalıydı ki başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu bir tuzak olarak görmüyorum ben," dedi. "Bir yanım, kötü bir başlangıç yapsak da ümitli çünkü uzun zaman sonra ilk defa çevremize biri dâhil oluyor."

Onda bu umudu görmek beni şaşırtmış, aynı zamanda da korkutmuştu. İma ettiği umudun yakınında bile değildik. O adam yüzünden yüzümde hâlâ izi olan morluklar vardı.

Eylül de fark etti bu tepkimi. "Pekâlâ," dedi. "Bu bakışı anlayabiliyorum. Şu an kızgınsın, ayrıca benden istediğin bir teselli değil, yalnızca cevaplar."

Tam olarak öyleydi ama ben terbiyeli bir kızdım. "Estağfurullah," dedim onu kırmamak için.

Ama anladı ve yüzündeki umut da gülüş de soldu.

Yine de benim hakkımdaki düşüncelerinde dürüsttü. "Çok tatlısın," dedi sanki daha önce benim gibi biriyle karşılaşmamış gibi. "Gülüşün çok güzel. Sen de çok güzelsin." İltifatlarını bir bir sıralarken utansam da şu anda konu sadece ben değildim.

Konu oydu. O adamdı.

Ellerimi sıkı sıkı tutarken yüzünde bunun hüznü vardı Eylül'ün. "Ama Siraç'ın sana sadece bu sebeplerle yaklaşacağını zannetmiyorum çünkü başta dediğim gibi duygusal olarak bir şey hissedebildiğinden şüpheliyim. Hayatındaki tek kadın benim ve bazen bana bile zoraki katlandığını hissediyorum."

Bu durumdan dolayı da üzgün olduğunu fark ettim. "Niye, bu adam keşiş mi ya da kadın düşmanı mı?" dedim kendimi tutamadan.

Keşke öyle olsaydı dercesine baktı bana. "Öyle bir şey değil."

Merak ettiğimi biliyordu ve derin mevzulara gireceğinin de farkındaydı. Bu yüzden derin bir iç çekti ve anlatmaya girişti: "Üvey babasından bahsetmiştim sana," dedi.

Biliyordum ve bir kere görmüş olsam da kâbuslarımda rol oynamaya devam ediyordu. "Evet, görünen o ki düşmanlar," dedim.

"Tam olarak öyleler ve bu basit bir düşmanlık değil." Sanki bu düşmanlıktan nefret ediyormuş gibi yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "Geçmişinden bahsetmek bana düşmez ama en masum tabirle, bu adam yüzünden çok zor bir çocukluk geçirdiğini söyleyebilirim."

Biri zarar vermeden bir insan bu hâle gelemezdi zaten ama bunun çocukken başlamış olması dehşet bir şeydi. Tüm hayatın bir kâbusa dönmesi için yeterliydi.

"Bunu tahmin etmiştim. O gün gösterdiğin adam, beni bulmak için oldukça hevesliydi."

Ve bulsaydı kim bilir ne yapacaktı? Eylül bir kere daha özür dilercesine baktı bana. "Aralarında büyük bir rekabet var ve bu ölüm üzerine," dedi.

Ciddiydi. Korkunçtu ve kendimi güvenli bir alana sığınmak isterken bulmama sebep olmuştu bu sözler. Ben kimlerin arasındaki rekabetin malzemesi olmuştum?

"Peki ya annesi?" dedim zorlukla.

Eylül etkilendiğimi fark etse bile çaktırmadı. "O konuya hiç girmeyelim," dedi. Belli ki hoşlanmadığı kişilerden biri de oydu. "Teyzem olur kendisi ama bahsini bile geçirmek istemem. Onun için kocası ne derse odur."

Burada tahmin ettiğimden daha fazla aile draması vardı. "Kuzeninin babası kim peki?" dedim.

Bilmiyorum dercesine omuz silkti. Belli ki kocaman bir muammanın içine düşen yalnızca ben değildim. Onlar senelerdir aynı bilinmezlik içerisinde mücadele ediyorlardı.

"Burada tahmin ettiğimden de fazla karmaşıklık var," dedim, öğrenmek istediğim şeyleri öğrenememenin verdiği umutsuzlukla.

Neredeyse pes etmek üzereydim ama konuşmaya devam etti:

"Öyle," dedi. "Çok karmaşık ama aynı zamanda basit." Pek inanmamıştım buna ama o ısrarcı olmakta kararlıydı. "Burada kilit noktayı benim dedem oynuyor çünkü Siraç'ı on yaşından sonra himayesi altına aldı. O yetiştirdi onu." Bu durum sanki bir kurtuluşmuş gibi bahsediyordu ki anlatılanlara göre de öyleydi. "Özel okullar, yurt dışında eğitimler. Siraç'ın potansiyelinin farkındaydı. Bu yüzden yirmi yaşına geldiğinde kendi siber şirketini kurması için ona fon sağladı."

Son cümlesiyle birlikte şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. O yaşta henüz üniversiteden mezun bile olmuyorduk ki ben daha o döneme epey uzaktım. "Bu çok abartılı değil mi?" dedim bu yüzden.

Sanki aksi imkânsızmış gibi kafasını salladı. Sonra hevesle ayağa kalktı. Belli ki kuzeninin bu yönüne hayrandı.

"Değil, Elif. İkisini de tanımıyorsun. İki kurdun yan yana olduğunu düşünebilirsin." Odamda dolaşırken anlatmaya devam etti. "Dedem, Sarmaşık Şirketler Birliğinin başkanıdır. Aynı zamanda eski TUSİAD başkanı. Sarmaşık Şirketler Birliğinin amacı, siber güvenlik ve milli savunma sistemleri için birlik oluşturmaktır. Bir çeşit milli kalkınma olarak düşünebilirsin bunu."

Düşünürdüm düşünmesine de yalnızca haberlerde duyduğumuz savunma şirketlerinin benim hayatımla ne gibi bir bağlantısı olabileceğini

bir türlü anlayamıyordum. Üstelik, *pardon, TÜSİAD mı, şirketler birliği mi, Siber güvenlik mi* dercesine bir yüz ifadesiyle ona baktığıma emindim.

Bu yüzden güldü bana.

"Sıraç bunun için eğitildi," dedi bir elini masama koyup bana bakarken. "MIT[1]'te Yazılım Mühendisliği ve Bilgisayar Bilimlerini aynı anda okuyarak çift ana dal yaptı. Yüksek lisansını Siber Güvenlik üstüne tamamladı. Master da aynı konu üzerineydi ve genç yaşta üniversite mezunu olarak MIT'te dâhiler listesine alındı."

Şimdi neden ona hayran olduğunu anlayabiliyordum. Ben de arkasındaki masada dirsek çürütüyordum *derece yapabilir miyim acaba* diye.

"O bir dâhi," dedim gönülsüz bir kabullenişle.

Benim aksime o çok mutluydu hatta kuzeniyle bu konuda iftihar ettiği belliydi. "Aynen öyle ve bu yüzden karşında normal biri olduğunu düşünme," dedi. Düşünmüyordum zaten. Düşünmeme izin vermemişti. "Asıl şirketi Ankara'da olsa da burada kendisine bir şirket daha açtı. Biz de neden burayı tercih ettiğini anlamıyorduk ama belli ki sebepleri varmış."

Bana imalı bir şekilde baktı ama gördüğü tek şey tiksintiydi. Bu meseleden hiçbir şekilde *nasip kısmete* doğru yol alamazdık.

"Anlıyorum seni, Elif," dedi masamda eliyle ritim tutarken. "Ben yıllardır onun yanındayım ama onunla konuşurken karşımda robot varmış gibi hissediyorum. Bu yüzden yaptıkları normal gelmiyor zaten."

Sadece bu yüzden değildi ama tekrar anlatırsam tetiklenirdim. "O beni kapana kıstırdı, Eylül," dedim yatağımın üstünde huzursuzca kıpırdanarak. "Hem de çok saçma bir sebep yüzünden."

"Biliyorum ve sebebini ben de anlayamıyorum." Kaşları çatılırken konuşmaya devam etti: "Ha bu arada, düşmanları konusunda da haklı." Bu, onun için de ciddi bir konu olmalıydı. Benimle uyarırcasına konuşurken yüz ifadesi bile sertleşmişti. "Çok kişinin kuyruğuna bastı çünkü başında üvey babasının olduğu bir kurula karşı büyük bir düşmanlığı var. O adamlar yıllardır kuzenimin en ufak bir açığı olsa da üstüne çöksek düşüncesiyle peşinde dolanıp duruyorlar. Bu yüzden seni bir fırsat olarak görmüş olabilirler."

Son cümlesinden sonra özür diler gibi baktı bana. Onun özür dilemesine gerek yoktu. Bunu yapması gereken asıl kişi kuzeniydi.

[1]Massachusetts Institute of Technology: Amerika Birleşik Devletleri, Massachusetts eyaletinin Cambridge şehrinde bulunan Massachusetts Teknoloji Üniversitesi.

Konuya bağlı kalmaya çalıştım. "Kurul?" dedim açıklamaya devam etmesini talep ederek. Kendimi zorluyordum ama biraz düşünürsem çıldırmanın eşiğine gelecekmiş gibi hissediyordum.

Seccademin ve namazlığımın olduğu yere doğru ilerledi. "İçeriğini tam bilmiyorum ama kötü adamların..." Cümlesinin bu kısmını vurgularcasına dönüp bana baktı. "Gerçekten kötü adamların oluşturduğu topluluk olarak düşünebilirsin. Onlardan nefret ediyor. Hayatının gayesinin o kurulu yok etmek olduğunu da bilsen iyi olur."

Çok güzeldi. Resmen bir intikam savaşının ortasına düşmüştüm. "Ve beni onlara bulaştırdı." Boğazıma bir yumru oturmuştu.

"Bilerek yaptığını sanmıyorum," dedi. Ondan emindi ama yaptıklarından emin olamıyordu çünkü anlattığı kadarıyla kuzeninin, kendisine de çizmiş olduğu sınırlar vardı.

"Sen de emin değilsin bence," dedim bu yüzden.

Direkt itiraz etti ama içimden bir ses tereddütleri olduğunu söylüyordu. "Benim emin olmamamın sebebi iletişimsizliğiniz. Eğer beni tavsiye alacak kadar güvenilir göreceksen sadece şunu yapmanı isterim senden."

Ellerini bedenine sararken gerçekten onu dinlememi istercesine samimiyetle bakıyordu bana. "Git konuş onunla, Elif," diyerek beni şaşırtan bir istekte bulundu.

İtiraz edeceğimi bildiğinden hızlı bir şekilde konuşmaya başladı: "Sen taburcu olalı ne kadar oldu, bir kere bile karşına çıkmadı," dedi. "Bir şekilde ikna olacağını düşünüyor olmalı ama insan ilişkileri böyle yürümüyor. Senin de onun gibi duygusuz olmadığını anlaması gerekiyor."

Bu kesinlikle benim yapabileceğim bir şey değildi. Değil onunla konuşmak, yüzüne bakmaya bile tahammül edemezdim.

"Bunun için ben çaba gösteremem, Eylül. Onu tanımıyorum ve bunca yıldır tanıyan sen, onun duygusuz olduğunu söylüyorsun. Böyle bir adama nasıl yaklaşılır?"

Düşüncesi bile korkunçtu. Üstelik iki kere iletişime geçmemize rağmen ikisi de birbirinden fenaydı. "Normal bir konu bile açamam. Anlattıklarınla, gördüklerimle bile ikna olduğum tek şey bizim çok farklı dünyaların insanları olduğumuz."

O da benim gibi düşünmeye başlamıştı. Haklı olduğumu biliyordu ama kendince çözüm arıyordu. "Doğru, haklısın," dedi zoraki bir kabullenişle. "Normal olan tek şeyi seraları ama onun bile normal olduğunu düşünmüyorum ben."

Merak etmek istemiyordum ama yine de kendimi sorarken buldum. "Sera derken?" dedim.

"Bitkilerle ilgilenmeyi çok sever," dedi dalgın dalgın. Sonra bakışları tekrar bana odaklandı. "O gün üvey babasına verilen mektupla birlikte bir çiçek de vardı, görmedin mi?"

O günü hatırlamak istemiyordum ama hafızamı zorlamaya mecbur kaldım. Gerçekten de bir çiçek verilmişti o adamın eline. "Gördüm ama o gün birçok şeye şahit olduğum için dikkatimi o kadar da çekmedi," dedim.

Eylül benim kadar üzgün gözüküyordu. "Üzgünüm, bunları yaşamanı asla istemezdim."

Önemli değil dercesine başımı salladım ama önemliydi. Hayatımın neredeyse tamamına etki edecek kadar önemliydi.

"Seralara gelirsek de bulunduğu her şehirde bir bitki serası vardır mutlaka. Şirketten kalan zamanlarında bitkilerle ilgileniyor. Resmî olarak yüksek lisans tezi, bitkilerden esinlenerek üretilen silahlardı zaten."

Bu adam hakkında hiçbir şey normal değildi. "Sadece siber güvenlik ile ilgilendiğini sanıyordum."

Bana bu konuda bilgisiz olduğuma dair bir şey çaktırmadı ama ben bu soruyu sorarken bile öyle hissettim. "Siber güvenlik ile güvenlik arasındaki sınır yok oldu artık, Elif," dedi nazik bir şekilde durumu izah ederek. "Teknoloji olmadan üretilen her şey geçmişte kalmaya mahkûmdur."

Anladım dercesine başımı salladım. Anlamıştım ama anladıklarım sadece korkmama sebep olmuştu. Konuyu dağıtmak istercesine odamda dolaştı, o da benim hakkımda sorular sordu.

Namaz için kullandığım beyaz örtümü inceledi. Başına taktı ve ince işçiliği karşısında hayran kaldı. Rahmetli babaannemden yadigârdı bana. Bunu öğrenince ayrı bir özenle dokundu yazmaya. Hatıralara ve kayıplara saygısı vardı.

Gerçekten de hakkımda bilgi edinmeye meraklı bir kızdı ama ben anlattıklarında takılı kalmıştım.

"O gün, o kuyuda büyük bir ödüldüm. Öyle değil mi?" dediğimde oluşturmaya çalıştığı huzurlu ortam dağıldı. Keyifsiz bir şekilde başını salladı.

"Biraz geç kalsaydık geliyorlardı. Biz oradan ayrıldıktan sonra polisler çağrılınca gerisin geri gitmek zorunda kalmışlar. Yoksa..." Cümlesini tamamlamadı. Yoksa bir ödül gibi parçalara ayrılacağımı dile getirmedi.

Zorlukla gülümsedim. "Boş ver," dedim. "Anladım ben seni." Açıklamak istedi ama bu sefer de ben konuyu değiştirdim. İstediğim temel bilgileri almıştım çünkü.

Yaşını sordum, hayalleri hakkında bir şeyler öğrendim. Çok zengin bir ailesi olmasına rağmen mütevazı hayalleri vardı. Hep evle ilgili konuşuyordu. Yeni yemekler, büyük sofralar kurmak istiyordu.

Kalabalık ortamları sevdiğini fark ettim. Bu da yalnızlığının göstergesiydi. Zaten özellikle ailesinden bahsetmekten kaçınıyordu. Birkaç kez annesi veya babası ile ilgili dolaylı yoldan sorular sormuştum ama hep geçiştirircesine cevaplar vermişti.

Onun da sırları vardı ve benden saklayacaktı.

Tıpkı hayatıma zorla giren diğer herkes gibi.

Eylül gittikten sonra öğrendiğim bilgileri değerlendirmeye çalıştım ama bulduğum her çıkış yolu, gözüme aşılması imkânsız geliyordu.

Eylül'ün anlattıkları gözümü korkutmuştu. Sadece kötü bir adam olsaydı bir şekilde emniyet güçlerinden yardım ister, kendimi kurtarırdım ama legal bir yaşamı olan, devlet tarafından bile tanınan bir yönü vardı.

Akıllı bir adamdı. Bu zaten kanıtlanmıştı ve hâlime ağlamamın bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Bu yüzden Eylül'ün dediklerini ciddi ciddi düşündüm. Ben gitseydim, ben konuşsaydım bir yere varır mıydık? İhtimali bile gözümü korkuturken böyle bir adım atmak cesaret mi yoksa aptallık mı olurdu, bilmiyordum.

Hareket edişimi ona bir adım atmak olarak algılar mıydı, bundan da emin değildim. Adamı hiçbir şekilde tanımıyordum. Sadece öğrendiklerim ışığında hareket edersem aklının normal çalışmadığının da farkındaydım ama bir insanı tanımadan atılan her adım, onun da durakta dediği gibi *kör atıştan* farksızdı.

Yine de başka çarem yoktu. Annem hiçbir şey yapmıyordu. Ben bu şekilde kalmak istemiyordum. Kararım harekete geçmeye daha yakındı ama dedem hep *önemli bir karar alırken bir gece uyumamı* söylerdi. Ben de öyle yaptım.

Bu düşüncelerle uyuduğumdan mıdır, bilinmez yine aynı kargalı rüyayı gördüm. Bu sefer öldürdüğü yılan kırmızıydı. Yine aynı şekilde yılanın kafasını gagalıyor ve sanki oradan çıkardığı tohumu babamın mezarına ekmeye çalışıyordu.

Rüyaya aşina olduğumdan olsa gerekti ki bu kez daha cesaretliydim. Kargayı kovmaya çalıştım babamın mezarından ama kollarımı savurmama rağmen ona ulaşamıyordum.

Yine yavaşça bana baktı. Lacivert gözleriyle karşılaştığımda uyandım.

Terden sırılsıklam olmuştum. Korkuyordum ve gergindim. Bütün bunların üstüne sabah kalktığımda baş ucumda bulduğum çiçek, azıcık da olsa manalı düşündüğüm her şeyi sıfırladı.

Odama girmişti.

Muhtemelen dün akşam bizi dinlemişti çünkü onun bitkilere ilgi duyduğunu o sırada öğrenmiştim. Bugün ise burada olduğunu, sessizce beni izlediğini kanıtlarcasına baş ucuma çiçek bırakıp gitmişti.

Korkuyla verdiğim ilk tepki başıma bir yazma örtmekti. Bundan sonra odamda bile rahat etmeyecektim. Sonra ne olduğuna bakmadan baş ucumda duran çiçeği hırsla çöpe attım.

Yaşadığım kaçırılma olayından sonra bana evlilikle meydan okuması, okuluma gitmesi, bunların hepsi psikolojik baskıydı. Onu hiç tanımıyordum ama hakkında bilgi edinmeye çalıştığım anda bu şekilde göz dağı vermesi tamamen beni bastırmaya yönelikti.

Beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor, beni korkutmak için uğraşıyordu. Böyle bir meydan okumaya karşılık vermezsem ben de Elif değildim!

Bu öfkeyle okul yerine şirkete gitmek istediğimi yakın korumam Nergis'e ilettim. Bu sırada, "Nergis, baş ucumda çiçek buldum. O patronun olacak adam mı girdi odama?" diye sordum.

Nergis'ten keskin bir yanıt geldi. "Asla!" dedi. "O böyle bir şey yapmaz." Ciddi bir şekilde bakarken bunu sorduğum için bile kızgın gibiydi. "Bana yapmamı emretti."

Bir nebze olsun sakinleşmiştim ama yine de Nergis'e de tam olarak güvenmiyordum. Bu yüzden patronuyla buluşmak istiyordum. Madem o bana gelmiyordu, madem uzaktan beni korkutmaya çalışıyordu, o zaman ben ona gidecektim çünkü o kaçak oynadığı sürece atabileceğim tek adım onun tuzaklarına varıyordu.

Üstelik nefretim de gittikçe artıyordu.

Talebime olumlu yanıt geldiğinde ilk defa şirket plazalarının olduğu bölgeye doğru yola çıktık. Çocukluğumdan beri burası yaşadığım şehrin en havalı bulduğum bölgesiydi ama şimdi sadece gerginlikle yolu izliyordum.

Büyük plazaları geçtik. Daha küçük olanların yanında ilerlemeye başladık. Bundan bir sene önce yanından geçerken mimarisinden gerçekten etkilendiğim asimetrik binanın önünde durduk.

Plazanın tüm camları siyahtı. Araçların iki yönlü ilerlediği girişte, V harfi tam ortaya konumlandırılmıştı ve güneş vurduğu için parıl parıl parlıyordu.

"Güneş panelleri mi onlar?" diye sordum Nergis'e.

"Evet, Elif," dedi Nergis. *Hanım* dememesini özellikle rica etmiştim. O günden beridir benimle daha samimi konuşuyordu ama yine de patronu yüzünden mesafemi korumaya çalışıyordum. "Geceleri azıcık ay ışığı görse bile sanki siyah bir kristal gibi parlıyorlar. Muhteşem bir icat," diyerek devam etti.

Ben ise hayranlığımı sakladım. Ne kadar asil olursa olsun, ona aitti ve ben ona ait olan her şeyden nefret etmeye oldukça meyilliydim.

Birlikte şirketin açık otoparkına girdik. Güvenlik gereği aşağıya inecek olduğumuzu düşündüm ama istediğim olmadı. Şirketin otel gibi gözüken geniş girişinde zırhlı aracımız durdu. Önce Nergis indi, sonra ise korumalarla birlikte ben.

Bugün akıl edebildiğim en iyi şey, üniforma giymemekti çünkü bir anda kendimi çok küçük hissetmiştim. Tedirgin bir şekilde şirketin geniş kapısından girerken anlamıştım ki buraya ait değildim. Yetişkin insanlar etrafımızdaydı. Dizaynın siber güvenlik şirketi olduğunu gösterecek havalı bir şeyler bekledim ama yoktu.

Bir tek güvenlik girişinde hiç görmediğim tarzda bir turnike vardı. Burada çalışanlar giriş yapmadan önce validatöre ellerini okutuyordu. Turnike kısmında ise somut bir engel yerine mavi, şeffaf bir ışın vardı.

El okuttuktan sonra geçiş yapılması için o ışın ortadan kayboluyordu. "O ışın tam olarak nasıl engel oluyor ki?" dedim kendimi tutamadan.

"Fiziksel bir engeli yok," dedi Nergis.

"Ruhani mi var?" dedim alaycı bir sesle. Bugün ağzımın filtresini bırakıp gelmiştim.

Nergis açık açık güldü. "Tahtalıköye gitmek ruhani midir?" dedi.

Bu kızın da ilginç bir espri anlayışı vardı. Ona dik dik bakınca bana acımış olacak ki "El izi tanıması geçerli olmazsa fiziksel turnike ortaya çıkıyor ve güvenlik geliyor. Eğer bir düşmanla karşı karşıyaysak çift turnike içerisinde sıkışan şüpheliye minicik bir iğne saplanıyor," diyerek turnikenin mantığını açıkladı.

"Ne işe yarıyor bu iğne?" dedim. Ürkütücüydü. Şimdi bu teknolojik turnike hiç de masum görünmüyordu.

Nergis durumu daha da ürkütücü hâle getirdi. "Hiç, canım!" dedi "Sadece felç etmeye, uzun süre panzehir alınmaz ise de öldürmeye," derken zevk alıyormuş gibiydi.

Hissettiğim korkuyla gördüğüm ilginç şeyleri sorgulamamaya karar verdim.

Bu sırada o turnike kısmına hiç uğramadan girişteki korumalarla birlikte başka bir alandan geçtik. Altın ve siyah renklerin ağırlıklı olduğu resepsiyon bizi karşıladı. Yerler bembeyazdı ve resepsiyon burada oldukça göze çarpıyordu.

İnsanların bize odaklandığını fark ettim. Takım elbiseli, boyunlarında giriş kartları asılı olan şirket çalışanlarının neredeyse hepsi bize bakıyordu.

Kimi elindeki kahvesini içiyorken duraksadı kimi de koyu sohbetlerinden sıyrılıp bana bakmaya başladı.

Utandığımı hissettim. "Hepsi beni tanıyor," dedim sıkıntılı bir sesle. Nergis parmaklarını omzuma bastırdı ve adımlarını hızlandırdı.

"Merak ediyorlar," dedi. "Kulislerde onun eşi olacağın, yaşının küçüklüğü ve başına gelen olaylar konuşuluyor. O kuyu olayı elbette ispatlanamadı ama patron tekrar polislerin dikkatini çekti." Haddinden fazla yaptığı açıklamaya kaşlarımı kaldırarak tepki verdim. İşler, Eylül'ün anlattığından da karmaşıktı.

Koruma grubuyla birlikte asansöre bindiğimizde de tüm dikkatler üstümüzdeydi. Muhtemelen şirketin tamamı artık benim gelişimden haberdardı. Asansör, yanımdaki koruma kalabalığının sığabileceği kadar genişti. Duvarları ekranlarla kaplıydı ve şirketin misyonu, üretilen silahlar, yapılan güvenlik aparatları, zırhlı araçların güvenlik modifiyeleri anlatılıyordu.

Bir kere daha içim karamsarlıkla doldu. *Ben bu adamla nasıl baş edeceğim,* dedim kendi kendime.

Kulvarımın çok üstünde yarışıyordu. Çatı katına ulaştığımızda bizi beyazın aksine gri tonları karşıladı. Geniş bir koridor, siyah kapılar, cam bölmeli toplantı alanı ve büyük pencereler...

Koridor boyunca yürürken burası bomboş gibi hissettim. Sanki terk edilmişti. "Bu katta niye kimse yok?" diye sordum Nergis'e.

"Siraç Bey, yalnız kalmayı tercih ediyor," diyerek açıkladı. "Burası onun katı. Bir tek Nermin abla, şirketin müdürleri gelip gider. Bir de şefimiz."

Beni hızla yürütmeye devam ediyordu. Sanki peşimizden atlı koşturuyordu.

"Nermin abla?" diye sordum istemsizce. Meraklı görünmemeye çalışıyordum ama bir yandan da ne kadar bilgi alırsam o kadar iyiydi benim için.

"Siraç Bey'in sekreteri. Hepimizin ablası gibidir. Şimdi izinli ama daha sonra mutlaka görürsün."

Başımla onay verdim ona. Diğerlerinden farklı olarak daha geniş bir siyah kapının önüne geldiğimizde Nergis kapıyı tıklattı.

Kapı otomatik olarak açıldığında bunun bir gösteriş olduğunu düşünerek surat astım.

"Bundan sonrası sende." Nergis elini ileri uzattı buyur eder gibi. "Onunla tek başına konuşman gerekiyor."

Konuşmak değil, yüzleşmekti aslında. Belki de cahil cesaretiydi bu, bilmiyordum çünkü daha hakkında yeterince bilgi toplamamış, açığını bulamamıştım ama kapının önüne kadar gelmişken bunu düşünmenin sırası değildi.

Bu yüzden cesaretimi kaybetmeden içeri girdim ve kapı ardımdan kapanırken hiçbir silahım olmadan onunla yüzleştim.

6
EZİNÇ

"Yılan sonunda uyanmış. Önce avının, sonra onu hipnoz eden me
efsununa kapılmış. Öleceği yolda kaval çalarak ilerlemeye başl
Siyah ve kırmızı renkli derisi soluk ışıkta parlamış. Derisi, katl
çocukların kanı ve günahlarının katran karasıyla boyalıym
Bu tutmuş, bu kesmiş, bu hazırlamış, bu pişirmiş.
Neden kimse bu zulmü görmemiş?"

Kapıdan girdiğimde tamamı camlarla kaplı geniş bir alan karşılad Sol tarafımda büyük, siyah bir masa; sağ tarafımda ise toplantı için nılan bir başka siyah masa mevcuttu.

Karşımda ise lüks binalardan ve ana caddeden oluşan harika bir m vardı. Odanın tamamı siyah eşyalarla döşenmişti. Burayı aydınlatan camların ardındaki parlak gökyüzüydü. Güvenlik ve gizlilikle uğraş şirketin sahibi neden bu kadar cam kullanırdı ki?

Sorguladım. Tıpkı onun yüzünden binlerce şeyi sorguladığım gibi girer girmez yüzüne bakamayışım gibi. Masasının ardında oturuyor da tıpkı makamı gibi simsiyah giyinmişti. Üstümdeki krem rengi ön bisem ve kahverengi mantomla aynı tondaki şalımla buraya asla uyum lamıyordum.

Beni izlediğini bilerek zorlukla başımı ona doğru çevirdim. Laciver leri, onu ilk gördüğüm andaki gibi kısa bir anlığına tutulmama sebe verdi. Kusursuz bir güzelliği vardı. Yüz hatları, bakışları, saçının duruş sanki özenle çizilmiş gibi muntazamdı ama tam burada sonlanıyord şey.

Yakışıklı bir yüzden etkilenemeyecek kadar öfke doluydum.

"Nereye oturmalıyım?" diye sordum ciddi bir sesle. Ellerini önünde birleştirmiş, dirseklerini de siyah masasına yaslamıştı.

Başıyla önündeki koltuğu işaret etti. "Oraya oturabilirsin." Dediğini yaptım. Üstümden bir an olsun bakışlarını çekmezken siyah, kadifeden yapılmış rahat koltuğa oturdum ama diken üstündeydim.

"Seni dinliyorum," dedi soğuk bir sesle. Duruşunda gerçek bir öz güven vardı. O öz güvenin sadece bir kısmına sahip olmak isterdim.

Onunla karşılaştığımız iki sefere göre daha sakin gözüküyordu ama ben değildim. Cesaretimi toplamak için öfkeme tutundum. "Buraya gerçek bir açıklama talep etmek için geldim," dedim.

"Ne hakkında?" Bakışları üstümde dolandı. O bakışlarda tuhaf bir etki vardı. Gözlerinin alışılmadık rengi bile sanki bir mıknatıs etkisindeydi.

Yine de etkilenmedim. "Sizce?" dedim çıkışırcasına.

Bu meydan okumam sanki kayadan toz alan yel kadar ufak bir etkiye sahipti. "Bence açıklanacak bir şey yok," dedi bunu gösterircesine. "Senin için alınan korunma tedbirlerinden her şeyi anladığını düşünüyorum."

Bu şekilde konuşarak beni yola getireceğini sanıyorsa yanılıyordu. "Onu anladım zaten," dedim imalı bir sesle. "Hem de çok iyi anladım ama anlamadığım şey kaçırılış şeklim, annemin susuyor oluşu, ailemden kimseye ulaşmama izin vermeyişiniz."

Kaşlarını kaldırdı *öyle mi* dercesine. Sonra masasından kalktı. "Belli ki güvenlik tedbirlerinin sadece senin için olmadığını anlayamamışsın." Masasının etrafında dolanırken bakışları geçen seferki gibi küçümseme ile doluydu. "Aileni bu işe bulaştırırsan onları koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

Bunların hepsinin farkındaydım ama benim sorduğum sorunun bu olmadığını ikimiz de biliyorduk. "Yapmayın," dedim bu yüzden. "Ben aptal değilim."

Karşımdaki koltuğun yanında durdu. Tedirgin bir şekilde bir sonraki hamlesini bekledim. İriliği son hatırladığımdan daha devasaydı. Gerçekten iri bir adamdı ve sadece bu bile göz korkutuyordu.

Yine de yetmiyor olacak ki bakışlarına da yansımıştı bu ürkütücü tavrı. "Değilsin zaten, sorun da bu," dedi geçip karşıma otururken. "Eğer aptal olsaydın kaçırılmış olmana rağmen hâlâ neden korunduğunu sorgulardın." Her cümlesiyle beni tekrar tekrar eziyordu. "Eğer aptal olsaydın benimle evlenme sebebini inatla sorgulardın."

Dirseklerini dizlerinin üstüne yaslayarak bana doğru eğildi. Tekrar konuşacağı sırada sözünü kestim. "Eğer aptal olsaydım," dedim nefretle. "O kaçırılma olayının bir kumpas olma ihtimalini sorgulardım."

Duraksadı. Dudaklarını gerginlikle birbirine bastırırken öfkeden tüm yüzüm yanıyordu. "O gün sizin hakkınızda da konuştular, biliyor musunuz?" dedim kendi kozlarımı öne sürerek. "Talimatlardan bahsettiler ama bana hiç de düşmanlarından gelen talimatlarmış gibi gelmedi söyledikleri. Sürekli sizden bahsediyor, ileri giderlerse yapacaklarınızdan korkuyorlardı."

Beni dinlerken gözleri yüzümde delicesine dolaşıyordu ki bu çok rahatsız ediciydi. Yine de direndim. Ona meydan okurken dudakları küçümseyici bir gülüşle kıvrıldı. "Bu yüzden kaçırılmanı benim ayarladığım sonucunu mu çıkardın?" dedi. Sesindeki küçümseme büyük bir tehdide dönüştü. "İt gibi korkmalarının sebebi onlara yapacaklarımı biliyor olmalarıydı."

Bu tehdit aynı zamanda gerçekti ve beni korkutmuştu. Bunun farkında olarak gerçekleri yüzüme vurmaya devam etti. "Yapmadım mı sanıyorsun?" dedi. "O korktukları her şeyi teker teker yaşattım onlara."

Bundan acımasızca zevk aldığını gördüm bakışlarında ama kin de vardı. Sanki kızgındı. Hâlâ doymamıştı onlara çektirdiği acıya.

"Yüzün nasıl oldu?" dedi.

Gerçekten bakışları bir tuhaftı. Bir an fırtınayla kaplıyken diğer anda sanki o fırtına gizemli bir geceye dönüşüyordu ama her hâlükârda bir girdap gibi hissettiriyordu çünkü bütün dikkatinin yoğunluğuyla izliyordu beni.

Bu normal konuşmaya dönüşümüzle birlikte kendimi de tuhaf hissettim. Ayrıca kapatıcı sürdüğümü fark etmişti.

"Çok mu umurunuzda?" dedim çıkışarak. Ben de ellerimi onun gibi yumruk yapmıştım, sırtım koltuğa yaslıyken o bana doğru eğilmiş durumdaydı.

Bu, şu anki hâlimizi özetler nitelikteydi.

"Umurumda olmasaydı şu an burada olmazdın," dedi. Benim aksime o kızgın gözükmüyordu hatta ruhsuzluğu bir tık olsun yok olmuş gibiydi.

"Acıyor mu?" diye sordu bu sefer ama cevap vermedim. Benim derdim farklıydı çünkü. "Üvey babanızın benden haberi yoktu," dedim bir kez daha onu suçlayarak. "Tanımadığım hâlde birden saçma bir sebeple hayatıma müdahil olduğunuz için sizin yüzünüzden kaçırıldığıma neden inanayım?"

Gazap tekrar var oldu gözlerinde. "Sen gerçekten kan aksın istiyorsun," dedi. Üvey babasını anınca gözlerindeki nefretin boyutu bile değişmişti. "Senin yüzünden yaşanacak ölümler arıyorsun."

Bunu söylerken takındığı yüz ifadesinden de ondan da ürktüm. Ellerimi korkuyla birleştirip sıktım.

"Hayır," derken sesimdeki sakinlik aldatıcıydı. "Aksine ben kimsenin kılına dahi zarar gelmesini istemiyorum." Tek istediğim kurtuluştu. "Her ne kadar hazzetmesem de buna siz de dâhilsiniz."

Bu cümlemden sonra bir şey oldu. Bakışlarından, gergin duruşundan hatta her an saldırıya geçecekmiş gibi tetikte duran vücudundan gazap sökülürcesine gitti.

İlk defa geri çekilen o oldu. "Öyle mi?" dedi. Sesi tereddütlüydü. Sanki hiç inanmamıştı söylediklerime.

Ben de pek memnun değildim hâlimden ama yalın bir gerçekti bu. "Öyle!" dedim bu yüzden.

Kısa bir sessizlik oldu. Bu sessizlikte bir şeyler düşündüğünü varsaydım çünkü yalnızca beni izliyordu. Öylesine susmuş olamazdı. Bir sebebi olmaksızın beni izleyemezdi.

Sanki dalıp gitmiş gibiydi. Sanki her şeyin seyrini değiştirecek bir başka tuzağı hazırlıyormuş gibiydi.

Tanışma şeklimiz farklı olsaydı karşımdaki adamdan etkilenebilirdim. Bunu tam olarak o an fark etmiştim çünkü kalbim hızlanmıştı. Bu tepki karşısında bedenim huzursuzlandı. Yerimde rahatsızlıkla kıpırdandım.

"Eee?" dedim bu rahatsızlığı yansıtmamaya çalışarak. "Cevap vermediniz."

Bu kez konuşurken daha sakindi, düşünceli gibiydi. Hislerim taktik değiştirdiğini söylüyordu. Nitekim, "Diyelim ki bu da bir kumpas," diyerek cümleye başladı. "Varsayalım ki seni bana mecbur etmek için bir oyun kurdum. Ne yapacaksın?" Beni âcizliğimle yüzleştirirken tekrar acımasızlaştı. Bir kere daha bana doğru eğilip dizlerine yaslandı. "Ne yapabilirsin?" dedi.

İlk tepkim öfkemi göstermekti. Bu öfkeyle birlikte hareket ettim. "Kaçarım!" dedim haftalardır düşündüğümü dile getirerek.

Öfkemi buldu lacivertleri. "Yakalarım," dedi usulca, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi garip bir fısıltıyla. Bunu söylerken benimle inatlaşmaktan hoşlanmış gibiydi ki en çok bu rahatsız etmişti beni.

Sonra öfkemi tekrar tetikledi. "Ben yakalamazsam düşmanlarımın seni yakalayacağını da gayet iyi öğrendin."

Gerçekten de bariz bir şekilde amacı beni çileden çıkarmaktı. "İşte, tam da bu yüzden size güvenmiyorum," dedim ses tonum yükselirken. "Uyduruk bir mesele yüzünden beni kapana kıstırdınız."

Tek bir kelimeye takıldı. "Uyduruk?" dedi. Dizlerindeki elleri yumruk oldu. Bu sefer onu gerçekten çileden çıkarmıştım. "Sen gerçekten hayattan bihabersin."

Gözlerindeki delice bakış yüzünden bu sefer hakikaten ürktüm ve kaçmak üzere bakışlarımı sadece bir anlığına kapıya çevirdim. O da bunu

fark etti. Baş ve işaret parmaklarıyla burnunun direğini sıktı ve gözleri kapatarak kısa bir nefes aldı.

Sakinleşmeye çalışıyordu. Öfke kontrolü problemi olduğuna gittikçe emin oluyordum.

Bakışlarını bana çevirdiğinde kontrolü tekrar ele almıştı ama yine de her an çileden çıkabileceğine dair düşüncelerim vardı. "Varsayalım ki öyle olsun, sana kumpas kurmuş olayım," dedi daha sert bir sesle. Sanki bu ihtimal mevzubahis olamazmışçasına söylemişti bunu.

"Benimle uzlaşmak, bu süreçte korunmayı tercih etmek yerine neden kaçmak istediğini anlamıyorum."

Onun mantığına göre bu doğruydu ama benim mantığıma göre her şey baştan aşağı çarpıktı.

"Çünkü beni yok sayıyorsunuz!" dedim en öncelikli sebebimi yüzüne vurarak. "Ben bir bireyim." Ellerimi iki yana doğru açtım. "Bir insan olarak hür iradem ve tercihlerim var. Üstelik madem korumak yeterli, neden evliliği öne sürdünüz?"

Hiçbir şeyi anlamlandıramıyordum ama en çok bunu anlamıyordum. Her tepkimi ölçen bakışlarıyla karşılaşmayı da beklemiyordum. Bu seferki tavrı cidden farklıydı ve bu hâli yerine beni küçümseyen hâlini tercih ederdim.

"Varsayımlardan devam edelim," dedi sorularımı görmezden gelerek. "Diyelim ki belirli bir süre benimle evli kalman şartıyla hiç var olmamışçasına hayatından çıkacağım ama bu süreçte korunduğun için benim dediklerimi yapacaksın." Başını hafifçe eğip bana baktı. "Bunu bir anlaşma olarak mı görürdün yoksa yine özgürlüğüne ket vurmak olarak mı?"

Benimle pazarlığa oturmaya çalışıyordu ama buna asla izin vermezdim. "Sizce?" dedim tekrar çıkışarak.

Dudakları bir gülümseme için gerilir gibi oldu. "Ben cevabımı aldım."

İkimiz de birbirimize meydan okuyorduk. "O zaman bu bir kumpas," diyerek bu meydan okumayı perçinledim.

O ise anında her şeyi inkâr etti ve beni yine kendi sıkıştığım kapanın içerisinde bıraktı. "Ben öyle bir şey demedim."

Bu tartışmanın hoşuna gittiğine dair güçlü bir teorim vardı ama inkâr ettim çünkü her hâlükârda kendime bir çıkış yolu bulamıyordum.

Gerçek olduğuna inandığım varsayımdan devam ettim. "Diyelim ki bu kumpasın amacı benimle evlenmek," dedim buna inanmadığımı gösterircesine, alaycı bir sesle. "Peki ya nedenlerini sorgulayacağımı hiç düşünmediniz mi?" diyerek tekrar kışkırttım onu. "Üstelik hayatımdan çıkacağınızı iddia ediyorsunuz. Bu nasıl olacak?"

Sanki satranç oynuyormuşuz da ilk sıkıştırma hamlemi yapmışım gibi duraksadı. Bana bakan rakibimin taşlar haricinde silahları da vardı. "Sözüme itimat eder misin?" dedi.

Asla dercesine başımı salladım. "Bana bunun için sebep vermediniz."

Benim yolumda ilerlerken ayrıca sinsiydi de. "Peki ya yemin etseydim? Senin için kutsal olan bir şey üzerine?" dedi.

Tek bir kutsalım vardı. "*Kur'an* gibi mi?" dedim.

Anında cevaplarken bu sefer beni sıkıştıran oydu. "Evet."

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Sizin için kutsal değil mi?" dedim. Belki ben de bu şekilde çıkış bulurum diye düşünerek sormuştum.

Yine de inkâr etti. "Kutsal," dedi ciddi bir sesle.

Ön yargılı davranmayı sevmezdim ama kısa bir an şaşırdığımı da inkâr edemezdim.

Yine de inanmamış gibi yaparak onu kızdırmaya çalıştım. "Gerçi zaten sahte bir evlilik olacağını söylediniz." Başımı eğerek ona bakarken aslında kızgındım. Evlenmeyi asla düşünmeyen birine yapılan en büyük ihanetti bu. "Tabii, varsayım üzerine."

Sorularıma hızlı bir şekilde cevap verirken bu sefer duraksadı. O da benim gibi geriye doğru yaslanırken bir sonraki hamlesinin bir saldırı değil de savunma olacağını düşündüm ama ne yazık ki çok büyük bir yanılgıya uğramıştım.

Bu adamın tarzı asla savunma olamazdı. Bu adamın hayatı bir savaştı.

"Varsayımın gerçekliğiyle de yüzleşmen gerekiyor," dedi düşünmeyi bırakıp yüzüme bakarak. Kendine ait bir başka gerçeği yüzüme vurdu. "Böyle bir evlilik olduğunda sahte olması senin zararına olur."

Sarsıldığımı hissettim. Böyle bir seçenek benim hayatımda asla yer edinemezdi.

O ise tepkimi tartarcasına sakindi.

"Nasıl yani?" dedim. Titrek bir sesle sormuştum bu soruyu. Bana karşı ilgisi mi vardı? Başka bir niyet mi besliyordu?

"Benimle birlikte görünmen gerekecek," diyerek açıklamaya başladığında bir nebze olsun rahatladım. "Bazen elini tutmam gerekebilir, yakın olmamız gerekebilir, aynı evde kalmamız gerekebilir."

Bunları söylerken sanki sıradan şeylermiş gibi dile getiriyordu. Oysa değildi. En azından benim için bunlar sahte olabilecek şeyler değildi. Üstelik bu adam hani karşı cinse yaklaşamıyordu? Hani duygusuzdu? Şimdi bu durum da nereden çıkmıştı?

"Bunlar olmayacak!" dedim bütün korkum ortaya çıkarken. O ise bu korkumu fark etti ama bu sefer geri çekilmedi.

"Varsayımın gerçekleri."

Bu sefer beni sıkıştırmaktan gerçekten zevk aldığını hissediyordum. "Bana herhangi bir sıkıntı vermez ama sen dinî hassasiyetleri olan bir kızsın. Asıl sahte olan her şey senin sınırlarını ihlal etmiş olmayacak mı?"

Cevabım yoktu. Haklı olduğu için değil, haksızlığının içerisinde haklı olduğu için cevabım yoktu. Mat edilmiş gibi hissettim.

Bu yüzden yine konuyu değiştirdim. "Peki ya okulum?" dedim küçümsercesine. "Dizimi kırıp evde oturmamı mı isteyeceksiniz?"

Bakışlarından tuhaf bir parıltı geçip gitti sanki. Elleri bir kez daha yumruk olurken kızgın olduğunu düşünmüyordum ama tepkisi bir tuhaftı.

"İlk sınavına çok az bir süre kaldı. Sonra zaten izin alıp evde çalışmayacak mıydın sen?" Bir bir yıktı savunma duvarlarımı. "Ben bu süreçte senin okuluna nasıl engel olabilirim? Sana bahsettiğim sürenin sonunda sen ancak üniversite kaydını yapacağın vakte gelmiş olursun. Bu da okuluna asla engel olmaz."

O bana hücum ettikçe benim kaçasım geliyordu. İlk defa saldırıyı bırakıp savunmaya geçtim. "Bence siz şu an beni manipüle etmeye çalışıyorsunuz. Ayrıca hayatım hakkında bu kadar bilgi sahibi olmanız çok ürkütücü."

Korkularımı dile getirirken saldırıyı bırakmama şaşırmış gibiydi ama anlamadığı şey, kendimi âciz hissettiğimdi.

"Ben bir şey yapmıyorum," dedi. O da ilginç bir şekilde biraz da olsa geri çekilmişti. "Konumuz zaten sadece benim yemin etmemdi."

Tekrar aynı yere dönmüştük. "*Kur'an* getirtmemi ister misin? İstersen bir hocanın huzurunda da yemin edebilirim."

İç çektim. Buradan kaçma isteği ilk defa kaçınılmaz olmuştu çünkü sıkışmış hissediyordum. Üstelik *gerçek bir evliliğin* bahsini bile etmemiz beni mahvetmişti.

"Tamam, sadece yemininiz yeterli olur," dedim soğuk bir sesle.

Bunu benden daha çok ciddiye alıyordu. "O zaman zamanı geldiğinde senin hayatından çıkacağıma ve ölümü bile bulamayacağına dair yemin ediyorum sana."

Ağır bir sessizlik düştü aramıza. Ölümün ağırlığıydı bu üstelik. Sıkışmışlık hissi haricinde boğazıma oturan düğümü asla anlamlandıramamıştım.

Mantıklı olup soru sormam en iyisiydi. "Ölecek misiniz?" diye sordum ben de bu yüzden.

İnkâr etmedi. Öylece, sanki son zamanlarını değerlendiriyormuşçasına bana baktı. "Neden?" dedim. "Hasta mısınız?"

Bu cümleleri kurmak bile öfkemi yok etmişti çünkü ölüm bende bir zafiyetti. Karşımdaki adama karşı hüzün hissedeceğimi asla tahmin etmezdim ama o an hissettiğim tam olarak buydu.

Aklımı kullanmak için kendimi zorladım. "Bu varsayıma göre siz ortadan yok olduktan sonra bana ne olacak?" dedim.

Sanki aksi mümkün değilmiş gibi, "Senin için de tüm tehlikeler ortadan kalkmış olacak," dedi.

Buna inanmıyordum. Ona üzüldüğüm için kendime kızdım çünkü beni kandırdığına emindim. Hiç kimse var olabilecek tehlikeleri sıfırlayamazdı. "Siz hayatıma girmeseniz var olmayacak tehlikelerdi bunlar."

Bu seferki meydan okuması diğerlerine göre daha sakindi çünkü o da ölümün ağırlığıyla birlikte sessizleşmişti.

"Çok emin konuşuyorsun."

İnatla burnumu havaya diktim. "Eminim çünkü sıradan bir hayatım vardı."

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi ya da ben öyle sandım çünkü mimiklerini ayırt edecek kadar tanımıyordum onu. Yine de sanki inadıma takılmış gibiydi. "Öyle mi cidden?"

"Öyle."

Alaycı bir şekilde dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beni ve varsayımları sorguladığın gibi bunları da sorgulamalısın."

Bu konuşma bir yere varmadığı için çantamı alıp ayağa kalktım. "Ben yalnızca varsayımlara göre hareket edemem," dedim bu varsayımların varlığından dahi nefret ederek.

Öfkesiyle anılan bu adam şu anda karşımda gayet sakin ve manipülatifti. Geriye yaslanıp beni izlemeye devam etti. "Peki. O zaman senden tek istediğim kendin, ailen ve sevdiklerinin güvenliğini düşünmen." Son kez bana meydan okurken aynı zamanda sınırlarımı da tartıyordu. "Bu uğurda ne kadar ileri gidebilirsin?"

Bilmiyordum ama o böyle sorunca kendimden bile korktum. O da fark etti bunu. Benim aksime açık bir kitap gibi karşısındaki insanı okuyabiliyordu.

"Bunu düşün."

Düşünmek istemiyordum ama bir an önce buradan kurtulmak için her türlü kaçış cevabını verebilirdim. "Pekâlâ. Düşüneceğim."

Beni izlerken veda etmeden arkamı döndüm. Sonra aklıma bir şey geldi.

Tekrar ona doğru döndüğümde o da ayağa kalkıyordu. "Ha bu arada," dedim. "O çiçekleri neden yolladınız?"

Ayağa kalkışıyla birlikte boy ve cüsse farkımız ortaya çıktı. Kafa tuttuğum adamın, ringde bile rakibini tek yumrukla bayıltabilecek bir cüssesi olduğunu idrak ettiğimde geri adım atmamak için zor tuttum kendimi ama o üzerime gelmeye devam etti. "Gün Işığı!" dediğinde donup kaldım.

Bunu söyleyiş biçimi, bakışları kadar tuhaftı. Sanki bir isim değil de hitap gibiydi ve ben bu hitaba sanki alışkındım. Buradayken kızdım, öfkelendim, üzüldüm hatta bir an kısa bir süreliğine de olsa etkilendim bile ama bu hitabın etkisi çok daha farklıydı.

Benmişim gibi hissettim. *Gün Işığı* benmişim gibi hissettim.

Lacivertleri bu hitap karşısında ne tepki vereceğimi merak edercesine yüzümde dolaştı. Kendimi zorlukla toparladım. "Gün Işığı?" dedim sorgularcasına.

Hiç açıklayacak biri olmamasına rağmen, "O sana özel bir çiçekti," diyerek beni şaşırttı. Tam karşımda durdu. Böylece göğsüne ancak gelebildiğim de ortaya çıktı. "Ben seni bu şekilde biliyorum," dedi başımı kaldırıp ona bakarken. "Bu yüzden yolladım."

Ben kendimi bu şekilde bilmek istemiyordum. Ben, bana bu şekilde bakılmasını da istemiyordum çünkü Eylül'ün sözlerini haksız çıkarıyordu.

"Adım Elif," dedim sözlerimin üstüne basa basa. Çantamın askısını sıkı sıkı tuttum ve bir adım geri çekildim.

O da benimle birlikte bir adım attı. "Senin, bendeki adın farklı," dedi. Söylediğini kasteden bir adam olduğunu gösterircesine konuşmuştu benimle. Şimdi de gerçekleri söylediğini bilmek canımı sıktı.

Bir adım daha attım geriye doğru. O da benimle birlikte hareket etti. "Sen kendinin farkında değilsin," dedi sanki o yalnızca o kadar farkındaymış gibi.

Durdum. Kaçmanın ondaki etkisi buydu çünkü. Ben ne kadar kaçarsam kaçayım peşimden gelecekti. "Saçmalıyorsunuz ve ben rahatsız oluyorum."

O da durdu ve "Beni anladığını düşünüyorum," dedi. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. İki elimle tutsam bile asla kavrayamayacağım kollarına bakarken gözlerimi büyütmemek için kendimi zor tuttum.

"Hayır, anlamadım," dedim gözlerimi zorlukla kollarından ayırarak. "Anlayabileceğimi de sanmıyorum."

Beni cüssesiyle korkutmaya çalışacak birine benzemiyordu ama yine de tedbirli bir şekilde elim çantama gitti. Yanıma biber gazı almıştım. Çantam bir kere olsun aranmamıştı, bu yüzden rahattım.

Elimin hareketini fark ettiyse bile tepki vermedi.

"Bence anladın ve bir uzlaşmaya vardık," dedi. Kendince mevzuyu kapatmıştı. Kendince istediğini de almıştı. "Senden tek istediğim kaçmaman.

Eğer kaçarsan tüm varsayımların gerçek olduğu bir cehenneme adım atmış olacaksın." Cümlesinin sonundaki tehdit ile birlikte tüm dikkat dağınıklığım yok oldu çünkü üstüme doğru eğilmişti. "İşte, bu sefer tutsaklığın ne olduğunu anlayacaksın çünkü kaçtığın her yol bana varacak."

Tüyler ürpertici olan ve gerçekleşme ihtimali varmış gibi söylediği bu sözler beni korkutmaktan ziyade öfkelendirdi. Başımı dikleştirip, "O varsayımların hiçbiri gerçekleşmeyecek!" dedim içimde biriktirdiğim tüm öfkeyi dışa vurmak istercesine.

Birden geri çekildi. O ilk tanıdığım küçümseyici adama dönüşüverdi. "Çıkabilirsin," dedi soğuk bir aşağılama maskesiyle. "Seni okula bırakacaklar."

Tam o anda ona saldırmak, öfkem dinene kadar onu kum torbası olarak kullanmak istedim.

"Yoksa benim bırakmamı mı istiyorsun, Gün Işığı?"

Ona bir saniye daha tahammül edemeyeceğim için hızla odasından çıktım. Sadece farklı kulvarlarda değildik, aynı zamanda benden yol olarak da sanki saatlerce hatta günlerce ilerideymiş gibiydi ve içimden bir ses, bahsettiği her varsayımın da geride bıraktığı yolun adımları olduğunu söylüyordu.

Ben ise freni patlamış araba misali hızla uçuruma doğru ilerliyordum.

Manipülasyonun ustasıyla uğraşıyordum. Bunu anlamak için yaşadığımız o garip konuşmaya gerek yoktu. Bunu anlayabilmem için bir sonraki hamlesini görmem yeterliydi.

Kaçmam hususunda yapılan tehdide karşı akıllıca davranmam gerektiğini kavramıştım.

Belli ki atacağım yanlış adımlarla beni kapana sıkıştırmaya çalışıyordu. Belli ki beni, kendi istediği yanlışa yönlendirmek istiyordu.

Bu yüzden hayatım normal rutinindeymiş gibi davranmaya başladım. Kendime koyduğum soru sınırına tekrar ulaşmaya başladım. Konu tekrarlarımı hızlandırdım. Etrafımızdaki koruma duvarını olabildiğince görmezden geldim ve en çok da hayatıma devam etmeye çalıştım ama bu sadece iki gün sürdü.

İki gün sonra ben durdum ama o bir kez daha harekete geçti çünkü ikinci günün sonunda, son dersime girmeden önce hava neredeyse kararmak üzereyken okuluma annem geldi. Yanında yakın arkadaşı olan Berrin teyze vardı.

Annem yetim bir kadındı ama kaldığı yetimhaneyi her daim hayırla anardı çünkü orada bir sürü arkadaş edinmişti. Berrin teyze de annemin yetimhaneden arkadaştıydı fakat tek ortak yönleri buydu. Ben hep Berrin teyzenin öğretmen değil de polis ya da asker olması gerektiğini düşünmüştüm çünkü öyle bir yapısı vardı.

Sert görünüşlü, iri yapılıydı. Kol kasları bile vardı. Bunu bir hobi olarak yaptığını söylese de babam hep *senin hobin adamı yere gömer Berrin*, derdi. Bu da beni işkillendirirdi. Sanki bir yerden farklı bir mesleği çıkacakmış gibi hissederdim.

Bugün o hissimi haklı çıkarırcasına annemin arka girişte beni beklediği okul idaresi tarafından haber verildi. Yanında Berrin teyze de vardı.

Gittim ama içim çok huzursuzdu. Nitekim onları uzaktan görür görmez annem koşarak yanıma geldi. Daha ne olduğunu anlayamadan, "Çabuk arabaya biniyorsun!" dedi. Kolumdan tutup beni siyah *Toyota*'ya doğru sürüklerken ne olduğunu idrak edemedim.

"Anne, ne oldu?" dedim o panikle ama annem benden daha beter haldeydi.

"Çabuk Elif, beni dinle!" dedi ikinci defa bana sesini yükselterek. İki kolumdan tuttu ve sarsarcasına konuşmaya başladı: "Berrin teyzen seni Erzurum'a götürecek. Birlikte uçağa bineceksiniz."

Korktuğum başıma gelmişti. Bunun bir tuzak olma ihtimali ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Anne, yapamam!" dedim bu korkuyla. "Anne, o adam beni yakalar. Baksana, korumalar burnumuzun dibinde."

Ön taraftaki arabaları görebiliyordum. Normalde arka tarafta da bir araba olurdu ama ilginç bir şekilde yoktu. Bu bile beni işkillendirmişti.

Tuzaktı, hissediyordum, bu bir tuzaktı.

Annem ise buna asla inanmadı. Çıldırmış gibiydi. "Bir halt yapamaz!" dedi sanki karşısında ben değil de o varmışçasına. "Ben kızımı o herife teslim etmem." Beni korkuttuğunu fark ederek bir nebze olsun sakinleşti. "Hem ben onu kandırdım. Bugün bu şehirde olduğumu bile bilmiyor o. Ankara'da sanıyor beni."

Annemin Ankara'yla alakası bile yoktu. Bu nereden çıkmıştı?

İtiraz etmeye devam ettim çünkü iki gün önce benimle yaptığı konuşma aklımdan çıkmıyordu. "Anne, yakalarsa başımıza daha çok bela alırız. Sadece Berrin teyzeyle olmaz."

Annemin aksine Berrin Teyze sakindi. "Aşk olsun, Elif!" dedi bana gergin bir şekilde gülümseyerek. "Sen bana güvenmiyor musun?"

"Teyze, güveniyorum ama o adamı tanımıyorsun."

Söylediğimi reddedercesine baksa da annem tarafından tekrar ona doğru savrulunca bu bakışı da sorgulayamadım.

"Elif!" dedi annem bağırarak. O bağırınca gözlerim doldu. Sonra duyulabileceği ihtimaline karşılık sesini alçaltıp ama o seste yakarış ve korku vardı. "O adam seni bilerek kaçırttı." Gerçekler bir bir yüzüme vuruldu. "Anlıyor musun, anneciğim? O adam seni tanıyor." Nefes bile alamadım. "O adam seni on altı yaşından beri tanıyor. Beni anlıyor musun, bebeğim?" Varsayımlar gerçek olmuştu. "Bu adama ben güvenemem. Bu adama ben canımı emanet edemem. Bu adamın oyunlarını ne olursa olsun kabul edemem!"

Bir annenin feryadıyla bana gerçekleri söylediğinde donup kaldım. "Nereden tanıyor, anne?" dedim. Ben de onun kadar korkunun bataklığına batmıştım. "Bana açıklama yapmak zorundasın. Beni bu şekilde bilinmezliğe atamazsın!"

Gerçeklerin yüzüme vurulmasıyla tokat atılmış gibi sarsılmıştım ama annem bana cevap vermek yerine beni savurmaya, arabaya doğru itmeye devam etti.

"Şimdi bin arabaya!" dedi. Bu sefer itiraz etmedim. Benimle birlikte Berrin teyze de harekete geçti. İkimiz arabaya bindikten sonra annem cama yaslandı ve son kez elimi tuttu.

Bana bakmıyordu bile. "Berrin," dedi. "Kızım önce Allah'a, sonra sana emanet!"

Berrin teyze başıyla onayladığında annem ağlıyordu. Ben ise şoktan tepki bile veremiyordum.

"Merak etme, gözüm gibi bakacağım Bahar," deyip arabayı çalıştırdı.

Birlikte yola çıktığımızda öğrendiğim bilgiler yüzünden kanım donmuştu. Bu yüzden nereye gittiğimizi, ne yaptığımızı asla idrak edemedim.

Varsayımlar gerçek olmuştu.

Gerçekten de o planlamış, beni yem olarak düşmanlarının önüne sürmüştü. Bir yanım, sezgilerimin paranoya olduğunu düşündüğüm yanım bu gerçeği baştan itibaren bildiği için şaşırmadı ama diğer yanım bu bilgiyle baş edemedi.

Korkuyordum. İstemesem de bu adamdan çok korkuyordum. Berrin teyzenin de sesi çıkmıyordu. Ciddi bir şekilde sürekli takip edilip edilmediğimizi kontrol ediyordu.

Havaalanına giden yolu değil de ara yolları kullandığını fark ettiğimde içimi kötü bir his sardı. Bir şekilde yakalanacağımızı hissettim.

Tam olarak onun istediğini yapacak, ben kaçarken tuzağa düşecektik. "Berrin teyze, durdur arabayı!" dedim ana yola çıkarken.

Bu tuzağa düşmeyecektim. Ona bu şekilde fırsat vermeyecektim. Berrin teyze bana baktı. "Ne demek durdur, Elif? Annen senin kaçman için nelerden feragat etti, haberin var mı senin?"

"Bilmiyorum!" İlk defa bağırdım. "Zaten bütün problem de bu. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Annemin neden bunu yaptığını bilmiyorum. Annemin benden ne sakladığını bilmiyorum."

Berrin teyzenin yüzünde sert bir ifade belirdi. "Sen daha bir çocuksun!" dedi. "O senin için en iyi kararları vermeye çalışıyor."

Değildim, çocuk değildim ve yakalanacağımızı, bunun bir tuzak olduğunu çok iyi biliyordum.

"Telefonunu ver!" dedim. Berrin teyze şaşkınlıkla bana baktı. "Ver, Berrin teyze. Dedemi arayacağım. Başka çaremiz yok!"

Bana kısa bir an tereddütle baktıktan sonra telefonunu verdi çünkü artık o istese de istemese de kendini bu ateşe atmıştı.

Ama geç kaldık.

Korktuğum başıma geldi. Ana yola çıktığımız anda siyah araçlar bir anda etrafımızı sardı. Berrin teyze bile ne zaman geldiklerini anlayamamıştı çünkü biz ara yolları kullanmıştık.

Bir süre biz kaçmaya, onlar da yakalamaya çalıştı; bu sırada ne telefonunu vermeye fırsat bulabildi ne de benim talimatlarımı uygulamaya. Onların pahalı araçlarının yanında Berrin teyzenin klasik *Toyota*'sının hiç şansı yoktu. Bu yüzden önüne geçip yan durarak barikat kuran *Mercedes*'e karşı hiçbir şey yapamadı.

Sert bir şekilde frene basıp durmak zorunda kaldı.

Öne doğru savrulurken kendimi kusacakmış gibi hissettim ama bunun sebebi savrulmam değildi. Hissettiğim korku ve öfkedendi. Hayatımda gördüğüm en büyük araç yanımıza yaklaşırken, "Arabadan çıkmıyorsun ve asla hareket etmiyorsun," dedi Berrin teyze.

Dediğini yaptım. Çantamı sıkı sıkı tutup etrafımızdaki siyah araçlara korku dolu gözlerle baktım. Korumalar arabalardan indiğinde o tank kılıklı arabanın da kapısı açıldı ve biri indi.

Onun olduğunu biliyordum. Tıpkı korumaların bizim için geldiğini bildiğim gibi. Sakin adımlarla yürürken tuzağa düştüğümü kabullenmenin teslimiyeti vardı üzerinde.

Siyah paltosu uçuşurken onu Azrail'le kıyaslamak istemedim ama öyleydi. Yüzü bir melek gibiyken kalbi katran karasıydı.

Arabaya yaklaşıp Berrin teyzenin kapısını açtı. Tam ona bir şey yapmaması için ağzımı açacaktım ki her şey çok ani gelişti.

Berrin teyze, elinde tuttuğunu fark etmediğim silahıyla ona saldırdı ama karşısındaki adamın refleksleri daha hızlıydı. Yana doğru çekildi. Kurşun boşluğa giderken Berrin teyzenin silah tutan kolunu büktü.

Silahı bıraktırdıktan sonra tiksinerek bıraktı kolunu. Onu ilk defa bu ifadeyle gördüm. Sanki dokunmaktan nefret etmiş gibiydi.

"Berrin Hanım," dedi. "Zorluk çıkarmadan arabadan inin!"

Adını da biliyordu üstelik.

Berrin teyze, "Ölüm çıkar ancak buradan!" dedi ama o hareket edemeden yanına gelen Nergis'e verdiği kafa işaretiyle bu sefer koruması harekete geçti.

O geri çekildi. Elini tiksiniyormuş gibi üstüne silerken Berrin teyze ile Nergis boğuşma hâlindeydi.

"Bırak!" diyerek müdahale etmeye çalıştım ama Nergis bağırdı. "Sakın karışma, Elif!" dedi sanki bana dokunursa yanarmış gibi. "Sana istemeden de olsa zarar veririm."

Vermesini istiyordum. Bu uğurda ben hariç kimsenin zarar görmesini istemiyordum.

Berrin teyzeyi zorla dışarı çıkarırken gözlerimden yaşlar boşandı. Berrin teyze dışarı sürüklenirken kapıyı açmak için hamlede bulundum ama o girdi içeri. Ben daha çıkamadan kolumu tuttu.

Kendi oturdu direksiyonun başına. "Ona zarar vermeyin!" dedim. Bir yandan da kolumu kurtarmaya çalışıyordum.

Kapıları kilitlerken benim aksime sakindi. "Lütfen, o kadının bir suçu yok!" dedim yalvarırcasına. "Beni korumaya çalışıyordu."

"Tamam," derken benim aksime sesi sakindi. "Bir zarar gelmeyecek. Sadece evine bırakılacak."

Ona inanmıyordum. Onun hakkında öğrendiklerimden sonra da asla inanmayacaktım.

"Bana söz verin!" dedim bu yüzden. Bana çevirdiği bakışları karanlıkla doluydu. Lacivert değil de sanki siyaha bürünmüşlerdi.

"Benim sözümü bir daha sakın sorgulama," dedi bana doğru eğilip. "Ben sözümü tutarım."

Sözlerini değil, varsayımlarını bile tutmuştu. Bu yüzden tiksinerek baktım ona. Bu bakışıma karşılık olarak lacivertleri gazapla doldu.

"Tutmadım mı?" dedi. Gözlerimin içine bakarken bu sözler kaçışım hakkındaydı.

Kendimi daha fazla tutamadım. Gerçekleri yüzüne bir bir haykırdım. "Bilerek yapmışsınız," dedim bağırarak. "Beni bilerek kaçırtmışsınız. Varsayımlarınız gerçekmiş. Üstelik beni de tanıyormuşsunuz."

Yüzünde bir mimik bile oynamadı. Ağlamaya başladım.

"O adamlar dokundu bana." Tiksinircesine üstümdeki kıyafetlere dokundum. "O adamlar kirli elleriyle dokundu."

O anları hatırladığımda çıldırmış gibiydim ama görünüşe göre çıldıran sadece ben değildim.

Birden bağırınca yerimde sıçradım. "Hepsi öldü! Yalvara yalvara öldüler. Bana itaat etmemenin bedelini ödediler. Sana dokunulmayacaktı. Sadece kaçırılmışsın gibi gösterilecekti ama sözümü dinlemediler." Bağırdığında üzerime kerek geriye çekildim. "Seni kuyuya atarak cehenneme biletlerini kendileri kestiler."

İnanmıyormuşçasına başımı salladım. "Neden?" dedim yıkılmış gibi. "Neden yaptınız?"

Cevap yoktu. Yalnızca çileden çıkmış öfkesi vardı. "Beni nereden tanıyorsunuz?" dedim tekrar haykırırcasına. "Ben size nasıl inanacağım şimdi? Odama giren bile sizdiniz belki de. Nasıl güveneceğim?"

Hıçkıra hıçkıra ağladım karşısında, bir süre sesi çıkmadı. Gözyaşlarımı izledi sanki sayısını hafızasına kazırcasına.

Sonra da az önce bağıran o değilmiş gibi sakin bir şekilde konuştu: "Güveninin şu an bir önemi var mı?" dedi. "O varsayımlar gerçek olsa da olmasa da tek bir şartım vardı."

Öfkesi, soğuk bir zalimliğe ve çıkarcı bir hesaba dönüştü.

"Sana demiştim," dedi bana bakarken. "Kaçtığın her yolun bana çıkacağını söylemiştim."

Resmen bile bile tuzağına düşmüştüm. "Sınırlı özgürlüğünü de kaybettin," dedi.

Biliyordum. "Ben sizi gördüğüm günden beri hiç özgür olmadım zaten," dedim nefret dolu bir sesle.

Yüzünü bana doğru yaklaştırdığında geri çekilmek zorunda kaldım. Sırtım cama tamamen yaslandığında ben ağlayan mağlup, o ise öfkelenen zalimdi.

Elini bana doğru uzattı. Sonra kendini zor tutuyormuş gibi yarı yolda durakladı. O el bana dokunursa çıldıracağımı bilerek durmuştu.

Sonra gözleri gözlerime değdi. Kalbim hızlandı. Söyleyemediklerini duydum sanki. Lacivert gözlerinin izlediğim gece manzaralarından daha güzel olduğunu fark ettim. Benim tutsaklığım bir yürek savaşıydı.

"Neden?" dedim bugün belki birinci kez. Ben bunları neden yaşıyordum? "Bırakın, izin verin de ailemin yanına gideyim."

Bu tutsaklıktan kurtulmak istiyordum. Ondan kaçmak istiyordum çünkü zalimdi. Ne bana ne de kendisine acıması olacaktı.

"Çünkü sana ihtiyacım var." Başka açıklamaya ihtiyacı yoktu. İlk defa o muhtaçlığını gördüm gözlerinde. Bu bir yangındı. Adını koyamıyordum ama öyle bir bakıyordu ki nefes alamadığımı, onu bile çaldığını hissettim.

Bu bir muhtaçlıktı. O hayatında hiç aydınlık görmemiş bir adamdı ve tam olarak beni kapana kıstırdığı noktada tutsak edilmiştim.

7
CEFAPISE

"Yılan gün yüzüne çıktığında avın kokusuyla delirmek üzereymiş.
Bu koku öyle lezzetliymiş ki 'Bu yalnızca bir çocuk olabilir!' demiş."

Düştüğüm tuzağın beni tam olarak nereye götüreceğini tahmin edebiliyordum. Bir uçurumda yuvarlanıyormuşçasına evliliğe, tutsaklığıma giden bu yolda sürükleniyordum.

Elimdeki en kıymetli şeyi, tutunduğum tek dalı alacaktı. Bunu baştan beri hissediyordum.

Nitekim öyle de oldu.

O arabadan inip tank kılıklı, devasa arabasına binip eve gittik. Annemin hayal kırıklığına uğramış ve aynı zamanda başına gelecekleri tahmin eden yüz ifadesini asla unutamıyordum. Yanımda duran adamsa bizim aksimize kızgın değildi.

İstediği olmuştu.

Anneme arka bahçemizde konuşmak istediğini söylerken soğuk bir nezakete sahipti ses tonu. Annem isteksizce kabul etti. Konuştukları sırada kolumu, kanadımı kırdı sanki benim.

Annemin ağlayışını duydum. Koşarak bahçeye yöneldim ama bu girişimim erkek korumalardan biri tarafından sertçe engellendi.

O da gördü bunu. Korumanın kolumu nasıl tuttuğunu, başkası tarafından da artık kolaylıkla zapt ediliyor olduğumu...

Ama farklı bir tepki verdi. Daha önce bir kez şahit olduğum yüz ifadesine büründü. Lacivertleri gazap doluydu. "O elini dirseğinden koparırım senin!" dedi. Ne vaat ne de tehditti. Koruma da bunun gerçek olduğunu anlayarak elini hızla kolumdan çekti.

Anneme ulaştım korkuyla. Kolumun acısı umurumda değildi. Neden ağladığını anlamaya çalıştım ama annem bir kere daha hayal kırıklığına uğrattı beni.

"Gitmem lazım, anneciğim." Açıklama yoktu, sebep yoktu. Bildiği ne varsa bana anlatmasını istiyordum. Cevap yoktu.

Dakikalarca dil döküp yaşadıklarımızı anlattım ama işe yaramadı. Korktuğumu söyledim. Ağlamaya devam etti ancak kararından dönmedi.

Arkasında duruyordu sebebi.

Gitmemiz gerektiğini söylediğinde bir kere daha yaptıklarını haykırdım. Nedenini sordum ama asla cevap vermedi. Sanki karşımda taşlaşmış gibiydi.

"Gidelim," derken inatla duygusuz repliklerini sıralıyordu.

Bu beni daha da çıldırtmıştı. "Hayır!" diye haykırdım yüzüne karşı.

Yüzünde sadece daha da kararlı bir ifade belirdi ve beni kucağına aldı. Bu ani hareket karşısında bağırırken her şey bitiyormuş gibi hissettim. "Bırak, yalvarırım, bırak!" dedim çünkü annem olmadan bir hiçtim.

Kucağında çırpınırken annemin hıçkırıklarını duydum. "Anne, ne olursun yardım et. Annem, sensiz yapamam." O benim tek dayanağımdı. "Güçlü kalamam," dedim feryat ederek.

Defalarca anneme seslendim ama bir şey yapmadı. Defalarca buzdan kalbinin attığı göğüs kafesine vurdum beni taşıyan ruhsuz adamın ama umurunda değildi. Hiçbir darbem ona etki etmiyordu. Kapıyı açıp beni arka koltuğa zorla oturttuğunda üzerime doğru eğildi.

Kendimi tutamadım. "Yalvarırım!" dedim pes ederek. İlk defa diz çöküyordum karşısında. Çenem titredi, hıçkırığımı tutamadım. "Yalvarırım, o benim her şeyim. Ne olursun beni ondan ayırma," dedim.

Gözlerinin içine bakarken merhamet kırıntısı arıyordum. Ama yoktu. Bütün dünyam başıma yıkıldı sanki. Hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece gözyaşlarımın izini takip ediyordu bakışları.

Daha çok ağlamaya başladım. Yüzlerimizin arasında kısa bir mesafe vardı. O mesafeye gözyaşlarım intihar ettiler teker teker. Ellerinden biri arabadayken bir kez daha yüzüme uzandı. Kurtarmak istedi gözyaşlarından sanki onların müsebbibi değilmiş gibi.

Geri çekildim bu yüzden. Bana asla dokunamazdı.

Yüzünde garip bir ifade belirdi ama çözemedim. Çözmek de istemiyordum zaten. Hatta bu adamın yüzünü hayatım boyunca görmek istemiyordum.

"Onu senden almıyorum," dedi usulca geri çekilirken. "Seni sadece kısa bir süre ödünç alıyorum, Gün Işığı." Gözyaşlarıma değdi gözleri. Yıkılışıma dokundu ama bir şey yapmadı.

Öfkeyle doldu yüreğim, öyle bir öfkeydi ki yakıp yıkmak istiyordum ama tek silahım kelimelerimdi. "O yüreğindeki karanlığı değil ben, ne ay ne de güneş aydınlatır. Sen zalimliğin ta kendisisin!" dedim kin kusarcasına ama kapıyı çoktan kapattığı için duymamıştı.

Yol boyunca sessizce döktüm gözyaşlarımı. Sözlerimi değil, ağlayışımı duydu. Yine de umursamadı, bana hiç acımadı. Öfkem bilendi, içimde zehir gibi duygular belirdi. Her şey onun yüzündendi, her şey onun kötülüğündendi.

Üç katlı, beyaz bir evin önünde durduğumuzu, ağlarken zorlukla fark ettim. Kapının önünde olan Eylül, tramvay durağında gördüğüm adamla konuşuyordu.

Etraflarındaki koruma ordusundan tiksiniyordum artık.

Araba durduğunda Eylül koşarak yaklaştı ve kapıyı açtı. Yüzüme baktığında ağladığımı görünce onun da gözleri doldu. Hiçbir şey söylemeden, omzumdaki yalnızlık yükünü paylaşmak istercesine sımsıkı sarıldı.

En büyük sığınağımı kaybetmiştim. Annem dışında kimse bu yükümü hafifletemez ya da yok edemezdi. Eylül beni arabadan indirirken yanındaki adamın konuştuğunu fark ettim.

"Oğlum, ne yaptın kıza Allah aşkına?" dedi.

Ne yapmamıştı ki? Hayatımı altüst ederek neler yapmamıştı ki?

Ama o, "Hiçbir şey," dedi soğuk bir sesle. Ona baktım. Yüzümün ağlamaktan şiştiğine emindim. Gözlerim de acıyordu.

"Hiçbir şey mi?" dedim çatlamış bir sesle.

Elleri pantolonunun ceplerinde, sakin bir şekilde duruyordu. Öfkemi umursamıyordu, nefretim umurunda değildi.

"Hiçbir şey," dedim kendi kendime mırıldanarak. Çabalamaya değmezdi. Kafamı sağa sola salladım söylediklerini inkâr edercesine. Eylül ile birlikte eve doğru ilerledik.

Saatlerce Eylül'ün omzunda ağladım. Hiç bıkmadan teselli etti beni, yüreğimin yarasına merhem olmaya çalıştı. "Annem gitti," derken canım o kadar yanıyordu ki onun da ağladığını konuştuğunda fark edebildim.

"Anneler gidince hayat hep siyah beyaz olur zaten."

Onun da yarası olduğunu hissettim. Belli ki aynı yaradan sarılmıştık birbirimize ama soramadım bunu ona çünkü takatim yoktu.

Takatim, ben uyumadan önce namaz kılmak istediğimde kırdığı pot ile tamamen tükendi. "Odana her şeyi hazırlamıştım zaten." Sonra o da anladı

kırdığı potu ama düzeltmek için bir şey yapamazdı çünkü ikimiz de biliyorduk.

Bir kukla gibi adım adım sona yaklaştırıldığımı görebiliyorduk.

Eylül ile kalmaya başladığım günden itibaren acının bütün evrelerini yaşadım. Önce kızdım, deli dehşet bir öfkeye büründüm. Bu sırada karşıma çıksaydı onu öldürecek kadar kontrolsüz bir öfkeydi bu.

Sonra içim büyük bir yasın acısıyla doldu çünkü annemi kaybetmiş gibi hissettim ama bu acı da yavaş yavaş dindi, annemle neredeyse her gün telefonda görüşüyor hatta bazen görüntülü konuşuyorduk.

Nerede olduğunu bilmiyordum ama arka planda birkaç kere pahalı mobilyalar, büyük tablolar görmüştüm. Bu da bizim evimizden oldukça uzak bir yerde olduğuna işaret ediyordu.

Anlamlandıramıyordum. Hayatımızın bu denli altüst olmasının sebebini bir türlü kavrayamıyordum.

Yine de onun güvenli bir yerde olması, beni bir nebze olsun teselli ediyordu.

Öfkenin sonraki evresi olan o derin soğukluk döneminde arkadaşlarımın eve gelmesine izin verildi. Eylül çok iyi bir ev arkadaşıydı. Birlikte sohbetler ettik, yakın arkadaşlarım Yağmur ve Zeynep'le oldukça iyi anlaştı.

Bana asla bir misafir gibi hissettirmiyordu. Her fırsatta burada olmamdan mutlu olduğunu dile getiriyordu. Yine de buraya bir türlü alışamıyordum. Eski odamdaki düzenim, test kitaplarıma kadar tüm eşyalarım buradaki odama getirilmiş olsa da burada olmayı yadırgıyordum çünkü o evde büyümüştüm ben.

Garip geliyordu. Ben, bana garip geliyordum.

İçime düşen soğuklukla birlikte roller de tersine döndü sanki. O -adını hâlâ anmak istemiyordum- bu sefer köşesine çekilmek yerine sürekli buradaydı. Her akşam on dakikalığına bile olsa mutlaka eve geliyordu ama onun geldiğini öğrendiğim anda odama çıkıyordum.

Eylül, bana onun hakkında bir şeyler anlatmaya çalışmıştı ama dinlemek istemedim. Onun hakkındaki hiçbir bilgiyi aklımda tutmaya değer görmeyecektim.

Bir tek yirmi dokuz yaşında olduğu işlemişti zihnime. Bu bilgiyi de benden bu kadar büyük ve hayatını bu denli büyük bir başarı çerçevesinde inşa etmiş olmasına rağmen benim hayatımı bu denli altüst etmesinden dolayı unutamıyordum.

Arkadaşlarım konusunda iltimas geçmesi bir şey değiştirmezdi. Her gün benimle görüşmeyi talep etse de reddediyordum.

Yine de her gün baş ucuma bir çiçek bırakılıyordu. Normalde çiçekleri severdim ama her gördüğümde bana hatırlattığı şey yüzünden kıyamıyor olsam bile rengine, şekline bakmadan çöpe atıyordum.

Yatarken bile artık yazmamı takıyordum. Bu tedbir bile özgürlüğümü tamamen elimden aldığının göstergesiydi. Mahremiyetimi ihlal ediyordu. Bana asla saygı duymuyordu. Özelimi kabul etmiyordu. Bir şekilde biliyordum ki geceleri odama geliyordu.

Uykum ağırdı, öyle kolay kolay uyanmazdım ama uykumda dahi huzursuz oluyordum. Sanki bedenim onun varlığını hissederek kasılıyordu.

Yine öyle bir günde bilinçsizliğime rağmen öyle huzursuz oldum ki sürekli gördüğüm kargalı rüyanın pençesinde savruldum. Karganın ektiği tohum bu sefer çiçek açmıştı. Bembeyaz çiçeği daha önce hayatımda hiç görmemiştim.

Yine de etrafında siyah yılanlar dolanmaya devam ediyordu. Bir şekilde o çiçeği istediklerini anladım ama karga orada olduğu için sadece etrafta daire çizebiliyorlardı.

Karga, lacivert gözlerini bana diktiğinde nefes alamıyormuşum gibi hissederek aniden gözlerimi açtım.

Eşyaların gölgelerinin karanlıkla buluştuğunu idrak ettim. Sokak lambaları açılmıştı ve biri odamı aydınlatıyordu. Sonra gölgelerin arasında onu fark ettim.

Hani yanlış zamanda uyandırıldığınızda yüreğiniz ağzınıza gelir ve bir türlü sakinleşemezsiniz ya, onu görünce tam olarak öyle hissettim.

Uyandığımı fark etti ve yaslandığı koltukta dikleşti; göz korkutucu olan heybeti, gölgelerle birlikte daha da büyümüştü sanki. Mütemadiyen siyah giyiyordu. Bu yüzden onunla bütünleşmesi, gölgelerde saklanan korkularını hatırlatıyordu bana.

Bana doğru eğilişini de bu korkularla izledim. "İzliyordum," dedi hissiz bir sesle. Gözlerini görebildiğimde bakışlarıyla sarsıldım. Diğer günlerdeki gibi hissiz, duygusuz bakmıyordu bana.

Geceleri yaşanan duygu yoğunluğu, sanki onun ruhsuz bakışlarına da tesir ediyormuş gibi bakıyordu.

"Ne işiniz var burada?" diye sordum. Korku ve adrenalinden dolayı titriyordum. "Çıkın odamdan!"

Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. Sanki bu isteğimi ona yaptıramayacak olmamı küçümsüyor gibiydi, bu yüzden ondan bir kez daha nefret ettim. "Bana bir soru sormuştun. Ben de cevap verdim."

Ne sorduğumu idrak etmeye çalıştım, bir süre sonra hatırlayınca öfkeyle baktım ona. "Odama gelip gelmediğinizin cevabı mı bu?"

Başını usulca salladı.

Yaptığı tek şey beni daha da öfkelendirmekti. "Yaptığınıza alkış tutmamı mı bekliyorsunuz?" dedim ondan tiksinircesine.

Arabada bana bağırış şeklini unutamıyordum ama bu sefer öyle olmadı. "Hayır," dedi. "Hayır, beklemiyorum."

Uysaldı hatta ondan hiç beklemediğim kadar yorgundu sesi. "Neden benimle görüşmeyi reddediyorsun?" dedi.

Bunun bir soru olduğunu idrak edemedim önce çünkü zaten cevabını bildiği bir soruydu ama bakışlarında gerçek bir merak vardı.

Tuhaf bir şekilde sanki bu kaçışımdan hoşnut değilmiş gibi duruyordu. Yine de ne hissettiği umurumda değildi. Benim hislerimi bizzat kendisi öldürmüştü çünkü.

"Akıllı bir adam olduğunuz söyleniyor. Sizce neden?" Beni geçen sefer nasıl aşağıladıysa aynı şekilde konuşmuştum onunla. Üzerimdeki yatak örtüsünü bir zırh olarak kullandım. "Hangi sebebi saymamı istersiniz?"

Tamamen kapatmıştım kendimi. Geriye sadece öfkem kalmıştı.

Onun da bunu fark ettiğini hissettim. "Sebebe değil, sonuca bakmanı isterim," dedi aynı sakinlikle kendini açıklarken. "Sonucun güvenliğin olduğun neden idrak edemiyorsun?"

Sanki minareye uydurduğu kılıf çok matah bir şeymiş gibi söylediği sözlere kendisi de inanıyordu. Açıklama yapmama bile değmezdi.

Nefesimi boşa tüketiyordum. Bu yüzden sustum ama o öylesine, sanki buradan hiç gitmeyecekmişçesine bana bakmaya devam ediyordu.

Sonunda dayanamayarak, "Sen gitmezsen ben çıkacağım odadan!" dedim.

Başını hafifçe eğip bana baktı. "Sadece konuşuyoruz," dedi. Ellerini *ben suçsuzum* der gibi kaldırdı. "Hiçbir şey yapmıyorum sana."

"Ben yazmayla uyumam," dedim. Bunu *dur artık* dercesine söylemiştim. Cevap vermedi. Öylece, derin düşüncelere daldığı bir manzarayı izler gibi izledi beni.

Karanlığa gözlerim alıştıkça bakışlarındaki yoğunluğu daha fazla hissediyordum. "Soruma cevap vermedin," derken sesindeki hüznün sebebini bir türlü anlamlandıramamıştım.

"Çünkü o güvenliği ilk başta siz ihlal ediyorsunuz," derken daha sakindi sözlerim. Bir çocuğa anlatır gibi tane tane kurmuştum cümlemi.

Ama anlamadı. Sanki geceleri beni izlemesi çok doğalmış gibi, "İzlemem mi?" dedi.

Yüzünde beliren şaşkınlığı karanlığa rağmen görmek kafamı daha da karıştırmıştı.

Beni ustaca manipüle eden adamla bu adamın aynı kişi olduğuna inanamıyordum. Şimdi ciddi ciddi onu burada istemediğimi anlayamadığını düşünüyordum.

"Bunun nesini idrak edemiyorsunuz?" dedim şaşkınlıkla.

Sonra Eylül'ün anlattıklarının aksine böyle şeylere alışkın olma ihtimali geldi aklıma. "Doğru ya," dedim alaycı bir sesle. "O kadar ayrı dünyaların insanıyız ki mahremiyetimi ihlal ettiğiniz için nasıl rahatsız olduğumu asla anlamıyorsunuz."

Neyi ima ettiğimi anladı. "Böyle bir şey yok," dedi. Uyarırcasına koltukta öne doğru eğildi. "Ne dediğine dikkat et."

İşte bu, bu zamana kadar karşı karşıya kaldığım adamdı. "Siz de bana ne yaptığınızı fark edin!" dedim.

İşte, bu adamla baş edebilirdim. Bu adamı her an nefretimle yüzleştirebilirdim. "Madem derdiniz güvenlik, neden sadece uzaktan korumak yetmiyor?"

Ama istediğim kavgayı yaratamadım. Yine sakinleşmişti. "Peki ya açıklamalarım sana neden yetmiyor?"

Gerçekten açıklamalarımın ondaki etkisi tavşan ve dağ meselesindeki gibiydi. "Çünkü yetersiz ve sürekli bana zarar veriyor. Bunu anlamak bu kadar mı zor?"

Anlamıyordu. Cidden anlamıyordu. Sadece her nefes alışımı takip edercesine beni izlemeye devam ediyordu.

"Anlatmaya çalıştığım şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyorsun." Takılı kalmıştık, bir adım bile ileri gidemiyorduk.

"Hayır, bilmiyorum," dedim sesimi yükselterek. Birazdan yanımda tuttuğum yastığı yüzüne fırlatacaktım, o olacaktı. "Ayrıca sizi tanımıyorum. Hakkınızda tek bildiğim tekinsiz bir insan olduğunuz." Şu an bile öyleydi. "Bugün beni korumak isterken yarın düşmanınızın eline teslim etmeyeceğinizi nereden bilebilirim?"

Bu suçlamalarıma çok şükür ki sessiz kaldı ama sessizliği de hasta eden cinstendi. Elini yüzüne götürdü ve sanki yorgunluğunu gidermek istercesine çenesini sıvazladı.

Karşımda strese girdiğini fark ettim. Sanki bana nasıl yaklaşacağını bir türlü kestiremiyor gibiydi.

Sonra ondan en son bekleyeceğim cümleyi söyledi. "Özür dilerim."

Bir an için söylediği şeyi algılayamadım. O an sadece yastığı hangi açıyla yüzüne fırlatırsam denk getiririm de buradan kaçarım diye düşünüyordum.

"Efendim?" dedim bu yüzden.

Sıkıntılı bir ifadeyle baktı bana. Bir kere daha bunu tekrarlattığım için kızmış gibiydi ama umurumda değildi.

"Özür dilerim."

Onun için önemli olduğu belliydi ama bendeki etkisi sıfırdı. "Kabul edil-medi," dedim bu yüzden. Sonra odamın açık kapısını gösterdim. "Şimdi odamı terk edin!"

Yılmış bir şekilde iç çekti. Özrünün bir işe yaramadığını fark edince bü-yüyen öfkesi bariz bir şekilde belliydi.

Ayağa kalktı. "Kalk, hazırlan," dedi aşina olduğum tavrına bürünerek. "Benimle bir yere gelmen gerekiyor."

Bunun imkânı bile yoktu. Değil onunla bir yere gitmek, onun yüzünü dahi görmek istemiyordum. "Sizinle asla bir yere gelmem!"

Sabrı taşmış gibi hatta taşıp onu yakmış gibi baktı bana. Yatağıma yak-laştı. Ben korkuyla geri çekilirken o ise yumruklarını yatağa yaslayarak üze-rime eğildi.

"Kalk, hazırlan!" Kelimeleri tek tek vurgulayarak konuşmuştu. Kaçmak istercesine yatağın başlığına kendimi yaslayarak olduğum yerde büzüştüm.

Ondan korkmamdan bile rahatsız olmuş gibi gözüküyordu. Örtüyü sıkı sıkı tuttuğumu görünce bir kez daha sabırsızca iç çekti.

Benden daha inatçı biri varsa o da karşımdaydı. "Seni taşımamı mı isti-yorsun yoksa?" dedi korkularımı kullanmaktan asla çekinmeyerek.

Beni bu kadar kolay sıkıştırmasından nefret ediyordum. Ondan nefret ettiğim her an için daha çok bilendim. "Ruh hastası!" dedim dişlerimin arasından.

Şaşırmış gibi hafifçe başını geri çekti. "*Siz* demeden kurduğun ilk cümle bu."

Cümlelerimle ona saldırmaya devam ettim. "Çok mu rahatsız oluyor-sunuz siz diye hitap ettiğim için?" dedim. "Aslında onu bile hak etmiyor-sunuz."

Aksini iddia etmedi. "Evet, hak etmiyorum. Ama hak etmediğim şeyleri elde etmeme engel olacak hiçbir kuvvet yok." Bu adaletsizliği bana zorla kabullendirecek gibiydi. "Anlıyor musun, Gün Işığı?"

Bu lakabı duyunca bir kere daha delicesine öfkelendim. Sanki bir ayağım buraya zincirliydi de kapana kısıldığım alanda zorluklarla mücadele etmek zorundaydım. "Bana öyle seslenme!" dedim.

"Nasıl?" dedi. "Seni gördüğüm gibi mi?" Bana bakarken yakınlaştığı için yine aynı hasreti gördüm gözlerinde. "Sana baktığım gibi mi?" Gözlerime baktı, acımasız yansımasını gördü. Burnumda ve en son da dudaklarımda

dolaştı gözleri. "Olduğun gibi mi?" dedi hipnoz olmuşçasına. Sonra bana döndü. "Yoksa seni saatlerce izleyişimin sebebi olduğun gibi mi?"

Hiçbiri değildi. Yalnızca ondan asla istemediğim bu ilgiyi temsil eden sözleriydi. Tekrar kapana kısılmış gibi hissederken öfkem var olduğu kuvvetle söndü.

Bir anda tükendiğimi hissettim. "Nereye gideceğiz?" diye sordum yorgun bir iç çekişle.

Pes etmem onun işine geliyordu ama sustu. Beni izlemeye devam etti. İkimiz de kendi isteklerimizin peşinde kaybolmuş gibiydik.

Tek bir fark vardı aramızda. Onun elinde pusulası vardı. Ben ise bulutlu gökyüzünde yıldızları takip etmeye çalışarak boşa kürek çekiyordum.

Yavaşça geri çekildi. "Ankara'ya," dedi pusulasının bir sonraki rotasını gösterircesine. "Hazırlan, bir saate yola çıkıyoruz."

8
GÖNÜLÇELEN

"Yılan gün ışığına çıktığında büyük bir tarlanın ortasında, beyazlar içerisinde bir kız çocuğu görmüş. Kız öyle güzelmiş ki onun avlayacağı en büyük ödül olacağını düşünmüş. Ama yaklaştıkça kızın ışığı çoğalmış. Tıpkı bir güneş gibi. Gün ışığı gibi.
Kör olmuş."

Onunla yapmak istediğim en son şey bir yolculuğa çıkmaktı ama yapmak zorunda kalmıştım. Gecenin en karanlık vaktinde o devasa aracına bir kez daha bindim.

Uçuyor mu bu, diyebileceğiniz tarzda bir arabaydı. Tıpkı ona benziyordu ve sanki her an harekete geçip silahlı bir robota dönüşecekmiş gibi hissettiriyordu. Yine de içi oldukça rahattı, devetüyü rengindeki koltuklar kuş tüyünden bile rahat olmalıydı; insanın yayıldıkça yayılası geliyordu.

Yanımda oturuyor olmasına rağmen yolculuğun keyfini çıkarmaya çalıştım.

Benimle konuşmaya çalışır, beni öfkelendirir sanıyordum ama hiçbirini yapmadı. Sadece sık sık bana baktığını fark etmiştim.

Bu gerilmeme sebep olsa da elimden geldiğince görmezden geldim. Uyurken beni izlediğini itiraf ettiğinden beri bakışlarından daha da huzursuz oluyordum.

Sanki lacivertlerini tenime kazımak istercesine bakıyordu.

Yine de dikkatim ne yazık ki ondaydı. Siyah giydiğini düşünerek oldukça yanılmıştım. Evet, yine koyu tonlarda giyinmişti ama siyah değil, lacivert bir gömlekti üzerindeki.

Arabaya binmeden önce üstünde siyah paltosu vardı ama birden yok olmuştu ya da görmemiştim çünkü onunla kavga etmekle meşguldüm.

Yolculukta bir kadının da bize eşlik etmesi konusunda ısrar etmiştim. Bu yüzden tartışmıştık ve ilk defa öfkesinin bu denli büyümesine şahit olmuştum.

"Yemem!" demişti burnumun dibine girerek.

"İnanmam!" dedim alaycı bir sesle. İlk defa eline koz veriyordum ve yanlış bir cümle söyleyeceğini düşünerek utandım karşısında ama o, ondan hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Bana gülümsedi.

Karanlığa rağmen gamzelerini açık ve net bir şekilde gördüğüm ilk andı bu. Gülünce öyle yakışıklı görünüyordu ki nefretime rağmen büyülendiğimi hissettim.

Kusursuzdu. Gerçekten yüzünde ayırt edilebilecek tek bir kusur bile yoktu. Kalbim onun için hızlandığında kalbimden de nefret ettim.

Bu yüzden daha da huzursuzlandım ve inat ettim. Ben kazandım ama bu sevincim kısa sürdü çünkü işitme engelli bir korumasını arabaya bindirmişti.

Bunu korumayla sohbet etmek için konuştuğumda anladım, bu utanç verici çabamın ardından beyefendinin bana bıyık altından güldüğüne emindim.

Ruh hastası olduğuna dair teorilerim güçleniyordu. Bana bakışlarında, beni tanıdığını öğrendiğimde, yaptığı psikolojik oyunlarda, kısacası her anında bunu hissediyordum.

O da bunu inkâr etmiyordu zaten. Sanki ayrı bir kişiliği varmış gibi hissediyordum çoğu zaman, güce bağımlı olduğuna da emindim. Nitekim direksiyonu tutuş biçiminden bile bu kontrol ve güç anlaşılabiliyordu.

Muhtemelen araçta otomatik sürüş özelliği de vardı ama direksiyonu ve bana bakmayı hiç bırakmadan birkaç telefon görüşmesi yaptı. Cümleleri kısa ve netti. Sert konuşuyordu ve karşısındaki her kimse ona acıyordum. Gereksiz sorulara tahammülü olmadığı belliydi. Bu yüzden karşısındakini aşağılamaktan çekinmiyordu.

Bana bunca şey yaşatmamış olsaydı bile bu tavrını görmek beni ondan soğuturdu çünkü karşısında kim olursa olsun saygısızca davranan hiç kimseye tahammülüm yoktu.

Her anlamda aramızda bir uçurum varmış gibi uzaktık.

Yolculuk kısa sürdü. Ankara'yı pek bilmiyordum ama gökdelenlerin ve lüks otellerin olduğu bir semte giriş yaparken ardımızda bir konvoy vardı. Eski Yunan tarzını yenilikle buluşturmuş olan bir otelin önüne durduğumuzda, "Buraya niye geldik?" diye sordum. Kendimi bir antik kentte tapınakları geziyormuşum gibi hissetmiştim.

Ben otele hayranlıkla bakarken zorlukla bana gerekçesini açıkladı. "Sab
erken saatte bir görüşmem var."

"Benim ne alakam var?" Bana kısa bir bakış attı. *Bu kadarını aptal*
değilsin şükret bakışıydı bu. Sustu ve emniyet kemerini çıkardıktan sonra
arabadan indi. Dişlerimi birbirine bastırdım, bu adam yüzünden genç yaş
sinir hastası olacaktım. Ben de emniyet kemerini çözdükten sonra arabadan
aşağıya indim.

Her şeyi onun gibi devasaydı. Buna arabası da dâhildi ve bu anlarda ken
dimi bütün bu kaosun içerisinde bir toz zerresi gibi hissediyordum. Nergis
beni karşıladığında, "Yine ne çıkacak bu işin altından acaba?" dedim.

Nergis elinde küçük bir çanta taşıyordu. Jilet gibi beyaz gömlek üzerine
siyah bir takım elbise geçirmişti. "Aslında sıradan bir anlaşma ama Siraç
Bey bir şeylerden şüphelenmiş olmalı. Bu yüzden sen de buradasın," diye
yerek patronu yerine açıklama yaptı. Sonra mırıldandı: "Ya da başka bir
derdi var."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti. "Önemsiz bir şey," dedi ve sessizleşti. Otele girdiğimde
yolculuğun vermiş olduğu bütün rahatlık üstümden gitmişti. Gerilmiştim.
Otele giriş yaptığımız anda Siraç'ı gören bütün görevliler hazır ol duruşuna
geçince gerginliğim daha da arttı. Otelin giriş kısmı beyaz ve mor renklerle
döşenmişti. Zemindeki beyaz mermer karolar temizlikten parıldıyordu.

Bütün görevliler koyu mor üniformalar giyinmişti. Otelin müdürü olan
geniş gövdeli, kel adamın yüzündeki korkuyla karışık yaranma isteği de
eklenince aşırı rahatsız oldum.

"Hoş geldiniz, efendim," dedi müdür. "Her şey hazır. Sizin için odala-
rımız en güzel şekilde ayarlandı." Bir tek ayaklarına kapanmadığı kalmıştı
bunları söylerken ama karşısındaki adam ondan beterdi.

İsteklerini tek tek dile getirirken otel müdürü elleri önünde duruyor ve
her talimattan sonra başını hafifçe eğiyordu. Bu can sıkıcı tavrının yanında
odalarımızın yan yana olduğunu görünce iyice keyfim kaçtı.

"Anahtarı da ister misin?" diye mırıldandım. Dediklerimi duymuş olma-
lıydı ki bana döndü. Lacivertleri üzerimde dolaşırken bu buz gibi bakışların
muhatabı olmak artık beni korkutmuyordu çünkü her şeyimi kaybetmiş
gibi hissediyordum.

"Anahtara ihtiyacım yok." *İstediğim zaman senin yanına gelebilirim, bana*
engel olamazsın.

Cümlenin devamının bu şekilde olduğunu bakışlarından bile hissede-
biliyordum ve her şeyden çok bu ağırıma gitti. Kendimi yokmuş gibi his-
settim.

Sanki bir hiçtim.

Orkem dindi, hissizleştim. Gözünün önünde modum değiştiğinde sanki bu durum hoşuna gitmiyormuş gibi bana doğru döndü ve eli yüzüme uzandı. Dokunacağını fark ettiğimde geri çekildim.

Herkesin bakışları üzerimdeyken eli yumruk hâlini aldı ve usulca çekildi. Sonunda vargeçmişti. "Tek bir hata bile istemiyorum!" dedikten sonra hızla harekete geçti. O harekete geçince biz de fırtınaya tutulmuş gibi peşinde ilerlemeye başladık.

"Beş dakika sonra herkes burada olduğunuzu öğrenmezse adım Nergis değil!" Yanımdaki kıza dönüp, "Nasıl yani?" dedim keyifsiz bir sesle.

Nergis hâlâ el pençe divan duran otel müdürüne baktı ve sonra bana doğru eğildi. "Burası sadece bir otel değil. Yeraltı dünyasının bütün anlaşmaları burada imzalanır. Gizli toplantı odaları ve kumar odalarının yer aldığı, kaçak ticaret anlaşmalarının en önemlilerinin yapıldığı ve en önemlisi yeraltı dünyası isimlerinin birbiriyle sidik yarışına girmek için geldiği bir yer. Siraç Bey hiçbir şeyi sevmez ama özellikle buradan ayrı bir nefret eder."

Beni bu yüzden buraya getirmişti. Belki bir ders daha vermek için ya da beni daha da bu bataklığa gömmek için yapmıştı bunu ama her şey gibi bunu da bilerek yapmıştı.

Tüm hislerim yok oluşa geçti ve ben çöktüm sanki.

"Umut'u tanıyor musun?" dedi Nergis ruh hâlimden bihaber şekilde. "Bizim patronumuz odur. Asıl ona soracaksın burada ne olaylar çıktığını." O adama asla bir şey sormazdım çünkü patronunun yan çarı gibi bir tipi vardı. "Şimdi bu Mehmet, yani müdür seni bütün yeraltı dünyasına duyuracak. Birkaç sazan kesin buraya damlar ama Siraç Bey'in amacının sadece bu olduğunu sanmıyorum."

Bunları neden özellikle bana açıkladığını bile bilmiyordum çünkü belli ki gizli bir bilgiydi. Nitekim beyefendi de bu konuşmayı duymuş olacak ki birden durup bize döndü.

Nergis'e öyle bir baktı ki Nergis olduğu yere sindi sanki. "Görevin Elif'i korumak, Nergis. Gereksiz konuşmalara tahammülüm yoktur," dedi ezercesine.

"Bir daha olmayacak, efendim," diyen Nergis boyun eğip bir adım geriye gitti.

Ben ise ona öyle bir nefretle baktım ki bakışları bana değdiğinde artık kendi eserini gördüğüne emindim.

Bunu fark ederek duraksadı. Önüne ağır ağır dönerken bir an olsun gözlerini benden ayırmadı. Beni kendi elleriyle bu hâle getirdiğinin farkındaydı ama durmadı.

Ve bir kere daha ona asla güvenmemem gerektiğini bana hatırlattı.

Otel odasına yerleştikten sonra -ki yaklaşık bir saat boyunca odam gü-venlik prosedürlerinden geçerken oldukça gerilmiştim- ilginç bir şekilde yalnız bırakıldım ama bu kendimi güvenli hissetmeme sebep olmadı.

Aksine kendi düşüncelerimle baş başa bırakılmak gerçeklerle yüzleşmeye zorlanmaktı benim için.

Bu düşünceler boğucuydu, bu düşünceler beni paniğe sürüklüyordu ama en çok da karşımdaki adamın ruh hastalığı seviyesinde olan mantığını kav-ramama sebep olmuştu.

Benimle konuştuğu veya beni kendi istediklerine göre yönlendirmeye çalıştığı her seferde, bunu önüme bir kanıt sunarak yapıyordu.

Neden tehlikede olduğumu anlatmak yerine beni düşmanlarının eline teslim etmişti. Neden ondan kaçmamam gerektiğini anlatmak yerine kaç-mama izin verip sonra neler olacağını göstermişti. Şimdi de açıklamalarının yetersiz olduğunu, onunla evlenmemi gerektirecek hiçbir şey olmadığını söylediğim anda yine açıklama yapmak yerine beni bu zorunlulukla yüz-leştiriyordu.

Bin nasihat yerine bir tecrübeyle hayatımı altüst ettiği yalın bir gerçek-likti ve elimi kolumu bağladığı için hiçbir şey yapamıyordum. Beni yüzleş-tirdiği her gerçekle birlikte elimden bir parça daha özgürlüğümü alıyor ve beni köşeye sıkıştırıyordu.

Şu anda panik yapmadan bir çıkar yol aramak zordu ama denedim. Kaçmayı düşünürken -zaten haftalardır tek düşündüğüm şey buydu- kime ulaşabilirim diye kafa yordum ama bunun için söylediği cümle aklımdan çıkmıyordu.

Onları da tehlikeye atarsın. O zaman onları nasıl koruyacaksın?

Cevabım yoktu çünkü gerçeği biliyordum. Böyle çaresiz anlarımda âciz-liğimden Allah'a sığınır ve güç bulurdum ama sadece dua edip harekete geçmek tedbirsizce tevekkül etmeye benziyordu. Bile bile lades diyemi-yordum.

Bu yüzden sabaha kadar bekledim.

Sabah namazı için hazırlanırken kapı açıldı, o geldi. Odama izinsiz girmiş olmasına rağmen onu görmezden geldim ve sessizce namaz kıldım. Yalnızca namaz kılarken ağlardım, bu konuda kendime sözüm vardı. Bu sözü sadece annemden ayrılırken bozmuştum. Şimdi de onun önünde ağ-lamayı reddettim ve tuttum kendimi.

Ben sabah namazını bitirdiğimde öylece, sessizce otel odasının örtüsü bile bozulmamış yatağının kenarındaki koltukta otururak beni dua ederken izledi.

Sanki bunu saatlerce yapmış gibi kıpırtısız bir şekilde duruyordu. Benim için buraya konulan seccadeyi katlayıp köşeye koydum ve kendimi korumak istercesine ellerimi gövdeme dolayıp ona döndüm.

"Bu dersin, evlilik için ısrarını bana açıklamak için mi?" dedim. *Siz* diye hitap etmedim ona. İlk defa yüzüne bakarken gözlerimi kaçırmak için çaresiz bir istek duymadım. Nefretim de öfkem de barizdi ama en çok kendimle yaptığım savaşta yenik düşmemin çaresizliği vardı sesimde.

Bana baktı, bu otel odası kendi odamdan daha aydınlıktı ve eski tarz mobilyanın kolçaklarında duran elleri, tahtında oturan bir kral gibi rahat hareketleriyle benim aksime bir zafer kazanmış gibiydi.

"Açıklamalarıma ihtiyacın var mı?" Sanki çok açıklama yapmış gibi takındığı bu tavrı beni daha da sinirlendirmişti.

"Hiç açıklama yaptınız mı ki? Yaptığınız tek şey *tehlikedesin, evlenmek zorundayız*, demek." Alaycı bir şekilde kafamı sağa sola salladım. "Bunun haricinde ne tür bir tehlikede olduğumu göstermekten aldığınız zevki hiç saymıyorum."

Sakince cevap verdi: "Ben bundan zevk almıyorum."

"Neden alıyorsunuz?" Bana kalırsa yalnızca insanlarla piyon gibi oynamaktan zevk alıyordu ama artık o piyon da devrikti, o kart da açıktı. Sonunda baştan beri şüphelendiğim şeyi itiraf etti.

"Sana bakmaktan," derken bariz ilgisini saklamaktan vazgeçmiş gibiydi. Ben ayaktaydım ama o hükmediyordu bakışlarıyla. Soğuk ve aşağılayıcı tavrı sanki geçici bir rolmüş gibi yok olup gitmişti. Nefretine nefretle karşılık verirdim, öfkesine ise ziyadesiyle kafa tutardım ama ilgisine karşılık ne tepki vermem gerektiğini asla bilmiyordum.

Otel odası sıcak olmasına rağmen ürperdiğimi hissettim. "Bu geçici bir ilgi olmalı," dedim.

Başını usulca sağa sola salladı. "Ben de öyle olmasını dilerdim, Gün Işığı."

Bunu söylerken kendisi de bunun nedenini anlayamıyormuş gibiydi. Kendimce bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışırken beni izlemeye devam etti.

"Belki de saplantı çünkü ben..." Derin bir iç çekip konuşmaya devam ettim: "Sebepsiz yere canımı yakan bir adamı hayatıma kabul edemem. Bu bir anlaşma olsa bile yapamam." Yakarırcasına söylemiştim bunu. "Üstelik birbirimizi tanımıyoruz bile."

Bugün gerçekten kartları açık oynuyordu. "Ben seni tanıyorum."

Yerimde huzursuzca kıpırdandım. "On altı yaşımdan beri," dedim onu, nemin söylediklerini tekrarlayarak. Cevap vermedi ama susması da bir ka bullenişti zaten.

Namaz kılarken üstüme aldığım yeleğin eteği yumruk yaptığım avuçla rımın içerisinde ezildi. Ben ise kendimi korumak için kendime daha çok sarıldım.

"Nereden tanıyorsunuz?" derken korkuyordum ama o gerçekleri yüzüme vurmaya devam etti.

"Takip de ediliyordun."

Her tepkim onun için bir yol haritası gibiydi, bu yüzden lacivertlerinin beni derin bir şekilde analiz ettiğini hissediyordum. "O zaman da böyle bir saplantınız var mıydı?"

Bir kere daha *saplantı* kelimesini duyunca bu sefer aniden ayağa kalktı. Otururken kendimi bir nebze güvende hissediyordum ama şimdi onunla yüzleşmek benim için daha da zor olacaktı.

Bana yaklaştı. "Bu bir saplantı değil. Ben kimseye ilgi duymam." Tam önümde durdu. "Ben kimseye dokunmam ve dokundurmam."

Bunu yemin eder gibi söylemişti. Sanki aksi mümkün değilmiş gibiydi hâli ki dokunmaktan bahsederken bile yüz ifadesindeki hafif tiksintiyi fark etmiştim ama onun haricinde iki kere buna bizzat şahit olmuştum.

İlki, Berrin teyzeyi zapt etmeyi bıraktıktan sonraydı ki o an, o panik ve korkuya rağmen yüzündeki tiksintiyi anlamlandıramamıştım. İkincisi ise ben yolculuk için hazırlık yaparken Eylül'le aynı anda bir şeyi almaya çalıştıkları için elleri birbirine değdiği andı.

Onun yanmış gibi elini çekmesi ve Eylül'ün hayal kırıklığı bile bu dediğine eskisinden daha çok inanmama sebebiyet veriyordu.

Üstelik karşımdaki adamın ellerinde çoğu zaman eldiven oluyordu. Şimdi de öyleydi. Bu yüzden o eldivenleri usulca çıkarıp ellerini bana doğru uzattığında şaşkınlıkla baktım ona.

"Dokun!" dedi usulca. Sanki bu bir sınamaydı ama aynı zamanda da yalın bir ihtiyaç gibiydi.

Belki onun için çok zor bir hamleydi ama benim için sınır ihlaliydi. Otel odasının loş ışığında elleri vahşeti, eziyeti görmemiş gibi çok güzeldi.

Bu sefer yanmış gibi geri çekilen bendim. "Yapamam." dedim. "Burada olman bile benim için uygun değil ve sen sınır nedir, bilmiyorsun."

Garipti. Ben kaçtıkça peşimden gelen adam bir kere bile ısrar etmeden geri çekildi. Soğuklaştı bakışları, belki de hayal kırıklığıydı bu, bilmiyordum.

"Ve sen de tüm bunlara rağmen hâlâ benden mantıklı bir açıklama bekliyorsun," dedi sanki kendisi de şu an yaptıklarını anlamlandıramıyormuş gibi.

"Yok, değil mi?" dedim. "Bütün bunların hiçbir mantıklı açıklaması yok. Hatta belki de tüm bunların bir sebebi bile yok."

Eldivenlerini elinde tutmaya devam ederken zalim bir ifadeye büründü. "Vat. Annen niye gitti sanıyorsun?"

"Onu tanıyor muydunuz?"

Cevap vermedi.

"Peki ya babam?"

Başını olumsuz anlamda salladı. Neyin gerçek, neyin yalan olduğunu asla ayırt edemiyordum.

İsteğim dudaklarımdan usulca dökülüverdi. "O burada olsaydı bunların hiçbiri olmazdı."

Bana bakarken bakışlarındaki soğukluk gitti, yerine ifadesizlik geldi. Belki de benim için üzülmüştü. Çünkü ben kendime çok üzülüyordum, böyle anlarda babamı daha çok özlüyordum.

Yine de bu sessizliğin hayra alamet olmadığını da biliyordum. Belli ki kendine yeni bir rota çiziyordu. Nitekim, "Babanın onayı her şeyi değiştirir miydi?" diye sorduğunda tam da tahmin ettiğim şey oldu.

"Gerçekten çok tuhaf bir zihin yapın var." Bunu yılmış bir şekilde söylemiştim çünkü dediği şey imkânsızdı.

Çok isterdim ama imkânsızdı.

"Siraç!" dedi.

Neden birden adını söylediğini anlamlandıramayarak kafamı kaldırıp ona baktım. "Bana bir kere olsun adımla seslen."

Bu isteği karşısında dokunulma isteği kadar şaşırmıştım çünkü belliydi ki onun için bu bir zafiyetti. Üstelik adını söylemeyişime bu kadar mı içerliyordu?

Bana tuhaf bir beklentiyle baktığında dilim tutuldu. Adını söylemek de dokunmak kadar sınır ihlali gibi geliyordu. Bu yüzden reddedercesine bir adım uzaklaştım ondan.

Anladı. "Peki," derken o da karanlığa doğru geri çekilmeye başladı.

"Biraz dinlen."

Usulca odadan çıktı. Beni çaresizliğimle, izini bıraktığı karanlıkla baş başa bıraktı.

Benimle ilk defa bu kadar açık ve zafiyetlerini belirtecek şekilde konuşmuş olsa da içimde hissettiğim yenilgi yüzünden uyuyamadım.

Zaten kısa bir süre sonra gün aydınlandı, vakit geldi. Aşağı inmek için tekrar odama geldiğinde göz altlarımdaki morlukları gördü. Kaşları çatıldı. Yanımda taşıdığım minik makyaj çantamın içerisinde kapatıcım vardı ama uğraşmak istememiştim.

Birlikte aşağıya, otelin restoranına indik, burası girişten daha lüks bir alandı. "Bir şey yemek istemiyorum," dedim direkt. Burası bana hiç güven vermiyordu.

Bana baktığında öfkesi barizdi. Hâlimden mi yoksa beni istediği gibi yönetemeyişinden mi memnuniyetsizdi, bilmiyordum ama bugün onunla savaşacak gücüm yoktu.

Duraksadım. O da benimle durduğunda, "Lütfen," dedim. Sesim bile yorgundu. "Buraya güvenmiyorum."

Gözleri üzerimde dolandı. Bu hâlim onda tam tersi de etki edebilirdi ama yüzündeki öfkenin usulca dindiğini gördüm. Yerini anlamını bilmediğim bir duyguya bıraktı. "Portakal suyu iç, başka bir yerde kahvaltı ederiz," dedi.

Onunla birlikte bir şey yapmak istemiyordum ama sesimi çıkarmadım. O beni izlerken yaptığım tek şey yabancısı olduğum bu ortamda eğreti bir şekilde durmaktı.

Karşımdaki adam yine siyahlara bürünmüştü. Başka bir renk giymesini beklemiyordum zaten ama bu sefer eldivenleri yoktu.

Masaya uzak oturduğu için ellerinin yumruk hâlinde dizlerinin üstünde olduğunu görebiliyordum. Sorgularcasına baktım. "Yine mi kızdın?" dedim kendimi tutamadan. Aslında beni zerre ilgilendirmezdi hatta bence çok falsolu bir soruydu ama tuhaf gelmişti.

"Hayır."

Bugün sorgulama gününde değildi ama belli ki beni sorgulama günündeydi.

"Neden üzgünsün?" dedi bu yüzden.

"Şimdi de duygularımı mı sorguluyorsun?"

İnandırıcı gelmiyordu.

"Hayır, merak ediyorum."

Sanki bu duygulara yabancıymış gibi söylemişti bu sözleri, aslında her geçen gün bu teoriye daha fazla inanıyordum çünkü yüzümdeki her mimiği ve tepkiyi sanki yeni öğreniyormuş da ezberlemesi gerekiyormuş gibi inceliyordu.

"Etme," dedim yine de sinirli bir şekilde. Sonra kendimi tutamadım. "Sebebi olduğun şeyleri sorgulamak hoşuna mı gidiyor?"

Ondan hiç beklemediğim bir tepki verdi. Yumruk olan ellerini gösterdi ve "Sen de bu hâlimin sebebisin, Gün Işığı. Ben şikâyet ediyor muyum?" dedi.

Dokunmaktan mı bahsediyordu? Umurumda değildi, istediği kadar kıvranabilirdi. "Bu beni ilgilendirmiyor. Senin aksine ben hiçbir şey yapmadım."

Duraksayıp beni izledi. "Sen kendinin farkında değilsin," derken bariz olan ilgisi, yakışıklı yüzünün esiriydi ve ilk defa rahatsız olmak yerine tuhaf bir şekilde yüzümün ısındığını hissettim.

"Senin de farkında olmamanı dilerdim," dedim ama o yüzümdeki tepkiyle daha çok ilgileniyormuş gibi hafifçe kaşlarını kaldırdı.

Kurtarıcım garson olmuştu. Önüme portakallı meyve suyunu koymasaydı öylece bakışlarında hapsolmaya devam edecektim. Başıyla önümdeki bardağı işaret etti. "Testten geçti. Meyve suyunu iç," dedi. Görünen o ki bana odaklansa bile güvenlik prosedürleri öncelikliydi. "Birazdan toplantım olacak. Sonra ayrılacağız."

Bu sefer şaşırma sırası bendeydi. "Sen bana açıklama mı yaptın az önce?"

Donuk bir şekilde cevap verdi: "Alışma," dedi sanki o da bundan rahatsız olmuş gibi.

"Alışmam."

Onunla ilgili hiçbir şeye alışmak istemiyordum ki. Arkasından korumalarının şefi olan Umut'un yaklaştığını görünce bakışlarımı meyve suyuna çevirdim ve bardağı kaldırıp bir yudum aldım. Bu adam da en az patronu kadar beni geriyordu.

"Efendim," dedi Umut. "Erdem Bey ve Eylem Hanım buraya gelmek istiyorlar. İzin verelim mi?"

Başımı kaldırıp merakla baktım çünkü bu iki kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Şu an yabancı insanları kaldıracak hâlim yoktu ama benim isteklerimi umursamıyorlardı. Siraç'ın yüzünde donuk bir hissizlik ifadesi haricinde bir şey belirmedi.

"Bırakın, gelsinler."

Yine gerilmiştim çünkü içimden bir ses, onun bu hoşnutsuzluğunun ardından gerçek öfkesine tanık olacağımı söylüyordu.

Korumaların eşliğinde iki kişi yanımıza geldi. Bize doğru gelirken yüzlerinde ürkmüş bir ifade olduğunu fark ettim.

Yüz ifadesi sanki daha fazla sertleşebilirmiş gibi buzdan soğuk bir ifadeye bürünen Siraç ayağa kalkmayınca ben de oturmaya devam ettim. Birbirine

oldukça benzeyen kumral, yeşil gözlü iki kişiden erkek olan, turuncuya hoş olmayan bir tonuna sahip pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Kadının üzerinde de aynı tonlarda kısa bir elbise vardı.

Kadın yüzüme bakıp beni baştan aşağıya süzdü. Erkek ise bakışlarını Siraç'a çevirmişti. O ürkmüş ifadeleri, yerini kin dolu ifadelere bıraktı. "Oo, Vuslat," dedi küçümseyen ve nefret dolu bir sesle. "Şirketimizi yutmadan önce müstakbel eşinle kutlama mı yapıyorsun?"

Nefretinin sebebi cümlesinde saklıydı. Belli ki buradaki anlaşma onlar hakkındaydı. Siraç'ın yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı. "Sizinle bir işim yok." Benim aksime yüzlerine bile bakmıyordu. "Babanız beni aşağıda beklesin."

Korumanın, isminin Erdem olduğunu söylediği adamın alaycı gülümsemesi yüzünü kapladı. "Ne kadar da nezaketsizsin, Vuslat!" dedi. Belli ki buraya kışkırtmak için gelmişti ve tabii ki bunun için yegâne malzeme de bendim. "Bizi müstakbel eşinle tanıştırsana." Beni baştan aşağıya incelerken bulunduğum yeri terk etmek istedim. İğrençti. Beni incelemesi kusmak isteyeceğim kadar iğrençti ki ağzımdaki portakal suyunun tadı bile sanki ekşidi.

Siraç'ın öfkesinin büyüdüğünü, benden uzak durmasına rağmen vücut ısının yükseldiğini hissedebiliyordum. Erdem resmen kaşınıyordu.

"Güzelmiş ama farklı bir zevkin var," dedi incelemeyi kestikten sonra. Kardeşi olduğunu düşündüğüm kişiye döndü. "Öyle değil mi, Eylem?" dedi.

Eylem omuz silkti. *Ne bulmuş bunda* tavrındaydı ki Eylem'in arkasında duran Nergis'in yüzünde gazap dolu bir ifade belirdi. Neredeyse saçına uzanacakmış gibi gözüküyordu. Nitekim bu bakışları dile de getirdi. "Selvi yıllardır onun peşinde. Bu kızda ne buldu acaba?" dediğinde yavaşça kaşlarım havaya kalktı.

Selvi kimdi? Çok da umurumda olduğundan değildi ama bu ismi de ne olur ne olmaz diyerek aklımın bir köşesine not ettim. Belli ki karşımdaki adamın benim aksime talipleri vardı.

Ayrıca ikisinin takındığı bu tavırlar çok büyük hataydı. Siraç'ı kışkırtmak için beni kullanmaya çalışıyorlardı. Siraç'ın hissiz görünmesine aldanmaları bile büyük bir aptallıktı.

Bu aptallığı daha da perçinleyip Eylem yanıma, Erdem ise Siraç'ın yanına oturdu. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Nergis bu hamleden hemen sonra yanıma geldi ve tam omzumun dibinde durdu. Bu Erdem'in kahkaha atmasına sebep oldu.

"Bu kadar mı korkuyorsun ona bir şey olmasından?" dedi Siraç'a bakarak. Siraç usulca bakışlarını ona çevirdiğinde bu ufak hareketi, Erdem'in gülüşünün anında kesilmesine sebebiyet verdi.

"Her şeyimizi elimizden alamazsın, Vuslat. Buna izin vermeyeceğim," dedi Erdem zorlukla.

"Çok düşünme bu konuyu, Erdem." Ezerçesine kuruyordu cümlelerini. "O küçük aklın yetmez, babanı daha da zor duruma düşürürsün." Bariz bir tehditti bu. Hissiz bir şekilde söylenmiş olsa da açık ve netti ama Erdem anlamadı.

"Seni gözlerinde çok büyütüyorlar. Artık ben de bu işin içindeyim. Emir Bey de bize destek olacağına söz verdi. Onu yenemezsin."

Karşıda duran korumaların şefi olan Umut'un yüz ifadesini gördüm o an. Normalde o da patronu gibi hissiz gözüküyordu ama Emir adını duyunca yüzü hafifçe buruştu.

Üvey babasından bahsederek Siraç'ın bam teline dokunmuştu. Erdem, söyledikleriyle elini aslanın ağzına sokuyordu sanki. Nitekim korktuğum başıma geldi. Sakin bir şekilde oturan Siraç, kısa bir süre sonra masadan aldığı çatalı Erdem'in masanın üzerindeki eline sapladı.

Çığlık atmamak için ağzımı kapattım ama boğazımdan kaçan inilti Erdem'in bağırışına karışmıştı.

Siraç sapladığı çatalın ucunu eğerken gözünün nasıl döndüğünü görmüştüm. Yanımdaki kız çoktan ayağa kalkıp gerisin geri kaçmıştı. Koşarken topuklularının çıkardığı sesi duyabiliyordum.

Nergis bir elini omzuma koyduğunda kıpırdamamaya çalışmak benim için çok zordu. Siraç, bağıran Erdem'in ağzını kapatırken, "Şşt!" dedi nefret dolu bir sesle. "Kapat çeneni, o dilini koparmak için bir sebep verme bana."

Erdem'in gözündeki korkuyu görebiliyordum. Siraç'ın dişlerini birbirine bastırdığını, çenesinin gerilmesinden fark ediyordum. "Şimdi o kulaklarını aç ve beni iyi dinle," dedi ona doğru eğilip. Öfkesi buz gibiydi. "Sana beni iyi tanıtmamışlar yoksa o minik aklınla yanıma yaklaşmaya cesaret edemezdin. Hangi tarafta olursan ol, istersen arkana bir ordu al, seni yok etmek sadece saniyelerimi alır."

Yüzüne dehşeti yansıtan bir gülümsemeye yerleştirdi. "Ellerimi o pis kanınla kirletme, Erdem." Sesi, avını öldürmeden önce yatıştıran bir avcıyı andırıyordu.

"Bu işten ikimiz de kârlı çıkalım," dedi sıradan bir anlaşma yapar gibi. "Sen ağzına müstakbel karımın adını alma hatta o fındık tanesi kadar aklından onunla ilgili hiçbir fikir geçmesin. Geçerse leşinin günahı da senin!" Erdem'in beti benzi atarken Siraç'ın tehdidi sahte bir uysallıktaydı. "Eğer

aptallığın bu noktaya ulaşırsa, bir dahaki sefere masamız bu kadar romantik olmaz."

Ses tonundaki bir şey tüylerimi diken diken etmişti. Ruhunun olmadığını bir kez daha hissettim sanki. Erdem sanki tehdidini hemen gerçekleştirecekmiş gibi hızla başını salladı. Korkusu da varlığı kadar âcizdi.

Siraç eserinden gurur duyuyormuş gibi, "Aferin sana," diyerek geri çekildi.

Erdem sanki izin verilmiş gibi o geri çekildiği anda acısından inlerken iki büklüm oldu. Siraç son nasihatinde bulundu. "Onlara da söyle, çok az kaldı. Baban biraz daha o şerefsizin yanında durmaya devam ederse, elinden aldığım sadece bürosu olmayacak."

O anda bu hâlini dehşet içinde izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Yanıma gelip sanki tepkimi görmek istercesine yüzüme baktı. Korku ve nefret bir aradaydı. Ona nasıl baktıysam gözlerini üzerimden ilk defa hızla çekti. Elimi tutup beni masadan kaldırdı.

Elimi elinden kurtarmak istesem de izin vermedi. Parmaklarımı parmaklarının arasına hapsetmişti ve canımı yakıyordu.

Yanımıza gelen Umut'a, "Demir gelip yerime imza atsın," dedi sanki öfkesini zorlukla zapt ediyormuş gibi. "Oğlunu gönderecek kadar salak olan Uraz puştu da o saate kadar yerinden kıpırdamasın. Buradan çıkarsa onu bulacağımı ve acımayacağımı söyle ona."

Umut'un hissiz bakışları, kaşlarını çattığında daha da ürkütücü bir hâl aldı. "Efendim, bu zamana kadar hiç vekâlet vermemiştiniz," dedi patronuna. "Nermin Hanım'ı bu durumdan haberdar etmeli miyim? Gelip buradaki durumu kontrol etsin."

Siraç kafasını olumlu anlamda salladı. "Etsin." Emir, demiri kesmişti. "Aşağılayıcı davranın! Burada olan her şey duyurulacak." Konuştukça öfkesi artıyordu. Ben ise hâlâ gördüğüm dehşet verici manzara yüzünden titriyordum. İlk defa gözümün önünde birine şiddet uygulanmıştı ve şiddeti uygulayan adam, siyahlara bürünmüş hâlde hemen yanımdaydı.

Dışarı çıktık. Sabahın buz gibi soğuğuyla yüzleştiğimizde bunu bile tam idrak edememiştim. İşi bitince sıkıntı veren bir problemmişim gibi bana döndü ve ne durumda olduğumu görünce dudakları öfkeyle gerildi.

"Titreme! Sana asla zarar vermem." Bu hiçbir koşulda mümkün değilmiş gibi söylemişti ama az önce şahit olduğum şey yüzünden inanmadığımı gösterircesine baktım ona.

Elimi çekmeye çalıştım ama tutuşunu sıkılaştırarak engel oldu. "Elimi bırak!" dedim. Öfkeli yüzüne rağmen başparmağıyla usulca bileğimi okşadı. Sonra bakışları zorlukla kenetlediği ellerimize indi. Çoğu zaman hissiz

olduğuna emin olduğum bir şekilde bakıyordu bana ama ellerimize bakarken bir şey değişmişti.

Kendi de anlamlandıramadı sanki bunu, bakışları iyice ellerimize kenetlendi.

"Ellerin çok küçük," dedi sanki durum tespiti yapar gibi. "Sen de küçüksün."

"Yani?"

Birden beni incelemeye başladığında aniden değişen ruh hâli beni dumura uğrattı.

"Boyun göğsüme geliyor, Gün Işığı."

Tuhaf bir şekilde bakıyordu bize.

"Yani?" Anlamlandıramıyor ve bir yandan da kendimi kurtarmaya çalışıyordum. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Ellerimizi havaya kaldırıp uzaydan düşen bir cisim görmüş gibi incelemeye başladı. Uzun parmaklarının arasında ellerim doğru düzgü gözükmüyordu bile.

"Benim kalbim hızlanmaz."

"Niye, insan değil misin sen?" Bu iğneleyişimi umursamadı bile. Otelin çıkışında, korumaların ortasında bir deney yapıyorduk sanki.

Diğer elime uzandı. "Elini verir misin?" dedi. Sözlerinde az önceki öfkesinden bir iz bile yoktu.

"Diğerini kurtarmaya çalışıyorum," dediğimde alaycı sözlerimi bir kez daha görmezden geldi.

"Şimdi hızlı ama."

Tuhaf hissettiği belliydi hatta o da buna anlam veremiyormuş gibi bakıyordu.

Ellerimiz hâlâ havaydı. "Kalbin mi?" diye sordum kendimi tutamadan. Başıyla onayladı beni.

"Daha yeni birinin eline çatal sapladın, ondandır."

Asla cevaplarımı umursamıyordu çünkü normalde onu şimdiye çoktan kızdırmış olurdum ama bunun yerine kendi kendine bir tartışma içerisinde gibiydi.

"Tuhaf." Elimi bıraktı. Dalgın bakışları bana odaklandı.

Aslında benim de kalbimin hızlandığını fark ettim ama bunu asla itiraf edemezdim. "Ayrıca bunun boyumla ne alakası var? Çok aşağılayıcı."

Konuyu değiştirmeye çalışıyordum.

"Arabaya tırmanarak biniyorsun," derken durum tespiti yapıyormuş gibiydi ama bu beni daha çok kızdırdı.

"Bu senin ve arabanın devasa olduğu sonucunu çıkarır. Benim kısa
mamla alakası yok." Boyum, hassas olduğum konulardan biriydi çün
ailemde ben hariç herkes o kadar uzundu ki istemsizce kompleks hâli
getirmiştim.

O ise bu zafiyetimi fark etti. "Bunu aşağılamak için söylemedim," de
tekrar harekete geçerken. O yürüyünce ben de mecburen hareket etme
başladım.

Bunun için bile kızgındım ona. "Bence anlıyorsun," dedi başını çevir
bana tepeden bakarken. "Erdem'in aksine sen akıllı bir kızsın."

Böyle bir karşılaştırma yapması beni daha çok sinirlendirmişti. Yakın
kulaklarımdan duman çıkacak gibi hissediyordum ama korkumun geçt
ğinin de farkındaydım.

Bu yüzden daha yeni cinnet geçiren bu adama, "Sen de cidden ruh ha
tasısın," dedim.

Tank kılıklı arabasının önünde durduk. *Hazır dışarıdayken kaçsam ne ol
ki* diye düşündüm ama düşüncelerimi bile hissedebiliyormuş gibi, "Araba
bin!" dedi. Sonra o meşhur tehdidini gerçekleştirdi. "Yoksa yardım etmem
mi istersin?"

Onun yardım etmesindense Everest Dağı'na tırmanmayı tercih ederdim
Hoş, zaten bu arabaya binerken de pek farklı hissetmiyordum.

Birlikte tekrar yola çıktığımızda az önce sıkıca tuttuğu elim hâlâ uyu
şuktu.

Onunla ilk defa aynı hissi paylaşıyor olmak hoşuma gitmemişti. En çok
da sınırlarımı bu denli ihlal etmesinden rahatsız olmuştum. Bu yüzden ses
sizliğimi korumaya devam ettim.

Yanlış, günah veya haram. Bunların hepsi benim sınırlarımı temsil edi
yordu ve o da bunu biliyordu. Benim dinî hassasiyetim olduğunun farkın
daydı, bile bile yapıyordu.

"Bu gerçek bir evlilik olsaydı babanın rızasını isterdin, öyle değil mi?" so
rusunu duyduğumda düşüncelerimden sıyrıldım. Önce sorusunun mana
sını idrak edemedim. Anladığım zaman ise bam telime dokunduğu için sert
bir şekilde tersledim onu. "Babamı bu işe karıştırma! Benim babam öldü."

Bunu söylemek bile ağırıma gidiyordu. O ise kısa bir an bana bakıp
"Canını yakmak için sormadım," derken sesi diğer zamanlarda duyduğum
gaddarlığın aksine nazikti.

Yine de artık sınırlarımı aşmaya çalışmasından yorulmuştum. "Sebebi umurumda değil." Sonra soldu öfkem, geriye acım kaldı. "Zaten ölmüş birinin rızasını alamazsın."

Bir süreliğine sessizlik düştü aramıza. Artık mantığını dinleyip susacağını düşündüm ama onun aklı tuhaf bir şekilde çalışıp beni kızdırmakta ustaydı.

"Ya sana bu isteğini yerine getirebileceğimi söyleseydim?"

Böyle bir ihtimal yoktu. Böyle bir ihtimal olsaydı bu soru için de harcamazdım zaten zamanımı. Ona sıkı sıkı sarılırdım.

Yarama tuz basıyordu böyle yaparak. "Benimle alay etme," dedim, bu sefer ona dönüp bağıran bendim. İşaret parmağımı yüzüne doğru salladım. Cinnetin eşiğinde hissediyordum kendimi. "Bu konu hakkında bir daha konuşursan seni öldürürüm!"

Ondaki etkisi ise taşa vuran dalganın etkisi gibiydi. Yol tutuşunu bozmadan gözlerini bana dikti. Öfkem lacivertlerine karıştı ama bakmaktan vazgeçmedi.

"Seni korkutmak istemiyorum." Ondan hiç duymadığım bir ses tonuna, yoğun bakışları eşlik etmişti. "Ama şu an düşündüklerimi öğrenirsen korkarsın, Gün Işığı."

Ürperdiğimi hissettim, öfkeli hâlinden daha çok şu anki bakışlarından kaçmak istedim. Belki başka bir şeyi kastetmişti ama ben yalnızca tek bir şey anlamayı tercih ettim. "Niye, beni mi öldüreceksin?" dedim.

Başka bir cevabı yokmuş gibi, "Hayır. Benden sana asla zarar gelmez," dedi.

Bunu söyleyen adam beni düşmanının eline teslim etmişti ama şu an bu konuyu tekrar açamayacak kadar öfkeli ve yorgundum.

"Ne o zaman?" dedim.

Cevap vermedi. Sustu yine ama ben beklemeye devam ettim çünkü emindim ki bir akıl oyununun peşindeydi.

Kısa bir süre sonra, "Şu an bir kumar oynayacağım," dedikten sonra oyunun kurallarını bir bir açıklamaya başladı. "Bir Rus ruleti. Çok küçük bir ihtimal ama eğer kazanırsam söz verir misin bana?"

Ona hiçbir söz vermezdim ama ısrar etti. "Bu evliliğe babanın onayı olduğunu öğrenirsen evlenecek misin benimle?"

Keskin bir virajı alırken aynı şekilde beni de yeni bir yola yönlendirmeye çalışıyor gibiydi. Yine aynı meseleydi. Yine aynı yaklaşım şekliydi. Bıkkınlıkla iç çektim. Gerçekten bir deliyle uğraşıyordum. "Bu imkânsız!"

Vazgeçmeyecekti.

"Söz verir misin?"

İmkânsız olduğu için söz verdim. Bunu gerçekleştiremeyecek ol
aynı zamanda elimdeki kozları da artıracaktı.

"Veririm ama imkânsız!"

Benden aldığı cevapla harekete geçti. Uzay üssü gibi olan araba
dijital ekranında birkaç tuşa bastı. Ekranda annemin ismini görünce
duğum yerde dikleştim.

Telefon kısa bir süre çaldı, sesi tüm arabanın içerisinde yankılandı.

Telefonun açılma sesi gelince konuşmaya başladı: "Bahar Hanım, n
haba."

Sesinde soğuk bir nezaket ve beklemediğim bir saygı vardı ama ann
için aynı durum geçerli değildi.

"Niye aradın?" dedi tıpkı benim gibi çıkışırcasına. "İstediğin gibi An
ra'ya ba..."

Annemin sözünü kesti. "Elif burada, Bahar Hanım."

Annemin ses tonu anında değişti. "Kızım!" dedi. Onu duyduğum özl
yüreğimi sarıp sarmaladı. Ayrıca yarım kalan cümlesini nasıl tamamlana
ğını merak ediyordum. Buna izin vermeyen beyefendiye ters ters bakark
"Anneciğim, iyi misin?" dedi annem. Çok özlemiştim.

"İyiyim, anne," dedim içini rahatlatmak istercesine. "Asıl sen iyi misi

"İyiyim, annem." Bu cevap eskisi kadar rahatlatmıyordu beni.

O tekrar araya girdi. "Bahar Hanım, size bir soru soracağım ama bu
dürüstçe cevap vereceksiniz," dedi aksini asla kabul etmeyeceğini belirt
bir tavır ve sesle. "Bu cevabın hepimizin geleceğini etkileyeceğini sak
unutmayın."

Aynı zamanda bu üstü kapalı bir uyarıydı. "Tehdit ediyorsun ann
dedim. Bu araba yolculuğunun büyük bir kazayla sonuçlanması an me
lesiydi.

İnkâr etti. "Hayır," dedi yola bakarken. "Gerçekleri söylüyorum ve o
bunu iyi biliyor."

Annem araya girdi. "Sorun yok, kızım!" dedi beni teselli edercesi
Sonra ses tonu tekrar soğuklaştı. "Söyle, ne soracaksın?"

Soracağı soruyu tahmin ederek nefesimi tuttum. Belli ki babamın n
sını, onu en iyi tanıyan kişiden almaya çalışacaktı ama annemin nefreti
sezmiştim, ona istediği cevabı vereceğini sanmıyordum.

"Bahar Hanım," dedi. "Eğer yaşasaydı Korkut Bey'in bu evliliğe rı
olur muydu?"

Babamın adı anılınca gözlerim doldu. Hatta ise kısa bir sessizlik oluş
O sessizliği hükmedici olan tavrıyla bozdu. "İyice düşünün, bizim zam
nımız var ama bize yalan söylemeyin."

Bir kere daha tehditkâr konuşması sebebiyle öfkelendim. "Anne, bu adamın seni tehdit etmesine izin verme," dedim ama annemden ses çıkmadı.

O sessizleştikçe ben gerilmeye başladım. Şimdiye annem bin kere inkâr etmiş ve böyle bir soru yüzünden onu paylamış olurdu ama yapmadı.

Kendimi tutamadım. "Anne, niye sessizsin?" Sanki telefonu sessize almış gibi bir sessizlikti bu.

Annem cevap verdi ama duymak istediğim şey bu değildi. "Bir şey yok, annem. Sadece düşünüyordum."

Düşünmesi bile hayra alamet değildi. Cevabın aleyhime olacağı hissiyle korktum, olduğum yerde büzüşmek istedim.

Nitekim korktuğum başıma geldi.

Annem, "Evet," dediği anda tüm dünyamın başıma yıkıldığını hissettim. Gerçekler altüst olmuştu. Yalanlar varsa bile üstü örtülmüştü. Üstelik annemin sesi kendinden emindi. "Evet, rızası olurdu ama senden memnun olacağını düşünme," dedi yanımdaki adamı muhatap alarak. "Muhtemelen önce yaptıkların yüzünden seni öldüresiye döverdi. Sağ kalırsan evlenirdin." Öfke ve küçümsemeyle bitirdi cümlesini. "O da düşük bir ihtimal."

"Sesim çıkmazdı."

Suçunu ve cezasını kabul edercesine başıyla onayladı annemin sözlerini. Ben hâlâ şoktayken telefonu kapattı.

Verdiği cevabın acısını çıkarırcasına öfkeyle, "Niye yüzüne kapattın?" dedim.

Benim aksime sakindi. "İstediğim cevabı aldım."

Bir kere daha mat etmişti beni ama bu yenilgiyi kabullenemiyordum.

"Ya tehdit ediliyorsa? Ya teknoloji ile yaptığın bir oyunsa?" Annemin beni yerle bir eden cevabındansa bu teori daha mantıklı geliyordu. "Sesleri kopyalamak artık hiç de zor değil."

Sanki umurunda değilmişçesine çantamı işaret etti. "O zaman anneni görüntülü ara."

Hırsla çantamı açtım. O kendinden emin oldukça daha çok deliriyordum. "Tabii ki arayacağım, sana güveneceğimi mi zannediyorsun?"

Annem kısa bir süre içerisinde açtı telefonu. Dışarı çıkacakmış gibi hazırlanmıştı.

"Anne!" dedim hevesle.

Annem ise endişeli bir şekilde bana baktı. "Bir şey mi oldu, kızım? Telefon birden kapandı."

Yan tarafımdaki adama ters ters bakmamak için kendimi zor tut
Ayrıca bu cevap, annemin sesinin kopyalanmadığının da göstergesiydi.
telik görüntüsünde de bir tuhaflık yoktu.

"Yok," dedim bu yüzden. Gerçeklerden korkarak bir kere de ben
soruyu sordum. "Ben sadece babam hakkında emin olup olmadığını
caktım."

Annem sustu. Bir kere daha hayal kırıklığına uğrattı beni. Gözleri
benim yansımam gibi hüzünle doldu ama inkâr etmedi.

"Eminim, anneciğim."

Sırlar ve gerçekler birbirine karışmıştı ama en çok ben bilinmezlik
risinde sıkışıp kalmıştım. "Peki," dedim hayal kırıklığıyla, kabullene
menin çaresizliğiyle.

Annemle vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra çaresiz bir şekilde
ilerlediğimiz yolu izledim. Bu anı yaşadığımıza inanamıyordum. Be
babam tanıdığım en merhametli insandı ama bana yapılan bu muamele
sonra asla merhamet etmez, bu adamı kabullenmezdi.

"Şimdi ne olacak?" dedim yola bakarken donuk bir sesle.

"Söz verdin." Yenenin sakinliği, yenilenin çaresizliği vardı aramızda.

Söz vermiştim. İmkânsız olduğuna inanıp söz vermiştim. Bu yüzden
resiz bir şekilde, "Bu sahte bir evlilik olacak, öyle değil mi?" diye sord
ona.

Cevap vermedi. Odamdan çıkmadığı, elimi tuttuğu ve bana sanki çö
bulduğu bir damla suymuşum gibi baktığı anlar canlandı kafamda. Bu s
bana asla vermeyecekti. Çaresizlik sesime yansıdı. "Bana hiçbir söz ver
yorsun ama benden her şeyimi istiyorsun."

Bunu yapamazdım. Ben kendimi bile bile bu kafesin içine atamazdı

"Sana sadece kısa bir evlilik olacağının sözünü verebilirim," dedi. Ke
isteklerini diretti ama benim bütün kurallarımı ihlal etti.

Ben kaybettim. O hastane odasında başlayan savaşın mağlubu old
"Bunun bana bir faydası yok."

Yenilgimi ilan edercesine, "Sözünde duracağını söyledin," dedi. Sonra
yenilgiyi inkâr etmeme karşılık üstü kapalı bir şekilde tehdit etti beni. "S
ikna edebilmem için ne yapmam gerekiyor?"

Daha ne kadar ileri gidebilirdi? Daha ne kadar yeni yöntemler deney
beni istediği yolda yürümeme ikna etmeye çalışabilirdi?

Bilmiyordum. Sadece onun şirketteki odasındayken ben kaçtıkça i
rime geldiği an gözümün önünde canlandı. Durduğumda durmuştu.
rekete geçtiğimde ise ben ne kadar ısrarcıysam o da bir o kadar ısrar etm

Kaçmak fayda etmiyordu. Annem bile dolaylı yoldan olsa da rahmetli babamla birlikte beni köşeye sıkıştırmıştı.

Bu yüzden durdum, acı bir kabulleniş kalbimin de buz kesmesine sebep oldu. "Peki," dedim hissizlikle. "Sözüm sözdür. Seninle evleneceğim." Dönüp ona baktım. "Ama bu, sandığın gibi sınırlarımı geçebileceğin anlamına gelmiyor."

Son nefesime kadar kendim olmak için mücadele edecektim. Bu olmadığında ise bir köşede, bu imtihana da sabretmeyi öğrenecektim. "Aksine kendime nefes alabileceğim alan açabilmek için yapıyorum bunu."

Beni anladı, yenilmiş olsam da gururumdan asla vazgeçmeyeceğimi fark etti ve saygı duyuyormuş gibi başını eğdi hafifçe. "Sen güçlü bir kızsın." Zayıf bir savaşçıydım ama o takdir etmişti beni.

Aramızdaki anlaşma tamamlanmıştı. İçimi kaplayan hüzün, hayatımda zorlukla inşa ettiğim her şeyin yıkılışını görmek gibiydi.

Yine de bastırdım bu hüznü. Artık konuşmamızın bir anlamı yoktu. Bu yüzden başımı cama yaslayıp boş bakışlarla dışarıyı izlemeye başladım. Evleniyordum. Ben resmen hiç tanımadığım bir adamla, ailemin de onayıyla evleniyordum.

Bir kâbus gibiydi.

O kâbusu perçinlercesine, "Kısa bir süre sonra," dedi birden. Sessizlik, üzerine basılan bir buz kütlesi gibi çatırdadı. "Efendim?" dedim omzumun üstünden ona bakarak.

"Birkaç gün içerisinde evleneceğiz. Resmî nikâh olmasa da imam nikâhı kıyılır." Kararlıydı sesi. "Sonrasında nişan, düğün sırasıyla bütün seremonileri yaparız." Bu karar ise beni daha da panikletmişti.

"Atlı mı koşturuyor peşimizden? Ne bu acele? Ayrıca evlendikten sonra diğer şeyleri yapmamıza ne gerek var? Amacın sadece evlilik değil mi?"

Tek bir soruma cevap verdi: "Beklememizi gerektiren ne var?" derken sanki yenilişime dem vuruyor gibiydi.

Başımı bıkkın bir şekilde sağa ve sola salladım. "Seninle tanıştığımdan beri her ay sanki bir yaş alıyorum," dedim.

Yorulmuştum artık. O ise farklı bir şekilde algıladı bunu.

"Güzel," dedi sanki yaşadıklarımızın bir mantığı varmış gibi. "Birbirimize her gün biraz daha yaklaşıyoruz demek ki."

Ne alaka dercesine yüzümü buruşturdum. "Senin kafan bir tuhaf çalışıyor."

O ise bu sefer sözlerimi ciddiye aldı. "Biliyorum," dedi sanki bu en büyük handikabıymış gibi. "Bu benim lanetim."

İlk defa ikimiz de birbirimizi kusurlarımızla görüyor gibiydik. Tuha
andı. Öfkem dindi, acım sessizleşti. Onun bendeki hissiyatı, tüm yan
rına rağmen sanki gelecekte bambaşka bir şeye dönüşecekmiş gibiydi.

Kalbimde hissettiğim bu kehaneti sevmedim ama dilimi de tutama
"Kıyametim olacaksın," dedim fısıltıyla. İtirazlarımı bir kenara ittim,
ğimin korkusuyla yüzleştim.

O anda geleceği hissediyor gibiydik. İlk defa birbirimize karşı dürüs
"Peki, sen niye yaşam gibi geliyorsun bana, Gün Işığı?" dedi.

Bilmiyordum. Tek bildiğim bu kararımdan şimdiden pişman
ğumdu çünkü başta kendim olmak üzere artık kimseye güvenemiyord

Yine de tek bir söz elimi kolumu bağlamıştı.

Yolculuğun neredeyse sonuna kadar bir daha konuşmadık. Ben
rıyı izlerken onun bana baktığını biliyordum ama gergin hissetmeye
gücüm yoktu.

Zaten yorgundum. Bu yüzden kısa bir an da olsa içim geçmişti. Bun
Siraç'ın öfkeli sesiyle uyandığımda fark etmiştim.

Zihnimde ilk defa ismini zikrediyor oluşumun şaşkınlığı yüzünde
uyanmış olabilirdim. Sanki zihnim bile bu yenilgiyi kabullenmişti.

Kendime bunun için kızamadım çünkü yorgunluğumun farkındayd

Siraç, "İlerideki çevirmeden niye benim haberim yok?" diyordu. Gö
rimi yavaşça açtım. Başımı yola çevirdim ve ana yolun kenarında topl
hâlinde duran polis araçlarına göz attım.

Bu sefer telefonu alıp konuşuyordu. Telefonda birilerini dinledi, ka
çatıldı ve yüzüne ayazın soğukluğu çöktü.

"Tamam," diyerek telefonu kapattı. Araba yavaşlamaya başlayınca,
işaretleriyle dolu gözlerimle ona baktım.

"Bir şey yapacak mısın?" dedi.

Yüzüme bakmıyordu, tehdit olarak gördüğü ben değildim çünkü. Ç
meydi. Üstelik arkamızda bir koruma ordusu vardı.

Bundan birkaç saat önce olsa bu soruya cevabım kesin olarak *evet* olu
ama şimdi kendimde o enerjiyi bulamıyordum. "Olay çıkarırsam ne
parsın?" dedim yine sırf onu huzursuz etmek için.

Meydan okumam hoşuna gitmiş gibiydi. "Çevirmeye girmem. Peşi
takılırlar ama yolun yarısında bırakmak zorunda kalırlar."

Gururum kırılmışken onu küçümsemek daha kolaydı. "O kadar mı
lüsün? Hem niye bıraksınlar ki?"

Daha da hızlandırdı arabayı. "Talimat alırlar."

"Kimsin ki sen?"

Bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordum.

"İhtiyaç duydukları biriyim."

Bu bariz bir gerçekti. Üstelik ego da yapmıyordu. Mantığımı biraz dinlersem savunma sanayisine katkıda bulunduğunu tahmin edebilirdim. Ülkemizin de bu katkıya her zaman ihtiyacı vardı.

Sonunda blöf yapmaktan vazgeçtim. Pes ederek, "Bir şey yapmayacağım," dedim.

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldığında gamzelerini gördüm. "Akıllı Gün Işığı," derken bu zalim güzelliğini takdir etmeme bile izin vermiyordu.

Beni çileden çıkarmak için her fırsatı kullanıyordu. "Senin tasdikine kalmadım!" dedim.

"Ben tasdik etmem zaten," dedi. Direksiyonu tutarken omzunu hafifçe bana doğru eğerek lacivert gözlerini yüzüme dikti. "Ya cezalandırır ya ödüllendiririm."

Dokunmaktan nefret eden bir adam için fazla imalıydı bu sözler, bu bakışlar. Bu yüzden kendimi korumak istercesine kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Beni hiç ilgilendirmez," dedim duygusuz bir sesle.

Diretmeye devam etti. "Kocan olacağım," diyerek sabrımın sınırını zorlamaktan çekinmedi.

Görmezden gelmekten başka çarem yoktu. "Susar mısın?" dedim bu çareme sığınarak.

Neyse ki çevirmeye yaklaşmıştık da bu mevzu kapandı.

Bir polis elindeki işaretle durmamızı söylüyordu. Siraç istenileni yaptığında şaşırdım çünkü sırf keyfinden bile bana dediklerini kanıtlayacak bir yapısı vardı.

Bu işin içerisinde başka bir iş olduğunu düşünecek kadar ondan işkilleniyordum artık.

Araba durduğunda Siraç camını açtı. "Çevirme neden?" dedi. Sesinin soğukluğundan mı yoksa içeriye giren buz gibi havadan mı üşüdüğüme karar veremedim.

Polis memuru Siraç'ın bu soğuk tavrından rahatız olmuş gibi gözükmüyordu.

"Önemli bir ihbar aldık. Bir kaçakçılık söz konusu. Ehliyet ve ruhsatınızı alabilir miyim?" Kırklı yaşlarının sonunda gözüküyordu. Polis ve asker ortamında büyüdüğüm için bu polis memuru bana babamı hatırlatmıştı.

Garip bir hüzün hissettim içimde. Belki de bugün babamdan bahsettiğimiz için bu hüznün etkisi daha derindi.

Siraç itiraz etmeden memura istediklerini verdiğinde bu hüzne şaşkınlık da eklendi. Tam o sırada arkasında sivil giyimli bir adam, polisin omzuna dokundu ve "Sen geç, Hasan abi! Gerisini ben hallederim," dedi.

Polis memuru itiraz etti. "Ama komiserim!" dediğinde komiser olduğunu anladığım sivil adam, onun itirazını reddetti. "Geç abi, biraz da ben ilgileneyim. Çay yapmışlar, git çayını iç!"

Hasan adlı polis memuru çayı duyunca itiraz etmeyi bıraktı ve yanımızdan ayrıldı. Komiser ise araba uzun olduğu için eğilmek yerine düz bir şekilde bir kolunu açık cama dayadı. Duruşunda farklı bir ima vardı sanki. Güç gösterisi yapmak istercesine rahattı.

İçeriye baktığında göz göze geldik. "Elif!" dedi şaşkınlıkla.

Kumral, kahverengi gözlü, uzun boylu, otuzlu yaşlarının başında gibi görünen adam bana hiç tanıdık gelmemişti.

Siraç'ın buz gibi bakışlarla olduğu yerde dikleştiğini fark ettim. "Tanışıyor muyuz?" dedim tereddütlü bir sesle. Siraç bana baktı ve sonra tekrar komisere döndü. Bakışlarındaki ifade soğuk rüzgârlar estiriyordu.

"Sen, Korkut abinin kızı Elif değil misin?" dedi.

Bir an onu tanımayınca bozulur gibi olsa da yüz ifadesini hemen toparladı. "Ben Murat," diyerek elini göğsüne koydu. "Onun yardımcılarından biriydim," diyerek kendisini tanıttı. "Evinize sık sık gelirdim." Sonra tebessümü soldu. "Cenazede senin yanında duran polis bendim. Bayılacağını düşünmüştüm ama dimdik durdun. Annene bile destek oldun."

Boğazıma bir yumru oturdu, yutkunamadığımı hissettim. O günü daha dün gibi hatırlıyordum. İçimde koskocaman bir yangın vardı, ayakta kalmak çok zordu ama babamın kızı olmak için dayanmıştım.

Hayal meyal isminin geçtiği anlar da zihnimde canlandı ama kafam yeterince doluydu, bu yüzden zorlayamadım kendimi.

"İsminizi çok duymuştum ama hatırlamıyorum. Kusuruma bakmayın," dedim normal tutmaya çalıştığım sesimle. Ayrıca babamın çok arkadaşı vardı ama sadece belirli bir kısmı bizim evimizde misafir olarak ağırlanırdı.

Bu da bana hep garip gelmişti.

Komiserin yüzünde tekrar tuhaf bir ifade belirdi ya da ben öyle zannettim. Sonra o ifade kayboldu ve genişçe gülümsedi. Siraç hâlâ ona dik dik bakıyordu.

Öyle bir bakıyordu ki ben sakin konuşsam da ortamdaki gerilim hâlâ safhadaydı. Murat Komiser, neden burada olduğunu hatırlamış olacaktı ki ciddileşti. "Senin ne işin var burada?" dedi benim kiminle olduğumu yeni idrak etmiş gibi. "Siz?" diyerek Siraç'a döndü.

Siraç hiç teklemedi. Sanki bu anı bekliyordu. Meydan okurcasına, "Nişanlısıyım," dediğinde Murat Komiser şaşırdı, yüz ifadesi donuklaştı.

Ben ise donup kaldım. Evlilik hususunda daha yeni karar vermiştim ve hâlâ kabullenebilmiş değildim. Üstüne bu gerçeği vurgularcasına konuşması beni tarumar etmişti.

Tek şaşıran ben değildim. Murat Komiser de tıpkı benim gibi donup kaldı. Kısa bir an sonra zorlukla harekete geçti. Ellerime baktığını fark ettim ama arabanın içerisi yeterince aydınlık değildi. Bu yüzden yeterli görüşü yoktu. Ben de daha fazla incelemede bulunmasın diye ellerimi kucağımda sakladım.

"Sen daha yirmi yaşında değil misin?" diyerek farklı bir tepki verdi. "Çok erken." Yüz ifadesi sakindi ama bakışları sertleşmişti. Siraç'ın profilinden dişlerini sıktığını görebiliyordum. Bugün Erdem'e yaptıklarını gördükten sonra her an yoldan çıkabileceğini bilecek kadar aşinaydım tepkilerine.

Zoraki bir şekilde kendimi gülümsemeye zorladım. "Nasip böyleymiş," dedim sesimdeki sakinliği korumaya çalışarak.

Siraç ise beni ne yazık ki şaşırtmadı. "Bu sizi niye ilgilendiriyor?" dedi bıçak kadar keskin bir sesle. Murat Komiser sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi sert bir ifadeyle Siraç'a döndü.

İki adamın arasına düşmanlık tohumlarının ekildiğini hissettim. Bunun sebebi olmak istemezdim ama öyle olmuştu.

"Korkut Komiser'in ailesi benim, bizim ailemizdir," diyerek karşılık verdi Murat Komiser. Sesi sertti. "O adamın evinde kaldım, yemeğini yedim. Omuz omuza çatıştık. Emaneti, emanetimdir. Bu yüzden sordum. Ayrıca dedesini, amcalarını da tanırım." Bu cümlede bir tehdit sezer gibi oldum. Ben sezdiysem Siraç da kesin öyle algılamıştı. "Bizde ölüm de düğün de çok olur ama Elif'inkini duymamıştım."

Nitekim Siraç'ın kaşları alaycı bir şekilde havalandı. Bir şeyi idrak etmiş gibiydi. Konuşmak için ağzını açtı ama tam bu sırada başka bir polis memuru geldi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Siraç Bey, rahatsızlık verdik. Yolculuğunuza devam edebilirsiniz."

Murat Komiser sert yüz ifadesini destekleyen bir hırsla başını memura döndü. "Arama yapılmadı." Polis memurunun kenara çekip bir şeyler söylediği Murat Komiser, duyduklarıyla kaşlarını daha da çattı.

Yanımda oturan adamın öfkesinin tenimi yaktığını hissedebiliyordum. Murat Komiser tekrar bize döndüğünde Siraç'a buz gibi bakıyordu.

"Siraç Vuslat." Sanki adı ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi söylemişti. Siraç karşılık vermedi. Murat Komiser bir şeyler daha söylemek

istiyormuş gibi duruyordu ama görünen o ki yanımdaki adamın adı bile yeterliydi.

Sanki onu uzun zamandır tanıyormuş gibiydi. "Gidebilirsiniz," dedi Murat Komiser öfkeli bir sesle. "Üstlerimin emriyle," diyerek de bu emrin kendi iradesinin bir sonucu olmadığını belirtti.

Sonra kahverengi gözleri bana döndü, bakışları yumuşadığında tuhaf hissettim. Bu samimiyete alışkın değildim. İki adamla birden muhatap olup onların rekabetinden sıyrılmaya da hiç alışkın değildim.

"Seninle, ailenle birlikte daha sonra görüşmek isterim, Elif. Ya da bizim şubeye gel!" Hevesle söylenen bu cümleler bir yardım eli gibiydi. "Seni çok güzel ağırlarız. Oradaki herkes babanın ya dostu ya da yardımda bulunduğu, ona vefa borcu olan insanlar." Yüzünde gerçek bir hüzün belirdi. "Baban çok iyi bir adamdı. Allah rahmet eylesin!"

O eli tutamazdım. Bundan birkaç saat önce olsaydı koşa koşa yanına giderdim ama şimdi çok farklı bir şekilde beni kendine bağlamıştı. Beni bu şekilde sıkıştırmışken o ele yaklaşamazdım bile.

Şimdi bile Murat Komiser konuştukça bulunduğumuz ortamın havası değişiyordu sanki. "Âmin!" dedikten sonra Siraç bir şey söylememe izin vermedi.

"Burada işimiz bittiğine göre çekilirseniz..." dedi buz gibi bir sesle. "Yetişmem gereken bir toplantı var." Murat Komiser, Siraç'a ters ters baktı. Bir adım geri çekildiğinde gözleri bana değdi ve bir daha ayrılmadı.

Bir şey söyleyemedim.

Gözlerini ilk kaçıran ben olmuştum çünkü bu ilgiyi anlamlandıramamıştım. Murat Komiser, "Pekâlâ, o zaman size iyi yolculuklar."

Siraç hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı ve hızla komiserin yanından geçti. "Oynuyorlar," derken dişlerinin arasından konuşmuştu. Ona boş boş baktım. "Ne?" dedim sadece.

Cevap vermedi. Vereceğini de zannetmiyordum zaten.

"Nereden tanıyor bu seni?" dedi hesap sorarcasına ki asla buna hakkı yoktu.

"Ben onu tanımıyorum," dedim. Kestirip attığımın farkındaydı. Bu yüzden sustu ama içimden bir ses, bu düşmanlığın büyüyeceğini söylüyordu. Asla susmayan iç sesimden de hislerimden nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

Evleniyorsun, diyordu. *Sen bu adamla evleniyorsun. Üstelik baban da razı olurmuş bu evliliğe. Sen neyin peşinde sürükleniyorsun?*

9
NİKÂH

"Sonra karga ortaya çıkmış. Kavalın büyülü sesi susunca yılan onu hemen tanımış. Bu karga, zamanında elinden kaçırdığı çocuğun yansımasıymış. Karga, yılana doğru eğilmiş ve ninninin son dizesini fısıldamış..."

İşte, bu benim yeniliş hikâyemdi. Nikâh gününe kadar öyle hızlı bir süreç yaşamıştım ki adım adım mağlup edilişimin sonucunda kendimi tam olarak bir kapanın içerisinde bulmuş gibi hissediyordum.

Karganın ektiği çiçeğin bembeyaz bir şekilde açtığını, altı yılanı öldürdüğünü gördüğüm bir rüyayla güne uyandım. Uyandığım sabah evleneceğim sabahtı. Araba yolculuğumuzun üstünden üç gün geçmişti ve her geçen gün evlenecek olmamı kendime kabul ettirme zorunluluğuyla yüzleşmiştim.

Her gece odama bir çiçek bırakıldı. Her gece yanıma geldiğini bana anlattı. Bu sefer baş ucuma bıraktığı çiçeklerden kaçmadım. Kaçmanın yetmediğini kavramıştım. Bıraktığı çiçeklerin anlamlarına baktığımda aslında benimle çiçek diliyle konuştuğunu fark etmiştim.

Beyaz lale, *masumiyet ve temizliği* ifade ediyordu. Kendimi onun yanında hiç de masum hissetmiyordum.

Leylak, *baharı ve özgürlüğü* anlatıyordu. Özgürlüğüme ket vurmuştu ama o, bu evliliği yeni bir başlangıç olarak görmekte ısrar ediyordu.

Bugün ise baş ucumda mavi menekşeler vardı. *Sana sadık kalacağım* demekti. Normalde mantıklı bir insandım ama bu kısa zamanda mantığımı da bir köşeye bırakmış gibi hissediyordum çünkü tuhaf bir his sarmıştı dört bir yanımı.

Çiçekler o kadar zarifti ki onun acımasızlığı karşısında narin bir doku gibi hissettiriyordu. Bu adam neden kendisiyle bu kadar çelişiyordu? B her gün çiçek yollayan, beni izlemeden duramadığını söyleyen adam beni acımasızca köşeye sıkıştıran adam nasıl aynı kişi olabilirdi, anla yordum. Ben kendimi de anlayamıyordum. Nasıl bu kadar çabuk y düştüğümü bir türlü kabul edemiyordum ama ne bu yaşananlar ne de nemin tepkisiydi beni bu hâle getiren.

Babamdı... Annemin babam hakkında yanlış bir şey söyleyemeyece biliyordum. Babam benim bam telimdi, o da bunu çok iyi biliyordu ve b tam olarak bam telimden vurmuştu.

Babamdı işte, en büyük yaramdı. Bir kere daha sesini duyup *gerçek öyle mi düşünüyorsun, baba,* demek için nelerimi vermezdim ama anner sözüyle bile ondan bu cevabı almışım gibi donup kalmıştım.

Ben de babamın sözüne itimat ettim. O istiyormuş gibi hareket ettim

Aslında her şeyiyle aşırı bir adamdı Siraç. Dün Eylül'ün evinde, bi yanımızdaydı ve benimle mihri, imam nikâhına kimlerin geleceğini kon muştu.

Gergindi. İlk defa her an vazgeçip ondan kaçmamı bekliyormuş g bir hâli vardı ancak yanlış düşünüyordu. Bir kere söz vermiştim, kaçm yacaktım.

Mihir için belirlediği altın miktarı kiloylaydı ve belirlediği miktarın ç haneli olduğunu duyunca dilim uçuklamıştı. "Böyle bir şey istemiyorum diyerek itiraz etmiştim. "Mihr-i misil yeterli!" desem de beni dinlememiş

Beni yok saydığını bilerek tekrar sessizleştiğimi fark edince, "Yakın kadaşlarını çağır!" demişti sert bir sesle. Sanki emretse mutlu olacakmış gibiydi tavrı. "Burada güvenle ağırlanacaklar. Annen de gelecek. Kend getireceğim onu."

Bu, kendince beni teselli etme şekliydi. Bendeki etkisi ise soğuk bir k bullenişti ama Eylül, bu şekilde yorumlamıyordu.

O gittikten sonra onun hakkında tekrar konuşmuştu: "Kaçma onda güzelim. Onun sesini duyunca bile gözlerin ışıldıyor. Sana zarar verm yecek ki. Onun en büyük zararı kendine."

Ses tonundaki acıyla karışık merhamet canımı yakmıştı ve bir konu haklıydı. Sesi, sözleri sert olsa da bazı anlar bana öyle bakıyordu ki san nefes alamıyordum.

Yine de ona güvenmiyordum. "Yapma, Eylül," derken direncimi kor maya çalışıyordum. "Canımı yakarken zararı sadece kendine değildi. Ayrı onun geleceği kör karanlık." Kendimi geçsem bile korkmakta haklıydı Benim için sevmek, tüm benliğimle onu kalbimin koruması altına alm

demekti. O benim kalbimin korumasında kalamazdı; intikamı vardı, gideceğini söylüyordu.

Ben hâlâ babamın gidişini kabullenememiştim. Bir darbe daha alamazdım.

"Ya engel olursan?" demişti Eylül. Umut, Eylül'ü tanımlayan yegâne duyguydu. Beni de bununla yakalamaya çalışıyordu ama ben kendimi kurtarmakla onu anlamak arasında sıkışıp kalmıştım. "Sana verdiği lakabın güzelliğine bak. *Gün Işığı* diyor sana. Hiç aydınlık görmemiş bir adam gibi bakıyor."

Bana da kendi umudunu aşılamaya çalışıyordu. "Ben sana ona itaat etmeni söylemiyorum. *Seni değiştirmesine izin ver ve her istediğini yap da,* demiyorum. Tam aksine onun bütün düzenini boz. Altüst et planlarını. Öyle dağıt ki hayatını, yıllardır onu ayıramadığımız intikam arzusundan uzaklaşsın. Gülsün, sevsin, güzelim." Gözleri dolmuştu birden. "Biz onu çok sevmiş olsak da o gerçek manada saf sevginin ne olduğunu bilmiyor. Sanki insan olmaktan kaçıyor. Sev onu! Sadece sev çünkü ben biliyorum ki o çoktan seni sevmeye başladı."

O ne kadar umutluysa ben de bir o kadar umutsuzdum. "O benim hayatımın amacını çaldı, Eylül," demiştim bu yüzden.

"Belki sana daha büyük bir amaç vermek için çalmıştır, güzelim."

Varsayımlarla hareket edemezdim ama o varsayımlar beni bu noktaya getirmişti. Bu yüzden hiçbir şey hakkında kesin bir hükme varamıyordum. Tıpkı bugün olduğu gibi. Bugün uyandığımda derin bir yas hissiyle yataktan kalkacağımı düşünüyordum ama öyle olmadı. Kalbimi durduk yere tekleten bir gerginlik vardı üzerimde.

Sebebinin bilinmezlik olmasını istedim ama öyleymiş gibi gelmiyordu ve kendimi hasta gibi hissediyordum bu yüzden.

Kalbin ayrı bir iradesi mi vardı? Varsa neden söz dinleyip aklıma uymuyordu? Mantığım ne kadar öfkeliyse kalbim de bir o kadar tuhaf davranıyordu. Sezgilerim ve hislerim ön plandaydı ama hiçbirinin anlamını kavrayamıyordum.

Sanki yeterince tutsak değilmişim gibi bu anlamını yitirmiş duyguların içerisinde biraz daha sıkışıyordum.

Ruh hâlimi yansıtırcasına gri elbisemi, üstüne ise siyah şalımı takmıştım bugün için. Yağmur ile Zeynep geldi. Benim aksime biraz daha umutlulardı. Aileleri ile konuşulan ve susturulanlar kervanına onlar da katılmıştı. Bunu öğrendiğim gün çıldırma seviyesine gelmiştim. Onların anne ve babaları, emniyet camiasından bile değildi ama bir şekilde ikna edilmişlerdi ki kızlar, ailelerine defalarca sorsalar bile konuşmanın içeriğini öğrenememişlerdi.

Sadece benim yanıma gelmenin güvenilir olduğunu biliyorlardı.

Ben ise bu güvenilirliği bir türlü kabullenemiyordum çünkü ben hariç herkes bu teminattan payını almış gibiydi. Benim güvenliğim ise şartlara bağlıydı.

O şartlardan en büyüğünü bugün yerine getirecektim.

Eylül, sanki gerçek bir nikâhmış gibi kızlarla eğlenirken mevcut korumaların arabasının yanına Siraç'ın tank kılıklı arabası ve ardından lüks bir *Porsche* yanaştı.

İşte, o zaman sokağın biraz uzağında birkaç çelenk olduğunu fark ettim. "Eylül!" diye seslendim. "Sokağın sonunda neden çelenkler var?" Üstelik hepsi de simsiyahtı.

Eylül ikramlıkları yerleştirmeyi bırakıp yanıma geldi. Pencerenin kenarında duruyordum. "Onları görmezden gel," dedi sadece.

Onun için alışılagelmiş bir durum olabilirdi ama benim için değildi. "Asıl düşmanları?" dedim. Bir gölge gibi oradalardı. Daha varlıklarını hiçbir şekilde belli etmemişlerdi ama bir gün tıpkı o çelenkler gibi karşımızda olacaklarını vadediyorlardı.

Üstümdeki kıyafet kalın olsa da ürperdiğimi hissettim. Eylül ise tekrarladı sözlerini: "Ne kadar görmezden gelirsen o kadar mutlu olursun."

Deneyecektim ama başarabileceğimi hiç zannetmiyordum. İçimden bir ses önünde sonunda onlarla tanışmak zorunda kalacağımı söylüyordu.

Gelmişlerdi.

En önde annem, arkasında Siraç ve tanıştırılmasam da daha önce gördüğüm için simasını bildiğim Demir vardı. Annemi görünce koşup boynuna atladım.

Gözlerim dolmuştu istemsizce. Tuttum kendimi. Bugün güçlü olmalı zorundaydım. "Anneciğim!" dedim ona bakıp tekrar sarılarak. Gülümsedim. Ben gülünce o da gülümsedi ve sımsıkı sarıldı. Yüzü çökmüştü iki haftada ama yine de bana içten bir gülümseme sunuyordu.

Kafamı kaldırdığımda Siraç'ın sessizce bizi izlediğini fark ettim. Bugün farklı görünüyordu. Sanki biliyormuş gibi -biliyor da olabilirdi- o da gri takım elbise ve siyah gömlek giymişti.

Annemden ayrılarak kenara çekilirken ona bakmak tuhaf hissettirdi. Annemin de bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. Sanki bizi bıraktığından beri aramızda bir şeyler değişmiş gibi inceledi bizi. Siraç da buna sebep veriyordu.

Gözlerini asla benden ayırmıyordu.

Utandığımı hissettim.

Neyse ki Eylül geldi ve bu ortamın garipliğini bozdu. "Oo, Demir! Sen böyle ciddi işlerden kaçardın. Gözlerim yaşardı."

Eylül'le kısa süredir ev arkadaşı olsak da Yağmur ve Zeynep'in de olduğu bir gün, Demir'e karşı çocukluğundan beri hisleri olduğunu yumurtlamıştı. Bu yüzden *sevdiğim çocuğun saçını çekerim* tavrı bıyık altından gülümsememe sebep oldu.

Demir ise hâlinden memnundu. Belli ki alışkındı da. "Tek kardeşim evleniyor, kaçırır mıyım?" dedi bu sataşmaya karşılık vererek. "Yoksa senin köpek kulübesi gibi evini ne yapayım ben?"

Sonra bana döndü. "Bendeniz bu medeniyet yüzü görmemiş patronun..." Bu sırada eliyle Sıraç'ı işaret etmişti. "Kuzenliyim, yenge. Yanındaki havuç kılıklı kızın da öyle. Yenge statüsüyle ailemize girmiş bulunmaktasın." Bundan keyif aldığı oldukça belliydi. "Yemeklerin güzelse seni en çok sevdiğim yengem ilan edeceğim."

Eylül, gözlerini devirdi. "O tek yengen olacak zaten, akıl küpü!"

Demir'in ela gözleri kısıldı. "Tabii, sen beceriksiz olduğun için kıskandın." Kapının önünde resmen iki dakika içerisinde didişmeye başlamışlardı. *Yenge* lafına suratımı buruşturmamak için savaş verirken Sıraç'a döndüm.

Gözlerim yüzünde dolandı. Tıraş olmuştu. Her zamanki gibi her şeyi düzenli ve muntazam duruyordu. Tek farkla. Bugün her zaman alnına dökülen kum rengi saçları düzgün bir şekilde geriye taranmıştı.

Ayrıca yorgun gözüküyordu. Gözlerim göz altlarında oluşan hafif morluklara takıldı. Uyumamıştı, bu barizdi. Zaten ne zaman uyuyordu ki? Sürekli benim yanıma gelirken ne ara uyumaya fırsat buluyordu?

Kendimden hiç beklemediğim bir soru sordum. "İyi misin?" dedim kendimi tutamayarak. Geldiğinden beri üzerimden ayırmadığı gözlerinde bir şeyler parıldar gibi oldu.

"İyiyim. Bugün çok yanında duramadım sadece." Yalın bir sesle dile getirilmiş bu gerçekle sarsıldığımı hissettim. Bir adım yaklaşırken gözlerim, gözlerinde takılı kaldı.

"Haydi, içeri geçelim," diyen Eylül olmasa kendimi yeni bir girdabın içerisinde bulacaktım.

Neyse ki imdadıma yetişmişti ama sonra bir şeyi hatırladım. O da içeri geçmek için harekete geçmişken durdurmak için öne geçtim.

"Sıraç!" dedim. İlk defa adını söylediğimi fark edince kaşları hafifçe havaya kalktı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirirken gamzelerini görmek her zamanki gibi çarpmıştı beni.

"Efendim?" dedi. Ses tonu bana karşı ilk defa bu kadar uysaldı. Bu durum gittikçe tuhaflaşıyordu, kızarmaya başladığımı hissettim.

"Annemle birkaç dakika yalnız konuşabilir miyim?" dedim. Kabul edeceğine pek ihtimal vermiyordum ama denemekten zarar gelmezdi.

Yüzündeki hafif gülüş soldu ama "Annenin cevabına göre tekrar mı vazgeçeceksin?" derken ses tonu aynıydı.

"Hayır!" dedim. "Sözüm söz!" Sözüme itimat etti. Başıyla onay verirken ikimiz de ilk defa bu kadar sakin ve makuldük. Daha fazla sorgulayıp bu fırsatı kaçırmaktansa direkt harekete geçtim ve annemi çağırdım.

Çok uzaklaşmaya ihtiyacım yoktu. Bu yüzden mutfağa girdik.

Zamanımın kısıtlı olduğunu bilerek direkt konuya girdim. "Anne," dedim zayıflamış yüzüne bakarken. "Bana babam hakkında yalan söyleme-yeceğini biliyorum ama tehdide maruz kalmadın, değil mi?"

Başını olumsuz anlamda sağa sola salladı. "Öleceğimi bilsem Korkut hakkında yalan söylemem ben," dedi. Babamla aralarındaki bağ öyle kuvvetliydi ki gözlerim doldu. "Ama seni bununla ikna edeceğini bilseydim en azından lafı dolandırmaya çalışırdım."

Bunu itiraf ederken de diğer sözleri gibi gerçeği söylüyordu.

Annemin Siraç hakkında görüşleri barizdi. Yine de bu evliliğe itiraz edemiyordu. "Anne, son şansın!" dedim. "Bana neler olduğunu anlatırsan evlilikten kaçamasam bile en azından körü körüne bir bilinmezliğe savrulmam!"

Sessiz kaldı. Sessiz kaldıkça beni de yaktı. İkimiz de ağlamıyorduk ama ben ona güvenemeyişimin, o ise bana ihanet edişinin acısını çekiyordu. "Senin için susmaya hazırım," dedim acı bir gülümsemeyle. "Ama bana anlatmayarak hata yapıyorsun, sultanım. Yaptığım yanlışlarda senin payın olmasını istemiyorum."

Görünen oydu ki susmayı, hata yapmama tercih ediyordu. Yine de dayanamayıp ona sarıldım. "Eh," dedim. "Madem öyle, tek kızının evliliğini göreceksin."

"Böyle olsun istemezdim," derken o ağlamak üzereydi ama benim gözyaşlarım kurumuştu artık.

"Ben de istemezdim ama bana başka bir seçenek bırakmadınız." Haklı olduğum için sesi çıkmadı ve bu farkındalık, bambaşka bir Elif olmam yolundaki ilk adımdı.

Beni kendi sırlarına kurban ederek yalnızca güvenimi çalmışlardı.

Kahvaltı boyunca Siraç'a bakmamak için elimden geleni yaptım çünkü annemle konuşmak gerçeklere dair bir hatırlatıcıydı. O da dâhil herkes bunun farkındaydı.

Müftülükten hocanın geldiğini haber verdiklerinde herkes ayaklandı. En sona biz kalmıştık, sanki bir şey konuşacağımızı biliyor gibilerdi.

İlk o ayağa kalktı. Benim de kalkmamı beklediğinin farkındaydım. "Gözlerini benden esirgiyorsun," dedi.

Hiç istekli olmasam da ayağa kalktığımda karşılıklı duruyorduk. "Şükürler olsun ki hâlâ aklımı kullanabiliyorum."

Sinirlenmedi, aksine bugün keyifli olmalıydı ki yine hafif de olsa gülümsedi. "Neyi aşırı yaparsan karşılığında da aynısını bulursun, Gün Işığı," dedi. Elleri hafifçe omuzlarıma dokundu. Geri çekilmek için harekete geçtim ama parmaklarını bastırarak beni durdurdu.

Sonra bu zıtlığın ondaki aşırılığını gösterircesine ciddileşti yüz ifadesi. "Sen gözlerini kaçırırsın, ben mahrum bırakıldığım güzel yüzüne gece boyunca bakarım." Gözleri gözlerimde dolanırken bakışlarındaki anlamlandıramadığım o ateşin, hasret olduğunu kavradım.

Sonra o bakışlar dudaklarıma doğru kaydı. Birazdan evlenecek olsak da kaçmak için tekrar harekete geçtim ama bu bakış, bana düşünmek istemediklerimi hatırlatıyordu.

"Sen gülüşünü esirgersin," dedi lacivertleri tekrar gözlerimle buluşurken. "Ben ise başkasına dahi olsa güldüğünü görebilmek için seni izleyerek saatlerimi harcarım."

Başımı itiraz edercesine salladım ama umursamadı. Öyle bir bakıyordu ki sanki çölde susuz kalmış bir bedeviydi ve ben de bir yudum suyu bile ondan esirgiyordum. "Her şey zıddıyla var olur derler. Ben mahrumiyete alışkınım ama konu sen olunca tahammülüm olmadığını anladım."

Kaçmak kolaydı, o gerçekleri söylemiyorken ben de gerçeklerden kaçmayı tercih ettim. "Bu takıntı, biliyorsun değil mi?" dedim.

"Kendini kandırmaya devam et."

Geri çekildi. Ben de öyle yaptım çünkü onun yalanlarının yanında benim mantıksız hislerimin esamesi bile okunmazdı.

Oturma odasında yaşadığımız gerginliğe rağmen ikimiz de bunu yansıtmadık. Müftülükten gelen hocayla tanıştık. "Elif kızımız sen misin?" dediğinde başımı usulca salladım.

Bana sıcacık bir tebessüm sunan bu hocaya içim hemen ısınmıştı.

Hoca önce kendini tanıttı. Adı Yusuf'tu. Gerçekten de Hz. Yusuf'un güzelliği yüzüne yansımış gibiydi. Sonra bizi tanımak için kısaca bizimle sohbet etti. Ona ikramlık bir şeyler verirken hepimizle kolaylıkla iletişim kurdu.

Siraç, Yusuf Hoca ile konuşurken her zamanki gibi soğuktu ama saygıda hiç kusur etmemişti. Bu tavrı, bana söylediği sözlerden daha çok hoşuma gitmişti çünkü birine saygı duymadığında nasıl davrandığına yakından şahitlik etmiştim.

Konu evliliğe geldiğinde Yusuf Hoca bize kısa ama güzel bir sohbet verdi. Bu sohbetin benim evliliğim hakkında olduğuna inanamıyordum. Ellerim buz kesmişti. Siraç yanımda oturuyordu.

Sohbet önünde sonunda bittiğinde kalbim ağzımda atmaya başladı sanki.

Yusuf Hoca, "Verdiğimiz güzel tavsiyelerden sonra Allah'ın emrini, peygamber efendimizin sünnetini bir kere daha yerine getirelim, öyle değil mi?" dediğinde hepimiz onu onayladık.

Aslında bunu yaptığımın farkında bile değildim. Yusuf Hoca, getirdiği resmî evraklara bakarken, "Elif, baba adını söyle, kızım," dedi.

Evrakın üstünde ismim yazılı olsa da teyit istiyordu. "Korkut," dedim. Sesim titremişti, herkesin bunu fark ettiğine emindim. Yusuf Hoca, Siraç'ın baba adını sormadı. Sadece bir şeyler okudu.

Durumu bildiğini fark ettim.

Şahitlerimiz Demir, Eylül ve Yağmur'du. Zeynep ise nikâhı kaydetmek için çoktan telefonunu çıkarmıştı. Ona baktığımı fark edince bana gülümsedi, ben ise gergin olsam da ona gözlerimi devirdim.

Gerçek olmayan ama gerçek sayılan bu anın tek idrakinde olmayan bendim. Yusuf Hoca şahitleri yazdıktan sonra konu mihre geldi. Siraç bana söylediği miktarı kalabalığa da söyleyince herkesin dili tutuldu.

Yusuf Hoca da buna dâhildi.

"Genç adam, bu biraz fazla değil mi?" dedi yine de kontrollü bir sesle. "Diyanetin belirlemiş olduğu belirli mihr miktarları var ve kızımızın akrabalarından yola çıkarak mihr-i misle göre belirlenmiş bir rakam söyleyebilirsin."

Siraç, Yusuf Hoca'nın itirazını kabul etmedi. "Sorun değil. Bu onun hakkı değil mi? Ben hakkını teslim ediyorum sadece." Kestirip atarcasına konuşmuştu. Bu, tam olarak onun tavrıydı.

Böylece konuyu kendi üslubuyla kapatmış oldu. Bana baktığını hissediyordum ama ona bakmayı reddettim çünkü bu konuda tartışmış ve bir

sonuca ulaşamamıştık. Hâlâ aynı düşünceye sahiptim. O paraya dokunmayacaktım.

Mihr konusu da tamamlandıktan sonra Yusuf Hoca duasına başladı. Nisa suresinin otuz ikinci ayetiyle başlayan duasıyla titremeye başladım. Onun bana baktığını hissediyordum.

Bu sefer direnemedim ve bakışlarına karşılık verdim. Lacivert gözlerinde gecenin hafif meltemi vardı sanki. İlk defa orada gazabı görmedim. Bir anlığına onu terk etmişti. Geriye hayranlık uyandıran bir okyanus kalmıştı.

Beni içine çağırıyordu. Beni kurutulmuş yüreğine çağırıyordu. Sanki benden bir şey istiyordu. Söyleyemiyordu ama hissettiriyordu.

Yusuf Hoca'nın sesiyle o karanlık geceden aydınlığa çıktım.

"Allahutaala'nın emri, peygamber efendimizin sünneti, amelde mezhebimizin imamı olan İmam-ı A'zam Ebu Hanife Hazretleri'nin içtihadı ve hazır olan Müslümanların şahitlikleriyle..." Fazla bulduğu mihrin miktarını söyledi. "Korkut kızı Elif, Siraç'ı kocalığa kabul ettin mi?" dedi.

Anneme baktım. Gözleri dolu beni izliyordu. Yalnızlığımı hissettim. Babamın eksikliği tüm varlığıyla ortamızdaydı. Küçücük bir itirazında vazgeçecek gibiydim ama o itiraz gelmedi.

Siraç'a döndüm sonra.

O an bakışlarıma öyle bir karşılık verdi ki zihnimdeki tüm isyanlarım son buldu. Bakışları bir mühürdü. Bakışları bir sözdü.

Bakışlarında sanki ezelden beri birbirimize yazıldığımıza dair bir vaat vardı.

Derin bir nefes alıp Yusuf Hoca'ya döndüm. "Kabul ettim."

Üç kere sordu aynı soruyu. Üç kere aynı cevabı verdim. Sanki yeryüzü üstümüzde, biz ise gök kubbedeydik. Allah katında sözlerimizle bu nikâhı mühürledik.

Eylül sırıtarak ellerini çırpınca herkes ona döndü. Yağmur ve Zeynep de ona eşlik ettiler. "Hiç bana öyle bakmayın! Mutluluktan kendimi kontrol edemiyorum."

Bu tatlı hâliyle ciddi hatta gergin bir ortamda olsak da herkesin bir an gülmesine sebep oldu.

Sıra Siraç'a geldiğinde herkes tekrar ciddileşti.

Yusuf Hoca, "Korkut kızı Elif'i, bildirilen mihr ile hanımlığa kabul ettin mi?" dedi. Siraç bana döndü. Tekrar nefesimin kesildiğini hissettim. Bu an özeldi. Olmamalıydı. Ne gerçek olmalıydı ne de böyle hissetmeliydim ama sanki etrafımızı saran, bu anın gerçek olduğunu fısıldayan bir efsunun içinde gibiydik.

Babam da sanki buradaydı, onu hissettiğim an bütün ipler koptu.

Ben ağladım, o ise evlilik bağıyla kuracağımız hayatı anlattı sanki yeminiyle.

"Kabul ettim," dedi. Bir zincir sardı yüreğimi, direndikçe canım yan

"Kabul ettim," dedi. Kalbim ona doğru çekilirken karanlığın korkul bir yer olduğunu sandım, öleceğim diye korktum. Gözlerim doldu çü kaçamıyordum.

"Kabul ettim," dedi. Anladım ki korkum yersizdi. Bazen laciverde rünmüş gece, tepesine inci kondurulmuş bir hazineden farksızdı ve gündüzde yaşarken lacivert bir geceye mahkûm edilmiştim.

Eli kucağımda duran elimi buldu, karşı koymadım. İlk defa bu doku yasak değildi. Bunun idrakiyle sarsıldım.

O da fark etmişti bunu. Kendimi bilmiyordum ama onun gözleri yılc bir gece gibi ışıl ışıl parlıyordu. Siraç Vuslat eşi olan Elif Vuslat'a, yani b döndü. Alnımdan öpüp geri çekildiğinde gözlerine saklanmış kelime akşam baş ucuma bıraktığı kamelyalarla aynıydı.

"Kaderim sana bağlı, Gün Işığı. Artık senin ellerinde."

Artık hayatımın yeni sayfasına geçiş yapmıştım.

10
İKİ ZİHİN

"Bu tutmuş, bu kesmiş, bu hazırlamış, bu pişirmiş. Hepsi ölecek, hepsi ölecek! Karga kavalını bir kenara bırakıp genç kızdan aldığı ışıktan kılıcıyla yıllar boyu yüzlerce çocuğu öldüren yılanın başını tek hamlede kesmiş. Yılanın başı kesilince gök kubbeyi öyle yüksek çığlıklar sarmış ki yeryüzü zelzelelerle sarsılmış. Bu çığlıklar bir çocuğun ahıymış. Bu çığlıklar yer yüzünde zulüm görmüş her çocuğun ahıymış. Bir çocuğun ahı yeri göğe, göğü de yere katarmış."

Genç adam yaslandığı koltukta dikleşti. Keskin gözleri karanlıkta dolandı. Dirseklerini koltuğun kolçaklarına yaslamıştı. Sonra elinde tuttuğu çakmağı yaktı ve ateşin çakmak taşıyla birlikte alevlenişini izledi. Karanlığın içerisinde bir ışık yandı. Önce lacivert, sonra turuncu. Yanışının resmiydi sanki. Ona yalnızca birini hatırlattı.

Bu yüzden gözleri biraz ileride uyuyan genç kıza kaydı. Baktı, baktıkça yaktığı ateş yüreğini sardı. Elif onun odasına girdiğini fark ettiğinden günden beri tesettürüyle uyuyordu.

Ama bugün değil.

Bugünden itibaren karısı olan kızın simsiyah saçları yastığa yayılmış, gerdanına doğru kıvrılmıştı. Ay aydınlatıyordu yine vurgun yediği o yüzü. Karısı... Ona ait olan Gün Işığı.

Kendine ait kılmak istediği tek varlığı. Her daim ona doğru çekildiği kadını. Şarkılara eşlik eden güzel yüzü.

O yüz durmadan çalışan aklını, zihninde sürekli zehirli sözler fısıldayan ölümün çağrısını susturuyordu. O yüz, dinlenmeyi unutan göz kapaklarına yapışmış gibiydi sanki. Her yerde o vardı; bir türlü ona bahşetmediği gülüşü,

sevdiklerine bakarken ışıldayan gözleri, beyaz tenine isyan edercesine her daim kırmızı olan dudakları...

Öpmek istediği dudakları, gülerken sevmek istediği dudakları. Nefes almak istediği dudakları. Hepsine zaafı vardı. Kaçtığı her yönde onu görüyordu sanki.

Hayatında ilk defa mahrum kaldıklarını kıskanıyordu Siraç. Hayatında ilk defa mahrum kaldıklarını istiyordu.

Kendi mezarını izlediği günden beri ilk defa ölümün çağrısı haricinde bir ses duyuyordu. Genç kızın teni, genç kızın gülüşü ama en çok genç kızın yaşam vadeden yüreği onu çağırıyordu.

Bu öyle bir çağrıydı ki kurumuş yüreği hasretle, kıskançlıkla kavruluyordu. Duygular tehlikelidir, diyen çift başlı zihni uzun zamandır bu işkenceye eşlik ediyordu. Bu bağımlılık uzun zamandır öldürdüğü kalbine yaptığı en büyük işkenceydi.

Siraç genç kızın yattığı yastığı, üzerine giydiği kıyafeti, kana kana içtiği suyu ama en çok güldüğü herkesi, ona ulaşabilen her şeyi kıskanıyordu. O kadar kıskanıyordu ki bazen öfkesinin kontrolünü kaybedeceğini düşünüyordu.

Bu anlaşma bitmeden patlayacakmış gibi hissediyordu.

Genç kızı bu yüzden gerçeklerle vuruyordu. Elif'in kızdığında çileden çıkmasını istiyordu ama bu da etki etmiyordu. Elif'in öfkesi de onun zaafıydı çünkü. Görmek ve fethetmek istediği topraklarda ateş çıkıyordu. Yanakları kızarıyordu. Yüzü daha da güzelleşiyordu. Siraç dokunmamak için ellerini sürekli arkasında tutuyordu.

Belki uyguladığı güçle parmaklarını kırarsa ona dokunmamak, yaklaşmamak için iradesizliğine ket vururdu. Yine de pek ilerleme katettiği söylenemezdi. Genç kız öfkelendiğinde gözleri çakmak çakmak yanıyordu ve Siraç onu kendine çekmek, asıl yangının ne olduğunu göstermek istiyordu.

İlk defa o ateşte nefes almak istiyordu. Bu hisle baş etmekten yorulmuştu çünkü yabancısıydı. İnsanların katran yüreklerini gizleyen her tenden tiksinirdi.

Eskiden gülüşler sahteydi, eskiden insanlar maskelerin ardına saklanan çürümüş bedenlerdi. Genç adam, onlara baktığında her birinin dünyadan bir parça koparmak için ne kadar canileşebileceğini görüyordu.

Bu yüzden dokunmak, bir kadına ilgi duymak, ona karşı hasret çekmek yabancı olduğu duygulardı.

Oysa Elif'i uzaktan izlediği her seferde düşüncelerinin tam tersini yaşıyordu. Genç kızın öfkesi, neşesi, hüznü yüzündeydi. Sanki hiç mürekkep lekesi görmemiş bir kâğıt gibiydi. İnci gibi diziliyordu her dizesi. Duygularını okuyabiliyor, okumakla kalmayıp sanki tadını bile alabiliyordu.

Tadını aldığı yasak meyveydi. Kansa sanki dünyaya, onun dünyasına düşecek gibiydi.

Bu yabancı olduğu duygular, ayın aydınlattığı peri kızının eliyle bir bir onu vuruyordu. Onun çaprazındaki tekli koltukta onu izliyordu. Aralık dudaklarından çıkan soluklar odadaki tek sesti. Sessiz çağrısını dinliyordu. Gözlerini ondan ayırmakta zorlanıyordu.

O solukları da kıskandığını hissettiğinde zihninde kilit vurduğu yılan tısladı. Ona olan düşkünlüğü, planladığı her şeyin sonu için en büyük tehlikeydi. Bu yüzden susmayan, ölümü isteyen zihninin en büyük nefreti de karşısındaki genç kızdı.

Siraç gözlerini genç kızdan ayırmadan elindeki çakmağı tekrar yaktı. Ateşi dudaklarından çıkan nefesle söndürdü.

"Hoşça kalın, ömrümden yitirdiklerim. Geriye az kaldı," diye mırıldandı. Saat on ikiyi geçtiğinde doğum günü de geride kalmıştı. Bir dilek tutar gibi eski yaşını ateşle söndürmüştü. Oysa genç kıza bakarken karanlığa rağmen gizleyemediği hasret dolu bakışları, yalnızca tek bir dileği olduğunu anlatıyordu ona.

O dilek şimdi gecenin koynunda mışıl mışıl uyuyordu.

Siraç mezarını yaptırdığı günden beri doğum gününün anılmasına bile izin vermezdi. Şimdi de kutlamıyordu. Yalnızca tükettiği zamana bir hatıraydı bu. Kalan ömrünün azlığının hatırasıydı doğum günü.

Yine de o an ölümü değil, uzaktan izlediği kızı düşünüyordu.

İzledi, gördüğü yüreğine işledi. İradesi kıza baktıkça tükendi. Uzun zamandır uyku onun en büyük düşmanıydı ama genç kıza baktıkça bir rüyanın içerisine girmiş gibi hissetti.

Kum saatindeki kum tükendi ve onun sabrı da iradesiyle birlikte kül oldu. Ayağa kalktı yavaşça, üstündeki siyah paltoyu çıkardı ve koltuğun üstüne koydu. Ne yaptığını biliyordu ama dillendirmeyi es geçiyordu genç adam.

Elif'in yanına gidecekti. Onu uyurken sevecekti. İradesi daha da körelecek ve kendini kontrol etmekten vazgeçecekti. O ilk gece gelip onu öptüğünden beri bu döngü hayatını altüst etmişti.

Yine de onun odasına gelmekten bir türlü vazgeçemiyordu. Ağır adımlarla genç kıza doğru ilerledi. Simsiyah giyinmişti ama genç kıza yaklaştıkça ondan ayrılıyor ve kendi rengine bürünüyordu.

Lacivert. Genç kızın her zerresinde dolanan, bilmediğine hasret dolu gözler onu bizzat tarif ediyordu.

Siraç, Elif'in tam önünde durdu ve yatağın köşesinde diz çökmeden önce onu izledi. Genç kız kıpırdayarak küçük burnunu huzursuzca kırıştırdı. Sonra her zaman olduğu gibi örtüyü üstünden attı ve küçük eli örtüyü attığı yerde

kaldı. Şimdi yüzü Siraç'a dönük şekilde yatıyordu. Ona seyirlik bir ma verdiğinin farkında bile değildi.

Yarı açılmış gerdanı, şimdi yastığa daha çok yayılmış gür saçları, aralı daklarıyla birlikte titreşen göz kapakları. Pürüzsüz, onu çağıran teni, genç adamı bir bir vuruyordu.

Yine de bütün bu direncine rağmen Siraç'ın dudağının bir köşesi ya yukarı kıvrıldı. Çünkü Elif'in bu davranışı ilk değildi. Elif çok derin uyu gibi uyurken sürekli hareket ediyor ve arada konuşuyordu.

Gece boyunca üstünden attığı battaniyeyi sürekli örtüyordu ki bazen kız uyanacakmış da neden üzerimi örtüyorsun diye kavga edeceklermiş hissediyordu.

Keşke kavga etselerdi. Keşke uyanıp onunla kavga etseydi de ona sebep seydi. İçten içe bunu istiyordu Siraç. Yine de her isteğini, en çok da bu ist elde edemiyordu.

Elif bir kez daha burnunu sevimli bir şekilde kırıştırdıktan sonra rahatı gibi iç çekti. Sanki huzursuz bir rüyanın ortasında gibiydi.

Siraç üstüne eğildiğinde kokusu bir kez daha onu çarptı. Yatak onun k suyla sarmalanmıştı, mis gibi kokuyordu. Bir tanımı yoktu bu kokunun. S onunla birlikte fark ettiği bahar gibi kokuyordu. Onunla birlikte renkl kiraz çiçekleri gibi gözüküyordu.

Uykusunda pembeleşmiş tenine dokunmadan önce battaniyeye uz Siraç. Tüm iradesi tuzla buz olmuş, genç kızın kokusunu almasıyla bir sanki hipnoz olduğu bir dünyaya giriş yapmıştı.

Tam o sırada onun her daim bir masalın bizzat sebebiymiş gibi olan s duydu. Hazırlıksız olduğu için kaskatı kesilmişti genç adam. Çünkü Elif a seslenmişti iç çeker gibi. Kızgın, kırgın, öfkeli veya temkinli değildi.

Sanki onu çağırır gibi zikretmişti ismini.

Üstelik bu ilk de değildi. İlk defa adını söylediğinde uyanık olduğunu şünmüştü Siraç ve uyanıkken hiç adını söylemediği için donup kalmıştı. G bir hevesle cevap vermişti. Oysa genç kız uyuyordu ama uyurken o güzel çalışmaya devam ediyor olmalıydı ki cevap vermişti.

"Korkuyorum," demişti. Uyurken bile gerçekleri, hislerini dile getiriyo Siraç korktuğunu biliyordu, yine de durmuyordu, duramıyordu. Elif ko yordu çünkü her şeyi elinden alıyordu ki bir o kalsın. Bir o kalınca gözü nızca onu görsün. Ne kadar çirkin olduğunu görmesin, kana bulanmış o ğunu fark etmesin.

Aslında ne kadar ileri gidebileceğini kendisi de artık tahmin edemiyo Genç kızı kendine ait bir kaleye kapatmak istiyordu. Gününde, gecesinde tek kendisi görebilsin istiyordu.

İşte, tam bu yüzden artık deliliğin sınırındaydı. Yine de gönüllü olarak yükseliyordu kıza doğru.

"Siraç," diye bir kez daha mırıldandı Elif. Siraç başını döndürdü ve adıyla birlikte kıpırdanan gül dudaklarına baktı genç kızın.

"Buradayım." Sesinin yalnızca onun için yumuşadığının farkında bile değildi. O an tüm odağı genç kızdı. Hemen uyanmasını istemiyordu ama susmasını da istemiyordu. "Yine geldim," diye devam etti bu yüzden.

Elif kısa bir süre tepki vermedi. Zaten normal olan buydu. İnsanlar uykusunda konuşturulabilse de bu çok nadir görülürdü. Bunun için kimse çaba göstermezdi ama Siraç gösterdi.

"Gün Işığı," dedi ona doğru eğilip. Kokusu yoğunlaşınca gözlerini yumdu ve yaşıyormuş gibi nefes aldı çünkü çoğu zaman yaşamıyordu.

Bu kız onu yaşatıyordu. Onu izlemek için gözlerini açtı genç adam. "Hmm," diye mırıldandı genç kız. Dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı.

Siraç farkında olmadan gülümsemişti. "Efendim?" diye mırıltılı bir şekilde konuşmaya devam etti Elif. Gün Işığı hitabını kabullenmiyor gibi gözüküyordu ama alışmış olmalıydı ki cevap veriyordu.

Belki sebebini tam olarak bilmiyordu ama sürekli yere bakan, kendini yerin dibine layık gören bir adama umut vermişti. Şimdi başı hep yukarıdaydı. Gözlerini ayıramıyor, onunla kör oluyordu.

Kör olacağını bile bile genç kıza daha çok yaklaşıyordu. Siyah bir saç tutamı gözünün üstüne düşmüştü. Kendini tutamadı, elini uzatıp saç tutamını şefkatle geriye doğru itti. Parmak uçları genç kızın pürüzsüz tenine değdiğinde küçük kıvılcımlar çaktı sanki, buna alışmıştı artık.

Hatta bağımlısı olma yolunda ilerliyordu.

"Neden üstünü açıyorsun?" diye sordu Siraç. Elif'in yüzünde tebessüm yerini koruduğu için o da gülümsüyordu. Elif bu sefer bekletmedi onu. "Yanıyorum, sıcak," dedi huysuz bir sesle.

Lacivert gözler genç kızın dudaklarına takıldı. "Yakıyorsun, ondan sıcak," dedi onun gibi fısıltıyla. Onu öpmek istiyordu, uyurken izlemek de yetmiyordu artık.

Sarılsa nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Koynunda, kokusunda, boynunun ona oldukça cazip kıvrımında yatsa uyuyabilirmiş gibi geliyordu. Onunla ilgili her şey hayal gibiydi.

Oysa onun rüyaları değil, kâbusları; hayalleri değil, planlanmış gerçekleri vardı.

Elif'in başı yatağın köşesine doğru huysuz bir şekilde döndü. Huysuzlaşmıştı ama bu görüntü oldukça sevimliydi. Diğer yandan da tehlikeliydi çünkü iradesizliğiyle acımasızca oynayan yegâne güzellikti.

Siraç ona bakmaktan neredeyse kısık sesle söylediği sözleri kaçıracaktı. "O yakıyor asıl," dedi Elif buysuz bir sesle.

Bir an uyanık olup olmadığını sorguladı. Üstelik "o" kimdi? Genç kızın bu zamana kadar hayatında birileri olmadığını bilecek kadar onu uzaktan takip ettirmişti. Zaten o da her fırsatta bunu dile getiriyor, bunun için de evlenmemekte direniyordu.

Yine de o puşt herif mi acaba, diye düşünmekten kendini alamadı. Korkut Bey'in eski yardımcısı, Elif'e öyle bir bakıyordu ki gözlerini oyup eline vermek istiyordu. Kuşkunun sinsi tırnakları öfkesine saplandı. Yatağın köşesinde diz çöktü ve başını genç kızla aynı hizaya getirdi.

"O kim?" dedi neredeyse onu uyandırabilecek kadar sert bir sesle. Kız da hissetmiş gibi kaşlarını çattı. Siraç da bir an bunu istedi, uyansın istedi. İkisinin de yüz hatları sertleşmişti. Uyansa kavga edeceklerdi ama Elif uyanmadı.

Uyku sarhoşuydu bu kız. Hiçbir şeyin farkında olmayarak yine konuştu: "Evlendim ya, o!" dedi azarlar gibi. Sonra tekrar iç çekti. Bunu nasıl bilmezsin dercesine sitem ediyordu. Siraç'ın öfkesi alevlendiği gibi birden söndü.

Genç kızın mimikleri uyurken bile ruh hâlini yansıtıyordu. Bu hâli o kadar doğal geliyordu ki Siraç'a, kendini biraz daha Elif'e yaklaşırken buldu.

Yaklaştı, yakan kişinin o olduğunu öğrenmenin hazzıyla tebessüm etti.

"Hmm," dedi o da onun gibi. "Neden yakıyor ki? Ne yaptı sana?" dedi genç kızın bilinçsizliğine sızan boğuk bir sesle.

"Yüreğimin yangını," diye mırıldandı Elif. Daha bilinçsiz bir sesle tekrarladı. "Neden hiç vazgeçmiyor ki?" Yastığa başını daha çok gömdü ve solukları daha düzenli bir hâl aldı.

Çünkü genç adamdan soluğunu çalmıştı. Siraç ona bakarken donup kalmıştı. Elif sözlerinin etkisinden bihaberdi. En büyük tehlikelerde bile kalbi kıpırdamayan adamın göğüs kafesinde bir savaşa sebep olmuştu, farkında değildi. O savaş en güzel yenilgisine sebep oluyordu.

Genç kızın daha derin bir uykuya daldığını fark etti Siraç. Yüzündeki gülümsemenin sebebi olduğundan habersizce gür kirpiklerinin kıpırdadığı bir rüyaya adım atmıştı.

Siraç'ı da o rüyaya sürüklüyordu. Genç kızın onu sevmesini istediğinden bile emin değildi, yalnızca ilgisini istiyorum diyerek avutmuştu kendini ama belli ki yetmeyecekti. Her şeyini derken kalbini de almak buna dâhil olmalıydı çünkü sevme ihtimaline dair sözlerinden sonra anlamlandıramadığı bir his kalbinde peyda olmuştu.

Buna sonra mutluluk diyecekti, şimdiyse bu garip his yüzünden göğüs kafesine elleriyle bastırmak istiyordu ama bundan daha çok nefes almak istiyordu.

Onun dudaklarında nefes almayı arzuluyordu.

Siraç çömeldiği yerden ayağa kalktı yavaşça. heybetli bedeninin gölgesi kızın üstüne düşmüştü. Üstüne eğildiğinde genç kız, onun yanında minicik kaldı. Onu kucağına alma isteği delice dürtülerinden bir başkasıydı.

Yine bastırdı bu dürtülerini. Köşeye büzüştürerek attığı battaniyeyi aldı. Üzerini örtmeden önce saçlarına takıldı gözleri. Dayanamayarak biraz eğildi, başının üstüne öpücük bıraktı. Kokusunu derin derin içine çekti.

Elif o an uyansaydı, henüz âşık olduğundan bile bihaber olan bu adamın yıllardır kilitli kapılar ardında gizlenen kalbiyle baktığını görecekti.

Asıl hazine buydu.

Öyle bir bakıyordu ki bakışları bile kıyamıyordu genç kıza. Aynı şefkatle tekrar eğildi, gözleri yüzünde dolandı. "Bunu bir kez daha üstünden atarsan seni öpeceğim." Bakışlarında beliren sevgisi sesine de yansımıştı.

İçten içe Elif'in örtüyü atmasını umuyordu, bunu kendine şart edinecek kadar çaresizdi çünkü aralarına koydukları uçurumlar vardı. Elini kolunu bağlayan, genç kıza bir türlü ulaşamadığı gerçekler vardı. Onun haklı öfkesi ve direnci de başlıca sebepti.

Haklıydı ama bu Siraç'ı durdurmaya yetmiyordu işte. Elif, Siraç tam geri çekilecekken tekrar mırıldandı. Bu sefer kısık bir sesle değildi üstelik. "Tövbe tövbe!" dedi sanki ne yapmak istediğini tahmin etmiş gibi.

Siraç gerçekten uyanmış olabileceğini düşündü ama örtüyü üstünden huysuz bir şekilde tekrar fırlatan kızın bilinçli yapılmış bir hareketi yoktu. Yine örtüyü üstünden attığı ilk zamanki gibi yatmıştı.

Siraç onun tepkisine sırıttı. Kendinin farkında bile değildi o an. Onu uzun yıllardır tanıyanlar değil sırıttığını görmek, gülümsediğini bile hatırlamazlardı. Bu hâli bambaşkaydı, yalnızca Elif'e özeldi.

Ona doğru eğildi. Bu görüntüsüne, aralık dudaklarına, kırmızı yakutlara direnmeyi bıraktı. Bu kız onundu. Elif onundu ve daha fazla onu öpmezse asıl o zaman delirecekti.

"Artık yasak yok," dedi, daha önce bir kere yaptığı gibi eğildi ve dudaklarını kızın yumuşak dudaklarına bastırdı.

Bu minik buse nefes almak gibiydi, ölü kalbine düşen ilk cemreydi, vücudunu baştan aşağı saran bir uyuşturucuydu sanki. Kızın solukları, kendi dudaklarının arasında yok oldu. Yüreğine darbe üstüne darbe indirdi bu yaşam. Vurdukça vurdu, sarstıkça sarstı onu. Geri çekildiğinde genç kızın hafif tebessümünü görünce kaşları havalandı. Sanki ona yenilmesi hoşuna gitmiş gibiydi Elif'in.

Siraç'ın başparmağı genç kızın gülüşüne uzandı ve dudağının kenarını sevdi usulca. "Gülüşüne tutsak edecek gibisin." diye mırıldandı. "Gülüşünde kendine hapsedecek gibisin." Lacivert gözleri genç kızın yüzünde doyamıyormuş

gibi dolandı. Şimdi burada, baş ucundayken tam kollarının yanına b
koymak istiyordu ama yapmadı, yapamadı.

Zihninde susturamadığı zehirli gerçekler vardı. Bu yüzden surat ifade
dileşti ve getirdiği kamelyaları genç kızın baş ucuna koydu. Masumluğu
suçsuzluğunun acı bir hatırlatıcısıydı.

Aslında kendine de uyarıydı. Karşısındaki kız fazla masumdu ve ona
her adımda mecazen değil, gerçekten onu yakardı.

Yine de odadan çıktığında zihnindeki ölüm çağrısının yanında kısık d
umudun sesi duyuluyordu.

Diyordu ki ilk defa bir doğum gününde gerçek bir hediye aldın, sana gü
semesini bahşetti, dudaklarından sana nefes verdi, hayatı yüreğine nak
seni hayatta tutacak.

Bu, zihnindeki öfkenin hoşuna gitmemişti. Yine de dudakları bir ke
şamın tadını almıştı. Artık istese de kaçamayacaktı.

11
LAHZA

Emir Altun, karanlık toplantı odasında Türkiye'nin ve dünyanın yeraltı dünyasını sallayan beş adamıyla birlikte oturuyordu.

Altı ayaklı örümceğin her bir kolu zamanında küçücük bir çocuğu ağına sarmış, onları ölüme sürüklemişti. Bu zehirli örümcek, her çocuğun akşamları anne ve babasına arattığı yatağının altında canavarın ta kendisi olmuştu.

Çakılı Escobar lakabıyla bilinen İbrahim Dinçer, "Vuslat evlenmiş," dediğinde Emir yavaşça gülümsedi.

O her zaman avın kokusunu ilk alan çakal gibiydi.

İbrahim ise her daim aranan, yakalandığında ise sürekli aklanan, asla yağlı ilmeğe yakalanmayan büyük bir uyuşturucu baronuydu. Escobar lakabını alma sebebi, uyuşturucu ticaretinde dünyaca tanınıyor olmasıydı. Çakılı denmesinin sebebi ise elinden hiç bırakmadığı, binlerce masum insanın canına mal olan kanca şeklindeki çakısıydı.

Emir Altun, "Hayatımızın fırsatı elimize geçti. Sonunda onun da bir zafiyeti var," derken İbrahim elindeki çakısını döndürüyordu.

İbrahim diğer arkadaşlarına baktı; Arnavutluklu Mehmet, Pala Yusuf, Zeytinci Şevket, Marilyn Recep.

Hepsi yeraltı dünyasında isimlerini duyurmuş kişilerdi. Kana buladıkları her türlü ticaret için ortaklık ettikleri Emir Altun da onları bir araya getiren kişiydi ve burada bulunan herkes onun gibi düşünüyordu.

O hariç.

"Ben sana katılmıyorum," dedi Çakılı. "Vuslat daha on sekiz yaşında yeni yetmeyken bize kafa tutuyordu. Şimdi ise baş edemeyeceğimiz bir konuma geldi. Bu kadar güçlenmiş ve 'Azrail' lakabını elde etmişken ben ondan büyük bir hamle yapmasını bekliyordum. Bu zamana kadar hiçbir açık vermezken bir anda evlenip önümüze bir yem sunmasını değil." Çakılı palasının körelmiş ucuyla çenesini kaşıdı. "Bu işin içinde bir iş var."

Emir ona küçümseyen bir yüz ifadesiyle baktığında onu deşme dürtüsü yalnızca cani bir adamın öldürme arzusuydu.

"Onu gözünde çok büyütüyorsun, Çakılı," dedi Emir her zamanki küçümseyen tavrıyla. Yıllardır üvey oğlunu küçümsüyordu. Yıllardır önünde diz çökeceği günü bekliyordu.

Hatta bu hayalinden iğrenç bir şekilde zevk alıyordu. "Dediğin gibi çomağıyla suyu bulandırmaya çalışan bir çocuk," derken acımasızca Emir. "Bir orospu çocuğu."

İbrahim, onun Siraç'a karşı kişisel kininin sebebini bilmiyordu. Böyle bir adam üvey çocuğuyken onu yanına çekmek gibi bir akıllılık etmemişti.

Herkes zamanında bu çocuğu kullanmıştı ama Emir yalnızca onu ölüm yollamıştı. Onun sınırlarını son haddine kadar zorlamış ve kendileri gibi bi canavarın doğmasına sebep olmuştu.

O canavara karşı gardı olan tek kişi Çakılı'ydı. Diğer herkes onu tekrar ek edip kullanmanın peşindeydi. Özellikle Emir. Uzun zamandır sürekli yeni mesine rağmen bu adama kafa tutuyordu.

Palalı Yusuf, "Çocuk veya değil," dedi küçümseyen bir ifadeyle. Palalı'nı kişisel kini bakiydi. Zamanında onunla Vuslat arasındaki meselede çok ka dökülmüştü. "Levent'in eli onun üstünde. Şebekelerimizin çoğunun, bağlan tılarımızın, adamlarımızın büyük bir kısmının yok edilmesinden bu ada sorumlu ve ben onun kellesini istiyorum."

Kişisel olarak Siraç'tan ölesiye nefret eden Palalı'nın büyük bir sebebi vardı Tecavüze, kumara ve her türlü pisliğe bulaşan oğlunu dehşete düşecek bir şe kilde öldüren bizzat Siraç Vuslat'tı.

Ona olan kini asla bitmeyecekti. Herkes onu şevkle onaylarken Emir'in tu bir cümlesi hedef olarak yankılandı.

"Onun kellesi, o küçük kızın ellerinde." Ve böylece kavalın sesini duydukla rından bihaberlerken, kurulu yok etmek için ilk büyük adım da atılmış oldu.

Eli

Hiçbir zaman geleceğe dair evlilik hayalleri kuran bir genç kız olmadım. Belki daha eğitim hayatım bitmediği için buna fırsat bulamadığım düşünü lebilirdi ama hayır, bunun yaşla ve hayatın akışıyla bir alakası yoktu.

Babamın ölümünden önce hedeflerim vardı, babamdan sonra ise sadec annem.

Evlenip onu yalnız bırakma düşüncesi benim için ihanet gibiydi ama eğer evlilik hayalleri kursaydım bir gece ansızın uyandığımda göğsümde yatıp kalp atışımı dinleyen, öldürdükleri yüzünden yaşadığını hissetmeye çalışan bir adamın hayalini kuracağımı hiç sanmıyordum.

Korktuğumdan değildi -aslında korkmam gerekiyordu ama niyeyse artık korkmuyordum-, sadece bu hayata alışmak istemediğimden böyle düşünüyordum çünkü tuhaftı.

Onun için de evliliğin tanımının bu olduğundan emin değildim çünkü evlendikten sonra bazı şeylerin değişmediği belliydi. Bana takıntılıydı. Beni görebildiği zamanlarda insanların bile dikkatini çekecek kadar gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

İzlendiğimi, dinlendiğimi, onun planları uğruna kurban edildiğimi biliyordum ama tuhaf olan, bütün bunlara rağmen üstüme ilginç bir sessizliğin çökmesiydi.

Bunun sebebi bana karşı ataklarının ve adım adım yapılan manipülasyonlarının azalmış olmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Ayrıca yoğun bir çalışma hayatı olduğu için evlendikten sonra onu çok az görmüştüm.

Bundan şikâyetçi de değildim. Hayatımı yeterince zorlaştırmıştı zaten.

Üstelik hazırlanmam gereken bir sınav vardı; yoğun bir tempoya girmiş, kendimi kampa sokmuştum. Kendi hâlime bırakıldığım için memnundum ama geceleri sanki bambaşka bir diyara geçiş yapıyor gibiydik. Her gece yanıma geldiğini biliyordum.

Rüyamdaki karga gibi, Yunan mitolojisindeki Hades ve diğer mitlerdeki ölüm melekleri gibi yalnızca geceleri ortaya çıkıyordu. Çoğu zaman yatağımın köşesindeki koltukta oturuyor ve saatlerce asla kıpırdamadan beni izliyordu.

Bir seferinde koltuğun yerini değiştirmeye kalktım. Benden uzağa, banyonun köşesine kadar taşıdım. Ertesi sabah uyandığımda koltuk eski yerindeydi, üstelik yatağın diğer tarafına bir tane daha eklenmişti. Onunla zıtlaştığımda iki katı tepki verebileceğinin göstergesiydi bu.

Onunla evlenmiş olmama rağmen direnişime devam ediyordum ama direnişim artık sessizdi. Biliyordum ki karşılık vermek onu kışkırtmakla eş değerdi. Bu yüzden görmezden gelmeye devam ediyordum.

Yetersiz bir plan olduğunun farkındaydım. İçinde bulunduğumuz durum fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Onun yeni adımları öncesinde ikimiz de pusudaydık sanki.

Bir gece, uyumadığımı bilerek odamda dolaşmaya başladı. Kitaplarımı karıştırdığını hatta bazılarını okuduğunu biliyordum. O gün de soru çözdüğüm fizik kitabı masamda açıktı.

"Kütlesel çekim yasasını bilir misin, Gün Işığı?" dedi. Biliyordum ama sesim çıkmadı. Uyanık olduğumun o da farkındaydı. Kitabı karıştırdığını sayfaların hışırtısından anlamıştım. "Evrendeki her parçacık, başka bir

parçacığı kütlelerinin çarpımıyla doğru orantılı ve aralarındaki uzaklığ karesiyle ters orantılı bir kuvvetle çeker."

Aramızdaki çekime vurgu yapıyordu ki bunu nikâh günü de fark miştim. O gün evlenmiş olmamıza rağmen ondan vebalıymış gibi k mamın sebebi de buydu zaten.

Bana doğru gelişinin sessiz adımlarına rağmen onunla yüzleşmeme bebim buydu.

"Seninle benim aramdaki çekime, aramıza koymaya çalıştığın m safe asla hükmetmez." Varlığını hissetmeme rağmen gözlerimi açmam için elimden geleni yaptım. Bana baktığını biliyordum, yakın durduğu emindim.

"Çekimi ağır, kütlesi büyük sana muhtaçlığımın," dedi sözleri kadar a bir şekilde. "Uzaklık dahi bu ihtiyaca etki etmez."

O gün yataktan fırlayıp kaçmak istemiştim çünkü yalan söylediğine in nıyordum. Ama bazen, bazı anlarda sadece beni izliyorken bile yatakta h zursuzca kıvranmamın sebebinin gerilim değil de başka bir şey olduğu hissediyordum.

Tuhaftı bu his. Sanki ateşim çıkıyormuş gibi aniden gelen ürpertiler olduğum yerde kıvranmak ve bu hissi yok etmek istiyordum ama onu bi yapamıyor, sonra da uyuyakalıyordum.

Zaten anlamlandıramadığım kısım da buydu. Bu adam ne zaman uyu yordu? Eylül'den uyku sorunu olduğunu, kimseye güvenmediği için uyu yamadığını öğrenmiştim ama bunca saat uyumadan nasıl yaşayabiliyordu

Ben, onun yanımda olmasının gerilimine rağmen uyurken onun uyu madan bunca olayın içerisinde olması delilik seviyesinde olduğunu göster yordu. Üstelik hiç şaşmadan bu ritüeline devam ediyordu.

Her sabah uyandığımda baş ucumda bir çiçek buluyordu. Bu çiçek lere artık kıyamadığım için özel bir defter ayırıp sayfalarının arasında ku rutmaya başlamıştım. Son zamanlarda sürekli beyaz güller bırakıyordu. *değmemiş* demekti. Beni masum gördüğünün farkındaydım ama onda z olduğum için bana çekiliyor olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Takıntı teorimin de hâlâ arkasındaydım ama yine de sessizliğimi koru yordum.

Bu sessizlik, sebebi biz olmasak da çok uzun sürmeden bozuldu. Ka pımızın önüne siyah çelenk koyan adamlardan ilk hamle gelmişti. Zate Siraç'ı göğsümde yatarken bulmam da tam olarak bu sebeptendi.

Okula gittiğim günlerden birinde okulun kapısının önünde korumala tarafından durduruldum. Bahçenin diğer tarafında birçok polis vardı.

Birine bir şey olduğunu sandığımdan korkmuştum. "Bir şey oldu," dedim Nergis'e, okula girmek için onunla mücadele ederken. "Kesin tanıdığım birine bir şey oldu. Yoksa annem mi?"

Tanıdığım biri olmadığını söyledi, ben inanmayınca yemin etti. Beni sakinleştirmek için dakikalarını harcadı sonra ne olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı.

Korumalarından biri bizim evlendiğimiz gün kaçırılmıştı. Kurtarmak için operasyon yapmışlardı ama başarısız olmuştu.

Öldürüldüğünü biliyorlardı ama cesedi hakkında bir bilgileri yoktu. Onun cesedi ise bugün, okulumun güvenlik kulübesinde bulunmuştu. Korumanın adı *Elif*'ti. Beni en çok bu haber yıkmıştı ki benim yüzümden olduğunu bilmek vicdan azabından ölecek gibi hissetmeme sebep olmuştu.

İlk darbeyi bile kaldıramadım. Üstelik devamının geleceğinin de farkındaydım.

Kaldırıma çöktüm. Etrafımda korumalar varken uzaktan izledim polislerin olay yerini inceleme sürecini.

Polislerin yanımıza gelmesini, kendimi suçlu ilan etmeyi bekledim ki o an tam olarak o psikolojideydim. Bir başkasının canına sebep olmaktansa kendimi harcamayı tercih ederdim ama ne polisler geldi ne de ben onlara gidebildim. Bütün bu felaketin üstüne paranoyaklaşmış gibi hissediyordum kendimi çünkü okulun girişi ara sokaktaydı ve oturduğum kaldırımın önünden sadece yayalar ve bisikletli araçlar geçiyordu.

Bir kişi, kapüşonlu bir kadın geçti önümüzden. Hatta korumalar tarafından da uyarıldı ağır bir şekilde hareket ettiği için. Eğer ki bu sokağa girmeden önce arandığını bilmeseydim uçuşan kızıl saçlarını, kapüşonundan seçemediğim yüzünü bir tehlike olarak görürdüm çünkü öyle hissettirmişti.

Belki de deliyordum, bilmiyordum. Tek bildiğim şey bu katliamın içine asla düşmek istemediğimdi.

Kısa bir süre sonra apar topar eve götürülürken harap olmuş durumdaydım. Siraç ilk defa gündüz eve gelmişti. Gelmeden önce de okuluma uğramıştı. Koltuğun bir köşesine kıvrılmış, dışarıyı izliyordum. Yüzüne bile bakasım yoktu o an.

"Bundan sonra okula gitmeyeceğim. Zaten kısa bir süre kalmıştı, kalan süreci de nasıl olsa ayarlarsın."

Sesim daha önce ağladığım için tarazlıydı. Yine de alaycılıkla kapatmaya çalışıyordum.

"Özgürlüğünü kısıtlayacaksın."

"Başkasının ölümündense elimdeki tek çareyi harcarım." Hırsla tekrarladım eskiyi. "Hem ilk defa elimden gitmiyor zaten."

Bunun için onu asla affetmeyecektim.

"Konu sen değildin," derken ayaktaydı, bana bakıyordu. Bunu hissetmesem bile biliyordum çünkü beni o kadar çok izliyordu ki artık bakışlarının yönünü tahmin etmeye başlamıştım.

"Adı Elif'miş, konu nasıl ben olmayabilirim?"

Başımı çevirip ona baktım. Eskiden yüzündeki bu gazabı gördüğümde korkardım ama bu da evliliğimizin cilvesiydi sanırım. Ondan korkmuyordum, onun yüzünden olacaklardan korkuyordum.

"Benim yüzümden, hedef ben iken masum bir cana kıydılar. Ben bunu vicdan azabıyla nasıl yaşayacağım?"

Sesim titredi, ben titredim karşısında.

Benim aksime soğuk hatta hesapçıydı sözleri. "Sebep sen değildin, Gün Işığı. Sadece harekete geçtiklerini gösterdiler." Bunu bekliyordu, belliydi. Ben de biliyordum bunu ama onun tepkisiydi beni çileden çıkaran. Sanki rakip şirket riskli bir adım atmış gibi anlatıyordu gerçekleri. Zaten şu anda da tam bir CEO gibi gözüküyordu. Belli ki başka bir toplantısı vardı çünkü bugün ilk defa açık renk bir takım elbise giymişti.

Yine de her şey sahteydi gözümde. Yüzündeki ifade ve onun yüzünden yaşananlardan dolayı nefretim yine alevlenmişti.

"Sen sevdiğin birini kaybetmenin acısını bilir misin?" dedim bu nefret sesime de yansırken. Kaskatı kesildi kalbim. "Ben bilirim."

Onun da bakışları buz kesti ama umurumda değildi. "Allah kimseye yaşatmasın, sana da yaşatmasın."

Ona doğru eğildim. "Diri diri gömülmekten beterdir. Sen de onunla beraber girersin mezara."

Zorlukla yutkundum. "O da bir insandı. Hayalleri, istekleri ve sevdikleri vardı. Şimdi onunla beraber mezara girecek sevdikleri..." Tıpkı benim babamla birlikte girdiğim gibi. Buz gibi bakışlarının ardında bambaşka bir öfke yanmaya başladı. Ben yakmıştım o öfkeyi.

"Allah sana hiç sevdiğinle beraber mezara girme acısı yaşatmasın," diyerek de öfkesini körükledim. "Allah beni seni sevmekle, seni sevmenin acısını çekmekle sınamasın çünkü ben seversem, senin acımasızlığınla her gün o mezara diri diri gireceğim."

İlk defa hiçbir şey söylemeden terk etti evi. Yaktığım ateş ilkti ama son olmayacaktı.

Eylül geldiğinde de bana bundan bahsetti. Planlarını kurarken tam bir kontrol manyağı olan bu adam, konu öfkesine gelince yakıp yıkmakta ustaydı.

Etrafındaki herkes bundan korkuyordu. Görünen o ki öfkesine odaklanmaktansa bana takmasını tercih ediyorlardı ama ben onun stres oyuncağı değildim. Bu yüzden Eylül, onunla konuşmamı istediğinde reddettim çünkü ne yaparsa yapsın umurumda değildi.

Onun yerine vefat eden korumaya dua etmeyi tercih ederdim. Tam bir hafta ne odama ne de eve geldi. Bu da benim işime gelmişti. Bir nebze olsun nefes alabildiğimi hissetmiştim.

O bir hafta boyunca herkes tetikteydi. Acaba ne yapacak, nasıl bir adım atacak diye her gün bir haber, bir duyum bekliyorlardı ki Eylül'ün bahçesinde biraz kitap okumaya çalıştığımda bile korumalar bu meseleyi tartışarak iki dakika kafamı dağıtmama izin vermemişlerdi.

Ben *bana ne* diyordum ama etrafım demiyordu. Bu yüzden ben de maruz kalıyordum. Başrolünü oynuyordum çünkü geldi. Bir akşam nasıl kaybolduysa öyle, aniden çıkıp geri geldi.

Yattığımda saat akşam sekizdi. Kalbimde buz gibi bir el hissettiğimde ise gece üçtü. Biliyordum çünkü uyanır uyanmaz gördüğüm ilk şey karşımdaki dijital saatti. Sıçrayarak uyandığımda yanımda Siraç'ı buldum. Elinin tersi, tam kalbimin üstündeydi.

"Ne yapıyorsun?" dediğimde ay ışığının aydınlattığı soğuk yüzünü gördüm. Sanki yaşamıyordu. Gözlerinde bile nefes yoktu.

"Hissetmeye çalışıyorum."

Geri çekilmedim bu sefer çünkü gerçekten kötü gözüküyordu. "Neyi?" dedim usulca. Bütün kızgınlığıma rağmen, bu denli kötü göründüğünden dolayı onun için ilk defa hüzne yakın bir duygu hissettim.

"Yaşadığımı." Derin bir nefes aldı. Sanki gerçekten yaşadığını kendine kanıtlamaya çalışıyordu. "Yaşamın var olduğunu, Gün Işığı."

Camımın önündeki ağaç rüzgârla sallandı ve karanlık onu örtüp geri çekildi.

"Neden?" dedim. "Senin kalbin de atıyor." Başını hafifçe bana doğru eğdi. Bal rengi saçları, ay ışığının altında koyu gümüş renginde parıldıyordu. Sanki taştan oyulmuş da kalbi kurumuş gibi gözüküyordu.

Bir şey yaptığını fark ettim o an. Görünen o ki korkulan felaketin ilk adımını atmıştı. "Birini öldürdün," dedim bir tahminde bulunarak. Başını olumsuz anlamda salladı ama gözlerindeki yaşanmışlıkta bile ölüm vardı. "Birilerini öldürdün."

Bu sefer sesi çıkmadı. Usulca başını göğsüme yasladı. Bir katil başını göğsüme yasladı.

Onu itmek ve kendi benliğimi korumak için kaçmak en cazip olandı. Panikledim ama sonra başını hafifçe göğsüme sürtüp şefkat aradığında

kalbim hızlanırken zihnim sakinleşti. Ben ise o an en büyük yanlışı yapı
O katile hiç hak etmediği hâlde merhamet ettim.

"Zalimler miydi?" diye sordum.

"Benden zalimlerdi." Kıyası sadece kendisiyleydi.

"Hükmü sen mi verdin?"

"O kız masumdu. Bu yüzden hükmü veren de onlardı," dedi. Öyle der
bir nefes aldı sanki yaşamayı hissetmek için çabalıyormuş gibiydi. "Sen
önce yaşamak için yerim yoktu. Mezarlığa giderdim. Mezarlıktaki göre
adam yıllardır beni tanıyor."

Sustu bir süre. Sanki hayata küstürülmüş bir çocuğu göğsümde tes
ediyordum. Böyle hissetmekten kendimi alamıyordum. Hâlbuki o bile b
yanlışa giden bir adamdı.

"İnsanlar değil, mezarları tanıyor beni." Profilini yandan da olsa görebi
liyordum. Buruk bir gülüş peyda oldu yüzünde, sesine de yansıdı. "İlk defa
sende yaşamı hissediyorum. Ne kadar garip!" dedi. Sanki kendi kendine
konuşuyor gibiydi.

Çok ağırdı aslında sözleri. Sormak istedim, neden hep mezara gittiğini
merak ettim ama en çok da bu kadar acımasızken nasıl bu anda, böyle
masum hissettirdiğini merak ettim.

Sözlerin yansıması tam olarak bu hislerim olsaydı, ona bir adım dahi olsa
atardım ama yapamadım. "Bu yüzden mi bu takıntın?" dedim kalbimi sen
tutmaya çalışarak.

Anlamıştı, ona olan gardımın farkındaydı.

"Bence ikimiz de ne olduğunun farkındayız ama sen canını yakmam
için inkâr etmeyi tercih ediyorsun." Başını hafifçe kaldırdı. Sanki bir nebze
olsun sakinleşmişti. Geri çekildiğinde ben de yatağımın başlığına sırtımı
yaslayarak uzaklaştım.

Hoşlanmamıştı bundan. Karşımdaki adam kendine saygın bir kariyer
inşa etmiş olabilirdi ama şimdi bir katildi ve benden yaşam dileniyordu.
Kendimi çaresiz hissediyordum. Bana böyle bakarken yanlış yapıyormuşum
gibi hissettiriyordu. Sanki ona elimi uzatsam her şey farklı olacakmış gibi
bakıyordu.

"İnkâr ettiğim bir şey yok. Sadece neden tercih etmediğim bir hayata ta-
hammül etmemi beklediğini bilmiyorum. Hadi ailem, annem hatta dolaylı
olsa da rızasını aldığım babam için katlanayım diyeyim..." Çaresizliğim se-
sime yansımıştı. "Peki ya sen? Seni nereye koyacağım?"

Eli usulca uzandı. Önüme düşen siyah saç tutamına dokundu. Saç-
larım uzundu. Çocukluğumdan beri uzatırdım. Evlendiğimizden beri de

tesettürsüz yatıyordum ama ilk defa onun yanında açık olduğumu idrak ettim ve kalbim aklımı dinlemeden hızlandı.

Parmak uçlarıyla saçlarımı okşadı. "Beni bir yere koyma." Sonra dokunduğu saç tutamını yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben zaten hep burada bekliyorum."

Beklediğini, aynı zamanda benim de ona bir adım atmamı istediğini gösteriyordu sözleri ama onun aksine ben hâlâ kaçmanın peşindeydim.

Bunu bilerek benden yavaşça uzaklaştı ve sonra odamdan çıktı. Ben ise ardında suçluluk hissiyle yalnız kalmıştım.

Bana hissettirdiği, ona bir adım atsam her şeyin farklı olabileceğiydi. Çevresinden hep bu tarz cümleler duyuyordum ama kendimi bunun için hazır hissetmiyordum.

O zamanlar bir süre sonra ona müdahale etmeye çalışmanın bir mecburiyet olacağını asla bilmiyordum.

Ertesi gün ve ondan sonraki birkaç gün odama koyulan mercan rengi güller, bana *teşekkür* edişinin bir ifadesiydi.

Beni sürekli kızdırsaydı ona karşı hiçbir duygu beslememek çok kolay olurdu çünkü onu sevmek veya hoşlanmak tamamen yanlıştı. Yine de yaptığı her şeyde olduğu gibi acımasızca oynuyordu.

Evlenene kadar tehditlerle beni istediği yola yönlendirmek onun için güçlü bir manipülasyon yoluydu ama evlilikten sonra tarzı değişmişti.

Birkaç gün sonra Eylül'ün evi lüks bir butiğe dönüştürüldüğünde ise planlarını harekete geçirdiğini anladım. Eylül, arkadaşlarım Yağmur ve Zeynep'i de çağırmıştı.

Hep birlikte otururken, "Ne acelesi varmış?" diye sordum Eylül'e.

Türk kahvesini yudumluyor, görevlilerin benim için evi ayarlamasını bekliyordu. "Vardır bir sebebi," dedi. Benim aksime sorgulamayı bırakmıştı artık. Akışa uygun şekilde yaşamaya çalışıyordu.

Ben de böylesine gamsız olmak isterdim hatta o an *bir de bu şekilde deneyeyim* bile dedim. Belki gamsız davransam bir şeyler değişirdi.

Bu düşüncem sadece on beş dakika sürdü.

Kadın korumalar eşliğinde abiye elbiseler taşınıyordu. Geniş salon, lüks bir mağazada mevcut olabilecek sayısız tesettürlü abiyeyle donatılmıştı.

Tam o sırada bir çift topuklu ayakkabının tıkırtısı yankılandı koridorda. Eylül ayağa kalktı çünkü ses çok yüksekti. Salonun kapısına doğru ilerlemeye başladı. Ben de peşinden ayağa kalktım. Eylül şaşkın bakışlarla

kapının önüne bakıp, "Esin teyze," dediğinde onun arkasından gelen kişiye baktım.

Şık giyimli bir kadın koridorun ortasında duruyordu. Tahminim ruysa Siraç'ın annesiyle karşı karşıyaydım. Bal rengi saçları beline uzanan, kahverengi gözlü, asık suratlı kadın ince topuklularının üz dimdik duruyor, koridorun ortasında bize ters bir ifadeyle bakıyordu zeni içeri davet etmeyecek misin?" dedi. Dudaklarının kenarında gereken ama yok edilmiş çizgiler suratının daha gergin görünmesine oluyordu.

Kendimi çok garip hissettim. Karşımda kayınvalidem olarak dırmam gereken kadın vardı ama zihnimde öyle adlandıramıyordum

Bir kadın nasıl hem babasını öldürmek için büyük bir intikama k adamış bir adamın annesi hem de oğlunu öldürmek için herkesi acın kullanan bir adamın karısı olabilirdi?

Eylül gergin bir sesle, "Hoş geldin, teyzeciğim. Seni beklemiyo o yüzden şaşırdım sadece." Teyzesinin yanına gitti. "Lütfen kus bakma." Uzaktan birbirlerine öpücük attıkları samimiyetsiz bir selam yaşadılar. Suratının asıldığı benim ve kızların gözünden kaçmamıştı.

Yağmur ve Zeynep, beni korumak istermiş gibi yanıma yaklaştıla lıların kaldırıldığı geniş holde ince topukluların tıkırtısı tekrar duy Yağmur kulağıma eğildi. Örümcek gibi felaketi hisseden bir kızdı o. dını al, güzelim. Hüsnüzanda bulunamayacağım. Kötü kokular alıyo

Zeynep bunu duyunca güldü. "Bilirsin, Yağmur iyi koku alır."

İkisinin de hayatımda önemli yeri olmasının sebebi buydu zaten. kötü gün dostlarımdı. Şu anda bile strese girdiğimi bilerek beni eğl meye çalışıyorlardı. Her zor zamanımda yanımdalardı. Dudaklarımı rine bastırdım gülmemek için. Karşı karşıya geldiğimizde ellerimi ön birleştirdim.

Bize bakan kadının gözlerinde iyi niyet barınmıyordu. Bu hoşum mese de tarafsız kalmak için çaba sarf ettim. Üçümüzü de baştan aş süzdükten sonra memnuniyet duyduğuna dair hiçbir tepki vermeden, hanginiz?" dedi. Donuk ses tonu bana Siraç'ı hatırlatmıştı.

Ses tonları ve saç renklerinin aynı olması haricinde hiçbir benzerl yoktu.

"Benim," dedim. Başımla onu selamladım ama yaklaşmadım. "Ta ğıma memnun oldum, Esin Hanım."

Sert bir baş hareketinde bulundu. "Kıyafet seçiminde ben de bu cağım," dedi. Rica etmiyor, emrediyordu sanki. "Bu seremoniye dâh mamın vakti geldi."

Bu cümlede art niyet aramamak için kendimi zor tuttum ve "Tabii, en doğal hakkınız," derken yüzünde zorla mimik oynasa da bakışlarındaki küçümseme barizdi.

Birkaç görevlinin bulunduğu geniş salonda bir koltuğa oturdu. "Çok vaktim yok," dedi şimdiden sıkılmış gibi. "Hızlı olmanız tercihimdir. Kalmam gereken bir buluşma var."

Zeynep dişlerinin arasından tısladı. "Ya sabır!" Eylül çaktırmadan gözlerini devirirken Yağmur sessizce güldü. Sesimi çıkarmadım. Belliydi, bu kadın anlatıldığı gibi biriydi, buraya sorun çıkarmak için gelmişti.

Salonun ortasına yuvarlak bir platform kurulmuştu ama hazırlanmam için boş odalardan biri de ayarlanmıştı.

Kadın görevli kıyafetleri tanıtırken samimi bir şekilde iletişim kuruyordu. İlk tercihim bordo rengi, kolları dökümlü, saten bir elbise olmuştu.

Görevli, "Ten rengine çok uyumlu, zaten gözlerin de çok güzel. Bu renkle yüzün daha da ön plana çıkacak," derken yüzündeki samimi hayranlık beni utandırmıştı, kızardığımı hissettim. Ta ki Esin Hanım araya girip, "Bence onu solgun gösterecektir. Bordo asaletin rengidir, herkes taşıyamaz," diyene kadar.

Arada soğuk rüzgârların estiği kısa bir an yaşandı. Görevlinin boş bakışlarını çevirdiği Esin Hanım'a döndüm. "Asaletin renkle belirlendiğini bilmiyordum, teşekkür ederim Esin Hanım," dedim sahte bir gülümsemeyle.

Sert bakışlarla yüzümü izlemekle yetindi ve "Daha gösterişli renkler çıkarın," dedi.

Bu, onunla tartışmaya başlamamızın ilk evresiydi. Beğenerek giydiğim her kıyafete bir kulp bulmaktan asla geri kalmıyordu. Benimle bir derdi olduğunu görevliler bile fark etmişti. Beğendiğim kıyafetleri gizlice giyinme odasına taşıyorlardı.

Giyinme kabininde gül kurusu, kollarında tül detayları olan bir elbiseyi giyerken artık sövmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Yemin ediyorum ki kendimi zor tutuyorum, Eylül," dedim dışarıda bekleyen Eylül'e. Sabretmem için beni teselli eden oydu çünkü. "Bak, ben saygılı bir insanımdır. Böyle yetiştirildim. Dilimin ucuna kadar gelen kelimeler taşarsa babam mezarında ters döner. O kadar çileden çıktım."

Elbiseyi görmek için aynanın önündeki platforma çıktım.

Elbisenin belinde ince bir kemer şeklindeki altın rengi işlemeleri görünce kalbim hızlandı. Bu renk sanki tenimde canlanmıştı. Kolları ve zarif duruşu sayesinde ikinci bir ten gibi bedenime yapışan elbiselere de benzemiyordu. Asildi.

Uyandığımdan beri ilk defa gülümsedim. Arkamı dönerken, "Ama bu efsane görünüyor, Eylül! Bahar gelmiş gibi kiraz çiçekleri açmış sanki. Bu kadın bu elbiseye de laf ederse cidden susmam," dedikten hemen sonra platformun ortasında donup kaldım.

Giyindiğim odanın kapısı kapalıydı ve Siraç kapının pervazına yaslanıp beni sessizce izliyordu.

Usulca, telaşsızca baştan aşağıya beni yavaşça süzdü. O yine beyaz gömlek ve siyah takım elbisesini giymişti ama bana bu şekilde hayranlıkla bakarken ayrı bir yakışıklı gözüktüğünü itiraf etmek zorundaydım.

"Daha önce baharın varlığını hiç idrak etmemiştim," dedi. Sesini ilk duyduğum zamanki gibi ürperdim. "Görüyorum ki güzelmiş." Kalbim göğüs kafesime iki kere çok hızlı şekilde vurdu. Sanki bir çağrıda bulunuyordu. "Çok güzelmiş."

Yanaklarım bu iltifatı karşısında kızarırken gözlerimi hızla ondan kaçırdım. "Ben..." dedim kekeleyerek. "Ben burada olduğunu bilmiyordum." Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. "Yeni mi geldin?"

Sesim titreyince yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Kapıyı açtı ama dışarı çıkmak yerine yanıma geldi. "Serzenişini duyacak kadar oldu," derken lacivert gözlerindeki soğuk rüzgârların arasında bir yıldız parıldadı.

Tekrar utandım. Resmen annesine sövmek üzereyken yakalanmıştım. "Haklı olmamasını istediğim bir serzenişti," dedim yine de. Yalan söyleyemezdim.

Yanıma gelmek için harekete geçti. "Sana haksızlık yapan herkese karşı kendini savunabilecek güçtesin sen," dedi. "Benden de antrenmanlısın."

Espri yapacak en son insan bile değildi ama bu sözlerinde kara bir mizah vardı, bu yüzden kendimi istemsizce gülümserken buldum. Bakışlarıyla yüreğimi sardı. Dirseğimi tuttuğunda, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Dirseğimdeki eli, elime doğru bir yol çizdi. Diğer eli de belime yerleşirken çağrıda bulunan kalbimin bu çağrısının acil olduğunu idrak ettim.

Göğüs kafesimde bir şey körüklendi âdeta. Göğsü sırtıma yaslanırken kalp atışlarımızın bir olduğunu hissettim. Aynadaki yansımamıza bakıyordu. "Yanımda o kadar narinsin ki..." derken ses tonu ve bakışlarında bu kırılganlığa karşı bir hassasiyet vardı.

En çok bu bakışı kaldıramadım.

Onun yanında minicik görünüyordum. Her şeyimiz taban tabana zıttı. Simsiyah saçlarım, kahverengi gözlerim, siyah kaşlarım, küçük bir burnum olmasına rağmen yumuşak yüz hatlarına sahiptim ama onun görüntüsü oldukça keskindi.

Çenesi, lacivert gözleri, simetrik burnu, koyu bal rengi saçları... Her şeyiyle bir simetrinin disiplinindeydi ama genellikle buz gibi olan bakışları, gülümsese gamzeleriyle cennete dönüşecek olan lacivertlere dünyanın zemherisini getiriyordu. Yazık ediliyordu onun tarafından bu güzelliğe.

"Narin değilim, sadece boyun eğmek zorunda kaldım," dedim bu özel andan kendimi kurtarabilmek için çünkü fazla yakındık. Tenlerimiz birbirine değiyordu ve sanki bir fotoğraf karesine sıkışmış, güzel bir anıydık o an.

Çenesini omzuma koyduğunda yerimde sıçradım. "Ne yapıyorsun?" dedim tekrar yüzüne bakarak ama çok yakın olduğumuzu fark ettiğimde hızla yüzümü aynaya doğru çevirdim. Utanmıştım ve o da bunu fark etmişti. Kızaran yanaklarımda dolaştı gözleri.

"Bana yardım etmeni istiyorum, Gün Işığı," derken sesindeki hassasiyet yok olmuş, yerini çıkarcı bir tavra bırakmıştı. "Arkada bizi izleyen Esin Hanım, her zaman kocasının en büyük muhbiriydi." Tenime değen teni, sözleriyle birlikte soğumuştu sanki. "Beni istediği gibi yönetmek istedi ama bunu başaracak fırsatı olmadı."

Derin bir nefes aldığında kokumu içine çektiğini fark ettim, bunu saklamıyordu. Bir anlığına mest olmuş gibi gözleri kapandı. Açıldığında kanımın akışı sanki hız yarışına kapılmış gibiydi.

"Sonra da ona bu fırsatı hiç vermedim."

Çenesindeki yeni çıkmaya başlamış sakallarını kumaşın üstünden hissedebiliyordum. Aynaya bakmak yerine yüzüme bakarak konuşuyordu. Bakışlarında nefes alamıyordum.

"Ama eski huylarından vazgeçebilmiş değil.

Ona zorla evlendiğimiz izlenimini vermeni istemiyorum," derken asla istediklerine karşı bir tavizi yoktu.

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diyerek homurdandım ve başımı eğdim. Elimin üstündeki başparmağı tenimi okşuyordu. Bu temasın beni hem sakinleştirip hem de nasıl heyecanlandırdığına dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Temas etmeden de bunu gösterebiliriz," dedim kafamı kaldırıp. Arkama kısa bir bakış attım. Gerçekten de Esin Hanım bizi izliyordu.

Hem de öfkeli bakışlarla. Tekrar aynadan ona baktığımda beni izliyordu. Yine.

Onunla ilk defa bu kadar yakın temasta olmamıza rağmen, sanki bunu hep yapıyormuş gibi rahattı. Ben ise onun aksine aşırı gergindim.

Babam ve akrabalarım hariç hiçbir erkekle bu kadar samimi olmamıştım. "Renklerin güzelliğinden pek anlamam ben. Bana göre sadece anlara eşlik edenlerdir ama bu renk..." Bir an duraksadı. "Sana çok yakışmış."

Yanaklarımın kızardığını hissettim ve tekrar ona bakmak gibi bir hataya düştüm. Gözleri gözlerime değdiğinde oradaki samimiyeti gördüm. Bana özeldi, benimleydi ve bu bakışlar yüzünden boğazıma bir yumru oturmuştu. Bu bakışın tanımı hasretti.

"Konumuzun bu olduğunu hatırlamıyorum," dediğimde hafifçe gülümsedi. "Konu sen olunca mantıklı açıklamalar bulamamaya başladım," dedi.

Sırtımda atışını hissettiğim kalbinin, kalbimin yüksek sesine güldüğüne emindim. Gamzelerine verdiğim tepki acınasıydı. Dudaklarının kenarında oluşan iki ince çizgi ise benim beynimdeki kusur olma yolunda ilerliyordu.

"Konu sensen ben de mantıklı bir açıklama beklememeye başladım." Hafif gülümseyişi genişlemişti.

İç çektim istemsizce. Bence beynimde sorun vardı çünkü mantığım yine an arıza vermeye başlamıştı.

"Tam olarak ne zaman olacak nişan?" sorusunu bile zorlukla aklıma getirebildim.

"İlk sınavından sonra," cevabını verirken parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

"Az kalmış," dedim ellerimize bakarken. Evlenmiş olsak da bunu herkese duyuracağımızı fark etmek beni bir kez daha gerçeklerle yüzleştirmişti. "Ne zaman ayarlandı?"

"Benim yaşamımda verilen kararların uzun bir geçmişi olur, Gün Işığı."

Suratım asıldı. Bunu en iyi kendimden biliyordum. Uzun soluklu intikam planının bilinmeyen bir parçası olarak... Gerçekler başımdan aşağı kaynar su dökülmüş gibi bir etki yaratmıştı. "Bu kadar gösteri yeterli değil mi?" dedim birden tüm bedenim de hislerim gibi soğurken. Ellerimi geri çekmeye çalıştım ama izin vermedi.

Onun gönüllü gardiyanlığına annesinin gelişi son verdi. "Umarım beni bu kadar bekletmenizin mantıklı bir açıklaması vardır." Üstümdeki kıyafete baktığında yüzü ekşidi. "Pembe," dedi tiksinir gibi. "Yapay şekerler gibi olmuşsun, sevmedim."

Gaddar olarak bildiğim adamın yaptığı tasvir, karşımdaki kadının aşağılayıcı tasvirinin yanında gözümde daha da güzelleşmişti.

Siraç elimi bırakmadan yanıma geçti. "Beğendiğini düşünüyorum," dedi gözlerimin içine bakarak. Dişlerimi birbirine bastırdım ve kafamı olumlu anlamda salladım.

"Zevksiz olduğu bariz belli," diyen Esin Hanım'ın aşağılayıcı ses tonu, gözlerimin önünün kırmızıya dönmesine sebep oldu.

Gözüm döndü sanki. Böyle anlarda nefessiz konuşurdum ki yine öyle oldu.

"Çok şükür insanların dikkatlerini üzerime çekmek yerine, tenklerin doğal güzelliğine göre doğru yerde, doğru şekilde giyinecek kadar zevkli ve sırf çıkarlarıma uymadığı için insanları aşağılamayacak kadar terbiye sahibi biriyim. Sizin bana karşı yargısız infazınız, aramızda gelişecek olan samimiyetsiz akrabalığa rağmen tahammül edebileceğim bir durum değil. Ben insanlara karşı sevgiyle değil, hiçbir sebep olmaksızın nefretle yaklaşan insanlardan uzak durmam gerektiğine dair öğütler alarak büyütüldüm. Bu öğütleri de sizin saygısız nefretinize karşı kullanacağıma emin olabilirsiniz."

Esin Hanım art arda sıraladığım her cümleyle daha fazla sinirlendi. Sinirlendikçe rengi değişti; önce sarı, sonra kırmızı, en son ise mor renge büründü. "Bu ne hadsizlik, ne saygısızlık!" derken içinden bir canavar çıktı sanki. Kızlar benim yükselen ses tonumla odaya dalmıştı ama onun yanında benim esamem okunmazdı.

Bas bas bağırıyordu resmen. "Sen dünkü yeni yetme, görgüsüz, eğitimsiz kız; seninle konuşmaya gelmem bile lütufken..."

Siraç'ın ses tonu onun bağırtısını bıçak gibi kesti. "Kes sesini!" Hafifçe yerimde sıçradım. Parmaklarımı parmaklarının arasına sıkıştırdı resmen. Esin Hanım'a doğru tehditkâr bir şekilde eğildi. "Bunu yalnız mı halledelim istersin, Esin Hanım? Yoksa yalnızca hürmet gösterebileceğin müstakbel karımın önünde sana gerçek konumunu mu hatırlatayım?"

Esin Hanım'ın yüz ifadesi donuklaştı ama buz gibi ses tonu hiç değişmedi. "Dışarı çıksınlar," derken yüzüme nefretle bakıyordu.

Bakışlarından hiç etkilenmeden Siraç'ın elinden elimi çekerken göz göze geldik. Gaddarlık, gözlerinde yargıç konumunda infaz için bekliyordu sanki. "Görevlilere söyleyin, kıyafetine uygun takım elbise seçsinler," dedi bana bakarak.

Kafamı sallayıp dışarı çıktığımda kapılar kapandı. Eylül, "Yemin ederim, sabahtan beri Siraç gelse de teyzeme haddini bildirse diye bekliyorum. Dualarımı kabul etti Allah," dedi.

Yağmur yüzünü buruşturdu. "Derdi ne bu kadının? Üstelik belli ki oğlu bile ondan nefret ediyor."

Eylül acı acı gülümsedi. "Onun yaptığı annelik olmadığı için hiçbir zaman anne gibi saygı görmeyecek," dedi. Bu cümlenin acı bir hikâyesi vardı. "O sadece Siraç'a hükmetmek ve kocasına yaranmak istiyor."

Yazık der gibi başını salladı. Kendimi tutamadan, "Bugünden çıkarı ne?" diye sordum.

Tam o sırada, "Evlenmek istiyorsan Selvi ile evlenseydin, o sana layıktı. Güçlü, fiziksel ve maddi anlamda da sana uyan bir kızdı. Üstelik sana âşık!

Bu vasıfsız kızın bütün eksiklerine sahipti," diyen Esin Hanım'a karşılık Eylül kafasıyla kapalı kapıları gösterdi.

"İşte, tam olarak çıkarı bu. Selvi, psikopatın teki. Babası bir uyuşturucu baronu. Kendisi de babasının gölgesi altında sevmediği insanlara işkence uygulayan bir sadist. Manyak karının işkence odası var." Tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. "Siraç'ın gücüne saplantılı resmen. Sırf ondan nefret ediyorum diye beni öldürmeye kalktığından beri Siraç'ın soktuğu yılan deliğinden çıkmadı. Bana kalırsa Siraç'ın üvey babasının, Siraç'ın boynuna dolaması için gönderdiği bir yılandan başka bir şey değil. Ama bu..." O sırada omzundaki iki kabarık yara izini göstermek için tişörtünü sıyırdı. "Onun ruh hastası olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Yağmur ve Zeynep beni korumak ister gibi bugün ikinci defa yanıma geldiler. "Ne yaptı?" diye sordum. Yara izlerine bakarken zamanında çektiği acı içimin acımasına sebep olmuştu. Sevdiklerimin canının yanmasına dayanamıyordum.

"Sıcak demir," dedi Eylül donuk bir sesle. "Onun bedeninde de var çünkü Nergis yaptıklarını bana ballandırarak anlattı."

Nergis karşılığını vermiş olsa da içim huzursuz olmuştu bir kere. Eylül ise sandığımdan daha güçlü bir karakterdi.

"İkidir ismini duyuyordum," dedim. Daha önce ikizler de bu kızdan bahsetmişlerdi ama bu kadar tehlikeli olabileceğini tahmin etmiyordum. Korkmuyordum ama sevdiklerime zarar verecek bir düşmana daha ihtiyacım yoktu.

Eylül *boş ver onu* der gibi bir el işareti yaptı. "Sana yaklaşırsa Siraç onu ölmekten beter eder. O bunu bilecek kadar akıllı olmak zorunda." Bu Eylül'ün ağzından çıkan ilk tehditti. Sonra teskin edercesine gülümsedi. "Korkmana gerek yok."

Acı bir şekilde gülme sırası bendeydi. "Korkmuyorum. Ben ölümle yüzleşeli çok oldu. Sadece içine düştüğüm bu hayattan memnun değilim, Eylül."

O da bunu çok iyi biliyordu. Tekrar konuşacağı sırada kapılar sert bir şekilde açıldı. "Bu iş burada bitmedi, Siraç Vuslat! Yanlış yoldasın. Bir gün dediğime geleceksin," diyen Esin Hanım, evden çıkmak için fırtına gibi yanımdan geçerken bana omuz atmayı da ihmal etmemişti.

Siraç da bir şey demeden sert adımlarla evden ayrılırken yüzümü buruşturdum. Esin Hanım tek bir konuda haklıydı.

Bu mevzunun da diğerleri gibi uzayacağı aşikârdı ve içimden bir ses, Siraç yüzünden ilk düşmanımla tanıştığımı söylüyordu.

Devamının geleceğinden de emindim.

12
CHARLIE

Vuslat, karanlığın içinde sessizdi.

Esrar dumanının ortasında gizli bağımlılığı olan kokaini burnundan çeken İbrahim'i izliyordu. Öz güvenini ve cinsel iktidarını artırdığını düşünerek gizli kapaklı kullanan Çakılı, uyuşturucu aldıktan sonra kırk sekiz saat ortalıkta görünmezdi.

Siraç bunu yılanın deliğine geri çekilmesi olarak adlandırıyordu. O da yılan terbiyecisiydi. "Bağımlılığına bir çözüm bulamaman beni üzüyor, Çakılı. İnsanları köle ettiğin bağımlılığa senin de kapıldığını bilen kaç kişiyiz?"

İbrahim, Azrail'in sesini tanırdı. Kaç kere peşinden koşarken nefesini ensesinde hissetmiş, bu sesten kaçmıştı. Şimdi bu sesi tekrar duyunca yerinde sıçradı ve önünde duran kokain yere döküldü. Karanlığa doğru baktı ve korkuyla sanrı görüp görmediğini düşündü.

Yıllardır bu maddeyi kullandığı için bu kadar hızlı etki göstermeyeceğini biliyordu. Bu onun sesiydi. "Korumalar!" diye seslendi sert bir şekilde.

Siraç karanlıktan sıyrıldı. İbrahim karanlıkla zehirlenmiş lacivert gözlerini gördü önce. "Charlie bu kadar çabuk mu etki etti, İbrahim? Ben buradayken onların yaşadığına nasıl inanırsın?"

İbrahim silahını belinden çıkararak ayağa kalktı. Siraç Vuslat'a doğrulttuğunda karşısındaki adamın silaha bakıp hafifçe gülümsediğini gördü.

Bulunduğu oda, gizli tesislerinin özel teknolojiyle donatılmış en güvenli odasıydı. Tesiste olduğu için en az iki yüz koruma bulunuyordu. "Hepsini öldürmüş olamazsın! Buraya geleceklerdir," dedi kendinden emin bir ses tonuyla.

Azrail en ufak korkunun bile kokusunu alırdı, onu o kadar iyi tanıyordu ki... Siraç ona bir adım daha yaklaştı. Hepsini değil ama birçoğunu öldürmüştü. Bunu o kadar büyük bir zevkle yapmıştı ki Siraç, şu an yine yaşadığını hissetmiyordu. Ölüm onun elindeydi, onunlaydı. "Beni uğraştırma, İbrahim! Senin girmek istediğin şaşkınlık evresi bana sadece can sıkıntısı getirir."

"Nasıl olur?" Çakılı dehşete düşmüştü. "Bir çatışma olduysa bile bunu duymam gerekirdi."

Siraç'ın dudakları hafifçe gerilmişti. Bu odanın dört bir yanını ses geçirmez yapmabilir ayrıla kaplamışlardı. Duymazdı İbrahim, ölüm dibine gelse de yine duymazdı.

"İnandırıcılık kısmını geçebilirsek senin canının kıymetini konuşalım, İbrahim. Beni anlaman için speed kullanman mı gerekiyor? Ben ağızdan enjekte edeceğim ama," dedi. İbrahim bir adım geri çekilmemek için kendisini zorladı. Speed türü uyuşturucular uzun bir süre uyanık tutardı adamı.

Çenesi kilitler, konuşturmazdı da. Makattan da alınan nadir uyuşturucu-lardandı. Pelç geçirmenin bizzat tanımıydı. "Tamam," dedi Çakılı, onu uzun zamandır tanıdığı için sert davranmanın doğru olmayacağını biliyordu. "Ne istiyorsun?"

İbrahim silahını geri çekti. Siraç, ona doğru bir adım daha attığında kor-kuyu iliklerine kadar hissetti.

"Sen zeki adamsın, İbrahim. Sanrılar seni bulmadan, ben sana yapay bir cehennem oluşturmadan önce tahmin et bakalım. Ben senden ne istiyor ola-bilirim?" Tıpkı zamanında kurulun onunla oynadığı gibi yavaş yavaş onunla oynuyordu.

İbrahim'in elinden sakin bir şekilde silahını aldı ve siyah, deri eldivenli eli silahın pürüzsüz yüzeyinde gezindi. "Ölümümü isteseydin burada benimle oynamazdın," dedi İbrahim.

Bu arada kaçabilme ihtimallerini değerlendiriyordu. Ölüm bu sefer cidden çok yakındı.

"Devam et!" diye teşvik etti onu Vuslat. "Bak, karabasan seni kovalıyor, İbrahim." Elindeki silahı İbrahim'in paltosuna değdirerek sildi.

"O zaman ya benden almak istediğin bir şey var ya da iş birliği istiyorsun."

Siraç ağzından onaylamadığına dair bir ses çıkardı. Sonra İbrahim'e doğru eğildi. "Ben pisliğe elimi hiç değdirmem, İbrahim." Başını sağa sola sallarken yüzünde ölümün soğuk ifadesi vardı. "Hâlâ öğrenemedin mi? Ben onu maşayla tutarım, o da ateşin üstünde oynamaya başlar."

İbrahim korkunun yüreğini titretmeye başladığını hissetti. Yılların boyun eğdirilemez olan uyuşturucu baronu, ilk defa bu kadar ölü bir adamla karşı-laşıyordu.

Onu bu hâle getiren kendileriydi. Gözlerinde mezar görüyordu, o mezara düştüğünü görüyordu. "Sadede gel, Vuslat! Kaç yıllık itibarımı korkarak senin ellerine teslim etmem. Sen doğmamışken ara sokaklarda uyuşturucuya bulan-mıştım ben."

Siraç bu sözlerden hiç etkilenmiş gibi değildi. "Emir'den hazzetmediğini biliyorum. Geçen toplantıda onu öldürmek ister gibi bakıyordun."

"Sen nasıl..."

Siraç başparmağını ona doğru uzattı. "Sana konuşma hakkı vermedim, İbrahim. Ben hep size bir nefes kadar yakındayım. Zamanında da yakındım, hatırladın mı?" Çakılı'nın gözleri geçmişle buz kesti. Bu hatanın bedelini bir gün ödeyeceğini o da biliyordu. "Bak, tek kurşunun kalbe ulaşma hızı kadar hem de."

Bir anlık dikkat dağınıklığıyla Siraç Vuslat kurşunları şarjörden çıkarmıştı. Avucuna koyarken her biriyle İbrahim'i tehdit ediyordu.

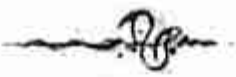
"İstediğim bir sonraki karşılaşmanızda sol elinden vurman, İbrahim," dediğinde İbrahim kaşlarını çatarak ona baktı. Vuslat geri çekilince daha da kafası karışık gözüktü. "Neden benden onu öldürmemi istemiyorsun? Hem neden sol eli?"

Siraç karanlıkta yüzü kaybolurken ölüm İbrahim'e fısıldadı: "Bahçıvan kulübesinde bir mezarı olacağını söyle ona, Çakılı. Köpeklerin tuvaleti olan yerde. De ki 'Ölüm gece gelecek. Sol taraftan yaklaşacak sana Azrail.' O anlayacaktır."

Çakılı'nın yüzü kaskatı kesildi. Orada, o kulübede küçücük bir çocuktan büyük bir gazap doğduğunun hikâyesini herkes biliyordu ama kimse anlatmaya cesaret edemiyordu.

Ve ölüm son vaadini söyleyerek geri çekildi. "Ben intikam aldığımda hiçbirinizin yalvarmaya fırsatı olmayacak."

Vuslat, kurulun en güçlü halkasına ilk darbesini vurmuştu.

Elif

Hepimiz hayatımızda bütün yaşadıklarımızın bir anlamı olması gerektiğini düşündüğümüz bir dönemden mutlaka geçmişizdir. Evlenene kadar olanları tam olarak bu şekilde anlamaya çalışıyordum ve sonunda bir yere vardığını görmüştüm.

Yine de silsile hâlinde devam eden olaylar bir türlü sona ermedi, evlendikten sonra ise artarak devam etti.

Siraç'la evlenene kadarki süreçte sırayla atılan adımların hepsine maruz kalmıştım. Okulum, evim, annem, babam ve en sonunda ise bütün bunlara yenilen ben. Tam olarak bu adımlarla kapana sıkıştırılmıştım. Şimdi ise sırayla çevresindeki düşmanlarıyla yüzleşiyor gibiydim. Önce okuluma gelmişlerdi, sonra Esin Hanım'la küçük bir yüzleşme yaşamıştım.

Bir sonraki adım ise bir hafta sonra Eylül'ün isteği ile çıktığımız kıyafet deneme gününde yaşandı.

Eylül artık okula gitmediğim ve sadece ders çalıştığım için çok bunaldığımın farkındaydı. Üstelik sınavıma çok az kalmıştı. Yaşadığım tek

adrenalin. Siraç'ın tekrar odama gelmeye başlamış olmasıydı ki ben alışmamış olsam dahi vücudum alışmış olmalıydı ki artık uyanmıyordum.

Bu yüzden en azından kısa bir süre için dışarı çıkmam gerektiği konusunda etrafındaki insanların başının etini yemeye başlamıştı.

Önce Demir'i ikna etmişti. Demir'in bu üçlü arasındaki ara bulucu olduğunu anlamak zor değildi. Demir mevzuyu çıtlattığında ilk başta kesin bir dille reddedilmişti. Asla şaşırmamıştım ama Eylül pes etmedi. Bu reddin üzerine beni araya soktu ki ben asla bu meselede koz olarak kullanılabileceğime inanmıyordum.

Aksine adım geçince daha net bir şekilde reddeder gibi geliyordu ama Eylül'ün anlattığı kadarıyla hakkımda sadece bir dakika demagoji yapması yeterli olmuştu.

Başımıza bir koruma ordusu dikme şartıyla Eylül'ün seçeceği ve daha önce tanıdığına dair teminat verdiği tek bir butiğe gidebilirdik.

Sınavıma iki gün kala bu faaliyeti gerçekleştirdiğimiz için mutluydum aslında çünkü sınavdan önce bir nebze kafamı dağıtmak istiyordum.

Eylül, seçtiği butiğe doğru giderken araba içerisinde çok kararsız olduğundan ve kıyafet bulamadığından yakınıyordu. Onun kararsızlığı bile işime geldi.

O meşhur pembe dizilerdeki gibi deneme kabininin karşısındaki geniş koltuğa oturduğumda ise keyiften dörtköşe olmuştum sanki. Üstelik ikramlıklar da harikaydı. Elimde limonata ve tazecik kurabiyelerle kıyafet defilesi izliyordum. Ama bir süre sonra ben bile sıkıldım çünkü Eylül'ün kararsızlığının ne kadar ileri derecede olduğunun farkına vardım.

Eylül mürdüm rengi, ince askılı bir elbiseyi giyip kabinden çıktı. Bu denediği ve beğenmeyerek üzerinden çıkardığı yirminci elbise olabilirdi. Aslında hepsi ona yakışmıştı ama bir türlü içine sinmiyordu.

"Allah'tan birkaç gün önceden randevu almışım buradan," dedi Eylül bana bakarken. "Yoksa ne ben bu kadar uzun süre deneme yapabilirdim ne de Siraç buna izin verirdi."

Nergis yine yanı başımda bekliyordu. "Bu yarım saat içinde benden beşinci durum bildirimi isteyişi zaten. Bu gidişle Elif'i de alıp gidecek."

Adını duyunca bile gerildim ama çaktırmadım.

Eylül aynada kıyafetinin sağına soluna baktı. "Abartmasın o da. Evde Elif için kıyafet denemesi yapıldı zaten. Buraya gelmeden önce siz de butikte arama yaptınız. Butik sahibi kadıncağızın yüreği ağzına geldi. Daha ne yapabilirsiniz?"

Nergis için yalnızca güvenlik önemliydi. "Tek tek kıyafetleri arama fırsatımız olmadı ama. Elif'e getirilmeden önce her elbise zehir ve çip testinden geçti."

Gözlerimi büyüterek dönüp baktım ona. "MR da çekseydiniz," dedim abartılı geldiği için.

O ise bana ciddi bir şekilde karşılık verdi. "Eylül olayın ciddiyetinin farkında ama sen daha bunların en hafif tedbirler olduğunun farkında değilsin, Elif." Sanki bunları yapmazlarsa çok kötü sonuçlarla yüzleşebilecekmişim gibi söylüyordu bunu. Böyle ciddileşince ben de sessizleştim.

Haklı olma ihtimali çok yüksekti çünkü.

Eylül ise bizi umursamadan kendine bakmaya devam ediyordu. "Cık!" dedi aynanın karşısında. "Bu parti kıyafeti gibi. En nihayetinde ben hem baldız hem de görümceyim."

Sonra bana doğru döndü. Bu gidişle kararsızlığı yüzünden birkaç saat daha burada kalacaktık. "O zümrüt yeşili elbisenin nesi vardı?" dedim bana işin içinden çıkamıyormuş gibi bakarken.

"Sanki göbeğim çıkmıştı," derken dudakları sevimli bir şekilde büzüldü.

Hâlbuki ben güzel fiziğinde hiçbir kusur bulamamıştım. Dizinin altında biten kare yakalı, kolları iki parçalı tülden olan elbise de üstünde muhteşem durmuştu. Balköpüğü rengi saçlarına, güzel yüzüne bu renk o kadar yakışmıştı ki hayran kalmamak elde değildi.

Ayağa kalktım. Müdahale etme vaktim gelmişti artık. "Saçmalıyorsun, Eylül. Çok güzeldi."

Görevli, Eylül'ün gelmeden önce ayırttığı elbiseleri yan taraftaki kabin görünümlü küçük odaya asıyordu. "O elbiseyi getiriyorum ve artık bunların arasından seçim yapıyoruz."

"Ooo," dedi Nergis. "Çok şükür sonunda biri müdahale etti."

"Sen sus, Nergis." dedi Eylül. "Bende de şu üstündeki takım elbiseden yirmi tane olsaydı giyinme derdim olmazdı."

"Hanımlar!" diyerek araya girdim. Onlar belli ki didişmeye alışkınlardı ama ben ne kadar eğleniyor olsam da Siraç'ın buraya gelip keyfimi kaçırmasını istemiyordum.

O minik odaya girip aceleyle yeşil elbiseyi askıdan aldım ama elbisenin eteklerinde tuhaf bir şey hissettim. Önce iç etiketi olduğunu düşündüm fakat sanki karton varmış ya da kumaş sertleşmiş gibi bir kalınlık olduğunu fark edince şüphelendim.

Bir yandan kıyafeti alırken diğer yandan eteği çevirip bakma ihtiyacı hissettim ama hiçbir tahminim doğru değildi. Elime gelen sertliğin, kıyafetin içerisine yapıştırılmış bir kâğıt olduğunu gördüm.

Kâğıtta yazanları okurken arkadan Nergis'in sesini duydum. "Neye k kıyorsun, Elif?" dedi.

Okuduğum yazı gibi ses tonumda da buz gibi bir hissizlik hâkimdi. "C bak!" dedim.

Tüm keyfim kaçmıştı. Nergis elbiseyi alırken Eylül, "O neymiş?" de Nergis sesli bir şekilde okumaya başladı yazıyı.

Sen her gün ölüme daha çok yaklaşıyorsun.
Benim olan o adam da bunu biliyor, zehrimi akıtacağım günü bekliyor.
Siraç'a söyle, ben vazgeçmedim. Boynumda hep anısı.
Sende asla iz bırakamayacak. Bende bütün hatıraları.
-S

Hissettiğim ilk his tiksintiydi çünkü her cümlede saplantı ve yeni bir dü manın izi vardı. Belki evlendiğim adam hakkında olduğu için kıskanma gerekiyordu ama yazılanlardan tamamen hastalık akıyordu. Normal bi böyle bir şey yazamazdı. Ben de normal birine karşı kendimi kötü hiss demezdim. Zaten hissettiğim tek şey, ne uğruna olduğunu bilmediğim b olay yüzünden gittikçe bu bataklığa çekildiğimdi.

"Geri zekâlı!" dedi Eylül sanki karşısındaymış gibi. "Bu kızın aklı yo cidden."

O da benim gibi düşünüyordu. "Böyle bir zamanda ancak bunun gi salaklar kaşınır."

Nergis, Eylül'ün üstündeki elbisenin eteğine baktı. Aynı kâğıdı orada görünce hırsla butiğin sahibine doğru ilerledi.

Bu andan sonra ise her şey tam bir kaostu.

Butiğin sahibi dâhil bütün elemanlar sorgulanırken butikte bir sü mahsur kaldık. Eylül'ün önceden ayırttığı tüm kıyafetlere aynı not yapı tırılmıştı. Kamera kayıtları da aynı anda inceleniyordu ve dün gece butiğ giriş yaptıkları ortaya çıkar çıkmaz Siraç'ın talimatıyla butikten apar top çıkarıldık.

Ayrı ayrı arabalara bindiğimizde bunun bir güvenlik önlemi olduğu söy lendi ama bu bile canımı sıkmıştı çünkü güvenlik sıralamasına gidilmiş acil durum moduna geçilmişti.

Eylül önden gidiyordu bu yüzden, ben ise ortada olan araçlardan biri deydim.

"Ya ona bir saldırı olursa?" dedim yanımda oturan Nergis'e. Eylül'ü önde olması keyfimi kaçırıyordu.

"Bunların hepsi zırhlı araçlar, böyle bir ihtimale karşılık yapacağınız tek şey araç içerisinde kalmanız. Zaten dışarı çıktığımız her seferde iki yönlü saldırmalara karşı rotamız mutlaka öncesinde incelenir. Mobese görüntüleri de ekibimiz tarafından sürekli analiz edilir."

Nergis bu konuda oldukça tecrübeli ve rahattı. Siyah koltuğa sırtımı yaslayıp dışarıya baktım. "Böyle bir güvenlik protokolünüz olmasına rağmen, benim kaçırılmamı nasıl bana yutturmaya çalıştı?"

Nergis sesli bir şekilde güldü. "Kulağımızdaki cihazlar aynı zamanda dinleme cihazları olmasaydı, kişisel koruman değil de bir kadın olarak sana verecek çok mantıklı bir cevabım olurdu ama şimdilik sadece gülebiliyorum."

Nergis'in dalga geçtiği şey, benim dramım hatta travmamdı ama o böyle gülünce gerginlikten midir bilinmez, ben de gülümsedim.

"Çok ahmakça, değil mi?" dediğimde gülmeye devam etti, bence o gülünce bende de asap bozukluğu oldu çünkü ben de gülmeye devam ettim.

"Aşk ahmakçadır," dedi ki bu tespitiyle birlikte gülümsemem de anında soldu.

"Âşık olan adam sevdiğine eziyet etmez," dedim, birden tüm duygularım buz kesmişti. "Aşk bu değil, o adamla aynı cümlede anma o kelimeyi."

"Böyle bir hissi ve zafiyeti hayatında istemiyorsa erkeklerin yapacağı ilk hamle itmek veya nefret ettirmek olur," dedi Nergis gülümsemeye devam ederken. Sanki her şeyin farkındaymış gibi söylemişti bu cümleyi ama benim için asla bir gerçeklik değildi.

İten adam, beni düşmanlarının eline verecek kadar ileri gitmezdi.

Sonra arabalar yavaşlamaya başlayınca konuşmamız da sonlanmak zorunda kaldı. Eylül'ün evinin olduğu muhite yakındık.

Eylül, onunla güvenlik konusunda konuşurken bu bölgedeki tüm evlerin dedesine ait olduğunu söylemişti. Yeni yapılan siteler iki sokağın tamamını kapsıyordu ki evlerin çoğu henüz boştu. Bu yüzden korunmak için çok daha elverişliydi. Yani onun bana söylediği buydu.

"Niye duruyoruz?" diye sordu.

Nergis, "Eylül eve geçmeden marketten bir şeyler almak istemiş. Tansiyonu düşmüş."

Buradaki küçük marketi sık sık kullanıyordu Eylül. "Siraç Bey'in hoşuna gitmeyecek. Zaten o da birazdan buraya gelir."

Eylül market için çıkarken, "Butiğe gitmemiş mi?" dedim.

"Önemsemediğini göstermek isterse olay yerine asla uğramaz." Nergis bunu bir kural gibi söylemişti, zaten adamın her şeyi kural gibiydi.

Eylül marketteyken, "Ben de markete uğrasam olur mu?" dedim. "Ders çalışırken atıştırmak için birkaç bir şey alırım." Böylece biraz motivasyonum

artardı çünkü sınava iki gün kalmış olsa da keyfim aşırı derecede kaç
Nergis, "Söyle, ne istiyorsan ben alırım," dese de direttim çünkü ara
içerisinde bunalmıştım. Sonunda ikna olduğunda şefinden izin aldı.

Birlikte aşağı indiğimizde Eylül elinde bir poşetle önde, arkasındak
ruma ise kalan poşetlerle marketten dışarı çıktılar.

Tam o sırada bir arabanın fren yapmasından dolayı çıkardığı ac
duydum. Eylül'ün koruması poşetleri yere fırlattı. Tüm korumalar
dıkları silahlarıyla bir şeye, sanırım bir arabaya ateş açarken her şey
çekimde ilerledi sanki.

Nergis beni yere yatırıp üzerime siper olmadan önce başımı arkay
virdim, bulunduğumuz sokağın ortasına atılan iki koliyi ancak bu şe
görebildim ama keşke görmeseydim. İçinden düşen kesilmiş elleri fa
tiğimde çığlık attım.

Hepsi yere saçılmıştı.

"Gerçek mi o?" derken gördüğüm görüntü karşısında kusmak
reydim. "Gerçek mi o?"

"Sakın kıpırdama!" diye bağırdı Nergis. İstesem de kıpırdayama
zaten. Nergis beni yere yapıştırmıştı. Sonraki emri korumalaraydı. "
lah'ın cezası keskin nişancılar ne halta yarıyor? Bu araba buraya nasıl
Vurun hepsini!" diye bağırdı Nergis.

Bu talimatından sonra atışlar sıklaştı, kurşunlar birbiri ardına atıl
ben kaçırıldığım günden daha büyük bir kâbusa düşmüşüm gibi hisse
Çok şükür ki silah sesleri kısa bir süre sonra sustuğunda Nergis üstün
kalktı. Kutuların olduğu tarafa dönmeme izin vermeden omuzlarımda
tarak beni kaldırıp bedenime siper oldu.

Yine de gördüm. Saniyeler içinde bir sürü koruma sokağa doluşmu

Öyle titriyordum ki yeryüzü sallanıyordu sanki. Başımı çevirip tama
arkama bakmak istedim çünkü yakalanan biri vardı, belliydi. Bağırd
duydum ama sonra sanki ağzı kapatılmış gibi ses birden boğuklaştı.

Nergis, "Sakın!" dedi öfkeli bir sesle. Çenemi tutup yüzümü kutu
olduğu yerden ters tarafa döndürdü.

"Gördüm zaten. Kesik eller..." Bir şey söylemedi. Gözleri öfkenin ate
alev alev yanıyordu. Eylül o sırada arabaya biniyordu ama ben konuş
istiyordum.

Korumaların şefi olan Umut'u gördüm. Nergis, "Nasıl bölgemize gi
diye sordu Umut'a. Umut bana sert bir bakış attı, iyi olup olmadığ
kontrol ediyordu. Benim aksime o hiç etkilenmiş gibi değildi. "Gön
intihar. Bizim içimizdeki onların muhbiriydi."

Araba sesleri yaklaşıyordu. Yine bir arabanın fren sesini duyduğumda yerimde sıçradım. Nergis kollarını bedenime sardı. "Sakin ol. Siraç Bey yakınlardaydı, o gelmiştir," dedi.

Nitekim haklıydı da. Arabası, onu görebileceğim açıda bizim arabamızın yanında durdu. Siraç arabadan inerken öfke sanki tüm zehrini dünyaya saldı. Paltosu hızlı hareketleriyle uçuşuyordu. Yanıma gelmedi. Bana uzaktan bir bakış attı ama o bakışla ölümü hissettim, eski korkularım ortaya çıktı.

Bu adam bana farklı bakan adam değildi. Bu adam lakabını taşıyan ölüm bekçisiydi. Arkama, kutulara doğru ilerlerken, "Bırakın!" dedi öfkeli bir sesle. "Belli ki ecelini istiyor."

Tüylerim diken diken oldu. Nergis ve Umut bakışırken gözleriyle anlaştılar sanki. "Biz gidelim, Elif," dedi Nergis.

Anlaşılan o ki bir şeylere şahit olmamı istemiyorlardı. "Ne oluyor, adamlar ölmedi mi?" dedim. Arkama dönmek istedim ama izin vermedi. "Ölecek olan biri var."

Siraç'ın sesi sokakta yankılandı. "Elime düşecek kadar yürek mi yedin sen, orospu çocuğu?" dedi. "Kim verdi sana bu cesareti?"

Cehennemin sesinde fokurdadığını hissedebiliyordum ama kısa bir süre sonra adamın sesi yankılandığında bunun daha hiçbir şey olduğunu fark ettim.

Son nefesiyle ölüm çığlığı attı sanki. "O kızın cesedi burada sürünmeden durmayacağız, Vuslat! Leşi senin önünde paramparça edilecek, ölümünü bile sana izleteceğiz ama o kadar zavallı olacaksın ki hiçbir şey yapamayacaksın."

Bahsettiği kişi bendim. Tehdit edilen bendim. O anda nasıl bir güç geldiğini bilmiyordum ama Nergis'in elinden kurtulup arkamı döndüm ve ölümle yüzleştim. İki adamın cesedi yerde yatıyordu. Siraç'ın tişörtüne asılarak tek eliyle havaya kaldırdığı adamın ise bacağından kanlar akıyordu.

Siraç, kafasını adama doğru yaklaştırıp sessizce, "Siz kimsiniz ki? Senin tasmanı tutanlar kim ki?" dedi. Adamın son haykırışı da yok olunca sanki süt dökmüş kediye döndü ve bakışlarını Siraç'tan kaçırdı.

Siraç ise bu korkuyu teşvik ederek bağırdı, "Bak bana!" dedi.

Adamın yüz ifadesini göremiyordum ama kocaman cüssesinin Siraç'ın ellerinde titrediğine şahittim. Nergis kollarımdan tutup beni döndürmeye çalışırken hissetmiyordum bile.

"Cehennemde söylersin o zaman, senin o tasmanı takanları da senin gibileri de aynı kuyuda üst üste ateşe vereceğim!" dedikten sonra adamın

yüzü dibindeyken şakağına dayadığı silahı ateşledi ve sıçrayan kan asfalt zemini boyamaya başladı.

Bir hayvanın acıyla inleme sesi kulaklarıma ulaştı ama gördüğüm görüntü ve bu sesi duyan Siraç'ın ölü gözlerle bana bakışları arasında sesin kimden geldiğini anlayamıyordum.

Kucaklandığımı hissettiğimde idrak ettim. Yaralanmış bir hayvan gibi acıyla inleyen kişi bendim.

Bir adamın ölümüne şahit olmuştum. Siraç'ın ayaklarının dibinde yatıyordu. Yerde kan gölü oluşmuştu. Her yerde kan vardı. Her yerde ölü vardı. Her yerde ölüm vardı.

Babamın ölümünde olduğu gibi insanlar ölmüştü ve arabanın içine zorla sokulana kadar gözlerini benden ayırmayan adam, bunlardan birini gözünü kırpmadan öldürmüştü.

Arabaya bindikten sonra Nergis yanıma oturdu. "Dönme dedim sana. Nasıl elimden kurtulursun?" derken sesi yüksek değildi. Hatta uzaktan geliyordu sanki.

Kulaklarım uğulduyordu.

"Elif!" dedi sonra. "Elif, kendinde misin?" derken şoka girdiğimin farkındaydım.

Beni sarsarken boş bakışlarla yüzüne bakıyordum. Yolun kısa bir süre sonra bittiğini, bahçede endişeli bir şekilde volta atan Eylül'ü gördüğümde fark edebildim.

Arabanın kapısı açılırken ayaklarımın varlığını bile unutmuştum. Zaman durmuş gibiydi.

Zaman, ölümle ölmüş gibiydi.

Nergis koluma girmiş, yürümeme destek oluyordu. Bana doğru gelen Eylül'ü gördüm ama her şey pusluydu. Arkama baktığında bir arabanın daha acı frenini duyduğumu sandım ama bu artık bir sanrı da olabilirdi. Sonra bahçeye girmeden önce kolumda güçlü bir elin varlığını hissettim. Kafamı döndürdüğümde onunla karşılaştım. Zaman onunla tekrar uyandı.

İşte, tam o anda bütün ipler koptu. Göğsüne vurup geri çekilirken, "Uzak dur benden!" diye bağırdım. Tekrar kollarımdan tutarken lacivert gözleri cesetleri gömmüştü bile.

Eylül müdahale etmeye çalıştı. "Siraç, bence sırası değil," dedi ama ilk azarı o yedi.

"Bugün yaptığın hatalarla kotanı doldurdun, Eylül. Senin hesabını sonra keseceğim."

Eylül vicdan azabıyla geri çekildi ve bana özür dilercesine baktı.

Siraç beni arka bahçeye doğru sürüklerken, "Bırak, Allah'ın cezası! Dokunma bana, yaklaşma bana!" dedim. Sesim bağırmaktan çatlarken yalpalayıp kapıyı ayağıyla sert bir şekilde kapattı. Camlar titredi bu öfkesiyle ama benim umurumda değildi.

Göğsüne vurup kollarından kurtulmaya çalışırken beni yere bıraktı. "Sabrımı zorlama!" derken sesi de yaptığı zulüm kadar sertti.

Umurumda değildi çünkü benim sabrım çoktan tükenmişti. "Senin yüzünden ben her gün ölümü yaşamak zorunda mıyım?" İnledim acıyla, ellerim havaya kalkarken ağlamaya başlamıştım.

"Ne gördüm orada ben, sen bunu biliyor musun? Ölümü, korktuğum ölümü. Babamı benden alan ölümü!" Yüzü bir anlığına sarsılır gibi oldu.

İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Ben kandan kaçarım." Göğsüne vurdum. "Sen kana bulanıksın." Tekrar göğsüne vurdum buz tutan kalbi beni duyar belki diye. "Ben silahtan kaçarım." Belinde duran silaha baktım. "Sen onunla ölüm saçarsın." Bir kez daha vurdum göğsüne zincirlerimden kurtulurum belki diye. "Ben sevdiklerimi benden alan ölümden kaçarım." Boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. "Sen ölümsün. Ölüm senden hiç ayrılmıyor." Kendi sözlerim beni yıkmıştı.

Ağlayarak yere çöktüm. "Allah rızası için! Kendim için korkmuyorum ama ne olursun bırak beni. Sevdiklerim var benim. Sürekli tehlikedeler çünkü yanımda sen varsın. Ben bu korkuyla yaşayamam."

Bana doğru eğildi. Belinden silahı çıkarırken silahtan korktuğum için geriye doğru bir adım attım.

"Benden korkuyor musun?" diye sordu sakin bir sesle. Lacivert gözlerindeki ölümün tabakası kırıldı. İlk defa tedirgin hatta hayal kırıklığıyla dolu bir hâlde gördüm onu.

Umursamayıp ona daha fazla acı çektirmek istedim ama kontrol bende değil gibiydi. Dudaklarım titrerken silahı gösterdim. "Ondan," dedim küçük bir çocuk gibi. "O benden en sevdiğimi aldı."

O ise bana acımadı. Silahı bana doğru uzattı. "Hayır, hayır, hayır!" dedim acıyla inleyerek.

Ellerimden destek alıp zeminde geriye doğru kaçmaya çalıştım ama izin vermedi. Silahı elime tutuşturduğunda yüzlerimizin arasında kısa bir mesafe vardı. Silahı göğsüne doğrulttu. "Öldür beni, Gün Işığı," dedi.

Değil öldürmek, ölümün varlığından bahsetmek bile istemiyordum ama beni maruz bıraktı. Başımı hızla olumsuz anlamda sallarken, "Öldür beni, yalnızca bu şekilde biter," dedi ısrarla.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Lacivert gözleri dudaklarımd laşırken karşısında zelzeleye tutulmuş gibiydim.

"Haydi," dedi teşvik edercesine. "Son bir soluk alayım yanı ba sonra cezamı kes."

Sanki bu ölüm ona bir lütufmuş gibi söylüyordu bunları. "Yapa Allah rızası için bırak," dedim elimi silahtan kurtarmaya çalışırken. Al nıma değdi. "O zaman kalbine girerim." Eli tam kalbimin üstünde d "Burası benim olur."

Yine kafamı olumsuz anlamda salladım. "Asla, asla izin vermem!" de

Dudakları, dudaklarımın önünde kıpırdadı. "Sen beni öldürme benim önümde kimse duramaz. Sen bile duramazsın." Bu son fırsatı gibi söyledi bunu ama istemedim, yapamadım. Aramızdaki silah düş yerde tok bir ses çıkardı.

"Kör bir adamı güneşle yüzleştirdin sen, Gün Işığı." Dudakları y ğımdaki gözyaşlarına dokundu. "Onu zincirliyken öldürmen için fırsat verdim." Dudakları tenimi yakmıştı. Elleri kollarımda dolandı. " sen onu serbest bırakmayı tercih ettin." Lacivert gözleri gözlerime d "Madem derdin sevdiklerin; ben niye onlardan biri, o sevginin ta ke olamıyorum?"

Kıskançlıkla söylemişti bunu, sanki takıldığı tek şey onu sevdiklerin ayrı tutmamdı. "Ben böyle bir adamı asla sevmem çünkü," dedim ye eder gibi. Ama onun için bunun bir meydan okuma olabileceğini unutt

O ise bu sözlerimi tam olarak meydan okuma gibi kabul etti.

"Ben o kalbe gireceğim," dedi. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Girersen öldürürsün."

Hafifçe gülümsedi. "Ben o kalpte öleceğim." Tekrar başımı olumsuz lamda salladım. Çok korkuyordum. "Benim kalbim mezarlık değil!"

Dudaklarıma yaklaştı tekrar. "Orada da tek olurum." Dudakları bir n kadar uzaktaydı. Soluğumla soluklandı, nefesimle nefes aldı. Aram oluşturduğu her neyse adı yoktu bende. Sanki bir ritüeli tekrarlıyor, ben uğurda kurban ediyordu. Bu hissiyatla titrerken artık resmen sarsılıyord

Beni kaldırıp kucağına aldı. "Kaybettin."

Kış bahçesinden çıkarken yüzüme direkt vuran keskin ışıkla sarsıld Gözlerimi yummak istedim ama kaçamadım.

Dış kapıya yönelirken titreyen sesimle sordum: "Nereye götürüyo beni?" Dimdik önüne bakıyordu. "Evimize!" dedi arabanın kapısı açılır "Tamamen bize ait olan eve."

Sanki onun tarafından bir kaleye hapsediliyordum.

13
KALE

Kaliteli maun ağacından yapılmış masanın arkasında sessizce oturan ihtiyar, karşısındaki ölümle sürekli dans eden genç adama, Siraç'a baktı.

"Çakılı'yı niye şimdiden kullandın?" dedi. "Bu plan nişan sonrası içindi. Emir elinden kurşun yiyince ortalığı ayağa kaldırmış. Sinsiliğinin arkasında nasıl bir korkak olduğunu biliyorsun. Şimdiden sona yaklaştığını hissettirmen iyi olmadı."

Genç adam hissiz bir ifadeyle ona baktı. Ayakta duruyordu, ellerini arkasında bağlamıştı. Gündüzünün parlak ışığı, sert yüz hatlarını biliyordu.

Lacivert gözleri ölümle kararmıştı. "Keyfim istedi," dedi.

"Keyfin mi istedi?" İhtiyar bu cevabı asla beklemiyordu. Ayrıca her adımını planlayan bu adamdan böyle bir cevap gelmesi garipti.

"O keyfin, intikamın değil de başka biri için bunu yapmış olabilir mi?" Bir umut sordu ihtiyar ve cevap alamayınca bu umudu daha da alevlendi.

Çünkü sustu Siraç. İhtiyar ise konuşmaya devam etti:

"Peki ya Elif?" dedi açık açık. "Ya ona beklediğimizden fazla odaklanırlarsa? Bu sefer onu korumaktan kendi planını uygulamaya fırsatın olmayacak."

Yaşlı adam umutla bir tepki bekleyerek genç adama baktı ve ilk defa istediğini aldı. Siraç'ta gerçek bir tepki gördüğü ilk an bu cümleden sonra oldu.

Kaşları çatılmış, intikam haricinde donuk olan lacivert gözlerinde ilk defa farklı bir ateş yanmıştı.

Demek ki söylentiler doğruydu.

Yıllardır öfke hariç hiçbir şey hissettiremediği bu çocuk, sonunda gerçek bir insan gibi tepkiler vermeye başlamıştı. Bunu Elif'in yalnızca Siraç'ın hayatına girmesiyle başardığına inanamıyordu. O kız bir mucizeye sebep olmuştu.

Bu yüzden bu farklı tepkiyi deşmeye devam etti yaşlı adam. "Gerçekten amacın onları kışkırtmak mıydı yoksa kızı korkuttu diye intikam mı aldın, evlat?"

Sessiz kaldı genç adam bir süre. Cevabını içten içe bilse de yalan söylemek işine geldi.

"İntikam benim tek sebebim, ihtiyar. Elif de intikamın bir parçası. Sen bunu benden daha iyi biliyorsun."

Biliyordu ama "acaba" diyordu. Acaba karşısındaki adam doğruları mı söylüyordu? Çünkü aldığı istihbarata göre uyku problemi gittikçe artıyordu Siraç'ın ve bunun sebebi ise Elif'ti.

Her gün nefes almadan çalışıyor olsa bile geceleri asla ortalıkta olmuyordu. Mutlaka bir saatliğine de olsa kızı görmeye gidiyordu.

Bu gerçek onu umutlandırıyordu. İhtiyar gibi adamlar ise umudu değmeyi severlerdi. Oyunlarla ve imtihanlarla bunu yapmaları ise en çok işlerine gelen şeylerdi.

Elif

Ön koltukta bacaklarımı kendime çekmiş, alnımı cama yaslamış, hızla akıp giden yolu izliyordum. Yanımdaydı, kocaman bir sessizliği olsa da gözlerinin üzerimdeki adımlarını hissedebiliyordum.

"O eller..." Boğazımdaki düğümü gidermek için yutkundum. "Neden yolladılar?" dedim kısık bir sesle. Ona bakmıyordum ama sanki bakmamı istiyordu, hissedebiliyordum.

"Misilleme," dedi sadece.

Kafamı ona doğru çevirdim. Tahmin ettiğim gibi yolu değil, beni izliyordu. Lacivert gözlerinden ölüm gitmişti. Ama sımsıkı kapatılmış dudaklarının ardında hâlâ sırlar, korkularım vardı.

"Kalp atışımı hissetmeye çalıştığın..." Duraksadım. Hâlâ konuşmakta zorlanıyordum. Gözlerim doluyordu. Ağlamamaya dair ettiğim o yemin bugün bozulmuştu. "O gece olanlarla alakası var mı?"

Gözlerime baktı tekrar. "Vereceğim cevap gözyaşlarının dinmesine yeterli olacak mı, Gün Işığı?" dedi.

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. Gözyaşlarımı izliyordu. "İstemsiz oluyor. Duracağım." Ona doğru döndüm. Derin bir nefes aldım toparlanmak için. "Cevap verecek misin?"

İlk defa iç çektiğine şahit oldum. "Artık korkmaktan vazgeç."

Bana doğru döndüğünde geri çekilmemek için kendimi tuttum. Göğsüme yakın bir noktada birleştirdiğim ellerime baktı. Titriyorlardı. "Senden değil, yaptıklarından korkuyorum."

Sanki buna inanamıyormuş gibiydi hâli. "Vazgeç o zaman," dedi sanki aksi mümkün değilmiş gibi.

Aynı sebepleri sunmaktan ve aynı cevapları almaktan yorulmuştum.

"Sen benden gerçek bir evlilik beklediğinin farkındasın, değil mi?" Bu konuyu konuşmaktan bile utanıyordum aslında. "Sadece zaruri temas bahsinden uzaklaşalı çok oldu."

Cevap yoktu ama o cevabın ne olduğunu gösteren bir an yaşamıştık zaten. Şahit olduğum ölüm de cabasıydı.

"Üstelik bana hiçbir söz de vermiyorsun," dedim, mantığımın sözlerini dile getirirken çaresizdim de. O ise tekrar yola bakmaya başlamıştı. "Nasıl hem öleceğini dile getirip hem de seni sevmemi bekliyorsun?"

"Bilmiyorum." Soğuk, manasız bir cevap ve kocaman bir kaçış cümlesiydi bu.

Daha yeni geçirdiğim sinir krizine yakın olmasam da öfkelendim. "Benim kalbim senin oyuncağın değil, Siraç," dedim. Adını söylerken kendimi garip hissediyordum. Sanki ruhumda iz bırakan bir damga gibiydi. "Sırf sen istedin diye ne seni severim ne de seni yüreğime kabul ederim çünkü elimden her şeyi aldın." Çaresizlik sesimi titretti. "Bir tek kalbim kaldı."

Bana baktı ve bir ara sokağa giriş yaptı. Öfkesi gözlerindeki bakışı, yüzündeki sert hatları karartmıştı.

"Ben acımasız olduğumu asla inkâr etmedim," dedi konuyu yine çarpıtarak. Sanki tek takıldığım nokta buymuş gibi... "Bunları yapmasaydım kendi arzunla bana gelecek miydin? Düşmanını bilmeseydin kaçmak sana kolay gelmeyecek miydi? Anneni elinden almasaydım sürekli onun arkasına sığınmayacak mıydın, Elif?"

Sinirlendiği zaman adımı kullanıyordu, bunu ayırt edebiliyordum artık. "Yöntemlerim acımasızca ama doğru sonuç veriyor. Bu her zaman böyleydi."

Ellerimi göğsümde kavuşturdum. "O zaman yöntemlerinin sonuçlarına katlanmayı da öğreneceksin."

İki büyük arabanın yan şekilde park edilebilecek genişlikteki siyah, demir kapının önünde durduğumuzda simsiyah giyinmiş, ellerinde uzun namlulu silahları olan korumalar, patronlarını selamladılar.

Kapı ağır ağır açıldığında kalın duvarların üstündeki küçük, siyah kulübelerdeki korumaların zırhlı arabayı izlediğini tam olarak göremesem de hissedebiliyordum.

Bir diğer zırhlı olduğunu tahmin ettiğim siyah, demir kapı geniş bir taşlı yola açıldı. İçeri girdiğimizde kendimi farklı bir dünyaya giriş yapıyormuşum gibi hissettim. Taşlı yolun sonunda yükselen malikâne, tam olarak onun kalesi olarak tanımlayabileceğim şekilde büyüktü. Taş kaplı duvarları, geniş pencereleri ile devasaydı.

Düz duvarları toprak tonlarına boyanmıştı. Çatısı bile bir ev kadar hacimliydi. Asimetrik bir yapısı vardı ama genişliğinin bir top sahasına eş değer olduğunu iddia edebilirdim.

Yolun kenarında bulunan çim arazide düzgünce budanmış, baharı haber veren ağaçlar ve doğru saydıysam dört tane küçük çeşmesi bulunan havuz vardı. Üstelik yapay ışıklandırmasıyla geceyi renklendirdiği de belliydi.

Evin önündeyse geniş araziye göre şekillenen, malikânenin bir cephesini kapatan genişlikte bir havuz vardı ve kış olmasına rağmen suyu pırıl pırıldı.

Muhtemelen alttan ısıtmalıydı ki donmamıştı. Araba kapalı otoparka inen yokuşa yönelmek yerine evin önünde durdu. Malikânenin etrafındaki küçük evleri de o zaman fark ettim. Bir derebeyinin arazisindeydik sanki. Ahalisi kalesinin çevresinde çalışırken, büyük kalesiyle onları gözetleyen bir derebeyi... Tek bir farkla; bu kale sahibinin kalesi oldukça büyük ve görkemliyken, ahalisinin evleri de küçük olsa da bir o kadar görkemliydi.

Ormanda yaşamayı delicesine arzulatan türden ahşap evlerdi. Kontağı kapattığında bana döndü Siraç. Ona baktım. "Gerçekten de kalene getirmişsin beni," dedim şaşkınlığımı gizleme gereği duymadan.

"Senin..." deyip duraksadı. Kaşlarım çatıldı, arabadan inerken soru sormak için onu takip edeceğimi bilecek kadar zekiydi.

Nitekim ağır kapıyı açıp taşlı yola adım attığımda onun peşine takılmak zorundaydım. "Nasıl benim?" dedim. Ahşap gibi görünen iki kapılı giriş kapısının önünde durdu.

Cevap vermeyi tabii ki tercih etmemişti. Kapıyı Eylül'ün evinde çalışan Emel teyze açtığında, ilk defa bu kadar lüksün içerisinde samimi bir şaşkınlığa düştüm. Emel teyze tonton, yaşlı bir kadındı. Yemeklerde bize yardım ediyordu ve onu burada görmek beni mutlu etmişti.

Artık burada yaşayacağını öğrendiğimde ise kendimi bir nebze rahatlamış hissettim çünkü bahçede korumalarla birlikte çalışanlar görmüştüm. Kendimi asla böyle bir ortama ait hissetmiyordum. Emel teyze benim tutunabileceğim tek dalımdı şu an.

Biz girdiğimizde o işi bittiği için çıktı. Kapı kapandığında koskocaman malikânede yalnız kaldık.

Siraç elini belime koyarken irkildim. Bunu hissetse de elini çekmedi. Ahşap zeminli geniş hol, yapay taş ve ahşap duvarlarıyla karşımdaydı.

Sanki üstüne eklemeler yapılmış gibiydi.

Giriş o kadar genişti ki evin sol tarafı rahat ama bir o kadar pahalı olduğu belli olan tarçın rengi avangart koltuk takımı, bir duvara boydan boya sabitlenmiş krem rengi gösterişli televizyon ünitesi ve kiremitten yapılma yapay şömine olmasına rağmen hâlâ boş gözüküyordu.

Sağ tarafta ise üzerinde kafesinden kurtulmuş bir serçenin resmedildiği tablo ile kapatılmış asansör, ahşapla kaplanmış ve ışıklandırılmış merdiven ve geniş girişinden dolayı gözüken mutfak girişi vardı.

Yine de samimi bir şekilde döşenmeye çalışıldığı bariz belliydi, sanki burası daha önce çok soğuktu da sonradan sıcak bir hâle dönüştürülmek için uğraşılmıştı.

Siraç, "Eylül'ün işi," dedi sanki gözlerimin izlediği yoldan düşüncelerimi yakalamış gibi. Zaten ruhumu izlermiş gibi bakan lacivert gözlerinden bu yüzden korkuyordum. Sanki beni gecesinin güzelliğiyle kandırıp düşüncelerimi çalıyordu bu anlarda.

"Çok güzel cidden," dedim. Lüksü sevdiğimden değildi ama genişliğinden dolayı ürkütücülüğü haricinde, buraya bir yuva havası verebilmek için çok uğraşmıştı Eylül.

Bu bariz belliydi. "Kaç katlı?" dedim kendimi tutamadan.

O sırada eve değil, bana bakıyordu. Evine bakıyormuş gibi bir bakıştı bu. Kendimi yine kapana sıkışmışım gibi hissettim.

O ise yaşadığım iç çatışmadan habersiz, "Burası da dâhil dört. İlk kat benim çünkü çalışma odam var. Diğer katlar senin," dedi. Bunu sıradan bir şeymiş gibi söylese de bizim evimiz olduğunu her fırsatta vurgulaması tuhaf geliyordu. Eli belimde dolaştı.

Teması usulcaydı ama etkisini inkâr edemezdim. "Eylül çatı katında sana bir sürprizi olduğunu söylemem için başımın etini yedi. Birazdan damlar buraya."

"Gelecek mi?" dedim. "Ayrıca ne sürprizi?" Heveslenmiştim çünkü burada tek başıma kalmak, tek başıma mücadele etmek demekti.

Başıyla onayladı beni ama sürpriz hakkında bir şey söylemedi. Bu sırada elinden kurtulmak istesem de parmaklarını belime bastırınca pes ettim. "Senin cidden kuru inadın var, Siraç," dedim.

"İnat değil, çaba." Sanki hâlâ sadece onun gördüğü gerçekleri bana idrak ettirmeye çalışıyordu. "Burası bizim, farkında mısın Gün Işığı?" Tıpkı bana ne yaptığını idrak etmemi istediği gibi varlığına da ikna olmam için sürekli bir çaba içerisindeydi.

Onunki inatsa benimki de inattı. "Katlar ayrıymış. Yani sen benim katlarıma giremez misin?" diyerek onu kışkırtmak, o anki tek çaremdi çünkü temas ederken attığı bakış sanki yine o hasrete tabiydi.

Başını eğdi, bana *sence* der gibi bakarken kaşlarım çatıldı. Kendi evimdeyken bile odama giren adamdı bu. Ben ise hâlâ sınır koyma peşindeydim.

"Şimdilik odan ayrı," dediğinde ise topuklarımı kıymetlime vura vura kaçmak istedim. Fazla gelmişti. Önce korumanın ölümü, sonra Esin

Hanım, Selvi'nin yazdıkları, gözümün önünde öldürülen adam ve beni hapsedişi. Hepsi üst üste gelmişti.

Gerçeğe bizzat şahit olmuştum ama sözlerimle beni yaraladığı gibi yaralansın istedim.

"Hani sen insanlara temas edemiyordun?" dedim acıtırcasına. "O kadın ise aksini inkâr edercesine yazmış o notu. Yoksa bu da mı yalan?"

Gözümün önünde ağır ağır buz kesişini izledim. Sanki bana olan hislerinin üstüne tek tek tuz basmıştım.

"Kendini masum göstermek için mi böyle bir rol oynuyorsun?" dedim kendimi zorla elinden kurtarırken. Bu sefer izin verdi. "Çünkü bu haddinden fazla ilgin, bana başka şeyler düşündürüyor."

Bunca zamandır kırılan bendim ama bu cümleler benim de canımı yakmıştı çünkü onun yaşadığı ama benim bilmediğim tüm geçmişine saygısızlık ediyormuşum gibi hissettim.

Benden bir adım uzaklaştı. O bakışlarda ölse bile artık benden yaşam dilenmeyeceğine dair bir yemin görür gibi oldum.

"Eylül gelir birazdan. Onunla gezersin evi," dedi ve evden çıkıp gitti. Kapıyı çarpsaydı belki bu kadar etkilenmezdim ama kapıyı yavaşça kapatıp giderken sanki kızgın değil de kırılmış gibi hissettim.

Bu evin de onun hayatının da yabancısı olarak evin ortasında öylece kalakaldım.

Eylül söylediği gibi yarım saat sonra yanıma geldiğinde aşırı mutsuzdu. Aslında hiçbir suçu olmamasına rağmen benden defalarca özür diledi. O da hayatını kendi sınırları içerisinde yaşamaya çalışıyordu.

Onu ikna edene kadar belirli bir zaman geçirdim ki bu sırada benimle evi geziyordu. Ev için gerçekten çok uğraşmıştı, bunu her ayrıntısından haberdar oluşundan bile anlayabiliyordum.

Eylül'ün, Siraç tarafından bahsedilen sürprizi ise çatı katındaki gökyüzü odasıydı. Tavanı boydan boya cam kaplı olan bu odada rahat edebileceğim her şey mevcuttu. Aralarında yuvarlanabileceğim yastıklar, sevdiğim her tarzdan kitapların bulunduğu küçük bir kitaplık vardı. Minik bir buzdolabı bile mevcuttu burada.

Tam manasıyla bir keyif odasıydı. Her ayrıntı âşık olduğum özellikleri barındırıyordu. Üstelik benim için düşünülmüş gibiydi. Nitekim öyle olduğunu öğrendim.

"Siraç istedi," dedi Eylül odayı gezdirirken. "*Ağzını ara; bir evde neyi çok seviyor, hangi renkleri daha çok beğenir, sor mutlaka,* diye resmen darladı

beni. Sen de kış bahçesinde otururken gökyüzünü izlemeyi ve camlı odalara bayıldığını söyleyince aklıma böyle bir fikir geldi."

Siraç'ın adı geçince bir nebze yükselen modum tekrar düştü ama bu, Eylül'ün ondan ilk bahsedişi olmayacaktı.

Alt kattaki oyun odalarını benim için düşündüğünü söyledi, *bowling*den tutun da her türlü yetişkin oyunları bulunan bir eğlence alanı gibiydi burası. "Dışarı çıkamadığında arkadaşlarını çağırması için," demiş Eylül'e.

Mutfakta en sevdiğim renklerle, toprak tonlarında döşenmiş geniş tezgâh boyuna göre ayarlanmıştı. Mutfağın yan kısmında içinden su akan buzdan bir cam vardı. Arkasındaki merdivenin büyük bir havuz, sauna, hamam ve spor salonu alanına indiğini öğrendim.

Genelde pilates yapıyordum, bu yüzden bir bölüm aletli pilates için ayrılmıştı. Ne yazık ki Eylül'ün dediğine göre bu da Siraç tarafından düşünülmüş bir ayrıntıydı. Eylül bana ne tür sporlarla ilgilendiğimi sorduğunda neden şüphelenmediğimi bilmiyordum.

O anlattıkça canım sıkıldı ama asıl, "Çok abartılı değil mi?" diye sorduğumda verdiği cevaplar canımı yaktı.

"Değil, Elif. Hayatında ilk defa kendine harcama yaptığını görüyorum. Yeter ki o kendi için bir şeyler yapsın. Ben yardım etmeye seve seve gönüllü olurum."

Eylül'ün gerçekten Siraç'a bir can borcu varmışçasına büyük bir bağlılığı vardı.

"Niye, bundan önce evi yok muydu?" diye sorarken sesimi de kendimi de soğuk tutmaya çalışıyordum ama Eylül cevap verdikçe daha da kötü hissediyordum.

"Çoğu zaman şirkette olur, pek uyumuyor zaten," dedi. Uyurken sürekli tetikte olmamak için arada Demir'in evinde kalıyordu. O da Demir uyanıkken gündüzleri uyurdu." Bu konu gerçekten canını yakıyormuş gibi genelde güleç yüzü tamamen soldu. "Gerçi uyku dediğime bakma! Bir veya iki saate uyku diyor ama bence yorgunluktan bayılıyor."

Kimseye güvenmiyordu çünkü. Bu sözlerin sonunda çektiğim vicdan azabı gerçekten bana karşı acımasızlıktı çünkü o gece gelmedi, ben de Eylül'ün benim için dizayn ettiği yatak odasında, kafamda sürekli Eylül'ün sözleri döndüğünden asla uyuyamadım.

Gerçi bu olay yaşanmasaydı da uyuyamazdım çünkü maruz kaldığım bir ölüm vardı ama yine de bu konu aklımda dönüp duruyordu. Sabaha kadar yatağımda yatarken aralık olan kapıya ve hareket edip etmediğine baktım.

Gelmedi. Namaz kılıp uyuduktan sonra babamın mezarındaki kargayı ayağı yaralı gördüm. Yüzüme hiç bakmadı, seslendim ama duymadı. Uyan- dığımda ise sanki o da bana kırgınmış gibi hissettim.

Bu sabah da aynı ritüel bir işkence gibi devam etti. Eylül benimle birlikte evde kalmıştı. "Siraç gelmeyecekmiş eve, akşam yurt dışına uçacakmış," de- diğinde nedenini sormak istemedim aslında ama Eylül'ün bakışlarında bir sorgulama vardı. "Tamam," deyip kahvaltımı etmeye devam ettim, o ise sorgulamayı bırakmadı.

"Normalde yarın sınavın var diye hayatta yerinden kıpırdamazdı Siraç. Aniden ortaya çıkan bu plan hiç hoşuma gitmedi."

Başımı kaldırıp bu sefer ona baktım. "Bir sorun olur mu?" diye so- rarken ilk defa tam manasıyla endişelendim. Yarınki sınav geleceğim için önemliydi. Sınava giremezsem biliyordum ki kendimi toparlayamazdım. Bu yüzden Eylül *bilmiyorum* dercesine omuz silktiğinde telaşlanmam gayet normaldi.

"Bu sabah geldi. Belgelerini verdi hatta bana. Eldivenlerini birkaç haf- tadır giymiyordu ama bugün yine eldivenliydi. Keyfim kaçtı eldivenle- rini görünce." Gerçekten de dün yaşanan onca olaya rağmen bugün daha mutsuz görünüyordu. "Seninle tanışmadan önceki gibiydi, yani tam buz misali."

Yüzünde alaycı bir ifade belirse de gerçekten bu hâline üzülüyordu. Beni ilgilendirmezdi, ilgilendirmemeliydi ama yine de salak gibi sordum.

"O eldivenleri takma sebebi tam olarak ne?" diyerek dün gece onu ya- raladığım noktaya bir teminat aradım kendimce ama bana o teminatı ver- medi Eylül.

"Tahmin etmişsindir, Elif," dedi Eylül. Elindeki çatalı ve bıçağı bıraktı. Ben de *bilmiyorum* dercesine omuz silktim.

Yapma dercesine baktı bana. "Çok uzun bir süre boyunca şiddet gören hiçbir çocuk, kendi isteği dışında bedenine dokunulmasına izin vermez." Şiddete uğradığını tahmin etsem de yüzüme karşı söylemiş olması ağırına gitmesine sebebiyet verdi. "Uyuyacak kadar bile güvenmiyorken sence do- kunabilecek kadar güvenir mi?"

Bana güvenmişti. Görünen o ki baştan itibaren bana güveniyordu ama açık aramak için inatla sormaya devam ettim.

"Hiç ilişkisi olmadı mı yani?" dedim.

Başını sağa sola salladı. "Ona dokunamayan ve asla kendini anlatmayan bir adamı kim ne yapsın?"

Bana dokunmuş ve kendi çapında da olsa kendini anlatmıştı.

"Siz bir sorun mu yaşadınız?" diye sorduğunda bir şey söylemesem de ikimiz de cevabın ne olduğunu biliyorduk. Yaşamıştık ve ben, ona güvenemediğim için onun da güvenini yıkmıştım.

Bana yapılanlar karşısında kin tutmaya devam etmem gerekiyordu ama yapamadım. Zaten kafam kâbuslarla, korkularla doluydu. Bir de üstüne Eylül'ün bana gerçekleri söylerken büründüğü acı çeken ifade, kendimi kötü bir insan gibi hissetmeme sebep oldu.

Akşama kadar kafamız dağılsın diye havuzda ve hamam kısmında takıldık, yemek yiyeceğimiz zaman Demir geldi. Onu çok fazla etrafımızda görmüyordum ama Eylül'ün bana anlattığı kadarıyla eğlenceli bir adam olduğunu biliyordum.

Bugün değildi.

Hatta yemek yemesini teklif ettiğimizde, geçen sefer yemeklerim hakkında bana sataşırken bu kez yalnızca teşekkür etmekle yetindi.

Belliydi, bir şey vardı aklında. Ben değil ama Eylül dayanamayıp sordu.

"Şu ağzındaki baklayı biraz daha çıkarmazsan saçını başını yolmam gerekecek, dağ ayısı."

Demir'in tadı kaçık olsa da gülümsedi. "Saçım kısa, bal kazanı."

"Cımbızla yolarım." Aldığı cevaba ben bile gülümsedim.

Sonra Demir bana doğru döndüğünde gülümsemesi soldu. "Yenge," deyince irkilmemek için kendimi zor tuttum. İlk geldiğinde de böyle demişti ve ben *Elif* demesinde ısrar etmiştim.

Yine de aynı yerdeydik. "Acaba bugün şirkete gelsen olur mu?" diye sordu.

Bu kıvranışın altından böyle bir şey çıkacağını biliyordum. Bu yüzden, "Neden?" diye sordum.

"Sorgulamasan." Verdiği cevap bana birini hatırlattığında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"O zaman aklım yok demektir." Onun aksine Demir alınmadan güldü.

Sonra, "Biz, yani genel olarak ben, bizim patronun Kolombiya'ya gitmesi taraftarı değiliz," diyerek açıklamaya girişti. "Eğer o giderse yarın seninle ilgili güvenlik protokollerini teker teker benim uygulamam gerekecek ama eminim ki Siraç tek bir hatamda beni tefe koyar."

Biz dediği kimdi, bilmiyordum ama endişelendiği belliydi. "Yarın o olmazsa daha mı tehlikeli olur?" dedim.

Olayı kavramışım gibi işaret parmağını bana doğru uzattı. "Hah! Bu işte, tam olarak ana fikir bu, yenge." Ben gülümserken o ana fikrin temasını açıklayarak gülümsememi soldurdu. "Üstelik gitmesi de pek hayra alamet

değil." Belliydi çünkü Selvi'nin yaptıklarından sonra o düşen eller şeylerin başlangıcı gibi gözüküyordu.

"Peki, benim ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. Çok da gözükmek istemiyordum çünkü amacından da emin değildim.

Demir, beni ikna edebilme ihtimaline karşı hevesle açıkladı: "Ğini talep et. Zaten baştan beri sana bunu vadetmiyor mu?"

"Başka bir şey yok yani?" diye sorguladığımda yükselen umudu yasanki.

"Karıştırma orasını, yenge," dedi konuşamadığı için karşımda bir şekilde durarak. "Gerçekten açıklayamam."

Bunu zaten tahmin ediyordum ama tahmin ettiğim bir diğer şey raç'ın boşuna yurt dışına gitmediğiydi. Yanımda duran iki kişi de on gerçekten endişelenen insanlardı ve bana bu şekilde çaresizlikle gelbette bir sebepleri vardı.

Üstelik mantığı olmayan bir yanım, bu durumda benim de payım ğunu söylüyordu. Bana hata yapılmış olabilirdi ama bu benim de h taraf olmamı gerektirmiyordu.

Bu yüzden ilk defa sorgulamadan kabul ettim.

"İyi," dedim. "Yarın benim için önemli bir gün. Bir işe yarayacalirim."

Eylül bana sarılırken Demir'in sevinci de aşikârdı. Nergis beni geldiğinde Umut'un da bu işten haberdar olduğunu fark ettim.

Nergis'in yüzündeki endişeyi tam olarak gördüğümde arabada ya oturuyordu. Arabayı kullanan Demir'di. Yanındaki koltukta Eylül yordu.

"Ne oldu, niye endişelisin?" dediğimde önce bir şey söylemedi edince derin bir iç çekti. "Nasıl olsa patron her türlü canımıza oku diyerek bana döndü. "Patronun ona gittiğimizden haberi yok," dedşeli olduğu şeyi ortaya dökerek. "Demir Bey özellikle haber vermeiçin emir verdi ama bizim de onun da böyle bir yetkisi yok ve Sira ondan habersiz kuş uçmasına izin vermez. Kısacası başımız büyük b

Durumun ciddiyetini, Demir ve Eylül'ün nasıl büyük bir risk aldık ilk defa o anda tam olarak fark ettim. Hatta herkesin. Yanımdaki Ner korumaların şefi olan Umut Bey'in... İşte o vakit ne kadar çaresiz olrını bir kez daha hissettim, onlar Siraç'la aralarının bozulması pahasıişe girişmişlerdi ve tek umutları bendim.

Ya da bu ilk denemeydi. Bunu çok sonraları öğrenecektim.

Nergis'i *anladım* dercesine onayladıktan sonra sessiz kaldım. rime binen yükü hissetmemeye, korkmamaya çalıştım. Kimse bana

beklenti içinde olamazdı. Hazırlanırken Eylül'e ne yapacağımı bilmediğimi söylemiştim.

O da bunun farkındaydı. Sadece deneyecektim; şu an her ne yapıyorsa onun için, kendi çıkarım için.

Sonunda şirkete varmıştık. V şeklindeki ışıklandırması şehrin en gösterişli gökdeleninin üstünde ışıldıyordu. Işıklandırmanın üstünde bir çalışma olmalıydı çünkü inşaat araçları, şirketin ağaçlandırılmış bölümüne doğru yığılmıştı.

Dışarı çıktık. Şehrin soğuk ayazı yüzüme çarparken Nergis belime dokunarak bana eşlik etti. Eylül, Demir'in yanındaydı. İçeri girdiğimizde mazi aklımda canlandı. İkidir buraya gönüllü olarak geliyordum. Akşam ışıklarıyla geniş lobi daha da güzel gözüküyordu ama tam manasıyla odaklanamadım bile.

Asansöre ilerlerken Eylül ve Demir durdular. Eylül, "Siz devam edin. Biz burada bekleyeceğiz, bir şey olursa Umut ve Nergis bizi çağıracak," dedi.

Sanki kapının önündeki son direnç olmak istiyorlardı.

Ne yapmak istediklerini anladığımda geniş asansöre korumalarla birlikte bindim. Beyaz koridorda bir kez daha yalnız yürüdüm. Camla çevrili odaya girdiğimde de yalnızdım.

Umut birazdan geleceğini söylemişti. Görünen o ki Selvi'ye yardım eden koruma yakalanmıştı. Onu sorguluyordu Siraç. Bunu duyunca sessizleştim. Paltomu çıkarıp odanın bir köşesindeki askılığa astıktan sonra siyaha boyanmış odadaki deri koltuklardan birine oturdum.

Askılıkta Siraç'ın da ceketi vardı. Ne kadar garipti, baştan aşağı giydiği bir şirket sahibi kılıfı vardı. Bu kılıf ona tam oturuyordu ama ardındaki katili ben görüyordum.

Ardında acı çeken adamı da ben görmüştüm.

Derin bir nefes aldım. Hızlanan kalbimi sakinleştirmek istedim, o an için en küçük sorunum buydu aslında. Ne yapacağımı bilmemek, daha çok gerilmeme sebep oluyordu. Kapı açıldığında yerimde sıçramamak için deri kolçaklara tırnaklarımı batırdım.

Beni saniyeler içinde fark etti. Üzerinde gri gömlekteki kırmızı lekeleri gördüm. Kan olduğunu tahmin etmek zor değildi. Kolları katlanmıştı. Kollarındaki sarı tüyler ıslaktı, muhtemelen yaptığı işkencenin izlerinden kurtulmak için yıkamıştı.

Lacivert gözleri üzerimde kilitlendi. Dışarıdaki soğuk bir hiçmiş gibi geldi. Rüyamda sıklıkla gördüğüm gözlerdi bunlar. Yine içindeki mezar kazılıyordu okyanusa gömülmek üzere. "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Soğuğun katmanlarında aşındı sesi. Titrememek için *keşke paltomu da karmasaydım*, dedim içimden.

"Seni görmem gerekiyordu." Konuşurken sesim titremişti. Kendime kızdım. Yüzümü buruşturmamak benim için çok zordu. Bir anlığına gözleri yüzümde dolaştı. "Haber verilmedi," derken her şeyi çözmüş gibi bakıyordu. Bana doğru yürüdü.

"Yurt dışına mı gideceksin?" Titrek bir nefes aldım. "Üstelik yarın sınavım var."

Tepeme dikildiğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Gözlerimi kaçırmazdım. Kendim ise hiç kaçamazdım.

"Bu seni mutlu etmez mi? Uzaklaşmam sana iyi gelmez mi?"

Pişmanlık içimi sararken dik durmaya zorladım kendimi. Pes etmemek için duygularımın bile gölgesine sığınamazdım.

"Hayır, mutlu etmez," dedim lacivert gözleri gözlerimden bir an olsun ayrılmazken. "Baştan beri bana verdiğin sözü de tutmamış olursun."

Bu cümlemden sonra biraz olsun varlığını gösteren hisleri de dondu sanki. Bir adım geriye çekildi. "Git, Gün Işığı," dedi sert bir sesle. "Seni benden habersiz buraya getirenler hesap verecekler."

Ayağa kalktım o uzaklaşınca. "Tabii, sen yokken bir şey olmazsa," dedim kaşlarımı çatarak.

Bana dönmeden önce siyah kapaklı dolaplardan birinin önünde durdu ve bir düğmeye bastı.

"Ne biliyorsun sen?" dedi öfkeli bir sesle ama sinmedim.

Kumral saçları darmadağınıktı. Alnına dökülen birkaç tutam bile onun gibi öfkeliydi sanki. "Bugüne kadar sen buradayken yaşadıklarımı. Yetmez mi?" dediğimde şüpheyle baktı bana, sonra hızlı bir şekilde gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Gözlerim büyürken far görmüş tavşana benzediğime emindim.

"Ne..." dedim kekeleyerek. "Ne yapıyorsun sen?" Arkasında kalan dolaptaki gömlekleri fark etmekte geç kalmıştım.

Yanaklarım kızarırken gömleğini çıkardı ve ben kaçamadım. "Soyunuyorum," dedi daha sakin bir sesle. Her tepkimi havada kapıyordu sanki. Kızardığımı görünce, "Giyinmek için," diyerek zevkle devam ettirdi cümlesini.

"Yani sınavımın olduğu gün gideceksin," derken sesimin titrememesi için ellerimi yumruk yaptım. Sonra ortaya çıkan gövdesiyle sorumu da unuttum.

Hayır, etkilendiğim için değildi bu hâlim. Aslında o da vardı. Tamam, yalan söylemeyeyim, en çok o vardı ama etkilenme haricinde tuhaf hissettim kendimi.

Geniş omuzluydu. Kolları kaslıydı, abartısız iki kolumu birleştirsem bir kolunun çeyreği etmezdi. Karnındaki kaslar da oldukça belirgindi, bu da sürekli antrenman yaptığının bir göstergesiydi.

Ama beni bu kadar dağıtan şey sadece fiziksel kusursuzluğu değildi. O kusursuzluğu ile bütünleşmiş kusurlarıydı. Vücudunun her zerresinde yer alan yara izleriydi. Hafif yana dönük olduğu için gördüğüm sırtındaki çizgi şeklinde izler ve gövdesindeki sayısız kurşun iziydi beni bu kadar sarsan.

Kurşun izini iyi biliyordum çünkü babamda da vardı ama sadece bir taneydi.

Siraç'ta ise bıçak yaralarının yanı sıra bu izden sayısızca vardı. Ve sırtındaki izler. Sesli bir şekilde yutkundum. Onlar kırbaç izi olmalıydı. Acımasızca tüm sırtını kaplamıştı.

Beni şaşırtan bir diğer şey ise bir dövmesi olmasıydı. Tam göğsünün ortasında bir *hiç* dövmesi vardı. Bu dövmenin tasarımı diğerlerine nazaran karışıktı ama görür görmez tanıyabilmiştim çünkü bir ara hat sanatıyla da uğraşmıştım.

Bu tasarım çok büyük değildi, hatta son noktası karnının başlangıcında bitiyordu ama o kadar etkileyiciydi ki sanki kendini etiketlemişti. Bir *hiç* olarak.

"Gövdende çoğu insanın ailesine veda ettiği bir savaş gerçekleşmiş," dedim. Ona acımıyordum, onu incelediğimi fark etmesinden kaçmıyordum.

"Hepsini de ben kazandım," dedi. Kendini övmek için söylemiyordu, bunu sesinden anlayabiliyordum. Kendine acımıyor, yaralarını saklamak için hiçbir şey yapmıyordu, hayır. Hatta ilginç bir şekilde kıpırdamadan onu izlememe izin vermişti.

"Onu görebiliyorum. Buradasın," dedim.

Bana doğru bir adım attı ve "Buradayım," dedi.

Sanki başka bir soruya cevap vermiş gibiydi. Soruyu ben sormuşum gibi sesim titredi. O çekim yine aramızdaydı.

"O zaman gittiğinde kaybedebileceğin bir savaşa girmeyecek kadar öfkene ket vurmuş olmalısın," dedim kendimi toparlayıp şimdiki konumuza dönerek.

"Bana hatırlat, Gün Işığı," dedi beni sınarcasına. "Tam olarak ne için gelmiştin?"

Lacivert gözlerinde, göz bebekleri okyanusu yok etmişlerdi, büyüdüklerini görebiliyordum. Ellerimi göğüs kafesime koyup sakinleşmek üzere bastırmamak için önümde birleştirdim.

Beni uğraştıracaktı, belliydi ama ben de buraya gelmişken kaçacak değildim.

"Gitmeni istemiyorum. Bu plan değişikliğinin ve tavrının sebebi [illegible] gün evin girişinde yaptığımız konuşmaysa bu yaptığın da aslında bir [illegible] beni cezalandırmak."

Tam önümde durduğunda kalp atışlarım hoparlöre verilmiş gibiydi. Ç[illegible] nemden tutup yüzüne bakmaya zorladığında üst gövdesinin çıplak old[illegible] ğunun oldukça, oldukça ve oldukça farkındaydım.

"Kendini bu kadar büyük mü görüyorsun?" diye sorduğunda bu cevap karşısında buz kestim.

"Peki!" dedim. Aramızdaki çekim yok oldu, benim zoraki attığım adımın sonucu da yalnızca pişmanlıktı. "Ne hâlin varsa gör!" dedim. "Buraya [illegible] dece kendi çıkarım için gelmiştim."

Benim ani geri çekilişimin ondaki karşılığı aynı şekilde karşılık vermek olmadı. Beni kızdırmak onu mutlu etmiş gibi hafifçe gülümsedi.

"Söylediklerinden dolayı vicdan azabı çektiğin için buradaysan nefesini tüketme, Gün Işığı. Ben her gün ölümle burun burunayım."

"Ama seni buraya getiren vicdanın değilse eğer..." Bir adım yaklaştı. "O zaman..." Bir adım daha. "Sadece *gitme* de. *Benim için özel olan bugün sözünü tut* de."

Daha bu cümleyi kuramamıştım ama benim yerime sözünü hatırlatmıştı.

"Ben de etrafında dönmeye devam edeyim. Öfkemin körü olmaktan vazgeçeyim. Meşgul et beni," dedi. Sesinin titreşimi boynuma vururken beni tutan sadece çenemi saran parmaklarıydı. Bir de kuş gibi çırpınan yüreğim. "Senin yanına gelmek yerine yine mezarlara gitmek zorunda kalmayayım." Başını hafifçe geri çekti. Gözlerim ne yaptığını takip ederken kalbim son dakika gelişmeleriyle sarsılıyordu sanki.

Çenemi tutsak eden başparmağı dudaklarıma doğru uzandı. "Tiksinmediğim tek ten, senin tenin konuşsun, şarkı söylesin," dediğinde kalbim tekledi.

Başparmağı alt dudağımda dolaşırken nefesim kesildi. Ve çıkan ses sanki nefesim boğazımda tıkanmış gibiydi.

Bir başkası yok, diyordu sanki dokunuşuyla. *Senden başka hiç kimse olmadı.*

"Hissettin, değil mi?" dedi alnını alnıma dayarken. Ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Sadece dudaklarıma odaklanmış bakışları, soluğu ve kulaklarımı uğuldatan kalbim vardı.

"Bu," dedi hafifçe dudaklarını dudaklarıma sürterek. "Bunun tanımı yok ama sanki pervaneyim peşinde." Benden izin beklercesine sınırda dolanıyordu, ben de o sınırdaydım. "Ateşin peşinde dolanan ateş böceği gibiyim."

Ona o onayı vermedim. Yine de dudaklarımın üstündeki uyuşukluk tüm vücuduma yayıldı sanki. "Senin varlığının bendeki etkisi tam olarak bu," dedi usulca. Bir nefeslik geri çekildi. "Bir gün ateşte yanacak ateş böceği de."

Biliyordum. Ne kadar bazı şeyleri inkâr etsem de karşımda duran adamla aramızda olan her neyse ben de baştan itibaren hissediyordum.

Sadece inkâr etmek çok daha kolaydı. O da bunu biliyordu. Buraya gelmek, burada durmak ve onunla uzlaşmaya varmak bile benim için çok fazlaydı. Fazla olduğunu bilerek geri çekildi.

Bir adım daha geri çekildi. "Bugün seni bana getiren..." Kalbimi gösterdi. "Yarın seni bana teslim edecek, Gün Işığı."

Kollarını iki yana açtı. Bütün varlığıyla karşımda durdu. Tüm gövdesini, savaşlarını ve kazançlarını gördüm ama en çok gücü gördüm. Bu zamana kadar güce zaafım olduğunu bilmiyordum, onda gördüğüm bu güce karşı bir kadın olarak fiziksel bir hayranlık duydum.

Boğazım kurudu. Bence şu an beyin fonksiyonlarımı yitirmiştim. "Şimdi söyle bana. Gideyim mi yoksa sözümü mü tutayım?" dediğinde bir adım geri çekildim. Olumsuz anlamda başımı salladığımda hafifçe gülümsedi.

Kalbim yerinden hopladı.

"Söyle," dedi. Tekrar başımı olumsuz anlamda salladım. Gitmesini istemedim ama söyleyemedim de. Sanki konuşursam hislerime dair daha fazla şey ifşa edecektim.

"Konuşmayı mı unuttun, Gün Işığı?" dediğinde istemsizce gülümsemem, onu da gülümsetti.

Sonra masaya doğru ilerledi ve birini aradı.

Ses tüm odada yankılandı. "Buyurun, efendim!" diyen Umut'un sesini duyduğumda derin bir nefes aldım.

Normale dönmek için attığım ilk adım buydu. "Hazırlığı iptal et, gitmiyorum," dedi Siraç. "Sadece toplantıyı izliyorsunuz. Yarın raporları da masamda istiyorum. Bir de..." Durdu ve bana baktı. Tehdit hepimiz içindi. "Bir daha benden izinsiz hareket edersiniz başta senin boynunu kırarım, Umut! Sen sadece benden emir alırsın. Benden habersiz hareket ederken Elif'e bir şey olsaydı, kaçacak delik bulamazdınız!"

Sesi anında değişmiş ve gazap yüzünün altında tekrar nefes almaya başlamıştı. "Şimdi gelip Elif'i al. Evimize sağ salim ulaştırın."

"Tamam, efendim," diyen Umut'un sesi rahatlamış gibi geliyordu. Muhtemelen çok daha kötü bir sonuç bekliyordu.

Telefon kapandı.

"Sen gelmiyor musun?" dedim merak ederek. Siyah masanın kenarlarına ellerini koyarak hafifçe yaslandı. Durum bildirimi yapmam gerekirse hâlâ giyinmemişti.

"Hayır, şirkette işim bitmedi, Gün Işığı." Kuşkuyla baktım ona. İşten ceden bahsediyordu muhtemelen, bu hoşuma gitmemişti.

"Gitmeyeceğim," dedi bu bakışıma karşılık olarak.

Bir teminattı bu.

"Ama zamanı geldiğinde de durmayacağımı anlamak zorundasın."

Bu ise kaçamayacağım gerçekti.

Omuz silktim. Bazı şeylerin daha yaşanmadan acısını çekmeye gerek yoktu çünkü.

"Peki!" dedim usulca. O ise yerinde dikleşti ve bana doğru bir adım attı. Kafamda çalan, *işte yine başlıyoruz* çanlarıyla alarma geçtim.

"Giyineceksin inşallah!" dedim gövdesini göstererek.

Lacivert gözlerinde eğlenceli parıltılar dolaştı. "İnşallah," dedi beni taklit ederek. Gülmemek içim kendimi kastım. İlk defa bu kadar rahat davranıyordu.

"Hep böyle dolaşıyormuşsun gibi rahatsın da," dedim açıklama ihtiyacı hissederek. Bana neyse? Nöronlarım benimle alay ediyordu herhâlde bugün. Çalışmayarak...

"Alışmaya meyilliyim sanırım. Yanında rahat hissediyorsam demek ki." Tekrar kızardığımı hissettim.

Kendim kaşınmıştım, o da çekinmeden golünü atmıştı. "Her neyse," dedim ve ayağa kalktım. Konya manzarasını gösteren büyük cama doğru ilerledim.

"Ne kadar güzel..." derken kapı çaldı ve Siraç *gel* dediğinde içeri Umut girdi. Arkamı döndüm. Umut önce patronunun çıplak üst gövdesine, sonra bana baktı. Kızarması sonlanmayan yanaklarım yeni bir akıma ihtiyaç duymadı.

Siraç bir gömlek giymek için nihayet hareket ederken, "Söyle o Eylül ile Demir'e ve bunların ardındaki malum kişiye, işime burunlarını sokmaktan vazgeçsinler," dedi soğuk moduna tekrar dönerek. "Tek sefer müsamaha gösteririm." İşaret parmağını Umut'a doğrulttu. "İkincisinde af dilemeye fırsatları bile olmaz."

Suratımı buruşturdum. En yakınlarını böyle tehdit eden adamın, düşmanına ne yaptığını hayal dahi edemiyordum. Üstelik malum kişi de kimdi? "İyiliğini isteyen insanlara karşı ne kadar da anlayışlısın öyle. Gözlerim yaşardı bu iyi niyetin karşısında," dedim küçümser bir tavırla.

Bana baktı. Kızdığımı gördü ama asla taviz vermedi. "Kararlarımı sorgulamayacak kadar zeki insanları yanımda barındırdığıma inanıyorum," dedi. Elinde gök mavisi gömlek duruyordu ki bu şaşırtıcıydı.

"Umarım yanında kalpleri olmasını da tercih ediyorsundur çünkü senin kararlarına akıl laf etmese bile kalp isyan eder."

Kaşları hafifçe kalktı. "Ona yenik düşenler zayıftır," dedi. Benim kalbim hakkında böyle konuşurken bu cümlesi tuhaf gelmişti bana. İstediği tek taraflı bir şey miydi?

Bu adam kafamı karıştırıyordu.

Umut'un yanına doğru ilerledim. "Hatırlattığın iyi oldu," dedim bu yüzden. "Dediğin gibi kalbime yenik düşmek yerine zeki olmayı tercih ederim ben de."

"Gidelim!" dediğimde Umut benim için harekete geçti. Umut'a izin vermezse yerimden kıpırdayamayacağımı bilecek kadar mantıklıydım en azından. İzin vermişti.

Arkamdan seslendi. "Her iki şekilde de kriterlerime uyuyorsun, Gün Işığı." Homurdanmakla yetindim. Sanki destiizdivaç programında eş seçiyordu kendisine.

Sonra bir kere daha durdurdu beni. "Elif!" diye seslendiğinde başımı çevirip ona baktım. Hâlâ elindeki gömlekle duruyordu.

"Efendim?"

Bu sefer ciddileşmişti. "Yarın yanında olmamı istiyor musun yoksa istediğin sadece korumam mı?"

Bu, düşünmem gereken bir soruydu ve aslında farklı bir cevabım vardı ama yarın benim için özel olduğu kadar zor bir gündü, bu yüzden farklı bir cevap verdim.

"Yarın yanımda kimseyi istemiyorum. Buna annem de dâhil," dedim. Anlamış mıydı, bilmiyordum ama o bir baş onayı verdikten sonra ben de odadan çıktım.

Aşağıya indiğimde yine de gülümsedim çünkü Eylül bir zafer kazanmışım gibi bana sımsıkı sarıldı. İçim bir nebze olsun ferahladı.

"Neyi durdurdum?" dedim. Benim haricimdeki mevzuyu cidden merak ediyordum. Eğer bir şey yaptıysam şayet küçücük de olsa bir bilgi almayı hak etmiştim.

Demir de bunu bilerek,"Durdurmadın, yenge. Sadece zamanından önce gösterilen güç; güç değil, zafiyettir."

Siraç'ın bu şekilde açık vermiş olabileceğinden bahsediyordu. Önünde sonunda gerçekleşecek bir güç savaşı olacağını o an bir kez daha anladım.

Ben sadece kaçınılmaz olanla yüzleşmeyi ertelemiştim.

14
MÜGE

Çakılı, kendisinin yerine Kolombiya'ya gönderdiği kızını aradı.

Başta kokain olmak üzere zümrüt, petrol ve kömür üretiminin yerel mafyalar tarafından yönetildiği Güney Amerika ülkesi Kolombiya'da bir uyuşturucu toplantısı vardı ve Marilyn Recep ile bu işte ortaklardı.

İtalyanlarla çok önemli bir uyuşturucu anlaşması yapılacaktı. Recep ise kurulda en güvendiği barondu.

Ona Marilyn demelerinin sebebi dedesinden gelen Marilyn Monroe takıntısıydı. Onun gibi uyuşturucu ve silah kaçakçısı olan dedesi, Marilyn'i hayatında bir kere Los Angeles'ta yaptığı bir anlaşma sonrası gittiği özel davette görmüş, ona orada âşık olmuştu ama tabii ki kadına ulaşamamıştı.

Bu aşkını da sonraki nesillerinde doğan her erkeğe aktarmıştı.

Ne zaman boş bir vakit bulsa 1964 model Aston Martin dB5 arabasının içerisinde Marilyn'in en popüler şarkısı "Diamonds Are a Girl's Best Friend" şarkısını dinleyerek gece gezmelerine çıkardı Recep.

Normal bir adam değildi, zaten onların âleminde kimse normal kabul edilmezdi. Ama Çakılı onlara göre bir tık daha kendini akıllı sanıyordu çünkü Emir'in elini vurduğu günden beri ilk defa, seneler sonra kurul içerisindeki güven ortamı bozulmuştu.

Manasını kavrayamıyordu, amacını anlayamıyordu o çocuğun böyle bir şey yaptırmasının ama etkisi büyüktü. Etkisi Emir için resmen bir cinnet vesilesiydi ki çok kısa bir süre içerisinde birbirlerini öldürecek duruma gelmişlerdi.

Çakılı elbette tehdit edildiğini söylemişti çünkü zayiat vereceğini fark ettiği anlarda zayıf gözükmekten çekinmeyen bir adamdı.

Kurnazdı. Kendini gerçekten acındırmış, üstelik kalp rahatsızlığı yüzünden gittiği hastanede tedbirsiz yakalandığına da tüm kurulu inandırmıştı. Yine de bir kere o sağlam temeller, ilk zelzelesini yaşamıştı.

Emir'e özür mahiyetinde yolladığı, dünyada sadece dört adet üretilmiş altın saat, aralarının biraz olsun düzelmesine vesile olsa da bu adımın ilk olduğunu biliyordu Çakılı.

Bu yüzden onun için çok önemli olan bu toplantıya dengesiz olsa da kızı Selvi'yi yollamıştı. Kızı, güzel bir pavyon sanatçısıyla tek gecelik ilişkisinden doğmuştu.

Şarap rengine boyadığı saçlarıyla ve buz mavisi gözleriyle tam manasıyla annesinin kopyasıydı.

Kadın, küçükken çocuğu zorla kendine yamayıp ortalıktan kayboluvermişti. Çakılı normalde kızı bırakmayı düşünmüştü ama Selvi baştan beri hırslı bir çocuktu. Yaptığı acımasız hamlelerle, Çakılı'nın düşmanlarına yaptığı işkencelerle ve zeki olmasıyla babasının kızı olarak kendini yeraltı dünyasına tanıtmıştı.

Ama takıntılıydı, özellikle bütün bu karmaşaya sebep olan adama haddinden fazla takmıştı.

"Emir'in eline kurşun sıkmak da ne demek, baba?" diyerek konuya giriş yaptığında Çakılı'nın canı sıkıldı. Ona bu mevzuyu asla söylememişti.

"Bu seni ilgilendirmez, Selvi. İşin olmayan şeylere burnunu sokamazsın," dedi haddi olmadığını ona hatırlatan bir ses tonuyla.

"Ne demek beni ilgilendirmez, baba? Bugün iş birliği yaptığın adamlardan biri Emir Altun. Sen nasıl böyle bir anlaşmayı riske atarsın?"

O an ikisi de Selvi'nin derdinin bu olmadığını biliyordu. Selvi'nin derdi Vuslat'la kurabileceği herhangi bir bağın yok olma korkusuydu çünkü Emir demek, Esin demekti. Esin'in ise baştan beri vaadi, oğluyla onu bir araya getirmekti.

Selvi için ise Siraç tam manasıyla bir bağımlılıktı. Selvi onu babasının kumarhanelerinden birinde gördüğü ilk anda âşık olmuştu. O zamanlar on yedi yaşındaydı.

Siraç'ın tüm gece gelmiş geçmiş en büyük parayı kazanıp karşısındaki iş adamlarını soyup soğana çevirmesini izlemiş, sonra da gece çıkardığı çatışmada tüm kumarhaneyi yerle bir edişiyle ona tamamen âşık olduğunu anlamıştı.

O gözlerde Selvi'nin istediği vardı. Ruhsuz irade, mutlak hâkimiyet ve güç.

Selvi o gücü emmek istiyordu, hem de tüm ruhuyla ama kaç kere ona ulaşmak istese de başaramamış, annesine ve üvey babasına yakın olmaktan başka çare bulamamıştı.

O sürtük kuzenine zarar verdiği zaman, yakınlaştıkları tek zaman olmuştu. Selvi o anıyı hatırladıkça zevkten dörtköşe oluyordu. Boynundaki damga, hayatındaki en büyük acıydı. Ona hiç acımayan o adam, koruması aracılığıyla da olsa onda bir damga bırakmıştı ve Selvi bu damgayı gururla taşıyordu.

Hatta sıcak demir izinin üstüne minicik bir S harfi dövmesi yaptırmaktan da çekinmemişti.

Çakılı bir kere daha kızına çıkıştı. "Risk falan yok. Biz aramızda hallettik."

"Ama baba..."

"Selvi, seni oraya sadece iş yapman için gönderdim. Beni tehlikeye atacak herhangi bir adımda seni silerim."

Bu son tehditti ki Selvi çoktan bu adımı attığı için mecburen babasına haber etmek zorunda kaldı ve ondan aldığı talimatlarla telefonu kapattı.

O kadına, hatta kadın bile denmezdi, o velede ulaşabilmek ve anında öldürmek için her yolu denemişti. Buna en yakın olduğu an ise okulunun önünde gördüğü zamandı ama boynundaki damgaya sebep olan koruma yine yanındaydı ve hiçbir şekilde açık vermiyorlardı.

Silahsız bir şekilde geçebildiği güvenlikten sonra ise asla saldırma fırsatını yakalayamamıştı.

Kiminle oynadığının farkındaydı, konu güvenlik olunca Siraç'ı asla yenemeyeceğini biliyordu ama hırsından kuduruyordu. Bu yüzden hiçbir şey yapamasa bile en azından bir mesaj gönderebilmek için o butiğe geceden küçük sürprizler bırakmıştı.

Bunun bir bedeli olacağının farkındaydı ama o bedelle birlikte Siraç'ı da karşısında görmeyi arzuluyordu.

İstediği olmadı.

İlk darbeyi toplantıda aldı ki bu toplantı, onun prestiji için oldukça önemliydi fakat daha toplantının beşinci dakikasında karşı tarafın adamlarına bir ihbar yapıldı.

Toplantının içeriği, yapılacak sevkiyatların güzergâhı ve şu an yaptıkları toplantının yeri sızdırılmıştı. Üstelik bu bilgiler sadece polise değil, aynı zamanda internet ortamına da aktarılmıştı.

Şu an pasif durumdayken yapılabilecek en basit, en masum hamleydi ama etkisi büyüktü.

Aylardır yapılan gelgitler, satın alınan malların hepsi sadece küçük bir ifşalama ile çöp olmuştu ve şimdi ellerindeki mal da riskteydi. Üstelik bir de karşı tarafı kendilerine düşman edinmişlerdi.

Selvi'nin yanındaki Marilyn de babası da bu haberle birlikte resmen delirdiler. Aylardır gizlilikle yürüttükleri bu işten ikisinin de büyük bir kazancı vardı ve sadece tek bir haber, bütün yaptıklarını boşa çıkarmıştı.

Kimin yaptığını tahmin etmeleri zor değildi ama kanıt yoktu. Herhangi biri bu haberi yaymış olabilirdi ki bu yüzden karşılık da veremezlerdi.

Selvi'ye vurulan ilk darbe buydu. İkincisini ise dönüşünde yaşadı. Babası, ona döndüğünde kendisini yormamasını, bir mezar kazıp kendini gömmesini söylemişti ama Selvi bir şekilde onu ikna ederdi.

Bunun aniden gerçekleşme ihtimalini asla düşünmemişti.

Selvi özel uçağına bindiğinde her şey normal seyrindeydi ama kısa bir süre sonra hostesi de dâhil herkesin farklı olduğunu idrak etti. Selvi'nin adamları uçağa girmeden paketlenmiş, yerine kendi adamlarını geçirmişti Siraç.

Selvi yaka paça paketlenip; ağzı, elleri ve ayakları bağlanıp diz çöktürülürken önüne çıkan kişi Siraç değil, onun korumalarının şefiydi.

"Vuslat sana iki seçenek sunuyor," dedi o şef. Selvi ise karşısında çırpınıyordu. "Ya uslu durur, kendi çöplüğünde oynamaya devam eder ve karısından uzak dursun..."

'Karısı' kelimesinden sonra Selvi'nin gözleri dehşetle büyüdü.

"Ya da şu an seni uçaktan atabilme yetkim var." Umut hafifçe Selvi'ye doğru eğildi. "Hangisini istersin? Cesedinin bile bulunamayacağı bir ölüm mü yoksa sefil hayatını biraz daha yaşama izni mi?"

Selvi ikincisini seçmek zorunda kaldı ki bu sürede yalvarışı tamamen gerçekti. Siraç ona acımazdı. O adam, kendisine benziyorsa asla yapmazdı bunu.

Yine de takıntısını onu kör etmişti. Siraç'ın yaptığı bir tehdit değildi, gerçekleşmeyi bekleyen bir vaatti ama Selvi bunu anlayamadı. Aklını nefret haricinde başka bir şeyle yönetmeyi bilmiyordu çünkü. Bu yüzden ölüm korkusunu unutması için ona birkaç gün yetti. Kendi evinin önüne darp edilip üç gün aç bırakıldıktan sonra atılmış olmasına rağmen bu takıntısından vazgeçmedi.

Babasına da bu olayla ilgili hiçbir şey söylemedi ve zehrini akıtmak için inine çekildi. Yılanlar karanlığa bulandığında gözleri kan kırmızısı parlardı.

Elif

Gece yanımdaydı. Biliyordum ama sessizliği tercih etti bu sefer. Sınav gecesi olduğu için miydi, bilmiyordum; sadece beni koruduğunu hissettim.

Sınav sabahı, gün doğmadan uyandım. Baş ucumda *müge çiçeği* vardı. Narinliği temsil ediyordu ama onunla yüzleşebilmem için çelik gibi olmam gerektiğini unuttuğunu düşünüyordum.

Yine de bugün onunla mücadele edecek gücümü dahi kendi hayallerime saklamıştım. Sabah namazından sonra hiç uyumadım. Annemle ve kızlarla görüştüm.

Birbirimize iyi dileklerimizi, dualarımızı ilettik. Sınava girdiğim okulun özel bir korumadan geçtiğini biliyordum. Bu yüzden bir nebze de olsa rahattım.

Yine de okula vardığımda arkamı dönüp korumalara baktım. İnsanlar ailelerine sarılırken ben yalnızdım. Annemin gelmesini istememiştim. Bunun sebebini ikimiz de biliyorduk aslında.

Babamı hatırlayacaktım.

Liseye kayıt olduğum gün beraber geçtiğimiz yolları, bugünümü görmeyen gururlu bakışlarını...

Bu yüzden annemden de kaçmıştım. Üstelik kırgındım da ona. Beni yalnız bırakmışken onu da kendimi de harap ederek ağlayacağıma emindim.

Siraç da ortalıkta görünmüyordu. İsteğime saygı duymuş olması benim için çok önemliydi.

Ona bu konuda minnettardım. Her ne kadar bugünüme sebep olsa da minnettardım.

Gözlerim dolu dolu önüme döndüm ve dimdik bir şekilde okula girdim. Talimatları dinleme, optiği doldurma ve sınava başlama. Bütün bunları teker teker yerine getirdim. Kendimi defalarca denemiş olsam da bu sınavın öneminin bilinciyle gergindim ama sınava odaklandığım için en azından bir süreliğine üzüntümü unutmuştum.

Tam istediğim verimi alarak, on dakika kala sınavı teslim ettiğimde her şey dinginleşmişti zihnimde. Görevli sınavın bittiğini haber verdikten sonra herkesle birlikte ben de dışarı çıktım.

Ağlayanların, mutlulukla birbirine sarılanların yanından geçtim. Aynı acı tekrar yüreğimi sardı, tuhaf bir boşluk hissi de yanındaydı. Yalnız hissettirmişti bu beni. Sanki tutunduğum dallardan biri elimden kayıp gitmişti.

Sesler birbirine karıştı. Yüreğimin çığlığı duyulmadı. Arkamdan seslendiler, ben de onları duymadım. Okuldan çıkıp yürümeye başladım. Nereye gittiğimi bilmeden, yol bilmeden iz görmeden yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm.

İzlendiğimi bilerek, hüznümü de bir bavul gibi yanıma alarak dakikaları saate kattım. Önümde bir çocuk seksek oynarken yavaşça onun yanından geçtim.

Babası seslendi ona. "Terledin kızım, çabuk eve gel. Haydi, yıkanma vakti!" Gözlerim doldu. Kollarımı bedenime dolayıp hızla oradan uzaklaştım. Arkamda korumalar vardı, biliyordum ama benim de işime gelecek şekilde ilk defa yaklaşmadılar.

O meşhur güvenlik protokollerinin resmen içinden geçtim. Bir parkın önüne geldiğimde onun sesini duydum.

"Yollar derdine çare oldu mu, Gün Işığı?"

Ona doğru döndüm. Sokak bomboştu, sadece ikimiz vardık. Yine simsiyah giyinmişti, bal rengi saçları esmeye başlayan rüzgârla birlikte sanki

biri eliyle karıştırılmış gibi dağınıktı. Lacivert gözleri farklı bakıyordu bu sefer. Onu ilk gördüğümdeki gibi mezar kazmıyordu, hüzün bavulumu taşıyordu.

Dudaklarım titredi. "Duyuyorlar mı sence beni?" dedim.

"Gurur duyuyorlardır," dediğinde sendeledim ilk önce.

Biliyordu hüznümün sebebini. Kalbimin çığlığını duymuştu, yasımın karasını giyinmişti. Bunca zamandır peşimde koşuyor, beni yakalamak için oyunlar oynuyordu ama ilk defa beni anlayıp teselli ettiğinde gardımın düştüğünü hissettim.

Çok zayıftım. Çok duygusaldım ve en çok da... Babasız bir yalnızdım.

Bu yüzden durduramadım kendimi, ayaklarım koştu; ben de kendime engel koymayı bıraktım.

Gövdem gövdesine çarptığında sımsıkı tuttu beni.

Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan. Kollarına sığındım. "Babamın ölümünden de seni suçlu tutabilir miyim? Diner mi o zaman acım? Öfkem galip gelir mi?" dedim kafamı göğsüne yaslarken. "Tamamen nefret edebilir miyim o zaman senden?"

Kollarını bedenime bastırıp beni kendine daha çok yasladı. Kaskatı kesildiğini hissettim ama bu suçlamayı da kabul etti.

"Eğer acın dinecekse suçla beni. Eğer yine güleceksen nefret et benden." Hafifçe sallandı. Kalp atışıyla birlikte sessizce ağlarken, "Gözyaşların aktıkça sanki dünya ağıt yakıyor. Bu eziyeti çektirme bana, Gün Işığı," dedi.

Başımın üstünü öptüğünde gözlerimi kapattım. "Denerim," dedim fısıldayarak. "Denerim."

Bu, ona ilk adım atışımdı.

Bu, ona ilk sarılışımdı.

Göğsündeki bir oyukta saklandım. Gökyüzümde bir fırtına vardı çünkü. Aslında o sığınılacak bir liman değildi. Saklandığım kuytularında sivri kayalıklar, sarkmış buzullar vardı. Bir zelzeleye bakardı toprak altında kalmam ve sürekli etrafında dolandığım o mezarın içine düşerdim.

Yine de durduramamıştım kendimi.

"Be-ben, ben özür dilerim," dedim kesik kesik. Geri çekilmeye çalıştım ama izin vermedi. Bir sokağın ortasında birbirine sarılıp kül olmuş kibrit çöpleri gibiydik.

"Ne için özür diliyorsun?" diye sordu. Sesi, sığındığım göğsünde kalp atışlarıyla birlikte titredi. Sıcacıktı, mis gibi kokuyordu. Odunumsu bir koku vardı üstünde. Sanki yanmışız da ben sönünce soğuk sarmıştı bedenimi. O ise cayır cayır yanmaya devam etmiş gibiydi.

Sönmemişti ateşi.

"Ben kimseyi haksız yere suçlamak istemem. Bu aralar acılarıma karşı dirençli değilim sanırım. Özür dilerim." Boğazımı temizledim. Ellerimin sırtından çekmek istedim ama kolları beni bırakmadı. "Ne yaptığımı bilemedim," dedim. Dudaklarım her an ağlamak için hazır olduğumu gösteriyordu cesine titriyorlardı.

Tekrar geri çekilmeye çalıştığımda bu kez sadece kafamı kaldırmama izin verdi. Çenemi göğsüne dayayıp ona bakmak zorunda kaldım. Gözyaşlarımdan dolayı ışık gözlerimi acıtmıştı. Bir iki kere kırpıştırdım gözlerimi. Bulutlar çekilince gökyüzümden geriye o kaldı.

"Geçti mi?" diye sordu o da bana bakarken. Yüzümü iki avucunun arasına alınca kendimi küçücük hissettim.

Ona sarılan artık bendim ama bırakamazmışım gibi geliyordu.

"Acım mı?" dedim bana gökyüzünden daha güzel bir şekilde bakarken. Başıyla onayladı beni. "Belki azalır ama hiçbir zaman geçeceğini sanmıyorum."

Ne hissettiğine dair bir tepki vermedi. Sadece başparmakları usulca yanaklarımı okşadı. O bana şefkat gösterince kendimi daha da kötü hissettim.

Acımasız olan oydu ama ben zalimmişim gibi hissettim. "Canım yanınca can yakan bir insan değilimdir aslında ama ikidir sana saldırıyorum," dedim kendimi tutamadan.

"Beni etkilemiyor." Sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi bunu söylerken yanağıma şefkatle dokunuşu bile sanki tüm acımı dindirmişti.

Bu yüzden vicdan azabı çektiğim diğer meseleyi açtım sokak ortasında olmamıza rağmen. "Ama dokunmak konusunda hassas olduğunu biliyorum," dedim. Özür dilercesine baktım ona. Acısı olduğunu biliyordum, yarasından vurmamalıydım.

O da anladı. Yüzümü okşamaya devam etti. "Sana değil," dedi. "Sana ilk günden beri değildi."

Sanki o da buna inanamıyormuş gibi başını eğdi ve nazikçe dudaklarını yanağıma bastırdı. "Sen istisnasın." Dudaklarını tenimden ayırmadan buna inanamıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Nasıl olur da tam aksine şifasın?"

Şifa mıydım, bilmiyordum ama hissettiğimiz aynıydı. Şu an bana dokunuşunda hissettiğim tek şey saf huzurdu ve mayışmış gibiydim.

Belki saatlerce orada öylece kalabilirdik ama üşüdüğümü fark etti ve sanırım uyarı almış olacak ki sonunda arabaya geçtik.

Aramızda huzurlu bir sessizlik olsa da geleceğe dair gerçekler karşımızdaydı. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Sınav sonucunu bekleyeceğiz."

Bundan bahsetmediğimi gayet iyi biliyordu ama işine gelmediğinde bu şekilde uzatmaya bayılıyordu. "Onu sormadım. Nişan ne zaman olacak?"

Bana kısa bir bakış attı. "Davetiyeler basıldı. Üç gün sonra." Kendi nişan tarihimi bu şekilde öğrenmem en tuhafı olmalıydı ama biliyordum ki değildi. Daha tuhafını yaşayacağımıza emindim.

"Nerede olacak?"

"Ankara," diyerek kısa bir açıklama yaptı. "Ihlamur Kasrı'nda yapacağız. Özellikle orayı seçtim çünkü bana seni hatırlattı. Ay terası senin için tahsis edilecek."

Yüzüme bakmıyordu ve daha önceki araba yolculuklarımızla kıyaslayınca bunun sebebini anlamak zor değildi. Daha az önce bana sarılan, acımı şefkatle sarıp sarmalayan adam gitmiş; yerine hesapçı ve planlarını harekete geçirmek üzere olan gazabı gelmişti.

Bu yüzden benim için seçtiği yere bile odaklanamadım. Gerçeği biliyor olsam da sorma ihtiyacı hissettim. "Normal bir nişan mı?"

Direksiyonu sıkan elleri cevabı veriyordu aslında ama yine de dile getirdi. "Seninle tek normal olacak şey kıyılan nikâhımızdı, Gün Işığı. Bundan sonra normal bir şey beklememen gerektiğini öğrenmelisin."

Her cümlesiyle birlikte zaten küçük olan beklentim daha da azaldı. Ben bu adamla birlikte birçok şey öğrenecektim ama bana ilk olarak beklentiye girmemeyi öğretmişti.

Kendi kabuğuma çekildiğimi fark ettiğinde derin bir iç çekti. "Haydi, şu varsayım oyununu oynayalım," dedi.

Başımı döndürüp ona baktım. "Aslında gerçekleri söylediğin o meşhur oyun mu?" O oyun yüzünden kaybetmiştim ben.

Cevap vermedi. Kendi rotasını çizmeye devam etti.

"Varsayalım ki seni korumam öncelik gibi gözükse de asıl mesele annenle alakalı," dediğinde içime bir şüphe tohumu daha ekti. "Tek sebep bu olmasa da bu yüzden seni ön plana çıkardık." Sonra düzeltti bu hatasını. "Çıkardım."

Her türlü işkillendirmişti beni, huzursuzca yerimde kıpırdanma sebebim de tam olarak buydu zaten. "O zaman asıl tehlikede olan annem mi?" dedim konunun aslına odaklanmaya çalışarak.

"Bu sadece bir varsayım."

O varsayıma başlayacaktım ben ama yine de sabrettim. "Peki, bu varsayıma göre benden beklenen ne?"

"Susman ve sana söylenenleri yapman." Aklımı bir köşeye koymamı isteseydi daha mantıklıydı. "Çünkü aslında bir dikkat dağıtıcısın."

Kısa bir bakış attı bana. "Güzel bir dikkat dağıtıcısın."

Bakışları ve ilgisi sahiciydi ama sadece çıkarına odaklanan planları yüzünden bu iltifatına da odaklanamadım. "Yöntemler sana mı ait yoksa bu kaları da bu işin içinde mi?" dedim.

Nokta atışı yapmış olmalıydım çünkü geri adım attı. "Bu sadece bir varsayım, Gün Işığı."

Bir tane çakasım geldi o an ona ama çok şükür ki ben iyi bir kızdım. "Bu varsayımlar ne hikmetse beni hep felaketlere hazırladı," dedim. Modu temelen kendi çapında kıyamadığı için beni şimdiden uyarıyordu ama bu uyarı ona sarılışım da dâhil her türlü sığınma isteğimi sıfırlamıştı.

Ondan öğrenmem gereken çok şey vardı. Öncelikle asla planının dışına çıkmayacağını, acımasızlığının ardına geçmeyeceğini öğrenmem gerekiyordu.

Annem evime geldi. Sınav günü onu endişeden çıldırtmış olmalıydım ki sınavdan sonra defalarca beni aramıştı ama evime geleceğini asla tahmin etmiyordum.

Zaten bunu söylerken bile garip hissediyordum. Annem ben ve Siraç'ın evine, bizim evimize gelmişti. Üstelik amacı yakın çevremize davetiyelerin dağıtılması ve son nişan hazırlıklarının yapılmasıydı.

Memnun olmadığını biliyordum, hâlâ mutlu değildi ama üstüne bu sessizliğine şahit olmak, eski bağımızın gittikçe kopmasına sebebiyet veriyordu.

Yine de onun kadar ben de rol yapıyordum. Hiçbir şey yokmuş, sanki gerçekten mutluymuşum gibi davranıyordum.

Yakın arkadaşlarım ve Eylül de geldiler. Bu yüzden Siraç'ı görme fırsatım olmadı. Buradan anladığım sonuç barizdi aslında, ne zaman benimle yüzleşmek istemese yanıma başkalarını göndererek kendince bahaneler sunuyordu.

Eylül bu konuda ilk kozuydu ama devamı da vardı. Annemin gelişiyle bunu çok daha iyi anlamıştım.

Zaten nişan günü hızla geldi. Biz bir gün önceden Ankara'ya gittik. Geri kalan misafirler ise *Oasis* ile getirildi. Sonradan bunun, dünyanın en lüks otobüsü olduğunu öğrendim.

Dertlerim bu kadar büyük olmasaydı bu lüksü de sorgulardım ama nişanda ne olabileceğine dair öyle çok kafa yormaya başlamıştım ki geri kalan her şey arka plana atılmış gibiydi.

Yine de rol yapmaya devam ettim. Nişanı yapacağımız mekâna geldiğimizde her şey mükemmelmiş, ben mutlu ve tasasızmışım gibi davrandım.

Siraç'ı görmemiştim hiç. Sanki ona baksam ipler kopacaktı ve rol yapamayacak kadar dirayetimi kaybedecektim. Bu yüzden onu görmediğime şükrettim.

Sonrasında düşünemeyecek kadar meşguldüm zaten.

Kızların ve benim hazırlanmamız, beni uzun bir süre meşgul etti. Gelen ekip hepimizle ilgilendi. Bana hafif, pudra tonlarında bir makyaj yapıldı. Şalım da seçtiğim gül kurusu elbisemle aynı tondaydı. Onun tasarımı makyajımdan daha uzun sürmüştü. Elbisemi giydiğimde nişana tam yarım saat kalmıştı. Elime tutuşturulan buket kırmızı güller ve müge çiçeğinden oluşuyordu. Hazırlık odasından Siraç'ın bahsettiği ay terasına çıktığımda kimse yoktu. Kızlar benimle ilgilendikleri için geç kalmıştı. Bu yüzden onların hazırlığı bitmemiş ve son hâlimi görmemişlerdi.

Etrafımı inceledim sakince. Bu terastaki her şey, her detay camdandı. Sanki kristal bir saraydaydık.

"Allah'ım," dedim. "Sanki Süleyman'ın billur sarayındayım."

"Yoksa sen de Belkıs mısın?" İç çektim ve sakince gözlerimi açtım. Terasın ortasındayken duyduğum onun sesiydi.

"Bu gece sana değen gözler, bana azap olacak sanırım." Bu iltifatla birlikte arkamı döndüm. Eteğim de hafifçe arkamdan sürünerek beni takip etti. Girişte duruyordu; üzerinde siyaha yakın, sadece ışık vurduğunda lacivert olduğu belli olan bir takım vardı.

Saçları kısaltılmıştı, tıraş olmuştu. Geceye yakın bu renk ona aitti. O geceye aitti, gecenin karanlığı ise ona. Lacivert gözleri durgundu, çok durgundu ve her zamanki gibi çok yakışıklı görünüyordu.

İç çektim. "Bahar senin topraklarında canlanmış sanki," dedi bana doğru ilerlerken.

İstemsizce içimi bir hüzün sardı. "Dolu yağar mı üstüme? Kiraz çiçekleri erken açmış mı?" dedim gözlerimi ondan ayıramadan. "Kış gelir mi tekrar daha bahar gelmeden? Ben yine solar mıyım?"

Yüreğim o bana yaklaştıkça hüzünle birlikte daha da hızlanıyordu. "İzin vermem." dedi, kelimeleri bu ihtimali kesip attı sanki.

Elinin tersi yüzüme yaklaştı. Tenimi bulduğunda gözlerimi kapatmak istedim. Teslim olmak istedim ona. O bakış, o hasret dolu bakış bir an gözlerinde var oldu çünkü. "İzin vermem," dedi.

Bir süre sustu, öylece yan yana durduk. Yüz ifadesindeki değişimi, o hasretin yok oluşunu ve geriye sadece gazabının kaldığını fark ettim.

Ne yapacaksa bana artık söyleyecekti, hissettim. "Bugün ben elimi kana boyamak isteyeceğim, sen ise benden kaçmak isteyeceksin. Ne kendime ne de sana izin vereceğim."

Eli uzandı, başparmağı çenemi usulca sevdi.

"Güzel bir dikkat dağınıklığı olacağım ama aynı zamanda kalbim ko-
lacak, değil mi?" dedim. Boşta kalan eliyle elimi tuttu ve bileğimi oka-
Bana bakan gözlerinde hırsını gördüm. Kendini bu hırsa kurban edişini
öfkesine bir kere daha teslim oluşunu.

"Güzelliğin de azap bana," Yavaşça gülümsedi, sanki o güzel gamzeleri
bugün gördüğüm son güzellikti. Parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Ora-
lara da azap olacak."

Beni kapıya yönelttiğinde sanki beni kurtlar sofrasına götürüyormuş gibi
hissettim. O kurtlar sofrasını yönetiyordu, ben ise her seferinde av konu-
muna düşürülüyordum.

"Annem için," dedim.

"Varsayım," dedi ama aynı zamanda beni doğruladı. Ona asla güven-
memem gerektiğini bana tekrar hatırlatmıştı.

Nitekim hislerim de sözleri de doğru çıktı ve bir hışımla terasa giren
Eylül öfkeyle Siraç'a hesap sordu. "Bütün!" dedi öfkeyle. Sinirden tüm vü-
cudu titriyordu. Parmağını Siraç'a doğru uzattı. "Bütün düşmanların bu-
rada, Siraç! Sıradan insanların yanında, yöresindeler. Sen ne yapıyorsun?
Sen ne yapıyorsun bu kıza Allah aşkına?" dedi.

Hani bazı anlarda yaşanılacakları sanki hissediyormuş gibi beyniniz bir
düğmeye basar da duygularınızı kapatır ya, tam olarak öyle hissediyordum.

Sanki kalbim izin verdi, aklım kabul etti ve hissettiğim korku, endişe,
acı yok oldu. Ruhum çekilmiş gibiydi. Sakin bir şekilde Eylül'e baktım.
"Hiç sorun yokmuş gibi davranalım, Eylül. Annemin de arkadaşlarının da
endişelenmesini istemiyorum," dedim Siraç'ı yok sayarak.

O ise bana şaşkınlıkla baktı çünkü tepki vermemi bekliyordu ama ver-
meyecektim. Yalnızca yok sayacaktım.

Benden istediği tepkiyi alamayınca Siraç'a döndü Eylül. "Bu yaptığına
pişman olacaksın," dedi ilk defa azarlarcasına. "Bir şey olmaması için önlem
aldığının farkındayım ama insanların hassasiyetlerine duymadığın saygı var
ya, bu onları daha çok yok saymak demektir."

Siraç bir şey söylemedi. O kendi planına kapılmıştı, ben ise varsayım-
ların hissizliğine ama ikimiz de bu andan sonra rol yapmaya başladık.

Kapı açılıp kızlar içeri girdiğinde yüzüme sahte olmaması için dua et-
tiğim bir gülümseme yerleştirdim. Yağmur krem rengi, saten bir elbise;
Zeynep ise aynı elbisenin koyu yeşilini giymişti.

Boşta olan elimi onlara doğru uzattım. "Çok güzel olmuşsunuz," derken
Yağmur bana bakıp ıslık çaldı.

"İçerisi iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalık," dedi benim aksime bu kalabalıktan etkilendiği için. "Bahar teyze, komşularını ve özel bir misafirini karşılamaya gitti. Sen bu güzellikle içeri girdiğinde sansasyon oluşturacaksın."

Elimin hapsolduğu el, beni kafeslediği yerde sıkılaştı. Ona baktım. Dümdüz karşısına bakıyordu ama gerildiğini anlamamak için kör olmak lazımdı.

"İnşallah eğlenirler, zevk alırlar bu organizasyondan," dedim sadece. Eylül ise tam bu anda imalı bir şekilde baktı bana. Bende ima yoktu, şu an bu nişanın benim için bir manası da yoktu.

Sadece sevdiğim insanlara bir şey olmasını istemiyordum.

Organizasyon şefi içeri girdi. Siraç'a organizasyon hakkında bilgi verdikten sonra bana döndü. "Ne kadar güzel olmuşsunuz," dediğinde hislerim donuk olmasaydı utanırdım ama onu bile hissedemedim. "İnsanın size baktıkça içi açılıyor. Bu gece herkes güzelliğinizi konuşacak."

"Teşekkür ederim," dedim sadece. Bugün suratımdaki nazik tebessüm tek maskemdi. Yanımdaki adamın elimi hapseden elinin tekrar kasıldığını hissettiğimde görmezden geldim.

Organizasyon şefi hazır olup olmadığımızı kontrol ettikten sonra kapılar bizim için açıldı. Patlayan volkan, havai fişekler ve huzur verici bir müzikle giriş yaptık.

Ay terası gibi parıl parıl parlayan geniş salonda Yağmur'un abartmadığını anladığım bir kalabalık vardı. Tanıdık yüzler, tanımadıklarımın arasında kaybolmuştu. Esin Hanım; gri bir elbise içinde, gergin bir şekilde nişanın yapılacağı ışıklarla aydınlatılmış platformda duruyordu.

Birkaç arkadaşıma baş selamı verdim. Eski evimizdeki komşularımıza gülümsedim ama eğer tam manasıyla hissediyor olsaydım gerçekten onlar için endişeden kalp krizi geçirebilirdim.

Tehlikedelerdi. İstemsizce Siraç'a baktım. Özellikle göz değdirdiği adamları merak ediyordum ki o da hepsine özellikle bakıyor, bu bakışla üstünlük kuruyordu.

Tespihini çekerken sessizce bizi izleyen bir adam. İnce bıyıklı ve bize gülümseyerek bakmasına rağmen istemsizce mide bulantısı hissettiren bir başka adam. Eski tarz giyinen ve açıkça düşmanlıkla bakan bir başkası ve yanlarında iş adamı görüntüsü olsa da asla tekin görünmeyen iki kişi daha.

Bunlar özellikle baktığı kişilerdi ki içimden bir ses, hepsinin kurul üyesi olduğunu söylüyordu.

Bu adamlar kalabalığın illegal kısmıydı ama bunun haricinde benim bi
tanıdığım ünlü kişiler vardı. Sadece ekrandan gördüğüm milletvekili
devlet erkânlarıyla göz göze gelince gerginliği hissedebildim.

Siraç'a doğru döndüm. "Selvi'yi göremedim. Yoksa o düşmanın değ
mi?" dedim gülümsemeye devam ederken.

Önce gülüşüme takıldı lacivert gözleri, sonra gözlerime baktı. Tek tan
resinin hafifçe ortaya çıktığı yarım bir gülümseme bahşetti. "Beni kı
kırma. Gün Işığı," dedi.

Gülüşüm genişledi ve lacivertleri tekrar gülüşümü buldu. "Yoksa ber
düşmanlarının önüne mi atarsın?" Sadece bakmakla yetindi ama haklı ol
duğunu biliyordu. Varsayımları elimi kolumu bağlasa da bu yöntemin acı
masızca olduğunun farkındaydı.

Bu sırada tatlı mı tatlı gelin ve damat anımız kayda alındı. Flaşlar ard
ardına patladı. Benden gözlerini çekip arkama baktığında ise bunca düş
manına rağmen ilk defa kaşları çatıldı. Yüz ifadesinin öfkeyle kaplandı
ğına yakından şahit olurken neye baktığını görmek için başımı çevirdim
Annem başta Berrin teyze olmak üzere arkadaşlarıyla otururken yanındak
iki adamla konuşuyordu.

Adamlardan biri Murat Komiser'di. "Onu da mı çağırdın?" dedim şaş
kınlıkla Siraç'a dönerek.

"Hayır," dedi. Net bir reddi bu ve hoşnut olmadığı da bariz belliydi. Bir
an durdu, sanki bir şeyi dinledi. "Annenin işi," dediğinde masaların olduğu
sahne platformuna gelmiştik.

"Kulaklık mı kullanıyorsun?" diye sorsam da cevap vermedi. Zaten nişan
değil, operasyon gibi bir sürecin içerisinde olduğumuzdan bunu garip-
semem absürt olurdu.

Bizi, saçları tamamen beyazlamış olsa da dipdiri görünen mavi gözlü bir
adam karşıladı. Siyah takım elbisesini güçlü bedeniyle asil bir şekilde taşı-
yordu. Bir duruşu olduğu uzaktan bile hissediliyordu. Nitekim bakışlarının
üzerimizde dolaştığının farkındaydım.

Siraç onu, "İhtiyar!" diye selamlarken adam da ona karşılık vererek Si-
raç'ın koluna hafifçe vurdu.

"Oğlum!" Sözlerini onaylamak istercesine kafasını salladı. "Hayırlı
olacak inşallah."

Sonra o mavi gözler bana döndü. Sertti, yaşanmışlıkla doluydu. Bu yüzü
tanıyordum çünkü araştırmıştım.

"Ben Sarmaşık Grubu Başkanı Levent Sarmaşık," dediğinde başımı ha-
fifçe salladım selam verircesine. Eylül, dedesinden ve Sarmaşık birliğinden
bahsedince araştırmıştım. Devlet erkânıyla fotoğrafları, göz kamaştırıcı

başarıları vardı ama arka planında nasıl bir adam olduğunu tabii ki bilemiyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Levent Bey," dedim.

Sanki sarılmak istiyormuş gibi bana baktı. "Ben de kızım. Ben de çok memnunum seninle tanıştığıma." Fazla samimi tavrı ve cevabı şüpheliydi. Bu adamdan da bir şeyler çıkarsa şaşırmazdım. Alışmıştım çünkü.

Annem ve Esin Hanım aynı anda yanımıza geldiğinde Siraç anneme döndü. "Bahar Hanım, davet listenizin özellikle yetkili olmayan kişilerden oluşmasını istemiştim," dediğinde Levent Bey'in gözleri de annemi buldu.

Şüpheyle baktı anneme. Annem ise yanımda durdu. "Burada bulunan insanların yanında benim çağırdığım insanlar gayet güvenli," dedi. Madem varsayıma göre olay annemdi, neden hâlâ direniyor ve bu planı tasvip etmiyordu?

Bilmiyordum ama bu tepkiye karşılık Siraç'a kısa bir bakış attım. Anlamıştı sorguladığımı. Tekrar anneme dönerken hoşnutsuzluğu artmıştı.

"Öyle olsun, Bahar Hanım," derken bu konunun kapanmadığını, mutlaka bedel ödeyeceklerin olacağını biliyordum.

Tecrübeliydim artık. Tam bu sırada korumaların şefi olan Umut bize doğru yaklaştı. Yanındaki Nergis'in üzerinde mor, sade ama şık bir elbise vardı. Sarı saçlarına çok yakışmıştı. Yanıma geldiğinde ışıldayarak gülümsedi.

"Delik kulaklarım, milletin ağzından sürekli senin ismini duyuyor. O kadar güzel olmuşsun ki bakmaya kıyamıyor insan. Zaten güzeldin, bu renkle daha da güzelleşmişsin."

Onun aksine benim iltifatım gerçek olsa da hislerimin donukluğu sesime de yansımıştı. "Teşekkür ederim, Nergis. Sen de çok güzel olmuşsun."

Ve artık arkadaşlarımdan daha çok vakit geçirdiğim bu kız beni anlamıştı. *Ne oluyor* dercesine baktı.

Bir şey söylemedim. Siraç yine avucundaki elimi sıkarken omuz silkip hafifçe gülümsedim. Beyefendinin bana iltifat edilmesiyle ne zoru vardı, bilmiyordum ama farkında veya değil, elime zulmetmesiyle yine olan bana oluyordu.

Umut ise klasik takımının içinde ve işinin başındaydı. Patronunun kulağına eğildi ama ben de dinledim. "Efendim, iki yüz kişiler. Kapının önünde durmasınlar diye kendi araçlarımızı otoparkın önüne dizdik ama ellerinde ağır silahlar mevcut," derken Siraç duyup duymadığımı anlamak için bana baktı.

Duymuştum, bunu belli edercesine yüzüne baktım çünkü daha sonra yüzüne bile bakmayı düşünmüyordum.

Levent Bey girdi araya. "Bizimkiler de yanınızda, değil mi? Serhat sizinle mi?" Umut, Levent Bey'i onayladı. "Evet, efendim."

Sonra tekrar Siraç'a döndü. Kısa bir bakıştan sonra Siraç sadece hafif bir baş işareti yaptı. Umut'un bakışları ise direkt Murat Komiser ve yanındaki adama döndü.

Sonra uzaklaştı. "Umarım bir şey yapmazsın," dedim. İlk normal tepkim buydu, o da bunu fark ederek baktı bana.

"Akıllı olursa yapmam," dedi ama her zaman olduğu gibi muallaktaydı cümleleri.

Demir de gelince tüm kadro tamamlandığı için daha fazla deşmedim açığını. Esin Hanım'ın yanına da Eylül gelmişti. Demir, "Güzel çiftimiz bugün mutluluktan ışıldıyor," dedi sırıtarak. Siraç'a dokunmadan omzuna vurdu. Fark ettiğim bir başka detay da buydu. Onu tanıyan herkes sanki bu konuda uyarı almış gibi ona karşı teması minimum seviyede tutuyordu.

"Güzel kızı kaptın da bakalım herkes ona güzel derken kendini tutabilecek misin, damat efendi?" dediğinde damarına bastığını hissediyordum Siraç'ın.

Acımam yoktu, keşke daha fazlası yapılsaydı. Siraç tepki vermedi ama bedenindeki öfke tenime sızıyordu. "Hayırlı olsun, yenge," dediğinde hitabından hoşlanmasam da gülümsedim.

"Teşekkürler."

Demir sonra Eylül'e döndü. "Çirkin, yine çarşı pazardan giyinmişsin," dedi Eylül güzelliği ile göz kamaştırırken. Eylül'ün kaşları çatıldı. "Evden çıktığın gibi gelmişsin," dedi yine karşılığını asla esirgemeden. "Paran bittiyse yardımda bulunayım."

Bu onların selamlaşma biçimiydi. Demir de çok şık olmuştu. Ela gözleriyle Eylül'ü baştan aşağıya süzerken ikisi de birbirine yalan söylüyordu. Bunu bilerek gülümsediklerinde ortamı yumuşatan nadir anlardan biri yaşanmıştı.

Sonra Esin Hanım girdi lafa ve bu tatlı an tamamen yok oldu. "Madem bütün düşmanlarını çağırdın, neden Emir yok?"

Nergis hâlâ yanımdaydı. "Yüzsüz," diye fısıldadığında kaskatı kesildim çünkü yanımdaki adam da öyleydi. Siraç'ın buz gibi lacivertleri annesine döndürdü. "O ölü, Esin Hanım," dediğinde buz kestim. "Düşmanım bile değil. Zamanını dolduran bir ölü."

Bu intikamı başlatan adamın, bu nefrete muhatap olacak kadar ne yaptığını merak etmemek elde değildi. Klasik bir şiddet değildi bu, bir şey olmuştu. Bu deli bakışların, kişiselleşmiş intikamına sebep olan bir olay vuku bulmuş olmalıydı. "Adını bir daha anma. Buradaki figüranlığını da

kaybedersin." Esin Hanım bembeyaz kesilerek bir adım geri çekildi. Ortamdaki herkesin sesi kesilirken kızların benden biraz uzakta olmasına şükrettim.

Umutla bakan gözleri o an tek tesellimdi. Bu buz gibi ortamın gerginliğini. Hızır gibi yetişen organizasyon şefi kesti. Önce nişan törenini mi yoksa farklı bir şey mi istediğimizi öğrenmek için gelmişti.

Siraç, "Önce tören olacak," diyerek kestirip attı.

Ona doğru döndüm. "Ayaklarına mı gideceğiz?" dediğimde gözleri yüzümde dolandı. Öfkeliydi, gergindi ama bu öfkesinin de gerginliğinin de sebebi kendisiydi.

"Onlar ayağıma geldiler," dedi sadece.

"Görüyorum." Ben de buz gibiydim artık ve en çok bundan rahatsız oldu. Gözlerimi ondan çektiğimde tepsiyi Eylül'ün aldığını gördüm. "Ben kız tarafıyım," deyip göz kırparken gülümsedim ama buruk bir gülümsemeydi bu.

Hiçbir şey gerçek değildi.

Ne amcamlar ne dedemler ne de kuzenlerim, hiçbiri burada değildi. Annem haricinde hiçbir akrabam yoktu. *En azından tehlikede değiller,* diyerek kendimi teselli ediyordum ama bu bile içimin burkulmasına engel olamıyordu. Anneme döndüm. "Bizimkilerin haberi yok, değil mi?" dedim.

Annem asık suratla başını olumsuz anlamda salladı.

"Olmayacak." Emir, Siraç'tan geldiğinde sırtımdan hançerlenmiş gibi irkildim. Bakmadım yüzüne.

"Ona da tamam," dedim sert bir sesle. "Ona da tamam." Herkes bizi izliyordu. Kendimi tutabilmek o kadar zordu ki sürekli sabır dileniyordum Allah'tan.

Levent Bey eline mikrofonu aldığında mecburen karşı karşıya geçtik. Küçücük bir tebessümü yüzüme yerleştirmek, benim için Çin işkencesinden farksızdı ama başardım. "Değerli misafirlerimiz, büyükleri olarak hepinize hoş geldiniz demek bu özel günde bana düştü. Hoş geldiniz, canlarım!" dediğinde büyük bir alkış koptu.

Derin bir nefes aldım. Siraç bana baktı. Kalabalığın bir kısmı etrafımıza toplanırken Levent Bey konuşmaya devam etti: "Bugün, bu iki gencin hayatlarını birleştirmek için ilk adımlarını atmalarına şahitlik etmek üzere burada toplandık. Siraç'ı küçüklüğünden beri tanırım," dediğinde Siraç'ın yüzü karardı. Bu konuşmayı istemediği belliydi ama Levent Bey onu umursamadı. "Onun azmini, çabasını hep takdir ettim ve destekledim. Şimdi, yalnız yürüdüğü hayat yolunda yanına bir hayat arkadaşı buldu. Güzel kızımız Elif'i."

Güzel lafını duyan Siraç, Levent Bey'e ters ters baktığında Eylül yanımda kıkırdadı. Annem bir tarafımda, Eylül diğer tarafımda duruyordu. Siraç'ın buz kestiren bakışından o da nasibini alınca kendisini toparladı.

Adam *güzel* kelimesine takmıştı resmen.

Levent Bey devam etti. "Dilerim Allah'tan yürüdükleri yol, hep onları güzel yerlere götürsün." Levent Bey'in sesindeki ümidi yüreğimde taşımak isterdim ben de. Ama öfkesinin her an beni yaktığı adama bakarken hissettiğim tek şey buz gibi bir soğukluktu.

"Birlikte bir ömrü tüketsinler," dediğinde acı bir tebessüm yüzümü kapladı. O ölmeyi planlıyordu.

Her şeyiyle çarpık bir evlilik ve sonrasında tersine dönen bir nişan yaşıyorduk. Eylül yüzük tepsisini Levent Bey'e uzattı. Levent bey ise, "Gençler taksın. Biz de hayırlara vesile olması için temennilerde bulunup keselim," dedi.

Eylül yüzükleri bize doğru uzattığında, "Siraç'ın yüzüğünde *Gün Işığı* yazıyor," dedi sırıtarak. Onun için gülümsedim. Her şeye rağmen bu anın güzel olması için çabaladığının da farkındaydım.

Siraç bana ait olan yüzüğü eline aldığında kafamı yavaşça kaldırdım. Ellerim ağırlaşmıştı sanki. Onun yüzüğünü alırken ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyordum. Siraç dokunduğunda elim titriyordu.

Beyaz altından yüzüğü parmağıma geçirirken ilk defa bir şeyler hissettim.

İlk defa kalbim sızladı ve gözlerim doldu.

Böyle olsun istemezdim.

Her şeyiyle kusursuz olan bu törenin aynı zamanda benim için bu kadar yanlış olmasını istemezdim.

Yüzüğün üstüne safirden bir güneş işlenmişti. Işıkları ince damarlar hâlinde yüzüğü sarıyordu ve içindeki isimde son buluyordu bu damarlar.

Onun elimde olan yüzüğü daha koyuydu, gümüştü muhtemelen. İçini gördüğümde bu ince düşüncesi karşısında keşke bir şeyler hissedebilseydim. Gün ışığının yanında minik bir safir taşı vardı.

Yüzüğünü takmak için eline uzandığımda bana doğru eğildi. "Bilir misin Gün Işığı, safirin bir dişisi bir de erkeği vardır." Parmağıma yüzüğü takarken anlatmaya devam etti: "Safirin mavisi dişi, laciverdi erkektir."

Gözlerimin içine o öldüren hasretiyle baktı. O hasret benim sonum olacaktı. "Benim tenimde sen ışıldayacaksın. Senin teninde ben var olacağım."

Aramızda yalanlar ve acılar olmasaydı bu an benim için çok özel olabilirdi çünkü sözleri sahiciydi. Eğer kurban gibi hissetmeseydim bu anı gerçekten hissederek yaşayabilirdim. "Var olman için önce yaşaman lazım," dememin sebebi de tam olarak buydu. Acı çektiğimi bilerek sessiz kaldı ama onu da bu sözümle hançerlediğimi biliyordum.

Sonunda Levent Bey'in sesi aramızda yankılandı. "Allah tamamını erdirsin diyerek keselim kurdelemizi o zaman." Makasa uzandığında Eylül geri çekildi. Siraç'a göz kırptı. "Makas kesmiyor, damat efendi," dedi.

Levent Bey araya girdi. "Ben sana sonra veririm, sen bir kes hele!" dedi. Sabırsızdı Levent Bey ki en çok bu tavrına şaşırmıştım.

"Bana ne, dede!" dedi Eylül omuz silkerek. "Damat Bey verecek!"

Dedesi *bu kız iflah olmaz der* gibi gülümserken onun bu hâline gülümsedim.

Siraç ise bir Eylül'e bir de bana baktı. Sanki pozitif tepkilerimi sadece çevreme gösteriyor olmamdan hoşnutsuzdu ama umurumda değildi. Boşta olan elini ceketinin cebine attı. Bu sırada bizi birbirimize bağlayan incili kurdeleye baktım.

Ben bu adama bu kısa ipten daha yakın bir şekilde bağlanmıştım.

Siraç tepsiye iki büyük deste para bıraktığında Eylül neşeli bir kahkaha attı ve yanındaki Yağmur'la Zeynep'e dönerek, "Kırışırız," dedi.

Bu fırsatı kaçırmayan Demir ise ona laf attı. "Ruhun fakir kızım senin. Gel, ben de sana harçlık vereyim," dediğinde Eylül dil çıkardı ona.

Levent Bey makası aldığında herkes tekrar ciddileşti. "Birbirinize şifa olun, çocuklar. O vakit bir olursunuz. Rabb'im sizi bir kılsın." Kurdeleyi kesti.

"Hayırlı olsun o vakit."

Her duaya *âmin* demek zorunda değildim ama ağız alışkanlığıyla kendimi *âmin* derken buldum. Siraç'ın da tek odaklandığı buydu. Bana doğru bir adım attı. Eli yüzüme uzandığında, "Yapma bunu," dedim sessiz bir fısıltıyla.

Alnıma doğru eğildiğinde gözlerimi kapattım çünkü istemiyordum. Bu duayı alnıma mühürleyecekmiş gibi hissediyordum. Devam var mıydı, bilmiyordum ama kalbim cayır cayır yanıyordu.

Alnımdan öptü sanki kokumu içine çeker gibi. Yüzüğünün soğukluğu tenimi yaktı sanki. "Seni benden başkası görmese keşke," dedi. Sesindeki pişmanlıktı, biliyordum. Bunun planının bir parçası olduğunun da farkındaydım ama yine de insan bilmediğinin korkusunu yaşardı.

Yüzümü saran elleri tenime işledi, başparmakları yanaklarımı sevdi. "Müsebbibi sensin," dediğimde gözlerimin içine baktı.

İşledi toprağa mavi, gökyüzü yeryüzüne karıştı. "Biliyorum," dedi sadece.

Hatasını itiraf etti ama asla telafi etmedi. Beni o hatayla yüzleşmeye mecbur bıraktı.

15
ZAR

Kuruldaki yeraltı baronlarının her birinin evine, saat tam on ikide siyah mühürlü bir zarf geldi. Adres bilgisinin yer aldığı davetiyelerin yanında bir adet de ölümü temsil eden zakkum çiçeği vardı. Davetiyede ise şöyle yazıyordu:

"Davetim, mutluluğumu izlemeniz için değil. Düşmanımı dostumdan daha yakın tutmak içindir. Cesaretinizle birlikte yüklerinizi de bırakarak gelin. Davetime ihanet etmediğiniz sürece hak ettiğinizden fazla bir muamele göreceksiniz."

Bu davetiye o güne dair gerçeği saklamak için yalnızca bir kumpastı.

Elif

Elleri, yüzümü severek geri çekildi. Onun için gerçek olan bu an, benim için ise onun yalanlarıydı sadece. Yine de anneme doğru yöneldiğimde gözleri doldu. Ona sarıldığımda fısıltılar çalındı kulağıma. *Babasını hatırladı kesin,* dediler. Haklılardı.

"Özür dilerim," dedi annem suçluymuş gibi ki varsayımlara göre o da bu işin içindeydi. Canını acıtacağımı biliyordum ama yine de söyledim: "Babam burada olsaydı böyle olmazdık, anne." Sesimde sessiz çığlıklar vardı.

Annem karşımda yıkıldı, ben de ondan beterdim aslında ama yüzüme yansıtmadan iki adım geri çekildim. "Öyle. Biraz daha sabır, anneciğim."

Sırf onun için katlanıyordum zaten. Önce elini, sonra avuç içini öptüm. Çünkü her ne yaşıyor olursak olalım, iki cihanda da hakkını ödeyemezdim.

Sonra sırayla Esin Hanım -ki hiç bundan zevk almadım- ve Levent Bey'in ellerini öptüm, böylece tebrik merasimi de başlamış oldu. Asıl amacın da

bu merasim olduğunu tahmin edebiliyordum çünkü dost, düşman olan herkes akın akın gelmeye başladı.

Kuruldan olduğunu tahmin ettiğim adamlar hariç. Bahsettiğim ünlü insanlar bile tebrik için bizim ayağımıza geliyordu.

Sonra aralarından biri ağır ağır kalktı masadan. Siraç hiç tepki vermezken ben anında dikkat kesildim.

Elinde baston vardı bu adamın. Başında ise fötr bir şapka. Sanki geçmiş zamandan fırlamış gibi gözüküyordu ama yaklaştıkça o eski zamanların kötü adamlarından biri olduğunu hissettim.

Önümüzde durdu. Yürüyüşü gibi ağır bir şekilde konuştu: "Vuslat," dedi ve kısa bir an duraksadı. "Çağırdın, meydan okudun, geldik."

Aralarındaki düşmanlığı görmek ve bu kadar yakından maruz kalmak dehşet vericiydi ama o dehşet içerisinde bile sakindim.

"Bıçakçı." Ona bir baş selamı vermekle yetindi. "Yurt dışından yeni dönmüşsün. Nasıl geçti?"

Bıçakçı olarak adlandırdığı adamın -muhtemelen soyadıydı- suratında sahte bir gülümseme oluştu. "Bu işin içinde olduğunu hissediyorum ama elime bir türlü kanıt geçmiyor," dedi.

Siraç'ın bu suçlamaya karşılık yüzünde hiçbir mimik oynamadı. "Beni gözünde çok büyütüyorsun, Bıçakçı!" dedi sadece.

"Biliyorum. Bu yüzden elçilik yapmaya geldim zaten," diyerek cevapladı onu karşısındaki adam.

"Neden bizi buraya çağırdın? Varsa bir planın sonuçlarına da katlanırsın."

Bıçakçı kuşkulanmakta haklıydı ama karşısındaki adam sanki yıllardır onlarla oynamanın getirdiği rahatlıkla bu kuşkuyu tekrar savuşturdu. "Bu kadar korku bünyene iyi gelmez Bıçakçı, sonra hayranı olduğun o kadın gibi genç yaşta ölüverirsin."

Bu cümlesinin üzerine adamın ceketine takılmış şık broşu fark ettim. Broşun içerisinde ise *Marilyn Monroe*'nun fotoğrafını gördüm.

Marilyn'in öldürüldüğüne dair iddialar vardı ki Siraç'ın bunu ima etmiş olduğunu sadece ben değil, karşısındaki düşmanı da anlamıştı.

"Sen bir oynarsan biz bin oynarız." İki elini de gümüş kaplamalı bastonuna yasladı. "Sen bir yakarsan biz bin yakarız." Bakışlarını bana doğru çevirdi. "O kaçırılma değildi Vuslat'ın kadını," dedi kuyuya atıldığım günden bahsederek. "Biz daha..."

Beni muhatap alması büyük bir kışkırtmaydı ki Bıçakçı'nın bu tavrı işe de yaramıştı. Siraç araya girdi. "Hele bir onu tehdit et!" dedi. Ses tonundaki değişimi duyunca ben bile olduğum yerde irkildim. "Yap haydi!" dedi

karşısındaki düşmanına bakarken. "Haydi, cüret et! Benim nişan benim kadınıma gözünü değdirmeye cesaret ettiğin gibi bir de son et!"

"Benim raconuma uymaz bu, Vuslat." Bıçakçı'nın aslında tam yaptığı buydu ama karşısındaki adamın tehditleri ile resmen geri adı mıştı. Siraç ise öne doğru tehditkâr bir adım attı.

"Senin raconunu sikerim, Bıçakçı!"

Ortalık öyle gerilmişti ki o an bir çatışma çıkacağından emindim tekim karşımızdaki adamın da eli beline giderken kıyamet kopacakmı hissettim. Sanki birazdan onların adamları da buraya baskın yapac ortalık kan gölüne dönecekti.

Ben girdim araya. Girmek zorundaydım çünkü. "Siraç!" dedim ya daki gözü dönmüş adama bakarken. Kendimi yüzleşmeye hazırlıks zayıf görüyordum ama asıl karşımdaki adamın, onu bu hâle getiren a larla yüzleşmeye hazır olmadığını görmüştüm.

Şu anki öfkesiyle herkesi yakıp geçerdi.

"O zaman çağırmayacaktın, Vuslat!" diye çıkıştı Bıçakçı. "Maden kadar kıymetli kadının, neden bizi çağırdın?" Haklıydı adam ama yin Siraç'ı sakinleştirmek için elini tuttuğum gibi kolunu da tutma ihtiyacı settim.

"Benim raconumda düşmanımı dostumla eş tutmak vardır, Bıçal dedi, kan bürümüş gözleri sanki kan çekiyordu, ölüm istiyordu. "E koymaz sizin düşmanlığınız. Azdan az, çoktan çok gider!"

Geri çekilen düşmandı. "Öyle olsun. Bugün değil ama nasıl olsa yakı hepimiz gerçekleri öğreniriz."

Bakışlarını bir kere daha bana çevirdi adam. Başındaki fötr şapkayı kardı ve beni selamladı.

"Tebrik ederim."

Siraç'ı tutuyormuş gibi hissederken cevap vermeye bile cesaret e medim. Geldiği gibi ağır ağır bizden uzaklaşırken Siraç'a döndüm.

"Plan dedin, sustum!" dediğimde kilitlenmiş bir şekilde Bıçakçı dec adama ve kurula bakıyordu. "O plan her neyse başta senin bozasın var nırım."

"Planı da aklımı da sikeyim!" dedi. Bakışları bana döndü. Gözü dö müştü resmen ve biraz daha böyle kalırsa misafirlerin de dikkatini çe cekti. "Konu senken nasıl..." diye cümlesine başladı ama susmak zorun kaldı çünkü Murat Komiser ve yanındaki arkadaşı bu sefer tebrik sırasın en önde duruyorlardı.

İç çektim. Bir girdaptan çıkıp diğerine giriyorduk. Murat Komiser, "Tebrik ederim," derken Siraç'ın beni kendisine doğru çektiğini hissettim. Nazik bir şekilde gülümsemeye zorladım kendimi. "Teşekkür ederim, Murat Bey," dedim.

Murat Komiser yanındaki arkadaşını gösterdi. "Babanın bir diğer yardımcısı Eren. Komiser yardımcısıdır o da," diyerek yanındaki adamı tanıttı. "Bu mutlu gününde burada bulunmak istedik, Elif. Ailelerimiz de geldi. Annen sağ olsun, bizi de davet etti." Sanki bu davetin özel olduğunu ima eder gibiydi ama umursamadım. Eren Komiser'i de başımla selamladım. "Hoş geldiniz, çok iyi etmişsiniz."

Eren Komiser de beni tebrik ederken gözleri Siraç'taydı. Öfkeyle baktığını anlamamak için salak olmak lazımdı. Murat Komiser, Siraç'a döndü. "Tebrik ederim, Siraç Bey. Ailemizin bir üyesi artık resmî şekilde sizinle birlikte. Siz de emniyettensiniz."

Sanki bunu söylerken Siraç'ı başka türlü ağırlamak ister gibiydi, trafik çevirmesi zamanından beri bir kini olduğu belliydi.

Siraç elimi bırakıp kolunu belime sardı. "Aidiyet bildirmeniz için sizinle bir yakınlığı olması lazım ama bildiğim kadarıyla yok. Nereden sizin oluyor?" derken cümleleri balyoz gibi çarpıyordu sanki.

İki adamın arasındaki düşmanca diyalog, en az Bıçakçı'yla konuşması kadar hararetliydi. Bu yüzden gerim gerim gerilmiştim.

"Biz de onun ailesiyiz," dedi Murat Komiser üstüne basa basa. "Bugün amcaları ve dedesi burada olmayabilir ama bir zamanlar Korkut abinin kardeşi, evladı gibiydik. Bu yüzden bize de ait."

Siraç belimdeki elini daha da sıkılaştırdı. "Değil!" dedi Siraç. "O sizden kimseye ait değil!" derken bir günde ikinci kere öfkesine yenik düşmek üzereydi.

Araya girmem gerektiğini hissettim. Aslında zorunda değildim ama annem sesini çıkarmadığı sürece bu oyuna uymam gerekiyordu. "Teşekkür ederim bu mutlu günümüzde eşlik ettiğiniz için," diyerek ortayı yumuşatmaya çalıştım ama nafile bir çabaydı.

Eren Komiser lafa girdi. "Mutlu bir gün olduğuna emin misin, Elif?" derken resmen ateşle oynuyordu. Buraya farklı bir amaçla geldikleri belliydi. Anlaşılan o ki bir şeyleri de fark etmişlerdi. "Ben böyle bir duyum almadım," dedi.

Bir sonraki cümle ise Murat Komiser'dendi. "Annen de hiç mutlu görünmüyor." Mevzuya girecekleri belliydi. Siraç'ın öfkesi tenimi yakıyor, bedenime sızıyordu sanki. Biraz daha öfkelenirse o mevzuya bodoslama dalacaktı.

"Bunu sorgulamak..." derken Siraç'ın sesi yükselmişti ama onun lafını çok şükür ki Umut kesti.

"Efendim, Elif Hanım'la birlikte acilen gelmeniz gerekiyor." İlk defa Umut'u bir kurtarıcı olarak gördüm. Bu nişan bir tezgâhsa şayet, o tezgâhı Siraç'ın öfkesi batırmak üzereydi.

Siraç'la Umut kısa bir an birbirlerine baktılar. Umut'un da şu an bir bahane sunduğuna emindim ama benim bu dala sıkı sıkıya tutunasım vardı.

Bu yüzden, "Geldiğiniz için teşekkürler ama şimdi gitmemiz lazım!" deyip Siraç'ın elinden tuttum. Biliyordum, bu cüssemle asla onu hareket ettiremezdim ama ben onun elini tutsam da o benim önüme geçti ve hızlı hızlı yürümeye başladı.

"Evveliyatını siktiğim!" dedi, ağız dolusu küfretmesine yüzümü buruşturdum. "Resmen gözümün önünde bile bile ilgisini belli ediyor sana. Beni kışkırtmaya çalışıyor." Kendi kendine söylenirken her sözüyle yokluğuna rağmen tehdit ediyordu Murat Komiser'i. "Bu iki oldu, üçüncüde affim olmayacak, o çenesini kıracağım!"

Onun aksine ben sakindim hatta o an asap bozukluğundan gülesim gelmişti. "Ana fikir de bu zaten," dedim.

Ara koridorda birden durunca neredeyse sırtına yapışıyordum. Bana döndüğünde bütün düşmanlarının kışkırttığı öfkesinin tek muhatabı ne yazık ki bendim. "Elif!" dedi.

Hiç geri kalamazdım. "Ne?" dedim.

Hiç beklemediğim bir soru sordu. "Neden gülüyorsun?" dedi. Gerçekten tuhaf çalışıyordu bu adamın zihni.

"Gülmüyorum. Gülecek hâl mi bıraktın zaten?" Bana doğru eğilirken elimi sıkı sıkı tutuyordu.

"Onlara!" dedi kin dolu bir sesle. "Onlara neden güldün?"

Sanki tek problemimiz buymuş gibi gülüşüme kafayı takmasına mı gülsem yoksa öfkemi mi kussam, bilemedim. "Keyfimden, Siraç," dedim çıkışırcasına ama adam kafayı gülüşüme takmıştı bir kere, yine aynı yoldan devam etti.

"Gülme o adamlara bir daha," dedi. Nefret etmiş hatta tiksinmiş gibiydi.

Bazen *şu an bu deliyle uğraşılmaz* tavrına bürünürdük ya, aynen öyle hissederek geçiştirircesine, "Buradan çıktığımızda bir daha gülmeyeceğim zaten," dedim.

Bundan da hoşnut olmadı, farkındaydım ama umurumda da değildi açıkçası. Şu anda onu memnun etmekle uğraşamazdım. Tekrar elimden tutup beni sürüklemeye başladığında oyuncak bebek gibi ruhsuz bir şekilde peşinden ilerledim.

Umut'un direktif vermesiyle birlikte hazırlanma odalarından birine girdik ama annemi orada bulmayı asla beklemiyordum. "Anne?" dedim sorgularcasına çünkü koltukta sanki kanı çekilmiş gibi oturuyordu.

Beni görünce ayağa kalktı. "Anneciğim," derken zorla gülümsüyordu.

Belliydi, bir şey olmuştu. Siraç'ın elinden elimi kurtarıp onun yanına gittim. "Ne oldu, anne?" dedim ama sonra köşede olduğunu fark ettiğim Nergis konuştu: "Bir şey yok, Elif." Elinde bir bardak su tutuyordu. "Sadece beklenileni yaptı Esin Hanım."

Ne yapmış olabilirdi? Annem gerçekten kötü gözüküyordu. Ellerini sıkı sıkı tuttum, buz gibilerdi.

"Gönderildi mi?" dedi Siraç. Dönüp ona baktım. Anlaşılan o ki bu sefer beklediği bir hamle yapılmıştı çünkü daha sakindi.

Nergis başıyla onayladı onu. "Evet ama keşke siz de konuşsaydınız," dedi. Sanki hıncını çıkaramamış gibi bir hâli vardı.

"Ne yaptı?" diye sordum. Belli ki annemin canını ciddi anlamda sıkmıştı.

Annem ellerimi sıktı sanki teselli edercesine. "Boş ver, anneciğim." Bu cümle aslında çok basitti ama benim için bardağı taşıran son damlaydı.

Sanki bugünün en ağır cümlesi buydu. Sanki bugünün sabır taşıran konusu buydu.

Ellerimi savururcasına annemin elinden çektim. Bu hareketim karşısında şaşkına döndü. "Tabii!" dedim birden yükselerek. "Boş vereyim ben. Zaten kimim ki? Aptalı oynamam yeterli bu planlarınızın arasında."

Gözümün önünde öfkeden bir pus belirmişti sanki.

"Anneciğim!" dedi annem. Bana bakarken telaşlıydı, ben de bir sinir krizinin eşiğinde olduğumun farkındaydım.

"Ne?" dedim aynı şekilde yüksek sesle konuşmaya devam ederek. "Ben aylardır bu adamla mücadele etmeye çalışıyorum." Elimle yanımda duran malum şahsı gösterdim. "Peki ya sen ne yapıyorsun?"

Belki çok acımasızdı sözlerim ama canım yanıyordu. Annemin sesi çıkmadı hatta ağlamaya başladı.

"Hiç!" dedim hayal kırıklığıyla. "Kocaman bir hiç."

Bu aile dramına kimsenin sesi çıkmıyordu. Annem ağlıyor, ben bağırıyordum. Asıl müsebbibi olan kişiyse susuyordu.

Bu yüzden o meşhur varsayımını sordum. "Anne, bu adam aslında seni mi korumaya çalışıyor?" dedim. Annemin ağlaması kesilir gibi olduç Bunu nasıl öğrendiğimi merak edercesine önce bana, sonra Siraç'a baktığında anladım.

Yine bir varsayım daha gerçek çıktı.

"Ona bakma, bana bak!" dedim. Bir cevap istiyordum. Artık muhtemelen alınmayı hak ediyordum.

Zorla da olsa cevap verdi: "Onun korumasının gönüllüsü değilim."

Sanki ona tek bir seçenek sunulmuş gibiydi hâli ki bu beni daha da sinirlendirmişti.

Siraç sakin bir şekilde konuşmasaydı kıyameti koparacakmışım gibi hissettim. "Ben istemedim, Bahar Hanım." Annem dönüp ona baktı. İlk önce bu koruma işi olduğunu düşündüm ama başka bir şeyden bahsettiğini konuşmaya devam edince anladım. "Bana kızgınsınız ama kızgın olduğunuz o sebepte de suçlu ben değilim. Ben aksine ittim," dedi. Annem tereddütlü bir şekilde baktı Siraç'a. "Belgeleri de dilediğiniz zaman isteyebilirsiniz."

Annem ilk defa öfkeli bakmadı Siraç'a hatta üzgün gibiydi. Bahsedilen meselenin ne olduğunu anlamayan tek kişi bendim. Nergis bile üzgün gözüküyordu.

"Burada bir şeyleri bana açıklayacağınız kısım ne zaman gelecek?" dedim çaresizce.

Ses çıkmadı. Hissizleştiğim yerde sanki içimde bir şeyler kopmuştu. Bedenim titremeye başladı ama içimde oluşan acının sadece küçük bir tesiriydi bu. Herkesin yüzüne tek tek baktım ama tek birinden bile cevap alamadım.

Bütün savunma mekanizmam çöktü sanki. Anladım o an. "Gelmeyecek," dedim derin bir çöküş yaşasam da hissiz bir sesle. "O zaman benimde burada durmamın da bir manası yok."

Kapıya doğru hızla harekete geçtim. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama şu an kimsenin yüzüne bakasım yoktu.

Ardımdan seslendiler.

"Gün Işığı!"

Durmadım.

"Elif!"

Yine durmadım.

Kapıyı açarken titriyordum. Umut kapının önünde duruyordu. "Paket hazır, efendim," dediğinde Siraç'ın yüzünü görmedim ama arkamdan omuzlarımı kavradı.

"Benimle gel!" dedi. Sesi kısa süre önce yer edinen öfkesini kaybetmişti.

"İstemiyorum." Yüzünü bile görmek istemiyordum.

Omuzlarımdan tutup beni kendine zorla çevirdi. Yüzündeki bakışı gördüm, orada kendi yansımamı gördüm. Çöktüğümün farkındaydı ve bu yüzden bana acıyordu. Bunu bilmek daha da yıktı beni.

"Bırak!" derken geriye sadece gururumun kırıntıları kalmıştı.

"İnat etme, bu son!" Sanki son defa katlanmam gerektiğini ima edercesine bakıyordu. Aramızdaki olma ihtimali olan her şey için de sondu aynı zamanda. "Söz, sonra bitecek azabın."

En azından sözünde duran bir adamdı. Bu yüzden son kez ona itaat ettim. Beni ileriye, diğer koridora sürüklemesine izin verdim.

Neredeyse arka çıkışa yaklaşmıştık. Burası köhne bir noktaydı. Durduğumuz yerde kızıl saçlı bir kadın diz çökmüş, ağzına bir bez bağlanmış, tam önümüze atılmıştı. Ağlamıştı ama beni gördüğünde gözünde öyle bir nefret belirdi ki onun acı çektiğine asla inanmadım. Mavi gözleri ölüm saçıyordu. Üstünde siyah bir kot ve siyah bir tişört vardı ama boğuşma yaşanmış olmalıydı ki tişörtün üstü yırtılmıştı.

"Tahmin ettiğiniz gibi Selvi buralarda dolanıyordu, efendim," dedi Umut. "Esin Hanım da içeriye sokmaya çalıştı ama yakalamak zor olmadı. Yanındaki adamları da etkisiz hâle getirdik."

Selvi. Siraç'a takıntılı olan kızdı. Bana o notu bırakan ruh hastasıydı.

Selvi olduğu yerde çırpınırken yanında Nergis vardı. Onu saçından tutup tekrar dikleştirdi. Siraç ona öyle bir bakıyordu ki Murat Komiser'e bile bu kadar nefretle bakmamıştı.

Demir'i gördüm, bir köşede bizi izliyordu. "Öğrenince Eylül'ü kankalarının yanına postaladım. Duyarsa kızı kendi elleriyle öldürürdü." Ela gözlerinde neşe parıltıları dolaştı ama onun da tehlikeli bir adam olduğunu, önümüzde diz çöktürülen kadına bakışlarından anlayabiliyordum.

O da intikam istiyordu. O da kuzenine benziyordu.

"Ağzını açın, bakalım son kez ne konuşacak!" Siraç'ın emri kılıçtan keskindi, hemen yerine getirildi.

Selvi'nin ağzındaki bez çekildiğinde, "Sana dedim!" dedi bana doğru dönerek. "Sana onu istediğimi söyledim. Beni görmesi için sana zarar vermem gerekiyor demek ki." Sesli bir kahkaha attı.

Direkt bana hitap etmesi şaşırmama sebep olmuştu. Benim onun sadistçe sevgisinden haberim bile yoktu.

"Kes sesini!" dedi Siraç. Ses tonu öyle sertti ki Selvi birden suskunluğa büründü ama bundan bile zevk aldığını gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyordum. İçimi garip bir huzursuzluk kapladı. Siraç'a öyle bir bakıyordu ki sanki onun nezdinde en yüce varlık oydu.

Midemdeki asidin yükseldiğini hissettim. Bugün şahit olduklarımı midem daha fazla kaldıramayacak gibiydi.

"Seni uyardım, Çakılı'nın kızı," dedi Siraç. Bu uyarı ölüme gebeydi. "Öldürülmeden önce af dileyeceksin. Ayağına kapan!" Ses tonu yüksek

değildi ama Selvi bu emriyle sarsıldı. Ben bile şaşkınlıktan yutkunamadım. "Ayağına kapan, özür dile. Benim seni görebileceğim tek yer orası."

Siraç'a dönerek, "İstemiyorum," dedim ilk defa konuşarak. Selvi'nin gözleri bana doğru döndü. "Görmüyor musun, normal bir insan gibi davranmıyor. Bunu hastalıklı bir takıntı hâline getirdiği belli."

Selvi şaşkınlıkla bana baktı. Benim onu savunmamı anlamlandıramamıştı. Sonra öfkeden köpürdü. "Seni orospu!" dedi. Bana küfredince irkildim. Siraç ona doğru bir adım attığında durdurmak için gövdesine elimi bastırdım.

Bas bas bağırdı karşımda. Hastalıklı sevgisini haykırdı, benim yaptığım tek şeyse dinlemekti. En nihayetinde Nergis tokat atarak tekrar susturdu onu.

Siraç'ın emri ise, "Cesedini bulamasınlar!" oldu. Belki çok kötü bir insandı Selvi, belki yanımdaki adamdan daha zalimdi ama bir insanın daha benim yüzümden öldürülmesini şu an kaldıramazdım.

"Akıl hastanesine yatırın," dedim birden. Aklıma ilk bu fikir gelmişti çünkü. "Tedavi olmazsa cezasını kesersin ama öldürmeyin."

Siraç bana doğru döndü. "Sebep?" dedi sanki anlamlandıramıyormuş gibi. İlk defa bir emre karşı çıkarak kendi fikrimi ortaya sunmuştum.

Bu yüzden burada bulunan herkes şaşkınlıkla baktı bana ama benim umurumda değildi. "Hep sen mi sebepsiz sonuç arayacaksın?" dedim.

Tek derdim vicdanımı rahatlatmaktı çünkü zaten çökmüştüm, üstüme binecek daha fazla enkazı kaldıramazdım. Bunu bilerek ve kararın ne olacağını umursamadan ayrıldım oradan çünkü artık görmezden gelinmeye de kararımın umursanmamasına da tahammülüm kalmamıştı.

Eve döndüğümüzde her şey sıfırlanmıştı sanki. Ona karşı hissettiğim haksız merhamet yok oldu, ilgi bitti. Bana dair her ne varsa yitip gitmiş gibi hissettim. Bunu yapan sadece o değildi. Annemin de bu durumda payı büyüktü, zaten bu yüzden bu kadar ağır geliyordu bana.

Kaldıramamıştım ben de. Sanki bakışlardaki düşmanlık tenime işlemişti. Odama girdiğimde ona tutsak olduğumdan beri ilk defa kapımı kilitledim. Arkasına ise bir koltuk yerleştirdim.

O gece sessiz sessiz ağlarken kapım açılmaya çalışıldı. Açar sandım, kırar sandım ama ilk defa durdu. Ertesi gün kapının anahtarı alınmıştı ama bu beni durdurmadı.

Yine de yatağımın arkasına koltuk koymaya devam ettim.

O ağladığım gece kapımın önüne karanfiller konulmuştu ama uzun zaman sonra ilk defa kurutmadım. Nerdeyse bir haftanın sonunda bana ilk verilen, solmaya yüz tutmuş karanfille oynayıp diğerlerini yatağımda oturduğum yerin etrafına dizerken boş boş çiçekleri izliyordum sadece. Onları atamamıştım ama kurutmak için saklayamamıştım da.

Tıpkı onlar gibi solmuştum.

Elimdeki yüzüğe baktım. Bir haftadır onu da yok sayıyordum ama hissi hiç peşimi bırakmıyordu. Sanki tenime işlemişti safir.

Çıkarmıştım aslında ama sonra geri takmıştım. Bana, yaşadıklarımın bir hatırasıydı çünkü.

"Cebelitarık karanfili." Eylül'ün sesiyle başımı kaldırdım. Üzerinde siyah bir takım vardı. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Tam bir iş kadını gibi görünüyordu. "Sadece uçurumun kenarında yetişir."

Eylül bana öyle merhametli bakıyordu ki tekrar gözlerim doldu. "Yalnız kalmak istiyorum, Eylül."

Kimsenin acımasına tahammülüm yoktu.

Bana doğru ilerlerken gözlerimi ondan ayırdım ve elimdeki çiçeğe boş bakışlar atmaya devam ettim. "Yalnızken elindeki solmuş çiçekten ne farkın var? Kilo vermişsin, yüzün solmuş. Kimseyle konuşmuyor, yemek yemiyorsun. Ne yapıyorsun sen kendine, Elif?" dedi. "Kendine zulmetmek değil mi bu?"

İç geçirdim ve gözlerimi sımsıkı kapattım. "Elimde değil. Sanki sessiz kalırsam yok olacakmışım, zaman da etrafımda akıp gidecekmiş gibi hissediyorum," dedim.

Böylece ben de yok olup giderdim.

"Ondan da kurtulmak istiyorsun." Bu bir soruydu aslında ama cevap vermedim. Eylül ne olursa olsun kuzenini savunmaya meyilliydi çünkü.

Sessiz kaldım.

"Selvi yurt dışındaki bir kliniğe yatırıldı," dedi birden. "Belki kaçıp kurtulacak oradan, yine zarar vermeye çalışacak ama o hiç kimseye ikinci bir şans vermezken senin için yaptı bunu."

Belki onun için büyük bir adımdı ama benim için değildi. "Beni ilgilendirmez," dedim bu yüzden. Yüzüne bakmıyordum.

Bu çiçekler gibi ben de bu odada çürüyecekmişim gibi hissediyordum. Eylül yanıma, yatağıma oturdu. "Kalk," dedi kolumdan tutarak. "Bu böyle olmayacak."

"Nereye?" dedim. Yüzünde beliren şefkati de acımayı da istemiyordum ama ısrar etti.

"Benim favori mekânıma gidiyoruz." Hiçbir yere gitmek istemiyordum hatta yerimden bile kıpırdayasım yoktu ama resmen beni sürükleye sürükleye hazırladı.

Nereye gideceğimizi bilmiyordum hatta hiç merak etmediğim için de sormadım ama kimsesiz çocukların yaşadığı bir sevgi evine geleceğimizi de asla tahmin etmiyordum.

Yaşadığım eve on dakikalık mesafede ve bizim mahallenin sınırlarında -Nergis'in dediğine göre mahalledeki tüm evler satın alınmıştı- bulunuyordu bu sevgi evi.

Melek-Sevgi Evi yazan tabelada *Şirinler* vardı. Dört katlı iki bina pembe ile kırmızının tatlı tonlarına boyanmış, üstüne çiçekler çizilmişti.

"Yıllardır buraya gelirim. Dedemlere de yakındı zaten burası. O inşa ettirdi burayı," dedi Eylül. Böyle bir hayırda bulunmak gerçekten yüce gönüllülük göstergesiydi. Levent Bey'in böyle bir şey yapması, buradaki yetim çocuklara sahip çıkması çok hoşuma gitmişti.

"Çok güzelmiş," dedim etrafı incelerken.

Eylül ile birlikte yuvanın bahçesine girdiğimizde salıncakta sallanan çocuklar, "Eylül abla!" diye çığlık çığlığa bağırdılar. Eylül onlara gülümsedikten sonra bana döndü.

"Haydi, gel! Seni onlarla tanıştırayım." Tereddüt etmedim. İçimdeki kuru yaşam, çocukların neşeli kahkahalarıyla küçük de olsa kıpırdadı sanki. Yanımıza gelen beş altı yaşlarındaki iki kız çocuğu Eylül'e sımsıkı sarılırken Eylül de onların başlarını okşadı.

"Ela ve Sedef!" diyerek kızlara seslendi. "Hüsna anneniz nerede?"

Gözleri sevgiyle ışıldıyordu Eylül'ün. Onunda burada canlandığı belliydi. Bana döndü ve dudaklarını kıpırdatarak, "Buranın müdiresi," dedi.

Anladığımı belirtircesine başımı salladım.

Sonra aralarından Ela olduğunu öğrendiğim minik kız konuştu: "Yukarıda. Yeni bir kardeşimiz geldi, Hüsna anne de onunla ilgileniyor." Terk edilmiş bir çocukla ilgilendiği gerçeği canımı yaktı. "Daha bu kadar," derken bebek olduğunu anladığım yeni kardeşlerinin ne kadar küçük olduğunu küçücük avuçlarıyla göstermek istiyordu Ela. Oysa kendisi de küçücüktü. Kahverengi, upuzun saçları beline kadar uzanıyordu. Belki de ilk bebeklik saçlarını bile kesmemişlerdi. Bal rengi gözleri o kadar güzeldi ki mutluluk doluydu resmen.

Eylül onun önüne gelen saçlarını geriye doğru attı ve "Biz şimdi onun yanına gideceğiz. Sonra hep beraber saklambaç oynarız, olur mu?" diye sordu.

Kızlar sevinçle yerlerinde zıpladılar.

Daha sonra Sedef olduğunu öğrendiğim diğer minik, "Bu abla da bizimle oynayacak mı?" diyerek beni gösterdiğinde başımı sallayarak onları onayladım. Yüzümde istemsizce bir gülümseme oluşmuştu.

"Tabii ki oynayacağım."

Buraya tekrar gelme arzusu ölü kalbime bir nefes gibiydi. Nasıl ki felaketi, kaderimde var olacak kişiyi -ne yazık ki- hissettiysem buranın da benim için önemli olacağını ilk anda hissetmiştim.

İki elimi onlara doğru uzattım. "Elif benim adım." Kızlar elimi tutup beni kendilerine çektiklerinde şaşırdım ama aynı zamanda bana sarıldıkları için mutlu oldum.

"Hüsna annemiz bize böyle öğretti. *Tokalaşmayın, buraya gelen insanlar güvenilirdir. Onlara sarılın,* dedi."

İkisi de bir ağızdan konuşmuşlardı ama ben sanki bambaşka bir âlemdeydim. Onların sarılışı bana öyle bir şifa olmuştu ki günlerdir ilk defa içtenlikle gülümsedim. Ben de onlara sımsıkı sarıldım. "Hüsna anneniz çok haklıymış." İnsanlar merhameti unutmuştu ama çocuklar bize en iyi hatırlatıcılardı.

Ben de kendime bile kalmayan merhametimi hatırladım. Yukarı çıkmak için binaya girdiğimizde Eylül bana doğru döndü. Bir şey söylemek istiyordu, belliydi ki yerinde duramayan hâlinden bile bunu anlayabiliyordum.

En nihayetinde ağzındaki baklayı çıkardı. "Elif, burayı sık sık ziyaret etmek hatta çalışmak ister misin?" diye sorunca sanki aradığım şeyi bulmuş gibi hissettim ama o reddedecekmişim gibi konuşmaya devam etti: "O evde boğulduğunu, tek başınayken kendini yiyip bitirdiğini biliyorum. Bu yüzden hemen cevap verme, olur mu?" Bir şey söylemedim. Zaten izin de vermedi. "Önce sana kişisel cennetimi göstermek istiyorum. Sonrasında karar verirsin."

Başımla onayladım onu. Birlikte ikinci kattaki mis gibi kokan odaya giriş yaptık. İçeride beş tane bebek ünitesi olan odada iki hemşire sessizce dolanıyordu. Bizi görünce gülümsediler ve hemşirelerden biri Eylül'e, "Daha bir hafta oldu. Dayanamadın, değil mi?" dedi.

Eylül sırıttı ve bebekler uyanmasın diye fısıldadı: "Kokuların özledim ama," dedi iç çekerek. Oda mis gibi, cennet gibi kokuyordu. O kadar haklıydı ki... Diğer hemşirenin kucağındaki uyanık bebeği aldı ve burnunu boynuna götürdü.

Başını kaldırıp bana baktığında sanki bütün dert ve tasalarından arınmıştı. "Siraç'ın haberi var hatta sana söylediğimi duyarsa beni öldürür ama kendisi teklif etti bunu. Sana iyi geleceğini düşündü."

Siraç'ın adı geçtiği an, bebekleri görünce yüzümde beliren gülümseme yavaşça soldu. Kötü bir adam değildi belki ama şu an onunla yüzleşmek istemeyecek kadar kendi yıkılışıma odaklanmıştım.

Eylül de bunu fark etti. Yine bu yüzden konuya başka bir noktadan yaklaştı. "Burada Hüsna ablanın yardıma her zaman ihtiyacı var. Personel eksiği tamamlanır ama o gönüllü insanlar arıyor," dedi. "Yetimleri sevmek, onlara ilgi göstermek gönül işi çünkü. Onların en büyük ihtiyacı sevgi."

İyi gelecekse tüm kalbimle onları severdim çünkü biliyordum ki en çok onlar hak ediyordu. Belki bu şekilde kalbim de hak etmeyenden uzak durmayı öğrenirdi.

"Tam olarak ne yapabilirim?"

Eylül bu soruya cevap vermek yerine beni sevgi evinin müdiresi Hüsna Hanım'ın yanına götürdü. Kırklı yaşlarının sonunda, beyaz başörtülü, açık tenli, incecik bir kadındı Hüsna Hanım. Dik duruşuyla disiplinini hissettiriyor, kahverengi gözlerindeki anne şefkatiyle sevgi yuvasında olduğunuzu cidden hissettiriyordu.

Eşini iki yıl önce kaybetmişti. Çocuklarını da evlendirdiği için ununu eleyip eleğini astığını ve kendisini buradaki çocuklara adadığını söylüyordu.

Öncelikle, "Bana Hüsna abla de," dediğinde bu samimiyeti çok hoşuma gitti. Sonra Eylül'e sorduğum soruyu o cevapladı: "Eğitimini, ana dilin hariç iki dili çok iyi konuştuğunu biliyorum. Dosyan bugün geldi bana. Dinî eğitim ve dil eğitiminde bize yardımcı olabilirsin. Haftada iki gün diyanetten iki hocamız burayı ziyaret ediyor. Dil eğitmenlerimiz ise haftanın beş günü buradalar. Sen de ister dinî eğitim ister dil eğitimi günlerinde gelebilirsin. Hem şimdiden bir eğitimci olmak için alıştırma yapmak gibi düşün bunu." Çoktan düşünmüştüm ve hevesle her cümlesinden sonra başımı sallıyordum. "Bunun haricinde de burada işimiz bol. Çocukların sorumluluğu bitmez ki."

Son cümlesini bir sitem değil, mutlulukla söylediğini görmek karşımdaki kadına sarılma isteği uyandırmıştı. Bende zaten kısa bir süre içerisinde gerçekten herkese bir anne gibi yaklaştığına da bizzat şahit oldum.

Burada olmak gerçekten huzur veriyordu. Üstelik benim için de kurtuluştu çünkü tekrar yaşamaya başladığımı hissettim. Hüsna abla bana bir program ayarlamasına rağmen o programa uymayan tek kişi bendim.

Kısa sürede buranın demirbaşı gibi olmuştum.

Sadece dil veya din öğretimi değil, nerede eksik varsa ben de oradaydım. Yine de çoğu zaman bebek ünitesinde yer alıyordum. Açıkçası en sevdiğim bölüm olmuştu.

Bebekler cennetten düşen melekler gibiydi. Üstelik onları annelerinin olmadığını bilerek beslemeye çalışmak hem hüzünlü hem de insanın merhametini ayyuka çıkaran bir deneyimdi.

Bu merhametle birlikte iyileşmeye başladığımı hissettim. Siraç tarafından rahat bırakılmak da bu iyileşmenin hızlanması için diğer sebepti. Onu neredeyse hiç görmüyordum. Ne sabahları ne de akşamları. Odama geldiğine dair bir işaret de yoktu çünkü bu aralar çiçeklerini mutfak masasına bırakıyordu.

Sanki geri çekilmiş gibiydi ki bu benim işime geliyordu ya da kendimi bu şekilde kandırıyordum.

Ben kendimi iyi hissettikçe nişandaki olaylar ve bu zamana kadar söylenen sözleri teker teker kafamda analiz etmeye başladım. Annemle arasında geçen o gizemli konuşma, annemin gerçekten korunduğunun kanıtıydı ama görünen o ki tercihler ve planlar Siraç'a aitti.

Belki teoride o plan güzel bir sonuç vermişti çünkü en nihayetinde karşısındaki adamlar sevdiklerim de dâhil kimseye zarar verememişti ama pratikte zayiatlar vardı.

Bu zayiatı sadece ben değil, kontrolünü kaybederek o da almıştı ki bu zamana kadar gururlu gördüğüm o adamın öfkesiyle büyük bir açık vermesi aslında büyük bir zafiyetti.

O da muhtemelen bu durumun farkındaydı. Bu yüzden karşıma çıkmıyordu ama aramızda oluşan bu sessiz ateşkesi en nihayetinde yine o bozdu. Yuvadan döndüğüm bir gün daha akşamı etmiştim ve bugün yemekhanede çalıştığım için sanki ekstra kokuyormuşum gibi hissediyordum.

Bu yüzden önce duş aldım, sonra ise çocuklara yemek dağıtırken kendimi unuttuğum için bir şeyler atıştırmak üzere aşağı indim.

Salondaydı. Tek başına oturuyordu.

Beyaz gömleği yarıya kadar açıktı, elinde tuttuğu belgeyi dikkatli bir şekilde okuyordu. Profilinden görebildiğim tek şey ise çenesinin sert çizgisi ve dudaklarını gergin bir şekilde birbirine bastırdığıydı.

Yine de kaçma isteği yoktu içimde hatta aksine içimden bir ses, dikkatli bir şekilde bir daha bakmamı söylüyordu ama o sesi dinlemedim. Arkamı dönüp tam mutfağa gideceğim sırada onun sesini duydum.

"Daha ne kadar beni görmezden geleceksin?" Yorgundu sesi. Sanki bu durumdan hatta her şeyden yorulmuş gibiydi.

Yavaşça ona doğru döndüm. Tek eliyle tuttuğu belgeye değil, bana bakıyordu. Bu bakışta sürekli kaçmaya çalıştığım o hasret vardı ama bunun haricinde ağlamak isteyeceğim bir acı da mevcuttu.

Sanki onu her şeyden mahrum etmiştim.

Kendi acımı hatırlamasaydım onun acısına kanardım. "Yokken seni nasıl görmezden gelebilirim?" dedim soğuk bir sesle.

"Beni istemediğini bildiğim için yoktum," dedi. Sanki istesem ona dilenci yaları verecektim. Yüzündeki gölgeler acıyla boyanmıştı ama o hâlde bile yakışıklıydı.

Nasıl sadece varlığıyla bile güçlü gözükebiliyordu? Bu nasıl olabiliyordu? Ben çöktüğüm anda yeni doğmuş bir ceylan kadar savunmasız hissederken yordum, o nasıl yarasını umursamayan bir kaplan gibi duruyordu karşımda?

Yuvada çocukların tekrar kalbime hatırlattığı merhametimi ona göstermek istemedim.

Arkamı döndüm ama o çaresizce seslenince durdum.

"Gün Işığı!" dedi usulca. "Gitmesen..." Sanki gitmemden yorulmuştu. Önceden bahsettiği gibi ben gidince yaşamayı bırakmıştı. Kendimle savaşırcasına olduğum yerde durdum ama daha düşünemeden kendimi ona dönerken buldum.

İşte, o zaman gördüm. Bana doğru eğildiği için kolunun görmediğim tarafında kocaman bir kan lekesi vardı. Kalbimi aniden saran endişe hissi ile sarsıldım.

"Koluna ne oldu?" derken kendime de kızgındım, bu yüzden sesim boğuk gibi çıkmıştı.

O ise sanki yeni idrak etmiş gibi omzuna baktı. Sonra acısının kaynağı yarası değilmiş gibi, "Önemsiz bir şey," dedi. "Sararım birazdan."

Kandan korkardım hatta midemi bulandırırdı ama arkamı dönüp giderken onun yanına tekrar döneceğimi biliyordum. Üstelik gideceğimi anladığında yüzündeki hayal kırıklığını da görmüşken arkamı dönemezdim.

"*Fazla merhamet kendine ihanettir*" sözünün ta kendisiymişim gibi hissediyordum ama aşağıdaki havuz bölümünden ilk yardım çantasını bulduğumda koşa koşa onun yanına dönmemin sebebi sadece merhametim değildi, biliyordum.

Arkamı dönemediğim bir savaşın ortasındaydık sanki. Yalnız bırakırsam kaybedermiş gibi hissediyordum. Oysa beni bu savaşta yem olarak kullanmıştı ama *kurt kuzuya ihanet eder, kuzu ise kurda merhamet ederdi.*

Bizim meselemiz de tam olarak buydu. Tekrar yanına geldiğimde öylece boş bir şekilde önündeki halıya baktığını fark ettim. Beni fark etmemişti bile.

"Sevmeyecek," diye mırıldandı. Duydum. "Zaten niye sevsin ki? Nesini sevsin ki bu katran kalbinin?"

Hiçbir şey, bu zamana kadar söylediği hiçbir söz beni şu anki çaresiz görüntüsü kadar etkilememişti. Hiçbir şey, bu zamana kadar bana ona karşı duygularım olduğunu bu denli fark ettirmemişti.

Ondaki çaresizlik, bendeki gerçekliği tetiklemişti ki tam o anda bu gerçeklikten kaçmak istedim ama yalnızlığı durdurdu beni.

Beni fark etsin diye boğazımı temizledim. Kafasını kaldırıp bana şaşkın bir şekilde bakarken çok daha genç gözüktü gözüme. Elimdeki ilk yardım çantasına baktı. "Ben sararım dedim, Gün Işığı," dese de ona doğru ilerlemeye başladım. "Evet, dedin," diyerek onu teyit ettim sadece.

Önünde durduğumda koltuğa sırtını yasladı. Gömleğinin açık kısmından gözüken *hiç* dövmesi, boğazının çıkıntılı çizgisinde dağılmış bir kusursuzluk örneğiydi ama perişandı da.

"Neden bu kadar yorgunsun?" diye sordum. İlk yardım çantasını getirmiştim getirmesine de ona nasıl dokunacak, o kana nasıl temas edecektim, bilmiyordum.

Gözlerini kısa bir anlığına kapattı. "Uyuyamıyorum," dedi kafasını koltuğun başlığına yaslarken. Sonra gözlerini açıp bana baktı. Lacivertleri, yüzümü ezberlercesine çehremin her zerresinde dolandı. "Seni göremiyorum," dedi. Bu mahrumiyetin esiriydi. "Odana giremiyorum artık."

Sebebi ben değildim bu mahrumiyetin, kendisiydi ama yine de karşımda acı çekişine karşılık hislerimi kapatamadım. İlk yardım çantasını yanına koyup açtım. "Eskiden izin almazdın, ne değişti?" dedim.

Sesi çıkmadı. Başını çevirdi ve usulca beni izlemeye başladı. Cevabı yoktu ama benim bir cevabım vardı. "Sonunda kendini haksız gördün ama özür de dileyemiyorsun," dedim.

Dönüp ona baktım. "İşe yarayan bir plandı." Belki de öyleydi çünkü bütün düşmanlarını davet edip kimsenin kılına zarar gelmesine izin vermeyişi, onun gücünün aslında ne kadar büyük olduğunun göstergesiydi.

"Ama bana yaralarımı, sana ise zafiyetini hatırlattı," dedim. Bir yandan da malzemeleri çıkarmaya devam ediyordum. Nereden başlayacağımı bilmemenin tereddüdü ve yaşanılanları tekrar hatırlayınca üzerime çöken gerçekler vardı.

"Daha önce hiç pansuman yapmamış gibisin," dedi. Bakışları yavaşça ellerime kaydı. "Ellerin titriyor." Bana döndü lacivertleri. "Yoksa bana dokunmaktan mı korkuyorsun?"

Bunu söyledikten sonra yüzündeki acı ifadesi yok oldu. Yerine kızgınlık geldi ki neye kızdığını bile anlamadım. Sanki ona dokunmakla ilgili çekincemi başka bir şeye yormuştu, bütün merhamet hissim kayboldu o an.

Elimdeki gazlı bezi bıraktım ve geri çekildim. "Sen gerçekten benim ilgimi hak etmiyorsun," dedim. Gazlı bezi ilk yardım çantasına attıktan sonra arkamı döndüm ama kolumu tuttu.

Ona doğru savrulurken dengemi kaybettim. Yan bir şekilde kucağına düştüm. Gözlerim yaptığı hareket yüzünden şokla büyürken o ise kollarıyla beni kafesledi.

"Gitme!" dedi yalvarırcasına.

Benim ise sesimde dehşet vardı. "Ne yapıyorsun?" dedim. Kollarından kafesten kurtulmaya çalıştım ama izin vermedi.

"Gitme, Gün Işığı," derken sanki kaçmama tahammülü yoktu.

Çenemi kavradı ve yüzümü ona doğru çevirdi. Kalbim kulaklarımda atıyordu. "Koynunda..." Başını boynuma gömdü ve derin bir nefes aldı. Tenimin ruhunu içine çekti sanki. "Kokunda uyutsan beni." Sesi boynumda boğulmuş gibiydi. "Tenin şeytanlarımı kovalasa." Başını boynuma daha da yasladı. En huylandığım noktaydı ama sesimi bile çıkarmadım. Kalbim benim yerime konuşuyor, bana yeterince ihanet ediyordu zaten.

"Sustursa olmaz mı?"

Dudakları boynumun hassas derisine sürtündüğünde titredim. Sanki hayatım iki dudağının arasındaydı.

"Olmaz mı?"

16
TUTULMA

Nişan göründüğünden daha zor geçti.

Kurulun her üyesinin bir planı vardı. Palalı Yusuf, Selvi ile anlaşmış; Elif'i kaçırabilirse ona teslim etme sözü vermişti. O gece Selvi'nin nişan mekânın çevresinde olmasının sebebi buydu.

Palalı Yusuf, eğer başarılı olursa kuruldan destek alacağına dair teminat da almıştı. Yaklaşık bir ay önce mekânın Siraç tarafından kiralandığından habersiz, on beş gün önce kendi adamlarını yerleştirmişti.

Elif, yerleştirdiği ajanları tarafından nişandan sonra kaçırılacaktı. Eğer yakalanırsa bulunduğu araba patlatılacaktı.

Siraç, Palalı'nın bu planı kurmasına izin vermişti.

Elif'in giyinme odasının altındaki kanalizasyon boruları Marilyn Recep'in adamları tarafından özel bir patlayıcıyla döşenmişti. Nişana hazırlık sürecinde patlayıcılar patlatılacaktı.

Siraç, onun da planını kurmasına izin vermişti.

Çakılı, Palalı Yusuf'un arkasına saklanarak nişan gecesi devlet erkânlarından birinin arabasına yüklü miktarda uyuşturucu koydurmuştu. Maksadı, planların hiçbiri işe yaramazsa Siraç'ın nişanında skandal çıkarıp onun başını ağrıtmaktı.

Büyük adımlar atmaktan korkuyordu Çakılı.

Siraç lütfedip onun planını uygulamasına da müsaade etmişti.

Arnavutluklu Mehmet ve Zeytinci Şevket ise pusuda beklemeyi tercih ettiler. Vuslat'ın meydan okuyarak çağırdığı bir yerde maraz çıkarmak yerine sebebini öğrenmek niyetindeydiler. Emir'in her daim ayağına sıkacak kadar düşüncesizce hareket ettiğini biliyorlardı. Vuslat'ı başlarına onun bela ettiğinin de farkındaydılar. Bu yüzden öncelikleri geri planda kalmaktı. Kuyruklarına basılırsa ısırmaya kalkacaklardı.

Nitekim o gece kuyruklarına basıldı.

Palalı'nın adamları patlayıcı yerleştirdikleri arabanın içerisinde, Recep'in kanalizasyon borularına döşettirdiği patlayıcılara bağlanmış hâlde, Recep

Bıçakçı'nın meşhur depolarından birinin önüne getirildiler. Yirmi kişi o ara-
banın içerisinde yanarak ölmüştü.

Çakılı'nın uyuşturucu fikri ise Arnavutluklu ve Zeytinci'nin elinde patladı.
Nişan çıkışında bir açık yakalamayı şevkle bekleyen Murat Komiser ve yardım-
cısı Eren'e ihbar edildiler. Yol çevirmesine takılan Arnavutluklu ve Zeytinci, sa-
atler süren sorgudan sonra bir şekilde bu işten de sıyrıldılar. Ancak bu zamana
kadar yaptıkları büyük illegal işlere rağmen yirmi kilo uyuşturucu yüzünden
neredeyse hapse düşecek kadar Siraç'ın elinde oyuncak olmalarına köpürdüler.
Onlar da artık Siraç'ın iki büyük düşmanıydı.

Emir ise yine küçük oynamıştı. Varlığını belirtmek için karısını kullandı.
Esin'in eline tutuşturduğu zehrin hedefi Elif'in annesiydi. Esin Hanım tüm
gece tetikte bekledi. Sürekli izlendiğinden habersiz, Siraç'ın Elif'i götürdüğü
anda Bahar'a yaklaştı ve konuşuyormuş gibi gözükmek için bir iki sohbet ko-
nusu açmaya çalıştı.

Onu nezaketen dinlemeye çalışan Bahar Hanım'ın yanına tebrik için bi-
rileri geldiği anda içeceğine zehri kattı. Onları izlemek için görevlendirilen
Nergis ise Bahar'ın içeceğini eline almasını bekledi.

Çünkü Esin bir şey yaparsa Bahar'ın göreceği şekilde müdahale etmesi hu-
susunda Siraç'tan talimat almıştı. Sonra olaya müdahale etti ve içeceğin içinde
bir şey olmadığını söyleyen Esin'e kendisinin içmesini teklif etti.

Beti benzi atan Esin ise nişandan kovulurcasına gönderilmesine şükretme-
liydi çünkü Siraç her şeyin Bahar'ın gözünün önünde yaşanmasını istemişti.
Tehlikeyi idrak etmesini istiyordu, tıpkı düşmanların yaklaşan kıyameti hisset-
melerini istediği gibi.

O gece yaptığı gövde gösterisi dilden dile dolaştı. Sıradan bir nişan gibi gö-
züken bu gece, hak ettiklerinden fazla muamele gören baronların basit plan-
larla sarsıntıya uğramasıyla çalkalandı.

Yeraltı dünyasına ayak basmış büyük küçük herkes bu olayları konuştu.

Levent ise sakince izledi bu süreci. Siraç'ı da izliyordu aynı zamanda. Ku-
sursuz planlar kursa da öfkesi kusurlu olan genç adamın küçücük bir kıza
yenilişini izliyordu. Yanına geldiğinde mutlak zaferinin kibri değil de derin bir
yenilginin acısı vardı Siraç'ta.

"O kız seni seviyor, farkında mısın?" diye sordu Levent. "Bunun kıymetini
bilmen, onu el üstünde tutman lazım."

Siraç'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Sevmiyor. Yaptıklarımı gör-
dükçe de sevemez zaten," dedi.

Zamanı geriye alabilseydi Levent'in ilk planını uygular, ona düzgün bir şe-
kilde kur yapardı ama kızın canını öyle yakmıştı ki şimdi yaptığı hiçbir hatayı
telafi edemiyordu.

Levent de Sina'ın pişmanlığının farkındaydı ama yıllar sonra ilk defa bu çocuk için bir umut vardı. Bu umudu büyütmek istiyorsa acımasız da olsa Elif'i sınayacaktı.

Vedat'ın sevildiğini görmesi gerekiyordu.

Elif

Şehvet ile tutkunun arasındaki fark tam olarak neydi?

Birinin yalnızca fiziksel çekim, diğerinin ise daha duygusal bir yapıda olduğunu biliyordum. Okuduğum kitaplar, izlediğim filmlerde hep bu şekilde yansıtılıyordu çünkü.

Uzaktan görünenin hiçbir şey olduğunu yaşayınca anladım.

Hissettiğim şey şehvetse duygularımı bu kadar yoğun hissetmemem, onun acısına bile çekilmemem gerekiyordu ama eğer hissettiğim tutkuysa ben bitmiştim çünkü sadece basit bir dokunuş ile tüm bedenimin allak bullak olması, kontrolümü kaybetmiş gibi hissetmem sanki bu zamana kadar benliğimde var olan Elif'ten tamamen zıt birini içimde barındırıyormuşum gibi hissettirmişti.

Sanki ben, ben değildim. Ben yalnızca onun dudaklarının dokunduğu yerden ibarettim.

"Olmaz!" dedim boynumdaki soluğuna, yaşam arıyormuşçasına koynuma sokulmaya çalışmasına rağmen.

İradeli olmak o an çok zordu çünkü dudakları büyülü gibiydi. Çenemin altına bir buse kondurdu. Dişlerimi birbirine bastırdım. O buseler usulca aşağıya doğru inerken bedenimi de kendi bedenine bastırdı.

"İzin ver. Nefes almama izin ver," dedi.

Ev sıcak olduğu için son zamanlarda V yaka, kısa kollu tişörtler giyiyordum ama bu zamana kadar boynumun açıklığının ona fayda vereceğini hiç düşünmemiştim. Tenim, dokunduğu yerden alev alıyordu sanki.

"İzin ver," dedi soluk dilenir gibi. "Yaşamama izin ver!" Buz gibi gözüken adamın dudakları ateştendi ve kor gibi yakıyordu beni. Beni kendine yasladı, kendi bedenini ise tamamen koltuğa bıraktı. Ona doğru eğilmek zorunda kaldığımda sanki yudum yudum içiyordu tenimi.

Gözlerim kapanmak üzereyken tekrar direndim. "Olmaz!" dedim. Elimi koluna koyduğumda yarasını hatırladım. "Yaran var!"

"Sikmişim yarasını!" dedi. Dudakları boynumdan aşağı doğru indi. Başını göğsüme gömdüğünde ellerim tutunmak için bu sefer saçlarını buldu.

Durdu. Parmaklarım saçlarına değince dondu. Başını geriye doğru çekti. Öperken ıslanmış kırmızı dudakları, açlık dolu bakışları ile bana şaşkın bir

şekilde baktı. Dağılmıştı karşımda ama bu hâliyle, bu bakışlarıyla beni d
yerle bir edecek gibiydi.

"Sen bana dokundun mu, Gün Işığı?" dedi. Ellerim saçlarındaydı. Ger
çekilmesi içindi ama oradaydı.

Aramızdaki çekimin tutkuya dönüştüğünü hissettiğimde korktum. El
lerimi geri çekmeye çalıştım ama izin vermedi. Bileklerimi sıkı bir şekild
tuttu. Sanki elimi çeksem pimi çekilecekti ecelinin, son nefesini ona da
kunmadığım için verecekti.

"Sakın!" dedi bunun acımasızlığıyla. Bileklerimden tutup ellerimi
kontrolünü kendi hâkimiyeti altına aldı. Ellerim saçlarından boynuna, bi
dövmesinden göğsüne, oradan ise gömleğinin son düğmesinin kapalı ol
duğu karnına doğru ilerledi.

Ona dokunmak, sıcak ve pürüzsüz bir mermere dokunmak gibiydi. Ben
dokundukça ikimizin de dokunuşları ellerimin zoraki rotasını izledi. Do
kunduğum yerden itibaren ellerimden kollarıma doğru yayılan yılan dilli
alevleri hissettim. O ise bende yaktığı ateşi bilerek derin bir nefes alıp verdi.

Ellerimin altında nefes alıp verişiyle birlikte kasları da hareket etti. Bakış
larını bana doğru çevirdi ve bileklerimi prangalayan elleriyle beni kendine
doğru çekti. Yüzlerimiz karşı karşıyaydı. İkimiz de aynı tutkunun pençe
sinde takılı kalmıştık.

"Yapma!" dedim. "Gitmek istiyorum." Sesim fısıltı hâlindeydi, sanki
hipnoz olmuş gibiydim. İradem gittikçe kırılıyordu.

"Yapma!" dedi tıpkı benim gibi, fısıltıyla. "Öpmek istiyorum." Gözle
rinin gölgesi dudaklarıma düştü. "Bir kere! Sadece bir kere!"

Yalan söylüyordu, beni kandırmaya çalışıyordu. Sanki kırmızı elmayı
bana uzatıyor ve yalancı bir sonsuzluk vadediyordu. Bir kere yetmeyecekti.
Böyle bir açlığa asla yetmezdi.

"Lütfen!" dedi başı bana doğru eğilirken. Dağınıktı, muhtaçtı, yalnızdı.
Acı çekiyordu ve en çok da hasretti. Ondaki bütün kötü duyguları hissedi
yordum.

"Lütfen!" derken bedenim kadar kalbime de oynadı. "Lütfen!" Dudakla
rını usulca dudaklarıma sürttü. "Lütfen izin ver, Gün Işığı." Bir kere daha
sürttü. Dudaklarım hafifçe aralandı. Sanki beni sınarcasına alt dudağıma
hafif bir buse kondurdu.

Kalbim duraksamış gibi hissedince irkildim. Bileklerimdeki ellerini
usulca gevşetti. Kolları belime dolanırken beni ürkütmemek için üst duda
ğıma da küçük bir buse bıraktı.

Geri çekildi. Tepkimi görmek için geri çekildiğini biliyordum.

Saklanmak, kaçmak istedim ama izin vermedi. Lacivertlerinde yansımamı, beni kendisi gibi dağıtışını gördüm. O ise bende ne gördü, bilmiyordum ama bundan sonraki hamlesi hiç sakin değildi.

Sakin bir şekilde duruyorken bir an sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni kollarının arasına hapsetti.

Başını yana eğip beni öperken donup kaldım. Dudaklarımda başlayan sızı tüm vücuduma yayıldı.

Buseler, masum gözüken ama tüketen buseler... Öpüşler, dudaklardan bedenime yayılan sızının sebebi öpüşler ve dilinin hafifçe sürtünmesi. Bunların hepsi derin birer baştan çıkarıştı. Tüm bedenimde hissetmeye başladığım bir yangındı ve aynı zamanda bu zamana kadarki hikâyemizi de anlatıyordu.

Bu bir savaştı. O dudaklarımı yavaş yavaş işgal ederken ben ise tepki vermemeye çalışarak bu işgale karşılık vermeye çalışıyordum ama nafile bir çabaydı.

Dili dudak çizgime sürtünürken dudaklarımın arasına kelimelerini bıraktı. "Sınırın burası!" dedi. Elleri aşağıya doğru kaydı ve kalçalarımı kavradı. Bedenimi kendi bedeninin üstüne kaldırırken tüm vücudum sızlamaya başladı. Bu son direnişimdi sanki. Ondan kurtulmak için kendimi geri çekmeye çalıştım ama izin vermedi. "Geçmeme izin ver!" Kelimeleri dudaklarımda boğuldu.

Tam bu noktada direnmem gerekiyordu ama bedenimin, sözlerim karşısında dirençsiz kaldığını fark ettim.

Benim zafiyetimi bulmuş gibiydi, zaten en çok bunu sevmedim. Aynı zamanda aklımı kaybetmiş gibiydim. Baştan beri aramızda olan çekimin bu kadar hızlı tutuşabileceğine ve beni böyle yakabileceğine asla inanmıyordum.

Bir kere daha dudaklarını bana bastırdı. Bir eli saçlarımın arasından ensemi kavradı. Bu sefer kuklası olan dudaklarımdı. Beni yönlendirirken ağzımı aralamamı istediğinin farkındaydım.

Soluksuz kalan dudaklarımın tek çaresi de onun isteğiydi. Bu yüzden pes ettim.

Dudaklarım bir soluk için aralandı. Bu zamana kadar kendi bedenimin farkında bile olmayan ben, tam o anda ilk defa bir kadın gibi hissettim. Göğüslerim hatta tüm bedenim onun için sızladığında tam olarak bir kadın olduğumu idrak ettim.

Onun kadını olduğumu idrak etmek, onun olduğumu hissetmek ise bedenimin sadece dokunuşuyla verdiği tepkilerden anlaşılabilecek bir şeydi ve öyleydi.

Bedenlerimiz, kıyafetlerimizin üstünden birbirine değerken bile hissettiğim tam olarak öyleydi. Onun ise dudaklarımı aralamış olmama rağmen zafer ilan etmemesi, bunu yaparsa anında geri çekileceğimi bilmesi ve dikkatli saldırmayışı tam olarak beni tanıdığının göstergesiydi.

Küçük bir soluk için dudağımın kenarına usulca bir öpücük kondurdu. Dudaklarının bir ucundan diğerine geçen buselerdi bunlar. Alt dudağımdan üst dudağıma, sonra ise gerçek bir öpüşmeye dayanan nazik bir geçişti aynı zamanda. Dilinin önce dudaklarıma sürtünmesi, sonra usulca dilime temas etmesi tüm bedenimde yankılandı.

Kalbim patlayacakmış gibi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Bedenimi ona yaslama ihtiyacı ile kıvrandım. Geri çekilme ve tekrar sürtünüş... Bu ritüeli defalarca tekrarladığında kendimi, ellerimi omuzlarına koyarak ona cevap verirken buldum.

Bu andan sonra hiçbir şey normal değildi. Bir stratejisi yoktu. Derin saldırıları, dudaklarımı hapsedişi, dilinin dudaklarımda ve ağzımda sanki tadımı alırcasına dolanışı vardı. Benim ise onun tadını alırken kendi aklımı kaybedişim.

Kahve, bağımlılık ve güç. Tam olarak tadı böyleydi, öptükçe daha çok öpesim geliyordu.

İradem dökülmek üzere olan son kırıntısına tutundum, zorlukla da olsa geri çekildim.

İlk gördüğüm kana bulanmış elimdi. Hissettiğim adrenalinle birlikte gömleğini sıyırdım ve derin yarayı gördüm.

Sonra dönüp ona baktım. Elimdeki kan, öpüşmemiz ve karşımdaki adam. Kocaman bir yıkımdı. Yüzündeki gölgeler yok olmuştu. Göz bebeklerinin yuttuğu gözleri simsiyahtı. Dudakları öpüşmemizden dolayı kızarmıştı ve ıslaktı. Sanki canlanmıştı. Öpücüğümde gerçekten de yaşamı tatmıştı. Öyle vahşi gözüküyordu ki yanmış gibi üstünden kalktım.

İzin verdi bu sefer.

"Bu şehvet!" dedim büyük bir inkârla. "Yalnızca şehvet!"

Panik yapmıştım. Sanki bu anı idrak edemiyor gibiydim. Zihnimdeki benliğimi kaybettiren pus panikle birlikte dağılırken daha da dehşete kapıldım.

O ise yüzünü aydınlatan gülümseme sundu. Ben ne kadar dağınıksam o da karşımda bir o kadar parıldıyordu. Gamzeleri tamamen ortaya çıkmıştı. melek gibi gözüküyordu. Ben ise kendimi dünya için kandırılmış gibi hissettim.

"Bu bağımlılık!" dedi tam tersine. "Sen de bunun sadece fiziksel olmadığını biliyorsun, Gün Işığı." Sırtını keyifle koltuğa yaslarken benim aksime sonunda mutluluğu bulmuş gibiydi.

Düşük göz kapaklarının arasından bana baktı. "Bir kere," dedi. "Bir kere direnmeyi bıraksan gerçekleri fark edeceksin."

"Neymiş o gerçekler?" dedim çıkışırcasına.

"Kalpten pek anlamam, mantığını da bu zamana kadar çözemedim ama sanırım benimki..." Başıyla göğsümü işaret etti. "Seninkiyle eş," dedi. "Ruhun, zıtlığınla bana denk!" Koltukta kollarını iki yana açtı. Baştan aşağıya süzerken beni, tüm bedenimde tekrar dokunuşlarını hissettim. "Bedenim ise sana layık değil ama sanki bedeninle birleşmek için yaratılmış."

Layık olmama kısmını es geçtim çünkü korkmuştum.

"Yalancı!" dedim büyük bir inkârla. "Bunları yine beni kandırmak için söylüyorsun." Bana başta söylediği bütün cümlelere zıt bir şekilde karşımdaydı. Yaralıydı ama bu yarasıyla bile hilekârdı. "Hem hani kalbi dinlemek zayıflıktı?"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Çünkü biliyordum, çünkü seninle yaşadım."

Bu bariz bir aşk itirafıydı ama kapıldığım panik beni bu itirafa karşı sağır etmişti. "Hani kalbin katrandandı?" dedim.

"Sandıklarımız bizi çok fena yanıltmadı mı?"

Bana doğru eğildi. Sanki kaçarsam tutacakmış gibi temkinliydi.

Her cevabı beni biraz daha dibe çekiyordu. Geriye doğru bir adım attım. Kendi bedenimi bile tanıyamıyordum, tamamen sarsılmış durumdaydım. Bacaklarım tutmuyordu. "Bu çok fazla, bunu kendime yapamam," dedim.

Diretti. Sanki beni ikna etmek, onun için büyük bir mecburiyetti. "Seni bana getiren merhametindi," dedi bana gerçekleri itiraf ettirmek istercesine. "Seni benim kucağıma düşüren ise aramızdaki gerçeklerdi, Gün Işığı."

Sanki onu sakınmamı istiyormuş gibiydi ifadesi. Sanki bu soruların cevabı *hayır* olsa her şey değişecekti. Bu yüzden sonuna kadar inkâr ettim. "Ben sana karşı zerre merhamet hissetmiyorum."

Bu sefer yalan söyleyen bendim ama o sözüme inandı.

"Öyle mi?" dedi.

Başımla onayladığımda yüzünde beliren hayal kırıklığını gördüm. Sanki karşımdaki bir çocuktu ve ben o çocuğu yalnız bırakmıştım. Sanki karşımdaki yaralı bir çocuktu ve ben ona sırtımı dönmüştüm. Bu o kadar kötü hissettirdi ki bir daha yüzüne bakamadım.

Buraya inerken her ne yapmak istiyorsam onu tamamen unutmuş şekilde tekrar odama çıktım. Sözlerinde ve o son kırgın bakışında beni etkileyen, kalbimin hissettiği bir ağırt vardı.

Dudaklarımın birbirine bastırdım o ağıdı yutmak için.

Başımı eğince burnumun ucuna bir damla gözyaşı süzüldü. Ağladığımın farkında bile değildim. "Korkuyorum," diye fısıldadım. "Çok korkuyorum. İtiraf edersem asıl ben sakınırım. Sen ise sakınılmazsın."

Bu da benim asıl gerçeğimdi.

O gece vücudumda ilk defa hissettiğim tutkuyu silmek istercesine tekrar duş aldıktan sonra kollarımı göğsüme dolayıp, onun sebebini dindiremediğim acısıyla kıvranıp durdum yatakta.

Bir şey oldu, sanki ilahi bir müdahaleye uğramışçasına direncim kırıldı. Onun önüne set kıldığım bir kiremit gürültüyle düştü. Yataktan kalktım, gece saat dörttü. Odamın kapısını açtım. Belki bir dakika geçmişti.

Bazen yıllar süren yolları bu şekilde, bir adımda aşıyorduk. Ben o gece, onun bana anlatmadığı geçmişini sanki hissetmiş gibi daha sonra öğreneceğim dört yaşındaki çocuğa selam verdim ilk defa. Bir saat uyuyup sabah namazına uyandığımda ise o çocuk baş ucuma bir çiçek bırakmıştı. Yine o karanfil vardı.

Çiçeği elime aldım. "İkimiz de uçurumun kenarında açmış gibiyiz," dedim nadide yapraklarını okşayarak. O çocuğu ileride uçurumda bulacağımı bilmeden söylediğim bu sözler kaderimdi sanki.

Bundan sonra ilginç bir düzen oluşturduk. Ben yuvada çalışmaya devam ederken akşamları beni o alıyordu hatta bazen işi olmasına rağmen beni eve bırakıyor ve şirkete geri dönüyordu.

Eğer işi erken bittiyse mutlaka evde birlikte yemek yiyorduk ki çoğu zaman sessiz geçiyordu. Genelde o bana ne yaptığımı soruyordu, ben de anlatıyordum.

Sanki o gece hiç yaşanmamış gibi davranıyorduk. Sanki hiç yaralanmamıştı, sanki kelimelerimle yaralamamıştım onu. Tabii, bu sadece roldü. Arabada ve evde yalnız kaldığımızda eskiden sadece hissedilebilir olan çekim şimdi somut bir cisim gibi elle tutulabilir hâle gelmişti.

Yemeklerde sustuğumuz anda veya evin herhangi bir yerinde aniden karşı karşıya kaldığımızda yine aynı durum yaşanacak ve birden kendimi kollarında bulacakmışım gibi hissediyordum.

Bazı zamanlar televizyonda film izliyordum ki sinema odasında bile olsam, eğer evdeyse ve işi varsa yine de yanıma geliyordu. Genelde tarihi filmler izlemeyi çok seviyordum. Bu yüzden o da bazen kafasını kaldırıp dinliyordu.

Yine bir gün Rusya ve Almanya savaşını anlatan bir film izleyecekken, Rus askeri ve abluka altında kalan Rus kızının aşkının anlatıldığını anlamadan onun yanında açtım filmi.

İlk öpüşme sahnesinde ise donup kaldım. O ise bıyık altından gülümsedi ve "En azından onlar hasret giderebiliyorlar," dedi. O an hissettiğim utancı hayatım boyunca unutamazdım herhâlde.

Filmi değiştirmek zorunda kaldım. Bir başka film izleme serüvenimde ise -bu sefer sadece tarihî olduğundan emin oldum- uyuyakalmıştım. Gözlerimi açtığımda kollarındaydım.

Koltukta beni kucağına almış, başımı sert göğsüne yaslamıştı. "Burası," dediğinde gözlerim birden açıldı. "Burası senin yerin." Kalbi kulağımın içinde atmaya başladı. "İtiraz etme, Gün Işığı," dediğinde ona baktım. Başını eğdi ve başımın üstünü öptü. "Uyu sadece." Kokusu burnuma dolarken iç çektim. Tekrar gözlerimi kapattım. "Sanki itiraz etsem bırakacaksın," diye mırıldandım. Beni kendine doğru biraz daha çekti. Gerilmem gerekiyordu ama gerilmemiştim. Uykumun kaçması gerekiyordu ama sıcaklığına sığındığımda yüreğim susmuştu.

"Bırakmam," dedi. Bu, ondan duyduğum son cümleydi.

Sabah namazında baş ucumda kat kat yaprakları olan şakayıklar buldum. *Şifa veren* anlamına gelmekteydi.

Hasret hâlâ aramızdaydı, onun adım atmasına engel olduğumun da farkındaydım çünkü gözlerinde görmüştüm. Onu sevmediğime inanmıştı, ona merhamet etmediğimi kabul etmişti. Sıradaki planı neydi ya da bir planı var mıydı, bilmiyordum ama bu gerilim ikimize de iyi gelmiyordu.

Görüyordum, bazı zamanlar yuvanın demir kapılarının ardında duruyor ve çocuklarla beni izliyordu.

Daha doğrusu en çok beni izliyordu. Normalde çocukların birçoğu onu tanıyordu. Herkes *bize oyuncak getiren abi* olarak biliyordu. Soğuk olarak bilinen bir adamdı ama çocuklar bana bu konu hakkında hiçbir şey söylememişti.

Yine de ben onlarla oynarken, onları öpüp koklarken bakışları hiç hoşnut gözükmüyordu. Bazı anlar *acaba onlara olan ilgimi mi istemiyor,* diyordum ama beni çocuklardan da kıskanacağına ihtimal vermiyordum.

Neyse ki kafamı dağıtacağım bir işim vardı artık. Hem yabancı dil hocalarının yanında hem de diyanetten gelen hocaların yanında staj yapıyordum. Aralarında en sevdiğim hoca ise Emine Hoca'ydı. Gerçekten çok tatlı, çok iyi niyetli bir din kültürü hocasıydı. Asla çocukları kırmıyor, saçma da olsa onların sorularını özenle cevaplıyordu.

Yine bir gün Sedef, Emine Hoca'yı durdurdu. "Öğretmenim," dedi tatlı sesiyle. Soracağı sorudan sıkıntı duyuyor olmalıydı ki masum yüzünde hüzün vardı.

Emine Hoca onun başını okşadı. "Efendim, yavrum?" dedi. Sedef'in sevgi ihtiyacı o kadar barizdi ki bu okşama bile bir nebze hüznünü dağıtmıştı sanki.

Sedef sonra sıkıntısını dile getirdi. "Ben bir arkadaşımı bilmeden çok üzdüm. Onunla dalga geçmek istememiştim. Kulaklarının büyük olduğunu söyleyince onunla dalga geçtiğimi düşünüp bana küstü. Barışmak için çok konuşmak istedim ama beni dinlemiyor."

Derdini anlatırken üzüldüğü için bal rengi gözleri dolu dolu olmuştu. "Birine yalan söylersek, dalga geçersek her kulunu çok sevdiği için Allah'ın üzüleceğini söylemiştiniz. Ben gittim, Allah'a dua ettim. Sizin de gösterdiğiniz gibi..." Avuçlarını açtı. "Yaptım böyle. Bilerek yapmadığımı söyledim. O bilirse beni yine sevmeye devam eder, değil mi?"

Bu soruyu öyle bir endişeyle sormuştu ki sanki olumsuz bir cevap alsa en sevdiğini kaybedecek gibiydi. Biz büyükler Allah'ın isteklerini önemsemez, üst sıralara bile koymazken asıl sevginin ondan geleceğini tertemiz kalbiyle anlayan bu çocuğa şaşkınlık ve aynı zamanda hüzünle karışık bir hayranlıkla baktım.

Aşağıya eğilip küçücük omuzlarına tek kolumu sardım. Belki bedeni küçüktü ama kalbi kocamandı Sedef'in.

Emine Hoca da benden farklı değildi. Yine de benden çok daha hızlı bir şekilde toparladı kendini ve teselli etti Sedef'i. "Olur mu öyle şey, yavrum?" dedi tekrar Sedef'in başını okşarken. "Allah seni çok seviyor. Hem sen ona anlatmasan bile o biliyordur senin bilerek yapmadığını." Gülümsedi. "Yine de gidip dua etmen çok güzel olmuş. Hem dua mucizedir. Belki arkadaşın da affeder seni," dedi, sonra bana bakıp göz kırptı.

Ne demek istediğini anlamıştım. "Kim bu arkadaşın bakalım?" diye sordum.

"Ahmet var ya, Elif abla. O işte," dedi hüzünlü bir sesle.

Emine Hoca işi olduğu için yanımızdan ayrıldı. Ben ise Sedef'in elinden tutarken, "Demek Ahmet, öyle mi?" dedim. Ahmet'le ilk gün saklambaç oynarken tanışmıştık.

Sedef beni onayladı. "Evet, abla. Hatırlıyor musun? Saklambaç oynarken peşinden hiç ayrılmamıştı. Âşık olmuş sana. Öyle dedi. İlk görüşte kalbinin içine kuş kaçtığını söyledi."

Bir kere daha şaşkınlıkla güldüm çünkü deştikçe bu mevzu bambaşka bir hâle bürünüyordu. Birlikte aşağı inmeye başladık. "Hatta revirde Yeşim

Hemşire'yi ziyaret ettik. Kalbinde kuş olduğunda o kadar ısrarcıydı ki Yeşim abla, boynuna taktığı alet ile ona kalbini dinletti. Sbeleskop adı sanırım," dedi, düşünürken minik kaşları çatılmıştı.

"Stetoskop onun adı," dedim. Küçük bir âşığımın olduğunu bilmek eğlenmeme sebep olmuştu. "Haydi, gidip Ahmet'i bulalım."

Aşağıya indiğimiz için Sedef'i kucağıma aldım. Ben mor çiçekli bir elbise giymiştim hava güzel olduğu için. Onun da üstünde şeker pembesi bir elbise vardı.

Sedef'i taşırken elbisemdeki çiçeklere dokundu, yüzümü sevdi. Diğer çocuklar aynı mıydı, bilmiyordum ama buradaki yetim çocukların hepsinin doyurulması gereken bir sevgi açlığı vardı.

Ben de tıpkı diğer gönüllüler gibi elimden geleni yapıyordum.

Erkek çocuklarının dışarıda oynama saatiydi, bu yüzden Ahmet'i bulmamız zor olmadı.

Ahmet top oynuyordu. Simsiyah saçlı; büyük, siyah gözleri olan kara yağız bir çocuktu. O da Sedef gibi altı yaşındaydı. Saçları, sarf ettiği efordan dolayı sırılsıklam olmuştu. Önce çocukların terleyeceğini bilerek bahçenin kenarındaki havlulara doğru ilerledim. Sedef'i kucağımdan indirdim ve elime bir havlu aldım. Sonra Ahmet'e doğru döndüm.

"Ahmet!" diye seslendim. Birisinin ona seslendiğini duyunca oyunu bıraktı ve etrafına baktı. Güzel gözleri beni bulduğunda el salladım. O ise donup kaldı. Tüm dünyayla bağlantısını kesti sanki. Anlatılanların doğru olduğu bakışlarından belliydi. Çaktırmadan bıyık altından gülerken Ahmet dizine çarpan topla kendine geldi.

"Yavaş olsanıza, oğlum!" dedi bağırarak. "Şurada yengenizle bakışıyorum." Benim gözlerim şaşkınlıkla büyürken Sedef ise güldü.

Büyük olduğumu hatırlasın diye kaşlarımı kaldırıp *öyle mi* dercesine baktım ona. Bana dönünce yaptığı hatanın farkına vardı ve yanakları kızardı. "Elif," dediğinde kaşlarımı biraz daha kaldırdım. Hemen yan çizdi. "Yani Elif abla, ne oldu?" dedi.

Yanıma çağırdım. "Gel bakalım buraya," dedim. Yanıma doğru ilerlerken Sedef'i yeni fark etti ve onun da minik kaşları çatıldı.

Banka oturunca bir dizime Sedef'i oturttum. Boş dizime vurarak Ahmet'e, "Buraya otur bakalım," dedim.

İlk önce durdu. "Ama..." derken sözünü kestim. "Konuşacağız, itiraz istemiyorum," dedim. Dudakları büzüştü, somurttu ama yine de sözümü dinledi ve oturdu. Sedef ise kedi gibi sırnaşmış, minik elleri ise banka yaslayamadığım belimi kavramıştı.

Ahmet'in saçlarını elimdeki havluyla kurularken, "Duydum ki Sedef'e küsmüşsün, Ahmet," diyerek konuya girdim. "Üstelik çok pişman olduğunu da biliyormuşsun."

Ahmet öfkeyle Sedef'e döndü. "Beni mi şikâyet ettin Elif'e? Mürüvvetime engel olacaksın, kızım," dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Mürüvvet kelimesini nereden biliyordu bu çocuk?

Sedef ise telaşlandı. "Ya valla şikâyet etmedim! Emine Hoca'ya Allah'la ilgili bir soru sorarken Elif abla da vardı." Tekrar gözleri doldu Sedef'in. "Hem sürekli kızıyorsun sen de bana."

Ahmet'e döndüm. "Öncelikle Elif değil, Elif abla!" dediğimde bu sefer sırıttı. "Haydi, şimdilik öyle olsun," cevabını verince gülmemek için dilimi ısırdım.

"Ayrıca Sedef şikâyet etmedi. O çok üzgün olduğu için ben seninle konuşmak istedim. Hem daha bugün derste işledik. Peygamber efendimiz ne demişti?"

Ahmet'in alt dudağı sarktı ve isteksiz olsa da cevap verdi: "Kardeşlerimize küsmemeliyiz. Onlara dargın kalmamalıyız."

Gülümsedim. "Sedef bilerek kırmak istememiş seni." Sedef hevesle atıldı. "Ya Ahmet, kulakların çok güzel. Cidden bak." Gözleri parıldıyordu.

Ahmet olumsuz anlamda başını salladı. "Hayır, büyükler," dedi. Sanki bu duruma takmış gibiydi ama büyük değildi kulakları. Sadece biraz orantısızdı. O da çoğu çocukta büyüyünce düzeliyordu zaten. "Hiç de bile," dedik Sedef'le ikimiz aynı anda bu yüzden.

Ahmet bu hâlimize güldü. Sonra gözleri ikimizin üzerinde gidip geldi. Pes etmiş olacak ki sonunda Sedef'e elini uzattı. "Eh, Elif..." dedi. Bana bakarak imalı bir şekilde gülümsedi. "Abla da ısrar etti. Barışalım madem."

Sedef, Ahmet'in elinden tuttu ve onu kendine çekti. Sarıldı ona. "Yavaş, kızım. Boğacaksın! Daha evleneceğim ben," dediğinde kendimi tutamayıp güldüm. "Korurum ben seni evlenene kadar," dedi Sedef sırıtarak. "Hani bana, hani bana!" dedim onlar ayrılınca iki yanağımı göstererek.

İkisi de yanaklarımı öptü. Ben de onları öptüm. "Bal mı bu yanaklar? Tatlı mı bunlar? Şeker mi?" derken ikisini de gıdıklamaya başladım. Kollarımın altında kıvranırken ben de onlarla birlikte kahkaha atıyordum. Ahmet, "Ya Elif, gülmekten öleceğim," derken nefesi kesiliyordu. Sedef gülmekten itiraz bile edemiyordu.

Tam o sırada yine *onu* gördüm.

Kapının önündeydi, bizi izliyordu. Bugünkü tercihi koyu yeşildi. Polo yaka, kısa kollu bir tişört ve siyah pantolon giymişti. Çok yakışmıştı. İlk defa onu gömlek dışında bu kadar rahat bir kıyafetle görüyordum. Sabah

evden çıkarken üzerinde siyah bir takım vardı. Değiştirmiş olmalıydı. Onu incelerken gülüşüm boğazımda takıldı ve öksürdüm.

Ellerim dururken Ahmet, "Ucuz yırttık," dedi. Sonra tıpkı onun gibi donup kalmış olmalıyım ki baktığım yöne baktı. Kendime gelmem, onun hareket etmesiyle oldu.

Sonra gözlerimi Siraç'tan kaçırıp Ahmet'e baktığımda onun da minik kaşlarının çatıldığını gördüm. "Kim bu lavuk?" dedi birden. Sedef anında ağzına vurdu onun.

"Sen yine Eneslerle takılmaya başladın," dedi minik civcivim sinirle. "Ayrıca Siraç abi o, nasıl tanımazsın! Hani bize sürekli oyuncak getiriyor ya. Geçen günkü bebeğimi o hediye etti hatta."

Görünen o ki bir tek Ahmet onu tanımıyordu çünkü omuz silkti. Ben ise, "Çok ayıp, Ahmet," dedim uyarırcasına. Utanarak başını eğdi. "Özür dilerim," dedi. Duraksadım. Önümdeki gerçeği kendim de ilk kez kabulleniyormuşum gibi itiraf ettim.

"Kocam o benim," dedim.

Ahmet'in başı hayal kırıklığıyla kalkarken, konumuzun başrolünün sesini duydum. "Öyle, küçük bey," derken sesi kendinden emindi.

Ahmet öfkeli bir şekilde ona baktı. Siraç ise oldukça sakindi. Bir başka düşmanlığın başlangıcını izliyordum sanki ama bu düşmanlığa bu sefer gülmek istiyordum.

Ahmet bu bakıştan sonra bana doğru döndü. "Geçen gün Hüsna annenin odasından gazetesini aldım yine," dedi bir suçunu daha itiraf ederek. Bunun nereye varacağını merak ederek ona baktım. Başımda dikilen adamın varlığının da oldukça farkındaydım. "Okuma alıştırması yaparken araştırma yapan bir adamın boşanma oranlarının arttığıyla ilgili bir yazı okudum. İs-is-is," Siraç onun kelimesini tamamladı. "İstatistik." Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Heh, o! Çok yüksekmiş. O ne demekse," dediğinde güldüm.

"İşte, boşanabilirsin yani. Özellikle benimle tanıştıktan sonra," dedi küçük göğsünü kabartıp bana bakarken. Gözleri parıldıyordu umutla. Bir şey diyemedim.

Siraç ise, "Öyle bir ihtimal yok, Ahmet," dedi sakin bir sesle. Çocuğa öfkeleneceğini düşünmüştüm ama aksine oldukça sakindi.

"Sen öyle zannet," dedi Ahmet. Çok sinir olmuştu ama Siraç onun aksine gülümsedi. Sonra yanımıza geldi. İki dizimde çocuklar varken önümüzde diz çöktü. "Arabaları sever misin?" dedi.

Cevap vermedi ama Siraç'a cevap her daim çoktu. "Duydum ki çok seviyormuşsun."

Ahmet omuz silkti sadece ama belli ki araştırılmıştı çünkü gözlerinde bir ilgi parıltısı gördüğüme emindim. "Kapının önünde bir araba var," dedi Siraç.

"Bana ne!" diyen Ahmet'in ilgisini kazanmakta kararlıydı Siraç.

"*Bugatti* ama," deyince Ahmet başını o kadar hızlı çevirdi ki boynuna zarar vermesinden korktum.

"Modeli ne?" dedi bu sefer hevesle.

Siraç ona gülümsedi. "*La Voiture Noire*!" Arabalar benim de ilgimi çekerdi. Siraç'ın işi gereği birçok lüks aracı vardı. Ben de çoğunun modelini biliyordum -tank kılıklı olan hariç- ama bunu duyunca benim bile gözlerim büyüdü.

Muhteşem bir arabaydı. Ahmet dizimden kalktı. "Görebilir miyim?" diye sordu. Siraç başıyla onay verdi ona. "Sedef'i de yanında götür. Kapıdaki abilere benim gönderdiğimi söylersen sana gösterirler."

Ahmet, elini tutup Sedef'i de kaldırdı ve hızla yuvanın kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Bir an sonra Ahmet durdu ve bize baktı.

O bakış, bu kandırmayı yemediğinin ve hâlâ Siraç'a uyuz olduğunun göstergesiydi, bu yüzden ona gülümsedim.

Siraç ise hâlâ önümde diz çökmüş durumdaydı. "Bir bana nasip olmuyor zaten şu gülüşün," dediğinde ona baktım. Gülümsemem yavaşça soldu. "Bir ben doyasıya öpülmüyorum senin tarafından," dediğinde ciddi olup olmadığını anlamak için ona baktım ama gerçekten ciddiydi.

"Bir bana yok sanırım bu merhametin."

Bu zamana kadar beni çocuklarla izlerken beliren hoşnutsuzluğunun sebebi de böylece anlaşılmış oldu.

"Çocuğu mu kıskanıyorsun?" diye sordum. Gözlerinin rengi güneşte açılmıştı, bir okyanus gibi parlıyordu ama orada hâlâ mahrumiyet vardı.

"Seni kıskanıyorum," dedi hırsla, sanki kelimeler yetmiyormuş gibi. Ellerini dizlerime yasladı. Bana bu şekilde bakarken bana yaptıklarına rağmen vicdan azabı çeken yine bendim. "Seni, merhametini, bir bana değmeyen şefkatini kıskanıyorum."

Sessiz kaldım, aramızda uzun zamandır devam eden ateşkesi bu şekilde bozmasını da anlamlandıramamıştım.

"İlla çocuk mu olmam gerekiyor şefkat göstermen için? Ya da muhtaç mı kalmalıyım?"

Çocuk olmaktan bahsedince içim acıdı. Onun çocuk olamadığının farkındaydım ama bir kere daha karşımda sanki yarım kalışları vardı. Sanki ben ona tepki vermedikçe ümidini kaybediyor gibiydi ki işin aslı öyle değildi. Ben onun bahsettiği durumda değildim.

"Hayvli, eve gidelim," dedim bu yüzden sakin bir şekilde. "Burada işim yok."

Ona cevap vermediğimi fark edince yine aynı şey oldu. O mahrumiyet kapıları kapandı. Yerini buz gibi bir soğukluk kaldı.

"Peki!" dedi. Ben ayağa kalktığımda o önde, ben ise ardında ilerledik. Kapının önüne geldiğimizde çocuklar yoktu ama bahsettiği arabayı gördüm. Gözlerim arabanın yakışıklılığı karşısında şaşkınlıkla büyüdü. "Senin mi?" dedim hayranlıkla bakarken. Elimi arabanın pürüzsüz yüzeyine dokunmak istercesine yaklaştırdım ama sonra bir şey yaparım diye korktum.

"Dokun!" dedi. Ardımda duruyordu, yakınlaşınca varlığını hissettim sanki. "Demir istedi. Yoksa bu tip araçlar kendi yazılımları ve spor araba kategorisinde olmaları sebebiyle pek de geliştirilmeye açık olmuyorlar."

Usulca arabanın pürüzsüz siyah yüzeyine dokundum, sonra ona baktığımda beni değil de elimi izlediğini fark ettim. Bakışları bana döndüğünde hâlâ donuktu. Arabayı da kıskanma ihtimali olabileceğini bundan birkaç dakika önce olsa düşünmezdim ama daha yeni yaptığı konuşma yüzünden elimi yavaşça arabadan çektim.

"Çok güzelmiş!" dedim. "Güzel günlerde kullansın."

"Senin olabilir, Gün Işığı," dediğinde ona *ciddi misin* dercesine bir bakış attım. "Ehliyetim yok ve istemiyorum," dedim. Sonra gülümsedim. "Benim favorim senin tank kılıklı araban."

Eğer ciddiye alırsa verirdi ki öyle huyları vardı. Sınır tanımıyordu resmen.

Sonra etrafıma baktım. "Sahi," dedim. "O nerede?"

Yemedi konuyu değiştirmemi ama yine de cevap verdi. "Sokağın sonuna park ettim. Bunu getirmemi Demir istedi. Eylül gelecekmiş birazdan. Ona hava atacakmış."

Böyle çocukça işlere tahammülü yok gibiydi. Elimi tuttuğunda, "Birbirlerini sevdiklerinin farkındasın, değil mi?" dedim.

Benimle birlikte yürürken etrafı kolaçan etti, birkaç koruma ve Nergis peşimizden geliyordu. Burası onun güvenli alanı olsa da yine de tedbirliydi.

"Biliyorum," dedi sadece. Yuvadan uzaklaşmaya başlamıştık.

"Onlarınki boş bir inat," dediği sırada araba görüş açıma girdi.

"Sevmenin inadı mı olurmuş?" dediğimde dönüp bana baktı. Sanki bunu yapan aslında benmişim gibiydi bu bakış.

İnat değildi benimki, sadece kendimi koruma çabasıydı. Tam olarak bunu anlamıyordu. Konuyu değiştirdim bu yüzden yine.

"Siraç," dedim. "Annem evimizde kalıyor mu hiç?"

Konuyu değiştirdiğimi bilerek kaşlarını çattı yine. "Hayır, başka bir yerde," derken sesi soğuktu.

"O zaman kendi evimden birkaç eşya alabilir miyim?" diye sordum.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" Öfkesi geçer gibi oldu.

"Yok, öyle değil." Yüzümde buruk bir tebessüm belirdi. "Babamdan kalan birkaç eşya vardı. Ev boşsa orada bırakmak istemiyorum."

"Erdem!" dedi. Yanımızda duran korumalardan biri, Siraç'ın sesini duyduğu anda hürmetle bize doğru döndü.

"Evet, efendim!" dedi.

Siraç emrini verdi. "Umut'a ilet, Elif'in odasındaki eşyaları toplayıp getirsinler."

İtiraz ettim. "Hayır, hepsine ihtiyacım yok." Bu adam niye hiçbir şeyi basit yapamıyordu.

Beni yine görmezden geldi. Erdem'le konuşmaya devam etti: "Kızın nasıl oldu?" diye sorduğunda orta yaşlardaki adama dikkatli bir şekilde baktım.

Ciddi yüz ifadesinde hüzün belirdi. "İyi olacak inşallah," derken umudu, acısına karışmıştı. Sanki kızına dair ümidi çok azdı.

Siraç da bunu fark etti ve merhamet ettiğini göstermeden, sert bir emirle, "Müsait olunca Nermin Hanım'ın yanına uğra," dedi.

Erdem sebebini anlamamış olsa bile sesini çıkarmadı. Sadece bir baş onayı verdi. "Peki, efendim," dedi.

Bu anın bende özel bir yeri vardı çünkü istese iyi bir adam olabilecekmiş ama sanki buna dair tüm imkânları alınmış, geriye acısını bırakmışlar gibi hissettim.

Çok basitti, çok da olası bir durumdu yardım etmesi ama bir şekilde kalbim tam bu anda ona kapılarını açmayı tercih etti. İnsan kalbi, mantığını anlamıyordu zaten. Ben de anlamadım, sadece hissettim; bundan sonra direnmeme izin vermeyecekti.

Yürümeye devam ettik ama ben yüzüne bakmadan konuşmaya başladım: "Merhametsiz olan bir adam böyle davranmaz. Sana ne yapılırsa da hâlâ var olan merhametini bile saklamaya çalışıyorsun?"

Tam o sırada telefonu çaldı. Telefonu açtı ve durdu.

"Efendim, ihtiyar?" dedi. Durduğumuz yer, lüks evlerin olduğu bir sokaktı ve evlerin tarzı çok hoşuma gitmişti. O telefonla konuşurken ben de çevreyi inceledim bu sırada.

Korumaların bize sırtı dönüktü, etrafı izliyorlardı ama Erdem hafifçe bize dönmüştü.

"Ne demek hoparlörü açayım?" dedi Siraç. Sesi gergindi. Bir an için dikkatim dağıldı ve Siraç'a baktım. Telefonu kulağından ayırdı ve hoparlörü açtı, başımı tekrar çevirdiğimde Erdem bu sefer tamamen bize dönmüştü.

"Sen bana da güvenme, Vuslat," dedi Levent Bey. Sesindeki düşmanlıkla birlikte şoke olduğum bir şey oldu. Erdem bana baktı. Elindeki otomatik tüfeğin yanında minik bir silah görür gibi oldum.

Emin olamadım ama sanki silahın namlusu tam olarak bana dönüktü. Saklanan silah benim özellikle görmem için ayarlanmıştı ama hedefi ben değildim, Siraç'tı.

Levent Bey, "Sana doğrultulan silaha da güvenme," derken Siraç durumu anında fark etmiş ve kolumu tutmuştu ancak anlamıştım ki vakit yoktu.

Tek bir adımlık vakit vardı.

Ben o adımı attım.

Ben o adamın önüne geçtim.

Ben bunun bir sınanma olduğunu bilerek benim ona merhamet etmediğimi düşünen adamın önüne geçtim ve vücuduma giren kurşunun ağırlığıyla birlikte ona doğru savruldum.

Korku bu anın tanımıydı. Onun gözlerine ilk defa uğrayan endişenin adıydı. Kulaklarım uğuldadı. Bu uğultuların arasında Levent Bey'in tebriği yankılandı.

Yaptığı ağır bir sınama ve büyük bir ataktı.

Sesindeki düşmanlık kaybolmuştu. "Aferin, ışık," dedi Levent Bey. "Aferin!"

17
FİGAN

Kıyamet koptu.

Ben vurulduktan sonra yaşananları sadece bu iki cümleyle tarif edebilirdim. Tam manasıyla kıyamet koptu.

Erdem vuruldu. Vurulduktan sonra yakalanırken kendimden daha çok o adamı düşündüm çünkü belliydi. Buna mecbur bırakılmıştı ama Siraç için sebepler asla önemli değildi. Delirmiş gibiydi. Nergis'e kızdı; herkese bağırırken korumaların telaşı, etrafımızda toplanışı ve arabaya bindirilişim tam manasıyla bu kıyametin senfonisi gibiydi.

Kolumdan vurulmuştum.

Elbette vurulma profesyoneli değildim ama kolumdan vurulduktan sonra tüm vücuduma yayılan bir ateşin beni yakmaya başlayacağını hiç düşünmezdim. Siraç tutmasaydı o an düşerdim. Şu an kucağında olmasaydım bilincimi daha çabuk kaybederdim. Kucağındayken sadece onu izlediğim bir dünyadaydım. "Siraç!" dedim kısık bir sesle.

Bana döndüğünde yüzündeki gazap yumuşadı. Korumalara, Selçuk adındaki birini aramalarını emrediyordu ben ona seslenmeden önce. Sanki tek bir saniye bile kaybedemezmiş gibi bir dehşet vardı yüzünde.

"Neden yaptın?" dedi benim yerime canı yanıyormuş gibi. "Benim canım yanmazdı. Bedenim alışkın, sen niye kendini benim önüme attın?" Öylece güzel gözlerine baktım. Lacivert gözlerinde ilk defa ölüme engel olmaya çalışan bir duygu vardı.

"Aklımla hareket etseydim şu an kollarında olmazdım. Zaten bedenini kurşun haritasına çevirmişsin. Yer kalmamıştı, o yüzden bu da bana gelsin dedim herhâlde," dedim espri yapmayı çalışarak. Konuşmakta zorluk çekiyordum ama farkındaydım, beni uyanık tutmaya çalışıyordu çünkü kucağında sıcak bir yuvanın güveni vardı.

Uykum geliyordu.

"Neden?" diye sordu tekrar. Gözlerim doldu o bana korkuyla bakarken. Onun hasreti benim yüreğime de bulaşmıştı sanki. "Yüreğime engel olamadım," dedim titrek bir sesle. Onun istediği gerçeği itiraf ettim. "Aklıma

ulaşmama izin vermedi. Zamanım da yoktu zaten," dedim kırık dökük bir fısıltıyla.

Alnını alnıma yasladı. Sanki ben böyle konuşunca o kül oluyor, ben de külü yakıyordum. "Sendeki savaşlar bana da sıçradı sanırım. Kazanır mıyım ben de?" dedim zorla gülümsemeye çalışarak.

Alnımı öpüp geri çekildi. Bir eli, belimi bırakıp yüzümü buldu. "İzin vermem kaybetmene, Gün Işığı," dedi. Onun avuçlarında teslim olmak o kadar kolaydı ki.

Bir an gözlerim avuçlarındaki huzurla kapandı.

"Ölüm gelse *izin vermem* deyip önüne dikilecek ve onu gerisin geri postalayacakmışsın gibi."

Ruhum bedenimden çekilip alınıyordu sanki. O kadar üşüyordum ki. "İzin vermem," derken o kadar hiddetliydi ki önündeki korumalara çattı. "Daha hızlı olun!"

Sağlam olan tarafımdaki kolumu zorlukla kaldırdım. Elim ilk defa yüzünü bulduğunda parmak uçlarımda kan vardı. Bu, ona kendi isteğimle ilk kez dokunuşumdu.

"Yapma," dedim. Bana, ona dokunmamın şaşkınlığıyla baktı. Yeni çıkan sakalları elime batmıştı. "Yakma artık, en çok sen yanıyorsun," derken yüzünü sevdim kendime engel olamayarak. Teni tenime değdiğinde ellerimde sakınmak istediklerim vardı.

Pes ettim. Sanki gözlerim kapandığında bu bir son olacaktı.

"Sen güzel bir adamsın." dedim fısıltıyla. "Merhametim seni sakınmak istedi çünkü yanmadan, yakmaz bu kadar insan."

Gözümün önünde bir sanrı belirdi. Gerçekle hayal birbirine karıştı sanki. Bir kulübenin içerisinde, bir yangının ortasında yine o kargayı görür gibi oldum, sonra yine Siraç'ın bana bakan endişeli yüzünü. "Seni çok yakmışlar," diye fısıldadım. Sanki her kelime bir taş kadar ağırdı. "Ben yakmazdım."

Ve gözlerim karanlığa kapandı. Geriye onun haykırışlarının boğuk fısıltısı, benim ise ilk defa pişmanlık duymadığım bir adımım kaldı.

Rüyamda yine kargayla yan yanaydım. O kulübedeydik ama bu sefer kulübenin camında duruyordu.

Bir evin bahçesinde olduğumu anlayarak yavaş yavaş yürümeye başladım. Kulübenin önünde durduğumda ise karganın camın ardında her ne varsa ona baktığını fark ettim.

Karganın yanında durdum, ben de puslu olan cama baktım. Onun sine hiçbir şey göremedim hatta sordum ona. "Nasıl görebiliyorsun riyi?" dediğimde bana çevirdi bakışlarını.

Bir karganın gözlerinde hüzün olur muydu? Onun vardı. Sanki görm bile içeride ne olduğunu biliyor gibiydi ama ben bilmiyordum. Bu yüz elimle camın buğusunu sildim ve içeriyi görmek için başımı eğdim.

İlk tepkim kaçma isteğiydi.

Bu yüzden dehşetle geri çekildim çünkü kulübenin ortasında bir çoc oturuyordu. O çocuğun etrafında zincirler vardı ama zincirler aynı manda sanki yılanmış gibi hareket ediyorlardı.

Korktum, öyle korktum ki çocuğa bakamadım bile. Sanki bu kâbus pençesinden zorlukla uyanmışım gibi nefes nefese kalmış bir şekilde açt gözlerimi.

Önce nerede olduğumu anlayamadım, hâlâ kulübenin yanında olc ğumu sandım. Sonra bana ne olduğunu hatırladım.

Vurulmam. Erdem. Levent Bey'in tuzağı. Siraç'ın kucağında bayılışım

Her şey tanıdıktı ama bir o kadar da değildi. Odamı resmen hasta odasına çevirmişlerdi. Bağlandığım cihazlar normal hastanelerde olan hazlarla aynıydı. Düzenli kalp atışımın sesini duyabiliyordum. Kolumda şiddetli bir ağrı vardı. Vurulmuştum. Hem de Levent Bey yüzünden.

Bir hemşire odamdan çıkarken ağaçlık tarafı gösteren camımın önün Siraç ve Eylül vardı. Sırtları dönük olduğu için uyandığımı görememişler Boğazım o kadar kurumuştu ki konuşamayacağımı biliyordum. Beni gö melerini bekleyecektim.

Eylül, "Dedemin kafasına silah dayamışsın," dediğinde sesi çok yorgu geliyordu. Ne zamandır uyuyordum acaba? Siraç susunca Eylül devam et "İşleri de ayırmak istemişsin ama kabul etmemiş, direniyormuş sana. B şey kanıtlamak istemiş, öyle dedi."

"Kanıtladı ama can yakarak!" Siraç'ın sesindeki gazap, yatağımda ürpe meme sebep oldu. "Hem de en masum olanın canını. Öldürmeme ram kalmıştı, Eylül. Yaşadığına dua etsin o."

"Peki ya Erdem?" dedi Eylül. Çok üzgün geliyordu sesi. "Adamı aile ile tehdit etmiş. Çocuğu var. Biliyorsun, hastanede kanser tedavisi görüyo Yurt dışına götürülmesi gerekiyormuş çocuğun. Demir de söyledi. b yıldır sadık bir adamındı."

Eylül'ün gerçekten acı çektiğini görebileceğim kadar bana yakınlardı.

"İhanetin bedelini ödeyecek," dedi Siraç buz gibi bir sesle. Duygusal d şünmediğini anladım o an. Sadakatsizliğin ondaki hükmü ağır olmalıy

çünkü onun, adaletinden şaşanlara karşı ne kadar acımasız olabileceğini sonuçtum.

Eylül, "Siraç!" diyerek başladığı cümlede itiraz edeceğini biliyordum. Siraç da farkındaydı, bu yüzden elini kaldırıp onu susturdu.

"Yeter, Eylül!" dedi. Bıçak gibi keskindi sesi. "Sabrımın sınırındayım. Canını yaktıklarımın arasına düşmeni istemem. Benim merhametim yok!" Bu cümleden sonra gözleri beni buldu. Bu sözlerine inat hasret düştü gözlerine. Ölüm sustu ve kalbim fısıldadı ona: "Çok yalan söylüyorsun, Siraç. En çok da kendine."

Uyandığımı idrak ettiğinde hemen harekete geçti. Hızla yanıma hızla gelirken, "Uyandın," dedi, bunu duyan Eylül'ün solgun yüzü birden canlandı.

"Şükürler olsun, Allah'ım!" dedi. O da gözleri dolu şekilde hızlı adımlarla yanıma geldi. Siraç'ın eli yüzümü buldu. Ona baktım. Göz altları çökmüş, yüzü sanki yorgunluktan daha da sertleşmişti. "İyi misin?" derken başparmağı yanağımı okşadı usulca.

Kafamı olumlu anlamda salladım ve zorlukla fısıldadım. "Su!" dedim.

Eylül hemen harekete geçti ve Siraç da içeri giren hemşireye seslendi. "Selçuk'u çağırın, uyandı!" dedi.

Kıvırcık saçlı hemşire, bu emri yerine getirmek için odadan alelacele çıktı. Siraç'tan korktuğunu anlamak için gözlerine bakmak yeterliydi.

Eylül bir bardak suyu bana uzatırken Siraç yavaşça başımı kaldırdı. Dudaklarım suyla buluştuğunda, bir yangının içerisinden çıkıp cennete ulaşmışım gibi hissettim. Boğazımdaki kuruluğu yok edecek kadar çok su içemedim çünkü yutkunamıyordum.

"Yeterli bu kadar, Vuslat."

Su bardağı dudaklarımdan uzaklaştığında içeri giren doktor en fazla otuz yaşında görünen, siyah saçlı, uzun boylu birisiydi. Dudağındaki yarayı gördüğümde Siraç'a baktım.

Yüzü hissizdi. Fırtınadan sonraki hissizlikti onunkisi ama ben yokken suru üflediği, kıyameti kopardığı belliydi.

"Emin misin, Selçuk? Konuşamıyor." Başımı yavaşça yastığa yatırdı ve eli tekrar yüzümü buldu. "Hâlâ biraz ateşi var," dedi elinin tersi alnıma dokunduğunda.

"Üç gün oldu, Vuslat. Ateşini zor düşürdük. Vücuduna bu sürede serumdan başka bir şey girmedi. Bünyeye yükleme yapmayalım hemen." Bilinçsiz olduğum gün sayısı fazla geldi. Sadece kolundan vurulan bir insan o kadar süre bilinçsiz kalabilir miydi?

Doktor yanıma ulaştı ve bana gülümsedi. "Çok korkuttun bizi, Elif! Ko-
canın elinde kalacaktım az kalsın," dediğinde Siraç'ın kaşları çatıldı.
"İşini yap, Selçuk," dediğinde onu tanımasam ses tonundan ben bile ür-
kerdim.
Selçuk Bey ise ona bakmakla yetindi sadece. "Karını böyle sarıp sarmala-
mışken işimi yapmamı nasıl bekliyorsun?" dedi.
Siraç'ın soğuk öfkesine alışkın olmalıydı çünkü geri çekilmemişti. Siraç
ellerini üzerimden çektiğinde boşluğa düşmüş gibi hissettim. Selçuk Bey
bana doğru eğildi. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu, zekâyla parıl-
dayan gözleri yüzümü dikkatle izliyordu.
"Üzerimde bir tır halay çekmiş gibi," dediğimde ise güldü.
"Sevdim seni," dedi.
Siraç'a kısa bir bakış attım. Selçuk Bey'i öldürecekmiş gibi bakıyordu
ama onun umurunda değildi. "Bu adamın gudubet hayatına Eylül'den
başka renk katan birisinin girmiş olması güzel," dedi hatta.
Eylül diğer yanımızda duruyordu. "Demir iyi ki burada yok. *Neden beni
saymıyorsun* deyip üstüne atlardı," dedi. Sözlerindeki neşeye rağmen gözle-
rindeki endişeyi görebiliyordum. O da yalnız kalmamızı bekliyordu sanki
içindekileri dökmek için.
Selçuk Bey, "O seni kıskandığı için her an üzerime atlamak istiyor zaten.
Şimdi tayfasına Siraç'ı ekledi," dedi bir yandan da beni kontrol ederken. Ya-
nında iki hemşire vardı. "Sırtımı delen bakışlarını hissedebiliyorum, Vuslat.
Karına sırf sen sinir ol diye yaklaşacak kadar yürek yemedim daha. Demir'le
zor baş ediyorum. Sakin ol!" dedi odağı bendeyken.
Eylül güldü. "Ona dokunman yeterli bence," dedi. Bu ikisi yan yanayken
eğleniyordu. Demir de bu yüzden kıskanıyor olmalıydı.
Siraç, "İşinize bakın!" dedi sert bir sesle. İkisi de sus pus oldu. Siraç'ın
öfkesinin boyutunu hissetmiş olmalıydılar ki susmuşlardı.
Ona baktım, gözleri bana değdiğinde hafifçe gülümsedim. Gözleri gülü-
şüme takılı kaldı. "Yalnız, Vuslat..." dedi Selçuk Bey başını Siraç'a çevirerek.
Siraç gözlerini benden çekip ona baktı. "Sana hep böyle bakıyorsa boşuna
bu kadar delirmemişsin."
Utandığımı hissettim. O da fark etti bunu ama bana bir şey söylemedi.
"İşini bitir," dedi sadece.
Selçuk Bey sırıttı. Kontrollerini tamamladıktan sonra dinlenmemi söy-
leyerek çıktı ama imalı bakışlarını da eksiltmemişti üzerimizden. Eylül ise
içten bir şekilde gülümsüyordu ben kontrol edilirken.
Yine de gözlerinde yatan hüznü görebiliyordum.
Doktor çıktıktan sonra yanıma oturttu.

"Çok korktum, Elif! Çok korkuttun bizi!" derken çoktan ağlamaya başlamıştı. Sanki bunca zamandır tutuyordu kendini. Siraç, Doktor Selçuk'la konuşmak için dışarı çıkmıştı, bu yüzden bir hemşire hariç odada yalnızdık. Ben de sağlam olan kolumu ona sardım.

"İyiyim," dedim sırtını sıvazlayarak. "Çok şükür bir şey olmadı. Hem kolumdan yaralanmışım. Neden bu kadar kötüleştim?" dedim.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü geri çekti. "Çok hızlı kan kaybetmişsin. Bünyen de zayıfmış. Kurşunu çok çabuk çıkardılar ama bu sefer de çok ateşlendin. Bunun sebebini de bulamadılar. Doktorlar bulamadıkça Siraç çıldırmanın eşiğine geldi," dedi.

Tahmin ettiğim gibi sadece kurşun değildi mesele.

"Sen yandıkça Siraç yaktı. Delirdi, Selçuk'u öldürecekti. Dedemi öldürecekti. Gözü döndü resmen. Demir onu zapt edemedi. Kimse ona yaklaşmaya cesaret edemedi. Girdiği odaların hepsinde hasar var. Çok zordu bizim için."

Ne kadar zor olduğunu yüzündeki yorgunluktan bile anlayabiliyordum. "Pişman değilim, Eylül. Görünen o ki bu bir tuzaktı ama pişman değilim."

Tekrar ağlamaya başladı Eylül. "Senin yüreğin o kadar güzel ki senin ona kıyamamanı kaldıramadı en çok. Sanki senin canın yandıkça o da yakmak istiyordu. Umut'la bile kavga etti, Demir zor aldı elinden. Demir de nasibini aldı tabii. Nergis'i kovmasın diye ben uzaklaştırdım. Dedeme de vurmuş. Dedem senin bir şeyleri göstermen için yaptığını söyledi."

Bunları duydukça üzülüyordum. Öfkesi kör etmişti onu ve dolaylı da olsa buna sebep olmak istemezdim.

Eylül peçete almak için ayağa kalktı. "Bir de Erdem var. Tamam, cezayı hak etti ama çocuğu kanser hastası. Ailesi var. Ölmesin diye Demir, Selçuk'u kattı araya. Selçuk senin bugün uyanacağını söyleyince geri döndü."

Gözlerini silip biraz geri çekildi. "Sen ne yaptın bu adama? Sanki dünyasını kaybetmiş gibiydi. Nasıl bu kadar tutuldu sana?" diye sordu.

Hiçbir şey yapmamıştım. Aslında olabildiğince kaçmıştım ondan ama bazı şeylerden kaçsan bile kaçtığın hızla seni buluyordu çünkü kader tam bu anlarda manevrasını yapıyor ve bizi olmamız gereken yola zorla da olsa geri çekiyordu.

"Hiç," dedim usulca. "Hiç!"

Sonra aklıma başka bir şey geldi. "Anneme haber verdiniz mi?" Başını olumsuz anlamda salladı.

"Uyanmanı bekledik çünkü kırgın ayrılmıştınız bildiğim kadarıyla." Evet, öyleydik ve annem öğrenseydi kahrolurdu. En son onunla konuşurken

çok ağır cümleler söylemiştim. İnsan, gerçekten her şeyin boş ol
dece ölümü idrak edince hatırlıyordu. İç çektim.

Sanki uyandığımda hayat benim için tamamen değişmiş gibi
yana doğru çevirdim Eylül kendini toparlarken. Yanımdaki kom
rine vazolar yerleştirilmişti. Vazoların içerisinde ise *bütün zorluk*
açan kardelenler vardı. Suda bile yetişen kardelen, karı delen sü

Bilerek buraya koyduğunu biliyordum. Beni nasıl görüyor
çekler bırakıyordu baş ucuma. Benden ne istiyorsa çiçekler aracı
diliyordu benden.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi içeri girdi. Eylül'e ba
ladığını görünce kaşları çatıldı. Eylül ise kızacağını fark ettiği an
ğunu söyleyerek odadan kaçarcasına uzaklaştı.

Siraç bir kaçan Eylül'e bir de bana baktıktan sonra pencere
gitti. Perdeleri açarken sessizdi, içten içe hâlâ bir şeylere kızgın
biliyordum.

Beklemem gerekiyordu aslında ama niyeyse bir tepki verm
yordum.

"Çok sessizsin," dedim bu yüzden. Bana değil, kısa bir süre d
Sanki dışarıdaki birine ya da bir olaya kilitlenmiş gibiydi ki bu
zünden daha fazla hasar vermesi hoşuma gitmezdi.

"Yüzüme bakacak mısın?" dedim. Beni bekleteceğini düşün
Zaten nasıl bir tepki vereceğini de asla tahmin edemiyordum.
bana doğru döndü ama o an *bu yüzleşmeyi sonraya mı erteleseya*
dedim çünkü çok kızgındı. Haddinden fazla olan bu öfkesini ni
görmemiştim.

"Bir daha sakın yapma," dedi bu öfkeyle birlikte. "Sakın!" derk
de kurşun gibiydi. Sanki beni korkutmaya çalışıyordu. "Benim
rumam gerekiyor, senin beni değil."

Karşımda bu denli kızgın olmasına rağmen ona gülümsemem
kiyordu ama ya vurulduğumda kafamı bir yere çarpmıştım ya da
gınken bile aslında nasıl korkmuş olduğunu görebiliyordum artık

Her hâlükârda ona gülümsemiş olmam, karşımdaki adamın d
masına sebep oldu. "Olması gereken oldu," dedim onun aksine
sesle. "Şu an kızmanın bir manası yok."

Sesimdeki yatıştırıcı tınıya ben bile şaşırmıştım, bu zamana kad
asla bu kadar nazik konuşmamıştım ama her şeyin bir ilki vardır
tam olarak öyle bir an yaşandı.

Gittikçe şaşırıyordu ona karşı verdiğim tepkiler ve cevaplar karşısında. Yine de öfkesine tutunmayı başardı. "Olması gereken olmadı. Olması gereken senin saçının bir teline bile zarar gelmemesiydi!" dedi.

Çok ciddi bir andı ama ben değildim. "Başım kapalı zaten benim," dedim bu yüzden.

O ise onu ciddiye almadığımı düşündü ve "Elif!" dedi bana doğru yürürken.

Acaba narkoz etkisinde miydim? "Ne Elif?" diye sorma ihtiyacı hissettmiştim çünkü. "Gün Işığı'na ne oldu?" Adam her Gün Işığı dediğinde cinnet geçirmenin eşiğine gelirken şu anda bunu söylüyor olmam da ayrı bir ironiydi. Bu yüzden yanıma oturduğunda bana hâlâ kızgındı, biliyordum ama bir şekilde kalbim ona bakarken merhametle doldu.

Rüyam geldi aklıma, karganın hüzün dolu gözlerini hatırladım. O çocuğu gördüğüm kulübe hatıramdaydı.

Kalbim sızladı bu yüzden.

Bir yerde okumuştum; ne kadar büyüsek ya da ne kadar yaralarımızı iyileştirmeyi başarsak da bizi biz yapan tercihlerimiz değil, çocukluğumuzdur aslında. Biz, o dinlemeyi bıraktığımız çocuğun üstüne süslü püslü kıyafetler dikerken o ise bizden çocukça şeyler istemeye devam eder.

Sevgi dilenir, sarılmak ister. Her daim şefkate ihtiyacı vardır. Merhamet ettiği kadar merhamet görmeyi arzu eder ama biz onun isteklerini kulak ardı ederiz. Kulak ardı ettiğimiz her istek, gün gelir bizi yetişkin hayatımızda bile öyle yaralar ki ancak kendi içimize döndüğümüzde gerçekleri fark ederiz.

O çocuk oradadır, yaralıdır, şefkate ve merhamete ihtiyacı vardır.

Ben de onda bu çocuğu görür gibiydim. Sanki kulübedeki çocuk oydu. Bana doğru eğilince kaybetme korkusunu gördüm. Elim uzandı yüzüne. Sakalları çıkmıştı. Usulca okşadım yüzünü. Şefkatimle birlikte gözleri de kapandı. "Çok yorgun gözüküyorsun," dedim.

Elini avucuma yasladı sadece. Yanağını avucuma sürttüğünde gözlerim doldu. Bir şey vardı eksik hissettiren onda. Bu öyle bir eksiklikti ki canımı yakıyordu.

Bu yüzden gözleri kapalıyken, "Buraya gel!" dedim kısık sesle. Göz kapakları yavaşça aralandı. Sanki göz kapakları bile uyanık kalmaktan yorgundu.

Başımla sağlam olan tarafımı gösterdim. Utanmam gerekiyordu aslında bu anda. Belki de çekingen olmalıydım ama olamadım çünkü kalbim, kolumdan daha fazla ağrıyordu.

"Biraz uyumak ister misin?"

Anlamamış gibi baktı bana. Avucumda bile uykuya dalacak gibiydi. "Nasıl?" dedi anlamamış gibi.

Tekrar açıkladım. O anlayana kadar defalarca açıklardım. "Burada, benim yanımda."

Tekrar şaşkın bir şekilde baktı. *Başka bir Elif mi acaba,* diye sorguladığına emindim çünkü öyle bakıyordu bana ama daha fazla sorgulamadı. Avucumdan kaldırdığı başını yavaşça göğsüme koydu. O böyle yapınca uyandığımdan beri ilk defa ağlamak istedim.

Derin soluklarını dinledim. Kendi kalbim hızlanır zannediyordum ama öyle olmadı, o göğsümdeyken sadece doğru olanı yapmışım gibi geliyordu.

Uyuyacağını düşünüyordum ama birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Merhametin ağır geliyor." dedi. "Sen gerçek misin yoksa ben yine sanrılar görmeye mi başladım?"

"Gerçeğim," dedim fısıltıyla. "Ben zaten hep böyleydim ama canımı yaktın sen benim." Derin derin iç çekti.

"Şimdi ne değişti?"

"Bilmiyorum." dedim. "Ben de bilmiyorum."

O sorgulardı böyle şeyleri hatta işkillenirdi ama o an bunu düşünmedim. Sadece hissettiğim huzura odaklanmıştım çünkü.

"Ayrıca kendinde olanı taşır insan. Merhametimi de taşırsın sen," dedim teşvik edercesine. Sonra hazır bu kadar mülayimken asıl meseleyi açtım. "Ben gördüm çünkü aslında merhametli bir insansın. Erdem'e nasıl davrandığına şahit oldum. Belli ki o da bir kurban..."

Cümlem yarım kaldı çünkü birden başını kaldırdı ve yatakta oturdu. Onu öfkelendirdiğimi fark ettiğimde çok geç kalmıştım.

"Sadece merhamet, öyle değil mi Gün Işığı?" dedi. Çıkışına şaşırdım ama o an aslında yanlış yaptığımı da fark ettim.

Onun gözünde sanrı kaybolmuş, gerçeklik uyanmıştı. "Ya da bendeki merhamet aslında emanet. Başkasına ettiğin merhamet bu ama ne yazık ki merhametinin bile yolu benden geçiyor."

Yüzünde gaddar bir ifade belirdi ama bu bir maskeydi. Ardındaki kocaman bir şüphe ve acıydı.

"Sen şu karşıdaki ağaçta uçan kuş yaralansa onun için de üzülürsün. Seni yakan bir adama da," dedi beni suçlamaya devam ederek. "Hiç farkı yok, öyle değil mi? Hatta bu merhamet için bana adım da atarsın."

Beni çok yanlış anlamıştı. Ayağı kalktığında ona uzanmak istedim ama geri çekildi. "Hayır!" dediğimde yine sözümü kesti.

"Eylül, o şerefsize zarar vermemem için engel olmanı istedi. Dedesi engel olamadı, torununu elçi kıldı çünkü. Bu yüzden uyumamı istedin!" Böyle

bir çıkarım yaptığı için şoke olmuştum. "Merhamet için hep kendinden taviz verirsin, öyle değil mi?"

"Değil Siraç, saçmalıyorsun şu an!" dedim ama beni dinlemedi. Merhamet görmemiş bir adamı, merhametin varlığına inandırmaya çalışıyordum. Ona merhamet etmem yerine çıkarımı gözettiğimi düşünecek kadar merhametsiz kalmıştı üstelik. "Sadece ailesi var diye konuyu açtım; bunun seninle, sana attığım adımla bir ilgisi yok," dedim ama yine de dinlemedi. Sanki onun için bir şey yapacağıma inanmıyor gibiydi. Sığındığı sebep canımı yaktı.

"Siraç beni dinle, lütfen," dedim ama o gitmek için hazırlandı.

Engel olamadım.

"Bende merhamet yok. Canını yaktılar, bedelini ödeyecekler," dedi ve gitti.

"Gitme!" dedim arkasından. Beni bu kadar yanlış anlayacağını bilsem bu şekilde açmazdım konuyu.

Sanki yıllardır yaralı kalmış bir yırtıcı gibiydi. Uzun süre işkence görmüş her varlık ona ilk merhamet edildiğinde ya saldırmaya teşebbüs eder ya da saldırmak üzere dişlerini gösterirdi.

Siraç'tan tam olarak böyle bir karşılık görmüştüm, bu yüzden geldiğinde Eylül'e sordum. Ona olayı anlattıktan sonra benden daha çok etkilendi çünkü kaç gündür asabı bozulmuştu.

"Resmen merhameti kabul etmiyor. Nasıl olabilir, Elif? Bir adam nasıl bunca zamandır merhameti bilmez, ona yaklaşmamızı bile kabul etmez?" Eylül kendisini es geçiyordu çünkü belliydi. Siraç ona hangi sınırı koyduysa sırf onu kaybetmemek için o sınırı kabullenmişti.

Metanetimi korumak oldukça zordu ama başardım. "Kaç yaşında ondaki değişiklikleri fark ettiniz?" dedim Eylül'ü teselli edercesine kolunu sıvazlarken.

"Ben kendimi bildim bileli hatta Demir'in söylediğine göre dört yaşında başlamış."

Gözümün önünde canlanan tek görüntü, kulübede tek başına oturan çocuktu. O çocuğun merhameti kabul edemeyecek kadar zarar gördüğüne emindim.

Bu yüzden bana anlatmak yerine saldırmayı seçmiş ve beni tutsak etmişti. Görünen o ki aksi ona hiç öğretilmemişti.

Ağrılı bir gece geçirdim, hemşireler ve Eylül sürekli başımdaydı. Doktor Selçuk da bir ara geldi ve "Bu kurşun yarasının işi değil," diyordu sürekli

kendi kendine. Ne olduğunu bulamamışlardı ama en nihayetinde [illegible] ateşlenmem normal gelmiyordu onlara.

O sırada Siraç'la nerede tanıştığını öğrendim. Ağzı kesicinin elini [illegible] sini beklerken kız kardeşini Yusuf Çetin denen bir adamdan kurtardığını söyledi. Sanırım bu adam da kuruldandı. Kız kardeşini üniversite [illegible] kendi fuhuş çetesinin içine çekmeye çalışmışlardı. Selçuk, Siraç, onun yerine meseydi tek başına asla başaramayacağını söylüyordu.

Bu olaydan sonra ona ne kadar yakın olabilirse o kadar yakın [illegible]

"Hayatımı kurtardı," dedi bana bakarak. "Ben de ilk değilim [illegible] sen... Sen de onun hayatını kurtarıyorsun, Elif."

Benim için dedikleri doğru muydu, bilmiyordum ama sabah uyan[illegible] ğımda yanımdaydı. Başı, serum takılan elimin yanındaydı. Uyuyakalmış. Yatağımın yanına bir sandalye koymuştu ama sonra belli ki uykuya gelip gitmişti. Birisinin uyumasına sevineceğimi hatta şükredeceğimi hiç düşünmezdim ama tam olarak böyle bir an yaşadım.

Bana güvendiğinin de göstergesiydi bu aynı zamanda.

İlk defa uyurken gördüm onu ve aynı zamanda ilk defa bu kadar huzurlu olduğuna şahit oldum. Yüzü, bu huzurla birlikte o kadar güzeldi ki kalbimin sıkıştığını hissettim. Gür kirpiklerinin altındaki göz alt[illegible] gölgeliydi. Saçları sabahın ilk ışıklarıyla bal rengine dönmüştü.

Elimi uzattım yavaşça. Bir an tereddüt ettim, dokunmaya kıyamadım. Sonra dayanamadım, parmak uçlarım değdi saçlarına. Daha önce saçlarına dokunmuştum. O anın hatırası utancımı yükseltti ama şimdi her şey daha farklıydı. Bu anda aramızda olan tek şey huzurdu.

Saçları yumuşacıktı. Severken kalbim ısındı. Yavaş yavaş tutamların arasında dolaştı parmaklarım. Sevdim, sevdim, sevdim. Kapı açıldı, Eylül içeri girecekken hemen işaret parmağımı dudaklarıma bastırdım.

Önce beni, sonra uyuyan Siraç'ı gördü. Yüzündeki şaşkınlıkla ifadesini yerini gerçek bir hüzne bırakırken elini ağzına kapattı. Gözleri dolmuştu.

Kapıyı açtığı gibi yavaşça kapattı ve bir daha kimse bizi rahatsız etmedi. İleride bana, ona ne zaman sevdalandığımı sorsalardı tam olarak bu anı söylerdim.

Böyle, tam bu anda savaşmayı bırakıp da yaralarını görmeme izin verdiği bu savunmasız anında. Bana güvenip yanımda uyuduğunda.

Aslında her daim öfkeli olmadığını, acısını bu şekilde örtmeye çalıştığını, intikam takıntısının gerçekten ağır bir sebebi olduğunu, benimle oynadığı oyun için gerçekten pişman olduğunu tam bu anda, o anlamasa bile anladım ben.

Bir mantığı, bir anlamı, bir yolu ve yordamı yokmuş sevdanın. Öylece, ansızın yüreğe sızıyor ve gittikçe de büyüyormuş. Gözleri yavaşça açıldığında ona karşı tam olarak hissettiğim buydu. Gün doğumunu izler gibi uyanışını izledim. Elim hâlâ saçlarındaydı. Gözlerimde takılı kaldı bir an, gülüşümü izledi.

Sonra saçlarındaki ellerimi gördü. Geri çekmedim.

Benim merhametim başkası yüzünden değildi. Verdiğim tavizim de öyle. Kaçtığımı görebilen adam, bunu da görebilmeliydi. "İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle. Uyuduğu için sesi kalınlaşmıştı. Tüylerim diken diken oldu.

Bir daha bu ses tonuyla konuşmazsa sevinirdim çünkü kalbime hiç iyi gelmemişti. Yine de çaktırmadım. Gülümseyerek kafamı salladım. "Çok iyiyim," dedim. Ellerimi hafifçe saçlarında dolaştırdım. "Peki ya sen?" dediğimde gözleri usulca kapandı. "İyiyim." dedi. "Uyudum."

Tek bir kelimeydi ama içinde birçok anlam vardı.

"Teşekkür ederim," dedim bu yüzden. Başını hafifçe kaldırıp bana baktı. Gözleri tam manasıyla açılmamıştı. Sanki günlerce uyusa yine uykuya doymazdı.

"Ne için, Gün Işığı?" dedi. Gerçekten biraz daha bu ses tonuyla konuşursa vurulmuşum gibi tekrar bayılabilirdim.

"Benim yanımda uyuduğun için." Bir şey söylemedi. Sadece saçlarını okşamam için biraz daha yasladı başını. Ben de elimde serum olmasına rağmen yorulana kadar saçını okşadım.

Sonunda kafasını kaldırdığında neredeyse bir saat daha geçmişti. Gözleri daha parlaktı. Yorgunluğu daha dingindi. Başını kaldırıp bu sefer göğsüme koydu başını. Sonra başını çevirdi ve hastane kıyafeti üstünden tam kalbimin üstünü öptü.

İrkildim. "Burası," dedi. "Bu kalp benim için yaratılmamışsa ölürüm." Bunu söyleyişinde öyle ağır bir şey vardı ki neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktım.

Başını kaldırıp baktığında yüzündeki hüznü gördüm. Acıyı ve kendiyle savaşmasını. Cevap vermemi bekleseydi ona *kalbimde olduğunu söylerdim* ama beklemedi çünkü belli ki bazı şeylerden korkuyordu.

Ve böylece bu sefer yine onun kaçtığı bir sürece giriş yaptık. Tek fark, ben kaçmıyordum artık. O gizli gizli iyileşme sürecimi takip ederken -bu sırada ne yaptığını, kime bulaştığını Allah bilirdi- ben ise sevdiklerimle birlikte toparlanmaya çalışıyordum.

Bir sabah Yağmur ve Zeynep geldiler. İkisinin bir ağlama bir gülme seremonisini görünce Doktor Selçuk'un bile feleği şaşırmıştı. En son Yağmur'a

kızdı. "Daha yeni gülmüyor muydun sen? Beş dakika oldu, Elif'in de p
kolojisini bozdun," dedi.

Yağmur ağlarken birden Doktor Selçuk'a döndü.

"Onu kaybetme korkusundan," dedi kedi gibi bakışlarla. Gözyaşları boncuk boncuk yüzünden dökülüyordu. O kadar masum duruyordu ki Doktor Selçuk gülümsedi ona. "Bir dur artık," dedi.

Yağmur'un yanakları kızardığında Zeynep'le ikimiz sırıttık. Bize kaç gün boyunca malzeme çıktı ki hep buradalardı zaten.

İyileşme sürecimde onlar da Eylül de yanımdan ayrılmadılar.

Bir tek Nergis yoktu. Siraç'ı bulamasam da yüzü morarmış bir şekilde yanıma gelen Umut'a bahsettim bundan. "Nergis'i yanımda istiyorum, patronuna iletirsin." Bu zamana kadar Umut da patronu gibi hislerini gösteremezken ilk defa yüzünde beni onayladığına dair bir bakış gördüğüne yemin edebilirdim.

"Geçmiş olsun!" dediğimde gülümsedi hatta.

"Umarım geçmiştir," derken o da pek patronuna güveniyor gibi değildi.

Yaklaşık iki hafta geçti. Birinci hafta yavaş yavaş yürümeye başladığımda koluma destek olması için bir askılık kullanıyordum. Sağ tarafım olduğu için benim için biraz daha kolaydı çünkü solaktım. Yine de sızısı beni geceleri çok uyutmuyordu.

Bu yüzden yarı bilinçsiz hâlde de olsam Siraç'ın geldiğini biliyordum. Geliyordu ama sadece izliyordu. Bazen uyanıyordum ve *acaba yine uyur mu* diye beklenti içinde onu bekliyordum ama uyumadı.

Baş ucumda kardelenler vardı. Her gün yenileniyordu ama aynı döngüye, onun karanlıkta kaldığı bu uğursuz döngüye sıkışıp kalmıştık. İnandığı yanlışa tutunmak için miydi bilmiyordum, uzaktı.

Benim için tek iyi olan şey, yuvaya gitmek isteğimi söylediğimde onaylamış olmasıydı ki eğer bu vurulma sebebiyle oradan mahrum kalmış olsaydım tamamen delirirdim.

Yuvaya geldiğim ilk gün kol askımı çıkardım çünkü çocuklar aşırı meraklıydı ve ben onları endişelendirmek istemedim. Nergis de benimle birlikte arabadaydı. "Sayende buradayım, yoksa Siraç Bey çoktan yollamıştı beni." Buruk bir gülümseme vardı yüzünde. "Beni sevdiğin için burada olduğumu ama bir daha affı olmayacağını söyledi."

Tam olarak onun kurabileceği bir cümleydi bu. Elini tuttum. "Senin suçun yok, Nergis. Hep dikkatlisin. Bana çoğu zaman nasıl siper olduğunu da biliyorum. Arkadaşınızdı hem. Nereden bilebilirdin ki?" dedim.

Nergis içten içe çok üzülmüş olmalıydı çünkü ilk defa onu böyle gördüm. "Koruyamadım. Erdem'i gerçekten risk olarak görmüyordum çünkü."

O adamın adı aklımca tekrar üzüldüm çünkü beni vururken bile pişmanmış gibi gözüküyordu. "Siraç ona ne yaptı?" dedim korkarak.

Nergis kafasını tekrar cama döndürdü. "Öldürmedi," dedi. "Şükret ki öldürmedi ama Levent Bey'in evinin önüne bir kemik torbası olarak bırakıldı."

Buna şükredeceğim hiç aklıma gelmezdi. Gerçekten hayatımın onunla birlikte değiştiğini ama benim de bu hayata alışmaya başladığımı fark ettiğimde garip hissettim.

Galiba yavaş yavaş o ve hayatı benliğime tesir etmeye başlamıştı.

Yuvaya girdiğimde Ahmet, Sedef ve Ela karşıladı beni. Sedef koşarak bana sarılırken arkasından Ela ve Ahmet de geliyordu. "Ne oldu sana, Elif abla? Senin rahatsızlanıp gelemeyeceğini öğrendiğimizde çok üzüldük," dedi Sedef.

Ahmet kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı. "Koluna mı bir şey oldu, Elif? Hüsna anne öyle dedi." Kaşları çatılmıştı soruyu sorarken.

"Küçük bir kaza, küçük bey," dedim gülümseyerek.

"İyi misin?" diye sordu Ela, bal gözleriyle bedenimi inceleyerek.

"Çok iyiyim. Hatta sizinle saklambaç oynayabilecek kadar," dedim sırıtarak. Hepsi saklambaç lafını duyunca yerlerinde zıpladılar.

Ahmet, "Yengeniz beni asla yakalayamaz," dediğinde kaşlarımı çatmaya çalışıp sahte bir kızgınlıkla, "Ahmet!" diye uyardım.

Hafifçe gülümsedi ve minik burnunu havaya dikti. Bilmiş bilmiş, "Gelecekten haber veriyordum sadece," dedi. Gülümsememi saklamak için kafamı başka tarafa çevirdim çünkü ciddi kalamayacağım kadar tatlıydı.

Onları çok özlemiştim ama Hüsna ablayı da görmeliydim. Emine Hoca ve diğer hocaların bugün dersi yoktu. Bu yüzden onun verdiği bir görevi yapmalı, bir de geldiğimi haber vermeliydim.

Yuvaya girdiğimde alt katlar çok sessizdi fakat yukarı çıktığımda gittikçe artan bazı sesler duydum. *Bir sıkıntı mı var* diye düşünürken Hüsna ablanın odasının olduğu kata geldiğimde, "Kaçıyor, yakalayın!" diyen güvenlik görevlisi Samet abinin sesini duydum ama çok geçti.

Bir minik, belime bile ulaşmayan kollarını bacaklarıma sımsıkı doladı. O kollarda kararmaya başlayan morlukları görene kadar gülümsüyordum. Sonra kafasını kaldırdı. Koyu mavi gözleri, simsiyah saçları olan bir çocuktu bana sarılan. Erkekti, üstü başı kirliydi. Yüzü de aynı morluklarla kaplıydı. En fazla dört yaşında gözüküyordu. Gözleri dolu doluydu. Elimi

ona doğru uzattığımda ürkünce içim acıdı. Dövmüşlerdi onu. Hangi canı dört yaşında bir çocuğa el kaldırırdı?

Tekrar denedim. Yavaşça elimi uzattığımda başını okşamama izin verdi. "Neden kaçıyorsun, yakışıklı?" dedim sakinleştirici olmasını umduğum bir sesle. Kollarını bedenime öyle bir kenetlemişti ki arkasından yaklaşan Hüsna abla ve Samet abiye elimle durmalarını işaret ettim.

Korkuyordu, belliydi.

Nitekim başını yavaşça okşamaya devam ederken, "Korkuyorum," dedi titrek bir sesle. R harfini söyleyemiyordu.

"Ama onlar sana zarar vermeyecek. Sadece sevecek," dedim başını okşamaya devam ederek. "Seveceğiz."

Onun izin verdiği kadar yere çöktüm. Kollarımı onun gövdesine sardığımda irkildi. O kadar zarar görmüştü ki her hareketi şiddet olarak algılıyordu. Sonra o da bacaklarımı bırakıp gövdemi sardı ve başını boynuma gömdü. "Korkuyorum," dedi tekrar. Küçücük çocuğun bu hâlini görünce canım o kadar yandı ki sargımı umursamadan sımsıkı sardım onu.

Kolumun acısı umurumda değildi.

"Korkma, asla korkma. Bundan sonra yanındayız." Hüsna abla hüzünlü bakışlarla bizi izliyordu. Kollarımdaki çocuk o kadar zayıftı ki sağlam kolumla onu kucağıma aldığımda ağırlığını hissetmedim bile.

Hüsna abla itiraz etse de ben taşıdım onu. Hüsna ablanın odasına geldiğimizde o kucağımdayken deri koltuklardan birine oturdum. "Adın ne senin?" dediğimde kafasını boynumdan kaldırmadan cevap verdi.

"Ali." Ali ismini çok severdim.

Bu yüzden, "Ali'm! Haydi, yüzüme bak," dedim sakin bir sesle. Kafasını kaldırdı. Hüsna abla yanımda duruyordu. "Biz bundan sonra senin ailen olalım, ister misin? Bak, Hüsna anne. O bizim yuvamızın annesi," dedim onu yatıştırmak için sakin bir sesle.

Hüsna ablayı gösterdim, öyle güzel bir merhametle bakıyordu ki içim ısındı.

Sesini çıkarmadı Ali. Korkmadı bu sefer ama. "Ben de Elif ablan," dedim içten bir şekilde tebessüm ederek. Eli çekinerek yüzüme uzandı.

Yanağımı sevdiğinde gözlerim doldu. İçime katasım gelmişti Ali'yi, o kadar muhtaç görünüyordu ki. "Vurmak yok," dedi onaylamamı ister gibi. Ağlamamak için zor tuttum kendimi. Yine düzgün konuşamamıştı.

"Asla yok." Ben de onun yüzüne elimi uzattım ve morluğa dikkat ederek yanağını sevdim. "Sevmek var," dedim.

Beni tekrarladı. "Sevmek var."

Hüsna abla sessizce gözyaşı döküyordu. Başını çevirdi. Ali'yi tevite gördüğümüzde başında durdum. İnsanların ona dokunmasını istemiyordu ancak elini asla bırakmayacağımı anlayınca ona dokunmalarına izin verdi. İnsanlar ona sevgiyle yaklaştığında ise yavaşça sakinleşti. Sevgiyle birlikte biraz da olsa insanlara güvendi. Nitekim bir ara Hüsna ablanın bile elini tutmuştu.

Bir köşeye çekilip onun tedavisi yapılırken Hüsna abla ile konuştum: "Babası alkolik, annesi yok," dedi. "Çocuğa fiziksel şiddet uygulamış ve en sonunda buraya yakın bir çöp konteynerine atmış. Kamera kayıtları var. Polisler ilgilenmiş tabii ama bize yakın bir bölge olduğu için Levent Bey'in korumalarının da dikkatini çekmiş. Adamı bulamamışlar. Devlet izniyle ilk tedavisi yapıldıktan sonra buraya getirmişler."

İç çekti Hüsna abla. Konuşmakta zorlanıyordu. Söyleyeceklerinin yükü gözlerine yığılmıştı. "İstismar bulguları da var raporunda. Çocuk psikolojumuz onunla özel olarak ilgilenecek." Son cümlesinden sonra ağlamamak için kendisini zor tuttu. "Çok, çok zor bir durum. Çok kötü," dedi

Ben ise ondan daha güçsüzdüm çünkü ağladım. Ali'ye bu hâlimi göstermemek için odadan çıkmak zorunda kaldım. Çıkmadan önce Ali'ye baktığımda muhtaç gözlerle etrafındaki insanlara bakıyordu. Revirdeki herkes onu ürkütmeden her fırsatta onun başını okşuyordu ama belliydi.

Bu dünyaya bir daha uzun bir süre boyunca güvenmeyeceği belliydi. Üstelik en yakını olarak bildiği kişi tarafından ona bu zulüm yapılmıştı. Kolay kolay beddua etmezdim ama o an sanki ciğerim yanıyordu.

"Allah..." dedim yutkunmakta bile zorlanırken. "İki dünyada da cayır cayır yaksın bu mahlukları. Ölüm asla kurtuluş olmasın. Nefes haram olsun onlara. Cayır cayır yansınlar inşallah!" dedim.

Sonra benim bebeğimin iyileşmesi için dua ettim Rabb'ime. İzsiz şifa bulmasını, bu eziyetleri unutmasını istedim. Ancak o zaman sakinleşebildim çünkü çok ağrıma gitmişti.

Odaya tekrar girdiğimde biraz hava aldırmak için Ali'yi kucağımda dışarı çıkardım. Hâlâ biraz da olsa sızlayan kolumun acısı umurumda değildi. Öğleni geçiyordu ve çocuklar dışarıda top oynuyorlardı. Geçen sefer oturduğum banka oturdum.

Ali korkarak çevresini izliyordu. Sanki o caninin bir yerden çıkmasını bekliyormuş gibi bir hâli vardı. Sımsıkı sarıldım Ali'ye. "Buradayım," dedim. "Ben buradayım."

Beni görünce Ela ile Ahmet koşarak yanıma geldiler. "E hani saklambaç oynayacaktık?" dedi Ahmet kızgın bir sesle.

"İşlerim çıktı çocuklar, özür dilerim," dedim zoraki neşeli çıkarmaya çalıştığım sesimle. "Sözüm olsun, daha sonra kesin oynayacağız."

Ela, meraklı gözlerle Ali'ye bakıyordu ben Ahmet'le konuşurken. "Ali'nin güzel gözleri var," dedi sonra kendini tutamadan. "Geçen gün gördüğümüz kuşla aynı renkte, değil mi Ahmet?"

Elini uzattığında Ali ürküp bana sarıldı. Ela da yanlış yaptığını sanarak geri çekildi. "Bir şey mi yaptım, Elif abla? Güzel gözlü çocuk neden korktu?" dedi. Onu korkuttuğu için çok üzülmüştü.

Ahmet ise tedbirli bir şekilde Ali'yi izliyordu. "Biri vurmuş ona. Yüzünde bir kere Selim ile kavga ettiğimizde çenemde oluşan izin aynısından var. Kim vurmuş ona?" dedi.

Çok zekiydi Ahmet ama benim ona söyleyecek cümlem yoktu. Bir babanın evladına bunu yaptığını, aile hasreti çeken bu çocuklara nasıl söylerdim? Bu yüzden bu sorusunu duymazlıktan geldim.

"Onunla arkadaş olun, olur mu çocuklar? Hatta koruyun herkesten," dediğimde çocukların gözlerinde gördüğüm saf merhametti. "Küçük o daha. Abisi olurum ben," dedi Ahmet minik göğsünü kabartarak. Gülümsedim. Küçük adamımdı Ahmet.

"Ben de oyun arkadaşı olurum. Çok güzel gözleri var, böyle üzgün bakmasın," dedi Ela küçücük bedeni, kocaman yüreğiyle.

"Ali," dedim yanımızdaki iki çocuğu seyreden ürkek çocuğa. "Tanışmak ister misin? Bak, bu Ela," dedim Ali'ye bir adım yaklaşan Ela'yı gösterip.

Ahmet de ona yaklaştı. "Ben de Ahmet abin," dedi elini Ali'ye doğru uzatarak.

Ali ürkünce ben Ahmet'in elini tuttum. "Vurmak yok, Ali." Ahmet'in elini onun elinin üstüne koydum. "Sevmek var," dedim sakin bir sesle.

Ahmet, Ali'nin elinin üstünü okşadığında, "Sevmek var," dedi Ali kısık bir sesle.

Ela onu onayladı ve elini Ali'nin diğer elinin üstüne koydu. "Sevmek var." İkisi de Ali'nin elini severken gözlerim doldu.

"Çocuklar, siz şimdi gidin," dedim Ali'yi daha fazla ürkütmemek için. "Dersiniz var zaten. Yarın daha çok kaynaşırsınız, olur mu?" Çocukların ikisi de beni onayladılar.

"Sözün var," dedi Ahmet gitmeden önce başparmağını bana doğru uzatarak. "Söz," dedim tekrar gülerek. Ben gülünce Ali'nin elini tekrar yüzümde hissettim. Dudağımın kenarını severken sanki ilk kez gülen birisini görüyor gibiydi.

"Sende gülsene, Ali'm," dedim onun yarılmış dudaklarına bakarak. İçim acırken gülmek çok zordu. "Bak, böyle gülüyorsun," derken önce ciddileştim, sonra yavaşça gülümsedim.

Beni izledi. Sonra tekrar küçük parmaklarıyla yüzümü sevdi.

O sadece izlemeyi tercih ediyor gibi görünüyordu. "Gülüşünle yine kendine pervane etmişsin, Gün Işığı," dedi gülüşüme ışık muamelesi yapan adam. Onun sesini duyunca kalbim hızlandı.

Başımı kaldırdım ve bu heyecanla ona baktım.

Simsiyah giyinmişti bugün. Ben de siyah bir elbise ve krem rengi bir şal takmıştım. Uyumluyduk. Lacivert gözleri dikkatli bir şekilde yüzüme bakıyordu. Güneş yüzüne vuruyordu. Sert ama muntazam olan yüz hatlarını aydınlatıyor, koyu bal rengi saçlarına altın tozları serpiştiriyordu.

"Hoş geldin," dedim aynı tebessümü koruyarak. Bu, onu uyuttuktan sonra neredeyse ilk iletişimimizdi.

Başını hafifçe eğdi. "Hoş buldum," dedi. Sonra kucağımdaki çocuğa baktı. Ali ürkerek bana sarıldığında gözleri çocuğun bedeninde dolandı ve en nihayetinde morluklara takıldı.

O an yüzünün değişimine şahit oldum. Önce dalar gibi oldu. Sanki bir şeyi hatırlar gibiydi ki hissetmiştim, kendi yansımasını görmüştü.

Sonra gazaba dönüştü ifadesi. Ölüm gözlerinde var olduğunda, hiddet sesinde kükredi resmen. "Kim yapmış bunu ona?" dedi dişlerinin arasından. Kendini tuttuğu o kadar belliydi ki. Yine de Ali onun ses tonunu duyunca kafasını boynuma gömdü.

"Korkuyorum!" dediğinde yalvaran gözlerle Siraç'a baktım.

"Siraç, lütfen!" dedim ama beni dinlemedi.

"Kim?" derken sesindeki öfke ve hiddetten eskiden olsa korkardım. Şimdi arkasında yatan nedenleri görmeye başlamıştım. O geçmişini, acısını ama en çok bundan doğan intikamının sesini dinliyordu.

"Babası," dedim içim acıyarak. Ne yazık ki çok tanıdıktı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Öfke bedeninde bir nabız gibi atıyordu. "Buradaki çöp konteynerine bırakmış," dedim sessiz bir fısıltıyla.

Çıkışı yüzünden ben bile yerimde sıçradım. "Orospu çocuğu!" dedi hiddetle. Yükselen sesi yüzünden Ali ağlamaya başladı.

"Ali'm!" deyip küçük çocuğa döndüğümde Siraç arkasını dönmüş, çoktan gidiyordu. Ona da seslendim ama duymadı beni. Ali'yi kucağıma yaslayıp sımsıkı sarıldım ben de.

Ne yapsam da durmayacaktı. Durmasını istiyor muydum, bu kez emin değildim. Tek istediğim elini o adamın pis kanına bulamamasıydı ama bundan da kaçmıyordu.

Ali'yi sakinleştirmek yarım saatimi aldı. Sonra tekrar tavire [illegible] runda kaldım. Ona sakinleştirici vereceklerini söylediklerinde akşama yordu. Namazımı kılıp yuvadan çıktım. Bu sefer etrafımdaki binalar malar değişmişti ve sayıca daha fazlalardı ama aralarında tanıdık bir Bu yüzden tereddüt etsem de yuvanın çıkışında Demir'i aradım.

İlk çalışta açtı.

"Demir!" dedim tedirgin bir sesle.

"Efendim, yenge?" İlk defa sesi sert geliyordu. Uzaktan gelen seslerini duyabiliyordum. Siraç adamı bulmuş olmalıydı. Gözlerimi kapattım.

Mahvedecekti o şerefsizi. "Siraç'ın yanına gelmek istiyorum. Yardımcı mısın?" Sesim titremişti bu teklifi sunarken.

Anladı amacımı. "Yenge, engel olma," dedi öfkeyle. "Bu yaptıklarına şamak haram."

"Olmayacağım," dedim onu yatıştırmak için. "Onu görmem lazım. Yalvarıyorum, engel olmayacağım." Sona doğru resmen yalvarmıştım. "Lütfen Siraç'ı görmek zorundayım!"

Demir pes etti. "Uyarayım, çok kötü durumda. Seni vurdukları zamankı gibi," dedi ama yine de beni almaya geldi. Gittiğimiz yer şehirden biraz uzakta, boş bir arazide, camla çevrili, kubbe şeklindeki bir çiçek serası olunca istemsizce şaşırdım.

"Aşağıda mahzenler var," diye açıkladı Demir seranın önünde durduğunda. Adım başı koruma vardı.

Birlikte arabadan indik. Işıklandırmalarla birlikte içerideki her türlü çiçek kubbeyi kaplıyor, tepesinden itibaren sarkan sarmaşıklar uzaktan bile görülüyordu.

"İçeride," dedi Demir seranın kapısını parmak iziyle açarken. "Burası sonrası sana ait." Tereddüt etmeden içeri girdim ve bulunduğumuz iklimden bambaşka bir iklime geçiş yaptım sanki.

Nem anında tenime yapıştı. Çiçeklerin yoğun kokusu dört bir yanımı sardı. Geniş sera bir çeşit laboratuvar gibiydi. Bölmelere ayrılmıştı. Kimi odalar kararтılmıştı. Kimi odada ise farklı ışıklar ve topraklar vardı. Her çeşit çiçek gördüm. Bana getirilenleri, henüz getirilmeyenleri.

Sonra ise onu buldum. Elindeki gülle uğraşıyordu. Önünde uzun, demir bir masa vardı. Aşılama yapıyordu.

Yerdeki kan damlalarına gözlerim değdiğinde sanki beni hissetmiş gibi "Aşağısı ölüm. Yukarısı yaşam," dedi ruhsuz bir sesle. Bana baktı ölü gözleriyle. Lacivertleri bir ruhu daha mezara atıyordu. Ateşle yakıyordu mezarı. "Sen de ben gibi."

Beyaz gömleği tamamen açıktı ve sırılsıklamdı. Burası nemliydi, evet ama bu kadar terleyeceği bir nem yoktu. Ensesinden boynuna doğru birkaç damla terin aktığını gördüm.

Yüzü ise solgundu. Kendinde olmayan bakışlarıyla birlikte bu hâli hiçte hayra alamet değildi. "Eve gidelim mi?" dedim kısık bir sesle. "Sanki biraz hasta gibisin."

Her öldürdüğünde onun da ruhu ölüyordu sanki. Bana da bu yüzden ölmüş gibi bakıyordu. "Merhamet için mi geldin, Gün Işığı?" dedi.

Ona bir adım attım. "Senin için geldim. Gidelim mi?" dedim kararlı bir sesle.

Ona bir adım daha attığımda, "O adamı paramparça ettim!" dedi. "Lime lime ettim etini, kemiğini gördüğümde bile öfkem dinmedi. Kolunu, bacağını kırmadan rahat edemedim!" Sözleri bir kırbaç gibi şakladı aramızda. Duraksadım.

Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Söylediklerini tahmin ediyordum ama onun ağzından duymak, tenime buz değmiş gibi yaktı beni. Düşünmedim. Düşünürsem kafayı yerdim. Tekrar hareket ettim.

"Bana zarar vermesine izin verdim. *Kurtulmak için yenmeye çalış beni,* dedim."

Sesindeki ölüm o kadar barizdi ki alışmamış olsaydım korkmamak imkânsız olurdu ama o, ruhsuzluğuna beni uykunun koynundayken alıştırmıştı.

Elini tuttum ve kapıya doğru hareket etmeye başladım. Elleri buz gibiydi. İlk defa ellerinin buz gibi olduğuna şahit oluyordum. "Gücü yetmez," dedi dalgın dalgın. O konuştukça ben onu çekiştirdim. "Onun gücü sadece çocuklara yeter çünkü." Gözyaşı dökmemek için kendimi o kadar kasıyordum ki Siraç'ın eli parmaklarımın arasında sıkışmıştı.

Umut'u kapının önünde gördüğümde, "Eve gidiyoruz, Umut," dedim. Umut patronuna baktı. Siraç'tan bir tepki gelmeyince kapıyı bizim için açtı. Önce onun binmesini bekledim. Sonra yanına oturdum.

Soluk sesleri haricinde bir daha sesi çıkmadı. Yanımda sanki nefesini bile kaybetmiş gibi sert bir yüz ifadesiyle oturuyordu. Üstelik hasta gibiydi. Terlemeye devam ediyordu. Eve geldiğimizde yine elinden tutup çekiştirdim ve içeri girdiğimizde, "Burada bekle. Sana duş aldıracağım," dedim.

Bana attığı hissiz bakış, önüme koyduğu buzdan duvarlardı. Ona ulaşmamı istemiyordu. İzin vermeyecektim bunu yapmasına.

Koşarak çıktım yukarı. Üstümü değiştirdim çünkü bu kıyafetimle hiçbir şey yapamazdım.

Onu salonda bulamadığımda etrafıma bakındım. Birkaç kez seslendim. Sonra odasına çıkmış olabileceğini düşünerek onun katına çıktım.

Merhametimi isteyip onu görünce kaçıyordu resmen. Yaşamıyo
da istemiyordu. Onun odasının olduğunu tahmin ettiğim odaya
pıyı çalmadım bu yüzden.

Yaşasaydı daha iyi biri olurdu.

Siraç'ı odasının ortasında buldum. Siyah ve griyle döşenmiş yat
ortasında öylece duruyordu. Benim odam onun aksine mor ton
şenmişti. odalarımız bile taban tabana zıttı.

Odaya girince kafasını kaldırıp bana baktı. "Git buradan, Gün
hametine ihtiyacım yok. Ellerin kirlenir sadece," dedi.

Şimdiki sözleri, eski isteklerinin aksiydi. Sakallı yüzü öfkeyle
Onun bir kere daha beni reddetmesini dinlemedim. Yanına gittim.
gömleğini çekiştirerek diğeriyle ise elini tutarak yatağa doğru götür

"Benim sana şifa olmaya ihtiyacım var ama," dedim inatçı bir s
yatağa doğru çekiştirip zorla oturttuğumda beni tamamen itebil
onun da içinde savaş verdiğini görebiliyordum.

Mezarın altında nefes almaya çalışan bir beden vardı.

Eğildim, tenine değmemeye çalışarak ıslak gömleğinin düğmel
maya başladım. Şu an dokunma konusunda hassas olabileceğini var
için elimi tenine değdirmemeye çalışıyordum ama beni yine yanlı
"Değersen yanarsın, değil mi? Ondan bu kaçışın."

Elim dondu. Onun gözleri ise yüzümdeydi. Yakmak için.

"Bana dokunsan, senin başkasını koruyan merhametine bahanen k

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne saçmalıyorsun sen?" dedim öfkeli b
Kaşlarım çatılmıştı.

"Dokunsana, Elif. Yapamazsın, değil mi?" Lacivert gözlerindeki at
bile yaktı. Bana doğru eğildi. "Kirlenmemek için değil. İz bırakmam
Isıtmamak için. Hasret bırakmak için!"

Sesi gittikçe yükselirken bileklerimi tuttu ve geniş gövdesine yasladı
kunsana! Ölüm mü sarar seni? O ölüm çoktan peşinde kul olmadı m
Dokunsana!" dedi bağırarak.

"Ama doğru. Merhametinin sınırı bu!" dedi alaycı bir sesle. "Bir ba
pıları kapalı kalbinin. Ölüm değince bana, sen de tiksinirsin bu bede
değil mi?" dediğinde ilk defa metanetimi koruyamadım.

Hissettirdiği acıyla birlikte ağlamaya başladım.

"Tiksinirsin!" dedi kendi kendini onaylarcasına. "Tabii ki tiksini
Kendisinden nefret ettiğini görmemek için kör olmak lazımdı. Kör ol
lazımdı. Ben artık ona kör olamıyordum.

O ise benim hakkımda yanlış hükümler vermeye devam etti. "B
tenim sana zehir olur, değil mi? Yanarsın! Yanarsın ama asla dokunmaz

O acı çekiyordu. Bana kurduğu cümlelerle bile en çok o acı çekiyordu, karşımda terliyordu aynı zamanda.

Bileklerimi ellerinden kurtarıp ona doğru atıldım. Bedenlerimiz çarpıştı. Yüreklerimiz birbirine sığındı. Sımsıkı sarıldım ona. Ellerim gövdesini sardı. "Dokunurum, yansam da bırakmam," dedim.

Bu yemindi, bu sözdü ve bir ömür boyunca da tutacaktım. "Ben senden kirlenmem. Seni kirletenler de sende iz bırakmaz. Zaten sen ateş değil miydin?"

Sesim titriyordu. "Sen bıraktın," dedi boğuk bir sesle. Sonra kolları belimi sardı ve sımsıkı sarıldı. İçine hapsetti sanki. "Sen bende öyle bir iz bıraktın ki..." Başını boynuma gömdü. "Nefes alır oldum."

Kokumu içine çekti.

Boğazım düğümlenmişti. "Yemin ederim ki senin içindi. B-ben, ben..." dedim kekeleyerek. "Senin için önüne geçtim. Hani uyuyamıyordun ya, dinlenmeni istedim. Öfken sussun istedim." Pes edişimi dile getirirken onun kadar ben de sığınıyordum ona. "Kaçmak beni hiçbir yere götürmedi. Kaybolduğumla kaldım. Kahrolduğumla kaldım."

Omzuma bir öpücük kondurdu. "Kahrolma sakın. Bir bana çıksın bütün yolların," dedi.

"Merhametin..." Bir eli saçımı okşadı. "Bana olsun! Kirletmem, ben seni kirletmem. İzin de vermem."

Alnımı omzuna yasladım. "Biliyorum. Biliyorum, senin kollarındaki karanlık hasret."

Saçlarımı öptüğünde gözümden dökülen yaşlar çoğaldı. "Benim karanlığım sana öyle hasret ki dinmiyor." Beni kendi bedenine bastırdı. "Seni içime katsam, yine de dinmez, Gün Işığı."

Geri çekildi. Gözyaşlarımla kaplı yüzümü tek eli sardı. "Sönmeyecek," dedi.

Acısından, yaşadıklarından bahsediyorduk aslında. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sönmesin," dedim. Yanmaya da razıydım nasıl olsa.

"Yakmayacak."

"Varsın yaksın. Sen girme artık o mezara. Ölme artık," dedim.

Şakağımdan öptü. Başı boynuma eğildi ve kokumu içine çekti. "Yaşarım," dedi sessizce.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve gözyaşlarım döküldü yanaklarıma. Daha fazla yas tutamazdım. Daha fazla kaçamazdım da.

Hapsolmamıştım, sadece tutuklu kalmıştım.

18
HÜKÜMDAR

Elif vurulduktan sonra Siraç'ın delirmesi, Levent için en büyük
tam manasıyla bu gerçekleşti. Elinde büyüyen o çocuk ilk defa ona
saygısızlık etti ve yumruk attı.

Bu durum ise Levent'in hoşuna gitti. Yaptığıyla gurur duymuy
Elif kadar o da acı çekmişti ama Siraç'ın hastalıklı zihnini o kada
yordu ki onun normal yollardan Elif'e inanması neredeyse imkânsız

Yine de karşısındaki adamı bir kadın için bu hâle getirmek,
büyük bir başarıydı.

Siraç, "Bundan sonra..." dedi ölümle birlikte. "Seninle yolum
mamız kadar." Geri çekildi. "Devamı olmayacak."

Levent endişelenmedi. "Sen beni itsen de ben elimi üzerinden çekm
evlat," dedi Siraç'a.

Yüzü dehşet bir şekilde acısa da umurunda değildi.

Siraç geldiği gibi hışımla odadan çıkmadan önce son sözünü söy
zaman ben de o eli keserim."

Levent kapı kapandıktan sonra derin bir nefes aldı. Bu yüzleşme
salim atlattığı için keyiflenmişti. Görevlilerden birine kahve ve buz ge
söyledi.

"O elim kalbine çoktan yerleşti, evlat," dedi.

Gülümsedi ve izleyeceği yol için tekrar pusuya yattı. Siraç'ın ise buna
intikamı, Levent ile planladığı bir sonraki adımı daha acımasız hâle g
oldu.

Kurul ve onun geçmişi ile bağlantısı olan bir diğer adımı, Bratva m
Rus ailesi Kuznetsovlardan geçiyordu.

Bu ailenin lideri olan Evgeny Kuznetsov'un elinde, Siraç için çok önc
şey vardı ama Evgeny daha bundan haberdar değildi.

Hatta Siraç'tan bile haberi yoktu. Daha doğrusu onu hatırlamıyordu

Siraç, ona kendisini hatırlatmak için harekete geçti ve Türkiye üzerin
tirdiği kaçak silahlarına el koydu. Milyon dolarlık silahlar Karadeniz'in

...larına gömülürken Kuznetsov ailesinin lideri, Vuslat'ın düşmanları listesine üst sıradan giriş yaptı.

Vuslat bir düşman daha edinirken yalnızca girdiği yolun mayınlarını çoğaltıyordu.

Elif

Birinin kendinde olmadığını nasıl anlardınız?

Tıbbi olarak çok da bilgi sahibi bir insan değildim ama göz bebekleri büyümüş, teni terden su gibi olmuş birinin normal olduğuna da inanmıyordum. O bunu inkâr etse de endişeliydim.

Önce zehirlenmiş olmasından korktum.

Siraç'a da bundan bahsettim ve Selçuk Bey'i aramak istedim ama izin vermedi. Doktorluk bir durum olmadığını söyledi. Sonra bu hâlinin sebebin bir çeşit ön atak olduğunu öğrenecektim ama şimdilik yapabildiğim tek şey ona duş aldırmaktı.

Bu hayatımda yaptığım en zor iş olabilirdi. Banyoya sürüklemek, gömleğini çıkarmak... Pantolonuna geçtiğimde ne kadar utandığımı fark edip bana acımış olacak ki kendisi çıkardı ve *boxer*ıyla kaldı.

Eğildiğinde geniş sırtını daha net bir şekilde görebildim. Tenindeki beyaz çizgiler o kadar derindi ki nasıl bu kadar ağır yaralandığını merak ediyordum. Elim uzandı, istemsizce dokunmak istedim ama sonra tekrar olduğu yerde dikleşti ve geniş sırtındaki boğum boğum kasları görünce sanki bu zafiyetini güçle kapatmış gibi hissettim.

Bu yüzden onu kızdırmak veya utandırmak istemedim.

Gram yağı yoktu. Benim asla yok edemediğim bir göbüşüm -göbek diyerek onu kırmak istemiyordum- varken bu durum sinirimi bozdu. Her sabah aşağıdaki spor salonunda mutlaka antrenman yaptığını biliyordum.

Ayrıca bu andan -onu yarı çıplak gördüğüm andan- sonra da dehşet bir utanç yaşamam gerekiyordu ama yorgun bir şekilde geniş küvetin kenarına oturunca yüzümdeki kızarıklık harici bir şey hissetmedim.

Yine de fark etti bunu.

"Utandın," dedi. Oturduğu yer aynı zamanda geniş küvetin oturma alanıydı. Hayatımda ilk defa siyah bir küvet görüyordum.

"Doğal olarak," dedim, ona daha kolay ulaşmak için küvetin içine girdim. Üstümde çilek desenli, *oversize*, kısa kollu bir tişört; altımda ise yarım tayt vardı. Bu sırada omzuna tutundum. Teninin hâlâ soğuk ve ıslak olduğunu fark edince kaşlarım çatıldı.

"Çok tehlikeli hareketler."

Başımı kaldırıp ona baktım. Oturuyor olmasına rağmen başı oldukça yakınımdaydı. Ona döndüğüm anda neredeyse yüz yüzeydik.

Yüzü solgun olmasına rağmen lacivertleri o kadar güzel gözüküyordu ki bir an durdum. Yüzleşmemizden sonra kederli ifadesi yok olmuştu, şimdiyse öyle bakıyordu ki bana kıymetim nezdinde paha biçilemezdi sanki.

Kastettiğinin başka bir şey olduğunu bilerek gözlerimi kaçırdım. "Suyu yüzüne açınca tehlikeli hareket neymiş, görürsün!" dedim duş başlığını alırken.

Dudaklarını ona yaslanmış olan koluma bastırdı. Böyle yapmaya devam ederse o iyileşirken ben hasta olacaktım.

"Hmm!" dedi sadece. Bu çıkardığı ses *öyle mi* dercesineydi. Suyu yüksekten yüzüne tuttuğumda tam olarak bu yüzden gülümsedi. Gamzeleri çöktü ve dünyanın en güzel manzarasına dönüştüler.

Suyu yüzünden çektiğim anda eliyle yüzündeki suyu temizledi. Kollarını kaldırırken gördüğüm kalın kol kasları bana kiminle uğraştığımı bir kere daha hatırlattı ama geri adım atmadım.

"Sözünü tutan Gün Işığı," dedi. O gülümseyince ben de gülümsedim. Bakışlarımı üst bedeninde tutmaya çalışarak suyun seviyesini kıstım.

"Bilirsin ki tutarım!" dedim. Bu an, o bu şekilde rahatsız olmasa farklı ilerlerdi. Tam olarak ikimiz de bunu hissettik çünkü yalnızdık. Onu ilk defa kabul etmiştim ve o karşımda neredeyse çıplaktı.

"Bilirim," dedi. Sözümü tuttuğum için evlenmiştik.

Yine de karşımda dururken aynı zamanda masumdu. Elimle suyun ısısını kontrol ederken öylece, bir çocuk gibi izlemeye devam etti beni.

Onu yıkamaya, teninden yaşanmışlıkların kirini arındırmaya başladığımda daha da masumlaştı. Saçlarını yıkadım usulca. Avuçlarımda koyulaşmasını izledim. Yüzüne dokundum. Yüzünden akan suyun kirpiklerine takılışına, dudaklarına usulca dokunuşuna şahitlik ettim.

Ben onu yıkamaya odaklanmışken gözlerini bir an olsun benden ayırmıyordu. Yüzündeki elime başını yasladı. Gözleri kapandı usulca. Gözlerinde huzuru, teslim oluşunu gördüm. O böyle yapınca yüreğimdeki şefkat hissi öyle arttı ki konuşsam ağlardım.

Hâlâ tenine dokunmaya çekinsem de elimden geldiğince su tuttum. Yüzüne dokundum, bazen kendime engel olamadan sevdim.

"Saçlarını da mı sabunlasam acaba?" diyerek kendi kendime düşünürken gözleri kapalı bir şekilde gülümsedi.

Gözleri usulca aralandı. Başını hafifçe geriye doğru itti ve bana baktı.

"Kendime güvenmiyorum," dedi.

Gözleri bana bakarken huzura kavuşmuş gibiydi, bu yüzden imasını anlayamadım. "Nasıl?" dedim bu yüzden.

"Eğer kendime güvenseydim seni öperdim! Bana ne yaptığından bihaber sin çünkü." Bu cümleyi kurarken bakışlarında beliren asıl istek ile birlikte donup kaldım. "Senin bendeki etkinden haberin yok."

Aramızda aniden beliren çekimle birlikte onun bakışları çok tehlikeliydi. Gerçekleri söylerken sanki beni ürkütmemeye çalışıyordu ama kendisini çok zor tutuyormuş gibiydi. Elim ayağım birbirine dolandı, suyu öylece boşluğa tutmaya başladım. "Gideyim mi?" dedim, ne yapacağımı bilemez bir hâldeydim.

Başını usulca sağa sola salladı. "Hayır, Gün Işığı. Aylardır kendimi kontrol ediyorum zaten." Sanki bu duruma alışmış gibiydi. "Kaçma benden, uslu duracağım." Başını eğip bana bakarken gülümsemesi gönül çelen türdendi. "Söz!"

Durmak ile kaçmak arasında bir yerdeydim çünkü bakışları ile sözleri arasında büyük bir çelişki vardı ama hem ona güvendiğim için hem de kıyamadığımdan devam ettim onu yıkamaya.

Saçlarını da yıkamayı bitirince elimin tersiyle alnına dokundum. "Sanki vücut ısın düzeldi gibi," dedim odaklandığım için kaşlarım çatılırken.

Emin değildim ama sanki rengi kendine gelmiş, yüzü canlanmıştı. "Sen ne düşü..." diye konuşmaya başladığımda bana doğru eğildi. "Bak bakalım!"

Tek kolu belime sarılırken beni kendine, bacaklarının arasına çekti.

"Hey!" dedim, her yerim ıslanmıştı. "Siraç!" Sitemliydi sesim çünkü kendimi ıslatmamak için çok uğraş vermiştim. Elimdeki duş başlığını ondan kurtulmaya çalışırken zorlukla kapattım ama bu çabam umurunda bile değildi.

Başını boynuma gömdü. "Adımın dudaklarındaki hâli bile güzel," dedi boğuk bir sesle.

İki elim havada öylece kalakalmıştı. Bir elimde duş başlığıyla özgürlük heykelinin benzeri gibi gözüktüğüme emindim. Üstelik sözleriyle birlikte bu hareketlerinin etkisi dizlerimin bağını çözüyordu.

Başımı eğip ıslak saçlarına baktım. "Benim niye üstümü ıslattın?" derken sesim öfke doluydu ama onun umurunda bile değildi.

Dudaklarını boynuma bastırdı, resmen sıçradım yerimde. "Siraç!" dedim. Islak ve soğuktu dudakları ve bu da ekstra etki etmesine sebebiyet veriyordu. "Huylanıyorum."

Yüzünü boynuma sürttü. "Daha önce huylanmamıştın."

Başımı geriye attım bu iç gıdıklayıcı histen kurtulmak için. "Çok hassastır boynum," dedim ki gerçekten öyleydi. Sırf bu yüzden başörtü takarken bir

tek iğne kullanmaya kendimi çok zor alıştırmıştım. Kumaş bile tenime değince irkiliyordum. Şimdi ise bir başka ten, tenime değen dudaklar vardı.

Benim aksime o çok umursamazdı. "Alışırsın," dedi derin bir soluk alıp sakince verirken. Sanki kokumu içine çekiyordu.

"Sen saygı duymaya ne dersin?" dedim, bir kere daha kurtarmaya çalıştım kendimi ama diğer kolu da önce belimi sardı, sonra sırtımdan yukarı çıkarak ensemi kavradı. Resmen tamamen ona yapıştım.

"Hayır!" dedi inatla. Duş başlığını en sonunda bırakmak zorunda kaldım. Büyük bir gümleme sesiyle yere düştü.

Ben de tam olarak o şekilde düşecek gibiydim. Siraç sanki duş başlığı ses çıkarmamış gibi sarılmaya devam etti.

"Burada..." dedi. "Koynunda uyuyacağım." Sanki bir ömürdür buna hasretti. "Kokunla uyanacağım." Tekrar derin bir nefes aldı, o soluklandıkça benim soluğum kesiliyordu. "Kaç gece bunun hasretiyle izledim seni."

Sonunda pes ettim. Dengemi bulmak için ellerimi omzuna koyarken o bana sarıldı, ben ise tam olarak koynumda sakladım onu. Hâlâ çok huylanıyordum ki bunun bende hissettirdiği iç gıdıklayıcı his dişlerimi uyuşturan cinstendi ama üstüne tenimi yakan dokunuşlar da eklenince sanki tüm kafatasım uyuşmuş gibi hissettim.

Dakikalarca böyle kaldık. İçerisi gittikçe ısınıyordu ama sesimi çıkarmadım. O sakinleşecekse böyle kalmaya razıydım.

Sonunda başını kaldırdığında göz kapakları yarı yarıya düşmüştü. "Sen hayal misin?" dedi. "Yoksa rüya mısın?"

Gerçekle sanrının birbirine karıştığı bir ortamdaydık sanki. Bir süre sonra banyoda hafif bir sis tabakası oluşmuştu ve gerçekten farklı bir dünyada gibiydik. Ellerim yüzüne uzandı. Avuçlarım sarmaya yetmedi yüzünü ama ben onu tüm kalbimle sarıp sarmaladım. "Gerçeğim," dedim.

İnanamıyormuş gibi bakıyordu, kısa bir an daha başını göğsüme yasladı.

Sonra kalktık. Ona ve kendime bir havlu alırken onu yıkarken hissetmediğim utanç birden belirdi. Gözlerimi çıplak bedeninden kaçırdım, altlara bakmamaya özellikle dikkat ediyordum. "Sen kurulan, ben üstümü değiştirip geliyorum," dedim. Banyonun çıkışına doğru bir attım ama elimi tuttu.

O hâlâ geniş küvetin içindeydi. İç çamaşırını çıkarmadığı için orada duruyordu. Böyle bir hâl içerisindeyken ona doğru döndüğümde karşımda duran adam ıslaktı, vücudu kusursuzdu ve bana muhtaçmış gibi bakıyordu.

Gerçekten tam bir sınanmanın ortasındaydım. O ise bunun farkında olsa da bu sefer bir şey demedi.

"Geri geleceksin." Bu cümle bir emir gibi olsa da aslında bu anın gerçekliğinin sorgulanmasıydı.

Bu yüzden gülümsedim. "Geleceğim," dedim. "Söz!"

O da gülümsedi. Böyle bir anda o gamzeler tam manasıyla her şeyin üstüne son nokta gibiydi.

Kendimi hipnoz olmuş gibi hissettim.

Tenim karıncalanıyor, vücudum sanki ona istemsizce çekiliyordu ki bu çekime direnmek gerçekten zordu. Eskiden öfkeme tutunuyor ve kendimi kontrol etmeyi başarıyordum ama şimdi tutunacağım dalım kalmamıştı. Bu yüzden öylece düşüyordum.

Yine de elimi bıraktıktan sonra ona sırtımı döndüm ve kapıya ulaştım.

"Gün Işığı!" dedi.

Kapının pervazına tutunduktan sonra ona döndüm. "Efendim?"

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Yarın yurt dışına çıkmam gerekiyor," dedi.

O ciddileşince ben de ciddileştim. İçime birden bir sıkıntı çöktü. "İş için mi?" dedim.

"Hayır." Tek kelimeydi ama yüz ifadesiyle birleştiğinde bir sonraki adımını atıyormuş gibi hissettim. Planları ve o. İşte, tam olarak onu ifade eden bu iki kelime şu an yüz ifadesinin de temsiliydi.

Kendimi tutamadan bir başka soru sordum: "Zarar görecek misin?"

Zarar görecek miyim?

Sanki onu düşünmeme şaşırmış gibi tuhaf bir şekilde baktı bana. Elinde duran havluyla saçlarını kurulamak için hareket etmişti ama duraksadı. "Korurum kendimi," derken bunu söylemek bile onu garip hissettiriyormuş gibi baktı bana.

"Koru!" dedim direterek. Eğer bir adım attıysam o da kendi hayatından taviz vermeyi bilecekti.

Benim bu inatçı direnişime karşı gülümser gibi oldu. "Daha dikkatli olurum," dedi.

Ben ise gülümsedim. "Mümkünse," dedim kapıdan çıkmadan önce.

O da gülümsedi. Sanki hayatının yeni bir evresine geçtiğini idrak etmiş gibi gülümsemesi genişledi. "Mümkün. Her şey mümkün."

Bana gideceğini söylediği andaki sıkıntı içimden tamamen dağıldı. Gitmeden önce son kez seslendi.

"Bugün sabah dörtte ayrılacağım evden. O yüzden çabuk gel!"

Zaten saat bire geliyordu çünkü Siraç'ın serası buradan çok uzaktı. Nerdeyse bir saat geliş, bir saat de gidiş yolunda geçmişti. Bu yüzden aceleyle

hareket etmeye başladım. Elimdeki havluyu giyinme odasının girişindeki sepete bıraktım ve kaçarcasına uzaklaştım.

Elim ayağım titriyordu. Bu yüzden asansöre bindim çünkü dizlerimin dermanı yoktu. Sanki ben artık ben değildim.

Düğmeye bastıktan sonra geri çekildim ama yaslandığım yerde bu sefer dirseğimi tuşa çarptım.

"Cidden sakarlıkta *master* yapacağım," dedim.

Dirseğimin acısı yüzünden elimle ovuştururken birden asansör durdu ve açılması gereken kapı yerine ayna kaplı kısmı sensörlü bir kapı gibi ikiye ayrıldı. Kapının açıldığı yere bakarken şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Karşımdaki yerin gizli bir oda olduğunu zar zor fark ettim.

İlk olarak yoğun bir şekilde çam ve eski mobilya kokusunu aldım. Gizli bir oda bulduğuma hâlâ inanamıyordum. Üstelik ürkmüştüm. Bu oda da nereden çıkmıştı? Sonra çarptığım yerde, asansörün gösterge kısmında küçük, çıkıntılı bir düğme olduğunu gördüm. Ahşabın içinden çıkan metal, nohut tanesi kadardı.

Durup kapanmasını bekleyecektim aslında ama içeriye uzaktan da olsa bir bakış attığımda bir şey dikkatimi çekti.

Bir ağaç figürü vardı. Üstelik devasa bir ağaç figürüydü bu.

Kendi evimde böyle garip bir gizli oda olmasından korkmamalıydım belki ama korktum. Yine de kendimi içeriye girmekten alıkoyamadım.

Kapıdan içeri girerken sanki odanın içerisine çekildim. Tereddütlü adımlarım ve meraklı bakışlarım etrafı taradı. Hiç camı olmayan odanın tamamı ahşaptandı. Bir köşesinde şömine vardı. Diğer duvarının tamamını devasa bir kitaplık kaplamıştı.

Kapıdan uzaktaki ahşap kaplamalı duvarın önünde koyu renkli maun bir masa ve önünde iki deri koltuk vardı. Şöminenin önüne koyulan deri koltukların aynısıydı bunlar da.

O ahşap duvarın üstüne ise devasa bir çınar ağacı oyulmuş ve bir soy ağacına dönüştürülmüştü. Hayranlıkla baktım. İsimlerin olduğu kısımlarda küçük kutucuklar vardı ve hepsi kapalıydı. Ağaç o kadar güzel oyulmuştu ki elimi yavaşça uzatıp bir damar gibi işlenmiş köklerinden birine dokunduğumda sanki gerçekten bir ağaca dokunuyormuşum gibi hissettim.

Ağacın tepesinde bir şey yazıyordu.

"*İnsan ağaca benzer. Ne kadar yükseğe ve aydınlığa çıkmak isterse, o kadar kök salar yere, aşağılara, karanlığa, derinlere, kötülüğe.*"

-Nietzsche.

Bu sözün altındaki *Sarmaşık* soyadını gördüğümde asansörden gürültü bir ses geldi. Kafamı refleksle arkama döndürdüğümde ise kapının yavaşça kapanmaya başladığını gördüm. Koşarak tekrar asansöre yöneldim.

Burada mahsur kalmaktan korkuyordum. Telefonum da yanımda değildi.

Tekrar asansöre bindiğim anda kapı gürültülü bir sesle kapandı. Kalbim yüksek sesle göğsümü döverken asansör hareket etti. Hissettiğim adrenalinle birlikte asansörün tuşlarının olduğu bölümde, çarptığım küçük çıkıntı şeklindeki düğmeye baktım.

Yoktu.

Şaşkınlıkla gözlerim büyürken düğmenin olduğu kısma eğildim, elimle pürüzsüz yüzeyi yokladım ama hiçbir şey yoktu. Asansörün kapıları tekrar açıldığında bu sefer kendi katıma ulaştım. Hissettiğim şaşkınlık yüzünden tekrar tekrar gösterge ve tuşların kısmına bakarak asansörden çıktım.

Gördüğüm gizli oda Levent Bey ve ailesinin soy ağacına ev sahipliği yapıyordu. Bu evin de onların olma ihtimali düşüncelerimin arasına karışırken dalgınlıkla duş alıp üstümü değiştirdim.

Korkuyordum. İstemsizce bu eve de güven duymamaya başladım. Günün ve yaşanılanların stresiyle birlikte sanki her şey üstüme çökmüş gibi hissettim.

Siraç'ın yanındayken içimde oluşan huzur tamamen yok olmuştu. Bu adamın Siraç'la sandığımdan daha yakın hatta daha tuhaf bir bağı olmalıydı. Öyle ki benim Siraç'a olan sevgimi kanıtlamak için bile acımasızlığı tercih etmişti.

Garipti. Siraç'a söylemeli miyim, bilmiyordum. Bu düşünce ikileme düşmeme sebep oldu ama şimdilik söylememeyi tercih ettim çünkü bugün yaşadıkları yeterince ağırdı.

Levent Bey ile araları bu kadar kötüyken daha kötü olmasının müsebbibi olmak istemiyordum. O adamdan hazzettiğimden değildi. Vurulmama sebep olmuştu ki kolumu hâlâ tam manasıyla hareket ettiremiyordum ama yine de ateşi harlayan ben olmayacaktım.

Bunu düşünerek gittim Siraç'ın odasına. İçeri girdiğimde de duş aldırdığım andan çok daha az cesurdum ama onu yatakta uyurken görmek bütün duygularımı sıfırladı sanki. Muhtemelen üstünü değiştirdikten sonra sadece kısa bir an için kendini yatağa bırakmış ve uyuyakalmıştı çünkü sırtüstü yatıyordu.

Yavaşça yaklaştım ona. Rahatsız etmeden uyuyan yüzünü izledim. Yanına yatmayı düşündüm ama uyandırmaktan korktum. Siyah bir eşofman altı ve spor tarzda kısa kollu, siyah bir tişört giymişti.

Onu ilk defa bu şekilde, ev hâliyle görüyordum. Daha genç, da
labilir gözüküyordu.

Sanırım normal gözükebilmesi için uyuması gerekiyordu. Nor
bilmemiz için bana zayıflıklarını göstermesi gerekiyordu çünkü
şekilde geldiği her seferde benim ona ördüğüm duvarlardan biri
kılıyordu.

Bu yüzden bu sefer rolleri değiştirdik. O uyudu, ben onu izledi
zurunu dinledim, kendimi şükrederken buldum. Yatağın kenarın
muştum onu izlerken ama sanırım onun kadar uykusuzluğa diray
ğildim çünkü uyuyakalmışım.

Yatağa taşınırken uyandım. Göz kapaklarımı zorlukla araladığım
zünü gördüm. Beni yatırdığı yatağın ona ait olduğunu fark ettim.

Sırtım yatakla buluştuktan sonra beni bırakmak yerine bir
destek alarak tam karşımda hatta tepemde durmaya devam etti. "Bu
işini sana teslim ediyorum," dedim uykulu bir sesle. "Ben pek becere
çünkü."

Gülümsedi. "Sözünü tutmadın, Gün Işığı." Gamzelerini görünce
gülümsedim. O kadar güzellerdi ki insanın çalası geliyordu.

O yüzden söylediği cümleyi es geçtim.

"Merhaba," dedim başparmağımı gamzesinin üstüne hafifçe dok
rurken. "Sen ne kadar güzelsin öyle."

Hayranlığım sesime bile yansımıştı. Gamzesini usulca sevdiğimd
lümsemesi genişledi hatta bir an şaşırdı sanki. Acaba gamzesi oldu
farkında mıydı? Hiç kendine aynada çok yakışıklı olduğunu bilerek b
mıydı?

Bilmiyordum ama bana bakarken yüzündeki beliren hayranlık,
kendimi güzel hissettiriyordu. O da, "Merhaba," dedi bu hayranlıkl
likte. Boştaki eliyle yüzümü kavradı. "Asıl sen her hâlinle ne kadar gü
öyle."

Utandığımı hissettim. O bana böyle bakarken dün gecenin hatırala
sanki üstüme hücum etti. O da fark etti bunu.

Bana doğru eğildiğinde tüm dünyam o olmuş gibiydi. "Dün sen
seydim duramazdım," dedi gözleri dudaklarıma kayarken. "Bugün de
öpersem gidemem."

Yine de bakışlarındaki hasreti gördüm. Kalbimi hızlandıran bir ha
Bedenimi uyandıran bir hasret. Tenime işleyen bir hasret. Ben bu has
nasıl baş edecektim?

Maalesef tutamadım kendimi, "Yarın da yoksun zaten," dedim bu hasrete tuz basarcasına. Dudakları, dudağımın kenarına temas etti. Sözleri fısıldıydı, etkisi ise kocaman bir yıkım.

"Üstelik ne sözünü tuttun ne de koynunda uyuttun."

Omuz silktim ama kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki sanki ben değil, yatak sallanıyordu. Minik bir öpücük kondurdu dudağımın kenarına, bu iradesinin sınırıydı.

"Keşke uyandırsaydın," dedi.

Geri çekildiğinde lacivertlerinde yıldızlar vardı sanki.

"Yapmayacağımı biliyorsun," dedim. Yüzündeki yorgunluğun izi silinmişti. "Ne kadar zor uyuduğunu biliyorum."

Heyecanım bir an geçer gibi oldu çünkü ona gösterdiğim şefkatin ondaki etkisi çok güzeldi. Yüzündeki sert ifade yumuşuyor, ona böyle davrandığıma inanamıyormuş gibi bakıyordu. Elinin tersiyle yanağımı usulca okşadı. "Biliyorum ama hiçbir şey şu an kendimi durdurmak kadar zor değil."

Ona ait olarak kalan dünyamda kendimi ona çekilmekle bu çekime direnmek arasında sıkışmış hissettim. "Siraç!" dedim uyarırcasına.

Geçen sefer salonda yaşadıklarımızın hatırası aramızda asılıydı çünkü. Eğer o küçük bir adımsa devamında ne hissedeceğimizi tahmin bile edemiyordum.

Soluklarım hızlanırken o ise gerçeklerle beni vurmaya devam ediyordu. "Bendeki senin farkında değilsin, Gün Işığı. Sanki bir ömür sana mahrum kalmış gibiyim." Yüzümdeki elleri saçlarıma gitti ve usulca okşadı. "Seni tanıdığım her Allah'ın günü böyle hissettim."

İşte o zaman fark ettim, yatağı yasladığı eli yumruk olmuştu. "Şimdi söyle, daha nasıl sabredeyim?" dediğinde bu kendini tutan hâli beni daha da heyecanlandırdı.

Sıkışmışlık hissiyle birlikte hasreti bir yangındı. Usulca tenimde dolanmaya başladı, kaçmak için başımı yana doğru çevirdiğimde mavi yaprakları can gibi gözüken çiçeği gördüm.

"Bunu ne zaman getirdin?" dedim. Çiçeğe doğru elimi uzattım. Cevap vermedi ama muhtemelen benden önce uyanmıştı ya da burada da bir serası olmalıydı çünkü bir defterim, bana getirdiği çiçekler yüzünden bitmek üzereydi.

"Adı ne?" dedim ona doğru dönerek.

Çiçeği değil, beni izliyordu. "Hasekiküpesi."

Güzel yapraklarında dolandı gözlerim. "Peki ya manası?"

"Manalarına bakıyor muydun?" Başımı kaldırıp ona bakarım. Sa
leşmek için çiçeği kullandığımı ikimiz de biliyorduk ama gerçekten mer
da ediyordum.

"Bakmamam mı gerekiyordu?" dedim.

Bu sefer gerçekten şaşırmıştı. Sanki onun bir sırrını çözmüşüm gibi b
kıyordu. "Hayır," dedi. Sonra kendine geldi ama eğer onu tam manasıy
çözebilmiş olsaydım utandığını düşünebilirdim. "Hayır, sadece onlar ara
lığıyla seninle konuştuğumu fark edeceğini düşünmedim."

Fark etmiştim.

İlk başta korkmuştum, bu yüzden bana verdiği ilk çiçeği attığım iç
pişmandım. *Gün ışığı* demişti çiçek için. Ben ise doğru düzgün yüzüne bi
bakmamıştım.

"Senin hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da her şeyin bir amacı v
manası olduğunu düşünmendir," dedim. Beni de bu şekilde istediği yol
sokmuştu. "Sebepler ve sonuçlar, amaçlar ve kazançlar, planlar ve yollar.
Hepsiyle çok kolay bir şekilde etrafındaki her şeyi manipüle edişi. "Bunla
hep seni tanımlayan şeyler."

Onu biraz da olsa tanıdığımı fark edince bir kez daha şaşırdığını fark
ettim ama bu sefer bir şey söylemedi. Başını usulca göğsüme koydu. Kollar
belime sarılırken elleri yatakla benim aramda sıkışmıştı. Saçları çenemin
altına değerken yine huylansam da sesimi çıkarmamak için dişlerimi birbi
rine bastırdım.

O ise havada kalan sorumu cevapladı. "Hasekiküpesi Türkiye'de de yeti
şiyor ama asıl yetiştiği yer Kolombiya'nın yüksek rakımlı dağlarıdır. Yamaca
ulaşanlara *hoş geldin* hediyesi olarak bu çiçekten verilir."

Kendi dilinde *hoş geldin* diyordu bana.

Sözleri kadar çiçeğin manası da etkilemişti beni. "Hoş buldum!" dedim
fısıltıyla. Ellerim usulca kalktı ve ben de ona sarıldım. "Hoş buldum!"

Kısa bir süre öylece, sanki doyamıyormuşçasına yattı göğsümde. Za
manın geçtiğinin farkındaydım ama o bir şey söylemediği sürece bu anı
bozmak manasızdı.

Sadece başka bir şeyi merak ediyordum. "Bitkiler sana iyi mi geliyor?"
dedim fısıltıyla.

Uyuyup uyumadığından emin değildim. Ellerim yine saçlarındaydı. Ben
saçlarına dokununca derin bir nefes almıştı sadece.

Cevap verdiğinde benim aksime sesi daha dinçti. "Evet, onların karmaşık
DNA'sı beni hep etkilemiştir. İşimle bağlantı kurduğumdan beridir de daha
çok ilgileniyorum. Başta zehir ve panzehirler için kullanıyordum ama sonra
yapay zekâlı silahlar ve yazılımlar için de fikir vermeye başladı."

"O nasıl oluyor?" derken elimde tutuğum çiçeğe baktım. Bir çiçeğin verdiği binlerce ilham vardı. Bu gerçekten inanılmaz bir mucizeydi.

"Bazı çiçeklerin özündeki DNA'da, özellikli etçil olanlarda saldırma ve korunma içgüdüleri var. Her şey hayvanlardan üstün olan bu korunma yöntemlerini analiz ettiğimde başladı, ben de bunu kendi ürettiğim yazılımlar ve dijital silahlara uyarladım."

Ses tonunda bir değişiklik olmasa da bunu anlatış biçiminde tutku vardı. *İnsan kendi hayat amacını bulduğunda böyle mi hissediyor,* diye merak ettim. Çünkü benimki belirli gibi gözükse de aslında muallaktaydı.

"Muhteşem bir şey bu. Bu tesisler sadece burada mı?" dedim hevesle.

"Büyük şehirlerin çoğunda var. Yurt dışında, tropik yağmur ormanlarının içinde devlet destekli iki tesisimiz var," dediğinde bu sefer şaşırma sırası bendeydi.

"Büyük bir göreve hizmet ediyor olmalı," dediğimde sessiz kaldı. Siraç'ın devletle bağlantısı olduğunu tahmin ediyordum ama bu bağlantının tam olarak nasıl işlediğini çözebilmiş değildim.

Hem mafyatik bir yönü vardı hem de saygın bir şekilde anılan genç iş adamı olarak tanınıyordu. Sanki bir bedenin içerisinde iki kişiliği taşıyordu.

Son cümleme cevap vermedi. Elleri belimden usulca ayrıldı. Ellerinden destek alıp tekrar üstümde yükseldiğinde önce yüzüme baktı.

Gecem oldu, gündüzüm oldu. Bana böyle bakarken sanki bir şeyler hâlâ eksik, hâlâ yarımdı. Bunu tamamlamak ister gibi oldu ama sonra gözlerini kapattı. Kendisiyle mücadele edişine ilk defa şahit oldum.

En çok da elleri iki yanımda yumruk olurken durmak zordu.

"Şimdi mi gideceksin?" dedim. Sesim süt dökmüş kedi gibi çıkmıştı. O harekete geçerse ne yapacağımı tahayyül edemiyordum çünkü.

"Evet," derken sesi boğuktu, bir ara çaktırmadan bu ses tonunu bana karşı kullanmamasını rica etmek zorundaydım. Sonunda üstümden kalktığında nefesimi kısa bir an tuttuğumu fark ettim.

Çünkü aldığım soluk yetmemişti.

"Ama saat dört buçuk. Uçağın kaçmadı mı?"

Banyoya doğru gitti. "Bekleyebilir, sorun değil, Gün Işığı," dedi. Bunu oldukça sıradan bir şey gibi söylemişti ama kafam bir an basmadı.

"O nasıl..." diye başladım cümleme ama sonra dank etti. Gözlerim büyürken çevremdeki zenginliğe; özellikle pahalı arabalara, lüks mekânlara, devasa malikânelere ve muhteşem bir şirkete özel uçak da eklendi.

"Senin özel uçağın var," dedim bu şaşkınlığın pençesinde. "Gerçi niye şaşırıyorsam?"

Adamın uzay mekiği gibi bir arabası vardı.

Banyoya girdikten kısa bir süre sonra çıktı. Üstünde yine iç çamaşırı haricinde hiçbir şey yoktu, bu sefer gözlerimi hemen kaçırdım.

Sanki yatağında emanet gibiydim. Her yer siyah ve griydi; bense bu sarı geceliğimle tam manasıyla *aykırı çiçek* gibiydim. Sırtımı yatak başlığına usulca yaslarken kalmakla kaçmak arasında bir yerdeydim.

Yine de, "Ne renk? O da mı siyah?" dediğimde bana bakarken bir an dilim tutuldu.

Göğsündeki *hiç* dövmesiyle sanki bir bütün gibiydi. Gözlerimi güçlükle sünden ayıramadım. "Evet, siyah," dedi bu sırada.

"Ayrıca bizim." Tekrar ona baktım. "Hepsi bizim."

Bunu söylerken takındığı ciddiyeti karşısında o aykırılık daha da belirginleşti sanki. "Ben hiç öyle zengin hissetmiyorum ama sen bilirsin," dedim.

Aramızda mesafe vardı ama sanki yanıma gelip beni ikna edecekmiş gibi bir hâli vardı. O gelirse yanardım. "Bizim!" dedi bir kez daha. Bu sefer bir şey söylemedim. Biraz aklım vardı çok şükür.

O giyinme odasında hazırlandı, ben ise sessizce bekledim hatta odasında olsam da ayağa kalktım.

Giyindikten sonra karşıma geldiğinde üzerinde siyahtan başka bir şey görmemek beni şaşırtmamıştı. Yine de bu renk ona çok yakışıyordu. Sanki onunla bütünleşiyordu.

Beni ayakta görünce kaşları çatıldı. Tam karşımda durdu. "Ben gelene kadar burada kal." İki eli yüzümü kavradı. "Kokun yatağıma sinsin."

Başımı avucuna yaslasam da itiraz ettim. "Oldu paşam, başka?" dedim. Uykum da gelmişti üstelik. Başımı geriye doğru çekti.

Dudaklarıma doğru, "Aldığım her nefes için bana bir yaşam borcun var," dedi. O borcun hasreti bitmeyecek, isteği de tükenmeyecekti.

Ayrıca daha yeni zengindik, iki dakika içerisinde bizi borçlu çıkarmışın. "Nasıl ödeyecekmişim o borcu?" dedim bu yüzden.

Aslında neyi kastettiğini biliyordum ama burnumun dibinde, dudaklarımdan bir nefeslik ötedeyken gerçekleri itiraf edersek son dakikada kontrolünü kaybedecek, ben ise onun fırtınasına kapılıp gidecektim.

Öpmedi bunu hissetmiş gibi. "İyi uykular, Gün Işığı!" dedi ve dudaklarını alnıma bastırdı.

"İyi yolculuklar," dedim. *Allah'a emanet ol.*

Onu Rabb'ime emanet ederken içime düşen hüznün sebebi, bunun ilk olmadığını hissetmemdi ve bu his çok eskiden beri bana tanıdık geliyordu.

Bu yüzden ona itiraz etsem de odasında uyudum.

Ertesi sabah her şeye rağmen mutlu uyandım. Kendimi ilk defa bu kadar iyi hissediyordum. Yatakta kokusu çok yoktu ama yine de kollarında uyuyormuşum gibi hissetmiştim. Sonra Ali geldi aklıma.

Yüzümdeki tebessüm soldu. Hızlı bir şekilde hazırlandım. Nergis'le birlikte yola çıktığımızda Nergis durup durup yüzüme bakıyordu.

En son dayanamadım. "Çıkar şu ağzındaki baklayı, Nergis!" dedim.

Dudakları büzüldü ama gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi gözüküyordu. "Umut, yani şef aradı. Ulaşmışlar Rusya'ya."

Rusya'ya mı gitmişti? Bana nereye gittiğini söylememişti.

"Ece?" dedim bunun sonucunu merak ederek. Nergis ise yüzüme öyle imalı bir şekilde bakıyordu ki biraz daha böyle bakarsa kızaracaktım.

"Umut, patronun bugün biraz tuhaf davrandığını söyledi."

"Nasıl bir tuhaflık?" O tuhaflığı tahmin etsem de çaktırmadım.

"Gülümsemiş."

Allah Allah der gibi baktım ona. "Ee, ne var bunda?"

Nergis ise yememişti. "Özel uçağı görünce gülümsemiş," dediğinde rol yapmaya devam edemedim. "Sonra Umut'a dönüp, 'Umut, benim gamzem mi var?' demiş."

Kendinden bihaber olmasına mı gülsem yoksa uçağı görünce beni hatırlamasına mı, bilemedim.

Nergis kıkır kıkır gülmeye başlayınca ben de güldüm ama o duraksayıp, "Sizin aranızda ne oldu? Dün gece de birlikte geldiniz," deyince bir cevap veremedim. Çareyi konuyu değiştirmekte buldum.

"Umut'la boş zamanlarınızda dedikodu mu yapıyorsunuz?" dediğimde yine *yemedim* dercesine baktı bana.

"Patronumuz aşkından sıyırınca mecburen biz de bir şeyleri sorguluyoruz." Bu sefer inkâr etmedim ama açıklama da yapmadım çünkü kendimi bayır aşağı yuvarlanıyormuşum gibi hissediyordum. Neyse ki Nergis daha fazla sorgulamadı.

Yuvaya heyecanla girdiğimde ilk Sedef'i gördüm.

O da beni görünce, "Aa, Elif abla, günaydın!" dedi. "Hayırlı sabahlar," diyerek ona karşılık verdim.

Direkt merak ettiğim şeyi sorunca şaşırdım. "Ali'yi mi arıyorsun, abla?" dedi tatlı bir tebessümle. Başını okşadım.

"Tanıştınız mı Ali'yle?" dedim. Başını okşadığım için gözleri parıldadı.

"Tanıştık," derken kıkırdadı. Sanki bu gülüşün bir hikâyesi vardı. Ona doğru eğildim. "Bir şey mi oldu?" dedim o böyle gülünce.

Böylece tanışma hikâyelerini anlatmaya başladı. "Ahmet ile Ela, Ali kaldığı odaya gece sessizce girmişler, abla. Nasıl olduysa beraber uyu kalmışlar. Ben de Ahmet'ten duymuştum adını. Sabah Ela'yı bulamay Ali'nin odasına girdim. Ahmet sımsıkı sarılmış Ali'ye. Ali de Ela'nın tutmuş, öyle uyuyorlardı," dediğinde gözlerim doldu. Ne kadar güzel hiplenmişlerdi Ali'yi. "Ben de yanlarına yatmak istedim. Tam bu sır Hüsna anne geldi. Biz korktuk bize kızacak diye. Kızlarla erkeklerin ayrı takhaneleri var ve Hüsna anne bu konuda çok dikkatlidir ama Hüsna a ağlayacak gibi oldu." Sanki o anda ben de vardım yanlarında ve çok bir an yaşadıkları belliydi. Sedef'in bile bile anlatırken gözleri dolmu "Herkes uyandı tabii. Bizde Ali'yle tanıştık."

Bu tanışma sanki başka bir hikâyeye aitmiş gibi hissettim.

"Çok güzel gözleri var, Elif abla ama bizim ona dokunmamızdan k kuyor," dedi Sedef sanki buna inanamıyormuş gibi. "Sen Ahmet'e öğ mişsin. Ahmet, 'Sevmek var,' deyince sakinleşiyor."

Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Ali'nin bu hâli yüreğime çok a geliyordu.

"Ali'nin ağzından bir tek senin ismini duyduk. Sanırım seni özlem abla." Sedef gibi kendimi gülümsemeye zorladım. Ali'ye şimdiden çok b lanmıştım.

"Nerede şu an?" dedim hevesle. Hemen üst katı gösterdi. "Hüsna a nenin yanında olması lazım." Yanağını öptüm. "Teşekkür ederim," dedi O da boynuma sarıldı ve yanağımı öptü.

Onlar, benim minik kahramanlarımdı.

Yanından ayrılıp hızla üst kata çıktım. Hüsna ablanın odasına izin alar girdiğimde Ali'nin üzerinde krem rengi, polo yaka bir tişört ve aynı renk bir pantolonla odada olduğunu gördüm. O kadar yakışmıştı ki tüm ruhu gülümsedi ona. Saçları güzelce taranmıştı. Oturduğu koltukta sessiz ayaklarını sallıyordu. Hüsna abla da buruk bir tebessümle onu izliyordu.

Hüsna abla, "Hoş geldin, Elif," dediğinde adımı duyunca direkt kafası bana doğru çevirdi. "Selamünaleyküm, abla!" dedim Hüsna ablaya am gözlerim Ali'deydi. Beni görünce koltuktan indi ve ilk gün olduğu gibi k şarak bana sarıldı. Ben de eğildiğimde kollarını boynuma doladı.

Sımsıkı sarıldım ve havaya kaldırdım onu.

"Hayırlı sabahlar, Ali'm," dedim gülümseyerek. Ben gülümseyince e yüzüme gitti ve yanağımı sevdi. Minik elini öpünce şaşırdı ama elini ge çekmedi. Ona bakınca içime katasım geliyordu. Bütün yaralarını sarma istiyordum.

"Hüsna abla, kötü bir durum yok, değil mi? Sedef'ten haberleri aldım ama," dedim.

Hüsna abla bugün daha bir mutlu görünüyordu.

"Yok," dedi keyifle. "Bu bıcırıklar birbirilerine hemen sımsıkı kenetlenmişler. Bizim Ahmet, Ali'nin yanında aşırı korumacı abi gibi dolanıyor. Buraya da gelecekti de engelledim küçük beyi." Ahmet'in abi rolünü bu kadar çabuk benimsemesi çok hoşuma gitmişti.

"Ali'yi korumasını, abilik yapmasını söylemişsin. Ahmet herkesle samimi olmaz. Senin sözünün yanında Ali'nin de ürkek hâlini görünce koruma içgüdüsüyle sarıp sarmalamış çocuğu. Oysa kendisi daha minicik," derken Hüsna ablanın gözlerindeki şefkat; çocukların saflığına, temizliğine olan hayranlığındandı.

Hüsna abla ayağa kalkarken ben de kucağımdaki Ali'yle hafif hafif sallanıyordum.

"Sedef ile Ela da, eksik kalmamışlar onun yanında. Hepsi beraber Ali'nin yanında, yapışık dördüz gibi geziyorlar," dedi. Bir yandan da gülüyordu.

"Beraber güzel günler yaşasınlar. Kardeş gibi büyüsünler, inşallah," dedim. Tek temennim hiç görmedikleri sevgiyi bizden ve birbirlerinden bulmaları, sımsıkı kenetlenmeleriydi.

"Âmin," dedi Hüsna abla. Yanıma geldiğinde Ali'nin elini tuttu. Ali sessiz bir şekilde ona şefkat gösteren bize bakıyordu.

Allah'ın izniyle onun yaralarını sevgimizle kapatacaktık.

Hüsna ablanın Ali'yi izlerken suratı gölgelendi birden. "Bugün çocuk psikoloğumuz ve bu tip durumlarda çocuklarla ilgilenen bir ekip gelecek. Ali'nin yanından ayrılmamaya çalışalım," dedi birden. Kafamı onu onaylamak için salladım. "Bunun için buradayım, abla," dedim. Sonra Ali'ye döndüm.

"Değil mi, Ali'm? Senin için geldim ben," dediğimde dudakları hafifçe kıvrıldı. Belki bir gülümseme değildi ama nihayetinde bir başlangıçtı.

"Hüsna abla, bak!" dedim neşeli bir sesle. "Gülümsedi bizim yakışıklımız," dediğimde ikimiz de gülümsedik.

O gün akşama kadar Ali'nin yanında kaldım. Ali, gelen uzmanların yanında huzursuzlandı. Bana daha çok yakınlaştı ama gelen ekip ve çocuk psikoloğu cidden işinin ehliydi. Ona sakince yaklaştılar.

Rahatlattıktan sonra belirli tetkikler yaptılar.

Bu sırada Ali'nin çocuk psikolojisiyle beni güveneceği bir sığınak hatta potansiyel anne olarak gördüğü, bu yüzden ona karşı yaklaşımımda çok dikkatli olmam ve dengeyi iyi kurmam gerektiği konusunda uyarıları dinledim.

Ali'nin haftada üç gün kontrolleri vardı. Bu süreçte yavaş yavaş [illegible] cuklarla kaynaştırılacak, konuşması için bir konuşma terapistiyle [illegible] cekti. Onun yanında sürekli sakin bir sesle konuşmamızın çabucak [illegible] masına yardımcı olacağını söylediler.

Bunun için elimden geleni yapacaktım çünkü güzel mavi gözlerine [illegible] yaşına rağmen değen hüzün, en çok canımı yakan noktaydı.

Yaklaşık iki hafta boyunca meşguliyetim tam olarak buydu. Dem [illegible] lıştım. Yuvayla ev arasında gidip geldim. Bu süreçte çoğu zaman yine [illegible] yanımdaydı ki eşantiyon olarak -Eylül'ün deyimiyle- Demir de sürekli [illegible] liyordu.

Onlar da aynı şekilde ağzımı aramış, Siraç'la aramızda bir şey olup [illegible] dığını sormuşlardı. Bir cevabım yoktu buna çünkü giderken mutluydum ama o gelmedikçe *acaba bana geri döndüğünde o soğuk ve çıkarcı hâliyle tekrar karşı karşıya kalır mıyım*, diye düşünüp istemsizce endişeleniyordum.

Üstelik ölüm de hemen ardında hatta bazen önünde, çoğu zaman [illegible] yanındaydı. Bir şeyler eskiye dönmüş gibi hissediyordum.

Bir gün dışarı çıkmadan önce aynada kendime yakalanmıştım. Yanı mamda gördüğüm kişi annemdi. Onun da yüzünde babam görev gereği eve gelmediğinde tam olarak bu ifade olurdu.

Korkmuş, endişelenmiş ama göstermemeye çalışan eş.

Siraç'la yaptığımız ilk konuşma geliyordu aklıma. Bu adam bana ölece ğine dair söz vermişti. Ben ise buna rağmen gönlümü ona kaptırmışım. Sözünü tutan bir adamdı ama ben bu sözü tutmasını kaldıramazdım.

Sevdiğim adamı da toprağa veremezdim.

Yapamazdım, bunu taşıyamazdım.

Korkular sardı dört bir yanımı, geçmişe dair ihanetler de yanındaydı. Hâlâ ne olduğunu, bütün bunları neden yaptığını bilmiyordum. Neden ölmek istediğini bile bilmiyordum. Alnımın tam ortasına *aptal* yazdır saydım daha az aptal gözükürdüm ama gözüm kör olmuş gibiydi.

Hani kalbimizin tüm vücudumuzda attığını hissettiren bir heyecan bazen bizi yakalar ya, onu sevmek tam olarak böyleydi. Zalim kalsaydı belki yine direnirdim. Kalbimi korurdum ama bir çocuk gibi benden şefkat dile nişini görünce bütün direncimi yitirmiştim.

Yine de çok endişeliydim.

Yaklaşık iki hafta sonra yuvadayken dışarıdan çağrıldığım söylenince yü reğim ağzımda dışarı çıkma sebebim tam da bu yüzdendi. Dışarıda beni bekliyordu. Yanına giderken yavaş olan adımlarım, beni gördüğünde güneş gözlüğünü çıkarıp bana bakmasıyla hızlandı.

Hızlandım çünkü gülümsedi. Karşımdaki adam, beni bırakırken bana hasret kaldığı için kendini tutan adamdı. Karşımdaki adam, ona şefkatle dokunduğumda gözlerini yumup anın tadını çıkaran adamdı.

"Böyle gülmeye devam edersen nerede olduğumuzu unuturum, Gün Işığı," dedi.

Gülmekten sırıtmaya geçtim. "Gerçekten gülmeme kafayı takmış durumdasın," dedim.

İki kolunu açtı. Ona sarılmaktan başka çarem yoktu.

"Ben sana kafayı takmış durumdayım."

Yanına vardığımda iki kolunu da belime sarıp sımsıkı sarıldı bana. Tüm endişelerim, korkularım yok oldu. Kaburgaları açılsa beni içine katacakmış gibi sarılıyordu. Başını gömdüğü yerden fısıldadı: "Seni izlemeye o kadar alışmışım ki geceler geçmek bilmedi."

Bu hasret cümlesi olsa da yine de üzüldüm. "Uyumadın mı hiç?" dedim endişeli bir sesle. Sessiz kaldı.

Başını yana çevirip yanağımı öptü sadece. Herkesin içerisinde -herkesten kastım korumalardı- yaptığı bu sevgi gösterisi beni utandırsa da yansıtmamaya çalıştım ama o anladı.

Elleriyle -artık eldivensiz olan o güzel elleriyle- yüzüme dokundu usulca. Yüzündeki yorgunluğu gördüm. Eskiden bu kadar dikkatimi çekmiyordu ama şimdi göz altlarındaki morlukları, uykusuzluğunu, yorgunluğunu yüzünde daha net görebiliyordum.

Sana ne oldu, demek istiyordum böyle zamanlarda. *Sana ne yaptılar?*

"Haydi, eve gidelim," dedim bu yüzden.

Yüzünde garip bir ifade belirdi. "Önce bir yere uğramamız gerekiyor, Gün Işığı," dedi. Elimden tutup beni dışarıda bekleyen arabaya doğru götürdü.

"Nereye?" dedim. Bana açıklama yapmadığı zaman endişeleniyordum.

"Gel benimle."

Tank kılıklı aracı değildi bu. Klasik bir *Mercedes* zırhlı aracıydı.

Arkaya yerleştik, arabalar hareket ettiğinde tekrar sordum: "Söyleyecek misin artık?" Önde Nergis oturuyordu. İlk defa onunla birlikte arabadayken aracı bir başkası kullanıyordu. Normalde kendi arabasını kendisi kullanırdı.

Bana doğru döndü. "Eski evine gidiyoruz," dedi. Daha önce ondan özel bir isteğim vardı. "Baba evime," dedim bu yüzden. Babamın bana kalan hatıralarını almaya gidiyorduk.

Beni başıyla onayladı. "Nakliyeciler de orada. Sen istediğin eşyaları aldıktan sonra kalanları taşıyacaklar."

Elimi tutmaya devam ediyordu. Bu cümleden sonra sakinleştiricem elimin üstünü okşadı.

Ben ise otomatik olarak gerildim. "Neden?" dedim.

"Her ihtimale karşı korunması için." Mantıklıydı ama yine de endi lendim.

"Annem hiç gelmiyor mu?" dedim. Geçen iki hafta içerisinde sadece kere telefonda konuşmuştuk. Onda da aramız bozuk olduğu için konuşm larımız pek uzun sürmemişti.

"Hayır," dedi Siraç. "Şu anda Ankara'da."

Tepkime bakıyordu, beni izliyordu ama ona verebileceğim tek şey sı lanmış bir hüzündü. Annem hakkında onun daha fazla şey bilmesi ağırı gidiyordu. Annemle bu kadar uzaklaşmış olmamız ağırıma gidiyordu.

Hayatımda tanıdığım en cesur insanlardan biriydi annem ama şu birk ayda yaptıklarını bir türlü anlamlandıramıyordum. Ağır ağır beni Siraç eline teslim etmişti.

Bunu nasıl yapabildiğini hâlâ anlamıyordum.

Siraç konuşacağı sırada Nergis gergin bir ifadeyle bize döndü. "Efendi bir problemimiz var!" dedi. "Konvoyu izleyen bir zırhlı araç var. Plaka b gilerini gizlemişler, ulaşmaya çalışıyoruz."

Siraç'ın kaşları çatılırken yüzü ifadesizleşti.

Elini uzattı. "Kulaklığı bana ver!" dedi.

Nergis küçük çipi ona uzattığında art arda talimatlarını sıralamaya ba ladı. "Umut!" dedi. Bir süre dinledi. "Amaçları farklı," dedi. Gerildiğin hissettim. "Sıkıştırın ve ara sokaklara girmesini sağlayın!" Arkadaki i araba anında konvoydan ayrıldı. Geriye bir araba kaldı ardımızda. "Bi oyalamaya çalışıyor olabilirler, Umut! Bu ihtimali göz ardı etmeyin. Ö deki araç da yakın mesafede kalsın!" Nitekim dediğinde haklı çıktı. Bu sef telefonda konuşan Nergis, bir başka haber verdi. Şehrin ana yollarında ile lerken, "Efendim, Elif'in evinde nakliyatçılar içerideyken yangın çıkmış dedi. *Kara haber tez ulaşır,* derlerdi de inanmazdım.

Ta ki babamın ölümüne kadar.

Şimdi bu haberi aldığımda ikinci kez aynı yerden sınanıyordum.

Babamdan.

19
MECRUH

Soluk ışıkla aydınlatılmış odada Evgeny Kuznetsov karşısındaki adamı inceliyordu.

Soğuk bir duruş ve düşmanın arazisinde olmasına rağmen kendinden emin bir tavır. Bunun boş bir ego mu yoksa gerçek bir öz güven mi olduğunu bilmiyordu.

Buraya gelmeden önce bile onu oyalamıştı. İki haftadır Rusya'da olmasına rağmen toplantılarını bahane ederek bu buluşmayı erteliyordu. Yaptığı anlaşmaların içeriğini öğrenmeye çalıştığında KGB ile karşı karşıya kalmıştı.

Karşısındaki adamın görünmeyen bir yüzü vardı ve Evgeny, istihbarat hattına güvenmesine rağmen maskenin ardında ne olduğunu öğrenememişti. Tek bildiği kendi dilinde konuşmaya başladığında karşısındaki adamın onu anladığıydı.

"Neden işime engel oldun, Vuslat?"

Karşısındaki adamda mimik kıpırdamadığında bunun psikolojik bir savaş olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi. O Rusya'ya hükmeden ailelerden Kuznetsov ailesinin başına geçebilecek kadar görmüş geçirmiş bir adamdı. Karşısındaki adamdan on yaş büyüktü ama onun gibi genç yaşından itibaren bu işin içerisindeydi. Yine de bir fark vardı. O düşmanın kanının eline bulaşmasına izin vermezdi.

Karşısındaki mimikleri buz tutmuş adamın ise elinde Azrail'in kancası vardı. Eline düşen düşmanına acıması yoktu.

Şirketlerinin kirli işlerle alakası yoktu. Bağlantılı olduğu Sarmaşık Birliği ile birlikte yaşına rağmen büyük bir hızla büyüyordu. Piyasada adı "Deha" olarak anılıyordu. Karanlık dünyada ise "Azrail" diyorlardı.

Azrail, katliamlarına dair hiç iz bırakmıyordu. Bırakılan izleri ise görmelerini istediği kişilerin evlerine yerleştiriyordu.

Vuslat'la konuşmadan önce en iyi adamlarından on tanesini suikast için göndermişti. Bulundukları semtte bir saldırı planı hazırlamışlardı ama değil o semte girmek, bulunduğu şehre adım attıkları an yakalanmışlardı.

Bir gün önce Evgeny'nin odasında hepsinin vücutlarının bir parçası vardı. Buz kütleleri içerisinde yüzen et parçaları, ülkesine bir atıfta bulunuyordu.

Soğuk ülkeye, soğuk paket yollanırdı.

Bir adamı tüm bedeni dondurulmuş şekilde yollamıştı. Buz kütlesinin içerisindeki adamının yüzünde öyle dehşet bir ifade vardı ki Kuznetsov, bu zamana kadar gördüğü tüm cesetler içerisinde en korkuncunun bu olduğuna kanaat getirmişti.

Hayatında ilk defa ölüme karşı tepkisiz kalamamış, içten içe ürkmüştü. Vuslat'ı gözünde büyütmemeye çalışıyordu ama ruhunu şeytana satmak deyimi bile onu tasvir edemiyordu.

Onun ruhu bizzat ölüm meleği tarafından ele geçirilmiş gibiydi ya da ölüme satılmıştı.

Ona bakan gözler, işte bu yüzden ölüydü. Bir tek zaafı vardı: Karısı. Onu da istediği zaman düşmanının karşısına çıkarmaktan çekinmiyor, gövde gösterisi yaparken düşmanını kışkırtmaktan zevk alıyordu.

Minik kızı kuş uçurtulmayan yuvasında saklıyordu. Evinin bulunduğu bölgeyi satın almıştı. Özellikle gittiği her şehirde kendine bir bölge edinmişti. Kızı nereye götürürse götürsün o bölgelerden ayırmayacağını tahmin ediyordu Evgeny. Eğer ona düşman olacaksa izleyeceği yol bu kızdan geçiyordu ama karşısındaki adama düşman olmadan önce malını neden durduk yere gasbettiğini öğrenmek istiyordu.

Öfkesine rağmen tedbirliydi Evgeny.

"İşime engel oldun, Kuznetsov," dedi Vuslat.

Evgeny'nin kaşları çatıldı. Hangi işine engel olmuş olabilirdi?

"Sana bir zararım dokunduğunu sanmıyorum, Vuslat," dedi önündeki viski bardağının içindeki buzlara kısa bir an bakarken. "Sen ise beni büyük zarara uğrattın."

Bu dik dik bakma savaşını kimin yeneceğini çok merak ediyordu çünkü Vuslat, o bakışlarını ondan uzaklaştırsa bile gözlerini bir an olsun üzerinden ayırmıyordu.

Üstelik suçlamalarını sıralarken oldukça rahattı. "Bundan beş yıl önce Emir ile silaha karşılık arazi anlaşması yaptın. O arazi benimdi!" dedi hak iddia ederken büyük bir rahatlıkla. "Vakıf arazisi olarak ayrılmıştı ama sonunda bana aitti." Siraç'ın öfkesi, aralarındaki uzun masanın üstünde yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Bu ateşin öfkesi buzdu. "Sana bildirildi."

Buzun çatlattığı yolları hissediyordu Kuznetsov. Dediği araziyi hatırlamıştı ama üstünden uzun yıllar geçmişti. O adamla yaptığı ilk ve son iş de bu olmuştu.

Bu arazinin bambaşka bir meselesi vardı aslında ama dillendirmedi. Ona güvenmiyordu çünkü. "Ben de dinlemedim. Arazinin tapusu Emir'deydi. Vakfı umursamadığını, küçük bir sıçanın işin içine karıştığını söyledi."

O vakıf arazisinin intikamının en önemli adımı olacağını ama bu adım için elini karşısındaki adamın da kanına bulayacağını söylemedi Siraç. Yavaşça gülümsedi. Gazap, lacivert gözlerin zehirlediği duygusuz yüzünde parladı.

"Sıçanlar bütün mahsulü yerler, Kuznetsov. Alttan çökertirler dünyanı. Hiç öğretmediler mi sana bunu?" dedi Siraç.

Evgeny, bu meydan okumalara alışkındı. "Öğrettiler öğretmesine de ben öncesinde önlem almasını bilirim, Vuslat. Zehrimi dökerim, gerekirse ölmesi için son mahsulümü feda ederim."

Ama o, bu raconun usulünü bilmiyordu. "Öyle mi?" dedi Siraç elindeki viski bardağına kısa bir an bakarken.

Evgeny elindeki bardağın içindekini sorguladı o an. Dikkati dağılmıştı.

Siraç ise bu dikkat dağınıklığını fırsat bildi. "Tedbir almakta geç kaldın o zaman!" dedi.

Sonra iki parmağıyla talimatını verdi. Ona bir tablet uzatıldı. Bulundukları dünyada önce hissiz olmayı öğrenen Kuznetsov, karşısındaki adamın neden güçlü bir rakip olarak atfedildiğini bu cümleden sonra anladı.

Bir elinde tableti almadan önce, "Kız kardeşin Elena," dedi Siraç. Kolundaki dünya saatlerini gösteren saate baktı. "Şu an New York'ta çok yakından tanıdığın bir arkadaşımın bölgesinde. Bir eğlence mekânında."

Siraç, ailesindeki en değerli kişinin kız kardeşi olduğunu biliyordu. Babası tarafından özellikle ona emanet edilmişti.

"Ve yeğenin," dedi. Karşısında Evgeny'nin beyaz teni gittikçe kızarıyordu.

"Ben çocuklara ve kadınlara asla zarar vermem ama beni zaafımdan vurmaya çalışırsan..." Telefonunu kaldırdı Siraç. Herkesten gizlemiş olduğu yeğenini beşiğinde çeken, özel bir mülakattan geçmiş, tüm soyağacı araştırılarak tutulmuş bakıcıydı.

Elinde olan kameradan yeğenini gösterdi. Uyuyordu. Beşikte hiçbir şeyden habersiz uyuyordu. "Ben hiç durmam. Aslında sen benim karşımda bile değilsin. Ben düşmanımın mezarını kazarım çünkü." Sakin konuşmasının ardında büyük bir geçmiş vardı.

"O ise hep yıkılan hükümdarlığı altında, yerin dibinde kalır."

Evgeny üst üste yapılan bunca tehdidin nefretiyle gittikçe öfkeleniyordu ama aynı zamanda şaşkındı da.

O kadının güvenilir olduğuna emindi. Daha bu ihanetin şaşkınlığını atamamışken ikiye bölünmüş ekranın diğer kısmında, bir buçuk yıldır yanında

çalışan en sadık adamı Alexander'ı gördü. Doğrulttuğu silahın hedefinde bir eğlence mekânında arkadaşlarıyla eğlenen kız kardeşi vardı.

Kız kardeşi korumanın ona doğrulttuğu silahı görmüyordu.

Evgeny öfkenin onu yaktığını hissetti. "Seni şu an öldürürüm, Vuslat. Benim mekânımdasın!"

Hiçbir Pakhan kendi evinde bu saygısızlığı kaldıramazdı. Buz mavisi gözleri büyümüş, ayağa kalktığında sandalyesi devrilmişti. Kuznetsov'un korumaları silahlarını çektiğinde, Umut'un önderliğindeki korumalar da silahlarını düşmana doğrulttular. Odada sakin bir şekilde oturan Siraç, bir hükümdar rahatlığındaydı.

"Otur, Evgeny!" dedi. Parmaklarının oturduğu sandalyede tuttuğu ritim haricinde kıpırtısız bir hâldeydi.

Evgeny öfkeden köpürüyordu. "Orospu çocuğu!" Elini beyaza yakın saçlarından geçirdi. "Benim evime, benim aileme yaklaşan sensin. Malımı suya gömdüren sensin! Sikik arazin yüzünden intikamını aldığını söylüyor, karşıma geçip sakin bir şekilde oturuyorsun." Evgeny birden durdu. Masaya iki elini koyup Siraç'a doğru eğildi.

"Ben de senin zaaflarını biliyorum, Vuslat," dedi. Tehdit barındıran bu cümle sakin bir şekilde söylenmişti.

Siraç'ın dudaklarında asılı kalmış gazap, öfkenin karanlığa gömülmesiyle gerildi.

"Elif'ti adı, değil mi? Herkese bu kız benim zayıf noktam diyerek sergilemekten kaçınmadığın karın." Rus aksanıyla söylediği bu isim, Vuslat'ın gözlerinde ölüm ateşini doğurdu.

Patronunu yıllardır izleyen Umut, hislerini bastırmakta uzman bir adam olsa da irkilmekten kendini alamamıştı. Savaş çağrısı kulaklarında çınladı.

"Dene!" diyen patronu da yavaşça düşmanına karıştı. Ateş, baruta bulandı. "Soluk borunu yerinde istemiyorsan dene!" Masasının üstüne parmaklarıyla üç kere vurdu. "Çünkü ben onu yavaş yavaş deşmekten çok zevk alırım."

Kuznetsov, ölümden zevk alan bu adamın işkencesini anlatırken gözlerinde parıldayan zevk kıvılcımını görünce karşısındakinin bir psikopat olduğuna bir kez daha emin oldu.

"Ben kelleni sergiletmem, Kuznetsov." Dudağının bir kenarı alaycı bir şekilde yukarı doğru kıvrıldı. "Ötmeyen kuşu kim kafeste sergiletir ki?"

Evgeny bembeyaz kesilirken Siraç yavaşça geri çekildi. Evgeny'yi vahşiliğe düşmesi için hadım eden amcasını biliyordu Vuslat ve bunu bilmesi imkânsızdı aslında.

Bu olayı bilen kişiler, ailenin içerisindeki en yaşlı ve sadık olan kişilerdi. Bocalarken boş boş baktı Siraç'a. Artık karşısındaki düşmanı da biliyordu. Kuznetsov düzeltiği sandalyesine yavaşça çöktü.

"Ölü kuşun mezar kazanı az, leşini yemek isteyeni ise çok olur, Evgeny."

Elif

"Ne olur çabuk olun. Yanıyor evim, yalvarırım!" dedim önümde cayır cayır yanan eve bakarken. Çocukluğum, gençliğim, en değerlim, anılarım, babamın her köşesine iz bıraktığı duvarlarım yanıyordu. Bir yangındı, evin yarısını yakmıştı. Bir yangındı, baba yadigârımı kül ediyordu.

Evde olan nakliyatçılar kurtulmuştu ama iki kişinin durumu ağırdı. Ben ise simsiyah kesilmiş bedenlere rağmen kaç kere içeriye girmeye çalışmıştım. Kaç kere önümdeki etten duvarı aşmaya çalışmıştım da beni tutup engel olan kollardan kurtulamamıştım.

Soğuk zemine doğru çöktüğümde, "Yalvarırım," dedim başım önüme doğru düşerken. Soğuk zemin beni karşılarken, "Yalvarırım, içeride çocukluğum yanıyor!" dedim.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda omuzlarım sessiz sessiz ağlayışımla sarsılıyordu.

Sokakta oyun oynarken düşen bir çocuktum aslında. Hiçbir çocuk babasını kaybetmeden büyümezdi. Ben ikinci kez çöktüğüm bu sokağın kaldırımlarında, çocukluğumu kaybedişime ağıt yaktım. Omuzlarımda hissettiğim kollarla göğsüne gömdüm başımı. "Bir şey yap, ne olursun!" dedim.

Sığındım göğüs kafesine. Yaralı bir çocuğun hâlinden en iyi o soğuk zeminin acısını çeken anlardı.

"Durdurmaya çalışıyorlar, Gün Işığı." dedi. "Bak, ellerinden geleni yapıyorlar."

Bu sırada o da kıyameti koparmıştı. Bizzat benim için içeri girmiş ve adamlardan birini o çıkarmıştı. Eldivensiz olan ellerine sevinirken onların simsiyah olduğunu görünce de ağlamıştım.

Sesinde hep gecenin ayazı, göğsünde ise hasret kaldığım sığınağım saklıydı. Üzerimde ceketi vardı. Güneş sönmüştü, yerini soğuğu ve karanlığı kavuran ateşe bırakmıştı. Bu ateş ısıtmıyordu ama.

Bu ateş öyle yakıyordu ki... Ev yanıyordu, ben yanıyordum. "Babamın eşyaları vardı. Kokusunu saklıyordum," dedim. Acıdan inlerken göğsünde

çırpındım. Sımsıkı sardı, kendine doğru çektiğinde kollarımı ona sardım ben de.

Sığındım, sardı. Sığındım, ateşten sakladı. Hâlbuki kendisi de ondandı. Ve sığındım, öyle sarmaladı ki "Kurtaracağız!" derken ateşin sardığı evi görmeme rağmen bir çocuk gibi inandım ona.

Bir kolunu çekip bacaklarımın altından geçirdi ve kucağına aldı. "Hayır!" dedim evden uzaklaşırken. "Hayır, hayır, götürme beni!"

Yanan eve, büyük bir azimle çalışan itfaiye görevlilerine, şeridin arkasında duran polislere ve mahallemizde yıllardır bize komşuluk yapan insanların acıyan bakışlarına karşılık veremiyordum.

Kollarında çırpındığımda başını bana doğru eğdi. "Sakinleş!" dedi. "Sadece arabaya götüreceğim seni. Zangır zangır titriyorsun!" Dudaklarını tenime bastırdı ama teselli etmedi bu beni. Göğsünde daha çok ağlamak istememe sebep oldu.

İçim yanıyordu, vücudum buz kesse de hissedemiyordum. Orada, küçük pencereli odamda kilitli kalmıştım sanki. Beni oradan çıkarmaya çalışıyordu o da.

Daha önce beni buradan zorla götüren merhametsiz adam ile şimdi kollarında taşıyan adamın arasında büyük bir fark vardı. Başımı boynuna gömüp sessiz sessiz ağlarken sığındığım ateş yakmıyordu ama yakana da engel olamıyordu.

Şakağıma bir öpücük kondurdu ve beni kapıyı açıp beni ön koltuğa oturttu. Üstümde gövdemi tamamen örten ceketi, önümde birleştirip gözyaşlarıma odak belledığim ellerimle yok oldum sanki koltukta. Yolu seyretmekten büyük zevk aldığım arabanın ön camı, yaşlandıkça boynu bükülüp toprağa karışan bir adam gibi eriyerek yok olan evime bakıyordu.

Üzerime eğildi Siraç, arabanın klimasını sıcağa ayarladı. Sonra ellerime dokundu. Önce yüzüme düşen gözyaşlarımı elleri yüzümü sararken sildi.

Gözlerime baktı. Onun teselli edecek cümlesi yoktu. Benim ondan başka sığınacak evim yoktu. Öyle kaldım gözlerindeki ayazda.

"Geliyorum," dedi ve ceketi biraz daha üstümü örtecek şekilde düzeltikten sonra kapıyı kapattı. Yüz ifadesinin ateşe doğru değiştiğini gördüm. Ateşi selamladı, yüzü buz kesti. Onun gibi öldürdüğünü hatırlattı.

Çevik adımlarla görevlilere doğru ilerlerken önüne çıkan kimseye acımayacağını biliyordum. Onu durduracak takatim yoktu.

Elbisemin ön cebinde telefonumun ışığı parıldayıp kumaşı aydınlatırken, titreşimin çıkardığı tiz sesle irkildim. Elimi cebime atıp telefonumu çıkardığımda ekranda belirip sönen isimle tekrar ağlamaya başladım.

Telefonu titreyen ellerle açtığımda, "Annem!" dedim. Tek kelime ettim, sessiz gözyaşlarım için dudaklarımı birbirine bastırırken koskoca evin yükü üstüme yüklendi. "Anneciğim. Komşular aradılar," dedi. Sesi titriyordu onun da.

Sonra ikimiz de ağlamaya başladık.

"Anne, gitti," dedim hıçkıra hıçkıra ağlarken. "Babam yine gitti, anne." Başımı torpidoya yasladım. "Gitti, anne, gitti!" derken sarsıla sarsıla ağlıyordum. "Babamla sürdüğümüz bisikletim gitti. İlk uçurtmamız gitti, annem!"

Onun hıçkırık sesleri benimkine karıştı. İkimiz de kanıyorduk.

"Naaşını saran bayrak gitti, annem. Kanlı gömleği gitti. Onunla yazdığın defterlerim gitti. Beraber uyuduğumuz yatağım gitti." Yas tuttum, ağıt yakamadım. Yıkıldım da kalkamadım. "Anneciğim," dedi annem tekrar. Ağlamaktan konuşamadı.

Ağlamaktan soluk alamadım. "Ama en çok..." İç çekişlerimle kelimelerim bölünüyordu. "Ama en çok yandığım..." Yutkunamıyordum. "Kokusunu saklamıştık, anne. Ben her gece yatmadan önce koklardım."

Annemin hıçkırıkları artarken duramadım. "Saklamıştın benden. O kokuyu alınca hep susuyordum çünkü. Konuşayım, hayata döneyim diye almıştın benden." Camdan yansıyan ateş, gözlerimdeki buğuyla cehenneme döndü.

Dünyadaki en büyük cehennem de sevdiklerinle sınanmaktı.

"Şimdi susamıyorum, anne. Avaz avaz bağırsam Rabb'im gücenir diye de korkuyorum ama dayanamıyorum." İki büklüm oldum acımdan. "Anne, kaybettim!"

Yine ağlamaya başladığımda beni izleyen gözleri hissedebiliyordum da dönüp bakamıyordum. Annemin toparlanmak için derin derin nefesler aldığını duyabiliyordum. Biraz sakinleştikten sonra her zamanki gibi ilk toparlanan o oldu. Hep o olurdu.

Anneler sarıp sarmalar, yine ayağa kaldırırdı.

"Yeter, anneciğim. Baban böyle olduğunu görse çok üzülürdü. Üzülüyordur da hatta." O öyle deyince babamı yanımda hissettim sanki. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Derin bir nefes alırken soluğum bile titriyordu.

"O her şeyden çok senin kalbinde. Sen her zaman onu orada taşımayacak mısın?" Karşımda sanki babam varmış gibi gözyaşlarımı tenimi dağlaya dağlaya sildim. Sanki yanımdaydı, ardımdaydı, önümdeydi.

"Ölene kadar. Ona kavuşana kadar."

Annemin sessizce ağladığını biliyordum ama konu ben olunca her zaman güçlüydü. Bundan birkaç saat önce ona kırgındım ama şimdi o böyle konuşunca onu anlar gibi oldum.

Şu an benim için benden uzak kalan kadın, canımı acıtmamak için dağımın yarısının kaldığını hatırlatır gibiydi. "Güçlü duracaksın," dedi merhametli bir sesle. "Sen şehit kızısın!" Dudaklarım titredi. "Sen Şehit Korkut Sezenler'in kızısın."

Ağlamamak için gözlerimi yanan evden uzaklaştırdım. "Cenazesinde dimdik duran kızım nerede? Orada değilim ama geleceğim. Ben yokken de dimdik duracaksın. Biz hep birbirimize sırtımızı dayayacağız. Babanın gözü hiç arkada kalmayacak."

Olduğum yerde dikleştim. "Ben şehit kızıyım," dedim titrek bir sesle. Karşımda yanan eve baktım. Sonra da önünde duran adama. Siyah, kör bir dumandı; o ateşi izlerken onu yakmadı ama istese yanardı. O adam bana döndü ve gözlerimin içine baktı.

"Ben hep ateşle oynayan adamları sevdim," dedim fısıldayarak. "Hep yanan."

Telefona dönmeden önce gözleri külleşmiş yangınımı izledi. "Onlar yanınca ben de hep yanan."

Onun *ölüm* sözleriyle birlikte bu an her şeyi daha da kötü hâle getirdi. Gözlerimi onun gözlerinden çektim.

Annemin sesine geri döndüm. "Gelecek misin?" dedim. "Bitecek mi artık bu hasret? Ben bu enkazı tek başıma kaldıramam çünkü." İç çekti. Sıkıntısını, yükünü hep hissediyordum ama o iç çekişiyle daha çok hissettim. "Geleceğim," dedi. Tek kelimeydi ama o kadar netti ki sanki daha önce ayarlamış gibiydi.

"Hepimiz senin yanındayız, kızım," dediğinde bir şey söyleyemedim. "Şimdi daha fazla üzme kendini."

Kafa salladım sanki beni görüyormuş gibi. "Tamam, anneciğim," dedikten sonra kısa bir sessizlik oldu. Suskunluğumuzun bile hüznü vardı. Vedalaştıktan sonra kapanan telefonu kulağımdan çektim ve ekrana boş boş baktım.

Saatler geçti. Önüme yemekler getirildi, yiyemedim. Teselli için gelen komşulara karşı ağzımdan iki üç cümle zor çıktı. Saygımı bozmadım asla bana teyze, amca olan onca insana ama samimiyet de kuramiadım. Zaten onlar da benim acımı anlayıp omzumu sıvazlıyorlardı.

Keşke her sıvazladıklarında omzumdaki yüküm azalsaydı.

Elime tutuşturulan sıcak çayı bile içemedim. Boğazımda bir yumru vardı. Yutkunamıyordum bile, nasıl yiyip içerdim? Bu hareketimi görünce kaşları çatılan adamdan gözlerimi kaçırdım.

Yapamazdım.

Gece güne tekrar kavuşana kadar süren alevleri söndürme çabalarını izledim. Gün doğmadan uzun saatler önce ateşi söndürmüşlerdi ama kontrol yaptıkları, riskli olduğu için içeri giremiyordum. İnsanlar azaldı, gözler çekildi, ay bile karanlığa gömüldü ama ne bir adım ileri gidebildim ne de geri. Öylece izledim.

Murat Komiser'i gördüm bir ara ama şu an onunla baş edemezdim. Bu yüzden görmezden geldim. Siraç yanıma hiç gelmedi. Nergis'i yanıma onun gönderdiğini, eve gitmem için ısrar ettiğini biliyordum.

Yine de direndim.

Evin önündeki önlem şeridi kenara çekildiğinde sabah ezanı son çağrısını yapıyordu. Şeridi geri çeken polis, arkamdaki adama ters ters baktı. Bu, Siraç'ın umurunda değildi.

Yanımda olacaktı.

Evi spot ışıklarla aydınlatmışlardı. Fenerlerle evi inceleyen görevli polislerin içeride ceset olması ihtimalini araştırdıklarını öğrendiğimde içim acımıştı.

Evden içeri adım attığımızda önde görevli bir polis gördüm. Arkasından tedirgin adımlarla onu takip ettim. Girişteki portmanto öyle çok yanmıştı ki yerde sadece küçük parçalar, erimiş demir çubuklar kalmıştı. Kafamı kaldırıp soluk ışıkta aydınlanan simsiyah duvarlara baktım. Bu koridorda koşarak babamın kucağına atladığım günlerin sayısını bilmiyordum.

Şimdi hepsi bir ateşe tutulmuştu.

Yanımda duran adama baktım. Dolan gözlerimi görünce elini sırtıma koydu ve beni yavaşça ileri doğru hareket ettirdi. Yüzleşmemi istiyordu. Yüzleşmezsem bu enkazın altında kalacağımı biliyordu.

Yürümeye devam ettim.

Salon ve merdivenlere giden dönemece geldiğimizde korumalardan biri Siraç'a seslendi.

Önümüzdeki polis de durdu.

"Efendim, bakar mısınız?" diyen korumayı tanımıyordum. Yanımızda duran polise, "Sizde," diyerek bir kenara çekildi. Onlara baktım ve korumanın bana attığı kaçamak bakıştan benden gizli konuşmak istediklerini anladım. Gizlenen her neyse bilmek istemiyordum.

Yorgundum.

Bana verilen fenerin açma kapama düğmesiyle oynarken onlar eskiden boyumun ölçüldüğü kapının pervazında durdular. Şimdi, boyumun yazıldığı yerde büyük bir iş tabakası vardı. Ben de zaten büyürken yaşımı ve fiziksel özelliklerimi bir kenara bırakmıştım.

Ruhum bir anda, bu anda yaşlanmıştı çünkü.

Onlar konuşurken arkamı döndüm ve sağlam kalmış olan merdivenleri dikkatle çıkmaya başladım. Odama gidecektim. Önümdeki ışığın izlediği her adımda, teker teker anılarımı geçtim. Merdivenden seke seke inerken babamın kucağına atladım. Odamın olduğu kata geldiğimde annemin yemek için çağrısını duyar gibi oldum.

Şimdi hepsi tozlu karanlığa gömülmüştü, yanık kokuyordu.

Benim katımda çalışan görevliler beni görseler de seslerini çıkarmadılar. Odama girdiğimde yanan kapı yüzünden duvarın bir kısmının çökmüş olduğunu gördüm. Yatağımdan geriye kalan iskelet, odanın ortasına konulan yapay ışıkla aydınlatılmıştı. Kıyafetlerim, çalışma masam, ısıyla paramparça olan aynam, hepsi enkazın birer unsuruydu.

Yanan kıyafetler arasında en çok canımı yakan babamın kıyafetleriydi. Onlar da kül olup anılarıma karışmıştı. Dolan gözlerimi ağlamamak için kırpıştırdım. Başımı hafifçe çevirince yanmış kitaplığımı gördüm. Kitaplığımdaki kitaplarım yangınla birlikte artık kül olmuş kelimelerdi. Bu enkazı karıştıran görevli polis kafasını kaldırınca gördüğüm tanıdık simayla birlikte istemsizce bir adım geriledim.

"Murat Komiser!" dedim.

Beni görünce yüzü aydınlandı. Bu hâli beni ürkütmüştü.

"Sonunda," derken istemsizce kaşlarım çatıldı. "Yangın çıktığından beri buradayım. Sana ulaşmak istedim ama önüne duvar ördürmüştü. Mesaim bitti fakat sırf seni görebilmek için burada kaldım."

Gizli öge olan, bahsetmek istemediği kişi Siraç'tı. Husumet duyduğunu sesinin tınısından bile anlamak mümkündü.

"İyi değildim," dedim son olay aklıma gelirken. Bir kavgaya daha sebep olamazdım. Kaldıramazdım çıkacak bir olayı daha.

"Ben çıkayım isterseniz, siz işinizi yapın," dedim. Sesim o kadar yorgun çıkıyordu ki kendim bile tükendiğimi görür gibi oldum. Kahverengi gözleri tedirginlikle doldu. Refleks olarak bileğimi tuttuğunda bakışımı görünce eli yanmış gibi geri çekti.

"Kal, Elif!" dedi bu sefer taktik değiştirerek. "Ben de sana, Korkut abinin anısına bunu yapanları bulmaya çalışıyorum. Bildiklerin varsa işimize yarayabilir."

Ellerini çırptı ve bana tepeden bakarken bir adım yaklaştı. "Kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedim biraz daha uzaklaşırken.

"Yüksek ihtimal." Ondan uzaklaştığımı fark etse bile hissettirmedi. "Nakliyatçılardan birisi kayıp ve kaçtığı tespit edilen görüntüleri elimize geçti. Tam yakalayacakken birden ortadan kayboldu. Cerçi..." Dişlerinin arasından öfkeyle nefesini üfledi. "Daha çok birileri tarafından sepetlendi desek daha doğru olur ve sahte adaleti için önümüzdeki tek delili kendisine aldı."

Murat Komiser'in kinini hissetmemek imkânsızdı. Bu öfkesinin salt olarak Siraç'a yönelmiş olduğunu biliyordum. Başından beri farkındaydım. Bir şey söylemedim.

Ona karşı, beni zaafı olarak gören düşmanları tarafından yapılmış bir saldırıysa da durmazdı zaten.

"Bir şey söylemeyecek misin, Elif?" dediğinde kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Tam olarak ne söylememi bekliyorsunuz?" dedim. Kaşları çatıldığında sakin duruşum karşısında yaşındığını görebiliyordum. İsyanımı sessizliğimle örteli çok olmuştu. Kabullenip düzelmek için ümidim vardı ama şimdi o da yorgunluğumla uykuya gömülmüştü.

"O adamın gerçek yüzünü görmeni," dedi bu sefer açık açık konuşarak. "Öfke kusmanı, bana seni kurtarmam için gerekenleri söylemeni."

Üzerime doğru tekrar bir adım attığında bu sefer gözünün içine baka baka bir adım kaçtım.

"Anlatacak bir şey yok. Şu an konumuz da bu değil zaten."

Dişlerini birbirine bastırdığını gördüğümde öfkeden köpürdüğünü anlamamak imkânsızdı. Kaşları çatılmıştı.

"Nasıl evlendin onunla, söylesene?" dedi bu sefer çıkışırcasına. "Onun bir mafya olduğunu biliyor muydun? Karanlık işlere bulaştığını? Üstelik her gün okuldan çıktığın gibi koşturarak evine giderken bir gün evinden, okulundan, tüm hayatından hatta annenden bile mahrum edileceğini biliyor muydun? Senin gibi bu denli özgürlüğüne düşkün bir kız şimdi eline bir oyuncak tutuşturulmuş gibi yuvada çalışıyor sadece."

Eline tiksinircesine baktı. "Üstelik eline de bir yüzük takılmış, sanki seni nasıl hapsettiğini herkese duyurmak ister gibi."

Bir solukta söylediği sözlerde sitem vardı, ısrar vardı. Bu denli çıkışına karşı da şaşkındım. Üstelik haddinden fazla şey biliyordu.

"Yuvada çalıştığımı nereden biliyorsunuz?" dedim. Bir şey yansıtmamaydım çünkü kimi riske attığımı bilmeden her sözüm kör bir adımdı. Bu yüzden tek bir soru üzerinden derledim.

Murat Komiser sorduğum soruyla bocalarken elini ensesine attı ve gergin bir ifadeyle bana bakarken sıkıntıyla iç çekti. Sonra pes etti. "Ben o gün Korkut abiyi mezara koyduğumuzda bir yemin ettim."

Tereddüt ederek bana baktı. "Dimdik duran kızına, eşine sahip çıkacaktım. Her daim de fırsat buldukça seni takip ettim. Evinize gelmem uygun olmazdı ama sessizce izledim."

Sıkıntıyla tekrar ellerini birbirine çırptı. Gözlerini benden kaçırıyordu. "Zaten evinize önceden geliyordum, seni görüyordum ama hep mutfaktaydın, baban çağırsa bile çekiniyordun. Sonra seni izlerken..." Tekrar iç çekti. "Sevdim."

Gözlerim büyüdü. Tepkimi görmek için başını kaldırdı ama şaşkınlığımı görünce daha da cesaretlendi. "*Yaşı küçük Murat,* dedim kendime. *Daha lisede okuyor, Korkut abinin emaneti,* dedim ama gönlüme dinletemedim."

Karşımda mahcup bir hâle bürünürken asla böyle bir cevap beklemediğim için gittikçe geri çekiliyordum.

Ben bu itirafı hiçbir yere koyamazdım çünkü. O ise sanki anlattıkça ben ikna olacakmışım gibi konuşmaya devam etti:

"Duruşun, güler yüzlülüğün, merhametin o duru güzelliğinle birleşince çaresiz kaldım. Sonunda kendimi ikna ettim. O emanete evlenerek de sahip çıkacağımı biliyordum. Nitekim annenin de bu durumdan haberi vardı." Donup kalmıştım.

Annemin bile bu durumdan haberi vardı ve bana hiçbir şey söylememişti. Annem bana daha neyi söylememişti? Neden benden bu kadar şey saklamıştı?

"Söyledim ona," diye devam etti Murat Komiser. "Yaşın küçük olduğu için kabul etmeyeceğini söyledi ama sert de çıkmadı çünkü babanın beni sevdiğini, tüm ailemi tanıdığını biliyordu. Ben de ikinci kez mezarını ziyaret ettim. Seninle zamanı geldiğinde evleneceğime dair yemin ettim."

Bana bakarken tepki vermemi beklediğini fark ettim. Şaşkınlıktan kurtulmaya çalışırken Siraç'ın sert çıkışları anlam kazandı.

Üstelik şimdi her şey daha da risk altındaydı.

Kollarımı gövdeme sardım. "Babam sizi sevdiğine göre gerçekten iyi biri olmalısınız," dedim. Babamı anınca bile gözlerim doldu ama karşımdaki adam beni yanlış anlamıştı.

Ümitlenir gibi oldu.

"Ama ben sizi hiç tanımadım. Tanısaydım da bir abi olarak görürdüm." O ümitleri iki cümleyle yıktım. "Gerçi bu açıklamaların hepsi boş! Evli bir kadın olarak itirafınızı hoş karşılayamam," dedim ciddi olmasını umduğum bir sesle.

Daha fazla muhatap olmak istemiyordum. Bu yüzden odadan çıkmak için harekete geçtiğimde önüme geçti.

Bir kez daha durmak zorunda kaldım. Baştaki ümidi tamamen kaybolmuştu Murat Komiser'in.

Yüzünde acı bir tebessüm yavaşça şekil kazanırken, "Ben yeminlerimi tutarım, Elif. Evlenmesek de Korkut abinin emanetine sahip çıkarım," dedi. Beni ikna etmek, onun için hayati bir meseleydi sanki ama bu beni daha fazla ürkütüyordu. Reddetmiştim, ısrarı onun zararınaydı. "Daha önce sende de görmüştüm seni ama Korkut abinin cenazesinde tam olarak yüzünü gördüğümden beri bu hâldeyim."

Çaresiz bir şekilde baktı. Bir ümit sevgi dilendi, bunun bana hissettirdiği ise yalnızca acımın üstüne düşen bir hissizlikti. O da bunu gördü. "Bu itirafı da mesaimin bitimine sakladım çünkü karşında Murat Komiser olarak değil, Murat olarak var olmak istiyorum."

Bir cevap bekledi son kez. O cevabı da vermedim ona. "Kendime engel olamıyorum ama sevgime set çeker, Korkut abiye duyduğum saygıya ihanet etmem. Sadece yeminimi tutarım."

Ayak seslerini duyduğumda gözlerimi sımsıkı kapattım. Nitekim felaketin adımları hep önceden duyulurdu.

"Bak, mesain de bitmiş, komiser. Normalde devlet memuruna vurmak bize yakışmaz." Hızlı hızlı adımlarla yaklaştı. "Ama madem görevde değilsin, o zaman tutamadığın yeminin kefaretini de ödersin!"

O hızlı adımlar hedefine, Murat Komiser'e ulaştı. Ona kafa attığında ağzımdan çıkan küçük çığlık, felaketin küçük surasıydı sanki. Murat komiser yere düştüğünde büyük bir gürültü koptu, sadece iskeleti kalan yatak, Murat Komiser üstüne düşünce ikiye ayrılmıştı.

"Ulan piç!" Siraç ona doğru eğildi. "Seni her sözünle reddetti!" Murat Komiser de karşılık verince sanki dumanın tozu kalktı. Herkes üst kata gelmeye başladı.

Siraç nefes almadan üst üste yumruklarını yüzüne atıyordu. "Sana evli olduğunu söyledi!" Ben ise donmuş bir şekilde onları izliyordum. Araya girmeye cesaretim yoktu. "Seni nişanda da uyardım üstelik. Bu üç oldu, üç!"

Yerdeyken yumruklarından kurtulmaya çalışan Murat Komiser'in yüzüne tekrar kafa attı. Murat Komiser'in kafası yere çarptığında çıkan çatlama sesi gürültülerin arasına karıştı. "Kalbini sökeceğim. Ona izin vermediği hâlde dokunan gözlerini oyacağım senin, orospu çocuğu!"

Murat Komiser kendini savunmaya fırsat bile bulamıyordu. Siraç o kadar hızlı yumruk atıyordu ki sadece ellerinin altındaki yüzün parçalanışını

dehşete bulanmış bir ifadeyle izledim. Bir ara nefes alabilen adamın, "Pes etmeyeceğim!" dediğini duydum.

Yüzümü buruşturduğumda Siraç'ın tek eliyle çenesini tuttuğunu gördüm. Çenesi parmaklarının arasında çatlarken duyduğum sesle çığlık attım.

Kırmıştı, çenesini kırmıştı!

"Pesini de tizini de sikerim senin!"

Murat Komiser acıyla bağırdı. Ben, "Dur Siraç!" diye bağırdım ama duymuyordu, kendini kaybetmişti. Ayıramıyordum, bacaklarım titriyordu. Gittikçe köşeye doğru çekilirken içeriye korumalar ve polisler doluştu.

Korumaların başında Demir'i gördüğümde bana baktı.

Köşeye sinmiş hâlimi görünce kafasını hafifçe salladı. "Sakin ol!" diyerek bana yaklaştığında ağladığımın farkında değildim. Sığındığım duvar çökmek üzereydi ve zangır zangır titriyordum. Sanki bendim yeryüzünü sallayan ve bu enkaza sebep olan.

Demir kavgayı ayırmaya gitmeden önce yüzünü buruşturdu. Yine arada kendisinin de nasipleneceğini düşünüyor olmalıydı. Nitekim Siraç'a polisler müdahale etmeden önce omzundan tutup çekmeye çalıştı ama Siraç onun kuvvetinden etkilenmedi bile.

"Siraç!" dedi. "Şimdi hiç sırası değil oğlum, bırak!"

Arkasında duran Eren Komiser onun kolunu tuttuğunda tekrar gözlerim büyüdü. Kavga büyüyecekti. Eren Komiser'in kızgın bakışlarını gören Demir'in sırıtmasını beklemiyordum. Tımarhaneye düşmüştüm sanki.

Aydınlanan odada ondan fazla kişi vardı. Kapının yanında duran korumalar tetikte bekliyordu. "Hayırdır?" dedi Demir alayla. Eren Komiser ise kızgındı. Hıncını çıkarırcasına Demir'in kolunu itti.

"Alayınızı demir parmakların arasına tıktıracağım. Devletin memuruna saldırmakla yaş tahtaya bastınız. Çekil şimdi!" dedi. Belindeki minik askıdan kelepçeyi çıkardığında Demir'in gülümsemesi genişledi.

Demir, "Karısına sarkıntılık ederken susacak mıydı bir de?" dediğinde Siraç, Murat Komiser'in bedenini bir kum torbası gibi kaldırdı. Duyduğu tek cümlenin bu olması Demir'i güldürmüştü.

Ortalık daha da karışacaktı, belliydi.

Nergis elimi tuttu. "Haydi, gidelim buradan. Ortalık uzun süre yatışmaz," dedi. Onun beni kaldırmasına izin verdim. Gördüklerimden dolayı dilim tutulmuştu. Elinin altında kırılan kemiklerin sesi kulağımda büyüyordu sanki.

"Öldürdü mü?" dedim tutuk tutuk. Nergis gözlerimin içine baktı. O kadar rahattı ki. Korktuğumu görünce sımsıkı sarıldı. "Zannetmiyorum," dedikten sonra arkasına baktı.

"Ooo, yüzünde fena hasar var," derken keyifliydi. "Kesin çene gitmiştir."

"Nergis, şakanın sırası değil," dediğimde birden ciddileşti. Hâlimin farkına vardı çünkü. Her şey üst üste gelmişti ve artık kaldıramıyordum. Beni odadan çıkarmadan önce kollarını omzuma sardı.

Tam kapıdan çıkmadan önce küllerin arasında parlayan bir şey dikkatimi çekti. Nergis durduğumu görünce bunun sebebinin, arkasından ona seslenen koruma olduğunu sandı. Ben ise eğilip yerdeki gümüş parçayı alıp üstündeki külü silkeledim.

Sanki özel bir kristal gibiydi ki büzüşmüş hâliyle bana eskiden taktığım kolyemi hatırlattı ama sonra başka bir şey olduğunu anladım.

Avucumu dolduran yuvarlak parça bir şeyi gizliyordu sanki. Ateş geçirmez gümüş bir kapsül gibiydi. Üstündeki V işareti küllerle birlikte silikleşmişti. Ateşle bilenmiş olmalıydı.

Riskli bir hareketti ama kendimde değildim. Bu yüzden hâlâ üstümde taşıdığım Siraç'ın ceketinin cebine koydum.

Nergis beni sorgulamadı.

Arkama bakmadan odadan çıkarken bağırış sesleri gittikçe yükseliyordu. Eskiden yorgunlukla, mutlulukla takip ettiğim odama giden koridoru koşarak geçen polislere boş gözlerle bakıyordum.

Yanıma gelen Nergis'le birlikte dışarı çıktık.

Günün ilk ışıklarıyla bir harabeye dönüşen yuvama son kez baktım. Önünde durup yanan geçmişimi son kez izledim. Gözümden damlalar teker teker düşerken, "Canı sağ olsun. Herkesin canı sağ olsun," dedim.

Gözyaşlarımı yüzümden sildim. İçeriye akın eden polislerden sıyrılıp arkamı döndüm ve arabaya doğru yürümeye başladım. Arabaya bindiğimde öne oturan Nergis bana döndü.

Siraç için endişelenmem gerekiyordu aslında ama ona kızgındım. Ben bu hâldeyken derdi Murat Komiser olmamalıydı. Bu yüzden daha fazla burada durmak istemedim. Aklımda tek bir yer vardı şu an.

"Şehitliğe gidebilir miyiz?" dedim. Bir an tereddüt etti bana bakarken. "Bir dakika," dedi ve kısa bir telefon konuşması yaptı. Muhtemelen Umut'la konuşacaktı çünkü diğer herkes yanan evimin içerisindeydi.

Çökme riski yoktu evin, aksi takdirde bu olay yüzünden böyle bir felakette karşılaşabilirdik.

Kısa bir görüşme yaptı ama kiminle konuştuğunu anlamadım. Bu konuşmanın sonucunda, "Gidelim," dedi sadece. Ben de cebimdeki ateş koruyucu ambalaja sarılmış parçayı aldım.

Nergis elimdekini görünce, "O ne?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim. Üstündeki ambalajı, içindekinin ne olduğunu bilmeden parçalarken dikkat ediyordum. Demek ki ben alırken dikkat etmemişti çünkü şimdi dikkatli bir şekilde bakıyordu.

"Riskli olabilir, Elif. O normal bir kapsül değil. Bana ver!" dedi.

İtiraz edemeyecek kadar yorgundum. Hemen uzattım bu yüzden.

O ise öndeki korumadan arabanın torpidosunda olan bir şeyi istedi. Ona uzatılan özel paketten bir çeşit eldiven ve maske çıkardı.

Bir çiftini bana verdi, diğerini ise kendi aldı. Öndeki korumalar dışarı çıktı. "Elif, sen de dışarı çıksan iyi olur aslında," dese de kıpırdayacak hâlim yoktu.

Bu yüzden dümdüz baktım ona. Pes etti. Önce gümüş kapsülü açtı. Rulo şeklinde sarılmış kuşe kâğıt yavaş yavaş ortaya çıktı. Bir başka yuvarlak kapsülün içine konulmuştu. Rulo hâline getirmek için bir lastik kullanılmıştı. Dikkatli bakmak için eğildiğimde üstündeki *Mickey Mouse* figürünü gördüm.

Bu, küçüklüğümden beri kullandığım tokamdı. Babamla gittiğimiz bir tatilde tokam kopunca ilk gittiğimiz alışveriş merkezinden beraber beğenerek almıştık. Çok eskiyince kopmasından korktuğum için anı kutuma saklamıştım.

Bir ulak olarak kullanıldığını görünce ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Canımı daha fazla yakmalarına izin vermeyecektim. Zaten hepsi kül olmuştu.

Kapsülü açıp kâğıdı lastikten kurtarırken Nergis dikkatli bir şekilde bana baktı. "Bana ver," dedim. Anladı benim olduğunu, itiraz etmedi.

Lastiği bileğime taktıktan sonra kuşe kâğıdın kıvrılmış köşelerini açtı ve birlikte İngilizce kelimelere baktık.

"*Senin güneşin de kafeste.*"

Altında ise Rusça bir cümle daha yazıyordu.

"Ben bunu Siraç Bey'e teslim ederim," dedi. Benim ise ilgim tamamen dağılmıştı. Beklemediğim bir şey değildi. Şaşırdığım bir şey değildi. Kurban gibi hissetmiyordum artık ama ağırıma gidiyordu. Onu ıskaladıkları için beni vurmalarından yorulmuştum.

Mezarlığın kapısına geldiğimizde önce Nergis indi. Etrafı kontrol ettikten sonra kapımı açtı ve benimle birlikte bir düzine koruma da aşağı indi. Bekçinin şaşkın bakışları eşliğinde şehitliğe girdik.

Ezberlediğim yolları mezar taşlarına bakmadan geçerken ayağımın altındaki taşların toprağa daha çok gömüldüğünü hissediyordum sadece. Zaman geçiyordu, sevdiklerini kaybedenlerin korkmadan adımladığı yollar eskiyordu.

Önünde durduğum mezarın üstünde karanfiller vardı. Onlar eskimemişti ama. Solmamışlardı daha. Annemin kısa bir zaman önce buraya geldiğini anladığımda buruk bir tebessümle mezara baktım.

O hep babama karanfil bırakırdı. O hep babamı ilk günkü gibi severdi.

Nergis yanıma erkek korumalardan sonra gelmişti. Bekçiden aldığı örtüyü başına güzelce dolamış, güvenli bir mesafede durmuştu. Mezara yaklaşıkça sabahın esintisi eteklerimi savuruyordu.

"Selamünaleyküm," dedim. Mezar taşına elimi koyduğumda buz gibi olan mermerin soğukluğu, benim hiç tükenmeyen yasımla toz tutmuştu. "Ben geldim, babacığım."

Mezarın kenarını kaplayan soğuk mermer taşına oturdum. "Gelirsem sana yalvaracağımı bildiğimden aylardır kaçıyordum senden. Özür dilerim kendimi özlettiğim için."

İnsan en çok mezar taşını sevince anlıyordu babasının göğsünde atan, onu sımsıcak yapan kalbinin değerini. "Çünkü yalvarsaydım seni üzecektim. Diyecektim ki..." İç çektim. "Baba!" Çenem titredi. Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Baba, çok özledim." Hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım ve alnımı soğuk mezar taşına yasladım.

"Baba, çok özledim sana sarılmayı. Sana sarılınca korkmamayı. Yaralarımı saracağını bilerek yara almayı. Ama en çok da sesini duymayı." Diğer elim soğuk toprağı severken sessiz sessiz iç çektim. Gözyaşı döktüm başucunda. "Çok korktuğumu, mütemadiyen savrulduğumu söyleyecektim sana. Düştüğüm yerden kalkıp kendimi yürümek için zorladığımı."

Gözlerimi yavaşça açtım. Kirpiklerime hüznüm takılmıştı, göremedim önümü.

"Şu mezar kollarını açsa..." Avucumu, toprağın üstünde dolaştırdım. "Dese ki gir içeri, babana sarılacaksın. Kaçmam, baba!" Mezar taşındaki isimine baktım. "Girerim o mezara. Kucağında uyurum."

Bir sabah ayazında, hasretinin ateşinde titrerken ben yine onun mezar taşına sarıldım. "Çünkü çok yoruldum, baba." Sesim rüzgârla birlikte yok oldu. "Çok yoruldum." Kafamı yavaşça kaldırıp mezar taşını sevdim. Bu mezarda gördüğüm kargayı hatırladım sonra.

"Çok şey yaşadım sen yokken. Duysan kızarsın aslında ama her şey annemin, senin yerine söz vermesiyle başladı."

Sonra anlatmaya başladım her şeyi. Nasıl kaçtığımı, nasıl yakalandığımı ve en sonunda nasıl pes ettiğimi ve yangını. En çok da yangını.

Bu yangını başlatanı.

Toprağa bulanmış ellerimi umursamadan yüzümü sildim. Güçlenmek istedim ama beceremedim, boynum daha da büküldü. "O ateş, onu sevmeyenler daha büyük ateş, baba."

Dişlerimi birbirine bastırdım ve omzumu mezar taşına yasladım sanki başımı omzuna yaslıyormuş gibi. "Bu yüzden evimizi yaktılar. Çok ağladım ben evimiz yanınca."

Küçük bir çocuk gibi zayıflığımı itiraf ettim. Bir çocuk gibi yakındım ona.

"Kokun gitti, eşyaların gitti. Anılarımızın olduğu duvarları siyaha boyadılar. Sanki renklerini elimden aldılar. Benim dünyamda bir tek siyah kaldı." İyice aydınlanmış gökyüzüne baktım. "Bir de lacivert." Gözlerimi tekrar mezar taşına değdirdim. "Bir de kopkoyu bir lacivert."

İç çektim. Sanki yüreğim de yas rengine bürünmüştü. "Biliyor musun, onun kollarına sığınınca beni yakmıyor ama ondan bir adım uzaklaşsam karabasanlar sarıyor dört bir yanımı. Bir adım daha yaklaştığımda ise göğüs kafesi onun buradan..." Elime aldığım ölü toprağı avucumda sıktım. "Doğduğunu..." Toprağı elimden yavaşça boşalttım. "Buradan ölmek istediğini hatırlatıyor."

Yavaşça gülümsedim. Tebessümün en acısı buruk olandı. "Ve ben birini daha senin kadar çok sevip bu toprağa göz göre göre teslim edemem." Tekrar çenem titrediğinde gözlerimi toprağına sabitledim. "Ama artık gidemem de."

Tekrar ağlamaya başladım. Dudaklarım kıpırdadı ama o duydu çünkü yüreğim hep haykırıyordu. "Çünkü ben ona sevdalandım." Dudaklarımı ısırdım yıkılmamak için. "Ve sevda ateşe bile bile yürümekmiş, anladım."

Çok âciz hissediyordum kendimi. "Ben aptalım galiba," dedim ona. "Biliyorum, böyle dediğime kızarsın sen ama nasıl olduğunu anlamadan kendimi ona kapılmış buldum. Rüyalarımda ise sürekli mezarını görüp durdum. Mezarına bir karga sürekli tohum ekiyordu."

Sanki gerçekten tekrar o kargayı görecekmişim gibi mezarın etrafına baktım ama gördüğüm tek şey arkası dönük korumalardı.

"Bir de yılanlar vardı." Gözümün önünde canlanan Siraç ve düşmanlarıydı.

Toprağını seve seve babamla dertleşmeye devam ettim. "Baba, ben ne yapacağım?" dedim. "Ne yapacağım?"

Bana cevap vermedi ama hissettim. Kızmadı da. Kızsaydı bunu da hissederdim hatta öyle bir şey oldu ki sanki Allah'ın izniyle yine onu hisseder gibi oldum.

İçim huzurla doldu bu yüzden. "Tutmaz bu sözünü, değil mi?" dedim. "Kaçmaz." Sesim sona doğru bir fısıltıya döndü. "Ölmez, böylece ben de bir daha yanmam."

O da bana bunun sözünü veremezdi ama yine de teselli buldum. Belki de kendime boş bir teselli arıyordum.

Yine de kısa bir süre sonra kalkarken yangının acısı bir nebze olsun geçmişti.

"Teşekkür ederim, babam!" dedim. Ona sarılır gibi tekrar mezar taşına sarıldım. Sonra istemeye istemeye kalktım mezarın kenarından. Öylece ayakta durdum.

Veda etmek çok zordu.

Elimi kalbimin üstüne koydum. "Allah'a emanetim." Kalbime koyduğum elimi mezar taşının köşesine değdirdim. "Allah'a emanetsin, babam. Selamünaleyküm."

Arkamı döndüğümde uzakta duran Nergis'i gördüm. Ağlamıştı. Muhtemelen yıkılışımı görmüştü. Toparlanamayışımı, savruluşumu. Acımasız görünen o kadın karşımda yıkılmıştı sanki.

Acıların, acımasızlığı olmazdı çünkü. Onlar sadece hissedilirdi. Yakar ve çaresizleştirirdi.

Tıpkı benim gibi. Tıpkı kül olan geçmişim gibi.

Rüyamda yine babamın mezarındaydım. Bu sefer ne karga vardı ne de yılan. Yandığı için ağladığım uçurtmamı gördüm babamın mezarının üstünde.

Birlikte kestiğimiz çıtaları bile aynıydı. Bir tek rengi farklıydı, beyazdı. Sanki biri beyaza boyamıştı. Uçurtmayı elime aldığımda rüyamda da ağlamaya başladım.

"Baba," dedim sanki beni duyuyormuş gibi. "Sen çok mu seviyorsun Sirac'ı?"

Uçurtmaya bakarken kurduğum tek cümle buydu. Sonra gözlerimi açtım. Dehşet içinde, korku içinde ama en çok rüyanın ve gerçek hayatın gerçekleriyle.

Akşama kadar ruh gibi dolanmıştım evde. Kimse gelmemişti. İyi ki gelmemişlerdi çünkü gelselerdi karşılarına güçlü olarak çıkmam gerekecekti ama benim ona bile gücüm, kuvvetim yoktu. Namazlarımı kılarken sanki

bacaklarım titriyormuş gibi hissediyordum. Her rekâtta ağlayasım geliyordu ki birkaç defa da kendimi tutamamıştım ama asıl uyurken zorlanmıştım.

Kendi odamda yatmak istemiştim ama olmamıştı. Siraç'a kızgın mıydım, bilmiyordum ama onun odasından ayrılmak istemiştim.

Bedenim ise tam tersi fikirdeydi. Sadece onun odasında yattığımda uyuyabilmiştim. Şimdi uyandığımda onun yatağında olduğumu fark ettim. Gözümü açtığımda ilk gördüğüm eliydi, uyurken elini sımsıkı tutmuştum. Başımı kaldırdığımda endişeli yüzünü gördüm.

Muhtemelen uykumda da ağlıyordum.

"Bir damla daha gözyaşı dökersen önüne küllerini dökeceğim!" dedi, yüzündeki öfke bana değildi ama yine de canımı yaktı.

"Tesellinin de böylesi," dedim ağlamaktan artık tarazlanmış olan sesimle. Sonra ona baktım ve yine ağlamaya başladım. Murat Komiser olayından nasıl kurtulduğunu ya da o notu alıp almadığını bilmiyordum ama buradaydı. Yanımdaydı ve bu benim yıkılmam için yeterliydi.

Yüzümü eline gömdüm, sanki gerçekten fiziksel bir acı çekiyordum. "Gün Işığı!" Elleri saçlarımı okşadı. Çenemi kavradı, yüzümü kendine çevirmeye çalıştı ama nafile bir çabaydı, kendimi durduramıyordum.

Sonra sadece elini tutmak yetmedi. Normalde asla yapmayacağım bir şeyi yaptım. Birden harekete geçip boynuna atıldım. O da belimden tutup beni kucağına oturttu.

"Yapma böyle," dedi bana sımsıkı sarılırken. Sesindeki öfkenin yanına çaresizlik eklenmişti ama ona yanacağımı bile bile öyle sığındım ki kıyamadı bana. Ben onu sıkı sıkı tutup kendime çekmeye çalıştıkça döküldü öfkesinin tüm duvarları. Saçlarımı okşadı.

"Bebeğim," dedi usulca. Bir bebek gibi sevdi beni. Saçlarımı öptü, çocuk gibiydim bu anlarda. Babam da beni böyle severdi. Babam da beni böyle öperdi. Sığındığım bu anda dilendiğim sevgi, eskiye dairdi. "Benim, benim güzelim!"

Biraz sakinleştiğimde, "Önünde diz çökecekler!" dedi yine bir yemin gibi ama o an intikam asla umurumda değildi.

Başımı boynundan kaldırdım, gömleği sırılsıklam olmuştu. Yüzüne bakmadan yaşadıklarımı anlattım. "Bugün babamın mezarına gittim," dediğimde zaten sert olan vücudu biraz daha kasıldı. "Seni anlattım ona." Ensesindeki saçları usulca okşadım. "Bence seni tanısaydı önce pataklardı ama severdi de."

Boğazımdan boğuk bir kıkırtı kaçtı, bu gülüşüm de ağlamaya yakındı. Başımı birden geri çekip ona baktım.

"Siraç," dedim çaresizce. Elleri yüzümü kavradı. Yanaklarım sırılsıklamdı. "Bana bir söz vermene ihtiyacım var. Eğer bu sözü veremeyeceksen de bana baştan söyle çünkü ben kaldıramam bunu."

Bu konuyu açarken bile çaresizdim çünkü o gittiği günden beri hatta evlendiğimiz günden beri aklımdan çıkmıyordu. Ne soracağımı anlamış gibi baktı bana.

Belki de kaçacaktı bu andan sonra. Öyle hissettim ama kırılmak üzereydim. Bu andan sonra eğer böyle bir şey yaparsa ömür boyu, daha doğrusu onun ömrü boyunca ondan kaçardım.

Yine de yapmadı. Karşımda nasıl bir savaş verdiğini bilmiyordum ama yapmadı. "Bana ne istediğini söyle," derken sesi sertti.

O şefkati kaybetmişti.

Pes etmedim. "Senin şirketteki odana geldiğimde bana bir yemin etmiştin," dedim. Diğer cümleyi zorlukla söyledim. "Öleceğini söylemiştin."

Sedi bir şekilde yutkunurken sanki idam sehpasına götürülüyor gibiydim. "O söz hâlâ geçerli mi?"

Derin bir sessizlik oldu. Bu sessizlik içerisinde kum taneleri aktı, zaman geçmişe kaydı ama o karşımda ilk defa kendinden emin değildi.

"Olmasın mı?"

Bir soru cümlesi, bir cevap değil. Net bir cevap değildi. Net bir bakış değildi ve bu beni yıktı. Çenem titredi karşısında, kalbim gerçekten yanıyormuş gibi nefes alamadım bir an.

Karşısında yıkıldığımı görünce sanki bir düğme kapanmış gibi değişti yüz ifadesi. Çenemi tuttu, kıyamıyormuşçasına baktı bana. "O dudağını bükme öyle," dedi sanki bütün iradesi bir dudak büküşümle kırılıyormuş gibi.

Böyle söyleyince daha çok ağlayasım geldi.

"Cevap vermedin ama," dedim yine de çıkışırcasına ve büyük bir sitemle. "Aylarca mücadele ettim sana karşı. Şimdi tam seni yüreğime kabul etmişken aklımdan çıkmıyor o sözün."

Yine cevap vermediğinde bütün çaresizliğimle durdum karşısında. "Ben yapamam," dedim. "Her ne planlıyorsan, bu bizi mutsuz sona götürecekse baştan beni bırak!" Başımı sağa sola sallarken titriyordum karşısında. "Ben kaldıramam bunu."

Bunu söylemek tam bu anda bir sınırdı. Ya her şey başlamadan bitecek ya da devam edecekti çünkü yapamazdım. O da bunun farkındaydı. Gözyaşlarımı izledi usulca. Başparmaklarıyla sildi. Yüzünde tekrar o gaddarlığı görürüm diye çok korktum ama kazanan şefkatiydi.

"Geç kalmadın mı, Gün Işığı?" dedi, bunu söylerken sesinde beliren şefkat daha da yıktı beni. Ben bu adama nasıl bu kadar çabuk tutulmuştum?

"Kaldım, zaten sorun da bu," dedim. Bu bir sevdanın itirafıydı. Karşısında tüm gardımı indirdiğimi gördü. Beni yaraladığı hâlde kalbimi gösterdim ona.

"Yalvarırım..." dedim ona tüm gururumu bir kenara bırakarak. *Yalvarırım, kalbimi kırma.* O da karşısında en hassas hâlimle durduğumun farkındaydı. O kadar korkuyordum ki kaçmasından, midem bulanıyordu sanki. Yüzümde dolandı usulca gözleri. Belki o da bir savaş veriyordu içinde. Kocaman bir geçmiş vardı onun da *ölmek istemesinin* ardında.

Bilmeden o geçmişe savaş açtım ben. Çenemdeki başparmağı dudağımı sevdi bu sefer. Ben ise karşısında ağlıyordum. "Titremesin şu dudağın," dedi. Cevap vermedikçe daha çok ağlıyordum, farkında değildi. "Bir cevap ver bana!" dedim bu yüzden sonunda isyan ederek.

Pes etmek üzereydim. O da anladı bunu. Korkuydu belki ona bu cümleleri kurduran ama sonunda bana istediğim cümleleri verdi.

"Sen bana git demedikçe gitmeyeceğim," dedi alnını alnıma yaslarken. "Sen beni itmedikçe hep burada, baş ucunda bekleyeceğim."

Bir yemin gibi söyledi bunu.

Başımı geri çekip korkarak sözünü sordum. "Söz mü?"

Tüm kalbimi inandırırcasına baktı bana. "Söz, Gün Işığı!" dedi.

Tam o anda yüreğimin yangını söndü, acısı dindi sanki. Belki bu sözler sonradan canımı yakacaktı ama o an tüm kalbimle inandım ona. Yüreğimin önündeki son duvar düştü, son direnç yıkıldı ve ben ona bunca ay sonra ilk defa tamamen teslim oldum.

Sıkı sıkı sarıldım. Son kez ağladım, kızıyordu aslında bana ama tutamıyordum. Sanki aylardır kendimi tutmamın acısı çıkıyordu.

Ağlarken uyuyakalmışım.

Bir telefon sesiyle uyandığımda ise ilk gördüğüm o oldu. Yine uyumamıştı. Yine beni izlemişti. Telefonuma kaşlarını çatarak bakıyordu. Muhtemelen arayan kimse mesaj yazmak için şifremi giriyordu. "Sen şifremi nereden biliyorsun?" dedim. Sesim ağlamaktan kısılmıştı.

Başını kaldırıp baktı bana. Yorgundu, belliydi. Bana *sence* dercesine bir bakış attı ama aynı zamanda durumumu da değerlendiriyordu.

Tabii öyle bakardı. Adamın güvenlik şirketi vardı.

Üstünü değiştirmişti çünkü gömleğini gözyaşlarımla yıkamıştım resmen. Bu yüzden utandım, o ise sadece tepkilerime bakıyordu. Telefonu bana doğru uzattı. "Eylül yine arıyor," dedi. Dünkü olay yüzünden mi aradığını merak ettim. Hiç konuşasım yoktu aslında ama açtım.

Eylül daha selam sabah vermeden, "Elif, sen neredesin, güzelim?" dedi. "İnsan yuva için kendisinin ayarladığı pikniğe neden katılmaz?"

Şaşkınlıkla Siraç'a boş boş bakarken elimi alnıma vurdum. "Ben onu unuttum," dedim kendime sitem ederek.

Hem de tamamen unutmuştum.

20
KRAL PAYI

Yaklaşık iki haftadır hazırlığını yaptığım pikniği resmen unutmuştum. Yangın zaten benim için büyük bir yıkımdı ama pikniği de es geçemezdim çünkü çocuklar çok heveslenmişti.

Levent Bey'in sponsorluğunda her sene yapılan bir etkinlikti bu. Özel bir park, o gün sadece bizim çocuklara tahsis ediliyordu ki korunmaları en yüksek seviyedeydi. Sırf onlar için özel güvenlik kulübeleri kurulmuştu.

Parkın Levent Bey'e ait olduğu söylenmişti. Artık bu adamın zenginlik seviyesine şaşırmıyordum. Normalde onun adı anılınca bu işi bırakmam gerekiyordu ama yuva da ona aitti. Üstelik bu meseleyi açan ben değil, Hüsna ablaydı. Zamanı geldiğini söylemişti, çocuklar için de kutsal bir gün gibiydi.

Su kenarındaki bu parka bayılıyorlardı.

Eylül de o gün mutlaka bu pikniğe katıldığını çünkü çok eğlenceli olduğunu söylemişti. Zaten planlama yaparken bana yardım edenlerden biriydi.

Yurt dışındayken Siraç'a bu piknik meselesini sordurmuştum. İlginç bir şekilde *hayır* diyerek kestirip atmamıştı ve bu tavrı şaşırtıcıydı. Levent Bey'in korumalarından birkaçını hâlâ yuvada görüyordum ama Siraç'ın korumaları çoğunluktaydı artık. Bu piknik günü ise tamamen Levent Bey'in koruma şefinin koordinasyonu doğrultusunda gerçekleşecekti.

Eylül'ün anlattığına göre araları fena hâlde bozuktu ama yine de birbirlerinin çevresinde olmaya devam ediyorlardı. Yola çıkmadan önce Nergis'ten aldığım istihbarata göre Murat Komiser ile yaşanan kavgadan dolayı Levent Bey de karakola gitmişti.

Siraç'ın geç gelmesinin sebebi tamamen buydu. Bu istihbaratı veren Nergis, "Bir ara senin bile ifaden istenmiş ama patronu delirtmiş bu. Asla kabul etmemiş," dedi.

Murat Komiser yüzünden adamın karakola garezi oluşmuştu. Çok şükür ki adama ciddi hasar verse de öldürücü bir şey yapmamıştı. Nergis haklıydı, yumruğunda gerçekten kırık vardı ama onun haricinde ucuz kurtulmuştu.

Notun ona ulaştığını da öğrenmiştim ama bunun hakkında konuşmamıştık. Ne olduğunu bilmiyordum. Ne olacağından da emin değildim.

Bütün bu olayın, yıkımın sonrasında pikniğe gitmek garip geliyordu ama sırf Ali'm için katlanacaktım.

Üstelik Siraç, "Ben de geleceğim," dediğinde dünyalar benim olmuştu. Onunla ilk normal etkinliğimiz bu olabilirdi. Yuvanın önüne gittiğimizde ise başta Eylül olmak üzere Yağmur, Zeynep, Demir ve hatta Doktor Selçuk da oradaydı.

Bizim kızları da çağırdığımı unutmuştum. Onlar ise unutmamış, üstelik yangını da öğrenmişlerdi. Çok üzgün gözüküyorlardı. Ben de üzgündüm ama böyle bir günde konuşmak istemedik. Soru soracak olsalar bile bu hâlimi gördüklerinde vazgeçtiler.

Üstelik Siraç da hâlâ gergin gözüküyordu. Levent Bey'in koruma şefini -daha önce tanışmıştık, gerçekten iyi bir insandı- bir köşeye çekip tehdit eder gibi konuştuğunu görünce kimse ona yaklaşmadı.

Bir tek benimle arabaya binince değişti ki o da benim için iyi değildi. Bana böyle bakmaya devam ederse kendimi dünyanın en güzeli, en kıymetlisi gibi hissederdim.

Ben pikniğe uygun olarak eski tarz bir kot tulum; içine de tarzını çok beğendiğim, bilekleri büzgülü beyaz bir gömlek giymiştim.

Başımda da kot tulumumdan bir ton koyu şalım vardı. Siraç ise gri-mavi tonlarında polo yaka, kısa kollu bir tişört -o kalın kollarını nasıl güzel sardığını es geçecektim- altına ise tabii ki siyah pantolon giymişti.

Bugün normal bir çift gibiydik. Bugün normal bir aile gibiydik ki bizden daha çok Eylül'ün arabasındaki kızlar ile *Bugatti*'nin içerisindeki Demir ve Selçuk eğlendiler. Demir ve Eylül birbirlerine son ses şarkılarla gönderme yapıyorlardı. Sanırım araları limoniydi, bu yüzdendi bu atışma.

Yine de Siraç bu güvenlik ihlaline karşı oldukça sinirliydi. Biz de o gergin ve kurallı çifttik. Nitekim piknik yerine vardığımızda Demir'i görünce, "Zevzek herif!" diyerek onu azarlamayı da ihmal etmedi.

Demir ise tabii ki ona sırıttı. Siraç ona ters bakmaya devam ederken minibüsten inen Hüsna ablayı görünce Siraç'ın elini bırakıp ona doğru ilerledim. Siraç da ona yaklaşan Umut ve Selçuk'la konuşacaktı muhtemelen.

Hüsna abla arkasından düz sıra hâlinde inen çocukları görevlilerle birlikte hizaya sokuyordu. Ellerindeki şapkaları görünce gülümsedim. Pikniği planlarken Eylül'le birlikte seçmiştik bu şapkaları. Rengârenklerdi. Sedef'in sesini duydum çocukların arasında. "Hüsna anne, mor! Mor rengini istiyorum!" derken o kadar heyecanlandı ki Ahmet'e yanlışlıkla dirseğini geçirdi. Yanında Ali'm de vardı.

benim gibi bir kot tulum giymişti bugün.

Ahmet, "Yavaş olsana, kızım! Bir sürü renk var, seç birini işte. Bana beyaz bezkın ama o renk beni terletmiyor," dedi. Koyu renklerin ısı çektiğini daha bilmeyen Ahmet, kendince mantık yürütmüştü.

Ben onlara bakıp gülümserken onlar da beni fark ettiler. Kızlar sevinçle cıvıldarken Ali, beni gördüğü anda sırayı bozdu ve klasik sarılmamızı gerçekleştirmek üzere bana doğru koştu. Eğildim ve bana ulaştığı anda kucağına aldım. Ali başını boynuma gömdüğünde Ahmet de gülümsüyordu. "Yengesini görünce bizi bıraktı velet," dedi. Yine boyundan büyük konuşurken bir yandan da bize bakıp sırıtıyordu.

Sonra arkama baktı. Ne gördüyse hoşuna gitmemiş olacak ki, "Gelmiş yine la..." Göz göze geldik. Kimi kastettiğini anlayınca kaşlarımı çattım. Bana fark edince lafını çevirdi. "Kocası," diye tamamladı cümlesini.

"Nasılsın, Ahmet? Ablacığım! İyi misin?" dedim imalı bir sesle. Omuz silkti. "İyilik," dedi sadece. Canı sıkılmış gibi görünüyordu. Ellerini küçük pantolonun ceplerine koydu. Önündeki taşları ayağıyla itmeye başladı.

Sedef ile Ela'ya aynı soruyu sorduğumda cıvıltılı bir şekilde cevapladılar. Ela, "Elif abla, burada su var. Çok heyecanlıyım," dedi. Bal rengi gözleri parıldıyordu. Durduğumuz yerde hafiften şelalenin sesi geliyordu. Mis gibi kokuyordu etraf. Ağaçlık alanın kokusu otopark alanına kadar ulaşmıştı.

Ali kızlarla konuştuğum esnada sessiz bir şekilde yüzümü izliyordu. Ona doğru döndüm. "Sen nasılsın, Ali'm?" dedim. Gözleri parıl parıldı. "İyiyim," dedi kısık bir sesle. Gülümsemem genişledi. Ali'nin konuşma terapileri işe yarıyordu. Yaşıtlarına yetişmeye başlamıştı.

Ben gülümseyince eli yüzümü buldu. Tam bu sırada bizim kızlar geldi. Yağmur, Ali'yi görünce, "Ya şu yakışıklılığa bak!" dedi hayranlıkla. Ses tonu yüksekti ama Ali irkilmedi. Zeynep de ona yaklaşıp, "Ali, değil mi?" dedi. Kafamı olumlu anlamda salladım.

Zeynep, elini sakin bir şekilde ona doğru uzattığında Ali gözümün içine baktı. Ben gülümsemeye devam edince Zeynep'e meraklı gözlerle baksa da geri çekilmedi.

Elini tutmasına izin verdi.

Kızlara Ali'yi anlatmıştım. Hepsi onun durumunu biliyordu ve benimle birlikte Ali'nin küçücük yaşında yaşadıklarına çok üzülmüşlerdi. "Maşallah, bu güzelliğine," dedi Zeynep. Gözleri dolmuştu ama hâlâ gülümsüyordu. Ali boynuma sardığı küçük kollarını sıkıştırdı. İlgi karşısında utandığını anlayabiliyordum ama o kadar güzel bir çocuktu ki bakanın bir daha bakası geliyordu.

"Biz de varız burada," diyerek ortamın duygusallığını bölen Ahmet sayesinde tanışma faslımız bitti.

Yağmur, Ahmet'in tepkisine karşılık kahkaha attı. "Ooo, küçük enişte sen misin?" dediğinde Yağmur'un omzuna vurdum. Bana baktığında kaşlarımı çattım ama Ahmet duymuştu bir kere. Yağmur da gülmeye devam etti.

Ahmet, "Evet, ben enişte nizim," dedi sırıtarak. Yanmıştık. Zeynep, "Ama gerçek enişte değil tabii," dedi Ahmet'e tokalaşmak için elini uzatarken. Ahmet istifini bozmadı. "O da bir gün olur," dediğinde kendinden o kadar emindi ki Zeynep de kahkaha attı.

Sonra minik kızlar geldi yanımıza, onlarla tanıştılar, şapkasını alan çocuklar soluğu yanımızda alıyordu. Etrafımızı saran çocuklarla birlikte Hüsna abla da geldi. "İşimiz çok, kızlarım," dedi. Eylül de yanımıza gelmişti. Emel teyze de buradaydı. Mangal için görevliler alınmıştı. Üç aşçı vardı. Korumalar bulunduğumuz alana yayılırken, Levent Bey'in korumalarının şefi Serhat Bey ile Siraç yine konuşuyorlardı.

Biz çocukları sorumlu olacağımız şekilde ayırırken, çocuklar nefes almadan park alanına doğru koşturdular. Su kenarına eşyalarımız taşınırken şelaleden gelen suyun azaldığı kısımlara masalar koyulmuştu. Bu masalar gölgelik alanda olduğu için sıcaktan bozulabilecek olan malzemeler buraya taşındı. Çocuklar suya ayaklarını sokmak istiyorlardı ama korumaların su kenarına konuşlandırmıştık.

Şimdi izin veremezdik. Belki ikindiden sonra hareket etme potansiyelleri azaldığında sırayla gidilirdi.

Şimdi aşırı enerjiklerdi.

Sabah kahvaltısı yaptıkları için oyun parkının tozunu attırıyorlardı. Siraç, Demir ve Selçuk'u geldiğimden beri görmemiştim. Hüsna ablaya sorduğumda bölgenin güvenliği için korumalarla görüştüklerini, bir de eksik malzemeler için onları yolladığını söyledi. Hüsna ablanın gerektiğinde nasıl otoriter olduğunu bildiğim için onun bu görevi vermesinin sebebinin bir yerleşene kadar erkekleri ayak altında istememesinden kaynaklandığını anlayabiliyordum.

Büyük halı şeklindeki hasırları çimlere yerleştirdik. Bizim haricimizde çocuklardan sorumlu yedi görevli vardı. Hepimizin koluna hatta bacaklarına çocuklar doluşmuştu. Her yerden çocuk sesi duyuluyordu.

Yakınımızda bakkal vardı. Çocuklara aile ortamı oluşturabilmek için her şeyi düşünmeye çalışmıştık. Çocukların eline para vermiştik ama ancak bizimle birlikte bakkala gidip zararlı olmayan yiyecekleri almalarına izin veriyorduk. Birkaçı topu olmasına rağmen top almıştı. O toplardan ikisi de şimdiden patlamıştı.

Öğlene kadar bu şekilde geçti. Siraç, Demir ve Doktor Selçuk'la geldiğinde ben kahvaltı yapmadığım için acıkmıştım. Hüsna abla yorulduğumu fark edince, "Yine kahvaltı yapmadın mı sen?" diye azarladı beni. Bazen evimde kahvaltı yapmadan gidiyordum. Artık enerjimden kahvaltı yapıp yapmadığımı fark ediyordu. Bildiğim kadarıyla Siraç da yapmamıştı.

"Yok abla, unuttum," dedim. Aslında gerçek şuydu ki sabah hiç iştahım yoktu, açık hava beni acıktırmıştı.

"Suyun içinde olan masa var ya," dedi, bir ağacın gölgeliğinde dururken uzakta olan masayı gösterdi. "O masada domates, peynir, salatalık ve lavaş var. Çocuklar acıkırsa diye tedbiren aldırttım. Git, ye onlardan! İhtiyaç kalmayacak bu gidişle," dedi. Haklıydı, mangal bölgesindeki şefler hızlı bir şekilde çalışıyordu. Öğle yemeğine çocukların yemeği hazır olacaktı.

"Tamam abla, çok teşekkür ederim. Sorumluluğumdaki çocukları kızlara emanet edip gideceğim."

Çocukların yanına giderken Siraç'a baktım. Bir masanın önünde hararetli bir şekilde telefonla konuşuyordu. Gerçekten dinlendiği tek bir an bile yoktu ve gece de uyumamıştı. Ona bakarken burada keyfim yerine gelmiş olsa da tekrar canım sıkıldı çünkü o da bir çocuklara bir bana bakıyordu.

Sanki bir şeye kızmış gibiydi.

Çocukları Zeynep'e emanet ettim. Sonra da dereye doğru ilerledim. Aslında buranın temeli bir şelaleye dayanıyordu ama o kısım milli parktı. Biz şelaleden oldukça uzaktaydık. Karşımızda bir tepe vardı. Tepenin üstünde ne görebildiğim üç keskin nişancı mevcuttu. Konu çocuklar olunca bu tedbire karşı bir şey diyemiyordum. Onların kılına zarar gelse benim de gözüm dönerdi.

Suya ulaştığımda tulumumun paçalarını kaldırdım. İnce bir tabaka olarak akan suya ayağımı ilk değdirdiğimde yerimde sıçradım çünkü su buz gibiydi.

"Dondum, bu ne?" dedim. Sanki ayaklarım buzla kesilmiş gibiydi. Yine de arsız olduğum için ilerlemeye başladım. Köşede Yağmur'u gördüm. O da suyun içindeydi. Çocuklardan biri topunu düşürmüştü. Onu alıyordu. Benden uzakta erkeklerin oturduğu bölüme yakındı. Eylül de erkeklerin yanındaydı. Bir konu hakkında hararetli bir şekilde konuşuyorlardı.

Bu sırada Yağmur suyun üstünde yüzen topu aldı ama ıslak top kaygan olduğu için elinden düşürdü. Benim haricimde onu izleyen bir kişi daha varmış. Doktor Selçuk ona seslendi. Bu olduğunu kısa bir süre sonra fark ettim. Doktor Selçuk ona seslendi. Bu sırada birden konuşmanın ortasında ayağa kalkmıştı.

Demek ki başından beri izliyordu Yağmur'u. Doktor Selçuk, "Bana doğru at," derken Eylül'ün yüzünde gördüğüm ifade tam çöpşatan teyzelere

yakışırdı. Yağmur, Doktor Selçuk ona seslenince bir an afalladı. Sonra onu izlediğimizi fark edince toparlandı.

"Islandığı için çok uzağa gitmez," dedi. Doktor Selçuk paçalarını sıvamak için başını eğdiğinde, "Ben gelirim, kal orada! Kayıp düşecek gibi duruyorsun," dedi. Sırıta sırıta malzemelerin olduğu masaya doğru ilerledim. Eylül'e baktığımda onun da benimle aynı yüz ifadesine sahip olduğunu gördüm.

Malzemeleri çıkarırken Siraç'a da hazırlamak için fazla almıştım. Kahvaltı yapmamıştı çünkü. Bir yandan da karşımda duran çifti izliyordum ama ayaklarım şimdiden buz kesmişti. Sandalet tarzındaki ayakkabılarımı koyacak bir köşe bulamadığım için ayakkabılarımı çıkarıp bağdaş da kuramıyordum. Mecburen önce bir ayağımı sonra diğerini kaldırıp malzemeleri çıkartıyordum.

Suya eğilip domatesleri yıkarken Doktor Selçuk, Yağmur'un dibine kadar gelip topu aldı ve sudan çıkana kadar yanında kaldı. Yağmur'un yanaklarının kızardığını bu uzaklıktan bile görebiliyordum. Kıs kıs gülme terimini yaşatırken ellerim de domatesleri yıkadığım için buz kesmişti.

Burada doğrama tahtası da vardı. Domatesleri doğrarken parmak uçlarımı bir süre hissetmedim resmen. Suyun soğukluğu o kadar keskindi.

Suya birinin girdiğine dair ses geldiğinde gölgelikte üşümeye başlamıştım. Kafamı kaldırdığımda Siraç'ı gördüm. O siyah kumaş pantolonunun paçalarını katlayıp suya girmişti. "Gel! Gel!" dedim. "Sana da kahvaltılık bir şeyler hazırlayacağım."

"Seni almaya geldim," dedi ters bir şekilde bana bakarken. "Dondun burada. Kaç dakikadır seni izliyorum." Baştan aşağı süzdü beni. Muhtemelen donduğumu görünce daha da kızdı. "Neden hâlâ çıkmadın?"

Böyle tersler gibi konuşmasının aslını bilmediğim zamanlar, ağzının ortasına bir tane çakasım geliyordu ama çok şükür ki artık endişelendiğini anlayabiliyordum.

Yine de inadım inattı. "Hayatta çıkmam!" dedim. "Hem su buz gibi. Çok normal üşümem. Sen üşümedin mi?" Onun ters ters konuşmasına rağmen gülümsüyordum çünkü bu ortam çok iyi gelmişti. Arkada çocuk sesleri, suyun huzur verici sesiyle birleşiyordu.

"Üşümedim ama sen hasta olacaksın, Gün Işığı," dedi. Yine omuz silktim *bana ne* der gibi. Yanıma ulaştığında kaşları çatılmıştı. İki elini beline koymuşken karşımda kızgın bir *Hulk* gibi gözüküyordu.

Bir daha omuz silktim. Gerçekten inatsa benimki de inattı. Çeri domateslerden birini ona uzattığımda elimi iteceğini düşünüyordum ama hiç itiraz etmeden ağzına aldı.

Çiğnedi ve sert bir şekilde yuttu. "Gelmiyor musun şimdi benimle?" dediğinde dudaklarımı büzdüm ve başımı sağa sola salladım *hayır* der gibi. "İyi!" dedi sanki kelimeleriyle dövüyormuş gibi, sonra bir bana bir de piknik bankına baktı. Kesin bir şeyler planlıyor diye düşündüm ama ilginç bir şekilde sakince yanıma oturdu.

Bu kadar kolay ikna olmasına şaşırdım. "Sen az önce benim sözümü mü dinledin?" dedim.

Bana baktı. Sonra cıkladı. Çok erken hüküm vermiştim.

Elleri belimi kavrarken minik bir çığlık attım. Aniden hareket etmeye, insanları korkutmaya bayılıyordu. Beni dizine oturturken, "Hayır, fikrimi değiştirdim. Seni kucağıma almak daha cazip geldi," dedi.

Ellerim kirli olduğu için havadayken onu itemedim ama utançtan yerin dibine girecektim. Resmen piknikte beni kucağına almıştı.

"Allah rızası için bırak!" dedim ondan kurtulmak için kıvranırken. "Bir gören olacak şimdi, onca çocuğun ortasındayız." Endişeli bir şekilde etrafa baktım. Eylül ile Demir yan yanaydı. Doktor Selçuk ile Yağmur ortalıkta gözükmüyordu. Çocukların yanına dönmüşlerdi muhtemelen. Zeynep de başlarındaydı. Çocuklar ise zaten buradan uzaktaydı ama yine de utandım.

Mantığı doğruydu. O beni kucağına alınca ayaklarım sudan uzaklaşmıştı ama yöntemi yanlıştı. "İncelemeni bitirip tehlikeli olmadığına karar verdin mi, Gün Işığı?" dediğinde ona doğru döndüm.

"Farkındaysan insanların olduğu bir ortamdayız," dedim. Hem kızgındım hem de utanmıştım.

Tek gamzesi gözüktü. "Farkındayım," dedi. "Yoksa sadece tek dizime oturmazdın." Başını eğip imalı bir şekilde baktı bana. "Ben de sen kucağımdayken uslu durmazdım."

Gülüşü gönül çelendi. Lacivertleri böyle bir anda zafiyetimdi. Sözleri ise böyle bir ortamda tam manasıyla acımasızdı. "Siraç!" dedim uyarırcasına.

İkinci gamzesi de göründü. "Efendim, güzelim?" dediğinde kalbim eridi sanki. O böyle iltifat ederse tamamen eritdim. Ayrıca beni mutlu etmeye çalıştığını hissettim. Belliydi, hâlâ dünün acısı aramızda asılıydı ve o hayatının en kötü hatırasını yok etmek istiyordu.

Yumuşadım karşısında, ayrıca heyecanlandım da. Bakışlarında öyle bir şey vardı ki yoğundu, çok yoğundu.

Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Sana da bir şey hazırlamamı istermisin?" dedim. Elim ayağım birbirine dolanmışken nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bir şekilde halledecektim.

Çenemi tuttu, yüzümü kendine usulca doğru çevirdi.

"Konuyu değiştirme."

O böyle bakarsa değiştirirdim. "Konunun yeri burası değil çünkü."

Başımı tekrar önüme çevirdim. O ise çenesini omzuma koydu. "Sen ha yatıma girdiğinden beri konu hep sensin," dedi.

Yüzümde istemsizce bir gülümseme belirdi. Bu an, o bana bu şekilde sarılmışken ne kadar kalbim göğsümü heyecanla dövüyor olsa da ayrı bir huzura sahipti.

Onunla bir bütünmüşüz gibi hissettim. Hayatımız sakin olmamasına rağmen küçük anlarda bile mutlu olabileceğimizi fark ettim.

Üşüyor olsam da böyleydi bu. Hâlâ üşüyor olma sebebim ise akan su hırçınlaştığı için yukarıda olan ayaklarıma çarpıyor oluşuydu.

O da fark etti bunu. Eğildi, ayakkabılarımı çıkardı. Sonra bir köşeye ters bir şekilde koydu. Bu anlarda kendimi gülümsemekten alamıyordum. Kendi bacakları uzun olduğu için bankın ayak koyma yerine ayaklarını koyarken ayaklarımıza bakıyordum.

Benimkiler yanında yine küçücük kalmıştı. Çenesini tekrar omzuma yasladı. Yine kulağıma eğilip, "Ayaklarını ayaklarımın üstüne koy!" dedi. İtaat ettim ama ses tonu, varlığı bu kadar yakındayken sudan değil, onun varlığından dolayı tenim ürperdi.

Ben onun sözünü dinlerken, "Aynen öyle! Aferin benim güzelime," dedi. Artık huylanmaktan dişlerim kamaşmaya başlamıştı. Bu ses tonuyla konuşmaya devam ederse beynim de birazdan uyuşacaktı.

Bu yüzden elimdeki bıçağı bıraktım ve ona döndüm. "Kulağımın dibinde böyle konuşmaya devam edersen cidden birazdan *imdat* diye çığlık atacağım," dedim.

Öyle güzel gülümsedi ki bunun için de çığlık atabilirdim. Bilerek yapıyordu çünkü tepkilerimi açık bir kitabı okur gibi okuyordu.

Gamzelerini göstererek gülümserken, "Niye, yangın mı var?" dedi. Sonra bana doğru eğildi, kısa bir an dudaklarıma düştü gözleri. "Yoksa yakan mı?"

Kalbim tekledi. Resmen kalp krizi geçiriyormuş gibi hissettim. Bu bakış, bu ses tonu ve bu gülüşle değil aklımı almak, tüm irademi eline geçirirdi bu adam.

Çok tehlikeliydi. Resmen herkesin ortasında benimle oynuyordu. Kontrolümü kaybetmiş gibi hissettiğim için, "Zıkkım ye ya!" dedim birden çıkışarak. "Sana yemek falan hazırlamıyorum ben."

O gülümsemeye devam etti hatta neredeyse sesli bir şekilde gülecek hâle geldi ama ben yine de söylediklerime anında pişman oldum.

Hiç kıyamazdım.

"Öyle demek istemedim," dedim. Gerçekten üzülmüştüm çünkü çocukluğunda aç bırakıldığı anlar da olmuş olmalıydı. "Hemen hazırlarım."

Eli dudağıma uzanır gibi oldu. "Şu dudağın," derken hem hasretle bakıyordu hem de kıyamıyormuş gibiydi. "Bükülmesin şu dudağın."

Üzülmüştüm ve o da fark etti bunu, bu yüzden teselli etti ama sonra ciddileşti. "Benim de hazırlamana ihtiyacım yok zaten." Başıyla beni işaret edince önemli bir şey söyleyeceğini zannettim ama onun yerine, "İstediğim tek şey önümde duruyor," deyince bütün ciddiyetimi yitirdim.

Arsızlığına gülmekle kızmak arasında bir yerde kaldım.

"Çok ayıp!" dedim ama ben de kendimi tutamayıp gülümsedim. "Kime acıyorsam hem!"

Sonunda önüme döndüm ama o beni bırakmadı. Kulağıma eğilip, "Sana ayıp, bana hasret," dedi.

O hasretin varlığı baştan beri aramızda asılıydı.

Utanıyordum aslında ama öyle bir şey vardı ki kendimi onun yanında güvende, sığındığım yerde mutlu hissediyor; bu yüzden de gülümsemeden duramıyordum. Sonunda malzemeleri tamamlayıp lavaşları sararken de gülümsemem yerindeydi. O da beni izliyordu, biliyordum.

Sonunda tekrar konuştu: "Bu gülüşün," dedi. Ses tonundaki ciddiyeti duyunca ona döndüm. "Aylarca mahrum kaldım, nasıl bir hastalık bu benim için, biliyor musun?" Ses tonuyla birlikte bakışları da ciddileşmişti.

Nasıl bir hasretti bu, bilmiyordum ama mahrum kalmış bir adam görüyordum karşımda. Öyle hissediyordum ve ne hikmetse tam o anda aklıma kulübe geldi.

Boğazıma bir düğüm otururken, "Sen mahrumiyet nedir, bilir misin Gün Işığı?" dedi. "Ben bilirim." Canımı yakıı yaşadıkları. "Hiçbiri de bana gülmeyişin kadar ağır gelmedi."

Bu sözlerin bir ağırlığı vardı, bakışlarına yerleşti bu ağırlık. Lacivertlerine o karanlık çöktü. Eğer göz bebeklerine değebilseydi parmak uçlarım, ilk olarak bu karanlığı silerdim gözlerinden.

O karanlık tekrar dudaklarıma değdi. "Şu dudakların," dedi. "Sadece bir nefeslik tattım." Soluğum onun bakışlarıyla ağırlaşırken beni de kendini de yakarcasına konuşmaya devam etti: "Bugün kaç kere öptün çocukları? Hiç fark etmedim mi sanıyorsun?"

Fark etmiş ama adlandıramamıştım. Onun kıskançlığının sınırı, tamamen beni paylaşamaması üzerine kuruluydu. "Sen gerçekten beni çocuklardan kıskanıyorsun," dedim, bu artık açıkça gördüğüm bir şeydi.

Başını usulca sağa sola salladı. "Hayır ben seni, sana benden daha fazla yaklaşan her şeyden kıskanıyorum," dedi. Boğazımdaki düğümün ağırlığı arttı. "Bu yüzden hiçbir zaman yetmiyor, yetmeyecek de."

Ben de tam olarak öyle hissediyordum. Onunla yan yana kaldıkça ve ona daha fazla sevdalandıkça yetmeme hissiyatı beni de gittikçe ele geçiriyordu sanki.

Birbirimize dalıp gitmişken bu anı Eylül bozdu. "Şşt! Aşk kuşları!" dedi. "Bize de yiyecek bir şeyler var mı?" Direkt önüme döndüm. Bizim önümüze kadar gelen Eylül tabii ki sırıtıyordu. Demir de yanındaydı. O da ondan eksik kalır değildi.

Siraç'ın umurunda değildi ama ben utandım çünkü resmen kucağındaydım. Üstelik o geldiklerini fark etmiş olmalıydı ama ben fark etmemiştim.

"Lavaşın içerisine kahvaltılık bir şeyler koyuyorum. Size de hazırlayayım isterseniz." dedim utandığımı çaktırmamaya çalışarak. Neyse ki araya didişme seansları girdi. Demir, Eylül'ün sırtına vurdu. Kız öne doğru savruldu resmen. "Eylül hazırlar bize şimdi. Sen zahmet etme, yenge." dedi.

Eylül dengesini bulduktan sonra sanki Demir'i bıçaklayacakmış gibi ona doğru döndü. "Az ye de uşak tut kendine. Takkeli Dağı ayısı!" dedi. Ne zaman bu lakabı duysam gülesim geliyordu çünkü bizim buradaki en kara, kuru dağın adı Takkeli'ydi.

Demir sırıttı. "Hâlâ kızgın mısın sen bana? O kadar serenat yaptım hâlbuki," dedi.

Siraç onları umursamıyordu. Onun için yaptığım dürümü önümden alıp yemeye başlamıştı. Beraber yemek yediğimiz zamanlarda genelde Emel abla hazırlıyordu yemekleri. İlk defa minik de olsa benim yaptığım bir şeyi yiyordu.

"Serenat mı yaptın, ego mu kastın?" dedi Eylül küçümsercesine. "Arabayı göstermekti bence amacın."

Demir onun kolundan tuttu. "Senden sonra en güzel manzara *Bugatti*'min ön camıdır." dediğinde sesli bir şekilde güldüm. Kamyon arkası yazılarının modern versiyonuydu Demir.

Didişirken o kadar tatlı görünüyorlardı ki izlememek elde değildi. Kendi dürümümü alıp Siraç'a yaslanarak onları izlemeye başladım çünkü bizim durumumuzun farkında bile değillerdi.

O da bu rahatlığımı fark etmiş olacak ki beni daha çok kendine çekti. Bakışlarını yüzümde hissediyordum.

Eylül ise o sırada Demir'in elinden zorla kolunu kurtardı. "Sen es gürle, ortalığı birbirine kat. Sonra ergenler gibi iki şarkı göndermesi yaptın diye seninle barışayım, öyle mi?" dedi. Kızgın gözüküyordu aslında ama nazlanıyordu, bu bariz belliydi.

Demir'in yüzü ciddileşti. "Sebebini biliyorsun. Sana dedim, şirkette gü-
venmediğim tipler vardı, dikkatli olmanı istedim." Bu meseleyi biliyordum.
İki gün önce şirkette bir kıskanma mevzusu yaşanmıştı. Demir normalde
Siraç'ın şirketinde tam olarak çalışmıyordu çünkü dedesinden miras kalan
hâlihazırda bir şirketi vardı ama o şu an çok problemli bir mevzu olduğu
için Siraç'ın yanında kendini geliştiriyordu.

Yani bana öyle anlatılmıştı. Tıpkı halkla ilişkilerden sorumlu müdürün
Eylül'e ilanıaşk ettiğinde delirişinin anlatıldığı gibi.

Eylül ona doğru eğildi. "Ne zaman dikkat etmedim?" dedi. Kızgınlıktan
daha çok kırgınlığı göze çarpıyordu. Demir de aynı şekilde ona doğru eğil-
diğinde bu tam manasıyla bir film sahnesi gibiydi.

Bir an önümüzde öpüşeceklerini düşündüm. Üstelik Demir, "Ama çok
güzelsin," derken ses tonu da o niyette gibiydi. Eylül'ün yanakları kızarana
kadar bakıştılar.

Sonra birden Demir onu kucaklayıp havaya kaldırdı. "Şimdi suya atayım
mı? He, söyle atayım mı?" dediğinde kızı ters çevirmişti.

Eylül çığlık çığlığa bağırdı. "Hayır, bak sakın!" Siraç'a baktım bu sırada.
Sıkılmış bir şekilde dürümünün son parçasını yiyordu. Sanırım bu hâlle-
rine en çok alışkın olan kişi Siraç'tı.

"Bırak kızı, çocuklara kötü örnek oluyorsun," dedi Demir'e. Yüzünde
sakin bir ifade vardı. Demir, Eylül'ü yukarı kaldırmadan Siraç'a baktı.

"Sen karınla burada cilveleşirken bir şey yoktu. Ben mi kötü örnek olu-
yorum?" dedi. Sonra kollarında çırpınan Eylül'e de, "Sen de rahat dur, bal
kazanı. Tutamayacağım, kafa üstü düşeceksin şimdi," diyerek azarladı.

Ben onun imasına kızarıp başımı Siraç'a doğru döndüğümde *gördün
mü, görmüşler işte* bakışı attım. O ise *umurumda değil* bakışı attı. Evet, tam
olarak bu bakışı attı.

Hatta bakışın sonunda gülümsedi.

Eylül'e döndüğümde Demir'i tekmelediğini gördüm. İkisi de sırılsıklam
olmuştu. Eylül, "Kızı utandırmasana. Daha yeni alıştı bu yabaniye," dedi
sanki kendisi hiç utandırmıyormuş gibi.

Resmen olduğum yerde domatesin rengine büründüm. "Tamam, af-
fettim," diyene kadar Demir bırakmadı onu. Bıraktıktan sonra Eylül'ün
başının döndüğü o kadar belliydi ki hemen banka oturdu. "Takkeli Dağı
ayısı!" dediğinde kıkırdadım.

Siraç bana baktı. Başıyla *bu bana değil mi şimdi* dercesine gülüşümü gös-
terdiğinde omuz silktim. Tek kaşı havalandı. Gözlerimi kaçırdım. Hesabını
sonra düşünürdüm.

Demir keyifle, Eylül ise homurdanarak bir şeyler atıştırdı. Ben de onları bakıp eğlendim. Sonra biz kızlar dönüşümlü olarak küçük mescitte namaz kılmaya gittik.

Bu sırada bana yeni ayakkabılar getirilmişti. Siraç'ın da pantolonunu ve ayakkabısını değiştirdiğini görmüştüm.

Benim de işime geldiği için ses çıkarmadım. Biz geldikten sonra bazı çocukların uykuya yatırılması gerekti. Bu işi üstlendiğimde bir saat piknik alanından uzaklaştım ki aslında gergindim. Böyle ortamlarda tetikte oluyordum artık istemsizce ama çok şükür bir şey olmadı. Minibüslerin koltukları yatay pozisyona getirilebiliyordu. Çocukların yanında kaldığım sırada sadece ön koltukta bile iki koruma vardı. Bunlardan biri Nergis'ti.

Yemek saati geldiğinde her çocuğu taşı, yemek yedir derken o kadar yorulduk ki yemek saatinde sanki hiç yemek yememişim gibi aç hissediyordum. Ama aşçı ve servis veren görevliler o kadar profesyonel ve işinin ehli insanlardı ki kimse aç kalmadı. Aksine çocukların minik göbekleri şişmişti.

Tabii, birkaç kere o göbekleri yeme girişiminde bulunmuş olabilirdim.

Yemek esnasında bir yanımda Ali, diğer yanımda da Siraç vardı. Ahmet'in ters bakışları da bize eşlik ediyordu. Siraç'tan hiç hazzetmiyordu. Siraç ise onu görmezden geliyordu.

Yemekten sonra oyun zamanı geldi. İşte, o zaman asıl cümbüş başladı.

Çocukları alıp geniş gruplar hâlinde yakantop oynadık. Beylerin bazıları da futbol oynuyordu. Demir maç grubu kurmuştu. Korumaların bazılarını da almıştı. Siraç'ı ise zorla hakem yapmışlardı. Benimle Zeynep'in bir grubu, Yağmur ile Eylül'ün bir grubu vardı. Hüsna abla ise bizim hakemimizdi.

Ali yanımdaydı. Fazla hızlı hareket edemediğinden ortaya geçtiğimizde kucağıma alıyordum.

Zaman ilerledi. Oyunda oyuncu kaybedildikçe sesler yükselmeye başladı. Ali kucağımdan inmek istediğinde ona izin verdim. Bizim köşemize geçip tezahürat eden çocuklara katıldığında ona göz kırptım.

Sedef benim yanımdaydı, birlikte ortadaydık.

Ahmet ile Ela da Eylül'ün grubundaydı. Yağmur bana bağırdığında atılan topu tuttum. "Can!" dedim ona sırıtarak. Eylül resmen çemkirdi. "Çorba karıştırıyorsun kızım sen! Sabahtan beri kollarımız koptu. Bir çık artık!" dedi. Sedef'i de koruyan bendim. Bu yüzden ikimiz de bir türlü oyun dışı kalmıyorduk.

"Varun da çıkayım!" dedim onu sinir etmek için. Sedef topu tekrar attıklarında, "Elif abla, ben yoruldum, çıkacağım," dedi. Cidden yorgun görünüyordu, çocukla kendi direncimi bir sanmıştım.

"Tamam, ablam," dediğimde resmen rahatlamıştı. Kısa bir süre sonra o yoruldu ve ben tek kaldım.

Oyun daha da kızıştı. Kızlar topları çocukların elinden aldı. Ahmet, "Görün bakın, yengeniz nasıl yetenekli," dediğinde kıkırdıyor, bir yandan da toptan kaçıyordum.

Eylül, Demir'e seslendi. "Kocası hakem olarak içinden geçiyor, bari gel de karısını eleyelim. Elim koptu!" dedi. Koşturduğum için onların hâllerini görmüyordum ama maç dağıldı ve erkekler yanımıza geldi.

Oyun oynadığımız alana ilk Demir ulaştı, saçları sırılsıklam olmuştu. "Sürekli patronluk yapan adama hakemlik verirsek en ufak şeyde faul der, anamızı ağlatır böyle. Bir de gıcık oldu bize tabii. İhtiyarın korumalarından mis gibi takım kurmuştum hâlbuki," dedi öfkeli bir sesle. Sanırım Doktor Selçuk ile bir takım olmuşlardı ve yenilmiş gibi görünüyorlardı. Güldüm.

Üstelik sırf Levent Bey yüzünden, o takım yenmesin diye elinden geleni yapmış olabilirdi.

Bu sırada Eylül de şikâyet etti. "Karısına bak, ya tutuyor ya da top ona değmiyor," dedi. Aynı anda bir kere daha attığı topu tutmuştum.

Siraç'ı gördüm. Keyfi gayet yerinde gözüküyordu, sanki hıncını almış gibiydi.

Bu sırada Demir, "Ver, ver! Çok hırs yaptım," dedi Yağmur'un tarafına geçerek. Siraç köşede izliyordu. Demir topu aldığında biraz gerildim çünkü korumalar dâhil herkes bizi izliyordu. Yine de kendime güveniyordum. İlk topu fırlattığında hızını görünce ürksem bile hemen kaçtım. Birkaç kere top gidip geldi, vuramadıkça daha hızlı atıyordu. En son attığı o kadar hızlıydı ki aptallık edip yakalamakla hata ettim.

Topu tuttuğumda ciğerim deşildi sanki. Nefesim kesildi.

"Ah!" dediğimde göğsümde kocaman bir çürük oluşacağının farkındaydım. "Ulan, o top az daha hızlansa yanacaktı. Ne demek tutmak? Ne yapıyorsun sen, yenge?" dedi Demir. Endişelenmiş görünüyordu.

Siraç tam bu sırada müdahale etti. Maçtan geldiğinden beri sessiz bir şekilde izliyordu. Demir'e hitaben, "Geç lan ortaya!" dediğinde kafamı kaldırdım. Yanımdaydı. Elini sırtıma koydu. Bana baktığında endişelendiğini anlayabilecek kadar onu tanıyordum artık. "Sorun yok," dedim ama kaşları çatılmıştı bir kere.

Eylül kahkaha attı. "Şimdi top alev alacak asıl," dedi. Demir'in ise rengi atmıştı. "Acı bana patron," dediğinde Doktor Selçuk da sırıttı. "Karşına

geçeceğim, Siraç," dedi. Demir, Eylül'le Doktor Selçuk'a döndü. "Hainler! Biriniz çağırdınız, geldim; diğeriyle birlikte şu adama yenildik ama ilk fırsatta sattınız beni. Karizmamı çizdireceksiniz."

Siraç hiç istifini bozmadan elimden topu aldı. Başımın üstüne bir öpücük kondurduğunda, "Aha!" dedi Demir kurbanlık koyun gibi ortaya gelirken. "Bir de şövalye gibi şans öpücüğü aldı. Yüzüme atmıyorsun bak! Daha yeni iyileşti morluklarım," dedi.

Yüzünde birkaç gün önceye kadar Siraç'ın yumruk izleri vardı.

"Siraç!" dedim koluna elimi koyarak. Bana baktı köşeye doğru giderken. "Acı ona! Bilerek yapmadı hem," dedim. Bir elime bir de yüzüme baktı. "Bir şey olmaz ona, ben sadece elinin ayarını düzelteceğim." Bu sefer başını eğip elimi öptü. "Hem senin merhametinden yararlanmaya çalışıyor. Kanma ona," dedi.

Demir ortaya geçtiğinde çocuklar da neşelendi. "Maskot ettin beni çocuklara," dedi Demir ilk top atıldığında. Top kıl payı sıyırdı ama o kadar hızlı atılmıştı ki gözükmüyordu. Siraç onu yine umursamadı. Doktor Selçuk tuttuktan sonra yanan ellerini çırptı. "Bu ellerle sizi tedavi ediyorum ben, yavaş ol Vuslat," dedi.

O atınca Demir yine toptan kaçtı. "Kız gibi atıyorsun," derken sırıtıyordu Demir. Tam o sırada Siraç sırtından vurdu onu. Top öyle bir çarptı ki bütün izi ayrıntılarıyla Demir'in siyah bisiklet yaka tişörtüne geçti.

Demir, "Dost dedim, sırtımdan vurdunuz," derken iki büklüm olmuştu. Benim suratım buruşurken başını Eylül'ün çektiği bir grup kahkahalarla gülüyordu.

Siraç gülmüyordu ama eğlendiğini gözlerinden fark edebiliyordum. "Öğrendin mi elinin ayarını?" dedi. Demir ona baktı. Bir yandan da sırtını ovuşturuyordu. "Bana baston al lan! Senin yüzünden kamburum artık." Siraç ona tepki vermedi.

Demir bir saat boyunca sırtının acısından yakındı ama Eylül dâhil kimse umursamadı onu. En son acıyıp ben soğuk su şişelerinden birkaçını sırtına tutması için verdim.

Gitme vaktimiz yaklaşmıştı. İkindi namazını kıldıktan sonra çocukların aşırı ısrarı ile önce şelaleyi gördük, sonra çocukların ayakkabılarını çıkarıp kucağımızda sırayla suya sokmaya başladık.

Siraç'ı tam bu sırada yanıma çağırdım. Ali'yi kucağına turuşturduğumda kaskatı kesildi. Onun insanların temasından uzak durduğunu biliyordum ama bu bir yaraydı. İyileşmesi gereken bir yara. Özellikle aynı yarayı almış biri tarafından. Ali, Siraç'ın kucağında meraklı bir şekilde ona bakıyordu. Sanki onu hatırlamış gibiydi. Yüzünü inceliyordu.

"Düzgün tut çocuğu!" dedim Ahmet'in ayakkabılarını çıkarırken. Bilerek görmezden geldim rahatsız tavırlarını. Yanımda Sedef ve Ela da vardı. "Eniştе bir çocuğu da mı tutamıyor?" dedi Ahmet. Ela ile Sedef güler gibi oldular ama Siraç'ın sert yüz ifadesini görünce ciddileştiler.

Siraç ona baktı. "Ahmet'i de ver," dediğinde Ahmet'in gözleri büyüdü. "Verme Elif, suya atar bu beni!" dedi. "Sana yanığım diye beni ortadan kaldıracak." Yüzünde öyle bir dehşet ifadesi vardı ki gülmemek elde değildi. Yine boyundan beş kat büyüklükte konuşuyordu.

Siraç'a baktığımda kaşlarını çatmış, bizi izliyordu. Belli ki bir şey düşünüyordu.

Sonra o düşüncesini kelimelere döktü. "Düşürürsem istediğin gibi güçsüzlüğümle dalga geçersin. Bu fırsatı geri mi tepeceksin, Ahmet?" dedi.

Ahmet'e sakin bir yüz ifadesiyle baktı. Çocuklarla iletişimi olmamasına rağmen onları nasıl teşvik edeceğini biliyordu. Ali ise Siraç'ın konuşmasını pürdikkat izliyordu. Sanki büyülenmiş gibiydi. Elini hafifçe Siraç'ın omzuna koyduğunu fark ettiğimde boğazıma bir düğüm oturdu. Ona güveniyordu. Çocuksu bir içgüdüyle hem de. Siraç'ın geniş gövdesinin yanında o kadar küçücük, o kadar korunmaya muhtaç görünüyordu ki Siraç'ın kollarında olması çok doğruymuş gibi geliyordu.

Bu adamın acımasızlığı, onun yaralı çocuk dünyasını çok iyi korurdu.

"İyi," dedi Ahmet. "Nasıl olsa taşıyamazsın."

Ela ile Sedef kıkır kıkır güldüler onun bu meydan okuyuşuna. Siraç ise her zamanki yüz ifadesiyle sadece bakmakla yetindi, sonra onu da diğer koluna aldı. İkisini de belinden tutarken ben Ela'yı, Zeynep de Sedef'i kucakladı. Hepimiz artık ılıyan suyun içine girdik. Ela kıkır kıkır gülüyordu, o güldükçe ben de gülüyordum. "Çok iyi, Elif abla. Haydi, haydi!" dedi. İlk Ela'nın minik ayaklarını suya değdirdim. O yine gülmeye başladığında Siraç'a baktım. Ali ile Ahmet'in ayaklarıyla birlikte kollarını suya soktu. Güvenli bir şekilde tutuyordu onları.

Ali'nin ayakları suya değince önce Ahmet'e baktı. Ahmet ayaklarını neşeyle sallayınca onu taklit etti ve ayaklarını sallamaya başladı. Siraç onları izliyordu.

Ali ayaklarını sallarken suyun sıçrayışını izledi bir süre. Sonra Siraç'a baktı ve ilk defa güldü.

Onun gülüşünü ilk defa duyduğumuz için hepimiz donup kaldık. Ela, "Güldü bizim güzel gözlü," dediğinde Ali de Siraç'a bakıyordu. Siraç da ona hafifçe gülümsedi ve yandan profilleri birbirine benzedi. Ali'nin de gamzeleri vardı çünkü. İlk defa göstermişti bize. Bu görüntü o kadar güzeldi ki gözlerim doldu.

"Allah'ım!" dedim o an. "Sana sonsuz şükürler olsun." Gözlerim dolu dolu gülerken, "Siraç, sallasana onları," dedim neşeyle.

Bana baktı. Gülümseyişi genişledi. Tam o anda ona tamamen aşık olduğumu anladım çünkü yüreğini gördüm. Saklamış olduğu yaralarını gördüm, aradığı ama bir ömür boyunca bulamadığı sevgisizliğini buldum.

Ben verecektim, ben saracaktım, ben onu ömür boyunca çok sevecektim.

Çocukları sallarken onların masum kahkahaları arasına karıştı neşem. Çocukları hareket ettirdikçe hepsi kıkır kıkır gülüyordu. Ben de Ela'ya yapıyordum aynısını. Yine de, "Ben de Siraç abiye gideceğim," dedi oğlanların çok eğlendiğini görünce.

Siraç ona baktı. "Ahmet'i bana ver," dedim. "Düşmedi hem," dedikten sonra göz kırptım. Ahmet, "Adamın kolları ağaçların gövdesi kadar. Tabii beni düşürmez," dediğinde ise kıkırdadım.

Siraç gülüşüme baktı. Bugün de çok şükür gülüşüme kafayı takmıştı. *Görürsün sen* dercesine başını salladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Sonra Ahmet ile Sedef'i değiş tokuş yaptık. Ali hiç istifini bozmamıştı. Siraç'ın koluna elini koymuş, sakin sakin bizi izleyerek arada gülümsüyordu. Ela da aynı özel muameleyi görürken özellikle Siraç da ben de çocuklar su sıçrattığı için sırılsıklam olmuştuk. Üstelik sadece Ahmet'i kucağımda tutuyordum.O hâlde böyleydim. Bir süreden sonra yorulduk ve Ahmet'le birlikte onları izlemeye başladık. Ahmet iç çektiğinde ona döndüm.

Bana bakıp, "Sanırım yenilgiyi kabul etmem lazım," dedi.

"Nasıl yani?" Anlamamıştım.

Küçük kaşları hafif çatıldı. "Adam çok güçlü. Kızlar da hep güçlü erkekleri seviyorlar." Bahsettiği kişi Siraç'tı. "Sen de bu yüzden onu seviyorsun, değil mi?" dedi. Gülümsedim. Onu tek kolumla tutarken minik kalbine elimi koydum.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Güç kalbinden gelir, Ahmet. Güç merhamettir, sevgidir. Sen bu yüzden çok güçlüsün," dedim. Ben onu övünce minik göğsü kabardı.

"Peki ya neden seviyorsun enişteyi?" dedi. Dudaklarımı birbirine bastırdım bir an. O enişte lafını bir hakaretmiş gibi söylüyordu. "Tek bir sebebi yok," diye mırıldandım. Ahmet kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

"İleride anlarsın," dedim. Şimdi bir anlatmaya başlasam çocuğun psikolojisini bozardım. Zaten Ela'nın çığlıkla karışık kıkırtısı bütün dikkatleri ona yöneltti. Öğle eğleniyordu ki bütün çocuklar Siraç'ın başına üşüşecekti. Siraç, Sedef'i sudan geri çektiğinde Sedef minik elleriyle Siraç'ın yüzünü kavradı ve yanağından öptü.

Sedef'in bu tepkisine karşı Siraç bir an kasılıp kalsa da ben gülümsedim.

"Oh!" dedim. Resmen severek öpmüştü onu. Sedef ise Siraç'ın gerginliğini fark etmemiş olacak ki "Teşekkürler, Siraç abi!" dedi. Işıl ışıl gülümserken Siraç'ın gözlerinin içine bakıyordu. Çocukların saf sevgisi dünyayı kurtarırdı aslında. Siraç bana baktığında gülümsemem genişledi.

Tekrar gülüşüme baktı, sonra Sedef'e döndü. "Rica ederim," dedi. Sesinden ne düşündüğünü anlayamadım ama çocukları kendine bastırırken onlara karşı özeninde merhameti açıkça hissediliyordu.

Çocukları eğlendirip tekrar su kenarına çıktığımızda, "Çok ıslandık," dedim Siraç'a. Kurulanacak havlu aradım ama hepsi çocuklar için kullanılıyordu. Bir ağacın köşesinde duruyordu.

İkimiz de kurulanan çocuklardan daha ıslaktık. Üstüme baktı. Hemen bir an sonra önüme geçti, kaşları çatılmıştı. "İçin görünüyor, Gün Işığı," dediği anda gözlerim büyüdü.

Tulumdan bir şey gözükmezdi ama altındaki beyaz gömleğim göğsüme kadar gözüküyordu, muhtemelen o da ıslanmıştı. Hemen şalımı açıp önünü kapattım.

"Söyleseydin ya orada bana!" dedim ama o hâlâ kapanmamış gibi kaşları çatık bir şekilde önüme bakmakla meşguldü. Gerçekten kıskançlığı bambaşka bir seviyedeydi.

Bu kıskançlıkla, "Gel benimle," dedi. Islak elimi tutup hızlı adımlarla ilerlemeye başlayınca resmen peşinde savruldum. "Arabada yedek eşyalarımız var."

"Benim de mi?" Şaşırmıştım.

"Evet, senin de." Sanki aksi mümkün değilmiş gibi sertti sesi. "Hem benim aracımda hem de sana tahsis edilen araçta var."

Dudak büktüm *vay be* dercesine ama bana şaşırma fırsatı bile tanımadı.

Arabaya ilerlerken elimi sımsıkı tutuyordu. Kapıları uzaktan kumandayla açtı. "Arabanın içine geç!" dedi sadece. Hâlâ öfkeli gibiydi. Bence yine balataları yakma modundaydı. "Önce havlu lazım. Kıyafetlerim ıslak. Ayakkabılarımız da ıslandı," dedim. Bana baktı. Gözleri kısıktı, tepkisini tam olarak analiz edemiyordum.

Arabanın bagajı açılırken, "Geç sen, Gün Işığı," dedi. Arabanın kapısını açıp içine girdim ama kapıyı kapatmadım. Ön cama baktığımda çocukların sesinden uzak olmamıza rağmen sesler kulağımda yankılanıyordu.

Siraç benim kapımın yanından geçerken kapıyı, arabayı sarsan bir sertlikte kapattı. Yerimde sıçradım.

Ön taraftan geçerken ise ön camdan bana baktı. Bu arabanın ön camının da karartmalı olduğunu biliyordum ama yine de beni görüyormuş gibiydi. Onun kapısı açıldı. Kapının önünde önce bana yedek kıyafetlerimi verdi. Bunlar siyah bir şal ve bordo rengi bir elbiseydi.

Daha onlara bakamadan üstündeki tişörtü yakasından tutup tek hamlede çıkardı. Yine hipnoz olmuş gibi özel tasarım olan *biç* dövmesinde takılı kaldı gözlerim.

Elinde siyah bir poşet vardı. ıslak tişörtü içine koyduktan sonra bana verdi, sonra arabanın içine geçti. Ben de kapının köşesindeki boşluğa koydum.

Kendi elinde iki havlu, bir de siyah kılıf içerisinde bir takım vardı. Kilitliğe oturduktan sonra kapıyı kapattı. Kılıfı ve havluları kendine ait kapının üstündeki tutacağa astı. Sonra bana doğru döndü. Üst gövdesi ıslak tişörtün yüzünden nemliydi. Araç içerisindeki sensör karanlığı algılayamadığı için henüz yanmamıştı çünkü hava daha kararmamıştı. Sıraç ışığı kendisi açtı bu yüzden. Sonra bir tuşa daha bastı ve yan camlarla birlikte ön camlar biraz daha kardı. Şimdi biz de dışarıyı göremiyorduk. Bunları yaparken kol kasları gerildi.

Islaktık, ıslaktım. Deri koltuklar çoktan nemlenmişti. Acele etmem lazımdı. Gözlerimi kaçırdım. Araba loş ışıkla aydınlanırken sanki o içeriye girdikten sonra birden alan daralmıştı.

Üstelik elimde eşyalarımla hâlâ öylece duruyordum. *Birlikte mi soyunacağız* sorusunu sormam için oldukça geçti çünkü o çoktan soyunmaya başlamıştı. *Ben yanında soyunmam* dersem ne diyeceğini ya da ne yapacağını tahmin edecek kadar onu tanıyordum. Bu yüzden sesimi çıkaramadım.

Kalbim, tenimde hissettiğim gerilimle birlikte hızlanmaya başladı.

Başımdaki şalı çözdüm ilk çünkü o da sudan nasibini almıştı. Bonem de onun yanında yer alıyordu. Normalde burada hayatta giyinemezdim ama camın filmli olduğunu bildiğim için rahattım.

Bu sırada Sıraç'ın soyunduğunun da oldukça farkındaydım. Sanki ortam birden ısındı. Üstelik bir de tulumu çıkarırken kot ayak bileklerime yapıştığı için zorlandım. Bu yüzden hafifçe kalktım ve tulumu çıkarmak için büyük bir efor sarf ettim.

Geriye içimdeki gömlek kalmıştı ki daha ona geçmeden yorulmuştum. Ondan önce ayakkabılarımı çıkardım.

Bunları yapmak bile terletmişti. "Havalandırmayı veya klimayı açar mısın?" dedim. "Ortam çok nemlendi." Ona doğru döndüm. Bana bakıyordu. Dizlerimin üstünde, koltukta oturuyordum ve gömleğimi çıkarmaya hazırlanıyordum.

O bana bakarken donup kaldım. Ben ondan gözümü kaçırıyor olabilirdim ama onun için bu durum geçerli değildi. Hafif nemlendiği için kurusun diye açtığım uzun saçlarımdan sadece baldırlarımı örtebilen gömleğime, gömleğimin birkaç düğmesini açtığım için görünen tenimden açıkta

kalan vücudumun her zerresine ve en çok da ona hiç görünmediğim bu hâlime uzun uzun baktı.

Öyle bir izleniyordum ki içerisinin sıcak olmadığını fark ettim. Onun bakışlarıydı beni yakan.

Pantolonunu giymiş, siyah gömleğini de üstüne geçirmişti ama düğmeleri ilikli değildi. Karın kasları, geniş omuzları, heybetli cüssesi ve *hiç* dövmesinin soluk ışıkta sanki bir kargaymış gibi gölgeli görüntüsüne hipnoz olmuş gibi baktım.

Bu hâliydi beni yakan.

"Önüne dön!" dedim. "Böyle bakarsan giyinemem." Sesim titremişti resmen. Ben de önüme döndüm ama ellerim titremeye başlamıştı. Bana baktığını hissetmek bile beni bu hâle getiriyorsa ben yanmıştım.

O sırada bir ses duydum. Önce klima çalıştı sandım ama daha çok bir şeyin itilme sesiydi gibi bu.

Başımı çevirip bakmak bir mecburiyetti. Koltuğunu hem geriye çektiğini hem de geriye yatırdığını ama kendisinin dik bir şekilde kaldığını görünce kaşlarım çatıldı. Üstelik sanki ona bakmamı bekler gibi bana bakmaya devam ediyordu.

"Ne yapıyorsun..." diye başlayan cümlem yarıda kaldı. Sustum çünkü anlamıştım. Tehlikeyi fark etsem de çok geç kalmıştım. Eli ensemi yakaladı. Dudakları dudaklarımı bulduğunda gövdemi koltuktan kaldırıp kendine doğru çekti. Sanki susuz kalmış, hasret kalmışçasına öptü dudaklarımı.

Diğer eli ise gömleğimden içeri girdi. Kalçamdan yukarı çıktı ve açıkta kalan sırtımı buldu. Nefes alırcasına öpüşü, hızlı soluklarımız, arabanın içerisindeki o çekimi tutuşturan yegâne unsurlardı.

Öpüşmenin adımları tam olarak neydi, bilmiyordum ama şu an benim hissettiğim tüketilmekti, buna emindim. Kaçmayacağımı bilerek ağzımı talan edişi, usulca başlayan tahrikin hızla yükselişi gibiydi.

Ağzım hassas noktam olmalıydı çünkü dilinin temas ettiği her yer, geri çekilişi ve sonra tekrar öpüşü bu zamana kadar bana iyi hissettiren en iyi şeydi. Sonra çok daha yoğun, beni yoldan çıkaran bir şey yaptı. Dilimi dudaklarının arasında hapsetti; bu temas, bu dokunuş ve ağzının sıcaklığıyla birlikte sanki sancısını en derinlerimde hissettim.

Kendimden asla beklemediğim şekilde inledim. Bunun ondaki etkisi, varlığını hissettiğim bir tahrikti. Derin soluklarımız arabanın içerisinde yankılanırken dudakları çeneme doğru ilerledi.

"Tenlerden tiksinirdim ben," dedi dudaklarıyla da gerçeklerle de beni yakarken. "Sen beni bu kadar çok çabuk yoldan çıkaramazsın!" Aldığı tek nefeste isyan etti. "Hakkın yok!"

Ben de aynı şekilde yoldan çıkmıştım ama isyan eden oydu. Sanki bu yüzden bana merhamet etmeyecekmiş gibiydi. Nefes almak isteyerek başımı geriye doğru attım. Bu fırsatı tenimi yakmak için kullandı.

Kulak mememi dişledi. Asla çıkarmadığım altın küpemi dişlerinin arasında çekiştirdiğinde kulağımın da hassas noktam olduğunu öğrendim.

Kesik kesik inledim. Soluğumu çalmak için tekrar dudaklarıma yapıştı. Beni öperken benden çaldığı bir şeyler olmalıydı çünkü aklımı yitiriyormuş gibi hissediyordum. Ensesindeki saçları tutup onu kendime yaslama sebebim bu olmalıydı.

Daha fazlasına, dahasına, tüketene kadar hazzın sonuna ihtiyacım vardı. Omurgamdan başlayan titreşimin tüm bedenimi sardığını hissettim.

Sanki o da aynı şeyi hissetmiş gibi elini sırtımda dolaştırdı. Dudaklarını zorlukla dudaklarımdan ayırırken, "İrademi bu denli sarsamazsın!" dedi hırsla. "Nasıl yapabilirsin bunu?" Bana dehşete düşmüş, sanki onu efsunlamışım gibi bakıyordu. "İmkânı yok!" Kontrol için deliren bir adamı yoldan çıkarmıştım.

Oysa tam olarak ne yaptığımı bile bilmiyordum ama o bana bakarken bir şeylerin ipini koparmış gibi hissettim. İkimiz de hızlı soluklarımızın peşine takılmıştık. Tutkunun tutsaklığındaki bakışları en az öpüşmemiz ve bana dokunuşları kadar etkiliydi.

Ben onda nasıl gözükrüğümü bilmiyordum ama ondaki tepkisi, tam olarak bahsettiği iradesizlikti. Saçlarımı avucunun içerisinde toparlayıp bu sefer kendisini bana doğru itti. Direksiyona sırtım yaslanırken, "Kahretsin!" diye mırıldandı öpüşleri arasında.

Dudaklarımın sızısı, öpüşlerinin sancısıydı.

Dilinin teması, dudaklarımı dudaklarının arasında hapsedişi ve dişlerinin temasıyla dizine doğru kıvrandım. Öpüşünün tenimde, göğüslerimde ve bacaklarımın arasındaki etkisi en derine düşen bir sızı gibiydi.

Dudaklarından kendini bir kez daha kopardığında bu sefer elleri harekete geçti. Bir eli tekrar gömleğimden içeri girerken dudakları tekrar boynuma ilerledi.

Diğer eli ise gömleğimin minik düğmelerini açıyordu. Sütyenimin ince askısından tutup beni geriye doğru çekti.

Tenim onun için ortaya çıkarken hipnoz olmuş gibiydi. "Tenin, her santresini öpmem için yaratılmış," dedi. Gövdemi geriye doğru itecek kadar sert bir öpücük kondurdu boynuma. Dilinin teması ve dişlerinin sürtünüşü ile birlikte boynumdaki hassasiyet öyle bir hâle geldi ki kurtulmak için mi yoksa daha fazlası için mi, bilmeden kollarında kıvrandım.

Başı boynumdayken mırıldandı: "Burası..." dedi. "Burası kişisel cennetim!"

Sonra gömleğimi bırakıp açılan kısımdan yüzünü göğsüme yasladı. "Ve burası da gömülmek istediğim."

Sesi tenimde titreşiyordu. Bunun etkisi masum bir öpücükle kıyaslanamazdı bile. Tenim sızlıyordu, dudaklarım yanıyordu, bedenim bir uyanış ve muhtaçlığın pençesine takılmıştı ki bunun sonu yoktu.

Gittikçe ona olan ihtiyacım artıyordu. "Dur artık!" dedim başını göğsümden çekmeye çalışarak.

Geri çekilip bana bakarken kısa bir an da olsa onu mahrum bıraktığım için kızgındı. "Duranı sik..."

Elimle ağzını kapattım. "Sus!" dedim. Avucumun içindeki dudakları bile başlı başına bir yangındı. O burnundan solurken ikimiz de arabadaki sıcaklıkla birlikte oluşan nemden terlemiştik. Boynundan kaslı göğsüne doğru minik damlalar yavaşça akıyordu.

Sadece göğsüne bakmaktan dolayı bile etkilendiğimi fark ettiğimde. "Yeter, lütfen!" dedim çünkü daha fazla dayanamıyordum. Beni mahvetmişti. Bir daha eski Elif olamayacaktım. Bir daha asla dinmeyecekti bu boşluk. Şimdi bile ona doğru yaslanmamak için verdiğim mücadele dayanılmazdı.

"Senin kadar ben de alışkın değilim. Nasıl milletin içine çıkacağım şimdi?"

Sanki herkes yaşadıklarımızı yüzümüzden okuyacakmış gibi hissediyordum. Onun kadar benim de bocaladığımı, her şeyi birlikte ilk defa yaşadığımızın farkına varması gerekiyordu. Nitekim anladı da, tutkunun yanına anlayış ve şefkat eklenirken elimi tuttu. Islak dudaklarını avucuma bastırdı ve yavaşça çekti.

"Benim olarak!" derken bakışları dâhil her şey yoğun bir sahipleniciliğin getirisiydi. "Gerekirse cümle âlem duysun!" Avucumu bir kez daha öptü. "Bu kadın benim, benim!"

Israrla bu vurguyu yaparken tüm tenim titredi. Göğüs uçlarımda bile hissettiğim bir sancı vardı. O da sanki bu sancısının yankısını hissetmiş gibi başını eğdi, gömleğimin önünü tek eliyle usulca araladı.

Bakışları ilk defa çıplak tenime değerken üstümde rahat olduğu için tercih ettiğim krem rengi *bralet* sütyenlerden biri vardı. Ellerinden biri göğsümün üst kabartısına dokunurken nefes alamıyormuş gibi iç çektim.

Bu sırada kaşları çatıldı. Diğer eli de göğsüme uzandı ve göğüslerimi sütyenle birlikte alttan kavradı. "Sen niye sütyen giymiyorsun?" dedi.

Onun kafasında sütyen tanımı neydi, bilmiyordum ama sanki yaptıklarımız çok masummuş gibi açıklarken utandığımı hissettim. "Göğüslerim küçük," dedim kısık bir sesle. "Bu yeterli oluyor."

Bakışlarını göğüslerimden çekip bana bakarken sanki *öyle mi* dercesine bir bakış attı. Bir küçümseme olarak söylememiştim. Minyon bir yapıya sahiptim, bu yüzden göğüslerim de vücudumla orantılıydı ama yine de sanki öyleymiş gibi algıladı.

"Hmm," derken bakışlarında meydan okuma vardı. Bu meydan okumayla birlikte iki eli de biraz daha kaydı ve kumaşın üstünden göğüs uçlarımı okşamaya başladı.

Dokunuşunun etkisi çarpıcıydı. Resmen acı ve hazzın sınırında bir yerdeydim. Ellerim omuzlarını kavradı ve kalçalarımın üstünde yükseldim.

Bakışlarımı bana ne yaptığını anlamayarak şaşkın bir şekilde okşadığı yere çevirirken onun da bakışları aynı noktadaydı.

Göğüs uçlarım kumaşın üstünden bile belirgin hâle gelirken bana baktı. Bu da o meydan okumanın karşılığıydı. "Hayır, yeterli olmuyormuş!" dedi.

Sesinin tınısı ve aramızdaki çekimin etkisiyle birlikte okşamaları sanki bir gelgitin notaları gibiydi. Ona doğru istemsizce çekiliyordum. Dokunuşuna doğru istemsizce eğiliyordum.

Daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde geri çekilmeye çalıştım. "Siraç!" dedim. Dışarıda bir yerdeydik ve ilk defa hayatımda bu denli yoğun bir tecrübe yaşıyordum.

Sonunda insaf etti. Elleri geri çekildi ama sanki dokunmaya doyamıyormuş gibi son kez göğsümün üstüne dudaklarını bastırdı. "Bundan sonra sütyen takıyorsun," dedi.

Artık mecalim kalmamış gibi alnımı omzuna bastırdım. "Senin kıskançlığın normal değil," dedim derin soluklar alıp sakinleşmeye çalışırken.

Başını çevirip saçlarımdan öptü. "Senin güzelliğin normal değil," dedi. Sonra boynumdan tutup başımı geriye doğru çekti.

Öyle güzel bakıyordu ki bana, gökyüzüne bakmama gerek yoktu artık. Onun gözlerinde tüm yıldızları görür gibiydim.

"Sen..." deyip tekrar öptü. "Öyle güzelsin ki..." Bir daha öptü. "Nefessiz kalıyorum bazen güzelliğinden." Bir kez daha öptükten sonra, "Ama sonra nefes aldıran da sen oluyorsun," dedi. Alt dudağıma başparmağıyla dokundu. Sanki yangını yayıyordu. Baştan aşağıya dolandı parmağı alt dudağımda, ardından çeneme dokundu.

Bir kez daha öpecekti, biliyordum ama son dakikada durdu çünkü artık bacaklarım uyuştuğu için hareket ettim. Düşeceğim düşüncesiyle ona doğru eğildim ama bu çok yanlış bir hareketti.

Dondum. Bacaklarımın arasında hissettiğim sertlik ile birlikte bir nebze olsun dinen o acı tutku tekrar alevlendi.

Bunun bendeki etkisi derin bir sızıydı ve hiç kendimden beklemediğim bir şekilde ona sürtünmek istedim.

Ondaki etkisi ise başını geriye atması, sesli bir şekilde yutkunurken âdemelmasının hareket edişi ve derin, acı çekiyormuş gibi birkaç kere hızlı hızlı nefes alışı oldu.

Sadece aldığı nefesin şekli bile insanı etkiler miydi? Beni şu an en az yaşadıklarımız kadar etkiliyordu.

Ne yapacağımı bilemeden ellerim havada kaldı, öylece durdum. Dişlerinin arasından konuşmadan önce kesik bir nefes aldı. "Buradan sonrası da benim sınırım, Gün Işığı," dedi. Bacaklarımın arasında nabız gibi attığını hissettim, onunla aynı acıyı çekiyor gibiydim. "Buradan sonrasını geçersem kendime hâkim olamayacağım."

Bu bir tehdit değildi, açık bir uyarıydı. İkimiz de kendimizi tutmazsak bundan sonrasında hiçbir şey kontrol altında olmayacaktı. Bunu bilerek omuzlarından tutundum ve yavaşça ayağa kalktım ama hafif bir sürtünme, ona doğru eğilişim bile acı bir şekilde inlemesine sebep oldu.

O boğuk sesin bendeki etkisini bir bilseydi... Kendime gelmek için sızlayan alt dudağıma dişlerimi sert bir şekilde bastırdım ve sonunda yan koltuğa geri döndüm.

Onun yanında giyinmek gibi bir aptallık yapmadan koltuğun bir köşesine kedi gibi sıkıştım. Ona bakarken yüzünde gördüğüm yalın bir acıydı. Tahrik oluşunun ibaresini görmemek için bakışlarımı pantolonundan uzaklaştırdım ama bu sefer de profili, gömleğinin açık düğmelerinin arasından gözüken göğsüne dikildi gözlerim.

"Bence gitmelisin," dedim. Onun gibi benim ellerim de yumruk olmuştu. Dokunmak istiyordum, ondan ayrılmak istemiyordum. O da aynı şeyi hissediyor olmalıydı ki gözleri açılmadan, "Bence de," dedi. Sonra acı çekercesine bir kere daha nefes aldı. "Burası sen gibi kokuyor."

Utandığımı hissettim ve koltukta sindim resmen. Ayrılmış olsak da arada soğuyan hiçbir şey yoktu.

"Bir daha bu arabaya hiç normal bakamayacağım," dedi. Bu son cümlesiydi. Sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Gömleğinin düğmelerini dışarıda iliklerken son bir kez bana baktı.

Ben de bu sırada görünmemek için olduğum yerde daha da küçülmüş, bir de üstüme kuru bir havluyu almıştım ama bakışlarıyla sanki ifşa olmuşum gibi hissettim.

"Ben çok işkenceye maruz kaldım. Hiçbiri irademe bu kadar zor gelmemişti." Rüzgâr esti ve arabanın içerisi soğuk olduğundan mı yoksa bakışlarından mı bilinmez, tir tir titredim. Elimdeki havluyu gövdeme bastırdım. Kalbim tüm bedenimde atıyordu. "Teninin söylediği şarkıya kulak tıkamak o kadar zor ki bunun yerine yanmayı tercih ederim," dedi.

Kendini tutuğu barıdı. Boynundaki bir damarın hareketini uzaktan bile görebiliyordum. Karışan saçlarını geriye doğru attı. Ben karıştırmıştım, hatırladım. Hatırlayınca öyle kızardım ki tenime dikenler batıyormuş gibi hissederken kapıyı üstüme kapattı ve beni yaşadıklarımızın anısıyla, bu böyle, barıyla baş başa bıraktı.

Geriye kalan vakitte arabadan çıkıncaya kadar sonra ondan kaçtım resmen. Sakinleşene kadar piknik alanının lavabosundaydım. Tekrar abdest almak zorunda kaldım. Kızların yanına geldiğimde Ali huysuzlandığı için onu bana verdiler. Zaten toparlanmaya başladığımız için çoğu eşya kaldırılmıştı. Çocuklar listeyle minibüslere bindirilirken eksikleri kontrol ediyorduk. Ali en sonunda kucağımda uyuyakalınca onu uyandırmamak için bizim arabamızda kucağımda uyumasına karar verdik.

Arabaya nasıl bindiğimi bir ben bir Allah biliyordu.

Ali kucağımda terlemişti çünkü ben klima açık olsa da yerden ısıtma gibi çocuğa ısı veriyordum. Hüsna ablanın verdiği küçük havlu ile arada bir terini siliyordum.

Yolculuğa başladığımızda Ali'nin sesli solukları haricinde çıt çıkmıyordu. Siyah gömleği giymişti, pantolonu kurumuştu ve sakinleşmiş görünüyordu. Sanki yakıp külleri tutuşturan adam o değilmiş gibi her zamanki hissiz yüz ifadesiyle arabayı kullanıyordu. Yolu aydınlatan lambalarla yüzü karanlığa gömülüp tekrar aydınlanıyordu.

"Daha ne kadar kaçacaksın, Gün Işığı?" dedi kısık bir sesle. Sanki kaçmam onu endişelendirmişti ama bu diğerleri gibi değildi. Bu yüzden yüzümde utancın izleri olsa da, "Mümkünse bir daha görüşmeyelim," dedim.

Rahatladı çünkü sadece utandığımı anladı. Bu rahatlamanın yansıması ise tek gamzesinin gözüktüğü bir gülüşle geldi. "Mümkünse bir dahakine yatak odamızı tercih edelim," dedi.

Sesi kısıktı ama bu cümlede, ses tonunda öyle bir istek vardı ki olduğum yerde yok olmak istedim. Doğruları söylüyor olsa da yaşadığımız yer bu araba olduğu için kendimi çok utanmış hissediyordum.

O utançla birlikte, "Siraç!" dedim ama ses tonuma kendim bile şaşırdım. Resmen hem utanmış hem de nazlanıyormuş gibi çıktı.

O da fark etti bunu. Başını çevirip öyle bir baktı ki Ali kucağımda olmasaydı sanki arabayı kenara çekecek gibiydi. "O Siraç diyen ağzını..." dedi.

Sindim olduğum yerde. Başını tekrar yola çevirdi. Sanki kendini sakinleştirmek istercesine, "Sabır!" derken derin nefes alışı bile imrihan ediliyormuş gibiydi.

Sonunda dayanamadı, tekrar kısa bir bakış attı. Ali'ye can simidi gibi sarıldım. "Nikotin bende işe yarasaydı sigaraya başlarırdın beni," dedi. Sanki

hiçbir bağımlılık onu durdurmaya yetmiyordu ama bana bakarken ifadesi yol bağımlılığını bulmuş gibiydi.

Yine de kızdım ona. "Ben adamı kötüden uzak tutmaya çalışıyorum, onun bana dediği lafa bak," dedim. Ali'nin saçlarını düzeltirken, "Uzaklaştırdın uzaklaştırabildiğin kadar," dedi.

Sanki yeterliymiş gibi bir de isyan etmişti.

Tekrar baktım ona. Elini uzattı, tıpkı benim Ali'ye yaptığım gibi usulca yanağını okşadı. Bu anda her şeyden öte bir aileymişiz gibi hissettim.

"Daha yeni başlıyoruz," dedim bu yüzden. Bir umuttu bu an benim için. Ondaki yansıması ise bu durumdan hoşnutmuş hatta ona dize getirmem hoşuna gidiyormuş gibi bir bakıştı.

"Öyle mi, Elif Hanım?" dedi.

Gülümsedim. "Öyle Siraç Bey."

Kısa bir an Ali'yle bana baktı. "Göreceğiz," dedi sanki o da geleceği ilk defa merak ediyormuş gibi ama bu bakışlarda büyük bir yoğunluk da vardı.

Yolculuğun geri kalanında ben kızardım, o da beni kızartmanın keyfini yaşadı. Ali için yuvanın önünde durduğumuzda ben Ali'yi yatırmak için yuvaya girdim. O ise telefonla konuşmak üzere dışarıda kaldı.

Tekrar arabaya bindiğimizde yüz ifadesi ciddileşmişti. Yuva ile ev arasında kısa bir mesafe vardı.

"Misafirlerimiz var," dedi arabayı çalıştırırken. "Kim?" dedim. O böyle ciddileşince geriliyordum ama sonra müjde verir gibi, "Annen geldi," dediğinde yüzüm birden aydınlandı.

"Gerçekten mi? Geldi mi?" Günün en güzel finaliydi bu. Gülüşüme baktı. Gülmemin sebebi olmanın mutluluğu vardı onun üstünde de. "Düğüne kadar burada kalacak," dedi sevincime sevinç katarak.

Mutluluktan neredeyse olduğum yerde çocuk gibi zıplayacaktım ama sonra duraksadım çünkü ilk cümlesini hatırladım. "Ama misafirlerimiz dedin," dedim evimizin ana kapısına geldiğimizde. Kapıyı yavaşça açarken boşta olan eliyle elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Birazdan görürsün," dedi eve giden yol ortaya çıkarken.

O yolda üç araba dizilmişti. "Biliyorum, aldığım büyük bir risk ama sende yarım kalan her şey bende kocaman bir yara oldu, Gün Işığı," dedi kısık bir sesle. O arabalar tanıdıktı. Hele bir tanesi, küçüklüğümden beri aynıydı.

İçinde küçüklüğüm olduğunu bilerek gözlerim doldu.

"Madem gerçek bir yola girdik, o zaman başta sen tamamlan istedim."

21
BİLLUR

Elif'in Doğumundan Kısa Bir Süre Önce

Korkut endişeliydi. "Bahar'ım!" dedi. Ses tonuna bile yansımıştı endişesi.

Güzel karısı, kahverengi gözlerini ona doğru döndürdü. Karnı hamileliğin son haftasında olmasına rağmen çok büyük değildi. "Çok endişeleniyorsun, Korkut. Alt tarafı öğrencilerimle buluşacağım," dedi kocasının yüzünü küçük avuçları arasına alarak.

"Tehlikeli olduğunu biliyorsun, Bahar'ım," dedi genç adam. Yüzündeki endişe, büyümüş karnına bakarken daha da artmıştı. Ama o yeşil gözlerde büyük bir sevgi de saklıydı. Karısına ve büyümüş karnına öyle bir bakıyordu ki onlara karşı sevgisi sanki nefes alma sebebiymiş gibi görünüyordu.

Nitekim öyleydi de. "Türkiye'ye dönmeliydik," dedi endişesi daha da artarken.

Bahar onu dinlemedi, bu endişesine dokuz aydır katlanıyordu çünkü. Korkut'un yanağından öptükten sonra gülümsemesini bozmadan aynanın karşısına geçti. "Görevin bitmedi. Benim de bitmedi," dedi.

Zaten bu görev sayesinde tanışmışlardı. Korkut, Mısır'da sadece Türk elçisinin korumalığını yapmıyordu. Ülkede büyük zorluklar olsa da bazı Türk devlet adamlarının Orta Doğu ve İslam dünyası için kurmak istediği yeni bir kuruluş vardı.

Bu kuruluş için denemeler yapılıyordu. Bu görevin Mısır ayağındaki yöneticilerden birisiydi Korkut.

Bahar'ın öğrencileri ise küçük çocuklar değildi. Genç adamlar ve genç kadınlardan oluşan küçük birliğin dinî eğitimler veren öğretmenlerinden biri olmuştu.

Onu buraya gönderen bir adam vardı. Yetimhanede her sene ona bir mektup yollayan, çocukluğundan beri sır olan kişinin talimatlarıyla büyütülmüştü.

Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu, öğrenmesine izin verilmemişti ama buradaydı. Üçüncü senesindeydi ve ilk sene tanıştığı Korkut'a âşık olmuştu.

Şanslıydı. Kocası birliğin kahramanıydı ve bütün gözler onun üzerindeydi. Bahar sessizce, onu sevdiğiyle kalacağını düşünürken Korkut'un da ona karşı aşkı olduğuna dair haber gelmişti. Bahar o güne kadar hiç deli gibi sevindiğini hatırlamıyordu. Ta ki evliliğinden çok kısa bir süre sonra hamile olduğunu öğrenene kadar.

O zaman da dünyalar onun olmuştu ve şimdi de kızlarını, Elif'ini kucağına almak üzereydi.

Korkut karnına doğru eğildiğinde Bahar başörtüsünü yapıyordu. "Elif'im!" dedi. Bahar gülümsedi. Kızına şimdiden böyle seslenıyordu Korkut. "Senin annen çok inatçı. Umarım bu huyunu almamışsındır." Kızı annesinin karnında tam bir çılgın gibiydi. Bu son aylarda iyice hareketlenmişti ki özellikle babasının sesine bağımlıydı. Korkut bunu fark ettiği andan itibaren her fırsatta kızıyla konuşmaya başlamıştı.

Nitekim yine aynı şey oldu, kızı onun sesini duyup da hareket edince Korkut muzipçe gülümsedi. "İzin veriyorum, güzelliğini alabilirsin ama," dedi. Bahar onun omzuna vurunca yeşil gözleri ışıldadı Korkut'un.

Dünyadaki saadeti tam olarak bu aileydi. Karısının karnını öptükten sonra, "Bana ikinci baharımı getireceksin sen," derken bir yandan da karısının karnını seviyordu.

Ses tonundaki sevgi ise ömrü boyunca kızına karşı en büyük sevgiyi vereceğine dair en büyük delildi. Korkut kafasını kaldırdığında karısının gözlerinin dolduğunu gördü. "Benim gibi çok seveceksin onu," dedi Bahar.

Korkut ayağa kalktı. Karısına sarıldı, yetimliğini sardı ve başını okşadı. "Çok ama çok seveceğim," dedi Korkut. "Canımdan öte olacak."

O gece Korkut'un canından öte kızı, annesi gibi inatçı olduğunu göstererek en beklenmedik yerde, kuruluşun dar koridorlarında geldiğine dair ilk haberi verdi. Saatler sonra Korkut'un ikinci Bahar'ı, gerçekten bahar olmak için doğmuştu.

Elif

"Nasıl?" dedim. "Nasıl olur?" Geleceğimizi haber almış olacaklar ki evimin kapısı açıldı. Çocukluğuma döndüm sanki. Dedem kapıdan çıktığında boştaki elimle ağzımı kapattım.

Bastonuna rağmen dimdik duruyordu. Köstekli saati cebindeydi, her zamanki gibi gömleğinin üstüne de siyah yeleğini giymişti. Eskiden simsiyah olan saçları ağarmıştı ama biliyordum, bakışları aynıydı. Nitekim sanki arabanın içinde beni görüyormuş gibi gözleri beni buldu.

Siraç'a döndüm. Gözlerim dolmuştu. "Neden?" dediğimde bir mucizeyi yaşıyordum şu an. Bana onlara ulaşmamam için en büyük engeli koyan o adam yine benim için onları çağırmıştı.

Elinde olan elimi sımsıkı sardı. Kalbimi kaptırdığım şekilde hasret dolu baktı. "Düğünün var." Avucumdan öptü. "Baba evin yandı ama insanların da ev olduğunu öğretti güzel bir kız bana."

Sesi yoğundu. Hissetmemeye şartlanmış bir adamın tecrübesizliği vardı. Cümleleri kurarken zorlandığını, bunun bir fedakârlık olduğunu anlayabiliyordum. Benim için yapmıştı. Sırf canım yanmasın diye kendini söndürmüştü.

Kalbim ağzımda atıyordu. "Teşekkür ederim," dedim elini avuçlarıma saklayarak. "Teşekkür ederim." Hafifçe gülümsedi. Ailemi geri vermişti bana. Bundan güzel hediye mi olurdu?

"Git haydi!" dedi.

Kafamı hızla salladım, sanki kaçırmaktan korkuyordum ailemi. Kapıyı açtım. Siraç da açtı. Taşlı zemine ayağım değdiğinde küçücük çocuk oldum sanki. Dedem bana yaklaştı. Arkasında oğullarıyla. Artık hep bir eksiğiyle.

Sonra kızları, yani annemle ve diğer iki geliniyle. Dimdik durdu karşımda. Yılların Kara Mehmet'iydi o. Erzurum'da adı duyulduğunda nereye gitsek saygıyla ayağa kalkarlar, ben de yanında seke seke dolaşırdım. Eski toprak olan polislerdendi. Yeşil gözleri babamınkilerle aynıydı, tıpkı arkasındaki iki amcam gibi.

Beni görünce sert ifadesi yumuşadı. "Dede!" dedim sesim titrerken. O da karşılık olarak o gür sesiyle, "Yadigârım!" dediğinde dökülmeye hazır olan gözyaşlarım, babam şehit olduktan sonra ona göre oğlundan kalan en büyük hazinesini adlandırışıyla düştüler birer birer.

"Dedem!" dedikten sonra o bastonunu yere bıraktı, ben kollarına koştum. Sımsıkı sardı beni. Unuttuğum baba sevgisini buldum kollarında, güzel çocukluğumu, beni hep sarıp sarmalayışını hatırladım. Bazen o bana oyun arkadaşı olurdu, bazen ben onun dost meclislerine giderken yol arkadaşı olurdum.

Babaannemi erken yaşta kanserden kaybedince önce vatanına, sonra bize adamıştı kendisini. Onun adanmışlığının kollarındaydım. Başını bana doğru eğdi.

"Korkut hep derdi; *senin bu torunun, bahçendeki çiçekler gibi kokuyor. Biz de onu orada bulduk zaten,* diye." Kokumu içine çektiğinde ağlarken gülümsedim. "Çok özledim," dedim ona sımsıkı sarılırken.

"Ben de," dedi. Hasretti sesindeki. Sırtımı sıvazladı babamın yası ikimizin de yüreğindeyken.

"Baba, bir izin ver, biz de yeğenimizi görelim," diyen en büyük amcamın sesiyle ikimiz de kendimize geldik. Geri çekildik. Büyük amcamın adı Yiğit'ti. Adı gibi yiğit, iri cüsseli bir askerdi. Özel harekât eğitmenlerinden birisiydi. Emekliliğine çok az kalmıştı. Diğer amcam ve babam gibi o da dedeme benziyordu ama kırlaşmaya başlamış saçları daha açık renkti. Kısacık kestirilmişti.

"Şuna bak," dedi yaşlı yüzümü görünce. "Hâlâ minicik!" Şefkatle gülümsedi. "Amcam, sen hiç büyümeyecek misin?" dedi.

Yüzü, bakışı ve beni minik görüşü bile aynıydı. Küçüklüğümden beri kuzenlerimin arasında en ufak tefek olan bendim. Ailenin en küçük kızı bile bir yetmiş boyunda olunca benim gibi bir altmışlarda olan biri minik kalıyordu tabii yanlarında.

"Bu sene bir santim uzadım," dedim dedemin kollarından ayrılıp ona sarılırken. Diğer amcam atıldı. "Yiğit, bu minik uzasa ne uzamasa ne!" dedi. "O hep avucumu bile doldurmayan bebeklik hâlinde kalacak." Benimle eğlense bile ses tonu gergin olan amcamın adı Furkan'dı. Her zaman aralarında en çabuk celallenen o olurdu. Bu yüzden kendisini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

O da dedem ve babam gibi polisti. Erzurum'da dedemin yerini almıştı.

Eşi Asya yengem, annemin koluna girmiş; bana gülümserken arkamda olduğuna emin olduğum Siraç'a kaçamak bakışlar atıyordu. En büyük yengem Yasemin ise hiç kaçamak bakışlar atmadan direkt Siraç'ı izliyordu.

Gerildiğimi hissettim.

En büyük yengem matematik öğretmeni, Asya yengem ise hemşireydi. Kuzenlerim hariç bütün ailem gelmişti. Annem ortalarındaydı. Yüzünde buruk bir tebessüm vardı. Siraç'a başını salladığını görünce geri çekildim ve arkamda duran sevdiğim adama baktım.

Elleri cebindeydi. Savaşacağını biliyordu ama o kadar sakindi ki her şeyi her zamanki gibi göze almıştı. Ona gülümsediğimde gülüşüme baktı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama gözlerindeki bakışa binlerce teşekkürümü sığdırabilirdim.

Benden ilk kopan o oldu. Emin adımlarla yanıma geldiğinde içgüdüsel olarak ona yaklaştım. Hepsinin gözleri bizdeydi.

Furkan amcamın kaşları çatılırken Yiğit amcam daha tedbirli gözüküyordu. Dedemin yüz ifadesinden ise ne düşündüğünü anlayamıyordum. Siraç, "Hoş geldiniz!" dediğinde en büyük amcam ve yengelerim, "Hoş bulduk," derken Furkan amcam homurdanmakla yetindi.

Dedem ise başıyla selamladı onu. "Hoş mu bulduk, bakacağız," dedi. Yapay ışıkların aydınlattığı yeşil gözleri Siraç'ı, içini görüyormuşçasına inceliyordu.

"Sizin için uygunsa içeri geçelim," dedi Siraç her zamanki hissiz sesi tonuyla. Herkes harekete geçerken Siraç'ın yanından Yasemin yengemin kolumdan tutmasıyla koparıldım. Yoldayken bir koluma o, diğerine Asya yengem geçerken annem önümüzdeydi. Arkasını dönüp bana gülümserken daha önce ağladığını fark ettim.

"Hoş geldin, sultanım!" dediğimde yengem dürtükledi beni. Annem bana gülümsedi ve "Hoş buldum, annem!" dedikten sonra başını sonra der gibi salladı. Sanki sarılırsa kendini kontrol edemeyecek gibiydi. Gözleri kızarmıştı. Israr etmedim, ben de yengeme döndüm bu yüzden.

"Bize hoş geldin yok mu, fındık hırsızı?" dediğinde içten bir şekilde güldüm. Küçükken yengemin mutfağındaki fındık kavanozunu sürekli çalardım. Yengem vurmasa da az terlikle kovalamamıştı beni.

Bu yüzden ondaki adım buydu. "Hoş buldum, yengelerin en papatyası," dedim. Yasemin yengem bir Rus kadar sarışındı. Başörtüsü koyu olunca kirpiklerinin ve kaşlarının sarılığı daha çok belirginleşmişti.

Onun aksine Asya yengem ise kara kaşlı, kara gözlü, tam bir Doğu kızıydı. Ona doğru dönüp, "Hoş geldin, yengelerin en kara gülü," dedim. Dedem onlara böyle seslenirdi çünkü.

Onları kızı ilan etmişti. Asya yengem sırıttı. "Böyle sevimlilik yaparak kurtulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun," dediğinde haklı olduğunu biliyordum. Nitekim biz Siraç'la yan yana iki kişilik koltukta otururken dedem yanımızdaki tekli koltuğa, annem karşısındaki tekli koltuğa, amcamlar ve yengemler ise bizim karşımızdaki geniş koltuğa bir kurul gibi otururak sorgu masasını kurunca bunu çok daha iyi anladım.

Dedem bastonunun üstüne iki elini koymuş, dimdik şekilde otururak sakin sakin bize bakıyordu. Bu bakışı biliyordum; bir yaramazlık yaptığımda, ailemizde bir gerginlik olduğunda gerçekleri talep eden bakışıydı bu. Daha da gerildim bu yüzden.

Herkes tedbirli görünüyordu. Furkan amcam ise biraz daha sabırsızdı. Dizimi stresten sallamaya başladım.

Hasretin, onların yokluğunun sancısı gerçeklerin üstünü bir an örtmüştü ama kavuşmanın sevinciyle hasret kenara çekilince geriye gizlenenlerin acısı kalmıştı.

Dizim stresten daha da hızlanınca Siraç'ın temasını hissettim, birden durdum. Bacağını hafifçe kaydırıp bacağıma baskı uygulamıştı. Ona

baktım, her zamanki sakinliğindeydi. Lacivert gözleri sırlanmıştı. Yabancılara gösterdiği o buz gibi acımasızlığı yoktu ama yine de hissiz görünüyordu.

Hissiz ve kendinden emin.

Bacağımı sallamayı bıraktım ve amcamlara baktım. Furkan amcam benimle göz göze gelince daha fazla dayanamadı. "Bu adamın elinden yeğenimizi kurtarmamız gerekirken biz burada ne yapıyoruz?" dedi yüksek sesle. Ayağa kalktı sonra.

"Kızım!" dedi bana bakarak. İrkildim olduğum yerde. "Zorla tutuyormuş bu adam sizi, zorla evlenmişsin, belli. Annen de yanında değil, soruyoruz ama hiçbir şey söylemiyor. Bizden gizli saklı, bir türlü suçlarını ispat edemediğimiz bütün mafyaların olduğu bir nişanın oluyor. Bu adamın da ne olduğu belli değil." Siraç'ı gösterirken yeşil gözleri öfkeden yanıyordu. "Kim bilir bizsiz neler yaşadın!" dedi tekrar bana bakarak.

Burnundan soluyordu resmen.

"Kalk gidelim! Benim kimseden korkum yok. Kalk, tek telefonuma bakar, bütün teşkilatı buraya toplarım! Kimse Sezenler'in torununu zorla alıkoyamaz!" dedi bana doğru yaklaşarak. Telaşlanmıştım, ne tepki verecegimi ya da nasıl davranacağımı bilmiyordum. Hazırlıklı değildim çünkü.

İmdadıma dedem yetişti.

"Furkan!" dedi otoriter bir sesle. Furkan amcam ona ateş saçan gözleriyle baktı. "Ne, baba? Haksız mıyım?" dedi. Dedem ona aynı yüz ifadesiyle bakmaya devam etti. "Bunları konuştuk. Otur yerine. Karşında sorguladığın bir suçlun yok, celallenme! İnfaz etme hemen."

Dedem ona dik dik bakıp beni gösterince amcam bana döndü. Yüzü yumuşadı biraz.

"Babam, korkuyor musun sen benden?" dediğinde gözlerim doldu. Babam şehit olduktan sonra iki amcam da bana böyle seslenmeye başlamıştı. Sanki *asla babasız, başsız kalmayacaksın* der gibilerdi.

"Korkma, babam! Ne olursa olsun koruruz biz seni." Şefkatiyle birlikte boğazım düğüm düğüm oldu. Anneme baktım. Neye yıkıldığımı en iyi o anladı, onun da gözleri doldu.

"Otur, Furkan abi!" diyerek imdadıma yetişti.

Siraç hâlâ sessizdi. Amcam oturmadan önce Siraç'a döndü. "Konuşsana lan!" dedi o meşhur öfkesiyle. "Kızımızı almışsın, haberimiz yok. Bir de üstüne evlenmişsin. Bütün suçlamaların muhatabı senken orada rahat rahat oturuyorsun."

Siraç bir elini dizine dayadı ve bana bir bakış attı. Gözlerimin dolduğunu görünce yüz ifadesi sertleşti. Sanki üzülmeme kızmış gibiydi.

Amcama döndü sonra. "Aile tartışmanıza girmek istemedim. Sizi buraya benim davet ettiğim düşünülürse amacımın sadece beni suçlamanız. Elif'i benden almanız olmadığı aşikâr." Onun da ses tonu sertti ama kendini kontrol ediyordu. "Ayrıca istediğiniz kişiyi çağırabilirsiniz," dedi. Ellerini iki yana doğru açtı ve gözlerini tüm aile üyelerimin üstünde gezdirdi. Hepsinin üstünde hâkimiyet kurabileceğini o an fark ettim. "Bizim evimizde, karımın ailesi olarak ağırlanıyorsunuz. Burada suçlanabileceğim hiçbir şey yok." Son olarak Furkan amcamın ilk oturduğu yeri işaret etti ve "Bu yüzden oturun lütfen," dedi.

Amcamın dişlerini birbirine bastırdığını, Siraç'ın üstüne atlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Asya yengem onun boşta kalan elini tutup yanındaki boşluğa doğru çekiştirdi. Yiğit amcamın da kaşları çatılmıştı.

O da öfkeliydi ama kontrol ediyordu kendisini. Dedemi bekliyordu.

Asya yengem, Furkan amcama karşı savaşı kazanıp onu oturttuğunda, kaşları çatılmış amcam ve hâlâ sakince oturan dedemle karşı karşıyaydık. Dedem elini cebine attı ve bir deste fotoğraf çıkardı.

En üstteki fotoğrafları gördüğümde gözlerim büyüdü.

Nişan fotoğraflarımızdı bunlar. Siraç'a gülümsediğim, onun da bana baktığı bir fotoğraf vardı en üstte. Orada ona Selvi'yi sorup meydan okuyordum ama bakışlarımın nasıl olduğunu hiç bilmiyordum.

Şimdi görmüştüm.

Dedemin elinde olan fotoğrafta yanımda oturan adama âşıkmış gibi bakıyordum. Ona kırgın ve kızgınken bile. Ondan kaçmak için elimden geleni ardıma koymuyorken bile duygularımı nasıl bu kadar net okuyabildiğini şimdi anlıyordum.

Hepsi yüzümden okunuyordu.

"Bunlar dün akşam geldi. Adamlarınla birlikte," dedi dedem direkt Siraç'a bakarak. Tek elini bastona yaslamış, hafifçe titreyen diğer eliyle fotoğrafları tutuyordu. "Adını ve soyadını söylediler yalnızca bize. Sonra torunumla imam nikâhıyla evlendiğini öğrendik ve tabii, her şeyin tersine giderek evlendikten sonra nişan yaptığını. Bahar'la birlikte Konya'ya gelmemi söyleyen adamlarını teker teker vurmamak için zor zapt ettim kendimi." Dedem öfkelendiğinde asla bağırmazdı ama öyle bir bakışı vardı ki insanı yerin dibine sokuyormuş gibi hissettirirdi. Nitekim bastonuna rağmen devleştiğini hissettim.

Bu öfkenin muhatabı Siraç'tı. Elindeki fotoğrafları bir kenara bıraktı.

"Bizimle bir daha iletişime geçeceksen bunu aklında tut! Biz sadece emir kipiyle hitap ettiğin, oradan oraya sürüklenecek adamların değiliz." Siraç'la bir an bakıştılar. İradeler çarpıştı ve ortadaki gerilim bir an arttı.

İki amcam da dedem konuştuğu için susuyorlardı.

Geri çekilen veya akıllık eden ise Siraç'tı. Sürünün liderini bulmuştu. "Evliliğimizi öğrendiğinize göre bundan sonra ihtiyaç duyulmayacak," dedi. "Size karşı bir saygısızlık yapmak gibi bir amacım yoktu. Burada karşılıklı oturuyorken ayrıntıları öğrenmenizin daha iyi olacağını düşündüm." Siraç geri çekilmedi ama diklenmedi de. Dedemin bir an daha da öfkelenecegini düşündüm ama sakinleştiğini görünce tuttuğumu yeni fark ettiğim nefesimi yavaşça bıraktım.

"Bizi götürdükleri ilk yer oğlumun kül olmuş eviydi. Kızımın küllerin arasında ağlayıp çöküşüne şahit olurken bunu yapanların senin düşmanların olduğunu öğrendim." Annem o yüzden ağlamış görünüyordu demek ki. Ona bakınca bana gülümsedi. "İyiyim," dedi dudaklarını kıpırdatarak. Başımı hafifçe yana doğru eğdim. Ona o kadar çok sarılmak istiyordum ki şu an... Ama zamanı değildi işte. Zaten her şey zamansızdı.

Dedeme döndüm tekrar.

"Boşlukları doldurmak ister misin, Siraç Vuslat?" dedi dedem ona bakarak. Siraç başıyla hafifçe onu onayladı.

"Beni tanıyorsunuz," dedi sakin bir sesle. Dedemin onu onaylayacağını düşünmüyordum ama o, "Evet, tanıyorum ama bu torunumla benden gizli saklı evlenmenizi açıklamıyor," diyerek beni şaşırttı. İkisi arasındaki bakışlarım şaşkınlıkla gidip gelirken amcamlar ve yengemler de ondan farksızdı.

Yiğit amcam, "Baba, ne diyor bu adam? Sen bu adamı nereden tanıyorsun? Sorup soruşturduklarımız haricinde ne biliyorsun?" dedi. Hepimiz dedemden bir açıklama bekliyorduk.

Dedem hiç tereddüt etmedi. "Gizlilik anlaşması imzaladım," dediğinde sanki başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Siraç'a baktığımda gözlerini ayırmadan dedemi izlediğini gördüm. Bana bakmıyordu ya da şu an açıklama bekleyen ifademle yüzleşmek istemiyordu. Yine de kalbimin sıkıştığını hissettim.

Yiğit amcam, "Ne gizlilik anlaşması, baba? Bu adamın ne işle uğraştığı belirsiz, kirli işlere bulaştığı da belli. Şu korumalara bak!" dedi arkalarında duran camdan gözüken nöbetçi korumaları göstererek. "Dostu yok, düşmanı çok. Neyin gizlilik anlaşması bu?"

Dedem her zaman ketum bir adamdı, otoriterdi ama şimdi bu ketumluğunu daha fazla hissediyordum. "Adı üstünde gizlilik, Yiğit. Size söyleyebilseydim imzalamazdım, öyle değil mi?" dediğinde Furkan amcam

homurdandı. Yengelerim endişeli görünüyordu. Annem ise eski geldiği zamanlardaki gibi değildi. Yorgundu, üzgündü ama Siraç'a attığı düşmanca bakışlar kaybolmuştu.

Sanki bir şeyler değişmişti. Görünen oydu ki ben buradayken dünya benim etrafımda bütün gizliliğiyle dönüyordu.

Dedem tekrar Siraç'a döndü. "Bir açıklama bekliyorum," dediğinde Siraç'a karşı bir düşmanlığı olmadığını ilk defa o an fark ettim.

"Korkut Bey'in kızını korumak için sahte bir evlilik planladım." Dedemin kaşları hafifçe havalandı. "Senin adın, onu ömrü boyunca koruyacak mı? Sen kendini hep düşmanın önüne atıyorsun, genç adam. Bu yeterli bir açıklama değil." Asla inanmış gibi gözükmüyordu.

"Ayrıca imam nikâhınız da kıyılmış. Bu bana sahte bir nikâhmış gibi gelmedi," dedi yan yana rahat bir şekilde oturuşumuza bakarak. Koltuk olmasına rağmen aramızda hiç mesafe yoktu. İçgüdüsel olarak Siraç'a daha çok yaklaşmıştım. Bilerek yapmadım, sadece doğru yermiş gibi hissettirirken uzaklaşamazdım.

Siraç da sanki benden cesaret almış gibi, "Evet, sonra Elif'e karşı hislerimi kontrol edemedim," dedi. "Bu yüzden onu gerçek bir evlilik için zorladım. Çare bırakmadım ona çünkü yanına yaklaşma isteğime karşı koyamıyordum." Cümlesinin sonunda gözlerimin içine baktı. Lacivert gözlerinde bütün hissizliğine rağmen saklanmış hasreti gördüm.

Bu konuşmanın sonunda zeminden sarsılan ben olacaktım, bunu ikimiz de biliyorduk ama eskiyi bana hatırlatarak önceden iki cümle kurmaktan âciz olan adamın şimdi ailemin karşısına yargılanmak için çıktığını görmeme sebep oluyordu.

Acımasız olamıyordum. Tekrar dedeme döndü. "Adım değil ama çizdiğim yol onu koruyacak, Mehmet Bey. Sizin de dediğiniz gibi ben düşmanın önüne atılan birisiyim," dedi. "Bir canlı bomba olarak."

Dedemin sert çehresi düşüncelerle kaplandı. Ben ise hissettiğim şaşkınlığı yansıtmamaya çalışıyordum. Canlı bomba olarak neyi kastediyordu? Annem içinse bu, tam olarak nasıl bir canlı bomba olmaktı?

"Onunla gerçekten evlenecek kadar onu seviyor musun, genç adam?" Bu soru karşısında ise onun yerine donup kalan bendim.

Dedem, açıkça konuşmadığımız her şeyin üstündeki örtüyü kaldırıyordu. "Sadece ilgin olsa ve kurduğun planla yetinsen, sahte bir evliliğe geçerli bir sebep olabilirdi bu yaptıkların. Üstelik annesi yanındayken yapardın bunu ama sen torunumu sahiplenmiş görünüyorsun ve başta torunumun gönülsüz olduğunu söyledin." Dedemin sona doğru ilk defa

sesi biraz yükseldi. "Senin tarafından zorbalığa uğramışsa iki amcasına bırakmam, kendi ellerimle boğarım seni!"

Dedemin ve amcamların ondan gelecek cevabı tetikte beklediklerini fark ettiğimde olaya artık müdahil olmam gerektiğini fark ettim.

"Dede!" dedim titrek bir sesle. "Neden bana hiçbir şey sormuyorsun?" Dedemin gözleri bana döndüğünde yumuşadı. Sevgisini asla saklamazdı. Yanında kim olursa olsun.

"Onun yanında oturuyorsun, yadigârım. Ona düşman olmamızdan korktuğun ilk anda konuşmaya başladın. Amcan *gidelim* dediğinde yanındaki genç adama yaklaştın. Bunları görmüyor muyum sanıyorsun?" Cevabıyla elimi kolumu bağladı sanki. Ellerimi sıkıntıyla önümde birleştirdim.

Haklıydı, susuyordum ama bedenim konuşuyordu. Gözlerimse zaten hiç susmuyordu.

"O başta bana karşı sertti ama zaten onu tanıdığın için sen de eski hâlini biliyorsundur," dediğimde dedem geldiğimden beri ilk defa gülümsedi. Bir an şaşırdım, herkes şaşırdı hatta. Siraç'ın da yüz ifadesini görebiliyordum, onun da dudakları hafif kıvrılmıştı. Sanki ikisi de aynı şeyi düşündüler hakkında.

O şey her neyse komik gelmişti. Sanırım küçük de olsa laf dokundurduğum içindi. "Hâlâ onun amacını, intikamını bilmiyorum. Bir gün bana anlatmasını umuyorum." Siraç'ın başı hafifçe bana doğru döndü. Gözlerinin içine bir an baktım ama o şekilde konuşamayacağımı biliyordum. Herkesin içinde ona bakarak onu anlatamazdım. "Bütün bunların dışında şu an rızamla buradayım."

Karşımda duran büyüklerim olduğu için bütün hislerimi ortaya dökmek benim için çok zordu, utanıyordum. Ama başta kendim dâhil, buradaki herkese karşı dürüst olmazsam bir türlü dolmayan boşluklar hepimizi yaralayacaktı.

Bunu istemiyordum, her şeyin düzeleceğine dair umudumu yeşertmeye çalışırken başka bir doluya ihtiyacım yoktu.

"Başta rızam yoktu çünkü beni zorla yanında tutarken acımasızdı. Düşmanlarının çok olduğunu öğrendim. Bu yüzden size bir şey olacak diye de korkup yaklaşamadım size. Yine de bütün bu acımasızlığına rağmen hiçbir şekilde onun tarafından fiziksel bir zarara maruz bırakılmadım."

Kuyu aklıma geldiğinde kalbimin üstüne bir taş oturdu sanki. Hâlâ o acımasızlığı canımı acıtıyordu. Tekrar ona baktığımda o kuyuyu lacivert gözlerinde gördüm. Pişmanlığını görmek istedim, hissizliğinden sıyrıldı ve bana istediğimi verdi. O kadar insanın içinde bütün maskelerini indirdi ve kendi de girdi o kuyuya.

Hafifçe gülümsedim, acıydı tadı. O kendini affetmedi ama ben onu, merhamet istemezken bile merhamete muhtaç oluşunu fark ederek sarıl-dığımda affetmiştim zaten. O yara kapanmamıştı belki, kavga ettiğimizde önümüze düşecekti yine ama her ne olursa olsun bizim aramızda kalacaktı, bizimle gömülecekti. Buna başkasını dâhil etmeyecektim.

"Bu süreçte o da ben de çok yol katettik." Tekrar dedeme döndüm. "Ben hep olgun olandım, değil mi dedem?" dediğinde başını onaylamak için hafifçe salladı.

"Hislerime de inanırsın o zaman," dediğimde tekrar onayladı beni.

"Babanı kaybetmek seni çok büyüttü," dediğinde buruk bir tebessüm yankı buldu yüzümde. Çok ama çok büyütmüştü.

"Ben babamın mezarına gittim yangının olduğu gün," dedim. Dedemin gözlerinde evladını kaybetmiş bir babanın acısı peyda oldu. Ben de babasını kaybetmiş bir kız çocuğuydum o an.

"Babama da sordum. Bilirsin, sorarım her şeyi." O öldükten sonra da bu huyumu hiç bırakmamıştım ve bir şekilde hep cevap aldığımı biliyordum. "*Bu adam nasıldır sence baba,* diye sordum. *Rızan var mıdır,* dedim ona." Gülümsüyordum bunu söylerken ama bu konuşmayı yaptığım anın acısı tarifsizdi. "O akşam rüyama girdi. Artık yanmış olan uçurtmamı gördüm orada. Beyaza boyanmıştı. *Sen Siraç'ı çok mu seviyorsun, baba,* dediğimi hatırlıyorum."

Herkesin bakışları birbirine değdi o an. Dedem Siraç'a baktı. Annem de öyle. Siraç ise bana doğru döndü. Bir şey vardı bu anda. Siraç *hayır, babanı tanımıyorum* demese başka bir şey düşünecektim ama bu zamana kadar bana hiç yalan söylememişti.

Bu yüzden anlamadım bu gizemli bakışlarını. Zaten o da izin vermedi. Kucağıma koyduğum ellerimden birini eline aldı. Sanki sakınmayışıma teşekkürdü bu. Daha fazlasını yapmak, tepki vermek ister gibi bakıyordu ama sırları onu hapsediyordu. Elimi avucunda sakladıktan sonra sessizlik daha da ağırlaştı sanki.

Dedem en son annemin hüzünlü hâline baktıktan sonra daha sakin bir şekilde Siraç'a döndü.

"Torunumu seviyor musun, genç adam?" sorusu sessizliğin ortasına bir bomba gibi düşerken bir kez daha bu sorudan kaçamayacağımızı anladım. Bakışlarında, sözlerinde, ima ve hareketlerinde hatta verdiği her çiçeğin manasında bile sevgisini görmeyecek kadar kör değildim ama yine de bu soruyla yüzleşmek zorundaydı.

Siraç dedeme döndü. "Bana onların dünyasında niye *Azrail* diyorlar, Mehmet Bey, biliyor musunuz?" dediğinde dedemin kaşları çatıldı. Sanki

bildiği bilginin burada paylaşılmasının uygunluğunu sorguluyordu. Siraç cevap vermesi için ona bakmaya devam edince dudakları isteksizce kıpırdadı.

"O kulübede karanlığa karşı biriyle konuşuyormuşsun. Orada birini sokmuş aslında. Karanlığa karşı durup demişsin ki..." Dedem sanki o anı ayrıntılarıyla biliyormuş gibi duraksadı. Siraç'a bakarken gördüğü neydi, bilmiyorum ama merhametini gördüm bir an. Siraç ise buna tahammül etmezdi. Bu yüzden onun sözünü tamamladı.

"Ona dedim ki *daha değil, onların canını almadan değil. Hep benim yanımda olmana ihtiyacım var.*"

"Ve onlar sana kiminle konuştuğunu sorunca Azrail'le konuştuğunu söylemişsin," dedi dedem. Tüylerim diken diken oldu. Siraç'ın ses tonu hâlâ o karanlıkta gibiydi. O anın yükünü taşıyormuş gibi dedemin gözleri bile sessizleşmişti. Siraç konuşmaya devam ettiğinde ortama acı bir sessizlik yayıldı.

Sanki herkes o kulübenin enkazını hissediyor gibiydi. Yanımdaki adam hep orada yaşıyordu. Rüyamda görmenin vermiş olduğu hissiyat ile kanım çekildi sanki. Ben onu, tam olarak anlattığı şekilde kulübede, rüyamda görmüştüm.

"O kulübe hep karanlıkta kalmıştı, Mehmet Bey." Bana baktı bir an. Ne gördüğünü bilmiyordum ama ben kulübenin içerisindeki o çocuğu gördüm.

"Sevmek sizin dilinizde *yadigâr* demekmiş. Benim dilimde ise *ışık* oldu." Dedem cümlenin sonundaki *ışık* kelimesini duyunca anneme baktı. Sonra bana doğru döndü. Yüzündeki merhameti gördüğümde ağlamamak için zor tuttum kendimi.

"Tamam," dedi dedem uzun bir sessizlikten sonra. "Tamam, onu senden almayacağım."

"Alamazsınız zaten!" dediğinde dedemin kaşları çatıldı. Siraç'ın da kaşları çatıldığında Furkan amcamın yerinde kıpırdandığını, Asya yengemin onu zapt ettiğini gördüm.

Dedem, bastonunu yere vurduğunda istemsizce sıçradım yerimde. "Şansını zorlama, genç adam!" dedi. "Hâlâ kafamı karıştıran ayrıntılar var ve onun canını yakarsan, senin yüzünden canı yanıp bana gelirse andım olsun ki seni vururum! Dokunmaya kıyamadık biz onu büyütürken. Seveceksen öyle sev, yoksa onu buradan alır giderim! İstersen önüme bir koruma ordusu dik, yine de bana engel olamazsın!"

Son tehdidini savurduktan sonra bana döndü. Siraç'a meydan okuyan yılların vermiş olduğu bir bilgelik vardı üstünde, ondan korkmadığını gösterebiliyordum.

"Ve sen!" dedi bana bakarak, yüzü yumuşadı tekrar. "Deden kurban olsun sana." Ses tonu bile değişti birden. Güldüm bu hâline. Yengemler de güldüler hatta. Tutamamıştı kendisini yine.

"Dedem!" dediğinde her zaman bize gösterdiği pamuk dede kıvamına geri döndü. Gülümsedi. Sonra ciddileşti tekrar. "Tek bir saçımda bile bir şey olacak diye korkmadan arıyorsun. Bizi kendinden öte koymuşsun, anladık da dedene güvenmiyor musun, torunum?" dediğinde başımı hafifçe eğdim. Biliyordum ama hiçbir şey bu koşullarda gelişmemişti. Benim yanımdaki adam da ilk zamanlar böyle değildi.

Yine de, "Özür dilerim, dedem. Tabii ki güveniyorum," dedim. Aslında onlara haber vermediğim için pişman olmadığımı ikimiz de biliyorduk. Bulunduğumuz ortam, Siraç'ın baş ettiği adamlar, aileme önünde sonunda zarar verirdi.

Bunu benim kadar o da biliyordu.

"Biz bundan sonra yanındayız!" Önce bana, sonra Siraç'a baktı. Sanki bir karar aşamasındaydı. Siraç dizime eliyle baskı yaptığında titreyen bacağımın farkında bile değildim. Sakinleşmemi istiyordu, biliyordum. Gözlerinde görüyordum ama sarılmak istiyordum ona. Bedenim duygu gözlerini kaldırmıyordu.

Özellikle bu gerginlik beni mahvediyordu.

Dedem nihayet konuştuğunda gözlerimiz ayrıldı. "Eh! Konuşma bittiğine göre torunumun elinden bir kahve içerim." Sözleriyle omuzlarım gevşedi resmen. Büyük bir kavga çıkacağına o kadar emindim ki dedemin sakin tepkisiyle resmen şaşkına dönmüştüm.

Ama erken karar verdiğimi amcamlara baktığımda fark ettim. İkisi de öfkeli görünüyordu. Yiğit amcam, "Bu kadar mı yani?" dediğinde Furkan amcam öfkeyle tekrar ayağa kalktı.

"Baba, sen iyi misin?" diyerek çıkıştı dedeme. "Karşındaki adam onunu alıkoymuş, ölümün kıyısında dolandırıyor. Biz buraya Elif'i almaya gelmedik mi? Ben buradaki tüm tanıdıklarımı boşuna mı ayağa kaldırdım? Hepsi benden haber bekliyor!"

Furkan amcam kontrolünü kaybetmek üzereyken ondan daha telaşlı olmasına rağmen Yiğit amcam da ayağa kalktı. Siraç, Furkan amcama baktı. "Hepsi evlerine geri gönderildiler," dediğinde Furkan amcamın gözlerini kaçırmadan bakıyordu.

Amcam sarsıldı. "Nereden..." dediğinde amcamın sözünü kesti Siraç

"Karımı almak için beni karşınıza almayın, Furkan Bey." O da ayağa kalktı. "Onu da dinlediniz. Burada hiçbir şey zorla değil. Baştaki tutumundan dolayı beni sevmeyebilirsiniz. Böyle bir beklentim yok zaten ama eşimizin ortak noktası Elif'ken saygımızı da bozmayalım." Amcamın karşısında durdu ve ilk defa bir adam onun yanında küçük durmadı.

Furkan amcam daha da delirdi onun soğuk meydan okuyuşuna.

"Ulan, sen kimsin de ben sana saygı duyacağım?" dedi bağırarak. "Yeğenimle zorla evleniyor, onu annesinden ayırıyorsun. Senin yüzünden neler yaşadı bu kız, kim bilir? Üstüne üstlük kardeşimin evi de senin yüzünden yanıyor." Kendini daha kontrol edemeyip Siraç'ın üstüne atılacağı zaman Yiğit amcam onu zapt etti.

Yüreğimin sıkıştığını hissettim. Korkuyla ayağa kalktığımda yengemler de ayaklanmıştı. Yiğit amcam, "Bak, genç adam!" dedi ortamı sakinleştirmeye çalışarak. Oysa o da öfkeliydi. "Babamla münasebetin ne, bilmiyorum ama bu açıklama bizim için yeterli değil. Bu kız daha küçük. Kardeşimin emaneti. Senin yanında sürekli tehlikedeyken biz nasıl seninle burada bırakalım onu?" dedi.

Furkan amcam, Yiğit amcamın sözleriyle tekrar bilenip Siraç'a saldırmaya çalışınca korkuyla öne atıldım ama dedemin bastonunu yere vurmasıyla birlikte gür sesi herkesin durmasına sebep oldu. "Çünkü onun yanında olmasa daha büyük tehlike altında olacaktı!"

İki amcam da ona doğru döndü. "Ne tehlikesi, baba?" dediklerinde benim aylardır Siraç'a sorduğum sorunun muhatabı şimdi dedemdi. Siraç ellerini cebine koyup sakin bir şekilde onlara baktı. Yanına gittim.

Dedem kaşlarını çattı.

"Siz Korkut'u hiçbir zaman tam olarak tanıyamadınız; hepinizin kendi görevleri, vatana karşı hizmeti vardı. Onun da öyleydi. Bu yüzden onunla gömülen sırlar, izinler verilmeden size bildirilmez. Susun, oturun yerinize! Bilmediklerinizi de hesaba katıp bu evliliği kabul ettim. Yoksa şu an burada, korumalarının vızır vızır dolandığı evlerinde ne işimiz var? Elif'i almak için operasyon hazırlığında olurduk."

Babam mı?

Babamda mı bu işin içindeydi?

Sadece annem değil miydi?

Bugün burada şok geçirdiğim için inine inmeden kalkabilmeyi umuyordum.

Benim şaşkınlığımın aksine önce Yiğit amcam sakinleşti. "Tamam, baba!" dedi. "Tamam ama nasıl güveneceğiz biz bu adama?" Bakışlarıyla

Siraç'ı işaret etti. "Bahar da sen de konuşmuyorsunuz. Yeğenimizi tek başına mücadele etmek zorunda bırakıyorsunuz. Nasıl yanında olacağız?"

Amcama baktım. "Baş edebilirim," dedim ona bakarak. "Ben de sizin gibi neyin içinde olduğumu bilmiyorum. Annemin bir şeyler sakladığının farkındaydım ama dedemin bildiğinden haberim yoktu." İç çektim. "Sadece seviyorum deyip diğer her şeye kör olmadım. Asla da olmayacağım, amca. Yine de kimseye bir zarar gelmesini istemiyorum. Onun yanında olmamın daha doğru olduğunu biliyorum. Hiçbiriniz tehlikeye girmemelisiniz. Beni düşünüyorsunuz, anlıyorum ama benim kadar evlatlarınızı da düşünmelisiniz. Bora abi Amerika'da *master* yapıyor, Leyla abla Kars'ta öğretmen. Hangi birini koruyabilirsin, koruyabilirsiniz?"

Yiğit amcam dişlerini birbirine bastırdı. "Yapardık, babam," dedi haklı olduğumu bilse de. "Elimizden geleni yapar, hepinizi korurduk. Biz sanki hiç mi tehlikeye girmiyoruz?" Bakışları kendinden emindi ama o da biliyordu, bu iş sandığı kadar kolay değildi.

"Amca, tek değiller ki!" Ona doğru yaklaştım. "Okulumda ceset bulundu." Hepsinden şaşkınlık sesleri yükseldi. Bir tek Siraç ciddiyetle beni izliyordu. Devam etmeye zorladım kendimi.

"Siraç'ın korumalarından biriydi. Adı Elif'ti." O anları hatırladıkça sesim kısılıyordu. "Haftalar boyunca kendime zulmettim bu yüzden, vicdan azabı beni yedi bitirdi çünkü hedef bendim. Benim için gelmişlerdi aslında ama önce onu kurban ettiler."

Ağlamamak için ellerimi yumruk yaptım. Akıl unutuyor ama kalp hiç bırakmıyordu, hatırladıkça vicdanım zulmediyordu bana.

"Sizden birine benim yüzümden bir şey olursa kaldıramam ben bunu, amca. Beni yalnız bırakmak istemiyorsanız asıl bu korkuyla baş başa bırakmayın." Furkan amcama baktım. Sakinleşmişti ama yüzümde nasıl bir ifade varsa o da acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Ben babamın ölümünü atlatamadım, bana sevdiklerimi kaybetmenin yükünü de yüklemeyin. Asıl bunun için küçüğüm ben." Yiğit amcam kolunu omzuma atıp beni gövdesine bastırdı. Yasemin yengem, "Çok yüklendiniz kıza, yeter bu kadar," dediğinde ağlamamak, dik durmak için bütün irademi kullanıyordum.

"Tamam babam, tamam!" dedi ve başımın üstünden öptü.

Siraç'a baktığımda gözlerinin öfkeden karardığını görebiliyordum. Ben yaşananlar karşısında üzgündüm, o ise bunu yaşatanlara öfkeliydi. Yeniden onlara karşı bilendiğini, intikamın gözlerini ele geçirdiğini anbean izledim. Başını eğip göz temasımızı kesti.

Amcamın kollarından sıyrılınca dedeme döndüm. "Kahve yapayım mı?" dediğimde bana baktı. "Yol yorgunusunuzdur şimdi siz. Sonra size odanızı gösteririm. Olur mu?" Dedem gözlerimin içine baktı, onun onayına ihtiyacım vardı.

Bu bir yardım çığlığıydı, o beni duyardı.

Nitekim duydu da. "Sade isterim," dedi. "Köpüksüz olursa küçükken yaptığın gibi içine tükürmeye kalkma." Hazırlıksız yakalanarak güldüm birden. Benimle birlikte olayı bilen annem de gülümsedi.

Beş veya altı yaşımdayken dedem, annemden köpüklü kahve istediğinde *ben yapacağım* diye ısrar etmiştim. Tabii, ilk denemem olduğu için köpüksüz olmuştu. Annem bir şey olmaz dese de o arkasını dönünce içine biraz tükürmüş, sonra da anneme göstermeden dedeme götürmüştüm.

Yılların kurdu elbette içine tükürdüğümü anlamıştı ama yine de benim için içmişti. "Artık ustalaştım," dedim. Amcamlar ise çok gönüllü olmasalar da koltuklarına oturdular. Dedem onlara bakıp, "Bu iki herifin kahvesine tükürebilirsin," dedi.

Furkan amcam yüzünü buruşturdu. "Baba, Allah rızası için biraz büyü ya!" dediğinde dedem bastonunu yere vurdu. "Senden mi öğreneceğim büyümeyi, eşek herif? Sana kalsa her işin hır gür!" dedi.

Amcam kaşlarını çatıp homurdanmakla yetindi. Asya yengem ise gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Amcamın aniden parlamasından en çok o muzdarip olduğu için her zaman dedemle aynı takımda olurdu. Yiğit amcam ise dedemden azarı yine Furkan amcam yediği için sırıtıyordu. Onların bu hâllerini özlemiştim. Dedem de bunu istediğimi biliyor olmalıydı ki bana istediğimi vermişti.

Herkesin kahvesini nasıl içtiğini biliyordum. Bu yüzden Siraç da dâhil olmak üzere herkes yerine oturunca mutfağa gittim.

Onu sakin bir şekilde bütün ailemin yanında otururken görmek aşırı garip geliyordu ama sakindi, gergin olmadığını hissedince ben de bir nebze olsun rahatlıyordum. Yoksa her an bir kavga çıkacak diye diken üstündeydim.

Ben mutfağa girdikten kısa bir süre sonra yengemler ve annem de mutfağa geldi. Ocağın önünde dururken annem arkamdan sarılınca gözlerimi kapattım. Kokusunu, sıcaklığını o kadar özlemiştim ki!

"Kuzum benim!" dedi yanağıma bir öpücük kondurarak. Ben de dönüp ona sarıldım. İkimizin de üstünde yangının yükü vardı, yıkılmak için sebebimiz çoktu. Yine de ağlamamak için kendimizi tutmak zorunda hissediyorduk. "Nasıl özledim!" dedim. Ona sımsıkı sarıldım. Yasemin yengem

duygusallaştığımızı fark edince, "Hepsi birbirinden kasıntı bunların," diyerek konuyu değiştirdi.

Mutfak taburelerinden birine o, diğerine yengem oturmuştu. Annem benden ayrılınca birbirimize gülümsedik. Birbirimize o kadar benziyorduk ki acımızı gömüp gülümseyebiliyorduk.

Yasemin yengem, Asya yengeme doğru döndü. "Bir kavga olsa da stresimizi atsak diye düşünen ergenler gibiler, Asya. Biz bunlarla nasıl evlendik?" dedi. Gülümseyişim genişledi. Asya yengem bu fırsatı hiç kaçırmazdı. Nitekim tekrar ocağa dönüp kahve için koyduğum büyük cezvenin altını açtığımda, "Bir ay içinde evlendiniz bildiğim kadarıyla, abla," dedi.

Kıkırdadım. Kısık ateşte pişmeye başlayan kahveyi karıştırırken onlara baktım. Yasemin yengem de güldü. "Okulumun dibinde görevde olan dalyan gibi bir asker vardı. Ee, bakışıyorduk da! Ne yapsaydım? Kaçırsa mıydım?" dedi. Anneme baktım, bir kolu hâlâ belimdeyken o da gülümsüyordu.

Asya yengem omuz silkti. "Ben çocukluktan beri âşıktım, abla. Gözümü onunla açtığımdan tek bakışma olayı, onun mahalledeki kavgalarını izlemekti," dedi. Asya yengemin ailesi ile dedemler aynı mahallede oturuyorlardı ve Asya yengem, amcama çocukluktan beri âşıktı. Tabii, amcam uzun bir süre onu fark etmemişti. "Gerçi sonra beni fark etti ama bu sefer de bana bakanları dövmekten yine bana bakamadı," deyince hepimiz güldük.

İşin aslı -amcamın anlattığına göre- mahalledeki her kızı kardeşi olarak görüp korumayı kendine görev edindiği için Asya yengemin aşkını görmemişti ama zaten aşkla meşkle alakası olan bir adam da değildi.

Varsa yoksa görev, operasyondu onun aşkı. Sonra Asya'sı çıkmıştı.

"Sen acilde yaralanınca seni eve getiren doktor yüzünden fark etti seni, değil mi?" dedim ona. Asya yengem kıkırdadı ve iki elini çenesine koyarak tezgâha yaslandı. "Acilde koştururken kolum sensörlü kapıya sıkıştı. Kader bu ya, beni eve götürecek kimse yoktu, bir de sağanak kar yağışı da başlamıştı. Acil doktoru da bana yanıktı o zamanlar." Kaşları hafifçe kalkıp indi.

Yaşları büyük olsa da hâlâ genç kızlara taş çıkarırdı ikisi de. Hatta üçü de. Annem de bu takımdandı.

"Uykusuzluktan da ölüyordum, nöbetin son saatleriydi. Neyse, ben o uykusuzluk sarhoşluğuyla kabul ettim. Mahalleye girdiğimiz anda benimki de nöbetten dönüyormuş, adamın da kapının önünde bana ilanıaşk edesi tuttu. Bu da gördü ve delirdi tabii. Kolumu mu tutayım, bunları mı ayırayım, şaşırdım. Adamı hastanelik, kendisini kendi karakolunda nezarethanelik etti."

Kim bilir o an nasıl korkmuştu ama şimdi gülerek anlatıyordu. "Doktoru ikna edeceğim diye göbeğim çatladı, yetmiyormuş gibi rahmetlik kayınvalidem bir hafta sonra evimize geldi. *Bizim Furkan, Asya'ya kimsenin göz dikip gelmesini istemiyor, kendisi istiyormuş Asya'yı*, dedi. Benim cinlerim tepeme çıktı tabii."

Kahvelerin yavaş yavaş köpüğünü alırken annem geri çekildi ve tezgâha yaslandı. Defalarca dinlediğimiz hikâyeyi aynı heyecanla bir kez daha dinliyorduk. "*Eğer talip geliyor diye istiyorsa mahalledeki bütün kızları kendisine alsın o zaman*, dedim. Kayınvalidem *helal kızım sana*, diyerek ayrıldı evimizden. Postayı koyunca benimki yusuf yusuf olmuş. Hey gidi deli Furkan, sen bu hâllere düşecek adam mıydın?" dedi elini havada sallayarak.

Yengem o kadar eğlenceli bir kadındı ki onun evinden asla gülmeden ayrılmazdık. Nitekim hepimiz yaptığı mimikler ve o anları tekrar yaşayan güzel yüzüyle onun neşesine bulanmıştık.

"Tam bir sene peşimden koşturdum!" dedi yaptığından memnun bir şekilde sırıtıp hafifçe geriye yaslanarak. Tayinler çıkmıştı, çok ayrı kalmışlardı ama şimdi dört katlı bir binada altılı üstlü hep beraber oturuyorlardı. Dedemin bütün emeği o evler ve önündeki güzel bahçeydi.

Tüm torunlar, o bahçenin toprağında büyümüştük. Bir katı boştu o evin. Bizim için ayrılmıştı ama babamın oraya tayini hiç çıkmadı. Biz de oraya onunla birlikte hiç gidemedik.

Yengem sonunda her zaman olduğu gibi yine amcamın tek kusuru yüzünden hayıflandı. "Ama şu öfkesi hep başımıza bela oluyor," dedi. Onun öfkesini de sevdiğini gayet iyi biliyorduk hatta bazen bilerek amcamı kızdırırdı.

Amcamla uğraşmayı seviyordu.

Ben de bundan neden zevk aldığını artık yavaş yavaş anlıyordum.

Herkesi benim katımdaki odalara yerleştirdikten sonra mecburen ben de ilk kata, Siraç'ın odasına gittim. Evet, zaten onun odasında uyumaya başlamıştım ama yine de dedemler artık burada kalacaksa tüm eşyalarımı taşımam gerekecekti çünkü önünde sonunda ayrı yattığımız anlaşılacaktı.

Üstelik buraya çok da güveniyor değillerdi.

Furkan amcam otelde kalmak için maraz çıkarmış, Siraç yine onunla tehlike konusunda ciddi bir konuşma yapmak zorunda kalmıştı. Onlarında tehlike altında olduklarını bilmek hoşuma gitmese de burada, bizim yanımızda olmaları bütün yaralarımı sarıyordu sanki.

Bunu bilerek Siraç'ın -artık bizim- odamıza girdim. Onu yatağın üzerinde, altında sadece siyah bir eşofman altıyla saçlarını kurularken buldum. Özel bir çekim sahnesi gibiydi bu an. O, bir hiç olarak kendini göğsünden damgalayışı, heybeti, başı eğilmişken profilinin keskin çizgileri ve ıslak olduğu için koyulaşan bal rengi saçları tam olarak bir kusursuzluk örneğiydi.

Bu hâlini görmek, bana arabada yaşananları hatırlattı. Hani her kalp atışında yaşadığımız bir an aklımıza gelir, gittikçe kalbimiz hızlanırdı ya. Ona bakarken tam olarak öyle hissettim.

O anları daha fazla hatırlayıp utanmamak için derin bir nefes aldım ve gözümü ondan -kusursuz vücudundan- ayırıp kapıyı usulca kapattım. Beni anında fark ettiğini biliyordum. Elimdeki eşyalarımı görünce, "Neden eşyalarını daha önce buraya taşımadın?" dedi.

Sanki bunun için neden dedemleri beklediğimi merak ediyordu.

"Ya sen benden kaçıyordun ya da ben senden," dedim giyinme odasına yönelirken. Yüzüne bakmadığımın farkındaydı ama bunu yanlış anlarsa yanacağımı bilerek ona dönüp kısa bir an gülümsedim.

Sanki daha bu akşam yanında soyunmak zorunda kalmamışım gibi elimdeki kıyafetleri gösterip, "Giyinip geliyorum ben," dedim.

Anladı. Adam dâhiydi, tabii ki anlardı. Öyle bir gülümsedi ki olduğum yerde erirken tahtalıköyü boylarsam mezar taşıma *gamzeleri yüzünden bu hâle geldi* yazmalarını vasiyet edecektim.

Panikle giyinme odasının sürgülü kapısını çarptırdım. Giyinirken ayağımı ahşap oturma yerlerinden birine çarptım. İğnelerimden birini elime batırdım ve en son nasıl becerdiysem yatmadan önce içime giydiğim yarım atletin lastiğini omzuma öyle bir çarptım ki iki büklüm oldum resmen.

Beni neyin sakarlaştırdığını bilmiyordum aslında çünkü arabada yaşadıklarımızdan daha öte, hissettiğim minnettarlıktı. Yangınla birlikte bütün geçmişimin kül olmadığını hatırlatırcasına ailemi yanımıza çağırmıştı. Bu yüzden gerçekten mutluydum. Ona bu mutluluğumu göstermek istiyordum.

Bunu bilerek, gülümseyerek çıktım karşısına. Yine bir telefon konuşması yapıyordu ki bazen gerçekten kulaklık ya da telefonun ona yapışmak üzere olduğunu düşünüyordum.

Üstelik çoğu zaman farklı dillerde konuşuyordu. Yine aynı şekilde başka bir dilde konuştuğunu duydum.

"*Molchi poka! Prodolzhay verit', chto ty mertv.*"[2]

[2] *Şimdilik sessiz kalın! Öldüğünüze inanmaya devam etsin.*

Her dilin onun ağzından farklı bir çıkışı vardı ve hepsi etkileyiciydi çünkü ses tonu gerçekten etkileyici bir adamdı. Ancak bu dili konuşurken niyeyse içerisi sıcak olmasına rağmen tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Onun gibi sertti ve bir şekilde sanki diğerlerinden daha çok ana diliymiş gibi hissettim.

Bana baktı ve ne konuşuyorsa yüzüme bakarak devam etti. Lacivertleri üzerimde dolaşırken, "*Ya pozvonyu tebe zavtra,*[5]" dedi.

Telefon kapandı, ben ise derin bir nefes aldım. Gözleri tişörtümdeki minik, mor civcivdeydi.

"Yakışmış," dedi. İkimiz de ayrı bir âlemdeydik. O benim kıyafetime, ben ise onun kıyafetsizliğine takılmış durumdaydım.

Bir de sesine. O yoğun ve beni her hâlükârda baştan çıkaran sesine. "O hangi dildi?" dedim. "Sanki Rusça gibiydi ama emin olamadım."

Beni başıyla onayladı. Ben ona yaklaşırken o da rüyamdaki karga gibi hedefini şaşmadan beni takip ediyordu. "O adam hakkında mı?" dedim. Benim evimi yakan adam, geçen haftalarda onunla görüşmek için Rusya'ya gittiği adam.

Kimi kastettiğimi fark ederek, "Düşünme sen bunları şimdi," dedi. Sanki o adamı düşünmeme bile tahammülü yoktu. Yanına ulaştığımda oturmuştu. "Ailen yerleşti mi?"

Konuyu değiştirmiş olsa da önceliğim minnettarlığımdı.

Bu yüzden, "Teşekkür ederim," dedim. Elimi yüzüne koyduğunda şaşırsa da direkt yüzünü yasladı. "Ne için?" Başparmağımla gamzesinin olduğu yeri okşadım.

"Ailemi bana getirdiğin için. Bana dünyaları verdin!"

Başıyla bu teşekkürümü kabul etti ama benim için yeterli değildi. "Ama ben sadece böyle teşekkür etmem." Aklıma geçmişe dayanan bir hatıra geldi. "Yani çocukken böyle yapmazdım," dedim. Bu hatırayla birlikte gülümsedim.

Başını geriye doğru atıp bana baktı. "Nasıl edersin?" Anlamadı. Anlatmaktansa göstermeyi tercih ettim ben de. Yüzünü iki elimle sardım ve küçükken babama yaptığım gibi öpücüklere boğdum onu.

Yüzünün her yerini öptüm.

Her öptüğümde, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diyordum hızlı hızlı. En son fazla gaza gelip dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak geri çekildim. Yanaklarım heyecandan kızarmıştı, kalbim ağzımda atıyordu

[5] *Ben sizi yarın arayacağım.*

ama bunu yaparken o kadar mutlu olmuştum ki geri çekildiğimde gülümseyerek başımı hafifçe eğdim.

"Teşekkür ederim," dedim kısık bir sesle. Ellerim hâlâ yüzünün iki yanındaydı. Yüzü gülmüyordu ama gözlerine bakınca gözlerim doldu. Gözlerindeki hasret, hep harla yanan o hasret sanki ilk defa biraz olsun dinmişti. O yalnızlıkta duruyordu ama ilk defa yalnız değildi.

Ben vardım.

"Ben teşekkür ederim," dedi, ilk defa sarsılmış gördüm onu. Hislerini sakladığı mahzeni kırıldı sanki. Hep kendine zulmeden yanını keşfettiğimde gözlerinde fırtınalar kopuyordu bu zayıflığını saklayabilmek için. Sevgisiz büyüttüğü, asla merhamet göstermediği yanıydı bu.

Beni kucağına aldı. Alnını alnıma yasladı. Sesi gittikçe kısıldı. "Sen gerçekten hak etmediğim cennetimsin," dedi.

Beni öyle görmesini geçtim, hak etmediğini düşünmesi canımı çok yakmıştı. "Böyle deme!" dedim. Yanağını öptüm usulca. Kollarımı boynuna sardım, içime katarcasına ona sarıldım. Nemli saçlarını okşadım. Huzur buydu, huzur bu andı. Huzur şefkatle bana sarılışı ve sanki muhtaçmış gibi dokunmadan duramayışıydı.

Yavaşça başımı geri çektiğimde yüzündeki hasretle birlikte ona vermiş olduğum öpücüklerin etkisini de gördüm. Şefkat dağılınca geriye arabada devam ettirdiğimiz tutkunun hasreti kalmıştı.

Bu yüzden bana bakarken dudaklarıma değen fısıltısı yalın bir ihtiyaçtı. "Seni şu an öpmemek için verdiğim mücadeleyi bilseydin bana acırdın, Gün Işığı."

Bir şey diyemedim. Deseydim şayet, bunun sonu iki yarımın bir bütün oluşuyla sonuçlanacaktı. Buna hazır mıydım, bilmiyordum.

O da fark etti bunu. Tereddüdümü gördü ve saygı duydu. Konuyu değiştirdi. "Bugün sözünü tutacak mısın?" dedi saçlarımı usulca okşarken. "Burada uyuyabilecek miyim?"

Dün de uyumamıştı. Yüzündeki yorgunluğun yansımaları canımı yaktı. "Sen de istersen," derken tercihi ona bırakmam sadece lafın gelişiydi ama o yanlış anladı.

Kısık gözleri açıldı. Kaşları önce şaşkınlıkla, sonra da sanki bunca zamandır onu anlamamışım gibi kızgınlıkla çatıldı. "İstersem mi?" dedi. Sonrası hızla gelişti.

Beni belimden kavradı ve havaya kaldırdı. "İstersem mi?" Hırsla tekrarladı bu cümleyi. Kendi tarafındaki yastığın üstüne doğru hızlı bir şekilde yatırdı. Yatak ani bırakılışım ile sarsılırken ona şoke olmuş bir ifadeyle bakıyordum. Her şey birkaç saniye içerisinde gerçekleşmişti.

"Siraç!" dedim bu şaşkınlıkla birlikte. "Beni resmen yatağa fırlattın."

Bunu yaptığına inanamıyordum. Üstelik beni yatağa fırlattıktan sonra kendi de üstüme tırmandı ve ellerinden destek alarak gövdesini üstüme hizaladı.

Yine tüm dünyam o olmuştu ama o dünya şimdi biraz sitemkârdı. "Aylardır bunun isteğiyle yaşıyorum ben!" dedi. Ona bu fırsatı çok uzun zaman öncesinde vermiştim ama bir türlü birlikte uyumak nasip olmamıştı.

Şimdi bana sitem etmeye hakkı yoktu, yine de sesimi çıkarmadım çünkü gövdesini üstüme bıraktığında sanki artık bu hasrete dayanamıyormuş gibiydi. Başını göğsüme yasladı. Bacaklarım ise bacaklarının arasında sıkışıp kalmıştı. "Galiba daha yeni yatağa gömüldüm," dedim. Sesim de ezilmekten boğuk çıkmıştı. Bu cümlemden sonra gövdesinin bir kısmını üstümden kaldırdı ama yine de başını asla göğsümden ayırmadı. Bunun hissiyatı tarifsizdi.

O göğsüme sığınırken kendimi tam manasıyla eşini sarıp sarmalayan, yuvasını sağlam temellerle kuran bir kadın gibi hissettim.

Başını göğsüme sürttü. "Alışırsın, Gün Işığı," derken sanki aksi mümkün değilmiş gibiydi tavrı. Kalbimi saran duygunun adı şefkatti. Bu şefkatle birlikte saçlarını okşadım. Elimin altındaki saç tutamlarının yumuşaklığı beni her seferinde şaşırtıyordu.

Ben onu sevdikçe o da daha çok rahatladı. Gövdesini biraz daha ileri itti. Başını boynumun girintisine gömdü. Derin bir nefes aldı. "Burası mis gibi kokuyor," dedi.

Arabada orayı öperken nasıl huylandığımı hatırladım. Giyinirken boynumda hafif morluklar olduğunu fark etmiştim. Şimdi de soluğu oraya değdikçe dişlerim de dâhil tüm kafatasım uyuşuyordu.

Rahatsızca yerimde kıpırdandım. "Orası benim en hassas noktam," dedim ama umurunda bile olmadı. Bizi hafifçe yana doğru devirdi. Böylece bana dokunabileceği, sarılabileceği alan da artmıştı.

Belimi kavrayan ellerinden biri tişörtümden içeri girdi. Belimden yukarı çıkarken dokunuşunun hissiyatı ile bu sefer uyuşan tüm bedenimdi. "Hayır, galiba en hassas noktam boynum değilmiş," dedim.

Gerçekten kıvranarak kollarından kaçmama çok az kalmıştı. Ben bu kadar yoğun temasın etkisine alışkın değildim. Yan profilinden gülümsediğini gördüm. Hafifçe vurdum koluna ama umurunda değildi.

Sırtımdaki eli yarım atletimin altına girdi. "Sen yine sütyen giymedin mi?" dedi. Çenesini göğsüme yaslayıp bana baktı. Yüzünde gerçek bir sorgulama vardı.

Açıklamak zorunda kaldığım tuhaf bir an yaşadık. "Onun adı *bralet*, ise yarım atlet," dedim. "Bunların hepsi sütyen çeşitleri."

Gülmek istedim o an çünkü zekâ seviyesinin yüksek olduğu kanıtlan olan bu adam farklarını ayırt etmeye çalışıyordu. "Bunlar bir çeşit, de mi?" dedi. Bir yandan da yarım atletin altına elini geçiriyor, sırtımı okşuy sonra lastiği çekip geri bırakıyordu.

Her yerden kuşatılmış gibi hissettim. "Gerçekten şimdi oturup süty çeşitlerini mi konuşacağız?" dedim. Üstelik dehşet bir şekilde huyla verdim. Bana altan bakan gözlerinin, yüzünün güzelliğinden bahsetm verdim bile.

Bunların hepsi çok fazlaydı. Onun ısrarı ise apayrı bir konuydu. "Ha ama sevmedim," dedi. Elini yavaşça yana doğru kaydırdı ve yandan gö sütünün kabarıntısına dokundu. "Daha ulaşılabilir."

Sütyenlerin işlevselliğine karşı bakış açısına mı yanayım yoksa hem hu lamp hem de tahrik oluşuma mı takılayım, bilemedim. En sonunda elind kurtulmaya çalışarak, "Niye, normal sütyenleri çelik zincirlerle bağladığ mını mı sanıyorsun?" dedim.

Sesim çıkışır gibiydi. Elini tekrar geri çekince yarım atletin lastiği sert b şekilde tenime değdi. Artık tahammülüm kalmamıştı. "Ayrıca şu lastik oynama artık!" diyerek kızdım ona.

Güldü. Bu bir gülümseme değil, başını geriye atıp dünyanın en güz gülüşünü bana gösterişiydi. İlk defa gülerken sesini duydum, ilk defa on tamamen tasasız ve mutlu gördüm ve bu bütün hislerimi unutturdu.

Geriye yalnızca gözlerimi dolduran bir şefkat ve gittikçe artan sevda kaldı. Gülümsemesini izlediğimi fark edince yavaşça soldu gülüşü. Kendi de güldüğünü fark etti. Elim uzandı, tıpkı onun bana yaptığı gibi ben d dudağının kenarını okşadım.

Gülümsemesine dokundum. Onunla birlikte bu ana şahit oldum. Di daklarındaki gülüşe kendi bile yabancıyken gözlerini benden kaçıran oldu. "Tamam. Karım uslu durmamı istedi."

Gülümsedim. İtaati o kadar sahteydi ki gülmemek elde değildi ama bo caladığını hissedebiliyordum. Başına usulca dudaklarımı bastırdım. "Sanl sözümü çok dinliyormuşsun gibi," dedim. Bu an, bu dokunuş saf bir mu luluk ve huzur barındırıyordu.

O da hissetti bunu. Göğsüme iyice yerleştirdi başını. Gövdesini ise yan doğru kaydırdı. "Burası huzur. Burada kâbus yok, Gün Işığı."

Yüzümdeki gülümseme soldu çünkü o kulübeyi yine görür gibi oldum O çocuğa huzur yoktu. O çocuk tehlikelere karşı korunmuyordu.

Bir kere daha öptüm saçlarını. Koynumdaki kocaman bir adamdı ama aynı zamanda bir çocuktu da. "Sen yeter ki uyu," dedim. "Ben bütün kâbuslarını kovalarım."

Bana sımsıkı sarılarak uyuması bir ilkti. Ömrümüzün diğer günlerinde birlikte uyuyacağımız gecelerin bir başlangıcıydı. Göğsümde yatıyor olmasına rağmen kolayca uyumam ise birbirimizle bir bütün olduğumuzun göstergesiydi.

Huzura doğru ilk adımımızı atmışız gibi hissettim ama sabahına, uyanışına ulaşamadım. Sanki en güzel şekilde batmış ama tekrar doğuşuna şahit olamamıştım. Çoktan hazırlanıp gitmişti.

Sabah baş ucumda ilk defa bir not vardı.

"Attilâ İlhan'ın dediği gibi; ben sana mecburmuşum, Gün Işığı.

Adın, kokun, aklımda mıh gibi çakılı kalmış. Büyüdükçe büyümüş gözlerin, tüm dünyam sen olmuş.

İçim seninle ısınmış. Ben seninle yaşamayı öğrenmişim.

Teşekkür ederim.

Tanrı bana ölmek için bir gün ve bir yer söyleseydi bugünü seçer, senin koynunda ölmeyi dilerdim.

Tanrı benden bir daha yaşamamı isteseydi yaşamak için sadece seni seçerdim.

Sadece seni. Hep seni.

Gün Işığı'mı. Güneşimi."

Onu uyuttuğum için bana bu kadar güzel şeyler yazmasına sevinmiş olmam gerekiyordu ama notu okurken ağladım çünkü hâlâ ölümü düşünen bir adamın kelimelerine şahitlik ediyormuş gibi hissetmiştim.

Sözüne güvenmiyor olsaydım ona sorardım ama soramadım çünkü şüphelenecekti.

Eğer aramıza o şüphe girerse birbirimize verdiğimiz her sözün hükmü yitirilecekti.

Tıpkı ilk sözümüz olan evliliğimiz ve son sözümüz olan yaşaması gibi.

Zaman bizim için ilerlerken belirli bir rutin oluşturmaya başladık.

Siraç, amcamları rahatsız edeceğini bahane ederek yine neredeyse hiç evde olmuyordu. İşin garip tarafı amcamlar da buradaki arkadaşlarını ziyaret edeceğini söyleyerek sürekli ortadan kayboluyorlardı.

Geceleri uyanıyordum. Başını boynuma gömüyor, koynumda saklanıyordu. Uyuyor muydu, bilmiyordum ama o göğsüme başını yasladığı anda sanki göğüs kafesim emanet verdiği kalbime geri kavuşuyordu.

Baş ucumda mavi güller buluyordum artık. Doğada bulunmayan mavi güller genetik mühendisliği ile elde ediliyordu. Bu yüzden *eşsiz* ve *özeller*di. Ondaki eşsizliğime atıfta bu.

Şüphelenmemem gerekiyordu, belki de artık görmezden gelmeyi öğrenmeliydim ama yapamıyordum. Bir şekilde yeni bir plana doğru ilerlediğini hissediyordum. Üstelik bu sefer alması gereken bir öç de vardı.

Bu korkutucuydu; yeni bir felaketi hissetmek ama bunu bile bile hayata devam etmek. İnsan geleceğini hissetse bile hayatını yaşamaya devam etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Ders çalışmaya devam ettim bu yüzden. İkinci sınavıma az kalmıştı. Çalışmalarıma yoğunlaştım.

Yengemler, annem ve tabii ki Eylül'le sürekli evdeydik. Eylül çoktan ailemle kaynaşmıştı ki bu şaşırtıcı bir durum değildi. Kalabalık ailelere bayılıyordu. Bunun, onun yalnız büyümesinden kaynaklı olduğunu biliyordum. Ailemin gelmesine benden daha çok sevinmesinin sebebi buydu. Eylül ne kadar neşeliyse bir o kadar da yalnız bir kızdı. Bu yüzden her seremoninin kutlamasının da yapılmasını istiyordu.

Kınam olacaktı. Buna *tamam* dedim ama *isteme töreninden* bahsedince tüm benliğimle itiraz ettim. Çünkü bildiğim kadarıyla Siraç'ın, Levent Bey haricinde düşmanı olmayan bir büyüğü yoktu. Levent Bey'le de şu an düşmanlardı zaten.

Ayrıca öyle bir ortamda amcamlar da rahatta durmazlardı ama beni dinlemedi. Dedemi ikna etti. Demir'i aradı ve Siraç'a söyleme işini ona yıktı.

Akşama kadar dedemi ikna etmeye çalıştım ama Nuh dedi, peygamber demedi. Amcamlar da gönüllü değillerdi ama Eylül en büyük destekçisiydi. Annem ve yengemler ise sessiz kaldılar.

Son kararın dedeme ait olduğunu biliyorlardı.

Nitekim dedemin en sonunda, "Yeter yadigârım! Madem kınası, düğünü her şeyi yapılacak, ben torunumu usullere göre vereceğim. Geç kaldık, arda kalmayalım," deyince bana da susmak kaldı.

Bunun huzursuzluğuyla çok geç vakitte yattım ama kısa bir süre sonra yüzümde hissettiğim tüy hafifliğinde dokunuşlarla uyandım.

Gözlerimi açtığımda eğildi ve boynumdan öptü.

Onun varlığını idrak etmek tüm sıkıntımı, gerginliğimi giderdi sanki. Başını boynuna gömdü. Gözlerim birden açıldı. Dedemi ikna edememenin sıkıntısı ve onun yokluğunun mutsuzluğuyla huzursuz bir şekilde uyumuştum.

Bunların hepsi yok olmuştu.

Onu özlemiştim. O kadar özlemiştim ki sesini duyunca gözlerim doldu.

"Seni her gece ay aydınlatıyor, ben zevkle izliyorum, Gün Işığı. Keşke nasıl parıldadığını görebilsen."

Başını geri çekti. Elim yüzünü buldu. "Neredesin sen?" derken sesim acınası gibi çıkmıştı. İsyan ediyordum zaten yokluğuna. İyice çıkmaza başlamış sakalları avucuma battı. Başını çevirip avucumun içini öptü. Sonra cevap vermedi. Sadece, "Ciel benimle," dedi.

Yanındaki elini tuttu, avucumun içini öptü, sonra elini tutarak beni ayaktan kaldırdı. "Nereye?" dedim.

"Öğreneceksin." Elime kabanımı tutuşturdu. Üstüme doğru dürüst bir şey geçirmeme izin vermeden aceleyle dışarı çıkardı beni.

Yol boyunca birkaç kere sorsam da nereye gittiğimizi söylemedi. Nerede olduğunu sordum, cevap vermedi. Bulunduğumuz şehrin en yüksek tepesine, arabanın ulaşabileceği en yüksek uçurum kenarına çıktık.

Daha arabadan inmemiş olmamıza rağmen uçurumu bakarken üşüdüğümü hissettim. Arabayı durduğunda farları açık bıraktı ve bana doğru döndü. "Neden buraya geldik?" dedim.

Sadece ayın ışığıyla aydınlanıyordu yüzü. Orada, bakışlarında bir şey vardı. Bir hassasiyet, sanki yanlış bir cümlemle her şeyi paramparça edebileceğim kadar kırılgan bir cam gibiydi.

İçim burkuldu, yandı, acıdı. Bir şey söylemedi bana. Sadece uçurumdaki manzaraya baktı ve aşağıya indi. Kapımı açmak için arabanın etrafında dolanırken onu izledim.

Üstünde gri bir takım elbise vardı. Gömleği siyahtı. O gecenin en karanlık vaktinde bile çok iyi görünürken ben geceliğimin üstünde bir kaban, başımda siyah yazmayla duruyordum.

Kapıyı benim için açtı ve elini uzattı. "Haberin olsun diye söylüyorum, sen böyle sessiz kalınca çok huzursuz hissediyorum," dedim elini tutup taş zemine ayağımı bastığımda. Şiddetli bir rüzgâr yüzüme vururken devam ettim: "Benden sorgusuz itaat beklediğin zamanlarda beni deli ediyorsun! Bunu yapamam, benim karakterimde yok!"

Elimi avucunda hapsetti. "Biliyorum," dedi hislerini duyumsayamadığım bir ses tonuyla.

Beni arabanın önüne götürdüğünde elimi bıraktı. Kendimi yoksunmuş gibi hissettim. Ondan yoksun, onsuzlukla baş başa. "Benden kaçıyorsun," dedim acı bir sesle. Dışarısı da onun buraya gelince duvarlar ördüğü bakışları da soğuktu.

Çok soğuktu.

"Kaçmıyorum, Gün Işığı," dedi uçuruma doğru birkaç adım atarak. "Kaçıyorsun!" diyerek direttim.

Günlerdir ortalıkta yoktu. Belki ailemle beni baş başa bırakmak istiyordu ama anlamadığı şey onun da artık ailem olduğuydu.

Kendini bizden, benden soyutladıkça korkuyordum.

Bana doğru döndü. Şimdi uçuruma tehlikeli bir şekilde yakındı. *Hayır* dercesine başını sallarken sanki gerçek hayatta da tam olarak bu hâldeymişiz gibi hissettim. Bir uçurumun kenarındaydık. O uçurumdan uzaktaydı. Önce beni bu kenarda, yanı başımda kendine âşık etmiş; sonra da o köşeye gitmiş gibiydi.

"Benden öğrenmek istediklerin olduğunu biliyorum," dedi sadece. Gece ardındayken her an karanlıkta kaybolacakmış gibi gözüküyordu.

"Neyi öğrenmek istiyorum?" dedim. Bu anı, benden neden uzak durduğunu anlamıyordum. Üstelik acı çektiğini de görebiliyordum.

Tekrar bu hâle gelmemizin sebebini sorguluyordum ama "Geçmişimi," cevabını verince bir şeyler yerine oturdu. Anladım neden uzak durduğunu, kaçtığını. Sorular sorulacaktı çünkü. Ben bu listede en son sıradaydım.

Dedemler ve amcamlar varken bana sıra gelmezdi. O da bunu biliyordu.

"Nefret edeceğin, belki de tiksineceğin geçmişimi," dedi. Kendi kendine yine bir çıkarımda bulunmuştu. Attığı adımdan fazlasını ondan isteyeceğimi düşünmüştü. Bu yüzden, "Hepsini anlatamam," derken karşımda çaresizdi.

O çaresizlik onun kadar beni de yaktı. Kısa da olsa aramıza koyduğu hasrete kızdım. "Sen anlatmadan sana sormam," dedim. Karşımda yok olup gidişi, uçuruma yakınlığı beni çok tedirgin ediyordu. "Böyle olacaksan da anlatma zaten. Hiçbir zaman derdim geçmişin olmadı çünkü."

Yanımda olmasını istedim. Bu uzaklık beni korkutuyordu. Bu uzaklık bana onun düşüncelerinin ne kadar tehlikeli olduğunun bir kanıtıydı.

"Bugün yaptığım her şeyin sebebi geçmişim. Baştan beri sebepleri öğrenmek istemiyor muydun?"

Başımı usulca sağa sola salladım. Rüzgâr çok sert değildi, onun uzaklığı beni üşütüyordu. Gözlerim doldu ona bakarken. Böyle değildi, bu şekilde değildi.

O böyle acı çekerken asla değildi. "Merak etme, her şeyi anlatacak cesaretim yok zaten, Gün Işığı," dedi nasıl hissettiğimi fark edince.

Sonra arkasını döndü bana. Yüreğimi ağzıma getiren bir görüntüydü. Oradaydı, uçurumun kenarındaydı ve ben onu uzaktan izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

"Yedi yaşımdayken burada intihar etmeye kalktım," dedi. Buz gibi soğuğa düştü gerçekler, ölüm uçurumun kenarında asılıydı. "Yalın ayaktım, hiçbir şeyim yoktu. Bir ayakkabım bile yoktu."

Elini ağzına kapatırken anlattığı dehşetin gerçekliği kanını dondurmuştu.

"Eğer daha önce gelebilseydim..." Başını bana doğru çevirdi. "Dördümde, beşimde..." Onu burada görür gibi oldum. "Altı yaşında da gelirdim."

Her şey dört yaşındayken başlamış olmalıydı. Gerçekler bir anda söylenince ağır geldi. Önce şok gibi bir his tüm bedenimi sardı, sonra kanımın çekildiğini hissettim.

O ise karşımda bunları anlatırken çaresizdi. Kendi âcizliğini asla açık etmeyen o adam, bugün karşımda ilk âcizliğini itiraf etti. "Öldürmedim o gün kendimi ama hiçbir şeyi olmayan biri olarak kaldım."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlamak istemedim, güçlü kalmak istedim karşısında ama o yaşlarda Ahmet'ten birazcık büyüktü sadece ve onu o hâlde hayal edebiliyordum.

Sanki hâlâ buradaydı yedi yaşındaki hâli. Gözyaşlarım akmaya başladı.

"Sonra sen geldin." Yüzünde bir an buruk bir tebessüm belirdi. "Seni her gün sahiplenmek istedim, hiçbir gün hak ettiğime kendimi inandıramadım ama acımasızlığıma sığındım." Elini bana uzattı ama tutamayacak kadar uzaktaydı. "Aldım."

Böyle deyince dudaklarım titredi. "Ağlama!" dedi bana. Elini göğsüne koydu. "Burası hâlâ hisleri tam olarak bilmiyor ama sen ağlayınca dünyayı ateşe vermek istiyorum." Sanki kalbini hissetmeye başlamak bile canını yakıyordu.

O sanki bir hiçmiş gibi çocukluğunun en ağır tükenişini anlatırken ağlamadan durmam imkânsızdı. Bu yüzden isteğini yerine getiremedim. "Benim dünyayı ateşe vermene ihtiyacım yok," dedim.

Bana bakarken çaresizdi. "Neye ihtiyacın var, Gün Işığı?" dedi. Sanki dünyaları istesem önüme serecekti ama aynı zamanda geçmişiyle yüzleşmemi istemiyor gibiydi.

Bu çaresizliğine de ağıt yakmak istiyordum. Göğsüm öyle ağrıdı ki elimi istemsizce göğsüme bastırdım. "Sana. Saklanmadan, sakınmadan, yedi yaşının da çocukluğunun da yaralarına sahip olan sana."

O böyle uzaktayken bu sanki nefes kadar, su kadar büyük bir muhtaçlıktı. Ödüm kopuyordu bir adım geri gider diye çünkü bir adım gerisi karanlıktı. O boşluktan kurtaramazdım onu. "Dört yaşından beri geçmişinden kaçamayan sana. Yalnızca sana."

Hem korku hem de ihtiyaçla ona baktım. Çok korktum beni reddeder diye çünkü tam olarak o sınırdaydı ve hissettim. Bir kere daha buraya gelecektik ama şimdilik korkularımı dindirdi. Ben gitmedim uçurum kenarına,

o bana geldi. Öyle bir sardı ki beni, hıçkıra hıçkıra ağlamamak için zor tuttum kendimi. Gerçekler çok ağır gelmişti. Bir çocuk nasıl o yaşta kendini öldürmek isterdi ki? Anlamlandıramıyordum, gerçek olduğuna inanamıyordum.

Başımı geri çektim. Yüzüne baktığımda acısını sakınmayışını görmek canımı daha da fazla yaktı. Burada ölmek istemişti. Burada benimle yüzleşiyordu. "Çok seviyorum seni, biliyorsun değil mi?" dedim.

İlk defa yüzüne söylüyordum bu gerçeği.

"Biliyorum Gün Işığı," dedi. Aksi mümkün değildi bu sevdanın. "Ama benim kadar olamaz." Bu, onun için itiraz edemeyeceğim bir gerçekti. Sanki ben tutuyordum onu bu uçurumda, düşmesin diye ben yukarıya çekmeye çalışıyordum.

"Senin benim hayatımdaki yerinden haberin yok. Ben de bunu nasıl anlatırım, bilmiyorum."

Kelimelerinde çaresizlik vardı. Bazı duyguların tanımı olmazdı. Onun da muhtaçlığını anlatacak kelimeleri yoktu.

Ayakkabıları bile olmayan o çocuğu görür gibi oldum ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri gözlerime, ruhu ruhuma değdi. Öyle yaralıydı ki saramadım bile.

"Hiçbir şeyi olmayan bu adama seni verir misin?" dedi.

Bu itirafların sonunun böyle biteceğini düşünmediğim için şaşkın bir şekilde baktım ona. Bir elini cebine attı. "Hiç aydınlığı görmemiş bu adama baharını getirir misin, Gün Işığı?" dedi.

Elinde bir yüzük kutusu vardı. Ben şaşkın ve ağlamaklıyken kutunun kapağını açtı. "Hiçbir şey istemedim bu dünyadan," dedi kutuyu açmadan önce. "Ama seni istiyorum çünkü ben seni ilk gördüğümden beri sana hasretim."

Kutunun kapağını kaldırdı ve yüzük aramızdan geçen ışıkta parıldadı. Gözyaşlarımdan dolayı önce bulanık gördüm. Sonra netleşti ve daha fazla ağlamamak için ağzımı kapattım ama nafileydi. Yüzüğü görünce daha şiddetli ağlamaya başladım.

Güneş şeklinde olan elmas kehribar rengindeydi, sanki gün doğumu gibiydi. Damla şeklindeki minik lacivert elmasların hepsi ona bitişikti. Taşların arasında ince damarlar hâlindeki safiri gördüğümde ağlarken gülümsedim.

Bu yüzük paha biçilemezdi. Sanki tüm hikâyemizin özetiydi. O da benim içime böyle işlemişti.

Başını kaldırdım. "Çok güzel," dedim fısıldayarak. "Bu çok güzel." Akan gözyaşını başparmağıyla usulca sildi. "Hiçbir şey senin kadar güzel değil. Gün ışığı."

Başını çevirip avucunun içini öptüm. Anladım amacını, buraya getirdiğini, hiç oluşunun hikâyesini ama en çok da isteğini. "Benim zorla değil, kendi isteğimle senin olmamı istiyorsun, değil mi?" dedim.

Biliyordu, yüzünde hüzünlü bir tebessüm belirdi. Yüzümü okşadı eliyle. "Sen her teslim olduğunda ben yenildim çünkü," derken ilk defa yenilgisini kabul etmişti. Hiçbir şeyin kendine ait olmadığını düşünen bu adam, hep elde etmiş ama hiç sahip olamamıştı. Bu yüzden kendine ait bir hayatı bile yoktu.

Hayatı intikama aitti.

O an karar verdim. Kendimi düşünmemek belki de en mantıksız olandı ama tam bu anda vazgeçtim, pes ettim. Sevdiklerimi hayatım boyunca her daim önceliğim olarak almışken artık onu dışarıda tutamazdım.

Ben değiştirecektim bu yolu, ben kendini hiç olarak gören bu adama gerçekleri gösterecektim.

Bunu bilerek, buna karar vererek harekete geçtim. "O zaman..." dedim sol elimi havaya kaldırırken. "Ben sana beni de veririm." Yüzüğü parmağıma geçirdim. "Ben sana sen istersen baharı da getiririm." Gülümsemem genişlediğinde gözlerimden hâlâ gözyaşlarım süzülüyordu.

"Ben seni öyle çok severim ki..." dediğimde cümlemi o tamamladı. İki eli yüzümü kavradı. "Her şeyim olursun," dedi alnımı öpmeden önce.

"Olurum," dedim uçurumun kenarında. Ayakkabısı olmayan o çocuğun da karanlıkla konuşan kulübedeki küçüklüğünün de sürekli mezara giren, hiçbir şeyi olmayan bu adamın da her şeyi olurdum.

22
HANÇER

"Azimlisin, Vuslat."

Siraç karşısında duran Elif'in iki amcasına baktı. Konuşan Yiğit'ti. Siraç'ın şirketteki odasındaydılar. Önündeki masada planını yaptıkları binanın krokisi vardı. İki elini masaya yaslamış, gri gömleğinin kollarını katlayarak planın üstüne eğilmişti. Gömleğin ilk iki düğmesi açılmış, kravatı çoktan kenara atılmıştı.

Başını hafifçe kaldırıp Yiğit'e baktı Siraç. "Azimli değilim, işimi sağlama almayı seviyorum. Sizin de görmenizi istedim," dedi. Lacivert gözleri kısıktı. İki adamın karşısında sürekli sınava tabi tutulduğunun farkındaydı.

"Bu iş öyle kolay değil," diyerek devam etti. "Baştan beri Elif'i onların görmesinden sakınmıyorum ama korumaktan da asla vazgeçmiyorum. Bunun sebebini sorguladıklarının, temel hedef olarak Elif'i görmelerine rağmen bilgiye aç olduklarının da farkındayım."

Siraç geriye çekildi. İçeride Demir de vardı. Ona kısa bir bakış attı. Demir'in gerginliğinin farkındaydı.

"Bu zamana kadar onlara istediklerini vermedim." Kollarını göğsünde kavuşturdu Siraç. Sakindi ama her zamanki gibi tetikte duran bir yırtıcı gibiydi.

Furkan ona ters ters bakarak konuştu: "Bir noktadan sonra sadece karın olarak görmeyeceklerdir. Sizin tehlike olarak atfettiğiniz durumun ortaya çıkma olasılığı ne?"

Siraç'ın yüz ifadesi sessizleşti. "Bir dava var," dedi. Krokiye keskin bir bakış attı ve Furkan'a döndü tekrar. "Büyük bir gizlilikle yürütülüyor. Bu süreçte dikkatleri üstümüze toplamaya devam edersek olayların derinine inme ihtimalleri yüzde on."

Furkan deri koltuklardan birine oturdu. İki adam da bu davanın içeriğini soramadıkları için gizliden gizliye öfkeliydiler. Furkan sert bir sesle devam etti. "Uyanmamış olsalar da çoktan alternatif yolları denediklerini görebiliyoruz."

Siraç'ın önündeki krokiyi gösterdi.

Odadaki herkes gergindi. Siraç ise planının kusursuz işleyeceğinden emin olarak sakinliğini koruyordu. Masanın arkasından çıktı ve bulunduğu şehri ayaklar altına alan büyük pencereye doğru ilerledi.

"Elif'e ulaşmanın alternatif yollarını arıyorlar sadece. İçlerinde bir köstebeğim mutlaka olur. Elif'in neden bu kadar değerli olduğunu sorgulamaya başlamışlar ama zaafım olarak görmekten öteye gidemiyorlar."

Siraç manzarayı izlemeye devam ederken gözünün önünde Elif'in gülüşü canlandı. "Konu o olunca ne kadar acımasız olacağımı ölçmek istiyorlar." Ses tonu sertleşti. O gülüş soldu ve yerini hep girdiği mahzenin soluk duvarları aldı. "Onlar da siz de göreceksiniz."

Uzun bir sessizlik aralarında vuku buldu. Herkes planın risklerini değerlendiriyordu kendi içinde. Bir süre sonra Yiğit konuştu: "Biz de bu işin içinde olacak, onu koruyacağız ama işler daha da ciddileşecek. Bu adamların mutlaka intihar edecek piyonları olur. Acımasızlaşacaklar. Düğüne kadar sürekli darbe vurmaya çalışacaklar. Bundan sonra da vazgeçmeyecekler. Nereye kadar hata yapmadan hareket edebilirsin ki? Her insan hata yapar ama senin hatanın bedelleri çok ağır olur."

Siraç arkasına döndü. Ellerini cebine koymuş, bakışları donuklaşmıştı. "Ben de sadece savunma yapmıyorum, Yiğit Bey." Dudakları gerildiğinde tekrar Demir'le bakıştılar. Siraç bu sefer bakışlarını ondan çekmekte acele etmedi.

"Ben saldırı da planlıyorum." Bir an duraksadı. Gözünün önünde Elif'in acı çekişi canlandı. İntikamı artık tek taraflı değildi. Onun üzgün olduğunu gördüğünde tüm dünyayı yakmak istiyordu. Dişlerini birbirine bastırdı. Konuşurken karşısında duran üç adam da onun bir ölüm makinesine dönüşmesini izlediler.

Acımasızlık onu gazaba dönüştürüyordu.

"Bizim düğünümüz olduğunda onlar ilk büyük darbeyi alacaklar. Şu an zamanın dolmasını bekliyorum. O zamana kadar bırakın, ufak şeyleri sorgulasınlar." Acımasızca gülümsedi. "Bırakın ufacık akıllarıyla beni küçümsesinler. Küçümseyerek yapsınlar bütün hamlelerini."

Tekrar Demir'e baktığında onun öfkeyle kaşlarını çattığını gördü. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. O da her an tehlikede olduklarının farkındaydı. "Zamanı geldiğinde darbenin nereden geldiğini anlamalarına fırsat vermeden kafalarını koparmış olacağım," dedi.

Tekrar masaya yöneldi. "Hepinize zırhlı araçlar verilecek," diyerek tekrar planın ayrıntılarını açıklamaya başladı.

Aynı zamanlarda kurul, Siraç'ın dediği gibi onu küçümsemeye devam ediyordu. Evet, nişanda gururlarına darbe almışlardı ama başlarında bulunan Emir için Vuslat hâlâ ezilmesi gereken bir böcekti.

Sadece midesi bulandığı için ezmeyi erteliyordu.

Bu yüzden maşalarını kullanıyordu. Yine bu yüzden Selvi'yi kurtarmışlardı.

Büyük bir ahmaklıktı.

Evgeny'nin, Sinaç'a düşman olduğunu öğrenince hemen ona ulaşıp iş birliği teklifinde bulunmuşlardı.

Yine büyük bir ahmaklıktı.

Bu ahmaklığın farkında olan tek kişi Çakılı'ydı aslında çünkü isterse kısa bir süre içerisinde burunlarının dibine ulaşabileceğini ve onları öldürebileceğine bizzat şahitti. Üstelik aralarından birini de köstebek olarak kullandığına emindi.

Emir'e, "Yapma, bu çocuk bizimle bir oyun oynuyor," demişti ama aldığı cevap salt bir kibirdi.

"O ancak köpeklerimle oyun oynar."

Bu söz geçmişe aitti. Çakılı da biliyordu bunu ama o köpekleri daha çocukken bile öldürmeyi başaran çocuğun, bugün onları yenebilme ihtimalini de göz ardı etmiyordu. Bu yüzden kurtarılan kızı olmasına rağmen bu plana dâhil olmadı. O, ona uzatılan başka bir ele, başka bir alternatife yönelecekti.

Elif

Başımın tepesine çenesini yaslamıştı. Göğsüne sığınışım artık bir yıkım değildi. Gecenin ayazında, bu tepede yıllar önce yıkılan bir adamın gövdesinde bir inşa vardı. "Beni istemeye gelecekmişsin."

Gövdemi saran kolları sıkılaştı. Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünde hâlâ geçmişinin kırıkları asılıydı. Yine de bana bakınca hafifçe tebessüm etti.

"Tuzlu kahve mi içirmek istiyorsun bana, Gün Işığı?" dediğinde gülümsedim. Gülüşüme takılı kaldı gözleri. "Benim fikrim değildi. Eylül'ün başının altından çıkıyor hep böyle fikirler." Burnumu kırıştırdım memnuniyetsizce. "Dedemi de peşine taktı. Hem sen pek istemezsin zaten."

Kaşları hafifçe kalktı. Başımı hafifçe eğdim buna karşılık. "Alırsın," dedim. Dudaklarımı büzdüm gülmemek için. Meydan okuyarak ona baktım.

"Öyle mi, Elif Hanım?" dediğinde bir eli belimi sarmayı bıraktı. Yanağımı elinin tersiyle okşarken gözlerinde öyle bir bakış vardı ki sevildiğimi hissettim. Sanki bakarken bile bakmaya kıyamıyordu.

"Öyle, Siraç Bey." Bilmiş bilmiş sırıttım. Eli yanağımı kapladı. Gözlerimi kapatıp avuçlarına teslim oldum. "Yapmak zorunda değilsin. Zaten hiçbir şeyi normal yapmadık. Hem ben tuzlu kahve yapmam sana. Eskiden

kız damat adayını beğenmemişse, evlenmeyi kabul etmiyorsa tuzlu kahve yaparmış."

Başparmağı elmacık kemiğime dokundu hafifçe. Başımı yukarı doğru kaldırdı. "Beğeniyorsun yani," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ona hiç açıkça beğenimi söylemediğimi fark ettim. Zaten o da kendinin farkında değildi.

"Sana ilk baktığımda nefesim kesilmişti," dedim. Duraktaki hatıra beni gülümsetti. "Tabii bu, beni aşağılayarak konuşmandan yalnızca birkaç dakika önceydi," diye mırıldanırken gözlerim kapalıydı.

Başparmağı dudağımın kenarını sevdi. Parmak uçlarında bile hasret vardı. "Sana bakınca nefesim kesilmişti," dedi aynı itirafta bulunarak. "Hiçbir şey hatta kafama attığın kalemlik bile o ilk anın etkisini değiştirmedi," dediğinde gülümsemem genişledi. Allah elime zeval vermesin ama her şey tam olarak ilk anda hırsıma kapılıp ergen gibi adama kalemlik fırlatma hevesim yüzünden başlamıştı.

Bu konuda daha fazla espri yapmak isterdim ama kollarının arasında bir kedi gibi mayışmıştım. Beni tekrar kendine çekip sımsıkı sarıldığında ben de ona sarıldım.

O da tekrar konumuza döndü. "Tuzlu kahveyi içerim," dediğinde gözlerim açıldı. Sesinin ciddileştiğini hissettim. "Senin elinden zehir bile gelse içerim." Ölümün sessizliği aramıza girdi. "Böyle şeyleri dert etme."

Cevap verecek, onu bu şekilde konuşmaktan menedecektim ama başka bir konuya geçti. "Seni eğitmemiz lazım, Gün Işığı," dedi yüzündeki elimi tutarak. Parmakları, avucunda küçücük kalan parmaklarımın arasına sızdı.

Kaşlarım çatıldı. "Ne eğitmesi?" dedim. O ciddileşince ben de ciddileştim istemsizce.

"Kendini koruyabilecek kadar savunma eğitimi almanı istiyorum." Aklından ne geçiyorsa ifadesi sertleşti. "Düğünden önce veya hemen sonra seni eğitmenlerimizden birisi çalıştırır."

Bu bir tedbirdi. Ama kaçınmak için mi yoksa yüzleşmek için miydi, bilmiyordum. Bu anı bozmamak için uyum sağlamayı tercih ettim.

"Çok uzun zamandır elime silah almasam da dedemler zamanında çok fazla silah talimlerine götürdü beni. Küçükken de tekvando eğitimi aldım ama mavi kuşakta kaldım."

Siraç kafasını salladı hafifçe. "Biliyorum," derken gülümsedim istemsizce. "Bildiğini biliyorum," dedim ben de.

Gülüşüme takıldı bakışları. Onunla konuştu: "Biz yine de tedbirimizi alalım," derken boşta olan elimi ikimizin arasına getirip parmağımı şıklattım.

"Buradayım ben," dediğimde bana baktı. Gülümsediğimi görünce yüzüne yaladığı dilini aktı ve gerilen yüzü biraz olsun gevşedi. "Şaka mı yapıyor," dedi gülüşüme tekrar bakıp başını kaldırırken. Yeniden ciddileşirken ben de gülümsememi korumakta oldukça zorlandım. Böyle anlarda sanki kendisiyle mücadele ediyormuş gibi hissediyordum.

O mücadeleyi, yüzleşmek zorunda kaldığım gerçekler kazandı. "Yakın bir vakitte planımızın bir sonraki adımına geçeceğiz," dedi. Deja vu hissi dört bir yanımı sardı. Biz bu anı yaşamıştık. Nişandan önce arabanın içerisindeyken bir varsayım olarak gerçekleri yüzüme vurmuştu. Tek bir farkla, şimdi vereceğim tepki karşısında tereddüt ediyormuş gibi gözüküyordu.

"Nevmiş sonraki adım?" dedim. Bütün hislerimi sakladım ondan, yüz ifademi asla bozmadım.

Bunun ondaki yansıması ise bana daha çok bilgi vermek oldu. "Bu sefer öncelik sen değil, Eylül olacak," dedi.

Ben değil. Eylül.

Neşeli, tasasız ama her şeyini, tüm hayatını onlara göre ayarlamış olan Eylül. Kısa zamandır tanıyor olsam da benim için kardeş gibi olan Eylül.

Endişe hissi yavaşça tüm bedenimi sardı. "Nişan gibi mi?" dedim. Böyle bir organizasyonu daha kaldırabilirdim çünkü daha önce başarmıştım ama bana istediğimi vermedi. "Hayır, bu bir operasyon," dedi.

Karşımda sürekli tepkilerimi analiz eden bir adam varken tepkilerimi kontrol etmek oldukça zordu. "Peki, Eylül'ün haberi var mı?" Yoksa ve ondan önce ben öğrendiysem kendimi durduramaz, ona söylerdim. Hazırlıksız yakalanmanın acısını çok iyi biliyordum çünkü.

En azından bu konuda korktuğum başıma gelmedi. "Var, Gün Işığı."

Tepkilerime karşılık onun tereddüdü yok olurken benim ise sorularım gittikçe artıyordu. "Peki, benim buradaki rolüm ne?" dedim. Bundan önce başrolde, ön plandaydım çünkü karşımdaki adam saklamak istediğini hep göz önünde tutmanın daha doğru olduğuna inananlardandı.

Nitekim ilk defa yüz ifadesi değişti. O soğuk, planını harekete geçirmekten asla çekinmeyen hâline dönüşünü adım adım izledim. "Planın gerçekçiliğini ne kadar yükseltmek istersek o kadar rolün olur," dedi.

Bu adamın şu an bana bakan yüzü, tam olarak uçurumun kenarında savaştığım tarafıydı. Sanki onun da düşmanıydı bu yanı. Belki de ben uyduruyordum ama bana bakarken muhtaçmış gibi gözüken adamla şu an karşımdaki adamı bir türlü bağdaştıramıyordum.

Hem gözünden sakınıp hem de acımasızlığını ortaya süremezdi ama bana böyle bakarken aklında belli ki tek bir ihtimal vardı. "O zaman yine senin bakış açına göre ön planda olmak zorundayım," dedim.

Bir ihtimal, küçük de olsa daha bakarken sorgulayışını gördüm. "Sana mantıklı gelmiyor mu?" dedi.

Böyle anlarda kafasına bir tane geçiresim geliyordu. Sanki konu planları ve intikamı olunca duygularını tamamen kapatıyor ve ne daha çok işe yarsa ona göre hareket ediyordu.

"İçeriğini bilmediğim için yorum yapamıyorum," dedim. Sesime yansıyan sitemi tutamadım. Daha yeni onun için ağlarken, karşımdaki adam o acıyı geçmişin zalim bir sonucuydu.

"Sadece şunu söyleyebilirim," dedim cümlelerimi dikkatli bir şekilde kurmaya çalışarak. "Senin gibi bir adam, canlı tuzaklar yerine siber saldırılar ya da ürettiği silahlarla düşmanını çoktan vurabilirdi." Gerçekleri bulmaya çalışırcasına yüzüne baktım. "Neden bu yolu tercih ettin?"

Onun için yeterli değildi, bunu gördüm. Bana sarılı olan kolları gevşedi. Yüzüne yasladığı elimi usulca bıraktı. İntikamın onun için hayattan öte bir mesele olduğunu bir kere daha idrak ettim.

"Kendi gücümü saklamak ve onları sadece aklımla bile yenebileceğimi göstermemin en kolay yolu bu!" dedi. Bu cümleler aynı zamanda eziyet görmüş bir çocuğun da gururu için kurduğu cümlelerdi. "Acımasızca oynuyorum, burnunuzun dibine gelseler bile hiçbir şey yapamadıklarında hâlâ kendilerini güçlü görecek kadar aptallar."

Gücüne karşı haklı bir gururdu aynı zamanda. Bu zamana kadar hayatını sadece bu gücü edinmek ve demir bir yumruk gibi onları ezmek için harcamıştı.

Kibir değil, haklı bir öz güvenle, "Bu benim suçum değil. Ben sadece iyi bir dikkat dağıtıcıyım," dedi.

Bundan zevk aldığını, aynı zamanda benden gittikçe uzaklaştığını fark ettim. İntikamı hakkında konuştukça kişiliği de değişiyordu sanki. Bunu yüzüne vurmam kaçınılmazdı. "Acımasızsın da!" dedim. Onun gevşettiği kollarından uzaklaşmak için hareket ettim ama izin vermedi.

Bana daha yeni evlenme teklifi eden adamla karşımda güç arzularını konuşan adam nasıl aynı olabilirdi? Bunu sorguladığımı fark etmiş gibi geri çekilişimle birlikte tekrar değişti.

Kolları eskisinden daha sıkıydı. "Bu operasyondan sonra yine benden uzaklaşacak mısın, Gün Işığı?" derken baştaki o tereddüdüne kapılmıştı.

İç çektim. "Ne kadar ileri gideceksin? Yine karşılarına çıkacak mıyım?"

Kısa bir an cevap vermedi. Ben cevabımı tam da bu anda aldım aslında ama yine de ondan duymayı bekledim.

"Sadece karşısına!" diyerek ne yazık ki beklediğim cevabı verdi. Hayal kırıklığı hissetmemem gerekiyordu ama hissettim. Bir yol katettiğimizi

düşünsem de aslında bu konuda ona tereddüt hariç hiçbir şey [illegible] gını fark ettim.

"Peki, bunun bize katkısı ne olacak?" dedim. O, bu konu hakkında kendi çıkarını düşünüyordu ama ben *bizi* düşündüm.

Bir kere daha cümle kurmakta zorlandı. Sanki zafiyetini açık etmek istemiyordu. Yine de bana bunu vermek zorundaydı. Bunu fark etti ve sonlukla, "İleride, çok ileride bana ait olanı almama ve onu yok etmeme sebep olacaksın."

Sorgularcasına kaşlarım çatıldı. "Sana ait olan ne?" dedim.

Aldığım cevap durmanın yegâne sebebiydi. "Bir kulübe." Bunu söylemekte o kadar zorlandı ki kendini korumak için önümde duygularını yok edecek gibiydi.

Âcizlik, korku ve gerçekler... Tam bu anımızın özetiydi. Ne kadar kendini kapatmaya çalışırsa çalışsın biz tam olarak hedefiyle benim arasında kaldığı yerdeydik.

Ona şimdilik bu tercihi yaptırmayacaktım çünkü hazır değildi. İşler bu noktadan sonra koparsa ne kendini ne de bizi kurtarabilirdi.

Üstlenmeyi seçtim. "Peki, yapacağım!" dedim. Yüzümde gergin bana sıkıntılı bir ifade olduğunu biliyordum. Bunun ona yansıması ise benim tepkimin ne olacağını kestirememesiydi.

Duygularım açık bir kitap gibi okunsa da böyle anlarda kendimi kapatırdım. Bu yüzden kendimi gülümsemeye zorladım. "Korkma," dedim. "Değişen bir şey olmayacak."

Rahatladı, bunu resmen yüzünde, beni tutan kollarında hissettim.

Beni göğsüne bastırdı. "Korkmam," dedi ve beni içine katarcasına sarıldı. "Tek mükâfatım," diyerek buseler kondurdu yüzüme.

Son kez, "Korkmam," dedi ama bana ne hissettiğimi sormadı. Eğer sesseydi, ona asıl benim korktuğumu söylerdim. Tam burada, çocukluğunu kaybetmiş bir adamı aynı şekilde kaybetmekten delicesine korktuğumu dile getirirdim.

Ama sormadı çünkü yine acısından doğan hırsına kapılmıştı.

Gerçeklerle yüzleştiğim günün ardından derin bir uyuşma hissi oldu bedenimde. Hiçbir şeyi tam manasıyla idrak edemezdim.

Babamın öldüğü gün de aynısı olmuştu. Şimdi de aynı şeyi yaşıyordum.

Siraç'ın geçmişi ve şimdisiyle yüzleşmiştim çünkü. Gerçeklerle birlikte nasıl bir adama âşık olduğumu ve onunla nasıl bir yola girdiğimi idrak

amıştım. Çelişkilerle bir bütündü dün yaşadıklarımız ama ilk defa düşünmeyi öteledim.

Bugün Eylül'ün, yani bir sonraki planının başrolünün evinde isteme törenimiz vardı. Siraç'ı nasıl ikna ettiğini bilmiyordum ama hepimiz onun evine gittik ve yardımcılarla birlikte hazırlıklara giriştik.

Yağmur ve Zeynep de geldiler. Onlar eğlenseler de ben onlar kadar yüksekten uçmuyordum. Yansıtmıyordum da. Zaten artık bu konuda uzmanlaşmıştım ama yine de bir şeyler farklıydı. Tek şüphelendikleri konu iştahımdı çünkü bunca hazırlıktan sonra annem üşenmemiş, bir de kısır yapmıştı ve en sevdiğim şeylerden biri olmasına rağmen sadece birkaç lokma yiyebilmiştim.

Ona da bahanem hazırdı, kıyafetimin içerisinde rahat olmak istiyordum. Belki kısa bir an için Eylül söylediğim yalana inanmamıştı çünkü kendimi ona bakmaktan alıkoyamıyordum. Plandan haberdar olduğu söylenmişti. Öyleyse bile hiç çaktırmıyordu. Aksine en eğlenenimiz oydu.

Bu organizasyonu da tıpkı kına ve düğün gibi o ayarlamıştı hatta tercihi ona bıraktığımı söyledikten sonra elbiselerimi seçen de oydu.

Böyle anlarda Eylül'ü anlayamıyordum. Tüm hayatını Siraç ve Demir'e göre dizayn eden bu kadın nasıl bu kadar neşeli kalmaya devam edebiliyordu?

Ben kafayı yerdim ki şimdi bile gelmediği her saat, görmediğim her vakit bu sınırda geziyordum. Elbisemi giymeme yardım ederken dayanamayıp ona da bunu sordum.

Verdiği cevap geleceğimi anlatır nitelikteydi.

"Alışıyorsun. Bazı zamanlar haftalarca tek bir haber alamadan ortadan kayboldukları oldu. Öldüklerini sandım, yas tuttum. İnsan birinin, özellikle sevdiği birinin ölmeden yasını tutunca tam olarak o gün değişiyor. Yasını tuttuğunun, sevdiğinin, kardeşin bildiğinin ölmediğini görünce ise öyle bir şükrediyorsun ki geri kalan her şey boş geliyor."

Bahsettiği şeyler korkunçtu. Bahsettiği ihtimaller yasaklanmalıydı. Asla gerçek olmamalıydı. Yaşarsam beni delirtirmiş gibi hissettim ama içimden bir ses yaşayacağımı söylüyordu.

Girdiğim dünya tam olarak bu şekilde işliyordu.

Akşam kapının önüne geldiğimde her şey hazırdı. Bütün ikramlıklar hazırlanmış, amcamlar gelince yemek yiyip jilet gibi takımlarını üstlerine geçirmişlerdi. Akşam namazı kılınmıştı.

Dedem bile bugün daha bir düzenliydi. Kahve tabaklarına kadar her şeyi düşünen Eylül sayesinde hiç sorun çıkmamıştı ama heyecandan ve sorun çıkması ihtimalini düşünmekten ben ölmek üzereydim.

Ben titredikçe elbisemin eteği rüzgâr değmiş gibi hafif hafif salınıyor
Üzerimde lacivert, saten, balon kollu bir elbise vardı. Eylül'ün tercihi d
şaşaalı bir elbiseden yanaydı ama ben onun hazırladığı dolapta en sade bu
bulabilmiştim. Bu bile biraz abartılı geliyordu ama üzerine aynı tonda
şal takınca çok güzel olmuştu.

Kendi aramızda olduğu için yüzüme krem ve kapatıcı, dudaklarıma
hafif renklendiren dudak nemlendiricisinden başka bir şey sürmemiştim
Dudağımdaki nemlendirici de stresten dudaklarımı sürekli yaladığ
için çoktan yok olup gitmişti. Yine de aileme göre çok güzel olmuştu
Annem nazar duası okumuştu, yengemler çekiştirerek benimle uğraşm
lardı ve kızlar tükürüyormuş gibi yapmıştı.

Eylül ise kız tarafı olarak kendi eserine gururla bakmıştı.

Kapının yakınında duran Eylül'e baktım. "Hatırlat, bunun da intil
mını alacağım," dedim sesim bile titrerken. O da bordo bir elbise giymiş
"Ne gerek vardı şimdi buna?" dedim yakınarak. Benimki serzenişti, yo
farkındaydım amacının. Her şeyin tam olmasını istiyordu.

"Korkma! Olmayacak bir şey. Herkes senin sorun istemediğinin f
kında. Yoksa Siraç niye kabul etsin?"

Elimi kalbime bastırdım. Gerginliğim sadece bugüne ait değildi, sanır
bugün de dâhil her günün stresini üstüme çekmiştim. Bir nevi panikat
yaşıyordum.

Üstelik Siraç'ın kiminle geleceğini de bilmiyordum. Ayağımda kısa t
puklu, siyah, tabanı kırmızı, pahalı bir markadan olan ayakkabılar var
Onların üstünde sakarlık yapmadan duramamaktan bile korkuyordu
Kapı çalınca yerimde sıçradım.

Asya yengem, "Bahar! Tut şu kızını, kuş gibi titriyor," dedi. Dedem
amcamlar da kapı çalınca ayaklanmıştı. Annem koluma girdi. Kapın
önüne dizilirken daha da gerildim ama bu gerginlik, kapı açılınca gir
Levent Bey'in içeri girmesiyle had safhaya ulaştı. Gözlerim büyürken Eyl
de şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi bakıyordu. Annem kolumu bıraktı. O
şaşkınlığa düşmüş görünüyordu.

Kapıdan girerken "Selamünaleyküm," dedi sıranın başındaki dedemi s
lamlayarak. El sıkışırken dedem de onun selamını aldı.

"Aleykümselam ve rahmetullah, Levent Bey." Sanki kırk yıllık ahba
larmış gibi sarıldıklarında bütün yapboz parçaları tamamlandı sanki. Di
Siraç'la konuşmamız, onun güce takıntısını fark edişim, Levent Bey'
beni vurması, her şey birbiriyle bağlantılıydı. Beni vurması, onu aslın
en büyük zafiyetinden vurmasıydı. Bir anlık dikkatsizliğe bakardı. Siraç
gücün elinden gideceğini fark ettiği anda kontrolü asla elinde tutamazdı.

Nasıl bunun küçük de olsa bir fragmanını yaşatmıştı Levent Bey. Hem onu benimle sınamış hem de ne kadar kontrolden çıkabileceğini tartmıştı.

O da acımasızdı ama en az yetiştirdiği adam kadar akıllıydı.

Bu idrak anı ile birlikte her şey oturmuş gibi hissettim. Ben bu adamı anlamıştım. Bu yüzden kızgın değil, sessiz kaldım. Kimseye kendi yargılarımla yaklaşmayacaktım.

Amcamlarla selamlaştı Levent Bey. Anneme ve yengemlere selam verdi. Karşı tarafımda duran Eylül'e sarıldığında sıra bana geldi. "Hayırlı olsun, güzel kızım," dediğinde mavi gözleri dinç bir şekilde parlıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ama sesim soğuk hatta buruktu.

Çünkü mantıklı olsa da aynı şekilde acımasızdı karşımdaki adam. Bana doğru eğildi. "Onun bir büyüğü yoktu," dedi kısık sesle. "Emrivaki yaptım, kapının önündeyken geldim. Madem isteneceksin, doğru yapılsın. Atan yanında, atası yanında olsun," dedi.

Boş bir yüz ifadesiyle Levent Bey'e baktım. Dedesi olduğunu mu kastetmişti yoksa büyüğü olarak mı atfetmişti, anlamamıştım ama sesimi çıkarmayacaktım. Siraç onu bu eve aldıysa, dedem tanıdığını bilerek ortaya koyduysa onlara engel olmayacaktım.

Gerçi dedem, Levent Bey'in beni vurdurttuğunu öğrenseydi pek sıcakkanlı davranmazdı ama bundan da emin olamıyordum. Levent Bey'in arkasından Demir geldi. Elinde geniş bir gümüş tepside çikolatalar vardı. Tepsi tüllerle güzelce paketlenmişti.

Önce dedem, amcamlar, yengemler ve annemle saygılı bir şekilde selamlaştı. Karşılıklı bir şekilde duran Eylül'le bana geldiğinde ciddi yüzü, gülümseyişiyle her zamanki hâline döndü. "Hayırlı olsun, yenge," dedi sırıtarak. Bir o, bir de Eylül hâlinden pek memnundu. "Bizimkine çiçek, çikolata taşıttırdın ya, seni kraliçe ilan etmek lazım. Tıpış tıpış geldi valla."

Onların yanında insanın gülesi geliyordu. Ben de istemsizce gülümsedim. "Benim fikrim değildi," dedim Eylül'ü göstererek. Demir başını Eylül'e doğru çevirdi. Önce kıyafetini, sonra yüzünü inceledi uzun uzun.

"Yine bit pazarını elden geçirmişsin, bal kazanı," dedi. Yanımda duran annem de dâhil herkes gülümsedi. Beğendiği ses tonundan bile anlaşılıyordu. Eylül yüzünü buruşturdu. "En azından çöpten giyinmiyorum senin gibi," diyerek cevapladı onu. O da Demir'in gri takım elbisesini baştan aşağıya süzmeyi ihmal etmemişti. Çok uyumlu gözüküyorlardı.

"Çok konuşuyorsun sen," diyerek gümüş tepsiyi eline tutuşturdu Demir. "Senin de sıran gelir," diye ekledi geri çekilmeden önce.

Eylül kısa bir an donup kaldı. Onu susturan karşısındaki adamdan başkası değildi. Misafirleri içeri buyur etmek için bekleyen Yağmur ve Zeynep sesli bir şekilde gülmemek için kıpkırmızı kesilmişlerdi.

Eylül kısa bir süre sonra toparlanıp kaşlarını çattı. "Sen önce sevdiğini söyle, Takkeli Dağı ayısı," dedi ağzının içinden. Doktor Selçuk da aynı seremoniyi uygulayıp elindeki gümüş tepsiyle önüme geldiğinde sırıtıyordu.

Onun taşıdığı büyük tepside ise baklava vardı.

"Hayırlı olsun, Elif kardeşim," dedi. Başımı salladım gülümseyerek. "Sağ olun, Selçuk Bey," dedim.

Gözleri kısıldı. "Abi de sen," dedi kendinden emin bir şekilde. Ona cevap veremeden Eylül arkasından seslendi: "Selçuk abi, kime vereceksin o tepsiyi? Elif alamaz onu."

Neden alamazdım? Eylül'e boş boş baktım ama o sırıtıyordu. Kırk tilki gözlerinde dans ediyordu resmen.

"Elif çiçeği alacak, sen Yağmur'a ver tepsiyi," dedi.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp Yağmur'a baktım. Eylül'e öyle bir bakıyordu ki bulduğu ilk fırsatta çiğ çiğ yiyecekti, belliydi. İşin garip tarafı Selçuk abinin de işine gelmiş gibi hemen gidip Yağmur'un eline verdi tepsiyi. Selam vermeyi de ihmal etmemişti. Tabii, bizim kızımız da pembe bursa domatesine döndü.

Eylül ve Zeynep zevkten dörtköşe olmuşlardı.

Hemen sonra içeri gergin bir şekilde, elinde devasa bir buket mavi gül taşıyan Siraç girdi.

Uçurumdaki konuşmalarımızı, korkularımı, geleceğe dair tüm endişelerimi unuttum. Geriye kalan sadece bizdik.

Bu an sadece bizim içindi. Büyülendiğimi hissettim. Her gün giydiği siyah takımın cebinde de küçük bir mavi gül vardı. Ne çok yakışmıştı ona mavi.

Bu büyü, araya büyüklerin girmesiyle kısa bir an bozuldu. Dedem Siraç girer girmez yaptı yapacağını, pat diye elini uzattı öpsün diye. Hepimiz nefesimizi tuttuk o an.

Dokunmaktan tiksiniyordu ve bunu bizden herkes biliyordu ama benim ailem bilmiyordu çünkü söyleyememiştim. Benden bir açıklama beklerlerse tam olarak ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yine de dedemin biliyor olması lazımdı. Bilerek yapmışsa ona çok kızardım çünkü gerçekten hassas bir adamdı.

Yine de beni şaşırttı. Hiç tepki vermeden ama sadece çenesini değdirerek öptü dedemin elini. Dedem de omzuna elini koydu ve iki kere vurdu. Sonra amcamlarla, yengemle saygılı bir şekilde selamlaştı. Yengemlerin

sırıtmasını saymazsak anormal bir şey yoktu ama adamı bir de baştan aşağı süzüp değerlendirmeye aldılar.

Sıra anneme geldiğinde annem hafif bir tebessümle, "Hoş geldin, oğlum," dediğinde öyle kalakaldım. Siraç bir an annemin gözlerine baktı. O da beklemiyordu muhtemelen bu tepkiyi. "Hoş buldum, Bahar Hanım," diyerek hiç bozuntuya vermedi.

Sıra bana geldiğinde bu sahneden sonra Levent Bey'in gelmiş olmasını es geçtim. Uçurumdaki konuşmamızı es geçtim.

Gülümsedim. Dedemler içeriye girdiğinde yalnız kalmıştık. "Hoş geldin," dedim önce güzel yüzüne bakarak. Çiçeklerle uyum sağlamış gözlerine bakarken kalbim hızlı hızlı attı. "Hoş buldum, Gün Işığı," dedi ama gergindi, görebiliyordum.

"İhtiyar..." diye başlayan cümlesini kestim bilerek.

"Sorun değil, Siraç," dedim başımı olumsuz anlamda sallayarak. "Sen benim için fedakârlıkta bulundun. Ailemin karşısına çıktın. Gereksiz olmasına rağmen isteme törenine katlanıyorsun."

Elinde tuttuğu güllere dokundum. "Bugün bütün sorunları, yaşadıklarımızı görmezden gelip güzel bir gün yaşayalım."

Bu durumdan memnun olmadığı belliydi ama sesini de çıkartmadı. Başımı eğip gülleri kokladım. "Çok güzeller." Tazeciklerdi ve hem gül gibi hem de çok farklı kokuyorlardı.

Başımı kaldırdığımda onunla göz göze geldik. Lacivertleri bu çiçeklerle birlikte, yüzünde iki mücevher gibi parlıyordu. "Senin kadar değil," dedi.

Sözleriyle birlikte bu bakışı yanaklarımın kızarmasına sebebiyet verdi. Karşımdaki adam böyle seremonilere uyum sağlamazmış gibi gözükse de her hâliyle ayrı karizmatikti.

Baştan aşağıya süzdüm onu. "Sen de çok yakışıklı olmuşsun," dedim gülümseyerek.

Sanki farkı ayırt edemiyormuş gibi *öyle mi* dercesine baktı bana. Nasıl bu kadar kendinin farkında olmayabilirdi? Onu tanımadan önce bile gözlerimi yüzünden ayıramamıştım.

Bir adım geri çekildim, "İnan bana!" dedim. Sonra eteklerimi kaldırdım ve tüm kalbimle gülümsedim ona. "Elbisemi bile gözlerinle uyumlu olsun diye seçtim." Minik bir reverans yaptım, çocukken izlediğim çizgi filmlerdeki prensesler gibi.

"Olmuş mu?" dedim. "Uymuş muyum sana?"

Onun yanında heyecanım bambaşka bir seviyeye çıkmıştı. Karşımda muhteşem olan oydu ama bana öyle bir bakıyordu ki kendimi nezdinde en kıymetli olarak hissediyordum.

Bir eli uzandı. "Gün Işığı!" dedi usulca. O bana dokununca sırnaşmak hatta ona daha da sokulmak istedim.

"Hmm!" dedim. Bakışları bir an dudaklarıma kaydı. "Ailen içeride," dedi kısık sesle. "Bu cilvenin, bu gülüşün yeri mi şimdi?"

Gözleri bir an gülüşüme takıldı. "Cilve yapmadım ki!" dedim. Cilve mi yapmıştım?

"Bilmem zaten öyle şeyleri."

Yaptıysam bile ben de kendimi artık tanıyamıyordum. Yüzümdeki eli çenemi kavradı. "Yapma!" dedi sanki bu andan ve beni öpemiyor oluşundan dolayı işkence çekiyormuş gibi. "Yoksa ben yoldan bir çıkacağım, kimse de bir daha beni tutamayacak."

Geri çekilen ben oldum. Öyle bir bakıyordu ki bana, geri çekilmesem olanlar olacaktı.

"Sapıttın sen iyice!" dedim. Amcamlar veya dedem görseydi yerin dibine girerdim ama adama zaman veya mekân asla fark etmiyordu.

Kızardığımı hissettim.

Kolundan tutup onu ileri doğru itekledim. "Haydi, içeri girelim yoksa dillerine düşeceğiz." Gözlerime baktı kısa bir süre, sanki bir irade savaşının ortasındaydı.

Çok şükür ki mantığı devreye girdi ve birlikte salona geçmek için hareket ettik. "Az kaldı," dedi mırıldanarak. "Bu gidişle sabrım tükenecek, seni kaçıracağım."

Her şey gibi bunu söylediği yer ve zaman da tersti. Zaten biz hiçbir şeyi doğru yapamıyorduk.

Bu yüzden kendimi tutamadım ve güldüm. Kimse görmesin diye ağzımı kapattım. "Sanki yapmadığın şey," dedim kısık sesle. Bana doğru eğildi. "İdmanlıyız işte," diyerek karşılık verdiğinde bu gülümsemeyle birlikte içeri girdim.

İçeri girdiğimiz andan itibaren erkek tarafı bir tarafa, kız tarafı bir tarafa kuruldu. Dedem ve Levent Bey tekli koltuklarda oturuyorlardı. Siraç başıma Nergis'i dikmişti. Levent Bey'in yanına Serhat Bey gitmişti.

Umut ise dedemin yanında duruyordu. İyi ki sıradan bir isteme töreni olmasını istemiştim. Ortam istemsizce buram buram rekabet kokuyordu. Dedem, Umut yanına geldiğinde kısa bir süre ters ters bakıp, "Ben kendimi de ailemi de korurum, evladım. Çekil yanımdan," dedi ama Umut yerinden kıpırdamadı.

İkinci bir emre kadar asla kıpırdamayacağını da biliyordum.

Öyle garip bir ortamda oturuyorduk ki stresten bacağımı sallamaya başlamıştım.

Herkesin yüzüne baktım. İstemsizce herkes bu gerginlikten etkilenmişti. Gözlerim Siraç'ı bulduğunda ona bakmamı bekliyormuş gibi önce gözlerime baktı. Yüz ifadesi sertti ama gözleri gözlerime değince bir şeyler kırıldı, kendini gösterdi bana. Bakışları dizime indi, sonra tekrar yüzüme baktı.

Mesajı almıştım. İstemsizce sakinleşerek dizimi sallamayı bıraktım.

Hafifçe gülümsedim ve gözlerimi ondan çekince dedemle göz göze geldik. Bana bakınca yüzü yumuşadı ve söze girdi: "Levent Bey, nasılsınız?" dediğinde Levent Bey bu girişi bekliyormuş gibi rahat bir şekilde gülümsedi.

"İyiyim Mehmet Bey, çok şükür. Sizler nasılsınız?" Gülümsemesi genişledi. "Görüşmeyeli."

Dedem bu tepkiyi bekliyor olmalıydı ki yüz ifadesi hiç bozulmadı ama Furkan amcamın da Yiğit amcamın da suratındaki bozguna uğramış ifadenin yanında benimki bir hiçti. Tahmin ediyordum zaten dedem ile Levent Bey'in tanıştığını, o yüzden onlar kadar şaşırmamıştım.

"Bizler de çok şükür iyiyiz. Görüşmeyeli," dedi dedem. Sonra Siraç'a döndü.

"Sen nasılsın, evlat?" dedi. Gerginliğimin had safhaya çıktığını hissettim. Çok şükür ki o sırada Eylül kaş göz işareti yaptı da kız sürüsü olarak mutfağa girdik, ben de Siraç'ın cevabını duymadım.

Nergis de benimle geldiğinde ne olduğunu tahmin etsem de, "Bu ne şimdi?" dedim ona bakarak.

Üzerinde her zamanki takımının siyah gömlekli hâli vardı. "Siraç Bey buraya geldiğinde Levent Bey gelmişti. Yanında sadece Serhat vardı. Rest-leştiler işte. Sonra bir baktım ki Levent Bey kapının önünde. *Burada olmak benim de hakkım,* diyerek inat etti. Biz de mecburen Siraç Bey'in emriyle içeri girdik," dedi Nergis.

Nergis de Eylül de hiç gergin gözükmüyordu. "Birazdan birbirlerinin üstüne atlayacakmış gibi gözüküyorlar. Çok korkuyorum," dedim korku dolu gözlerle Eylül'e bakarak. Eylül yanıma gelip omzumu sıvazladı. "Bir şey olmayacak!" diyerek beni teselli etti. Nergis de onu onaylarcasına başını salladı. "Erkekler işte, bayılıyorlar meydan okumaya! Birbirlerine girişecek olsalardı bu kadar sakin oturmazlardı."

"Yanlış yaptık biz, Eylül," dedim. Kaşları çatıldı. O bu istemede asla yanlış bir şey görmüyordu.

"Önünde sonunda olacaktı, Elif. Bir araya gelmek zorunda kalacaklardı," derken çıkmak için mutfak kapısına doğru ilerledi. "Şimdi en azından

seni üzmek istemedikleri bir seremoni içindeler. Kendilerini tutmak zorundalar." Gülümseyerek omuz silkti. Dedemi artık tanıdığı için, "Ayrıca Mehmet dede izin vermez," dedi.

"İnşallah," derken ben de arkasından ilerledim. İkramlıklar için içeri girdiğimizde gerginlik azalmış gibi duruyordu. Amcamlar Demir ve Selçuk'la konuşuyorlardı.

Siraç sırasını savmış olmalıydı.

Demir konuştu, ortam neşelendi. Selçuk konuştu, konular değişti. Siraç'a soru soran genelde dedemdi. Ona *mesleğini hangi amaçla seçtiğini sorunca* verdiği cevap beni tahmin ettiğim o yola götürdü.

Dimdik oturmuştu, kendine güvenir bir şekilde konuşmaya başladı: "Devlet savunma sistemleri üstünde çalışıyoruz. Silah üretimi değil, savunma sistemleriyle devletin korunma sistemini güçlendirme amacıyla yaptığımız siber koruma kalkanları, teknolojik sistemler kuruyoruz."

Kısa bir an bana baktı. Sanki ne tepki vereceğimi görmek istiyordu ama sadece bakıyordum.

"Şirketin dış görünümü taşıma sistemleri kuran teknolojik bir şirket gibi gözükse de bu sadece kabuk," dedi dürüst bir şekilde.

Dürüstlüğü karşısında şaşkındım.

Levent Bey ondan sözü alıp devam etti: "Şirketinin büyüklüğü ve hisselerini bizim Sarmaşık Birliği sayesinde saklıyoruz. Gölge şirket adlı bir sistemimiz var. Birliğinin en küçük halkası gibi gözüküyor Vuslat'ın şirketi ama aslında böyle değil."

Gerçek çok daha karmaşıktı, belliydi.

Mehmet dedem, dürüst olunmasından tatmin olmuş bir şekilde bastonuna yaslanarak dikleşti. "Güzel, güzel!" dedi. "Ne yaptığı belirsiz adamlara verecek kızımız yok bizim."

Furkan amcamın şaşkın bir şekilde, "Devlet diyor, Yiğit," dediğini işittim. Yiğit amcam ve yengemler de aynı şekilde şaşkınlardı. Bizim kızlar da dillerini yutmuş gözüküyorlardı. "Öyle diyor valla," dediğinde dedem bana döndü.

"Yadigârım, haydi kahvelerimizi içelim artık," dediğinde ayağa kalktım ama sanırım en az şaşıran bendim. Herkese kahvesini nasıl istediğini sordum.

İçeri girdiğimde Eylül çoktan cümbüşü başlatmıştı. "Çıkar baharatlığı," dediğinde Eylül ellerini çırptı. "İşte, en sevdiğim kısma geldik," derken gözleri parlıyordu.

"Abartma!" dedim. Siraç için hazırladığımız lacivert ve kırmızı çini işlemeleri olan kahve bardağının altlığını elime aldım. Eylül diğerlerinin

kahvesini kahve makinesinde yapmaya başladı. Ben de bu sırada Siraç'ın kahvesini hazırlayacaktım.

İşi bittikten sonra eline telefonu aldı. "Damada tuzlu kahve içireceğiz. Tabii ki abartacağım!" diyerek sırıttığında yavaşça gülümsedim çünkü ne kadar ikaz etsem de tam tersini yapacaklardı.

Hepsi çoktan havaya girmişti. Nergis de dâhil olmak üzere hepsi kahve hazırlarken başıma üşüştüler. Yağmur, kamerayı kahveye yakınlaştırırken Eylül'le tartışıyordum. Tuz, karabiber ve pul biber atmıştık onun yüzünden.

Suya da tuz atmıştı.

Şimdi çikolatayı tuza batırmayı planlıyordu. Nitekim yapmıştı da. Onu saklamanın yöntemini bile öğrenmişti.

"Adam hastanelik olursa ben kiminle evleneceğim acaba? Sizin derdiniz ne?" derken resmen yakınıyordum.

Kızların hepsi kıkırdadı.

"Bir şey olmaz ona, merak etme sen," diyen Eylül'e ters ters baktım. Zeynep elini omzuna attı. "Kıyamıyor musun sen sevdiğine?" dediğinde hepsi kıkırdadılar yine. Gözlerimi kısıp kötü kötü baktım.

"Size de sıra gelecek, durun siz!" dedim hırsla. "Ben o günü sabırsızlıkla bekliyorum. Sevdiceklerinizin kahvesinin içine çörek otu yağı dökmezsem benim adım Elif değil."

Hepsinin yüzü buruştu ve sustular çünkü biliyorlardı ki çörek otu yağı oldukça acıydı ama yine de gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı.

Nitekim Eylül, "Ben bunu niye düşünemedim ya?" dediğinde korkuyla elinden aldım kahve tepsisini. İçeri girdiğimde başta dedem olmak üzere Levent Bey'in, Demir ve Selçuk'un yüzünde tebessüm vardı.

Sanki hepsi bu anı bekliyormuş gibi damat kahvesini taşıdığım tepsiye bakıyorlardı. Önce diğerlerinin kahvesini ikram ettim.

Dedeme uzattığım kahveden sonra, "Tükürük var mı?" dediğinde gülümsedim istemsizce. Mutsuz olmamı istemiyordu, biliyordum. "Amcamlara yaptım," dediğimde gülümseyişi genişledi.

"Aferin torunuma!" diyerek kahvesini aldı ve arkasına yaslandı. Herkese kahvelerini sırayla dağıttım. Sıra Siraç'a geldiğinde ellerim titriyordu. Nitekim önünde eğildiğimde bunu fark etti. Kahve bardağını altlığından tutup almadan önce elini elime değdirdi.

"Birazdan bana suikast yapacakmışsın da şimdiden pişmanmışsın gibi gözüküyorsun, Gün Işığı."

Yanında duran Selçuk sırıttı. "Kıyamıyor bence sana, Vuslat. Normalde gelinler bu tuzlu kahve muhabbetine bayılırlar. Ona zorla yaptırdıkları o kadar belli ki!"

Demir de yanında oturuyordu Selçuk'un. "Acıma yenge, ne acıyacaksın?" dedi keyifle. "Katlansın bir zahmet. Nikâhlı karısını istiyor sonuçta."

Siraç ona ters ters bakıp başını geriye doğru çekti. "İçeceğim," dedi gözlerime bakarak. Titrek bir gülümseme dudaklarımda vuku buldu. "Mükâfatım sensin," dedi kısık sesle.

Herkesin içinde sanki *benden gelecek her şeye razıymış* gibi bakınca eridim resmen. Geri çekildim. Gülümseyişim genişledi ve kızların olduğu köşeye ilerledim.

Yağmur alenen telefonu Siraç'a odaklamış, çekim yapıyordu. Siraç kahveyi içmeden önce bana baktı. Başımı sağa sola salladım ama tek dikişte kahveyi içti.

İçim acıdı resmen.

Eylül yanımda kısık sesle, "Yavaş!" dedi dehşete düşmüş bir sesle. "Resmen sıcak demeden direkt yuvarladı."

Hepimiz şaşırdık. Ne yüzünü buruşturdu ne de başka bir şey yaptı. Üstüne suyu da içti. Yine hiçbir tepki yoktu. Sonra eline çikolatayı aldı. Yine bana baktığında gözlerimi büyütüp kaşlarımı havaya kaldırdım.

Gülümser gibi oldu ve çikolatayı da ağzına atıp geriye yaslandı. "Çikolata sevmez ki!" dedi Eylül.

"Sevmezmiş," dedi Zeynep sanki *eskidendi o* der gibi. "Artık seviyor galiba. Hem de tuzlu!"

Şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Hepsi bozguna uğramıştı. Sonunda gülümsedim ama onun yerine benim içim yanmıştı. "Ben bir su getireyim bari. Ciğeri yanmıştır şimdi!" dedim.

Eylül koluma vurdu hafifçe. Benim dertlenişime kızıyordu hâlâ. "Hayır, göz de açtırmadım ki sana normal kahve olsun. Nasıl içti bu kahveyi öyle?" dedi. Başımı ona doğru döndürüp göz kırptım.

"Hey gidi Eylül, sen dumura uğratılacak kadın mıydın?" dediğimde tekrar vurmak istedi ama küçük bir manevrayla yanından kaçtım ve bir bardak su getirdim Siraç'a. Yüzümde ondan kalan bir tebessüm asılı kalmıştı.

Dedeme baktığımda başıyla beni onayladı. Siraç'ın önünde durdum. "Tadı nasıldı?" diye sordum kısık bir sesle. Suyu aldı elimden.

"Bilmem!" dedi. "Sana bakınca fark etmedim." O kadar rahat bir şekilde söyledi ki bunu, herkesin ortasında kıpkırmızı kesildim. Geri çekildiğimde bir elini dizine koyup rahat bir şekilde suyunu içti.

Levent Bey'in boğazını temizlemesiyle irkildim.

Geriye çekildikten sonra dalıp gitmiştim. "Gelelim sebebi ziyaretimize," dedi Levent Bey.

Kısa bir an bana baktı ve gülümsedi. Ben ise ona tepki vermedim. "İki gencimizin gönlü birbirine düşmüş. Biz büyüklere düşen de onların birbirine bağlanmasına vesile olmaktır, Mehmet Bey," dedi Levent Bey.

Dedeme doğru döndüğünde dedem ciddileşti. "Allah'ın emri, peygamberin kavliyle Elif kızımızı, Siraç oğlumuza isteriz. Siz ne dersiniz?"

Dedem önce amcamlara, sonra bana baktı. "Kızımıza soralım derdim ama o bana daha önce görüşünü bildirdi zaten," dediğinde utandım çünkü dolaylı yoldan da olsa söylemiştim öyle şeyler.

"Oğlumuza soralım derdim ama o da tehdidimi ilk ağızdan duydu," dediğinde Siraç ciddi bir şekilde onu onayladı.

Dedem gülümsüyordu.

Siraç, "Emanetim o benim. Kıymetlim!" dediğinde ses tonu itiraza yer bırakmayacak kadar ciddiydi. Belki farkında değildi ama her zaman meydan okuyan ciddi bir duruşu vardı. Şimdi de öyle bakıyordu.

Dedem ağır ağır başını salladı. Anneme baktı. "Bahar'ım!" dediğinde anneme döndü gözlerim.

Annem bana baktı kısa bir süre. Sonra Siraç'a baktı. Ne gördü, ne hissetti, bilmiyordum ama gözleri doldu. "Sen nasıl uygun bulursan, baba," dediğinde önce dedeme, sonra kısa bir an için Levent Bey'e baktı. En sonunda ise hızla gözlerini kaçırdı.

Özellikle kaçınıyordu sanki. Boğazım düğüm düğüm oldu. Yine bir şeyler oluyordu. "Eh," dedi dedem tekrar dikkatleri üstüne toplayarak. "Bize de bu iki gönlü birleştirmek düşer. Verdim gitti!" Ekledi sonra: "Rızamı."

Herkesin yüzünde küçük bir tebessüm oluşurken ayağa kalkıldı. Levent Bey ilk karşımda duran büyüğümdü. Dedem elini sırtıma koydu. Ona baktım. Siraç'ın kaşları çatıldı. Levent Bey elini uzattığında, "İhtiyar!" diyerek uyardı Siraç onu.

Ortam tekrar gerilirken dedem bana doğru eğildi. "Haydi, yadigârım!" dediğinde anneme baktım. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu ama bir şey demedi.

Siraç'a bakmaya korkuyordum. Bakarsam duramazdı, biliyordum. Levent Bey'e doğru ilerledim. Burada gerçekten başka bir şey döndüğünü hissetsem de sesim çıkmadı. Artık sorgulamaktan yorulmuştum.

Uzattığı elini tuttum ve öpüp alnıma koydum. Elini öptüğümde ben bir şey kaybetmemiştim ama Levent Bey'in yüzünde, büyük bir hazine kazanmış gibi bir ifade vardı. "Hayırlı olsun, kızım. Sen bize en büyük şanssın," dediğinde mavi gözleri parlıyordu. Geri çekilip gözlerine bakmadan kısık bir sesle, "Sağ olun," demekle yetindim.

Neyse, kime sanırım, bilmiyordum ama herkes birbirine bir kader ağı
müyle bağlıydı burada.

Hissediyordum.

Ertesi gün bir şekilde sonraki planın hayata geçirileceğini tahmin edi
yordum çünkü birincisi, gelinlik provası için Ankara'ya giderken arabayı
kullanan Eylül'dü. İkincisi ise kullandığı araç bir *Rolls Royce'tu*, sadece
bakmak bile kendimi özel hissettirmişti.

Normalde Siraç bu duruma asla izin vermezdi ama vermişti.

Bunu bilerek normal hareket etmek çok zordu.

Yengemler, annem ve Eylül'le gelmiştik. Butik, Fransız tarzında dizayn
edilmişti. Beyaz ve pembenin tatlı bir tonuyla boyanmıştı. Girişinde altın
italik harflerle *Melissa* yazıyordu. Tabelanın altındaki tente ve girişine se
rilen kırmızı halı ile küçüklüğümde izlediğim çizgi filmlerdeki otelleri ha
tırlatmıştı bana.

Girişte mor, dar etekli elbise giymiş, simsiyah saçlı bir kadın karşıladı
bizi. Eylül'le sımsıkı sarıldılar. "Hoş geldiniz!" diyen kadının gözleri açık
yeşildi ve çok güzel bir kadındı. Hepimizle selamlaştı. Yarı Fransız olduğu
için hafif bir aksanı vardı ama davranışları gibi bu aksan da çok tatlıydı.

"Gerçekten çok güzel bir gelin olacak," dediğinde Eylül bana gülümsedi.
"Demiştim sana. Çok güzel bir yüzü var," dediğinde elimi salladım.

"Ben buradayım," dedim ama Eylül'ün umurunda olmadı. "Gelinlik de
nerken bu muameleye çok maruz kalacaksın," dediğinde ikisi de gülümsedi.

Hepimiz üst kata çıktık ve gelinliklerin olduğu bir saraya giriş yaptık.
Modellerin üstünde, askılarda, altın varaklı geniş platformun iki yanında
gelinlikler vardı.

"Kapalı bir gelinlik tasarlamaktansa açık gelinliklerimizden model be
ğenmeni istiyorum senden, Elif. Böylece tarzını öğrenebilirim ve senin için
onu dönüştürmek benim için daha güzel olur. Modacı arkadaşlarımdan
tesettürlü modeller tasarlayanlar var ama belirli bir tarzda işliyorlar. Ben
senin için daha nahif, hiç görülmemiş bir tarz denemek istiyorum."

Gelinliklerin arasında dolaştı yavaş yavaş. "Giyim tarzını da bozmadan,
masumiyetine dokunmadan seni bir periye dönüştürelim istiyorum."

Yasemin yengem ve Asya yengem çoktan etrafta dolanmaya başlamıştı.
"Nasıl uygun görürseniz," dedim.

Başını salladı ve yardımcılarını çağırdı. "Senin için kadın görevlilerimizi
ayarladık. Rahat olabilirsin, hiçbir erkek görevlimiz buraya gelmeyecek.
Bugün sana özel çalışacağız," dedi.

Mahcup bir şekilde gülümsedim. Gergin olmasaydım daha da içten olabilirdim ama bu hâlde bile kendimi zorluyordum. "Teşekkür ederim anlayışınız için," dedim. *Önemli değil* der gibi elini sallayıp gülümsedi. Sonra gelinliklere bakmaya başladık.

Fransız güpürler, kabarık tüller, prenses modeller, Helen stilinde her tarz gelinlik denedim. Her denediğim modelde herkes farklı bir yorum yapıyordu. İç çekişler, yengemlerin ve annemin gözlerinin dolması, eleştirel bakış açıları derken başım dönmüştü.

Gelinliklerin çok ağır olduğunu ilk defa burada fark etmiştim. Resmen denemekten yorulmuştum. Bir başka model denemek için kabine giderken Eylül'ün telefonu çaldı.

Duraksadım hatta olduğum yerde irkildim. "Efendim?" diyerek açtı. Kısa bir süre dinledi. "Tabii ki hazırım," dedi ve bana bakıp gülümsedi.

Başlıyorduk, biliyordum. Telefonu kapattıktan sonra, "Benim kısa bir işim çıktı. Hemen gidip geleceğim," dedi gülümsemeye devam ederken.

"Ne oldu?" dedim. İçimdeki huzursuzluğu saklamak çok zordu ama o sanki eğlenceye gidiyor gibiydi. "Yok bir şey ya. Küçük bir işim var. Onu halletmem gerekiyor." Kolumu sıvazladı. "Siz devam edin, olur mu? Hemen geleceğim."

Bu cümlelerden sonra yanımızdan ayrıldı. Topukluların tıkırtısı oldukça hızlıydı. Sanki bir yere yetişmeye çalışıyordu.

Biliyordum, öyleydi.

Yeni gelinliği denemek için kabine girdiğimde stresliydim bu yüzden. Bu sefer denediğim gelinlik kolları tülden olan hafif dekolteli bir gelinlikti. Üstünde serpiştirilmiş gibi gözüken beyaz çiçekler vardı. Klasik kesimle ayak bileklerime dökülüyordu etekleri.

Melissa Hanım eğer beğenirsem bu gelinliğin kollarını dantel detaylarla kapatabileceğini söylemişti. Giyinip çıktığımda önce kabindeki aynaya baktım. Rüya gibi gözüküyordu ama nasıl kapatabileceğini düşünüyordum.

"Çok güzel oldu ama modeli bozmadan nasıl kapatacaksınız?" diyerek dışarı çıktığımda kimseyi bulamadım.

Önce anlamlandıramadım. Boş boş dolandı gözlerim etrafta.

Sonra, "Melissa Hanım! Anne, Yasemin yenge, Asya yenge! Neredesiniz?" diye etrafa seslendim ama kimseyi bulamadım. Kalbim korkuyla hızlı hızlı çarpıyordu. Bu da mı planın bir parçasıydı? Yoksa gerçekten bir problem mi vardı?

İkinci katın Fransız kapısı kapatıldığında yerimde sıçradım.

Korkmuştum.

Sonra onu gördüm. Üstünde sadece beyaz bir gömlek ve siyah, kumaş bir pantolon vardı. Uykusuz gözüküyordu. Saçları defalarca çekiştirilmişçesine dağınıktı. İçeri vuran ışıkta altın tozu serpiştirilmiş gibi parıldıyordu.

Lacivertler gündüze değdi. Tutuşturulmuş gibi yanmaya başladı. "Sıraç!" dediğimde baştan aşağıya yangın olan gözleri dolaştı bedenimde. "Bu kadar güzel olunca yakan da sen oluyorsun, Gün Işığı," dedi adım adım yaklaşırken.

İçti gözleriyle sanki beni.

"Şimdi mi?" dedim kendimi tutamadan. Elleri yüzümü buldu. Başım açıktı. Saçlarım tepeden toplamıştım ama gelinlikleri giyip çıkarırken aşağı inmiş birkaç tutam tokadan kurtulup yanaklarıma, boynuma düşmüştü.

"Burada değilim aslında," dedi ciddi bir sesle. "Burada olmamam gerekiyor." Bu yeterli bir cevaptı. Bu yeterli bir başlangıçtı. "Seni görmeden bir gün geçirebileceğime inandıkları için burada olduğuma da inanmazlar."

Bana kısa bir an baktığında korktuğum başıma gelmişti. Orada sadece çıkarını, gücünü ve bu yolda yapabileceği en acımasız planı düşünen adamı gördüm.

Bana olan düşkünlüğü bile gerçekleri kapatamıyordu.

"Eylül'ün arabasına bomba yerleştirdiler," diyerek konuşmaya başladı. Sesi o kadar sakindi ki ne söylediğini anlayamadım önce. "Şu an o aracı sürüyor," dedi.

Boynuma bir öpücük kondurdu sonra. Kanım dudaklarının altında dondu sanki.

23
SANRI

Her kelimesi zihnime teker teker bir kurşun gibi saplanmış gibiydi. Eli belime sarılırken burnunu boynuma doğru bastırdı.

"O kadar güzel kokuyorsun ki zihnimin uyuştuğunu hissediyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Siraç!" dedim. Sesim öyle titriyordu ki sanki şoka girmiştim. Geriye çekilmek için elimi göğsüne bastırdım. Ama itmemi umursamadı. Yüzünü göremiyordum. Bu bir plan mıydı, anlayamıyordum.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" Kolları belimde daha da sıkılaştı. Boynuma dudaklarını bastırdı. Tenime dokunan nefesi değil, öfkesi ve hırsıydı. Tenime dokunan o değil, intikamıydı.

Hissedebiliyordum.

"Bu mu planın senin?" dedim. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki şeytanın fısıltılarının gözlerinde dolandığını görebiliyordum. Onu ittiğim için kaşları çatılmıştı ama bunun haricinde çok sakindi.

"Yoksa gerçek mi?" Cevap yoktu. "Bana Eylül'ün tehlikede olduğunu söylüyorsun ve burada rahatça durabiliyorsun." Elimi karnıma doğru bastırdım. Korkudan midem bulanmaya başlamıştı.

"Susmasana! Bir şey söyle, bahsettiğin plan bu mu?" dediğimde yavaşça gülümsedi. Ama bu öyle bir gülümsemeydi ki gazap ve azap yanağındaki iki ölüm çukuruydu. Onu ilk gördüğüm zamanki o acımasızlık yüzünde vuku buldu.

Gözleri yüzümden aşağıya doğru indi, yavaş yavaş gelinliği inceledi. "Bu plan bana ait değil," derken sanki seyirlik manzaraymışım gibi beni inceliyordu.

Sonra bana baktı tekrar. "Dünyadaki cennetim. Melek gibi olmuşsun. Neden gözlerimi senden alamıyorum?"

Bunu söylerken bile dikkatini dağıtıyormuşum gibi sitemkâr oluşu aslında tam olarak o değişimin göstergesiydi. Biliyordum, bir şekilde şu an

normal hâlinde olmadığını biliyordum. Dokunamaması, uyuyamayışı, öfke bozukluğu ile birlikte karşıma hep iki hâliyle çıkıyordu.

Biri çıkarları ve gücü için en çok insanları harcaması gerektiğini düşünüyordu. Diğeri ise merhamete, sevgiye o kadar açtı ki yaralarına kimseyi yaklaştırmamak için acımasızı oynuyordu ama ikisi de oydu.

İkisi de karşımdaydı. Sadece şu an yüzleşmek istemediğim diğer yüzünü görüyordum.

"Sen gerçekten benim kafayı yememi istiyorsun. Şu an derdimiz bu mu?" Bir an gerçekten gülümseyecek gibi olsa da sonunda kızgınlığımı ve korkumu kabul etti. Kulağıma doğru eğildi. "Onlar plan kurdu." Kolundaki saati gösterdi. Avucunun içinde telefonum vardı. "Tam bir dakika elli sekiz saniye sonra Eylül seni arayacak. İlk olarak beni aradı ama numarası benim hattımda engellenmişti."

Sakalları yanağıma sürtündü. Nefesi tenimi ürpertti. "Sonra Demir'i, sonra Umut'u. Hiçbirine ulaşmasına izin vermediler."

Tekrar gülümsediğini hissettim. Ama buz tutmuş tenimi ısıtmıyordu gülüşü. Çünkü o da ısıtmak için gülmüyordu.

"Sırada sen varsın. Bak..." Başıyla saati işaret etti. "Yelkovan altıya ulaştığında Eylül seni arayacak. Ve sana bombayı fark ettiğini, ona yardım etmeni söylediğinde yardım edeceğini söyleyeceksin. Tabii, bu yardım uzaktan olmayacak. En son çare olarak yanına gideceksin."

Gözlerim yavaşça ilerleyen yelkovanı takip etti. Yüreğim korkuyla hızlı, zaman ise her an bir faciaya yaklaşmıyormuş gibi yavaştı.

Eli belimi sardı. "Biliyor mu bomba ayrıntısını?" dedim sesli bir şekilde yutkunmadan önce. Kalbim ona bir şey olacak korkusuyla öyle hızlı atıyordu ki soğuk soğuk ter döküyordum.

Sonunda bunu fark etti. "Korkma. Biliyor. O da rol yapıyor."

Tam o sırada telefon çaldı. Arkama geçti. "İçinden geldiği gibi davran," derken gelinliğin sırtındaki dekolte kısmına elinin tersiyle usulca dokundu. "Endişen onları sevindirecektir. Bırak, neşelensinler!"

Telefonu bana uzattı. Karşımızdaki aynada yüzünü görebiliyordum. Öyle bir ifade vardı ki intikamın, öfkenin, nefretin ona haz verdiğini hissedebiliyordum.

Onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Gerçekleri bilsem de titreyen ellerimle telefonu aldım ve Eylül yazısına kısa bir süre bakıp titrek bir nefes aldıktan sonra kulağıma götürdüm.

"Efendim, Eylül?" dedim. Endişeli sesi kulağıma dolduğunda gözlerimi kapattım.

"Elif, benim için Siraç'a ulaşabilir misin?" Sesindeki korku o kadar gerçekti ki elimi göğsüme bastırdım.

Canım yandı. "Sen iyi misin? Bir sorun mu var?" dedim endişemi kontrol edemeyen bir sesle. "Bir sorun var," dedi sanki bu sorunu çözemiyormuş gibi. "Arabada bir sıkıntı var. Ankara'daki şirkete geçiyorum ben. Lütfen acilen ulaş, yardımına ihtiyacım var!" Ağlamaklı sesini duyunca gözlerim doldu.

Böyle olmasını istemiyordum, tuttum kendimi. "Neler oluyor, Eylül? Ne sorunu?" dedim yüksek sesle.

İç çekti. Korktuğunu ses tonundan bile anlayabiliyordum.

"Korkma, endişelenme," dedi. Sanırım gerçekten korktuğumu fark etmişti. "Benim için onlara ulaş, acil durum olduğunu söyle! Onlar neden şirkete gittiğimi anlarlar."

O korkarken bile beni teselli ediyordu ve en çok bu canımı yakmıştı. "Tamam, sen de endişelenme. Ben ulaşacağım. Sen..." dediğimde telefonun kapandığına dair o ses geldi ve ona baktım.

Karşımda duran lacivertler yüzümde takılı kalmıştı. "Başka yolu yok muydu?"

İki eli bileklerimden tuttu ve başını eğdi. "Yoktu, Gün Işığı," dedi. Onun için yoktu, onun için hep bu şekilde olacaktı. Başparmağı yavaşça bileklerimi okşadı. "Onu koruyacağımızı bilerek bindi o arabaya. Rol yapıyordu."

Siraç'ın beni bileklerimden tutup sürüklemesini izledim. "Böyle bir şeyin rolü nasıl olabilir, aklım almıyor," diye fısıldadığımda bir kere daha bu hayata ait olmadığımı hissettim.

Giyinme kabinlerine ulaştık.

"Üstünü giyinme, önce vücudunu korumaya almamız lazım," dediğinde Siraç'a boş gözlerle baktım. Bir kabinin önünde duruyorduk. Onun arkasında duran aynada dehşete düşmüş gözlerimle sanki gelinlik değil de kefen denemişim gibi duruyordum.

"Nasıl olacak o?" Bildiğim hâlde böyleysem bilmeden nasıl olacağını kavrayamıyordum.

"Uyarlanabilir kurşungeçirmez vücut zırhı giyeceksin. Zırh dediğim için endişelenme sakın. Üstünde varlığını bile çok az hissedeceksin." Bundan sonra Siraç'ın eli yüzümü buldu ve çenemi kavradı. Sakin ve kendinden oldukça emindi. Bakışları yumuşak değildi, hedefine odaklandığını ve benim de buna uymamı istediğini görebiliyordum.

"Bana bak!" dedi. Gözlerimi gözlerine değdirdim. Bakışları yüzümde dolandı. "Kimseye bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bunu seninle konuştuk!"

İlk defa çıkarı haricinde bana bakarken tepkime karşı savunduğunu gördüm. Tepkimi analiz etmeye çalışırken hem yaramazlık yapıp hem de kaçıp kurtulduğum öğretmene çalışan çocuklar gibiydi.

Başımla onay verdim. O gün kabul etmiyorum ama şimdi yüzleşmek kolay gelmiyordu.

"Biliyorum ama amacını bilmediğim bir şeyin sonuçlarıyla yüzleşmeyi sevmiyorum." Geri çekildim, bu hoşuma gitmemişti. "Umarım, sana ait olan şeyi bir an önce elde edersin," dedim.

Tavrım da sevmedi. Kabine girdim ve suratıma kapıyı kapattım. O ne kindi ama ben değildim. Gelinliği çıkarırken acelem şeytana hizmet ediyordu. Gelinliğe dolanmış gibi hissediyor, daha çok panik yapıyordum. Bir an gözlerimi kapattım.

Bu adam bana gelmiş ve planını üstü kapalı da olsa anlatmıştı. Ben ise o gün biraz olsun bunları neden yaptığını anlamıştım ama sadece anlamak yetmiyordu.

Ben tam bu anlarda onu fark ediyordum.

"Bana *acele et* demeyecek misin?" dedim. Sırılsıklam olmuştum. "Kaç dakikamız var?"

Sesi kapının arkasından duyuldu. "Önce ailene açıklama yapacaksın. Şu an beni, Demir'i, Umut'u hatta Serhat'ı ve Selçuk'u bile arayacağın kadar zamanın var. İstediğin gibi hazırlan." Telefonumla oynadığımı biliyordum. Benim yerime aramaları gerçekleştiriyor ve muhtemelen cevap alamıyordu.

Her şey kontrolü altındaydı.

Bu kadar planı ne ara, nasıl kurmuştu? Nasıl her şeyin rast gideceğine bu kadar emin olabilirdi? Her olasılığı hesaplamak matematiksel bir formüldü ama hayat çizgisi mantık ve formüllerle ilerlemezdi.

Bunu hiç düşünmüyor muydu?

Kafamda dolanan sorular gözümün önünü karartıyordu. Panik yapıyordum.

"Allah'ım!" dedim. "Yardım et, toparlanmam lazım. Bu şekilde olmaz, bu şekilde savaşamam." Derin bir nefes aldım.

Bu andan itibaren düşünmek için kendime zaman vermedim. Düşünürsem olasılıklar beni tüketecekti. Hislerimi kapatmak için elimden geleni yaptım. Eylül sahte de olsa tehlikedeydi. Siraç'ın acelesinin olmaması bunu değiştirmiyordu.

Odağımı kıyafetlerimden çekmiyordum, korseyi de çıkardıktan sonra sadece iç çamaşırımla kaldım.

Giderken üstümde basit bir haki elbise vardı. Onu kenara koydum. Çelik yeleği ya da adı her neyse onu giydikten sonra giyinecektim. Kabinin kapısını hafifçe araladım. "Çelik yeleği ver," dedim titreyen sesimle.

Elim titriyordu, bunu o da görmüştü. Elimi tuttu ve ben ne olduğunu anlamadan kabinin açık kapısını iterek içeri girdi.

Diğer elinde de dalış tulumuna benzer bir şey vardı.

Karşısında yarı çıplak kalakaldım. "Ne yapıyorsun?" dedim öfkeyle.

Bana baktı. öfkeme karşı verdiği tepki tabii ki öfkeydi. Ona kızgın olmama anlam veremiyor olmalıydı ama bu her şeyden öte gerginliğimden kaynaklıydı. "Ben giydireceğim, sana göre ayarlama yapılması gerekiyor." Gözleri vücuduma değdiğinde terlediğimi fark etti.

Sanki saunaya girmişim gibi terlemiştim. Üstelik arabada yaşadıklarımıza rağmen daha önce karşısında bu kadar çıplak kalmamıştım. Üstümde sadece iç çamaşırlarım vardı.

Sanki hipnoz olmuş gibi baştan aşağıya inceledi bedenimi. Bu anda, bu adrenalinin ortasında olmamıza rağmen köşeye kaçma isteği kaçınılmazdı.

Yine de yapamadım. Boştaki eli uzandı, iki göğsümün arasına inen minik ter damlasına dokundu. "Yanlış zaman," diye mırıldandı. "Yanlış an." Göğsümün kabarıklığına doğru sürüklendi elleri. Sanki kendini durduramıyormuş gibiydi. "Doğru ten." Acı çekiyormuş gibi iç çekti. "Doğru kadın."

Bakışlarını bana çevirdi. Böyle bir zamanda dokunuşunun etkisi tahrik edici olmamalıydı ama bu etkiyi inkâr edemezdim, bir yandan da sakinleşmiştim.

Çok zıt insanlardık. Hayat görüşümüz, hayata bakış açılarımız ve hayatlarımızla her şekilde ayrıydık.

Eskiden evrende zıt kutupların çekiminin insanlar için geçerli olduğunu düşünmezdim ama o bana inanmadığım bir gerçeği kanıtladı. Onun kriz anına çekilişi, benim ise sürekli krizlerden kaçışım bile tam olarak aramızdaki zıtlıkların çekimini temsil ediyordu.

Sakinleşmiş olsam da bu çekime sessiz kaldım. "Bacaklarını arala," dediğinde ses tonu ve emir veriş şekli çok daha farklı olsa da itaat edişim bu sakinliktendi.

Tulumu giydirirken önümde diz çöktü. Soluğunu tenimde hissettim. Omuzlarından destek aldığımda gerildi. Sanki ona dokunuşum onda tam tersi etki etmiş, sakinliğini yok etmişti.

"Kahretsin!" diye mırıldandı. Sanki kendi de ayrı bir tuzağa düşmüştü. Kumaşı yavaşça kaldırıp önümde ayağa kalkarken alnında ter birikmişti.

Bana ilk defa bakmadı. Sebebi ikimizin arasında, bütün bu tehlikenin ortasında asılıydı. Başparmağından geçirilen kollarını ayarladı. Sonra önümdeki fermuarı usulca kapattı.

Tam bu anda yüzüne baktım. Bakışları, her şeyi gerilmiş durumdaydı.

"Böyle bir anda nasıl sadece seni düşünebilirim?" dedi. Kendine kızıyordu, görebiliyordum. İşte, tam bu noktada aslında o kadar da etkisiz eleman olmadığımı fark ettim. Kafasını karıştırıyordum. Çıkarcı olduğu anlarda bile aklını bulandırabiliyordum.

Göğsümün tam üstüne yuvarlak, siyah bant gibi bir şey taktı ve onu taktıktan sonra geri çekilip elindeki tek düğmeli küçük kumandaya bastı. Tulum tenime yapışırken sanki bir korseymiş gibi beni sıkıştırdı.

"Bunu da kafana tak," dedi. Elindeki sadece yüzü açıkta bırakan bonelerdendi.

Dediğini yaparken kapıyı açtı. Kendi kendini kızdırdığı için bu hâli zerre umurumda değildi. "Amcamlara haber verecek miyim?" dedim. "Bunu da düşünmüşler mi? Ya Umut, Nergis?"

"Nergis'i zapt ettiler. Aşağıda bir karmaşa var. Korumaların yarısı bununla uğraşıyor."

Birden kafamı kaldırıp ona baktım. Nasıl bir bir planın içindeydik biz?

"Umut, Ankara'daki şirkette ama hiçbir şeyden haberi yok," diyerek anlatmaya devam etti. "Nergis'in olayı haber verilecek ama tam o sırada Eylül şirkete telaşla giriş yaptığı için her şey karışacak."

Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Arada kalacak." Sonra başıyla köşedeki elbisemi işaret etti. "Giyin şimdi!" dedi. Yüzüm haricinde tüm bedenim kapanmıştı.

"Yüzümü hedef alırlarsa ne yapacaksın?" dedim. Kendimi *Ninja* gibi hissediyordum.

"Hedef konumunda olmayacaksın ama böyle bir ihtimal olsaydı şeffaf maske takardın."

Her şeyi düşünmüş ve her kötü ihtimali kendi imkânlarıyla ekarte etmişti. Bu yüzden onun önünde elbisemi giydim ve eşarbımı yaparken, "Amcamlar?" diye sordum.

"Onların geldiklerinden haberleri yok. Yoldayken onları arayacaksın. İlk bozgunları bu olacak çünkü kendi arabalarıyla gelmediler."

Bunu ben de fark etmiş ama önemsememiştim. Ankara'ya gelmek için Siraç'ın bir tedbiri olduğunu düşünmüştüm. Hepsinin altında siyah, lüks arabalar vardı. Buna dedem de dâhildi. Demek ki durumdan haberdarlardı.

Hayal kırıklığının beni sardığını hissettim. Sevdiklerime karşı olan korkum, sadece beni mi ilgilendiriyordu. Hiç kimse bu yolda canını önemsemiyor muydu?

"Yengemler, annem, Melissa Hanım?" dedim. O sırada eşarbımın iğnesini takıyordum.

Beni izlemeye devam ediyordu. Her bakış, her adımımı takip eden bir tuzak gibiydi. "Güvenli bir yere götürdüler ama burada oldukları sanılıyor. Plan tutmazsa buradakileri rehin alacaklar."

Başımla onayladım onu. Sonunda ben de hazırdım. "Gitme vaktimiz geldi mi?" dedim kısık bir sesle.

Başıyla onaylayıp elimi tuttu. "Şimdi gidebiliriz," dedi. O odaklanmıştı, ben ise savruluyordum.

"Senin burada olduğunu öğrenmezler mi böyle?" dedim birleşmiş ellerimize bakarak. Avucumun içini okşadı başparmağı.

"Ben senin bineceğin arabada olacağım. Alt katta ayrılacağız bunun için. Bu sırada annenleri ikna et. Çıkışta Nergis'in de zapt edildiğini öğrendikten sonra bana ulaşmak istediğini, acilen buradaki şirketime gitmek istediğini söyleyeceksin korumalara."

Merdiveni birlikte indik. "Peki ya Eylül? Ya erken patlatırlarsa arabayı? Hem nasıl yerleştirdiler bombayı?" dedim.

Gülümsedi, belki gazabına eşlik etti gamzeler ama o kadar güzel güldü ki bu oyunu oynamanın ona zevk verdiğini görebiliyordum. Gergin olmasaydım ben de gülümserdim.

"Bir ay önce yurt dışından sipariş etmiştim *Rolls Royce*'u. Gelirken kazan gibi patlayıcı da doğurmuş." Tek kaşını kaldırdı. Bir adam yakışıklıysa ilgi çekerdi ama hem yakışıklı hem de zekiyse tüm çekim kuvvetlerini üstünde toplardı. Bunu ondan öğrenmiştim.

"Bir şey yaptın," dedim aşağıya indiğimizde. "Sen tedbir almadan Eylül'ü o arabaya bindirmezsin."

Yüzündeki ifadede çoktan ödülünü almış bir adam saklanıyordu. "Kazanmalarına hiç fırsat vermedim, Gün Işığı. Ne Eylül ne Nergis ne ailen ne de sen!" Bir adım uzaklaştı. "Ama en çok sen!"

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Şeytan zihninde cirit atıyordu. Görüyordum. Yanağımı öptü. "Ben hazinemi kimseye göstermem." Ve bulunduğumuz katın diğer tarafında bulunan merdivenden inerek gözden kayboldu.

"Allah'ım!" dedim. Elimi stres ve adrenalinden buz kesmiş yüzüme kapattım. "Ben bu adama yetişemiyorum. Rahatlığa bak." Gergin bir şekilde aşağı indiğimde sanki ensemde onun gözlerini hissediyordum.

Alt katta beni bir karmaşa karşılarken rol yapmadım, zaten endişeliydim. "Neler oluyor?" dedim beni ilk gören korumayı durdurarak. Ya çok iyi rol yapıyordu ya da benim gibi hiçbir şeyden haberdar değildi çünkü geniş gövdeli ve kısa boylu korumanın yüzü öfkeyle kaplanmıştı.

"Nergis'i almışlar," dediğinde yüzümde artan korkunun kalıntıları da gerçekti. "Ne?" dedim şaşkınlıkla.

"Bir tuzak hazırlanıyor olmalı, efendim."

O tuzak içimizdeydi.

"Siraç Bey'e ulaşın!" dedim. Sonra verilen talimatları bir bir sıraladım. "Bir sorun olmalı. Umut Bey'e de haber verin. Eylül'ün arabasında bir sıkıntı varmış. Bu da bir tuzak olabilir. Şirkete geçiyor." Dışarı çıktım. Koruma da beni takip etti. Beni gören korumalar, etten bir duvar örüyorlardı.

"Acil durum kodu!" Biri ilk talimatı verdi.

"Her an saldırı olabilir," diyen bir başka korumaydı.

"Beni buradaki şirkete götürmeniz gerekiyor," dedim. Yanımda bir dev gibi gözüken koruma, "Emin misiniz, Elif Hanım?" dedi. "Sizi burada daha iyi koruyabiliriz."

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Siraç'a ulaşamıyorum. Bir şekilde yardım etmem gerekiyor. Siz ona ulaşmaya çalışın ve beni şirkete götürün."

Koruma tereddüt etse de emir verdi. "Arabayı hazırlayın." Yanımda bir ordu vardı ve bir kısmı da evlerin tepesine yerleşmişti. Arama yapıldığını, koruma alanının genişletildiğini görebiliyordum.

Ortalık karışıyordu. Klasik bir zırhlı araç geldiğinde kapı benim için açılmadan acele ederek arka koltuğa oturdum ve kapıyı kapattım. Araba hareket ederken bir süre yüzüne bakmadım.

Gerginlikten kalbim boğazımda atıyordu.

"Ne olacak şimdi?" dedim. Her iki tarafta da büyük bir karmaşa hüküm sürüyordu. Sakinleşince ona kaçamak bir bakış attım. Kucağında silahıyla bana bakıyordu. Gözleri kısılmış, ifademi çözmeye çalışıyordu.

Dizim istemsizce sallanmaya başladı. "Amcanları araman gerekiyor." Yanıma almış olduğum çantanın içinden telefonumu çıkardım.

"Bak," dedim telefonumdan Yiğit amcamı aramadan önce. "Bana açıklama yapmak senin planından bir şey götürmeyecek. Benim bu kadar gergin olmam çok normal ama senin bu kadar rahat olman normal değil. Bu beni çileden çıkarıyor."

Beni izliyordu. "Bana sadece *sakin ol, hiçbir zarar görmeyeceksin,* diyerek beni sakinleştiremezsin. Ben aklımı kullanabiliyorum ve o aklım, sen beni olayın dışında bırakınca çıldırıyor. Ben çocuk değilim!" dedim.

Elini dizime bastırdı. Dokunuşuyla birlikte dizimi sallamayı bıraktım. "Biliyorum," dedi sakin bir sesle. Göz göze geldik. "Amcanları şimdi araman gerekiyor," dediğinde ağzımdan alaycı bir ses çıkardım.

"Gerçekten seni yumruklamak istiyorum şu an."

Beni sinir ettiği için gülümsedi. "Sana bu yüzden dövüş eğitimi aldıracağım."

Ama ben gülmüyordum. Bu yüzden kaşları çatıldı. Dizimi onun dokunuşundan uzaklaştırdım ve Yiğit amcamı aradım. İkinci çalışta açtı. "Efendim, babam?" dediğinde iç çektim. Endişemi her hâlükârda hissedecekti.

"Amca. Bir sorun var."

Harekete geçtiğini hissettim. Arkada bir gürültü vardı. Ses tonum veya aramam bile çoktan onu hazır duruma getirmişti. "Ne sorunu, amcam?" dedi.

Sesimdeki korkuyu daha çok hissettirdim. Dinlendiğimiz için sakınmadım. "Eylül'ün arabasında bir sıkıntı varmış. Nergis de kayıp. Bir tuzak varmış. Korumalar teyakkuza geçtiler. Ben şimdi Siraç'ın şirketine geçeceğim. Ona da ulaşamıyoruz. Furkan amcama da ulaşıp şirkete geçer misin? Ben konumu atarım," dedim.

Siraç'ın son cümlemden sonra dudakları kıvrıldı. Doğaçlama davranmam hoşuna gidiyor olmalıydı. Ama ben hiç eğlenmiyordum. "Tamam babam, biz hemen geleceğiz ama biz gelene kadar kendini riske atacak hiçbir harekette bulunma." Bu gerçek bir uyarıydı.

"Tamam, amca. Siz de kendinize dikkat edin," dedim ve telefonu kapattım. Benimki de gerçek bir uyarıydı.

Siraç telefonumu aldı. "Eylül?" dedim elinde tuttuğu telefonuma bakarken. Amcama konum atıyordu. Gömleğinin kollarını katlamış, beyaz gömleğinin içerisinde kasları belirginleşmişti. Başı eğik bir şekilde kısık gözlerle baktı bana.

"İyi!" dedi. Burnumdan solumamak için kendimi zor tutuyordum. Arabanın içerisinde dört kişiydik. Sürücü ile birlikte arabada bir koruma daha vardı. Bu yüzden sustum.

Hâlâ kendimi kontrol etmek için sebepler arıyordum.

Siraç öndeki korumadan bir kulaklık istedi. Eline aldığı kulaklıklardan birini kucağımdaki ellerimin arasına koydu. "Tak bunu," dedi.

Ona boş boş baktım. "Dışarıda kalmaktan bahsettin. Tak bunu, Gün Işığı." Avucumun içini okşadı. Hiçbir fırsatı da kaçırmıyordu.

Bir şey demeden elimi çektim ve kulaklığı şalımın altından kulağıma yerleştirdim. Benim neden direndiğimi anlamıyordu çünkü en başta ona

onay vermiştim. Ama sevdiklerimin tehlikede olduğu bu anda kendimi hiçbir
hiçbir hiçlik içinde görmeyi sevmiyordum.

Bunu anlamıyordu.

İlk ses, Furkan amcamdan geldi. "Furkan ile aynı arabadayız. Takip ediliyoruz. Yemi yuttular." Siraç koltukta rahat bir şekilde otururken başını hafif geriye yasladı. Bacakları iki koltuk arasındaki boşluğa zor sığıyordu. "Şimdi hamle sırası onlarda. Bakalım..." dedi başını yasladığı koltukta hafifçe döndürerek. "Zekice davranıp planlarında eksik olduğunu kabul edecek ve geri mi çekilecekler?" O gözleri kısık bir şekilde bana bakınca ben de gözlerimi kıstım. Dudaklarının biri yukarı kıvrıldı. "Yoksa ellerinde hangi koz varsa hepsini ortaya döküp saldırmayı mı?"

Bu andan ve yaptığı her şeyden oldukça memnundu.

"Sizinle buluşacağımız yola girmemize beş dakika var," dedi Yiğit amcam. Ana yoldan sapıp ara sokağa girdik. Ankara'nın dik yokuşlarından birisini aşmaya başladık. Tam o anda ilk silah sesi duyuldu. Siraç'ın yüz ifadesi buz kesti. Koltukta dikleşti ve "Hep ikincisini tercih edecek kadar ahmaklardır," diye mırıldandı.

"Beş numara," dedi kendi kulaklığına dokunurken.

Camlardan etrafına baktı. Bilerek bu yola girmiş olmalıydık çünkü yokuşun etrafında çok fazla ev yoktu. "Saldırı pozisyonu alın! Kimse kalmayacak, hazırlıksızken bile güçlü olduğumuzu bilsinler."

Elinde duran silahın emniyet kilidini açtı ve sanki tüm bedeniyle tetikte beklemeye başladı.

Bana baktı. "Arkana yaslan, Gün Işığı!" dedi kolumdan tutup kendine doğru çekerken. Silah sesleri artarken kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Silahla ilgili her şeye karşı büyük bir korkum vardı. Şimdi birine bir şey olacak korkusu boğazıma sarılmıştı sanki. Arkada ne oluyordu, bilmiyordum ama zırhlı arabalar aynı zamanda ses geçirmez olmasına rağmen dışarıda büyük gürültü vardı.

Yiğit amcamın sesi duyuldu. "Bize de saldırdılar. Ara sokakta buluşalım." Öndeki koruma camı indirdi ve silahı ile birlikte camdan dışarı çıktı. Atılan kurşun sesleri artık daha fazla duyuluyordu. Siraç elini omzuma bastırdı ve amcama cevap verdi.

"Ayrı yoldan gidin. Elif'e ulaşamadığınızı, yoldan saptığınızı, saldırıdan kaçmak için yol değiştirdiğinizi zannetsinler."

Amcam sakin bir şekilde ona cevap verdi: "Tamamdır."

Siraç bana doğru döndü. Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama eli yüzümü buldu ve "Sakinleş, kimseye bir şey olmasına izin vermeyeceğim!" dedi.

Sadece başımı sallayabilecek kadar gücüm vardı. Gözlerini yüzümden çekmeden, "Ne durumdayız?" dedi kulağına tekrar bastırarak. Bu sefer benim kulaklığıma hiçbir ses gelmedi. Sadece amcamlarla iletişimini duyabileceğim kulaklığı vermiş olmalıydı.

Başımı kaldırıp arkama bakmaya çalıştım ama izin vermedi. O sırada yanımıza geçmeye çalışan *Jeep*'i gördüm. Camlar açıktı ve içinden birisi silahı içinde bulunduğumuz arabaya doğrultmaya çalışıyordu.

Bize saldıran korumayla göz göze geldik. Oysa o beni göremezdi ama bir an sonra bir kurşun alnının ortasına isabet ettiğinde ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı.

Siraç benim gördüğümü fark etti. "Halledin şu arabayı," derken sesi küfreder gibi çıkmıştı. Ama benim kulaklarım kurşunların sesiyle çınlıyordu. Onu tam duyamıyordum. Derin derin nefes aldım.

Bana doğru döndü. "Sakinleş, bembeyaz oldun. Sakinleş, Gün Işığı!" derken tek eliyle yüzümü kavradı. O kadar soğuktum ki eli yüzümü yaktı sanki.

"İyiyim, iyiyim!" dedim. Bir de ben engel olmak istemiyordum. Bana baktı, emin olmak istiyordu. "İyiyim," dedim tekrar onu ikna etmek isteyerek. Değildim, gözümün önünde alnından vurulup ölen adamın gözleri vardı. Tekrar sağıma bakmak istiyordum ama çok korkuyordum.

Derin derin nefesler aldım ve arabalardan birinin fren sesini duydum. Kafamı sağa çevirdiğimde yanımızda duran arabanın geriye doğru gittiğini gördüm. Siraç kafamı kaldırıp arkaya bakmama izin vermedi ama öyle bir gürültü oldu ki arabanın takla attığını biliyordum.

Siraç kendisini göstermemek için camdan dışarı çıkmamıştı ama sabırsız bir şekilde etrafa emirler vermesinden onun da saldırıda bulunmak istediğini görebiliyordum.

O kadar zıt durumlardaydık ki şu an. Onun bu saldırıdan zevk aldığını hissediyordum.

Kurşunlar daha da azaldı ve nezih bir semte doğru yokuş aşağı ilerlemeye başladık. "Ne kadar kaldı?" dedi Siraç.

Nasıl bir cevap aldıysa memnun bir şekilde başını salladı. Öndeki koruma, camdan sarkıttığı bedenini geri çekti. Siraç ile bakıştılar. "Tamam, efendim," diyen korumaya sert bir baş hareketiyle onay verdi. Sonra amcamlarla konuştu: "Yiğit Bey, siz ne durumdasınız?"

Kısa bir an bana baktı. Onun kollarından uzaklaşmaya çalıştım ama izin vermedi. Koruma içgüdüsü artmıştı. Bense bu hâldeyken bir sorun olmak istemiyordum.

"Atlattık! Maksimum üç dakika sonra oradayız."

Siraç onu onayladı. "Şirkete aynı anda gireceğiz. Umut, son hazırlıkları yap!" Emir, demirden keskindi. Verdiği her emir sanki kanunmuş gibi kabul ediliyordu. Korumalarının büyük bir sadakatle ona bağlı olduğuna şahit olmuştum.

Hepsi patronlarının yüzündeki sarsılmaz ifadeyi taşıyordu.

Siraç şoförlük yapan korumaya döndü. "Hızlan!" dedi. Arabanın hızı artarken indiği yokuşun sonunda büyük gökdelenlerin olduğu bir semte giriş yaptık. Başımı kaldırmama izin verdiğinde arkamızdaki iki arabanın bizi takip ettiğini gördüm.

Diğer şirketten daha büyük bir gökdelene yaklaşırken, *S* ve *V* harflerinin birleşiminden oluşan simetrik ışıklandırmayı gördüm. Bu onun şirketiydi.

Camları simsiyahtı. Harflere göre inşa edilmişti. *S* harfi gökdelenin ikinci kısmı olarak kıvrımlı bir şekilde aşağıya iniyordu. Onun da diğer şirket gibi üstünde inşaat vardı. Yaklaştıkça korkum artsa da ilk defa gördüğüm bu şirketin de en az diğeri kadar muhteşem olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Geniş ve temiz yolda lüks arabalar hızla gidiyorlardı. Şirketin otoparkı olduğunu tahmin ettiğim yokuşu çıkarken amcamların arabasını gördüm. Hızlı bir dönüş ile arkamızdan bizi takip ettiler. Sırayla otoparka girdik.

"Şimdi ne olacak?" dedim.

O ise önüne bakarken, "Amcanların önünü kesmeye çalışacaklar," dedi. Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırdım. "Buraya nasıl girdiler?"

Hafifçe gülümsedi. Buz gibiydi bu gülümseme, acımasızlığı onu ele geçiriyordu.

"Dört gündür burada yatıyorlar," dedi. Tam o sırada arkamızda acı bir fren sesi yankılandı. Furkan amcamın sesi duyuldu.

"Dikenli zincir attılar." Siraç dönüp arkasına baktı. "Sizinle çatışmaya girecekler."

Amcam onu onayladı. "Elif'in yanında istemiyorlar. Destek ekip gelecek mi?"

Silah sesleri tekrar yankılanmaya başladığında kalbim endişeyle göğsümü dövmekten yorulmuştu artık. Korkumu saklayamıyordum. "Kısa sürede! Arabadan çıkmayın. Sizi bu sürede koruyacak. Çok yaklaşamazlar. İfşa olacak kadar kalabalık değiller, ara yolun duvarını kullanacaklar muhtemelen."

Nitekim geçtiğimiz yolda toplanmış yüzleri maskeli adamları gördüm. "İçeri sızmalarına izin verdin!"

Bana baktı. Bu olay bittikten sonra uzun süre etkisinde kalacağımı hissediyordum.

"Güzel bir planları vardı. Sadece etkileyici geldi." Tahtanın önünde kendi taşlarıyla satranç oynadığını görür gibi oldum. Rakibinin hamle yapmasını bekliyor, onlar hamle yaparken hem ileride ne yapacaklarını tahmin edip hem de kendi hamlelerini hesaplıyordu.

Siraç'ın zihni bir satranç tahtasıydı. Olasılıkların sürekli kafasında döndüğünü hissedebiliyordum. Her adımı bu yüzden planlıydı çünkü bir yarışın içerisindeydi. Düşüncesiz tek adımında daha önce atmış olduğu bütün adımlar boşa gidecekti.

"Kendi evinde seni vuramayacaklarını bilmiyorlar mı?" dedim otoparkın geniş alanına geldiğimizde.

Eylül'ün arabasını o an gördüm. Araba yavaşladı ve Siraç bana doğru döndü. Lacivert gözlerinde hamleleri için çukurlar açan bir gazap vardı. Düşman her yanlış adımında bir mezara düşecekti.

"Ellerinde bu kadar koz varken hazırlıksız olsaydım kesinlikle zayiat alırdım."

Düşmanını küçümsemiyordu. Ellerini omuzlarıma koydu. "Şimdi korumalarla birlikte arabadan çıkacaksın."

Bu cümleyle birlikte dudaklarım gerildi. Bir gün, belki şimdi değil ama ileride bir gün bu yaptıkları için pişman olacaktı. Hayat o zaman bize ne getirirdi, bilmiyordum ama ne kadar kendi nezdinde mantıklı, onların bildiği sebep yüzünden akıllıca olsa da bu acımasızlık ilk onu vuracaktı.

Bunu bilerek anlatmaya devam etti: "Ve Eylül arabanın içinde olacak. Kapılar kilitli. Yeni giriş yaptı otoparka. Korkuyormuş gibi davranacak. Sen de öyle davran!" Zaten öyleydim. "Umut gelmek üzere. Seni yalnız yakalamak istiyorlar. Bunu onlara ver! Seni koruyor olacağım." Omzuma güven verici bir şekilde baskı uyguladı.

Titrek bir nefes aldım. "Kimseye bir şey olmayacak," dedim. Bir teminat almak istiyordum. Yüz ifadesi arabaya bindiğimizden beri ilk defa yumuşar gibi oldu.

"Kimseye, özellikle sana bir şey olmayacak, Gün Işığı. Söz veriyorum!" dedi.

Derin bir nefes aldım. Korkularımı bir kenara bıraktım ve söylediklerine odaklanarak ondan uzaklaştım. Araba durduktan sonra yüzümde korku dolu bir ifadeyle aşağı indim. Benimle birlikte inen iki koruma eşliğinde koşarak arabaya doğru ilerledim.

Beni gören Eylül, korku dolu gözlerle baktı ve camları yumruklamaya başladı. Adımı seslendiğini görebiliyordum.

"Eylül!" diye bağırdım. Koşarak ona doğru giderken korumalardan biri kolumdan tuttu. Bu, saldırıda ön koltukta karşılık veren korumaydı. Uzun, siyah saçlarını ensesinde toplamıştı. Oldukça ciddi gözüküyordu.

"Efendim, arabada bomba olabilir! Umut Bey gelmeden sizi arabaya yaklaştıramayız."

Kolumu sımsıkı tutan eline baktım. "Ne demek bomba olabilir? Bırakın. Eylül içeride!" dedim. Gerçekten korkuyordum. Ona bağırdığımda korumanın yüzünde mimik oynamadı. Onun için korumak öncelikliydi.

Tam o sırada ince ıslık sesini duydum. Bana bakan koruma, bir an sonra dizlerinin üstüne çöktü. Silah sesiyle birlikte çığlık atıp ellerimi iki yana kaldırarak ben de yere çöktüm. Diğer yanımdaki koruma da yere düşerken ikisinin de gövdesinden sızan kan yere akmaya başladı.

İki yanımda oluşan gölün ortasında gerçekten donup kaldım. Gözümün önünde babamın öldüğü yer canlanıp yok oluyordu.

Siraç'ın sesi kulağıma doldu.

"Yaşıyorlar, Gün Işığı. Sakinleş! İnandırıcı olması için sahte kan bu." Sakinleştirmek için yükseltmişti sesini. Onun sesini duyduğumda gözlerimi sımsıkı kapatıp olduğum yerde sallanmaya başladım.

"Her şey bittiğinde," diye fısıldadım. "Seni gerçekten yumruklamak istiyorum." Beni duydu mu, bilmiyordum ama sesini çıkarmadı. Tam o sırada bir adamın sesi otoparkta yankılandı.

"Bayan Vuslat, ayağa kalkabilirsiniz! Vurulan siz değilsiniz." İngilizcesinin aksanı kabaydı. Kendi dili olmadığını korkuyor olsam da anlayabiliyordum. Arkamı döndüm ve beyaza yakın sarı saçları olan adamın, arkasındaki maskeli adamlarla birlikte gelişini izledim.

Siyah bir takım giymişti. Kısa boyluydu ve saçları geriye doğru özenle taramıştı. Buz mavisi gözlerine bakmadan gözlerimi çektim. Adam Rus'tu. bunu anlamak zor değildi.

"Eşinizin sizi yerde görmesini istemeyiz."

Başka taraftan gelen ayak seslerini duyduğumda yavaşça ayağa kalktım. Arabada çırpınan Eylül'le göz göze geldim. Gözlerim doldu. Arkadan gelen Umut ve korumaları gördüğümde onlara doğru ilerledim ama arkamdan gelen ses ile yerime çakılı kaldım.

"Onların yanına gitmeniz sizin için iyi olmaz, Bayan Vuslat." Başını çevirip ona baktım.

"Siz kimsiniz?" diye sordum İngilizce. Yavaşça gülümsedi. Ürkütücü gülümseyişinden korkumdan zevk aldığını anlayabiliyordum.

Olduğum yerde dikleştim. "Eşinizin bir dostu," dedi bana doğru bir adım attığında. Arkamdan Umut seslendi.

"Elif Hanım, Siraç Bey yanımıza gelmenizi istiyor. Size hiçbir şey yapamazlar." Arkama bakmadan elimi kaldırarak durmalarını istedim. "Eşimin dostları ne zamandan beri eşimin adamlarını vurup kuzenini zapt eder oldu?" dedim.

Korkuyor olabilirdim. Endişeden ölüyor ve bütün olanların sebeplerini anlamlandıramıyor olabilirdim ama ahmak değildim. Karşısında âciz durmayacaktım. Gözlerinin içine baktım bu yüzden.

Kaçmadım.

Adam ellerinden birini cebine koydu ve arkasındaki korumalarla birlikte etraftan da yavaş yavaş bir sürü adam çıkmaya başladı. O kadar fazlalardı ki kendimi bir ordunun ortasında kapana kısılmış gibi hissettim. "Ve ailenizin bulunduğu binayı ablukaya aldı. Kişisel korumanız elimizde. Amcalarınız da şu an araba içerisinde rehin, yakalanmak üzereler."

Onların bir daha sesi çıkmadığı için nefesimin kesildiğini hissettim. Siraç, "İyiler, hepsi güvendeler," dedi kısık sesle. Hemen fark etmişti endişemi.

Derin bir nefes aldım.

Dişlerimi birbirine bastırdım. Karşımda duran adamın elinde bir kumanda tuttuğunu fark ettim. Etraftaki korumalara karşı Umut ve adamları yarım daire şeklinde etrafımı çevrelediğinde onlara kısa bir bakış attım. Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece dik durmaya çalışıyordum.

"Sizden seçim yapmanızı istiyorum," dedi karşımdaki adam. Bunu bekliyordum. Amacı ben olmalıydım.

"Bakın, Bay..."

"Kuznetsov. Evgeny Kuznetsov." Gözleri yüzümde dolandı ve daha aşağılara da indi. Tekrar yüzüme çıktığında gözlerindeki ifadede hâkim olma isteğini gördüm. Midemin bulandığını hissettim.

"Solntse Moyo!"[4]

Gülümseyişi bir sırıtışa dönüştüğünde kaşlarımı çattım. Rusça konuşmuştu ama ne dediğini anlamamıştım. Kulaklığımdan Siraç'ın küfrünü duyduğumda kulaklarım bile kızardı.

"Yedi sülalesini siktiğim! Yedireceğim ben sana o lafı dilinle birlikte. Bekle sen!" Dişlerinin arasından tısladığını duyabiliyordum. Ortalık kızışıyordu ve ben abartısız ateş hattının ortasındaydım. Üstelik iki tarafımda kan gölü vardı.

Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Bakın, Bay Kuznetsov," dedim ciddi bir sesle. "Ne seçimi yapmamı istediğinizi bilmiyorum ama kocamın

[4]Güneşim!

şirketindesiniz. Bunu yanınıza bırakmaz. Siz buradan elinizi kolunuzu sallayarak çıkamazsınız. Onu benden daha iyi tanıyor olmalısınız."

Tek kaşı havaya kalktı. "Onu gözünde çok büyütmüşsün. Yoksa seni çok mu iyi besliyor?" dedi. Öfkeyle nefes aldım. Bel altı vuran erkeklerin ego problemleri olduğuna inananlardandım. Bu adamın da onlardan birisi olduğu bariz belliydi.

"Sanırım sizi çok yaralamış, Bay Kuznetsov," dedim. Kalkan kaşı yavaşça aşağıya indi. Şaşırmıştı.

"Yaralı olmasanız beni gördüğünüz anda saldırmak yerine önce üzerimde psikolojik baskı kurardınız ama kendinize hâkim olamadınız." Titreyen ellerimi gövdeme sarmak istedim ama bu güçsüz bir görüntü sergilememe sebep olurdu.

Dik durmalıydım.

"Egonuzu zedelemiş ve hıncını benden çıkarıyorsunuz, yanılıyor muyum?" dedim.

Bir an afalladı. Bir şey biliyor muyum diye sorguladığını görebiliyordum. Bu kadar adamın ortasında silahlar çekilmiş, ayağımın altında sahte de olsa bir kan gölü varken dik durmak zordu. Ama Siraç'ın bir şeyi beklediğini hissediyordum.

Her zamanki gibi benimle paylaşmaktan geri dursa da.

"Yanılıyorsun, *lyubov' moya*![5]" Siraç'ı uzakta biliyorken bile bu kadar kışkırtan adam o yakınına gelince kim bilir nasıl bir karşılık alacaktı? Tahminen cüretkâr hitaplar kullanıyordu.

Siraç'ın bilendiğini hissediyordum.

"Yanılıyorsun, ben Bay Vuslat'a hiç yenilmedim. Ama kazanacağım. Şimdi..." derken ellerini önünde birleştirdi ve otoparkta elinin sesi yankılandı. Şov yapıyordu. "Bay Vuslat buraya yetişmeden önce seninle anlaşmaya varalım." Keyif alıyormuşçasına etrafına baktı. Eserinden gurur duyuyordu. "Gerçi yetişeceğini hiç sanmıyorum ama."

Ciddileşti sonra. Bana doğru bir adım attı. "Önünde iki seçenek var. Ya Bayan Sarmaşık'ın arabasına binersin ki ikinizin de ölmeyeceğinin teminatını veririm." Bunu öyle bir söyledi ki öldürmeyecekti belki ama aklında çok daha adice bir plan olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

Gülümseyişi yine yerini buldu. Soluk ışıkta ayakkabıları ve saçları parlıyordu. "Ya da Bayan Sarmaşık'ın aracı burada patlatılır, aynı anda ailen ve kişisel koruman da öldürülür. Bu ölüm kervanına sen de dâhil olursun."

Siraç'ın sesini duydum. "Ona bunları nasıl yaptığını sor, Elif. Bırak, egosunu tatmin etsin." Sesi öyle öfkeli geliyordu ki kendisini kaybetmek üzere

[5]Aşkım!

olduğunu anlıyordum. "Bir daha konuşacak dili de seni gören gözleri de olmayacak."

Dediğini ikiletmeden yaptım çünkü ben de öfkelenmiştim.

"Burası onun mekânı, farkındasınız değil mi?" dedim öfkeli bir sesle. "Bütün bunları nasıl yapmış olabilirsiniz? Kocamın şirketindeyiz. Onun duvarına sürekli çarpıp duruyorsunuz," dedim. Söylediklerimi onun blöf yaptığına getirmiştim ama direkt bu cümleyi kuramazdım, her an kışkırtılabilirdi.

Nitekim kaşları çatıldı. "Bana inanmıyor musun, *moya malen'kaya devochka*[6]?" dedi. Gözlerimi sımsıkı kapatmamak için zor tuttum. Ortalık kan gölüne dönecekti.

Taktik değiştirdim, zaman ilerliyordu. Arkamdaki Eylül'ün ne hâlde olduğuna bakamıyordum bile. "İzlediğiniz yoldan gurur duyduğunuz belli. İnanmasam bu tuzağın ortasında sıkışıp kalmazdım."

İşe yaradı taktiğim. "Gurur duyuyorum!" dedi Rus aksanlı İngilizcesiyle. Yanında duran korumalardan birinin omzuna elini koydu. Çok uzun boylu bir adam değildi. "Dört gündür burada yatıyorlar. Bu sefer gizlice girmediler. Buradaydılar. Üstelik Vuslat'ın araba ithalatıyla aynı gün, arabayı getiren tırla buraya girdiler. Arabanın sistemine öyle bir patlayıcı döşedik ki asla biz olmadan etkisiz hâle getirilemez. Tır buraya girdiği andan itibaren kurduğumuz sistemle kameraları istediğimiz gibi yönlendirmeye başladık." Yaptığı işin kibri tüm bedenini kaplamıştı. Etrafına bu kibirle bakıyordu.

Kameralar kısmına kadar bir nebze mantıklı bulmuştum her şeyi ama karşılarında güvenlik şirketi olan bir adam vardı. Böyle bir açığı fark etmemesi imkânsızdı.

"Ve bizimkiler için saklanacakları tek yer havalandırmalardı. Dört gündür, planımız için kusursuz bir timdiler. Onlar Vuslat'ın sonu olacak. Her yerdeyiz!" dedi sırıtarak.

Sonra bana döndü. "Ailen, en değer verdikleri ve sen! Bizi kışkırtmanın bedelini ödeme zamanı geldi." Yüzümdeki donuk ifadeyi gördüğünde başını olumsuz anlamda salladı.

"Buradan kaçmanın imkânı yok, kadın! Şirketin tüm katları işgal edilmek üzere. Bu sefer çok sessizdik. Onun buraya yetişmesi imkânsız çünkü onu oyalayacak büyük bir ihale toplantısında."

Başı hafifçe sallandı. Kendini onayladı. "Uyuşturucu işimizi batırmaya çalıştığını biliyor muydun? Bu sefer Karadeniz'e gömülen o olacak."

[6]Benim küçük kızım.

Bütün korkum tam olarak bu anda yok oldu çünkü karşımdaki adamın bu hezimeti hak ettiğini zaten biliyordum ama yine de kendim de bizzat şahit oldum.

"Senin kocan bizi bilerek kışkırttı. Bugünün geleceğini bilmiyor muydu?" dedi yüksek sesle. Sesi tüm otoparkta son kez yankılandı. Sonra başka bir ses duyuldu.

Tek bir alkış sesi.

Gümleyen ve herkesin şoka girdiğini belli eden bir sessizlik.

Açıldığını fark etmediğimiz araba kapısı.

Yankılanan, yavaş yavaş birbirine çarpan ellerinin sesi.

Önce arabadan inen ayakları ve ayağa kalktığında beliren güçlü, heybetli bedeni.

Kolunda her şeyi dakika dakika hesapladığı siyah saati. Ve sonra gözleri. Gazaba bürünmüş lacivert gözleri. Cayır cayır yanan, bitmek bilmeyen intikam ateşiyle tutuşmuş gözleri.

Hepsi yavaş çekimde hareket eden bir anın nefes kesen ifadeleriydi. Avcı, her zaman en son sahneye çıkardı. Gizlendiği samanlıklar ardında görünmez olandı. Siraç'ın yüzünde öyle bir ifade vardı ki asla av olmayı kabul etmiyordu.

O doğuştan avcıydı.

Son bir kez daha alkışladıktan sonra elleri durdu. Tüm silahlar ona döndüğünde nefesimi tuttum. "İzliyorlar mı?" dedi kusursuz İngilizcesiyle. Kuznetsov şoka girmiş bir şekilde ona bakıyordu. "Ona göre kameralara konuşacağım," diye devam etti. "Çünkü bu sirk gösterisinin başka açıklaması olamaz."

Sesindeki küçümseyici ifadenin altında herkes ezildi. Bana doğru bir adım attı. Silahların ona doğrultulmuş olması umurunda değildi. O kadar rahattı ki sanki kurşungeçirmez gibi davranıyordu.

"Sadece kendi kendinizi eğlendirirsiniz."

Kuznetsov'un yanından geçerken başıyla kısa bir selam verdi. "Nasılsın, Evgeny?" dedi dili tutulmuş Evgeny'ye bakarak.

Sakin olabilirdi ama öfkesinin patlamadan önceki fokurdayışlarını duyabiliyordum. İkinci şok dalgası, diğer tarafımızda kilitli kapıların arkasında haykıran Eylül'den geldi. Bir kapının daha açılma sesi duyuldu. Eylül sanki daha az önce canhıraş şekilde o arabadan çıkmak için çabalamıyormuşçasına yüzünde ilk defa gördüğüm donuk yüz ifadesiyle çıktı.

Evgeny, sanki ölümünden önce Azrail'ini görmüş gibi bir bakış attı ona. Siraç'ın sakin oluşundan yola çıkarak kontrolü sağladığını biliyordum ama Eylül sağ salim o arabadan çıkınca yine de derin bir nefes aldım.

"Se-senin," dedi kekeleyerek. "Senin ne işin var bu arada?" Kuznetsov öyle bir sarsılmıştı ki kibirle tepeden bakışı gitmiş, sanki beli bükülmüştü.

"Nasıl?" dedi sarsılırken.

"Siz..." dedi Siraç yanıma ulaştığında. "Beni, benim evimde yuracağınızı sanacak kadar kibrinize düşkün..." Önüme geçti. "Beni zaaflarımla yuracağınıza inanabilecek kadar ahmaksınız."

Ses tonu bir bıçak gibi kesti düşmanının şaşkınlığını. "Siz beni salak mı zannediyorsunuz? Sizi buraya ben getirttim." İki parmağıyla göğsüne vurdu. Sonra birleştirdiği işaret ve orta parmağını onlara doğrulttu. "Ben sizi kışkırttım, sonra da geri çekildim." Vurdu onu laflarıyla.

Hafifçe gülümsediğinde buz kesti Kuznetsov. "Dört gündür burada yatıyorsun, Evgeny," dedi ismini hakaret eder gibi söyleyerek. "Bizim ülkemizde misafiri kovmak yakışık almaz."

Yerde yatan iki koruma ayağa kalktılar. Takım elbiseleri kırmızıya bulanmıştı. Evgeny'nin etrafındaki adamlar silahlarını bize doğrultmaya devam ediyorlardı ama tereddütte olduklarını görebiliyordum.

Benim ve Eylül'ün önünü tamamen kapattı. Eylül yanıma geldiğinde ona baktım. Bana öyle güzel gülümsedi ki ona sarılmamak için zor tuttum kendimi. Çok korkmuştum, öyle çok korkmuştum ki bugünü hiç unutmayacaktım.

"Ama bizde bir laf vardır." Karşısında sesini yükseltmedi ama cümleleriyle bir bir ezdi düşmanını. "Yediğin kaba pislemeyeceksin, Kuznetsov. Ben seni bana tuzak kurman için misafir ettim ama sen bana hem tuzak kurdun hem de benim kadınıma gözlerin değdi."

Arkadan araba sesleri gelmeye başladı. Amcamların arabasını gördüğümde nefesimi tuttum. Evgeny, Siraç konuşurken şaşkınlığını dağıtıp sessizce pusuya yattı. Amcamların arabası arkada durdu ama amcamlar çıkmadı.

"Senin dilini koparacağım!" diyen Siraç'ın öfkesi kükredi otoparkta. "Senin gözlerini oymaktan öyle zevk alacağım ki son gördüğün bu ifadem olacak!"

Önümde duran adamın öfkesinin bedeninden taşmak üzere olduğunu gördüğümde onun acımasızlığıyla bir kez daha yüzleştim.

Kuznetsov yerinden kıpırdamadı. Yüzünde mimik oynamadı ama korkmuş olmalıydı. Üstünlük ondaymış gibi gözükse de Siraç öyle bir baskı kuruyordu ki kendinden emin olamadığını görebiliyordum.

"Senin burada olman hiçbir şey değiştirmez. Ailesi elimizde, o arabayı açmış olması içinde tüm binayı uçuracak olan patlayıcı olduğunu değiştirmez. Durduramazsın!"

Kuznetsov bağırdığında şu an güç yarışının ortasında kaldığımızı görebiliyordum. Siraç karşısında dimdik duruyordu.

"Umut!" diye seslendi Siraç. Onun da sesi yükselmişti. Ortamda güç yarışından doğan bir adrenalin vardı ve kalbim güm güm atıyordu. "Evgeny bütün herkesi toplayıp bize misafir olmaya gelmiş. Onu nereye oturtacağımızı göster!"

Umut öne çıktı. Siraç'ın emrine itaat ederek boynu bükük durmuyordu. Siraç'ın hiçbir adamı öyle değildi. Hepsi onun gibi hissiz suratlara sahipti.

"Misafirlerimiz için görevli arkadaşları çağıralım mı, efendim?" dediğinde Siraç hafifçe başını eğdi.

"Çağır! Kaç gündür havalandırmaların içinde iki büklüm kaldılar. Düzgün bir yere oturtalım!"

Eylül ilk o anda bana doğru eğildi. "Oturtmak eylemini o kadar vurgulu söylüyor ki ciddiyetimi zor koruyorum. Az sonra güleceğim ve bütün karizmamız çizilecek." Ona baktım. İfadesi ciddiydi ama gözlerinde parkta oynayan çocukların neşesi vardı.

O hiç değişmeyecekti.

Ben gülemiyordum. O kadar gerginlikten sonra da muhtemelen bir köşede kendime gelmeye çalışacaktım. Zaten gülmeye fırsatım olmadı. Adamlar akın akın otoparka geldiğinde ortam mahşer alanına döndü. Orada Nergis'i gördüğümde gözlerim büyüdü. Bana göz kırptı.

"Ama önce işlerini halletsin." Siraç ona doğru bir adım attı. Silahlar ona uzatıldığında Umut ve etrafımızı saran her koruma silahlarını kaldırmıştı. Siraç onları umursamadan bir adım daha attı.

"Bir sor bakalım kuşatma altına aldığınız butikte kimse var mıymış, Kuznetsov?" dedi Kuznetsov dehşetle etrafına bakarken.

"Ya da sor bakalım karımın kişisel koruması ellerinde miymiş?"

Kuznetsov baştan uca etrafımızı çeviren Siraç'ın adamlarını görmek için gözlerini dehşetle üzerlerinde gezdiriyordu.

"Peki," dedi Siraç. Kuznetsov'un gözleri ona değdiğinde can çekişiyormuş gibi bakıyordu. Resmen bozguna uğramıştı. "Sen Kuznetsov ailesinin gerçek vârisi misin?"

Amcamların arabasının üç kapısı açıldı ve amcamlar ön iki kapıdan aynı anda çıkarken arkadan yaşlı bir adam çıktı. Elinde altın rengi sarmaşık işlemesine dolanmış siyah bir baston vardı. Beyaz saçları Kuznetsov gibi geriye doğru taranmıştı ve aynı buz rengi gözlere sahipti.

Bastonun zemine vuruşu otoparkta yankılandı. Kuznetsov gördüğü kişiyle bu sefer cidden ölümle karşılaşmış gibiydi. Dudaklarının rengi kaçtı. Uzaktan bile soğuk terler döktüğünü görebiliyordum.

"Na-nasıl?" diye kekelediğinde yanında bulunan timin şaşkınlıkla silahlarını indirişine, yaşlı adamın adımları eşlik etti.

Siraç bu sırada Umut'a başıyla işaret verdi. Bize asla bakmıyordu. Bunun zafiyet göstermemek için yapıyordu, bilmiyordum ama koynumda uyuttuğum adamla bu adam aynı kişi değildi.

Birazdan bir katliamı başlatacak gibi duruyordu. Bir ruh toplayıcı olarak, Azrail olarak.

Umut bize doğru döndü. "Sizi güvenli bölgeye götüreceğim," dedi. Başımı olumlu anlamda salladım. Silahların birazdan karşılıklı olarak patlayacağı barizdi. Bunu görmeye gücüm yoktu.

Biz harekete geçtiğimizde Kuznetsov'un bağırışı dehşetini bir bıçak gibi kesti. "Hayır, hayır. Bu o kadar kolay değil!" Umut hızlandı ve iki kolu etrafımızı sararken etten duvar örüldü.

"Onlar buradan ayrılamaz," dediğinde ilk silah ateşlendi ama Umut durmadı. Arkamı dönmek istesem de izin vermedi. Nergis geldi yanımıza. Kuznetsov muhtemelen kendisi de burada olduğu için patlatamadı arabayı.

Yine de çatışmaktan vazgeçmedi.

"Senin ailen bir deli!" diye bağırdı Kuznetsov. Otoparkta bir duvarın önünde durdu Umut. Elini bastırdığı yer bir duvarla aynı renkteydi ama el izi tarandı ve duvar, sürgülü bir kapı gibi yana kayarak açıldı.

"Tıpkı teyzen gibi sen de delisin! Senin katliam oyuncağın olmayacağım," dediğinde Eylül'ün yüz ifadesi değişti.

Bana bakmayı reddettiğinde önüme döndüm. Silahlar patlamaya devam etti. Bizim ise duyduğumuz en son ses Kuznetsov'un can çekişir gibi bağırması oldu.

Geriye ise düşmandan duyduğum gerçekler ve sevdiğim adamın dehşetle yüzleşmek zorunda kaldığım karanlık yüzü kaldı.

Bomba patladı. Yani bana söylenen buydu çünkü biz ateş almış gibi şirketten ayrıldık. Bu sırada onlar da dâhil tek bir kişiye bile zarar gelmemişti. Kontrollü patlama diyorlardı buna. Özel kalkanlarla yapılıyordu.

Olan *Rolls Royce'a* olmuştu ki Eylül en çok buna hayıflanıyordu.

Ben...

Ben ise uzun bir süre olayın şokunu atlatamamıştım. Ne kadar önceden uyarılmış olsam da gerçeklerle yüzleşmek her şeyi çok farklı bir hâle getirmişti.

Anladığım ilk şey, bir savaş vereceksem bunun Siraç'la düşmanları arasında olmayacağıydı. Ben onunla ve yine onunla mücadele edecektim.

Bir yüzü tamamen kıskanç ve beni kendine saklamaya çalışan tarafıy
Bu tarafını görmek onun çocukluğuyla da yüzleşmekti aslında. Ond
bunca zamandır sakınılanlar yüzünden hep mahrum kalandı.

İkinci yüzü ise tam da bu sebepten güce aç olan tarafıydı.

Anlaşamadığımız ikinci yüzüydü. Ben, o güç isteyen tarafın tam ola
zıddı gibiydim. O güç istedikçe elindeki piyonları kullanmaktan çekinm
yordu, ben ise o piyonların başta ben olmak üzere ailem ve sevdikler
olduğunu bildiğim için ona boyun eğemiyordum.

Acımasız olsa da mantığını ve o zehir gibi zekâsını kullandığını bi
yordum. Yaşanılanlar tam olarak bunu gösteriyordu. Kendi evinde, ken
yerinde neredeyse herkesi bu planın içine katarak ama kimsenin kılına da
zarar gelmesine izin vermeyerek bu zekâsını kanıtlamıştı.

Üstelik yine düşmanını kendi ayağına getirtmişti.

Bu gerçek bir gücün kanıtıydı ama aynı zamanda korkutucuydu da. H
daim zaferi arzulayan ve bunun için acımasızca mücadele veren bu adam
bir gün hezimete uğrarsa? O zaman ne yapardı?

Bilmiyordum.

Tek bildiğim ben hariç hiç kimsenin bu konuda çok da endişelenmem
olmasıydı. Amcamlar, Siraç'a bu kadar kızgınken onunla iş birliği yapm
lardı. Dedem de durumdan haberdardı. Eylül'ün bana mutlulukla geldi
anı unutamıyordum.

"Omzuma dokundu, Elif!" derken tam olarak bu mutluluğu taşıyord
"Bana teşekkür ederken ilk defa soğuk değildi." Onun için bu küçük mu
luluk bile yeterliydi. Onun adına sevinmiştim ama kendi adıma buruk hi
sediyordum.

Böyle olmak zorunda mıydı? Hep bu şekilde mi ilerleyecektik? Teh
keyle burun buruna yaşayacak, normal bir ana sahip olamayacak mıydık?

Kızgın değildim, yani artık değildim ama kırgın ve korkmuş hisset
yordum. Aileme yansıtmadım fakat Siraç farkındaydı. Gece geç gelmiş ol
da beni uykumdan uyandırdı; başını göğsüme yasladı, kollarını sımsıkı b
lime sardı.

Diğerleri gibi hissettirmedi ama bu. Çünkü göğüs kafesimle onun ar
sında sanki bir duvar vardı.

O da fark etti bunu. "Kızgınsın bana," dedi.

"Değilim."

Kırgın ve yorgundum. Dudaklarını göğsüme bastırdığında kırgınlığın
dokunmuş gibi hissettim ve gözlerim doldu. "Seni onunla yüzleştirdiğim
için mi?" dedi.

Ses çıkarmadım ama o olaylar bittikten sonra bir nebze olsun vicdanının sesini duymuş olmalıydı ki "Eğer seni görmeseydi asla kazandığına inanmazdı. O aptal bir adam değildi! Gerçek bir zaferin, büyük ödülü kazanmaktan geçtiğini biliyordu," diyerek bir kere daha durumu açıkladı.

Evgeny için büyük ödül bendim ve yine karşısına çıkarılmıştım. "Peki ya senin büyük ödülün ne?" dedim. Ben değilmişim gibi hissediyordum çünkü. "Bir zafer mi? O kişiyi öldürmek mi? Yoksa bahsettiğin kulübeyi ele geçirmek mi?"

İntikamından bahsetmek çok ağırdı aslında. Bunu ona yapmak istemezdim ama beni gerçeklerle yüzleştirirken kendi acısından kaçamazdı.

Koynumda kaskatı kesilmesinin sebebi buydu. "Buna mahzenleri de ekleyebilirsin," dedi. Sesi zalimdi. Karanlıkla bütünleşmişti ama ne demek istediğini anlamadım.

"Ne mahzeni?" dedim.

Cevabı da geçmişi gibi acımasızdı. "Çocukların tutulduğu ve işkenceyle eğitime tabi tutulduğu mahzenler."

Onun da tutulduğu yerdi. Hissettim. Sadece kulübede değil, o mahzenlerde de tutulmuş olmalıydı. Bu adama yüreğim sancıyordu. Nasıl bir geçmişi vardı? Nasıl bir geçmiş, ona bu denli eziyet etmişti?

Ellerim sarmıyordu bu ana kadar onu ama yine kıyamadım. Yavaşça sarıldım ona. Göğsümde büyüttüğüm kocaman bir sancıydı. Ben de yaralıydım ama onun acısı o kadar büyüktü ki kendimi unutuyordum böyle anlarda.

Kollarımda gevşedi bedeni. Bir kere daha teşekkür edercesine göğsüme bastırdı dudaklarını ve derin bir iç çekti.

"Hiçbiri değil," dedi. Önce anlamadım ne demek istediğini. Sonra fark ettim, soruma cevap veriyordu. "Zihnimin susması," derken başını boynuma sürttü. "Şeytanlarımın ölmesi!"

Sesinde acı vardı. Sanki zihninde kocaman bir mücadele veriyordu. "Nasıl susar onlar?" dedim. Ellerim başına kaydı, usulca saçlarını okşadım.

Sanki acısı dinmiş gibi derinden bir nefes aldı. "Burada," dedi başını koynuma saklarken. "Tam burada susuyor." Boynumu öperken huylanmadım bu sefer çünkü göğsümün sancısı daha yüksekti. "Sen ne zaman konuşsan, ne zaman gülsen susuyor."

Sesindeki çaresizlikti. Gerçekten muhtaçlığını en derinlerimde hissettim. Yine de kırgındım. "Bugün susmadı ama. Bugün belki de zafiyetin olmamı kendine yediremedin. Bu aynı zamanda kendine de bir meydan okumaydı."

Saçlarını okşarken tavana dalgın bir şekilde baktım. "Çünkü güç açlığın asla bir zafiyeti kabul etmiyor."

Başını göğsümde hissedeceğim kadar hafifçe salladı. "Sen benim zaf. yetim değilsin," dedi. Boştaki eli belimi bıraktı ve iki göğsümün arasında durdu. "Sen benim kalbimsin."

O kalp şu an ağrıyordu. "Kalp de boşuna göğüs kafesinin ardında değil, Siraç," dedim. Ben de sırları arasına hapsedilmiş gibiydim.

"Kalp de boşuna bir kafese kapatılmış değil."

Ben o gece yine onu koynumda uyuttum ama hayatımda ilk defa ben uyumadım; sabah olurken, güneş doğarken uyuyuşunda bile acı çekmesini, tedirgin olmasını izledim.

Anladığım tek şey yaralı bir adamı sevmiş olduğumdu. O yarasına hançer saplıydı ve iyileşmediği sürece biz hep yerimize sayacaktık.

Ertesi sabah kahvaltıya oturduğumuzda herkesin üstünde dünün gerginliği vardı.

Dedem, "Bismillah," diyerek kahvaltıya başladığında masada çıt çıkmıyordu. Yanımda Siraç oturuyordu. Varlığının oldukça farkındaydım. Heybetli bir bedeni vardı ama bunun haricinde sandalyesini bana yaklaştırarak oturduğunun da farkındaydım. Kolu omzuma değiyordu.

Demir bu sessizliği bozduğunda aramızdaki kolumu ondan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Dün geceyi beraber geçirmiş olsak da kırgındım.

"Bana tuzu uzatır mısın, *solntse moyo*?" dediğinde kısa bir sessizlik oldu. Siraç'a kaçamak bir bakış attım. Gözleri öfkeyle kısılmıştı. Demir'in yüzünde ise öyle bir ifade vardı ki bilerek yaptığı bariz belliydi.

Amcamların bıyık altından güldüğünü görünce bunun onlar arasında dalga konusu olduğunu fark ettim. Siraç önündeki tuzu Demir'in tam önüne, masanın üstüne sert bir ses çıkaracak şekilde bıraktığında Demir öfkesini umursamadı bile.

"Teşekkürler, *lyubov moya*," derken sırıtıyordu.

Siraç'ın dişlerinin arasından, "Demir, seni o tabağa gömerim!" dediğini duydum. Bedenindeki gerilimi ona dokunmamaya çalışsam da hissediyordum.

Demir bana kaçamak bir bakış attı. "Ama patron, dün bu kelimeler sürekli dilindeydi. *Solntse moyo, ha? Lyubov moya?* Harf harf yedirirken aklımda takılı kalmış." Siraç'ın ellerini gördüm. Yumruklarının üstünde büyük, kırmızı yaralar vardı ve hafiften kabuk bağlamıştı.

Amcamların alenen güldüğünü duydum, bu erkeklerin espri anlayışını kavrayamıyordum. Hepsi onun öfkesiyle açıkça eğleniyordu.

Furkan amcam, "Bizim teşkilatta da bir yemin kefareti cümlesi dönüyor," deyince Asya yengem dirseğini Furkan amcamın karnına geçirdi. *"O zaman tutamadığın yeminin kefaretini ödersin."* Murat Komiser'e söylemişti. Hatırlayınca gözlerim büyüdü.

Amcam, canı yanmış gibi bile davranmadı. "Ne var?" dedi Asya yengeme bakarak. "Murat'ı biz de tanıyoruz. Gidip ziyaret ettim çocuğu. İki hafta hastanede yatmış. Beni görünce anlattı her şeyi. Malum, amcasıyım bizim kızın." Siraç'ın üzerine bilerek mi gidiyorlardı, bilmiyorum ama onu sakinleştirmemek için kendimi zor tutuyordum.

Siraç amcama döndüğünde gözleri öfkeden kararmıştı. Çene kemiği dişlerini birbirine bastırmaktan belirginleşmişti.

"Yeğeninizin bir kocası olduğunu, tekrar çenesinin yayının gevşemesi durumunda çenesini tamamen çıkarıp eline vereceğimi de söyleseydiniz, Furkan Bey." Siraç'ın delirmesine ramak kaldığını fark eden Yiğit amcam, Furkan amcama ters ters baktı.

"Biz konuştuk, Siraç," dedi Yiğit amcam. "İkna oldu mu, bilmem ama..." derken bu cümlenin daha fazlası olduğu bariz belliydi.

Siraç, "Oldururuz," dediğinde dedem konuya dâhil oldu.

"Haydi, bu seferkini anladık, hiç kimsenin karısına söylenecek sözler değil ama kendine hâkim ol." Sesi büyük bir uyarı niteliğinde sertleşmişti.

Kimsenin sesi çıkmadı. Siraç kendi kafasında konu hakkında hükmünü vermiş ve kapatmış görünüyordu ama Demir, "Tamam mı, lyubov moya?" dediğinde bir kere daha bilerek damarına bastı.

Siraç da bunun sonucunda öfkesinin iplerini kopardı.

Sandalyesini ittirdi ve "Senin ben..." diyerek öfkeyle dişlerinin arasından tıslarken elini tuttum. Tutamamıştım kendimi. Atamadığı öfkesini sevdiklerinden çıkarmasını istemedim.

Dönüp bana baktı. Bugün geç yatmıştım ama uyandığımda yine yoktu yanımda. Buraya geldiğini gördüğümde bile şaşırmıştım ama hiç onunla konuşmamıştım. İlk kez göz göze gelişimizdi. Önce elini tutan elime, sonra yüzüme bakmıştı. Yorgun gözükmüyordu ama güzel gözleri öfkeden kararmıştı.

Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordum ama geri çekildi. Dün düşünmekten dolayı yorgundum ve o da bunu hissetmiş olmalıydı.

Yumuşadığını kimse görmese de ben görebiliyordum. Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve hesap sorar gibi işaret parmağını Demir'e doğrulttu. "Senin biletini keseceğim ben!" dediğinde Demir omuz silkti ve bana dönüp göz kırptı.

Bilerek yapmıştı.

Onu sadece benim sakinleştirebileceğimi hem bana hem de ona göstermek istemişti. Eylül'le birbirlerine bakıp gülümsediklerinde aslında ne kadar benzediklerini o anda tam olarak kavradım.

Masadaki herkesin yüzünde minik de olsa bir tebessüm oluşmuştu. Siraç oturduğunda göz göze geldik. Başı hafifçe eğildi. Güneş, kirpiklerinin üstüne vuruyor ve yüzünü aydınlatıyordu. "Bana şimdi gün aydınlandı," diye mırıldandı. Gözlerimi kaçırıp önümü döndüm.

Başparmağı parmaklarıyla sardığı elimin üstünü okşadı. İç çektim sessizce. Ben bu adamla ne yapacağımı bilmiyordum.

Dedem hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti: "Aşağıdaki patlama nasıl oldu? Ben üst kattaydım, konuşamadık," dediğinde Siraç'ın elimi saran parmakları sıkılaştı. Konuşmak istemiyordu, bariz belliydi bu ama yine de cevap verdi.

"Kontrollü patlamaydı. Bölge çoktan boşaltılmıştı ve onların patlayıcılarının bir hükmü olmadığını göstermek istedik. Arabanın etrafı patlayıcının kendi içinde yanması için zırhla kaplandı. Sadece sarstı bu yüzden," diye açıkladı. Dedem *anladım* der gibi başını salladı. Keşke diğer durumlar da bu kadar kolay kolay açıklansaydı.

"Paketi teslim ettiniz mi?" diye sordu bu sefer Yiğit amcam.

Demir gülümsedi. "Bir gün daha misafir olarak oturtuyoruz," dediğinde Eylül bana baktı ve elini ağzına kapattı gülmemek için.

O kadar olayın arasında bana dediğini hatırladım. İstemsizce gülümsedim ben de. Sonunda hepimiz sıyırıyorduk bence. Güldüğümüz şeylerin normal bir tarafı yoktu çünkü.

Yiğit amcam tekrar Siraç'a döndü. "Düğün ne zaman olacak?" dediğinde Siraç bana kısa bir bakış attı. "İki hafta içerisinde," dediğinde tepki vermedim. Artık tarihlerin bende yansıması yoktu.

Olay çıkmamasını istiyordum sadece. Tek istediğim buydu.

Dedem tekrar bana doğru döndü. "Sen ikinci sınava girecek misin?"

Başımla onay verdim. İlkinin sonucu çoktan açıklanmıştı. Eşit ağırlıkta derece yapmıştım ki istediğim buydu. İkincisi için beni daha da hırslandırmıştı.

"Peki, bölümüne karar verdin mi?" Omuz silktim çünkü hâlâ emin değildim. Kendimi istediğim bölümler için sınayacak vakit de bulamıyordum. Ders çalışmaya bile zar zor vakit ayırıyordum.

Bu da Siraç'ın dikkatini çekti. Bana bakıyordu, biliyordum ama ona da verecek cevabım yoktu. Bu yüzden bakışlarını görmezden geldim.

"Bence geç kaldın bu konuda," dedi dedem. "Puanın iyi olabilir ama hedef belirlemedikten sonra elindeki silah ne kadar güçlü olursa olsun atışın iyi olmaz."

"Kör atış mı yaparım?" dedim Siraç'a bakarken.

Hatırladı. Dudağında ufak bir tebessüm belirdi. O *kör atış* beni tam olarak bu adam için vurmuştu. "Aynen öyle yaparsın," dedi dedem. İkimizin bakışını bu cümleyle kesti.

"Tamam dede, en yakın sürede bir karara varacağım," dedim. Tatmin olmuş bir şekilde kafasını salladı. Sonra Asya yengem konuştu:

"Kına iki kere olacak dedi Eylül. İlk kına, sınavından bir gün sonra," dedi. Hayatımın hızını anlatan bir cümleydi bu. Benim gününden haberimin olmadığı kına ve düğün. Artı bir de hâlâ kararını veremediğim bir sınav.

Gerildiğimi hissettim. Hiçbir şeyin kontrolü bende değildi çünkü.

Eylül'e baktım. "Hani bir tane olacaktı Eylül?" dedim. "Sürekli şenlik yapacak durumda mıyız?" dediğimde ortamda buz gibi bir sessizlik oldu. Ben getirdim bu hâle ama umurumda değildi. Herkesin olaylardan sonra bu denli sakin olmasını anlamlandıramıyordum.

Bir ben mi korkuyordum bu süreçten?

Siraç'ın da gerildiğini, elimi sıkan parmaklarından hissediyordum.

Eylül yine de toparladı durumu. Ona kızmış olmama rağmen, "Olur, olur!" dedi. "Biri açık, biri kapalı olacak. Ben hazırlıklara başladım. Hep beraber halledeceğiz. Hem annenler, yengenler de bir şeyler yapmak istiyorlar."

Ağzına bir zeytin attıktan sonra sandalyesinde geriye yaslandı. "Konsept bile hazırladım. Eğleneceğiz," dedi gülümseyerek.

O böyle yapınca kendi çıkışımdan utandım çünkü emek gösteren oydu. Yanlış kişiye kızıyordum. Siraç'a bakmaktan özellikle kaçınarak, "Ne konsepti?" dedim bu yüzden.

Omuz silkti. "Görürsün. Özellikle elbisen..." Bütün parmaklarını birleştirerek *leziz* işareti yaptı. "Muazzam bir şey olacak!"

Yasemin yengem konuştu bu sefer. Dedeme dönmüştü. "Eh baba, en son Bahar'ın düğününde zeybek oynadığınızı gördük. İlk evlenen torununun düğününde zeybek oynarsınız artık. Bizim de gözümüz şenlenir," deyince Siraç sağ elimi tuttuğu için sol elimdeki çatalı bırakıp dedeme baktım.

Yıllardır dilden dile dedemin amcamlarla birlikte oynadığı zeybek konuşulurdu. Gelinin karşısında oynadıkları zeybeğin herkesin tüylerini diken diken ettiği söylenirdi.

Videosunu da izlemiştim. Gerçekten yer gök inliyordu sanki onlar oynarken.

Asya yengemin anlattığına göre Furkan amcam önde oynarken erimemek için kendisini zor tutmuş hatta bir ara amcamın üstüne atlayacak kadar delirmiş. Bunu anlatırken hepimizi gülme krizine sokmuştu.

Aslında bu bizim için ayrı bir gelenek olduğundan, düğünden daha çok buna heveslendim ama bir şey söylemedim. Siraç böyle şeylere tenezzül edecek bir adam gibi gelmiyordu bana. Dedem, Siraç'a döndü. "Damat oynarsa oynarız," dedi. "Öğretiriz de."

Siraç kısa bir baş onayı vermekle yetindi. Ne yapacağını merak etsem de soramadım.

Düşündüklerimin aksine sakin ve çok gerilmediğim bir kahvaltı yaptık ama gülünenlerin ardında saklananlar vardı. Ne dedem ne amcamlar ne de o bunu dile getirmedikçe ben de sessiz kalacaktım.

Günler geçerken sınava girmeden önceki gece kendimi oldukça yorgun, yalnızlığıma düşmüş buldum.

Bu süreçte Siraç'ı çok görmüyor, görsem de köşe bucak kaçıyordum. Ya da yanında sessizliğimi koruyordum. Baktığını, sessizliğime isyan ettiğini biliyordum. Bu yüzdendi yorgunluğum.

Ama ben de sessizliğine isyan ediyordum.

Herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve kına, düğün için hazırlık yapıyordu. Ama ben her şeyin içindeyken hiçbir şeye dâhil edilmiyormuşum gibi hissediyordum.

Gülümseyişlerin arkasında saklanan sırlar vardı. Dedemin yanına oturduğumda bana derin derin bakıyor, kucağına başımı koyuyor ve saçlarımı okşuyordu ama benden kelimelerini esirgiyordu.

Annemin yanına gittiğimde bana gülümsüyor ve kızını evlendiren bir anne gibi davranıyor, her fırsatta bana sarılıyordu. Hatta kına için getirtilen malzemeleri gördükçe gözlerinin dolduğunu görüyordum ama o da benden kelimelerini esirgiyordu.

Amcamlar ortalıktan kaybolmaya devam ediyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyorlardı ama ben patlayan silah seslerini de onların çatışma içinde oluşunu da unutamıyordum.

Eylül bile hevesle yaptığı hazırlıkların arkasına saklanıyordu.

Ben ise ders tekrarları yapıyordum, sınava çalışıyordum, normal bir insan gibi davranıyordum ama gece koynumda uyuttuğum adamın kâbuslarında yuvarlanıyordum.

Her seferinde beni yatıştırıyor, tekrar uyumamı sağlıyordu ama o da kelimelerini benden esirgiyordu.

Eğer Rabb'ime sığınmasaydım, eğer düzenli olarak *Kur'an* okumasaydım, onunla iletişimde olmasaydım delirirdim, biliyordum. Çok güçlü bir kız değildim. Beni güçlendiren bağlılığımdı.

Eğer Rabb'ime teslim olmasaydım nefret beslerdim ama ben sadece susmayı tercih ediyordum.

Yine de her şeye rağmen uyumak için Siraç'a ihtiyaç duyuyordum. O beni kollarına almadan gözlerimi kapatamıyordum.

Her gece baş ucuma bıraktığı çiçeklere, birkaç gündür baş ucumda biriken *hayalet orkidelere* ihtiyaç duyuyordum. Bu gece geç kalmıştı ve aynı zamanda gelip gelmeyeceğini, nasıl bir güvenlik protokolü izleyeceğini sormam gerekiyordu.

Sonra evde olduğunu öğrendim.

Bu yüzden ben odasına gitmeye karar verdim. Öncesinde katın müsait olup olmadığını sorduğumda olumlu cevap verildiği için rahat bir şekilde odasına gittim ki bu ilkti. Daha önce hiç odasını ziyaret etmek istememiştim. Sanki orası, onun için kutsalmış gibi hissediyordum.

Kapısının kulpu bile yoktu.

Daha tıklatmadan yana doğru sürüklenerek yavaşça açıldı. İçeri girdiğimde beni karşılayan oda, loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Bir çalışma odası olduğu için böyle bir aydınlatma beklemiyordum. Arkası dönük çoklu monitörler U şeklindeydi ve görüş açımdaki Siraç'ın yüzünü kapatıyordu. Bugün yağmur yağıyordu. Kendi odamda hatta gökyüzü odamda bile yağmur sesini duyamıyordum ama bu oda o kadar sessizdi ki cama vuran yağmur damlalarının sesini rahatlıkla duyabiliyordum.

Ona doğru bir adım attım ve yalnızca bilgisayarın aydınlattığı yüzünü gördüm. Gözünde büyük çerçeveli siyah bir gözlük vardı. Mavi ışığın yansımasıyla *Clark Kent'in* gazeteci versiyonu gibi gözüküyordu ve bu hâli çok ayrı bir seviyedeydi.

Etkilendiğimi çaktırmamak için tırnaklarımı avuçlarımın içine batırdım. Bakışları bana dönünce, "Bir şeyi mi böldüm?" dedim.

Yoğun hatta öfkeli olduğu belliydi ama bana bakınca her şey değişti sanki. Ekrandan tamamen koptu gözleri, ona nasıl gözüktüğümü bilmiyordum ama yine de bakışlarındaki özlemdi.

"Hayır, Gün Işığı," dedi. Eliyle dizini işaret etti. "Yanıma gel."

Gece onunla birlikte uyuyor olsak da şu an kendime güvenmiyordum. Nasıl bir tepki vereceğimi tahayyül edemiyordum. "Seninle bir konu

hakkında konuşmak için geldim," dedim teklifini reddederek. "Bölmek istemem."

Kaşları çatıldı, bu çekingen hâlimden hiç hoşlanmamıştı. "Bölmüyorsun," dedi. Bu sefer sesinde aksine tahammülü olmayan bir otorite vardı. "Gel artık yanıma!"

O böyle yapınca ben daha çok geri çekiliyordum, bu yüzden kollarımı göğsümün altında kavuşturdum. "Buradan da konuşabiliriz," dedim.

Aramıza koyduğum mesafenin ikimizde de etkisi yalın bir yalnızlıktı. Öfkesinin ardında aynı yalnızlığı gördüm. "Ama oradayken sana dokunamam," dedi. Yalnızlığın itirafıydı bu. Böyle söyleyince kendimi o kadar kötü hissettim ki bir kere daha tırnaklarım etime gömüldü, canımı yaktı.

"Konuşmaya geldim zaten," dedim.

Ben böyle soğuk durdukça bütün zafiyetlerime, ona kıyamama sebeplerime teker teker dokundu.

Koltuğunu bana doğru itti. "Sana sarılmaya ihtiyacım var," dediğinde uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. "Öfkeliyim, şu an kontrollü bir hâlde değilim." Kaçmak istedim ama yapamıyordum. O böyle açıkça ihtiyacını dile getirirken kaçamıyordum. "Yarınki sınavın için geldiğini de biliyorum ama özledim." Kanmamalıydım ona ama öyle bir bakıyordu ki gözlerinde gördüğüm saf acıydı. Onu mahrum ederek sanki tekrar o kulübede yalnız bırakmıştım.

"Bırak da hasret gidereyim."

Yine kıyamadım. *Akılsız başım,* diyerek kafamı duvarlara vurmam gerekiyordu ama şimdilik kendi iradesizliğimi görmezden gelecektim çünkü çok yorgundum ve çok özlemiştim.

Benim de ona ihtiyacım vardı. Yanına giderken sanki nefes alma umuduna sahipmiş gibi bakışına, ona ulaştığımda kucağına alıp sıkı sıkı sarılışına, boynuma başını gömüp sanki ilk defa nefes alıyormuş gibi derin nefes alışına ihtiyacım vardı.

Benim tam olarak bu adama ihtiyacım vardı. Kollarım onu hafifçe sararken, "Sana engel olmuyorum, her gün birlikte uyuyoruz," dedim.

Başı boynuma gömülmüşken tenime karşı isyan etti. "Ama uzaksın." Başını geri çektiğinde lacivert gözlerinde de bu mahrumiyete karşı isyan vardı. "Seni annenden ayırdığımda en azından başkasına gülümsüyordun." Parmak uçları hasretle dudağımın kenarına dokundu. "Şimdi onu bile kaybettim."

Gülümseyip gülümsemediğimi hatırlamıyordum ama birkaç kere ailem iyi olup olmadığımı sormuştu. Bunu da bilmiyordum.

Sanki hissizleşmiş gibiydim.

"Sıtaş, sen benden ne istiyorsun?" dedim. Bunu sorarken gerçekten anlamak istiyordum çünkü böyle yaparak sanki duygularımı da kontrol etmeye çalışıyordu.

Dudağımın kenarına dudaklarını bastırdı. "Yaşamımı," dedi ve bir daha öptü. Her öpüş, bir şifa gibiydi ki o buruklığın kalbimi nasıl sardığını da tam olarak bu şekilde hissediyordum.

Gözlerimi kapattım, yorgunluğum onun öpücükleriyle dinerken dudaklarımız birbirine minik de olsa temas ederken umursamadan konuştum.

"O yaşamın bilinmezliği sevmiyor," dedim yorgun bir sesle. "Senin için, ailesi için katlanıyor ama sevmiyor." Son bir kere daha öperken dokunuşuyla birlikte ağlamak istedim. "Ben belirsizliğe tahammül edemiyorum."

Geri çekilip bana baktı. Beni anlıyordu ama onun nezdinde çözüm yoktu. Okşadığı saçlarımı yüzümden nazikçe uzaklaştırdı. "Bu yüzden mi motivasyonun düşük?" dedi.

Anlamamıştım. "Sınav için mi?" dedim. Beni başıyla onayladı. Tüm odağı şu an bendim. "Çalışıyorum," dedim. Motivasyonum düşük değildi, aksine çalışmak kafamı dağıtıyordu.

İki eliyle yüzümü kavradı. Sanki bu anı fırsat olarak görüyor, sevdikçe seviyordu.

"Ama kararsız gözüküyordun."

"Çünkü öyleyim."

Kendime tam manasıyla bir rota çizemiyordum. Karşımdaki adam ise bunu adlandıramıyordu. "Bu bir belirsizlik değil mi?" Belirsizlikten hoşnut olmayışımı hatırlattı bana. Her sözümü yaşamının teminatıymış gibi aklında tutup da nasıl işine gelmeyince bu kadar duyarsız olabiliyordu, anlayamıyordum.

"Öyle," dedim isteksiz bir şekilde. "Hiçbir zaman tek bir şeye ilgim olmadı çünkü."

Bocaladığımı gördü, anladı. İlk defa karşısında kendimi çok küçük hissettim çünkü ne kadar acımasız olsa da onun hep hayatında belirli amaçları, kazanmış olduğu zaferleri vardı.

Ben ise hayata yeni başlıyor gibiydim. Üstelik yaşıtlarımın bile oldukça gerisindeydim. Bakışlarında beliren merhametle birlikte bu sefer beni göğsüne yaslayan oydu.

"Kendini simülasyona aldın mı peki?" dedi. Saçlarımın üstüne minik bir öpücük kondurdu.

Gözlerim kapandı, korkularım bir an olsun dindi. "Denemeler yapıp yapmadığımı soruyorsan evet, yaptım," dedim. Gidebileceğim bölümlerin ilk senede müfredatına koyulan kitaplarını çoktan okumuştum ama hâlâ

bir cevabım yoktu. Ya ben kendimi okumayı bilmiyordum ya da gerçekten belirli bir isteğim yoktu. "Tüm seçeneklerimden de zevk aldım ama hangisi ağır basacak, bilmiyorum." Artık bırakmıştım. "Buna yarınki sınav karar verecek."

Saçlarımı okşamaya başladı. "Aldığın puana göre tercih yapmamalısın. Eğer karar vermene fayda sağlayacaksa özel bir üniversitede *online* da olsa derslere katılmanı sağlarız. Bu şekilde kesin karara varırsın."

Hoşuma gitti bu an; bu şekilde destek görmek, anlaşılmak. Üstelik onun hayat tecrübelerinden faydalanıyormuşum gibi hissettim. Verdiği tavsiye ve çözümü direkt önüme koyarak destek göstermesi çok güzeldi.

İçimdeki sıkıntı bir nebze olsun dindi. Onu onaylarcasına başımı salladıktan sonra birkaç dakika sessiz kaldık. Saçlarımı okşamaya devam ettiğinde gittikçe sakinleştim.

O harekete geçene kadar böyle kaldık. Eğer yerinden kıpırdamasaydı muhtemelen uyurdum ama ben kucağındayken hem beni tutup hem de eğildi.

Birkaç tuşa bastığını fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda siyah bir ekran gördüm karşımda, sanki bir kod işleniyormuş gibi yeşil bir *yükleniyor* işareti vardı. "Sen ne yapıyorsun?" dedim.

Başka bir ekran açıldı. Sadece bir sayacın olduğu ilginç bir sayfaydı bu. "Her şeyin karanlık bir yüzü olduğu gibi internetin de var," dedi Siraç. Çenesi başıma yaslıydı. "Burası da karanlık ağın gerçek yüzü."

Bu konu hakkında sadece kulaktan dolma bilgilere sahiptim. Başımı geri çekip tekrar odaklanan yüz ifadesine baktım. "*Deep Web* gibi mi?" dedim.

Başını bana doğru çevirip gülümsedi. Aşağıdan bakarken gözlüklerinde bilgisayarın yansıması olsa da buradan, bu dünyadan zevk aldığı barizdi. "Evet, adlarından biri de bu," dedi. Bir şeyler biliyor olmam hoşuna gitmiş gibiydi.

Bakışlarımı tekrar ekrana çevirdim. Ekranda hâlâ aynı sekme vardı. Sonra bir sekme daha açıldı ve yukarıda *VIP* yazan bir liste akmaya başladı. "Şu an ne yapıyorsun peki?" dedim.

Asla böyle şeylerden anlamıyordum. Ben bilgisayar oyunu oynamayı bile bilmezdim. Sosyal medyayla alakam da minimum seviyedeydi. O ise tam bu şekilde, bu gözlüklerle gerçek bir bilgisayar uzmanı gibi gözüküyordu.

Yandaki diğer monitörde bir başka siyah ekran vardı ki orada kodlar verilen son komuta göre akmaya devam ediyordu. Komut tamamlanınca o sekmeyi kapattı ve kulaklığına dokundu.

"Şimdilik harekete geçmeyin!" dedi. Şu an yaptığı her neyse tek başına değildi. Meraklı bir şekilde ona bakarken bu sefer açıklamaktan da

çekinmedi. "Bir açık artırmaya katılıyorum. Bu açık artırmayı kazanmak, istediğim tüm verilerin kontrolünü sağlamama sebebiyet verecek."

Ekrana tekrar baktım. Gözümün önünde canlanan açık artırma toplantısıyla bu garip site hiç bağdaşmıyordu. "Ne açık artırması bu?" dedim.

Bu sefer gözlerini ekrandan ayırmadı çünkü sayaç doldu ve site açıldı. "Bazı savunma şirketlerinin çalınmış verileri, bir doğal gaz şirketinin kaynak listesi, Arap prenslerinden birine ait önemli bir ifşa dosyası ve verisi girilmemiş adalara dair koordinat bilgileri."

İnternetin ne kadar tehlikeli olduğunun bir göstergesiydi söyledikleri. Üstelik verilerimiz de dâhil olmak üzere her şeyin çalınıp satılabileceğini bana bu şekilde öğretmiş oldu. "Sıradan bir açık artırma olduğunu düşünmek benim hatam," dedim.

Daha yeni hissetmeye başladığım sakinlik yok olmuştu. Karanlıkta otururken böyle tehlikeli bir internet açık artırmasını izlemek ve kucağında oturduğum bu adamın, böyle bir ortama hükmettiğini fark etmek en basit tabirle tüyler ürperticiydi.

Ekran artık tamamen açıktı. Sağ tarafta büyük bir sayaç, sol tarafta veri akışının listelendiği bir liste, ortada ise şu an açık artırmaya sunulan şey duruyordu. Açık artırmadaki şey her neyse direkt ismi yoktu. Sadece kod şeklinde numaralar vardı.

O kısma odaklandığımı fark etmiş olacak ki "İçerik listesi sadece *VIP* üyelere özel," dedi. Tam o sırada ilk sayaç doldu ve kodun altında yatan her ne ise ihalesini alan kişinin üstünde yeşil ışık yandı. Üyeler de gizli kullanıcı adlarına sahipti. "Peki, sen nasıl eriştin?" dedim.

Bakışlarım ona çevrildiğinde bile aslında bunun cevabını biliyordum. "Erişmedin," dedim *tabii ya* dercesine. "Elde ettin."

Başını onay verircesine salladı. Hem bana bakıyor hem de açık artırmayı takip ediyordu. Bu süreç oldukça hızlıydı. Bir dakika içerisinde veriler, verilen en yüksek meblağa satılıyordu. O meblağların milyar dolarlar olduğunu gördüğümde dilim uçukladı.

Yan ekranda ise sürekli bir kod akışı vardı. Siraç talimat vermese de yandaki iki monitörde başka veri akışları olduğunu görebiliyordum. Bunları sanırım ekibi yapıyordu.

"Peki ya şimdi bütün bu verileri nasıl kazanacaksın? Para mı vereceksin?" dedim. Ne olduğunu anlamasam da ekranı hipnoz olmuş gibi izliyordum.

Bir kere daha ekranda bir satış tamamlandı. "Hayır, sunucuları çoktan *hack*lendi," dedi. "Ekibim şimdi sahte teklifler ile gerçek tekliflerin sıralamasını değiştirerek ihaleyi yapanları uyutmaya devam ediyor. Ben ise

sadece hayalet kullanıcı olarak veri akışını izliyorum. Açık artırma bitti. ğinde bütün veriler bilgisayarımda olacak."

Bu çok havalıydı. Etkilendiğimi gösterircesine baktım ona. "Bu, fiziksel bir zarardan çok daha etkileyici," dedim. Burada başka bir savaş vardı ve bilgisayar diliyle onları yenebiliyor olması, bir siber orduya sahip olması çok ayrı bir seviyeydi. Bu savaşın çekiciliği gerçek bir zekânın ürünü olmasından kaynaklıydı.

Hafifçe gülümserken, "İkisinin de kendine göre bir zevki var," dedi. İnsanlarla oynamaktan gerçekten zevk alıyordu. Diğer çatışmaları haricinde ilk defa ona hayranlıkla baktığımı görünce, "Bunu ister misin, Gün Işığı?" dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Neyi?"

Ekranı başıyla gösterdi. "Böyle olmayı," dedi. Açık artırmalar gittikçe hızlanıyordu. "Bir siber yazılım uzmanı. Veri akışını saniyeler içerisinde *hack*leyip kendi güvenlik duvarı asla geçilemeyen bir yazılımcı." Bakışları bana odaklandı. Orada bana karşı gerçek bir güven vardı. "İnsanları parmağının ucunda oynatırdın."

Başını eğip bana gülümserken gülüşü gönül çelendi. "Tıpkı benim gibi." *Dalga geçme* der gibi yanağına hafifçe dokundum. O ise başını çevirip avucumu öptü.

Bir an düşündüm. Belki siber dünyada kendi silahlarımı kuşanarak savaşmak güzel olabilirdi ama hiçbir zaman yapay şeyler beni cezbetmemişti. "Bilmiyorum, hiç bilgisayarlara ilgim olmadı," dedim benim için gerçek olanı itiraf ederek. "Ben hep hayat kurtarmakla ilgilendim. Bununla ilgili her şey, ister spiritüel ister fiziksel olsun beni hep cezbetmiştir."

İnsanlara dokunmak, temas etmek, onların varlığını hissetmek benim önceliğimdi. Ne istediğimi bilmiyor olabilirdim ama neyin beni iyi hissettirdiğinin farkındaydım. "Olabilirsin," dedi. "İstediğin her şeyi olabilirsin."

Sanki istemem yeterliydi, o isteğimi benim için tutup sürükleyerek de olsa zorla getirecekti. "Bu sırada sen yanımda olacak mısın?" dedim.

Yüzündeki gülümseme kaybolurken uçurumdaki ölüm aramızda asılıydı. Bir de sözü vardı. Bu sözü hatırlatırcasına, "Olacağım, Gün Işığı," dedi. "Sen beni itmediğin sürece ben hep yanında olacağım."

Beni tekrar göğsüne yaslayıp saçlarımı öperken, "Sen yeter ki benden kaçma," dedi. Sanki bütün ipleri koparacak olan benim onu itmem olacaktı. Ben ise bunu yapacağıma inanmıyordum.

"Kaçmıyorum," dedikten sonra derin bir iç çektim. "Sadece seni anlamaya çalışıyorum." Saçlarımı tekrar okşarken ikimiz de ekrana bakmaya devam ettik. "Bir yere varabildin mi peki?" dedi.

Gerçekler acıydı ama doğru olanı söylemek zorunda kaldım. "Hayır," dedim.

Başımı kaldırıp ona baktığımda ise acı tebessümüyle yüzleştim. "Tahmin etmiştim."

Onun da kendini anlamadığı belliydi ama bir gerçek vardı ki ne kadar çarpık ve bazı yanlışlarla dolu olsa da bir amacı, bir hedefi vardı. O hedefle birlikte sayaçlar tükenince sitenin çöküşünü ve tüm açık artırmaların *VIP* listesiyle birlikte ifşa oluşunu izledim.

İfşa bittikten sonra sitede beliren iki harf, S ve V harfleri ise onun imzasıydı. O imzanın onun gücünü temsil ettiğine ve bundan gurur duyduğuna şahitlik ettim.

Benim de onunla gurur duymam kaçınılmazdı. Evli olduğum adamın karanlık bir yönü olsa da aynı zamanda gerçek bir dehaydı. Sınavımdan bir gece önce buna şahit olmak bana, ona yetişme arzusunu verdi.

Bu yüzden onunla birlikte uyurken hedefim hâlâ belli olmasa da amacımı bulmuşum gibi hissettim. Ben de kendi alanımda onun gibi güç sahibi olmayı arzuluyordum.

Hangi mesleği yapıyor olursam olayım...

Sınava gireceğim okula gelirken amcamları gelmemesi için zor ikna etmiştim. Annem ve dedem gelmişti. Siraç da güvenlik protokolünü sağlayacak ve beni almaya gelecekti.

Gece ona sarılıp uyumuştum ve sabah yanında uyanmıştım ama ikimiz de sessizdik. Sınavdan çıktığımda bir kere daha onunla oturup konuşacaktım.

Öyle karar vermiştim kendimce. Böyle sustukça aramıza giren sırlar beni yoruyor, onu ise tahmin edilemez hâle getiriyordu. Üstelik aramızdaki hasreti de artırıyordu.

Yanımdayken hasret kalmak kadar saçma bir şey yoktu. Korktuğum kadar sevdiklerimi kaybetmeden kıymetini de bilmeliydim. Bu yüzden o bana kapıyı azıcık aralasa bile içeri girecek, en büyük adımı ben atacaktım.

Yapacaktım bu fedakârlığı.

Anneme ve dedeme sarılıp ilk oturum için içeri girdiğimde bu düşünceler vardı aklımda. Sınıfımı buldum ve yerime oturdum.

Sınavdan önce optiği doldururken ya da sınav başladığında hiç etrafıma bakmadım çünkü temasa geçtiğim insanlara zarar vermek gibi bir korkum oluşmuştu. Bu yüzden sessiz sessiz sınavıma odaklandım.

Bu sefer bitirmekte zorlandığım için ilk çıkış vaktini kaçırdım ama asıl çıkışa daha on beş dakika vardı. Tam bu sırada önümdeki kızı fark ettim. Simsiyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Buraya kadar her şey normaldi ama o kadar terlemişti ki gri tişörtü ve ensesi sırılsıklamdı.

Üstelik sürekli kıpırdanıyordu.

Kızın yana doğru döndüğünde neredeyse bayılacağını fark ettim. Beni ilgilendirmemeliydi, işine burnumu sokmamalıydım. *Eğer kötüyse kendisi söylerdi zaten,* diye düşünmem gerekiyordu ama korktum çünkü gerçekten çok kötü gözüküyordu.

Tam o anda yana doğru döndü ve önüme bir parça kâğıt bıraktı. Sanki bomba fırlatmış gibi irkildim ve gözetmen anında fark etti.

"Hey!" dedi. "Sen ne yapıyorsun?" Gözetmen bize doğru gelirken tüm sınıf da bize bakmaya başladı. Eğer kâğıdın üstündekileri okumasaydım utanırdım ama kâğıtta yazanları görünce hissettiğim tek duygu korku oldu.

Kâğıt parçasının üstünde şöyle yazıyordu: *"Yalvarırım depo katındaki odaya git. Yoksa öleceğim."*

24
GRİFT

Evgeny, amcasına teslim edildi ama vücudunda iki uzvu eksikti. Yakalandıktan bir gün sonra kurula, Kuznetsov'un parçalara bölünmüş dili, üzerinde solmuş aslanağzı çiçeğiyle birlikte büyük bir kutuda hediye olarak gönderildi.

Aslanağzı, rengârenk çiçekleriyle düzenbaz olarak adlandırılırdı. Solduğunda ise kafatasına benzeyen bu çiçek, düzenbazların sonu için muazzam bir mesajdı. Zaten üzerine yerleştirilmiş küçük not da bunu işaret ediyordu.

"Dilinize, gözlerinize ve ellerinize sahip çıkın! Af yok, sonunuz ölüm olacak! Lütuf göstermeyeceğim."

Emir'in başlarında olduğu kurul için ise Vuslat hâlâ bir köleydi. Belki Emir hırs yapsaydı, diğerleri de gururlarına yediremeyip harekete geçerlerdi ama Emir henüz Siraç'ın istediği gibi uyanmamıştı.

"Bırakın, önüne attığımız leşle oynasın. Bize gerçekten bulaştığında cevabını ölümden beter bir şekilde alacak!"

Köleler yalnızca önüne atılan leşi parçalayıp yerlerdi. Kafalarında tam olarak genç adamın eski hâli olduğu için Çakılı'nın sözünü dinlememişlerdi. Onu, istedikleri zaman boyun eğdirebilecekleri biri gibi görüyorlardı çünkü on yaşına kadar bunu yapmışlardı.

Onu istedikleri zaman bir tetikçi olarak kullanabileceklerini düşünüyorlardı çünkü bunun için mahzenlerde eğitilmişti.

Onu istedikleri zaman köpeklerle tehdit edebileceklerini düşünüyorlardı çünkü zamanında bunu yapmışlardı.

Zamanında bu çocuğa boyun eğdirmişlerdi ve şimdi de aynı şeyi yapabileceklerine inançları tamdı.

Tam olarak bu yüzden karşılarındaki adamın güç takıntısına sahip olduğunu ve onları ezip geçmek için her şeyi yapabileceğini bilmiyorlardı.

Elif haklıydı, Siraç'ın güce olan saplantısı en hastalıklı tarafıydı ve bu takıntı, bu adamlar tarafından parça parça üstüne dikilmiş bir canavardı.

Bu takıntıyı ve hastalığını Elif kadar Levent de biliyordu. Bu yüzden ilk hamleyi o yapmış ve gücün her zaman yeterli olamayacağını göstermişti ama Levent bile bir yere kadar onu zapt edebilirdi.

Siraç'ı gerçeklerle yüzleştirmesi için ondan çok daha büyük bir güce ihtiyacı vardı. O gücün ona gerçekleri, her şeyi kusursuz yapamayacağı gerçeğini, gücünün her şeye yetmeyeceği gerçeğini öğretmesi gerekiyordu.

Siraç, kurulu yıkmadan önce bu güçle mücadele etmek zorunda kalacaktı.

Elif

Telaşla ayağa kalktığımda yanımıza gelen görevli tarafından uyarı aldım. "Sınav bitmek üzere, lütfen yerine otur!"

Ama ona değil, önümde soğuk soğuk ter döken ve dudakları morarmaya başlamış genç kıza bakıyordum. "Ona yardım edin!" dedim önümdeki kızı göstererek.

Kafamı kaldırdığımda diğer görevli öğretmen de kafası karışmış bir şekilde önümdeki kıza bakıyordu. "Ona yardım edin!" dedikten sonra koşturarak sınıftan çıktım.

Sınıftaki hocalardan birisi arkamdan bağırdı ama umurumda değildi. Düşünmedim olasılıkları, tereddüt etmedim. Direkt yangın merdivenine yöneldim. Normalde kilitli olması ihtimali yüksekti ama bulunduğum kattaki yangın merdiveni normal merdiven olarak kullanılıyordu.

Hızla aşağı inmeye başladım.

Titriyordum. Aşağı inerken aklımda önümdeki kız ve Siraç'a, dedemlere ulaşabilme ihtimalleri dolanıyordu ama bunları gerçekleştirebilmek için öncelikle okulun ön kısmındaki korumalarla iletişime geçmem gerekiyordu.

Yapamadım.

Beni tehdit etmeye yeltenmemiş olsalar dahi önüme koyulan tehdit, gencecik bir kızın hayatıydı.

Riske atamazdım.

Elimde tuttuğum kalem tek silahımdı. Onu da bilinçsizce almıştım. Elbisemin koluna sakladım. Kolu lastikliydi. Tek çarem buydu. İndiğim merdivende herhangi bir şey aramak bile o anki çaresizliğimi gösteriyordu.

Merdiveni, ayaklarımın dolanma ihtimali çok yüksek olmasına rağmen hızla inerken zemin kata ulaştım. Terliyordum. Ben de o kız gibi ecel terleri döküyordum. Üstelik depo katına açılan yangın merdiveninin kapısına ulaştığımda daha da kötü oldum.

Kapının kilidinin kırıldığını görünce bunun da planlandığını, gideceğim yolun bile tahmin edildiğini fark etmek beni sarsmıştı.

Aklımın bir köşesine bu işin içinde Siraç'ın olup olmadığına dair şüphe düştüğünde buna tutunmadım ve kapıyı açıp bir cesaretle depo katına girdim. Tutunursam delirirdim çünkü.

Soluk bir ışıkla aydınlatılan kat soğuktu ve odalardan birisinin kapısı açık bırakılmıştı.

Odanın içinden koridora ışık vuruyordu. Hızlı adımlarım boş ve soğuk zeminde yankılanırken bir an bile düşünmüyordum. Düşünürsem kesinlikle her şeyi riske attığımın, büyük bir koz olarak tuzağa çekildiğimin daha çok idrakine varacaktım.

Ama benim yüzümden canıyla imtihan olan bir kız vardı, bu yüzden duramazdım. Bunun bilincinde olarak girdim o odaya. Temizlik eşyaları ve istiflenmiş bazı okul gereçlerinin olduğu bir odaydı bu.

İçinde bunlardan başka iki sandalye, bir de adam vardı.

Adam ayakta duruyordu.

Beni görünce başıyla hafifçe selam verdi. Elindeki kehribar tespihi, gözlerindeki yeşil zehirle nişanımda gördüğüm, kuruldaki adamlardan birini beklemiyordum.

Üstelik yalnızdı da. "Senin gibi iyi niyetli bir kızın böyle acımasız bir adamla nasıl bir arada olduğunu anlayamıyorum," dedi. Kurduğu ilk cümlenin bu olmasına şaşırmıştım. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ama asla samimi değildi.

"Geldim," dedim soğuk bir sesle. Gülümsemesi genişlerken yüzümü inceliyordu. Boşta duran eli önündeki yeleğine gitti ve cep saatine baktı. Sonra bakışları bana yöneldi.

"Oturmaz mısın, Vuslat'ın kadını?" derken oldukça rahattı. Bağırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. O kadar sakindi ki...

Bense konuştuğumda sakinliğimi korumakta oldukça zorlanıyordum. "O kızın iyi olmasını sağla!" dedim.

Karşımdaki adam, omuzları yavaşça sallanırken gülmeye başladı. Sonra kendisi önümdeki sandalyeye oturduğunda, öfke ve endişe birleştiğinde tahammül etmenin ne kadar zor olduğunu fark ettim. "*Kır atın yanında duran ya huyundan ya suyundan,* demiş atalarımız. Sendeki de o misal olmuş," dedi gülerken. "Vuslat'a benzemişsin."

Dişlerimi birbirine bastırdım bağırmamak için. Sakin olmalıydım, kızın hayati tehlikesini atlatmasını sağlamalı ve amacını öğrenmeliydim. "Bu kadar rahat olmamanız için bir uyarı sadece. O kızın iyi olacağını söyleyin!" Elimle sandalyeyi gösterdim. "Ben de oturayım."

Aslında korumaların bir terslik olduğunu fark etmesine güveniyordum. Siraç'ın güvenlik kameralarına önem gösterdiğini biliyordum. Tersliği fark edip birilerini yanıma göndermesi an meselesiydi ama karşımdaki adamı kışkırtmak istemiyordum.

Yaşlı adam gülmeyi bırakıp bana baktığında yine oldukça sakin bir yüz ifadesine sahipti. "Merak etme! Görevli öğretmenlerden biri müdahale etti. Ona içirdiği suyun içinde, okula gelmeden önce bizimle yaptığı yolculukta içirdiğimiz zehrin panzehri vardı."

Ölümün soğuk nefesi ensemden uzaklaştı. Şimdi karşımdaydı ama umurumda değildi. Gözümün önünden o kızın can çekişen yüz ifadesi yok olmuştu.

Karşımdaki adam yaptıklarından bahsederken o kadar rahattı ki sanki bahsettiği insan canı ve bunun üzerine yaptığı tehditler sadece bir oyundu.

Yüzüne donuk bir ifadeyle baktığımda duraksadı. Sonra ciddileşti.

"Şimdi otur, çocuk! Buraya sana zarar vermeye gelmedim. Elimdeki imkânı böyle kullanmayacağım."

Dediğini yapmayıp ayakta kaldığımda iç çekti karşımdaki adam. Sinirlendiğini görebiliyordum ama dezavantajlı durumda olsam da başımı eğmeyecektim. Sevdiğim adam öyle duruyordu çünkü karşılarında.

"Pekâlâ," dedi pes eder gibi. "Fazla vaktim yok. Seni karşıma almamın sebebine gelelim. Neden Vuslat'la evli olduğunu biliyor musun?" Ona bakmak yerine gözlerimi etrafta dolaştırdım. Sesindeki alaycı ton tıslar gibiydi.

"Biliyor musun?" diye sordu bir kez daha.

Hiçbir şey söylemedim ama yüzümden anladı sanki. Sessiz kaldım kısa bir süre. Yüzüne baktığımda ellerini önünde kavuşturdu. Gözlerinde zehirli yılanlar dolandı.

"Peki, onun neden bu kadar öfke dolu olduğunu biliyor musun? Ne yapmaya çalıştığını? Neden ona engel olunmaya çalışıldığını?"

Başımı olumsuz anlamda salladım sadece. Kalbim, karşımdaki adamın ruhundaki günahların çığlığında sarsılıyordu ve bir şekilde hissediyordum, bana gerçekleri söyleyecekti.

"O genç adam bir köleydi, Vuslat'ın kadını." Dondum. "Gerçekten bir köleydi. Ne istersek yapmamız için altı sene boyunca eğitildi."

Gerçekliğine inanmak istemedim bu sözlerin ama gerçekti, biliyordum. Sanki her şey, bu zamana kadar yaptığı her şey tek tek kafamda oturmaya başladı.

"Dokunamaz sana çünkü kendi bedeninde bile hakkı yoktu onun. Bir silahtı, bir tetikçiydi. Gerektiğinde kendini bir intihar bombasıyla

öldürebilecek kölelerden sadece biriydi. Seni sevemez çünkü bir hayvan gibi tasmalanırdı. Bu yüzden de vahşidir." Bana sanki satmaya çalıştığı bir hayvanı anlatıyordu. Nitekim gerçekten öyleymiş gibi, "Güçlüdür de bak, ona saldıran köpeklerden birinin çenesini kırmış diye anlatırlar ama her hâlükârda köle, köledir. Boyun eğdirilmesi onun fıtratına işlemiş," dedi.

Sanki anlattıkları normal şeylermiş gibi bir de beni onun köle olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

"Seni yakınında tutmasını bu yüzden anlamıyorum." Çünkü sevilmemesine rağmen ilk defa sevmişti. Şefkati görmüş, merhameti tatmıştı. Değil tenine dokunmak, yaklaşmak istemeyen bir kadının ona dokunmasını arzulamıştı. Her şeyi kafamda teker teker anlamlandırmaya başladım.

Ve niye beni zafiyeti olarak göstermek istemediğini de kavradım. Eğer zafiyeti olsaydım, boyun eğebileceği bir açığı olurdu ve eğer o açığa sahip olursa tekrar bu adamların istediklerini yapmak zorunda kalırdı.

Tıpkı bir köle gibi.

Gözlerimin içine baktı yaşlı adam. Benden bir tepki bekledi ama acı hariç hiçbir tepkim yoktu.

"Hayır," dedi bana bakmaya devam ederken. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun." Sonra yavaşça ayağa kalktı. "Bilseydin böyle sorgularcasına bakmazdın bana." Sanki bütün amacı boşa gitmiş de ben artık beş para etmezmişim gibi baktı bana. "En azından bazı şeyleri biliyorsun sanmıştım. Seni koz olarak kullanacağım zaman sadece bedenin yetmez." Resmen kafasındaki çarkların işleyişini görebiliyordum.

"Tuzağa düştüm." Onda da bütün çarklar bir anda oturdu. Onu buraya biri mi göndermişti de tuzağa düşmüştü?

Sinirlendiğini fark ettiğimde yerimden kıpırdamamaya dikkat ettim. Elindeki tespihi sıktı, sonra bana yaklaşmaya başladı. "Bilgiye ihtiyacım var benim! Bana senin bir şeyler bildiğin söylenmişti!" dediğinde ürksem de kıpırdamadan bekledim.

Belindeki silahı görebiliyordum. Ben ise silahsızdım. Riske atamazdım kendimi. Koşsam da sırtımdan vurma ihtimali çok yüksekti.

Alay eder bir gülümseme kapladı yüzünü. Sakinleşti birden. "En azından artık yenilmez olmadığını bilecek. Işığının yanındayım." Yüzüme doğru uzanan elini görünce geri çekildim. Bana doğru bir adım daha attı. "Bunu ona da söyle olur mu, küçük kız?" Acımasızlığını gördüm yüzünde. Korkmamak için kendimi zorladım. Aniden tuttuğu bileğimi kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi. Avucumu zorla açtı ve ortasına tespihini koydu.

Elimi kapattı.

"Her şeyi bilemez!" dedi sanki ezberlediği replikleri aktarır gibi. "Her zaman yenemez. Ona bunu hatırlat. Bir dahaki sefere yanına cesedini göndermeme ihtimalini de hatırlasın. Beni artık karşısına almasın."

Kibirle söylediği cümlelerin ardından önce saatine, ardından da bana baktı. Sonra kapıya doğru ilerledi.

Onun arkasından bakarken beni neden bu kadar kolay bıraktığını sorguluyordum. Tam gideceğini düşünürken bir an duraksadı. Başını döndü bana tekrar baktı. "Bir de sor ona, çocuk!" Kısık gözlerindeki yeşil yılanlar zehrini son kez kusmak için duraksadı.

"Üç kurşunu sor! Nasıl yaşayabildiğini sor!" Sanki bilmem gereken her şey o üç kurşunda saklıymış gibi söylemişti bunu. "Belki o zaman yanında hep mutsuz olursun."

Bilmiyordum, hiçbirini bilmiyordum ama sadece bu cümleden sonra gözlerim doldu. O üç kurşunun bir hikâyesi varsa şayet, beni yıkacakmış gibi hissettim.

"O hep köleydi..." diye mırıldandı ve odadan ağır adımlarla çıktı.

Olduğum yerde donup kaldım. Sanki vurulan bendim. Öylece boşluğa, sanki karanlık bir yola bakıyordum. Ayak sesleri geliyordu. Biliyordum, geliyordu. Benim için geliyordu.

Yönümü kapıya çevirip dışarı çıktığımda onu gördüm.

Yüzünde ilk defa telaşlı bir ifade vardı. Arkasından adamları ve güvenlik görevlileri geliyordu. Ama o, koşmaktan dağılmış saçları ve ilk defa gözlerinde gördüğüm korkuyla bana geliyordu.

Asla o adamın dediği gibi *köle* olmayacak kadar dik duruyordu. Ona doğru ilerlediğimde ayaklarımdaki dermanın tek sebebi ona kavuşmaktı. Gövdem, dağ gibi gövdesine; kalbim, asla köle olmayan kalbine, yara almış ama hep dimdik duran, hayatımda gördüğüm en sarsılmaz adama sarıldığında gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Gelmeyeceksin diye çok korktum!" dedim başımı göğsüne gömdüğümde. Kolları sımsıkı sardı beni. "Gün Işığı!" dedi aynı telaşa sahip olan sesiyle. "İyi olduğunu söyle bana!"

Elleri gövdemde dolaştı. Yara arıyordu, biliyordum. Sonra eli yüzümü buldu. Çenemi avuçladı ve başımı kaldırmaya çalıştı. İzin vermedim. Ona sığınmak istedim.

Fiziksel olarak zarar görmemiştim, beni sarsan sözlerdi.

Etrafımızda insanlar vardı. Koşuşturma seslerini duyuyor, sorulan soruları bir kuyunun içinden dinliyordum ama onun sesi hariç hiçbir şey anlamıyordum. "Bir şey yaptılar mı sana?" dedi. Sesinde gazap vardı ama onun öfkesini sarsan korkuydu. Yüreğimin, yüreğinin korkusuydu.

Kalbimin üstüne dudaklarımı bastırdım. Bu kadar hızlı attığını ilk kez duyuyordum. Korkudan böyle atmasın istedim. "İyiyim," diye mırıldandım. "İyiyim ben, o kız iyi mi?"

Zangır zangır titriyordum. Sesim bile titriyordu. "O iyi!" dedi ama kızgındı aynı zamanda bana. Sanki tanımadığım bir kız için böyle bir şey yapmama kızıyordu.

Bu yüzden yüzümde duran elini tuttum ve elimdeki tespihi verdim ona. Bakmadım yüzüne ama öfkesi kulağımın altındaki kalbini cayır cayır yaktı, hissettim.

"Çakılı!" dedi hırsla, öfkeyle, en çok da bitmek bilmez nefretiyle. "Bulun onu, hemen bulun! Uzaklaşmış olamaz," derken öfkesi yeni bilenmiş bıçak gibiydi. Dikiş tutmayacaktı.

Kollarımı gövdesine daha sıkı sardım bu yüzden. Öfkesinden korktum. "Gidelim mi?" diye kısık sesle konuştum. Onun öfkesi kükrerken benim sesimse duyulmayacak kadar kısıktı.

Ama duydu. Duydu ve eli yine yüzümü buldu. "Bana bak!" dedi. Bu sefer direnemedim, gözleri gözlerimi buldu.

Fırtına vardı gözlerinde, yakmak istedikleri vardı ama beni bulamıyordu. Yanarım diye korktuğunu gördüm ilk defa yüzünde. Endişesini saklayamıyordu. "Bir şey mi yaptı sana?" diye sordu. Sanki bu sorunun cevabı onu delirtecekti. Öyle bir bakıyordu ki bana, gözlerim doldu.

Ona yapmışlardı, asıl ona kıymışlardı ve bunu öğrenmenin ağırlığı beni mahvetti. Bu kadar karmaşanın ortasında neye yanacağımı şaşırmam gerekiyordu aslında çünkü sınavım muhtemelen iptal olmuştu. O kızın da durumu aynıydı, onun da sınavı iptal olmuştu.

Bütün bunların üstüne Siraç hakkında büyük bir gerçek öğrenmiştim ki bunların hepsi çok ağırdı ama aynı zamanda beni kendime getirdi.

Bu bir idrak anıydı. Ben bu adamı sevdiğim gibi eğer gerektiğinde yönlendirmezsem, susturmazsam o kafasındaki şeytanları yüzünden çok büyük bir felaketle yüzleşecektik.

O bir köleydi.

Şimdi neden çoğu zaman yaşamıyormuş gibi hissettiğini anlıyordum çünkü yaşamasına izin verilmemişti. Hani bazı anlarda tüm yaşadıklarımız bir anda gözümüzün önünden geçerdi ya, tam olarak öyle oldu. Onunla yaşadığım anlar, anlamlandıramadıklarımla birlikte karşımdaydı.

O bizim tetikçimiz, silahımız, kölemizdi.

Ardımı dönmeyi çoktan bırakmıştım. Yüzleşmiştim acı tarafıyla, alışmıştım. Geriye ise bu andan sonra mücadele etmek kalıyordu.

Bu mücadele sadece nazik bir iknadan, masum bir şefkatten ve saf bir sevgiden geçmiyordu. Akıllıca oyunlar, dikkat çekmeyen manipülasyonları da içeriyordu çünkü bu adamın ne geçmişi ne de şu anı normal değildi.

Bu andan itibaren sakinleştim.

Bir an korkuyla titrerken diğer anda sanki adrenalin geri çekilir gibi oldu. Allah bir imtihan verince sabrını da veriyordu. Sabrıyla mükâfatlandırılmışım gibiydim.

Siraç ise büyük bir telaş içerisindeydi.

Önceliğimi dile getirdim. "O kıza yardım etmeni istiyorum," dedim. Kızacağını biliyordum. Nitekim kaşları çatıldı ama bu benim için güçlü bir başlangıçtı. "Lütfen!" dedim, sesim titrediği için işe yaradı. "Benim yüzümden geleceği heba olursa kahrolurum."

Elleri yüzümü sıkı sıkı kavradı. "Tamam," dedi korkusundan sıyrılamamışken. "Tamam Gün Işığı, sen ne istersen." Sanki yıkılacağımı bilerek beni toparlamaya çalışıyordu. Birlikte çıkışa doğru yürürken kolları iki yandan beni sarmıştı. "Bir şey yaptı mı sana?" dedi.

"Hayır, yapmadı," dedim ama yüzümde büyük bir tereddüt vardı. Onun hakkında öğrendiklerimi şimdi mi yoksa daha sonra mı anlatmalıydım, bilmiyordum.

O da fark etti bunu, okulun arka çıkışından çıkarken beni durdurdu. "Ne?" dedi, yüzündeki gerçek öfke ve bana karşı büyük bir dehşetti. "Ne söyledi?" Fitili ateşleyecek herhangi bir cevabımda onu bir daha tutamayacaktım. "Benden bir şey saklama!" dedi.

Neyse ki o anda imdadıma dedem ve annem yetiştiler. Biz okulun arka çıkışındayken yanımıza ulaştılar. İkisi de telaşlıydı. Dedem omzuma dokundu. "Yadigârım, iyi misin?" dedi. Bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "İçeri girmemize izin vermediler."

Annem ise direkt sarıldı. "Anneciğim, çok korktum!" dedi. Bakışlarında, neredeyse ağlayacakmış gibi olan hâlinde bile bu korku vardı. Onu teselli etmek için, "İyiyim, anne. Bana bir zarar vermedi," dedim.

Asıl korkuyu o kız yaşamıştı. Tekrar soracaktım ki Siraç'ın öfkeli sesi araya girdi. "Oradaki adam kim, Mehmet Bey?" dedi.

Bakışları bir yere kilitlenmişti, arka bahçedeki devriye aracını ve önündeki küçük kalabalığı gördüğümde en önde duran kişi oldukça tanıdık geldi. Elinde bir baston vardı. Muhtemelen tam olarak iyileşmemişti.

Dedem sakin bir sesle, "Murat Komiser," dedi. Adı anılınca zaten delirmek üzere olan adam, buz gibi bir öfkenin sınırında dolanmaya başladı. "Görevli listesinde adı yoktu," dedi.

Mehmet dedem ise bu anlarda bir ona bir de Murat Komiser'e bakıyordu. Merak edip baktığım için onun gözlerinin de üzerimizde olduğunu fark ettim.

Daha doğrusu benim üzerimdeydi. Boyunluk kullanıyordu. Yüzü çökmüş gözüküyordu ama beni görünce attığı bakış, yanmış odamda bana ilanaşk ederken bakışıyla aynıydı.

Daha yeni bir olay çıktığı için artık tahammülüm kalmamıştı. Bu yüzden ben bakışlarını kaçırdım ama herkes ne yazık ki durumun farkındaydı. Mehmet dedem bile, "Devriye geziyorlarmış, olay çıkınca geldi," dedi ama sesinde tereddüt vardı.

Buradaki kastı sezen Siraç ise asla durmazdı. Oraya doğru atıldı. "Asıl olay birazdan çıkacak!" dediğinde yüreğim bir kez daha ağzıma geldi.

Dedem ise anında önüne geçti. "İşini yapması çok normal, evlat. Buraya gelirse de sesini çıkarmaya hakkın yok!"

Siraç önündeki engele öfkeyle baktı. "Hakka mı ihtiyacım var, Mehmet Bey?" dedi bakışları arkasına gidip gelirken. "Baksanıza çıktığından beridir gözlerini ayırmıyor Elif'ten." Bunu söylerken küfrediyormuş gibiydi ve neredeyse tekrar harekete geçecekti. "Siz bu adamın 9 Kasım'da silah mevzusu yüzünden dâhil olduğu soruşturmayı bilmiyor musunuz?"

9 Kasım. Babamın ölümünden bir gün önce. Bu bir tesadüf müydü? Onlara sorgularcasına baktım ama beni umursamadılar bile.

Dedem bana bakmadan onu sakinleştirme çabasına devam etti. "Biliyorum hatta bu yüzden oturup konuşalım, bu mesele kapansın dedim ama izin vermedin."

Dedemin, Siraç'ın üzerindeki sakinleştirme etkisi, yelin kayadan toz alışıyla eş değerdi. Bir kere daha baktı Murat Komiser'e.

Onun da bize yaklaştığını fark ettim. Resmen buraya geliyordu. Dersini almamış mıydı?

Siraç'ın gövdesi dedeme dönük olsa da tehditkâr bakışları Murat Komiser'deydi. Sonunda ipleri kopardı.

"Bu adam benim karıma yaklaşamaz!" Delirmiş gibiydi. "Bu adam benim yakınıma gelemez!" Kendi kendini gaza getirdi. "Bu adam benim evime giremez!" Az kalmıştı, dövmeye gidecekti. "Bu adamın değil gözü, adı benim karıma değemez!"

Sonunda saldırmak için harekete geçti ama bu sefer dedem kolundan tuttu. Bağırdı ona. "Kimse senden böyle bir şey beklemiyor zaten! Orta noktada buluşup konuşulsun istedim ben."

Siraç kolunu dedemin tutuşundan kurtardı. "Bu orospu çocuğuyla konuşacak hiçbir şeyim yok benim!" dedi. İyice delirmişti ve dedem de onun

durdurulamayacağının farkındaydı. Annemle ben ise endişeli gözlerle onları izliyorduk.

"Ağzını bozma, evlat!" dedi dedem. "Burada mevzubahis olan torunumun güvenliği ama görüyorum ki isterlerse burnunun dibine kadar girebiliyorlar." Onu farklı bir yerden kışkırttı. "Bu nasıl koruma?"

Sanki onun kontrolsüzlüğüyle birlikte her şeyi sorgulamaya başlayacaktı ki bunun sonu tehlikeliydi, bunun sonu dedemin beni alıp götürmesiyle biterdi. Siraç'ın bu öfkeyle dedemin tehlikesini fark edeceğini düşünmüyordum.

Bu yüzden kendimi dâhil etmek zorunda kaldım. Kolunu tuttum. "Siraç! Haydi gidelim."

Başını bana doğru çevirirken sesimde yine aynı titreyiş vardı. "Bak benimle bir alakası yok o adamın," dedim. Kastetmem bile sinir etti onu ama benim amacım farklıydı. "Gidelim, lütfen gidelim!"

Bakışları arkama kaydı ama Murat Komiser'in durmayacağının farkındaydım. Son kozumu kullandım bu yüzden. "İyi değilim, lütfen," dediğimde umduğum gibi işe yaradı.

Beni o hırsı ve öfkesiyle birlikte tek koluyla kaldırarak aniden kucağına aldı. Neredeyse bu ani hareketi yüzünden çığlık atacaktım ama sonunda galip gelen ben olduğum için sessiz kaldım. Arabaya kadar taşırken yöneltttiği düşmanca bakışların ise muhatabı farklıydı. Neyse ki bir kaza bela olmadan arabaya bindik.

Arabada da kucağındaydım ki yaşadığım adrenalinden sonra tek istediğim güven duymaktı. Bana istediğimi verdi. Başını bana doğru eğdiğinde yüzündeki gerçek bir korkuydu. "Gözüm döndü. Eğer sana bir şey yapsalardı, eğer sana dokunsalardı..." Öfkenin onu ele geçirmesini, duygularını yok etmesini çaresizce izledim.

Odağını bana çevirmesi için yüzünü ellerimle kavradım. "Bir şey yapmadılar," dedim bir kere daha. "İyiyim ben!"

Bileğime keskin uçlu bir şey battığında birden gülümsedim. Anlamlandıramadı bu gülüşümü. Elbisemin kolundan kalemi çıkarırken, "Hem bak, silahım da vardı," dedim.

Onun tepkisi ise şaşkınlık oldu. Amacımı anlamadı çünkü. "Onunla tam olarak ne yapmayı planlıyordun, Gün Işığı?" dedi. Omuz silktim. "Gözüne saplardım." İnanmadı. "Yapardım." Yine inanmadı. "Bakma bana öyle, niye yapmayayım?"

Bu sefer yüzünde küçük de olsa bir gülümseme belirdi. "Benim cesur karım!" dedi. Sonra yine o korkuyu gördüm bakışlarında. Beni göğsüne sıkı sıkı bastırdı. "Bir şey olmadı, iyiyim," dedim onu teselli etmek için.

Yine de bedelini ödeyecekler." Gerçekler öfke dolu bir intikamı çağırıyordu. Üstelik yine birden modu değişmişti. Başımı kaldırdığımda öfkeyle dışarı baktığını gördüm.

"Siraj!" dedim. Duymadı. "Bak bana!" Bakmadı çünkü planlarının hatta şeytanlarının sesine kapılmıştı. "Lütfen bakar mısın?"

Dönmedi. Hissettiğim korku, yaşadıklarımdan daha büyük bir dehşetti. Bu yüzden dikkatini çekmek için uzandım ve çenesiyle dudağı arasına, en hızlı uzanabildiğim yere dudaklarımı bastırdım.

Birden yüzünü bana doğru çevirdiğinde, "Ne?" dedim. Bakışlarındaki öfke bir an kaybolur gibi oldu. "Ancak böyle dikkatini çekebilirdim." Şaşkındı bu tepkimden dolayı. "Sen daha yeni bir düşmanımla yüzleştin," dedi. Öptüğüm yere dalgın bir şekilde dokundu. "Nasıl bu kadar hızlı kendini toparlayabilirsin?"

Yine omuz silktim. "Sandığın gibi kırılgan değilim," dedim ya da zorluyordum kendimi, bilmiyordum ama her hâlükârda yüzünde beliren şefkat bana inanmadığının göstergesiydi.

Sözleri ise bakışlarının aksiydi. "Biliyorum, değilsin." Yüzümü okşadı. "Yoksa çoktan boynu bükülürdü çiçeğimin." Onun gibi çiçeklerle uğraşan bir adamın bu sözü ile parmaklarında doğuyormuşum gibi hissettim. Onun şefkatiyle birlikte ben de ciddileştim.

"Sadece senden şunu istiyorum. Ben dişimi sıkıyorum, katlanıyorum bu sürece. Hiçbir şey bilmeden tahammül etmenin çok zor olduğunu anlamanı istiyorum senden." O da benimle ciddileşti. "Ama karşılığında da bu planın her neyse ekstrasına katlanmayacağımı bilmeni istiyorum. Yapma!" Korkularım ayyuka çıkarken onun yüzünde ise kocaman bir karmaşa vardı. "Öfkene kapılıp da bu süreci yakma! Ödeteceğin bedel az olmayacak, sen bir savaş başlatacaksın ama şu an bu planına dâhil değilse, beni bilinmezliğe sürüklediğin gibi bir de üstüne seni kaybetme korkusuyla da baş başa bırakacaksın."

İsteğim barizdi ama ondaki etkisini bilemiyordum çünkü öfkesine kapılmış durumdaydı. Bu öfkeyi daha fazla harlamak istemezdim ama önünde sonunda benden gerçekleri öğrenecekti. Bu yüzden söyledim. "O adam bana dedi ki *her şeyi bilemez. Her zaman yenemez. Ona bunu hatırlat ve bir dahaki sefere yanına cesedini gönderme ihtimalimi de hatırlasın. Beni artık karşısına almasın.*"

Ondaki etkisi çok büyüktü, sanki cinnetin eşiğindeydi. Öne doğru eğildi. "Çakılı, Çakılı!" Nefret doluydu sesi. "Şimdi siktim belanı..." Sanki bundan sonrasında beni bırakıp direkt ona gidecekti.

Bunun korkusuyla birlikte yüzünü zorla tutup kendime çevirdim. "Lütfen!" dedim bakışlarını da kendime çevirmeye çalışarak. "Dinle beni." Sonunda lacivertleri bana döndü ama gördüğüm öfkeden ben bile ürktüm. Yine de pes etmedim. "Cümlemi tamamlamama izin ver. Şu an ona karşılık vermen bir şey değiştirmeyecek."

Bana inanmadı. "Değiştirecek," dedi gazap dolu bir sesle. "Bir misillemede yapmazsam daha büyük bir hamleyle gelecek." Bu onların raconuydu belli ki ama bu sefer farklı bir durum vardı. "Hayır," dedim direterek. "Derdi bu değildi."

Sonunda bana odaklandı. "Benden bir şey bilip bilmediğimi öğrenmek istedi," dedim.

Sanki başka bir sebebi olamazmış gibi küçümsercesine, "Neyi öğrenmek istiyor? Senden ne öğrenebilir, Gün Işığı?" dedi.

Tam olarak emin değildim ama cevap verdim ona. "Senin hakkında ne bildiğimi." Ben de amacını tam olarak anlamamıştım. "Biri ona teminat ve fırsat vermiş."

O biri sanki farklı biriydi. "Senin başka bir düşmanın mı var?" dedim. Öfkesinin ardında sorguladı ama aklı Çakılı'da takılıydı. "Benim bir sürü düşmanım var," diyerek kestirip attı bu yüzden.

Ben ise böyle kalsın istemiyordum. "Siraç!" dedim tekrar dikkatini çekmek için. "Şu an bunu yapabilecek güçte olan birini soruyorum."

Tekrar sorgulamasını istiyordum ama aynı noktada takılı kalmıştı. "Bilmiyorum, çetelesini tutmadım," dedi. Kısa bir sessizlik girdi araya. Çok şükür ki o ara, mantığını kullanmasına sebebiyet verdi. "Yok sanırım," dedi.

Benim ise aklımda tek bir kişi vardı. Bunu daha önce yaptığı için, "Levent Bey olabilir mi?" dedim.

Sorgular zannediyordum bu sorumu ama hiç düşünmedi bile. "Mehmet deden buradayken cesaret edemez. Ayrıca kurulla bağlantı kurmaz o. Çakılı'yla başka bir husumeti daha var."

Bunu söylerken bile sorgulamaya devam ediyordu. Sıkı sıkı sardı beni, kendi göğüs kafesinde sakladı ama söylediklerim zihninde dönüyordu.

"Her şeyi bilemez. Her zaman yenemez." Mırıldanarak Çakılı'nın cümlesini tekrarladığında yüreğim sıkışır gibi oldu. Bu cümlenin bir kehanet olmasını istemiyordum.

Bu yüzden korkuyla uyardım onu. "Öfkene yenik düşme! Senden bekledikleri tam olarak bu çünkü."

Önce cevap vermedi, bugüne dair bütün korkularımı sessizliğiyle körükledi ama sonra hâlimi fark etti ve değişti yüz ifadesi.

Bugün yaşadıklarımın yeterince ağır olduğuna kanat getirmiş olacak ki, "Denerim Gün Işığı," dedi. "Denerim."

Onun sözüne inanmak tek çaremdi.

İki gün sonra o kaos sanki hiç yaşanmamış gibi tekrar derin bir sessizlik çökmüştü etrafa. Siraç'ın Çakılı'yı bulamadığını öğrenmiştim ki ben konunun Çakılı olduğunu da düşünmüyordum.

O adam elçi kılınmış, bana bir bilgi ulaştırmıştı. Siraç'ın bana asla geçmişi hakkında anlatmayacağı bir bilgiydi bu. Sanki bana bir uyarı yapılmış gibiydi. Bu uyarının bendeki karşılığı ise oldukça etkiliydi.

Bir mücadeleye karşı tetiklenmiş gibi hissediyordum kendimi.

Ama mücadele etmem için önce karşımda bir muhatap olması gerekiyordu. O muhatap ise ortalıkta yoktu.

Bugün bir tek Eylül vardı evimde. Eylül düzenleyeceği eğlence için dedemleri kendi evinde misafir ediyordu. Onlarla durumu konuşmuştum. Amcamların ne düşündüğünü bilmiyordum ama dedem gergindi çünkü o da tıpkı benim gibi farklı bir düşmanı sezinlemişti.

Ya da bu adam bir düşman değildi. Bilmiyordum ama her hâlükârda ortada büyük bir karmaşa vardı.

Birincisi, annemin tehlikede olduğu, babamın zamanında bu işin içerisinde olduğu bir süreç yüzünden Siraç'la beraberdim ve ben de tehlikedeydim.

Bu evlilik bu yüzden bir göz boyama olarak kullanılmıştı.

İkincisi, Siraç'ın intikamı için bu süreç bir oyalama taktiğiydi ki sert adımlar atmaması, gücünü göstermemesi gerekiyordu.

Üçüncüsü ise bütün bu süreci kendine bile düşman olan bir adam yönetiyordu. Deha seviyesinde zekiydi, gücü düşmanına katbekat yeterdi ama kendi öfkesine yenik düşmeye oldukça meyilliydi ve bu yüzden de hata yapma riski yüksekti.

Düşmanı tam olarak bunu biliyormuşçasına hareket etmiş ve onu bu zafiyetinden vurmuştu.

Bütün bunların ortasında ise ben, sorunlu adamımla evleniyor ve kına yapıyordum. Mahalle yanarken çekirdek alıp köşede izlesem daha az absürt olurdu.

Alt kat boşaltılmıştı, ses sistemleri yerleştiriliyordu. Taht, fotoğraf köşesi, ikramlık listesi ayarlanıyordu. Aslında Eylül'e minnettardım. Düşünmeme izin vermemişti. O kızın iyi olduğunu, yardım edileceğini öğrendikten sonra kendimi düşünmeme de izin vermemişti.

Yüreğim endişelenedursun, bir dakika durmama izin vermemişti. Her şeyde fikrimi istiyordu. Kırmızı ve lacivert tonlarındaki konseptten DJ kabinine kadar her şey ayarlanmıştı.

"Harika olacak!" diye diye ayaklarımda derman bırakmamıştı. Ses sistemlerini bir iki kere denediğinde ise ev zeminden sarsılmıştı resmen.

İşte, o zaman ailemi neden kendi evinde ağırladığını anlamıştım. Yağmur ve Zeynep sınav için aradığında geçiştirmiştim. Düşünmek istemiyordum. Cidden artık üstünü örtmek için kendimi zorlayacak kadar sınırdaydım.

O sınırda kalmam en iyisiydi yoksa delirecektim. Eylül'ün odasına girdiğimde gece saat on ikiydi. Siraç henüz ortalıkta gözükmüyordu. Onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Aramıştım ama telefonuna ulaşılamıyordu.

"Eylül, açmıyor bu adam!" diye girdim odasına. Yatakta bağdaş kurmuş, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Üstünde kırmızı zeminli beyaz benekleri olan saten bir gecelik vardı.

Ben gelince bilgisayarını kapatıp kenara koydu. Saçlarını salaş bir topuz yapmıştı. Ben de salık bırakmıştım. Eylül'ün verdiği yağı duş aldıktan sonra saçıma sürdüğüm için bir saat boyunca bağlamamam gerekiyordu.

Siyah saçlarım artık belime geliyordu. Kendimi bildim bileli uzundu ama bu sefer daha da uzamıştı. Eylül için biçilmiş kaftandı. Sır gibi sakladığı elbisem için çok uygundu saç boyum.

Eğer iki sene önce lazere başlamamış olsaydım muhtemelen ağdaya bile oturacaktı benimle. O derece coşmuştu. Neyse ki tüyleri olan biri değildim ama bu sefer de cildime kafayı takmıştı. Yüzüme ve vücuduma bir sürü bakım yağı, kremler sürdürmüştü. Kumaş emmesin diye de bana bir gecelik vermişti ki bence o sadece iki küçük kumaş parçasından ibaretti.

Gümüş rengindeki iki parçalı takım o kadar kısaydı ki hiçbir şeyi kapatmıyordu. Kızacağını bilsem de üstüme bordo rengi, polar sabahlığımı geçirmiştim, bunu gördüğü an gözlerinden ateşler çıktı.

"Çabuk çıkarıyorsun onu! O geceliğin üstüne o sabahlık giyilir mi, Elif?"

Karşısında kıvrandım resmen. "Bunu giymesem de neredeyse çıplağım zaten! Bırak, bari yanında giyeyim."

"Çıkarıyorsun!" dedi taviz istemiyormuş gibi.

İnat ettim. "Tek kaldığımda çıkarırım, söz!" Bana sinirinden elini *şak* diye alnına vurdu. "Kocanın yanında çıkarıyorsun o zaman."

Omuz silktim. "Kocamı görürsem tabii," dedim.

"Boş ver sen onu. Git uyu, o seni görmeden geceyi geçiremez zaten," dedi. Bu dediğine kendi güldü sonra.

Yatağının kenarındaki koltukların birinden kırlenti alıp ona doğru fırlattım. Omzuna çarptığında, "Kocası kılıklı!" dedi. Sırıtmaya devam ediyordu. "Yahu adam diyorum..." dedim. Anlamıyormuş gibi tane tane anlatmaya çalışıyordum. "Sınav günü yaşanan olay yüzünden zaten öfkeliydi. Üstüne Murat Komiser pul biber, karabiber oldu diyorum." Eylül deyimi değiştirmeme gülmüştü ama onun da ciddileşmeye başladığını görebiliyordum. "Bugün gelmedi, merak ediyorum. Korkmam normal değil mi? Kaç gündür sakinleşmedi de." Her şeyden yılmış gibi yatağın üstüne kendimi bıraktım.

Eylül bana doğru eğildi. "Bir şey yoktur. En fazla birilerini öldürüyordur," dedi yine ciddiyetini koruyamayarak. Gözlerimi devirdim. O da sonunda ciddiye almaya tenezzül etti.

"Demir'i arayayım mı?" dedi ama bu sefer benim gıcıklığım tutmuştu. "Ne oldu, sevdiceğinin sesini mi özledin?" dedim.

Üstüne attığım kırlenti yüzüme geçirdi ama gülmeye devam ediyordum.

"Ne var? Haberim yok sanma! İki gündür hamallığını yapıyor ama asla sesi çıkmıyor. Üstelik keyfi fazla yerindeydi," dedim. Yüzümdeki kırlenti kenara attım. Acıyan burnumu ovuşturdum. O ise çoktan dedikodu moduna geçmişti. Elindeki diğer kırlentin üstüne dirseğini koydu ve elini çenesinin altına yerleştirdi. "Ay ölüm korkusu nelere kadirmiş, Elif!" dedi. "Kapımın önünde yattı kaç gün! Bir sarıldı bana, kaburgalarım iç içe geçti."

Gözleri aşkla ışıldıyordu.

İçim burkuldu yaşadıklarımızı hatırlayınca ama onu üzmek istemedim, ben de gülümsedim. "Yalancı! Senin de işine gelmiş işte. Nasıl da Leyla gibi gülümsüyorsun. Kendinden geçmişsin, bariz belli."

Başını *yok* der gibi salladı. "Cık," dedi omuz silkerken. "Adamakıllı diz çöküp *âşığım ben sana, mağlubum* diyecek. Yok saçlarımdan öpmekmiş, yok evime gelince koltuğumda uyuyakalmış gibi numaralar yapmakmış, yemezler!" diyerek bir bir olanları döküldü.

"Ooo!" dedim altta kalmayarak. "Neler yaşamışsınız siz öyle!" Onu dürttüğümde neleri söylediğini fark etmiş olacak ki birazcık olsun kızardı.

Sonra gülümseyişi büyüdü. "Çok seviyorum, Elif!" dedi elini kalbine bastırarak. "O kadar güzel uyuyordu ki bir saat izlemişim." Bu âşık gülüşü bir an sonra surat asmaya dönüştü. "Sonra rol yaptığını öğrendim tabii. İt herif, benimle bunun yüzünden tüm gün dalga geçti."

Neden mod değiştirdiğini anladığımda güldüm bu hâllerine. Sonra, "Ara da hasret gider sevdiceğinle!" dediğimde itiraz etmedi bu sefer. Demir telefonu ilk çalışta açtı. Eylül hoparlöre almıştı. "Yolumu gözlüyordun, değil mi?" dedi daha Demir konuşmadan.

Demir'in sesi neşeli geliyordu. "Uyurken izlemiyorum en azından, bal kazanı." Gerçekleri yüzüne vurmasıyla Eylül'ün yanakları daha da kızardı.

Bu *bal kazanı* hitabını da çok seviyordum. Küçükken Eylül saçlarından hiç memnun değilmiş. Çok sarı olduğunu düşünüyormuş. Demir de şimdi olduğu gibi onunla uğraşmaya bayıldığı için bal kazanına düştüğünden saçlarının böyle olduğunu söyleyip onu sürekli ağlatırmış.

Aralarında büyüyünce de değişen bir şey olmadığı belliydi. Demir hâlâ aynı hitapla onu kışkırtmaya devam ediyordu.

Eylül boğazını temizler gibi yaptı bu kışkırtmaya karşılık. "İzlemiyordum, geri zekâlı!" dedi ama hoşuna gittiğini bilecek kadar onu tanıyordum. Parmağımla dürttüm onu. Önüne attığım kırlenti kaldırdı ve tehdit eder gibi salladı.

Sırıttım. Konuyu hiç hakaret etmemiş gibi değiştirdi. Demir de alışkın olmalıydı ki bu duruma, ikisi de normal davranıyordu.

"Siraç nerede? Eve gelmedi daha," dedi. Beni tehdit ederken bir yandan da Demir'e laf yetiştiriyordu. "Yeni bıraktım onu. Çalışma odasında olmalı," diyen Demir'in sesi biraz daha ciddileşmişti.

Duyunca ayağa kalktım hemen.

Eylül benim kalktığımı fark edince, "Bir dakika, dağ ayısı," dedi yine normal bir şey söylemiş gibi. Sonra aramayı beklemeye aldı. "Bana bak, bana!" dedi eliyle kıyafetlerimi gösteriyordu.

Ne var der gibi başımı salladım. Saçlarımı toplamak için ellerim saçlarıma gittiğinde kaşları çatıldı.

Hemen elimi geri çektim.

"Yavrum, canım kız kardeşim, yengeciğim!" dedi salağa anlatır gibi. "Senin üstünde yoldan çıkaran bir gecelik var. Niye adamın yanına gece çekirdek çitleyip dedikodu yapmak için mahallede toplanan kızlar gibi gidiyorsun?" Cümlenin sonunda çemkirdi resmen. "Evli değil misiniz siz yahu?"

Kızardığımı hissettim. Koltukta duran diğer kırlenti de ona attım ama bu sefer tuttu ve sırıttı. "Sana ne acaba? İstersem tamirci çırağı gibi giyinip giderim. Derdim o mu benim?" dedim.

Sırıtması genişledi. "Aynen canım, ben de yedim! Sen hiç kocanın sana nasıl baktığını fark ettin mi?" Yüzünde hin bir gülümseme belirdi. "Bence gayet de farkındasın." *Sen ne fenasın* der gibi başını salladı. "Hiç kimseye dokunamayan adam, sana dokunmak için ölüp biterken farkında olmaman da imkânsız zaten."

Sırtını yaslayıp baştan aşağı beni süzerken kızardığımı hissettim. Her cümlesi nokta atışıydı çünkü.

Sonra birden soru yağmuruna tuttu beni. "Öptü mü seni?" Kendi kendini cevapladı. "Tabii ki öpmüştür, dayanabilir mi? Süt gibi kızsın, maşallah."

"Niyeti bozdun sen ha!" dedim karşısında utançtan ezilip büzülürken.

"Ben değil, kocan bozmuştur." Bu sefer elindeki kırlentin üstüne eğilip bana baktı. "Bak doğruyu söyle," dedi hevesle. "Seviştiniz mi? Yoksa düğüne kadar bekliyor musunuz?"

Bu sefer kendimi topladım. "Yok öyle bir şey!" dedim. Vardı aslında öyle bir şey de bence çok ileri gitmemiştik ya da ilerinin tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ben.

Eylül de sanki çok mühim bir meseleymiş gibi düşüncelere daldı. "Doğru, eğer öyle bir şey olsaydı birkaç gün yataktan kalkamazdın," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "O niyeymiş?" dedim. Sonuçta güreşmeyecektik.

Bana öyle bir baktı ki kendimi aptal gibi hissettim. "Elif, sen saf mısın?" dedi. "Hiç cüsse farkınıza bakmadın mı sen? Adamın bir kolu senin belin kadar."

"Cüsseyle ne alakası var?" dedim. Sonra üstümdeki sabahlığı gerdim. "Ayrıca abartma, bak benim göbeğim var."

Üstelik bu aralar stresten daha da şişmiştim. Burnundan alaycı bir ses çıkardı. Sonra laf anlatamayacağına kanaat getirmiş olacak ki "Bu aralar dikkat et sen," diyerek bir kere daha uyardı beni. "Sakal yanığı yapmasın cildini. Yoksa paralarım onu!"

Kendimi hepten cahil hissederken, "Sakal yanığı ne ki?" dedim bu sefer. O böyle konuşunca cinsellik literatürümün zayıf olduğunu fark ettim.

O da yılmış bir şekilde iç çekti karşımda. "Kirli sakalın teni tahriş etmesi işte," dedi. Artık gerçekten bu konuyu konuşmaktan bunalmıştım. Ateş basmıştı resmen.

Yine de zorlukla, "İyi de çoğu zaman sakalı yok onun," dedim konuyu kapatmak için. "Tıraş olur hep."

Bütün tezimi yine çürüterek, "Bu sabah gördüm, bayağı uzamıştı sakalları." dedi.

Ben adamı sadece geceleri gördüğüm için fark etmemem çok normaldi. Biz de burada sevişmekten konuşuyorduk. Ben daha yüzünü göremiyordum ki.

Yastığın üstüne vurup dikkatimi tekrar ona yöneltmeme sebep oldu. "Sen beni dinle, öptürme bile!" dedi. Sanki başka derdim yokmuş gibi inatla bu konuyu açınca artık dayanamadım. Elimde kalan son yastığı da ona fırlattım. "Demir'e ilk sen *seni seviyorum* dersin inşallah!" dediğimde gözleri dehşetle büyüdü.

"Kız, tövbe de!" dedi kapıyı açtığımda. Korkmuştu resmen. "Tövbe de, duan tutar şimdi." dediğinde kıkırdadım ve kapıyı kapatmadan önce ona dönüp *Amin* dedikten sonra ellerimi yüzüme sürdüm.

Üstüme kırlent fırlattı ama tam zamanında kapıyı kapatmıştım.

Aşağı inerken Nergis'i arayıp Siraç'ın yanında biri olup olmadığını teyit ettim. İkinci kez çalışma odasına gidiyordum ki ilki benim için hem ürkütücü hem de hayranlık uyandırıcı bir tecrübeydi.

Siraç'ın internet ağındaki gücünü keşfetmiştim. Şimdi de aynı şekilde karanlık bir ortama giriş yapacağımı düşünüyordum.

Odasına girmeden önce aklıma karpuz kabuğu düşüren Eylül'ün sözünü dinledim ve üstümdeki sabahlığı katın girişinde bulunan dolabın üstüne koydum. İtiraf etmem gerekirse tepkisini de merak ediyordum çünkü kremleri sürerken kendimi bu gecelik içerisinde çok beğenmiştim.

Bazı zamanlar odamda şort ve askılı giyerdim ama genelde taytlar ve geniş tişörtler tercihimdi. Üstümde olan gecelik -bence kumaş parçasıydı- oldukça çekiciydi. Sabahlığı çıkardıktan sonra sanki çıplakmışım gibi koştura koştura Siraç'ın odasına gittim.

Kapıya tıklayacağım zaman yine benim için açıldı. Muhtemelen bu sefer de beni karanlık ve o karşılayacaktı ama iki tahminim de çıkmadı.

Oda apaydınlıktı ve Siraç yoktu. Ayrıca geçen seferki tahminlerim yanlış çıkmıştı. Odası siyah değil, kahverengi tonlarında döşenmişti. Kahverengi deriyle kaplanmış masa, koyu kahverengi kadife koltukların yanında en şaşırtıcı olan ise odanın geri kalan kısmıydı.

Rahat koltukların olduğu bir kısım, bir duvarı tamamen kaplayan bir ekran ve toplantı masası vardı. Toplantı masasının üstünden bir mavi ışık yayılıyordu, bunu ilk başta ekran sandım ama ne olduğunu fark edince şoke oldum.

Bu devasa bir masa, aynı zamanda bir akvaryumdu. Yandan baktığımda camlarının içten gözükmemesi için ahşap bir filtre uygulandığını fark ettim. Üst kısmından ise bu akvaryum tamamen gözüküyordu.

İkinci şoku tam bu sırada yaşadım. Bu akvaryumun içerisinde piranalar vardı. Akvaryumda sakince volta atıyorlardı.

Hem dehşet hem de büyük bir hayranlıkla baktım. Hayvanların hapsedilmesine karşıydım ama odanın dekorasyonu ve ambiyansına bu akvaryum ve piranaların varlığı muhteşem bir şekilde uymuştu.

Bu kısmı geçen sefer hiç görmemiştim. Üstelik masasında olan büyük ekranlar da bu gece ortalıkta yoktu. Siraç ise odanın diğer tarafında,

akvaryumun kenarındaydı. Camdan dışarıyı izliyordu. Telefon kulağında değildi ama biriyle konuştuğunu fark ettim. Onun olduğu kısım daha da aydınlıktı.

Lacivert gömleğini geren geniş sırtını gördüm ilk. Yüzü şu anlık görüşümde değildi ama kadın sesini duyduğumda dikkatim ondan kaydı. Sesin ucu kancaydı, ben de meraklı bir kurban gibi takılı kaldım.

"Ben seni tanıyorum, Siraç. İsteseydin benim oradan çıkmama asla izin vermezdin." Sesin sahibini tanıyordum. Selvi'ydi bu. En son duyduğumda beni, sevdiğim adamı elinden almakla suçlamıştı.

"Bana ümit verdin, sana ulaşabilme ümidi. İnkâr etme!" Tedavi olduğu hastaneden mi kaçmıştı? Bilmiyordum ama suçladığı şeye de inanmıyordum. Siraç onun oradan kaçmasına ancak bu sefer onu yakalayıp öldürmek için izin verirdi.

Bir eli siyah pantolonunun cebindeydi. Telefona asla benzemeyen minik cihaz toplantı masasının üstünde, ondan oldukça uzaktaydı. Cihazın üstünde cam ekran vardı ve ekranın üstünde sürekli konumlar değişiyordu.

Sanırım Selvi'nin konumunu tespit etmeye çalışıyordu. Dimdik duruyor, asıl amacı için tetikte bekliyordu.

"Sana ümit değil, bir fırsat verilmişti." Sesi buz kesmişti ama bana dokunduğu gibi yakmıyor, dondurarak öldürüyordu. "Üstelik sana gösterilen merhamet de verilen fırsat da bana ait değildi." Üstüne basa basa vurguladı. "Karımındı."

Bu andan itibaren aslında kıskanmış olabileceğimi fark ettim çünkü bu cümleyle birlikte yumruk olduğunu bile fark etmediğim ellerim gevşedi, kasılan bedenim rahatladı.

Selvi'nin inkârı bu sözlerden sonra umurumda değildi. "İnanmıyorum!" dedi bağırarak. "Sen kimsenin isteğini kendi mantığının önüne koymazsın. Sebebi sen olmasaydın beni öldürmeni isterdim! O kızın merhamet sadakasına ihtiyacım yok benim!"

Akıl hastanesine yatması bir şey değiştirmemişti. Hâlâ aynı ruh hastasıydı. "O merhametin sınırındasın Çakılı'nın kızı," dedi Siraç. Özellikle adıyla hitap etmiyordu ve bunun bile Selvi'yi deli ettiğine emindim.

Nitekim bu sefer benden vurmaya çalıştı onu. "Yetmeyecek o kız sana, biliyorsun değil mi?" derken sesindeki küçümseme içimi bulandırdı. Nasıl bu kadar yüzsüz olabilirdi? "İş birliği teklifimi kabul etseydin asla yenilmeyecektin. Şimdi o kız yüzünden ilk defa yenilgiyi tadacaksın."

Siraç bu sefer sessiz kaldı, başını hafifçe yana çevirdiğinde beni göreceğini sandım ama görmedi. Onun da elleri yumruk olmuş, Selvi'ye tahammül

etmeye çalışıyor gibi gözüküyordu. Bir yandan da masanın üstündeki ci
haza bakıyordu.

"Babam onu köşeye sıkıştırmış." Siraç'ın damarına basmak istiyordu
"Kızın kuş gibi titrediğini söylüyor, zavallılar ne zamandan beri senin yı
kılmaz hükümdarlığında söz sahibi oldu?"

Konuşmak istedim o an ama dilimi ısırıp sustum. Bu benim meselem
değildi, belli ki bir planı vardı. Yoksa asla karşılık vermekten çekinmezdim.
Ama benden daha çok sinirlenen biri vardı. "Kes sesini!" derken kük-
redi resmen. Karşısında olsa o bakışlarıyla bile onu öldürürdü. "Karımın
tek sözü seni akıl hastanesine kapattı. Bir diğer sözü ise seni yerin dibine
gömer." Cihaza doğru ilerledi Siraç.

"Kimmiş âciz?" dediğinde kırılma sesi telefondan gelse de tüylerim diken
diken oldu. Sonunda onu kırmıştı. Nitekim Selvi, "Karın *âcizim* demeden
ölmeyecek, Vuslat!" dedi bağırarak. "Sen de onu vermem için bana gele-
ceksin, bana!" Delirdiğine dair en büyük kanıt kahkahasıydı, o kahkaha
attığında uğursuz bir rüzgâr etrafımızda salınıyordu sanki.

"Ama onu aldığımda..." Siraç cihazdaki tuşa bastı ve konuşma sonlan-
dırıldı. Konumu bulduğuna dair bir bilgi görmemiştim. Sanki bu kadını
daha fazla dinlemeye tahammülü kalmamıştı.

Cebinden telefonunu çıkardı. Birini aradı. "Buldunuz mu konumunu?
Çakılı yanında olmalı," dedi. Hırsı, öfkesi, zekâsına hizmet ediyordu.

Dinledi bir süre karşı tarafı. "Yanında kesin. Bir planları var. Kendini
yem olarak öne sürdü." Demir'in sesini duyar gibi oldum. Konu işleri
olunca ikisi de bambaşka adamlara dönüşüyorlardı. Her zaman eğlenceli
olan Demir'in bile ses tonu sert geliyordu.

"Tamam, takipte kalın," dedi. Tam o sırada arkasını döndü ve sonunda
beni gördü.

Dondu.

Ondan hayatta beklemeyeceğim bir şekilde tam manasıyla bir donma
anı yaşadı ki ben de üstüme ne giydiğimi, ne hâlde olduğumu hatırladım.
Sert yüzü, daha yeni yaşadığı öfkeli konuşma yüzünden gergindi. Eylül'ün
dediği gibi sakalları uzamıştı ve yüzünü daha sert, daha haşin bir hâle ge-
tirmişti.

Bu hâli de ekstra yakışıklıydı. Artık benimle birlikte uyuyor olsa bile
yorgun gözüküyordu. Dudakları sert bir şekilde birbirine bastırılmıştı.
Bana bakarken bu gerginlik yavaşça gevşedi.

Lacivertleri usulca üstümde dolanırken bakışlarını değil, dokunuşunu
hissettim. İki parçalı geceliğin göğüs kısmında dolandı, sonra bacaklarımın
sadece minik bir parçasını kapatan şortuma dokundu.

Gümüşe, lacivert değdi. Sanki bir gece gibi aramızdaki çekim usulca tenimi kaplamaya başladı.

Bu şaşkınlık, yerini derin bir tutkuya, sönmeyen bir hasrete bıraktı. Kelimelerin yiflenir sandım ama yüzünde öfkeyle beliren tutkunun izi çok daha tehlikeli ve itiraf etmem gerekirse çok daha tahrik ediciydi.

Gerginlikle elini yüzüne atıp sakallarını sıvazlarken, "Boşa çene çalarsan seni dinlemem, Demir!" diyerek ona çıkıştığında yüzümde istemsizce bir gülümseme belirdi.

Öfkesinden beni görmemiş olabilirdi ama görünce aklını kaybetmesine sebep olmuştum. Yine de gözlerim üstümü kapatabileceğim bir şey aradı. Onun karşısında bu şekilde durmak çok zordu. O bana bakarken olduğum yerde kıvranmamak için kendimi zor tutuyordum.

"İzlerini kaybettirmeye çalışabilirler. Ters köşe de olabilir." Bir an düşünür gibi oldu. Bu sırada bana bakmaktan özellikle kaçınıyordu ama sonra dayanamadı.

Yine baktı.

Yine aynı bakış, yine aynı yangın. Sadece bakması ile başlayan çekimin ikimizi de bağlayan zincirleri vardı. Bizi birbirimize çekerken ikimizi de çaresiz bırakıyordu.

"Çakılı hiç bilmediğimiz birinden destek alıyor," dediğinde kendime geldim. Tahmin ettiğim gibiydi. Bir başkasıydı bunu yapan. Üstelik Siraç da kim olduğunu bilmiyordu.

Bu bilgi üstüme buz gibi su dökülmüş gibi hissettirdi. O ise gözünü benden asla ayırmadan telefonu kapattı. "Tamam, gelişmeleri hemen bildirin."

Gerçeklerin şu an onu ilgilendirmediği belliydi. Telefonu kapattığında ses tonu bile değişti. "Buraya gel!"

İki kelimelik bu emir, karnımın alt kısmında bir kasılmaya sebep oldu. "Niye?" dedim, cevabı bilsem de ürküyordum.

Yine de ondan kaçamazdım. "Ben oraya gelirsem seni omzuma attığım gibi yatağa götüreceğim çünkü." Sesindeki öfke, ulaşamamanın hasretindendi. Bir adım geriye doğru kaçışım ise bakışlarındaki yoğunluğun tesiriydi. Bana böyle bakmaya devam ederse sadece bakışlarıyla bile tükenebilirdim.

Bir kere daha sakallarını sıvazlarken bana sadece bakmak bile onu yakıyormuş gibi, "O üstündeki ne?" dedi. Sabrı sınanıyormuşçasına kesik bir nefes aldı. "O güzel tenini gümüş gibi parlatan ne?"

Sanki sanrı mıyım yoksa gerçek miyim, ayırt edemiyordu. Bakışları beni yaka yaka tenimin her zerresinde dolandı. Aramızdaki mesafe sadece yaşanacakları geciktirmek için saniyeleri sayıyordu.

Sonunda o sabır tükendi. "Sen beni delirtmek mi istiyorsun?" dedi. Bana doğru bir adım attı. "Yoksa derdin nefes alamayacağım bir bağımlılık mı?" Kızgındı, öfkeliydi ama bunun asıl sebebinin kontrolün elinden kayıp olduğunu ikimiz de biliyorduk. Tahrik olduğunu ve iradesizliğini ikimiz de görüyorduk.

Stresle birlikte sanki adrenalin seviyem de yükseldi. Vücudum onun saldırıya geçeceğini hissederek en ilkel savunmasını gerçekleştirdi.

Bir adım geriye gittiğimde gözleri kısıldı sanki, daha fazla tetiklendi.

"Kaçma!" dedi. Böyle bir anda ses tonu bile nasıl bu denli tahrik edici olabilirdi? Bir adım daha geri gittim. "O zaman sen de kendine hâkim ol!" dedim. Onu tetiklememek için koltuğun kenarına yavaşça yaklaştım. "Hem kiminle konuşuyordun sen?"

Dikkatini dağıtmaktı amacım ama lacivertleri benden bir an olsun ayrılmadı. Üstelik telefon konuşmasından bahsettiğim için daha da kızdı. "Kiminle konuştuğum sikimde değil şu an!" dedi. Koltuğun arkasına geçtim. "Buraya gel!"

Tüm bedenim titremeye başlamıştı ama bu korkudan değil, beklentinin oluşturduğu adrenalindendi. Yine de kedi gibi sindim koltuğun arkasına. "Siraç, buraya bunun için gelmedim," dedim.

Duraksadı. "Sen zaten buraya hiç benim istediğim sebepler yüzünden gelmiyorsun." Sesindeki sitem beni durmaya itmeliydi aslında ama neyle karşılaşacağımı bilmediğim için koltuğun arkasına daha çok sindim.

Onun tehdidi olmasa bana ulaşamayacağı diğer köşeye doğru ilerleyecektim. O ise olduğu yerde durdu. Yumruk olmuş ellerini cebine koydu. Bana doğru ilerlemenin yanlış olduğunu fark etmiş gibiydi. Sadece durduğu yerde sözleriyle ve bakışlarıyla üstümde hâkimiyet kurdu.

"Bir adım daha," dediğinde bu artık tehdit değil, bariz bir gerçekti. "Bir adım sonrasında suç bende değil."

Başını hafifçe eğip gözlerimin içine baktı. "Suç o güzel gözlerinde," dedi. Lacivertleri beni hipnoz edercesine usulca dudaklarıma kaydı. "Suç beni her seferinde yoldan çıkaran dudaklarında." Sanki bakışlarıyla dokunuyordu. "Soluğumu kesen gülüşünde."

Gözleriyle dokunduğu her yerin kontrolü ona geçti. Soluğum onun içindi, dudaklarım dokunuşu için sızlıyordu sanki. Bakışları gerdanıma dokunurken nabzım onun için hızla atıyordu. "Suç, dokunmazsam nefes alamayacağımı söyleyen teninde." Koltuğa doğru bir adım yaklaştı. "Suç

sende." Beni efsunladığı için mi bilinmez, yerimden kıpırdayamadım. "Yanına bu şekilde gelen sende," dedi.

Üstelik elleri hâlâ cebindeydi. Bana hiçbir şekilde dokunmuyordu, yüzünde ise benden mahrum kalmanın acısı vardı.

Beni büyüleyen sesinden kurtulmak için tırnaklarını avuçlarına batırdım. "Sen de hep beni suçluyorsun. Ben mi başlatıyorum sanki?"

Sesindeki istek barizdi. "Keşke," derken bir adım, küçücük bir adım bile onun bana koşması için yeterliydi ama o adımı şu an atamıyordum. Cesaret edersem bunun sonunun nereye gideceğini tahayyül edemiyordum. Masumiyetimi kanıtlamak için, "Ayrıca mecburdum," dedim. "Yarın için hazırlık yapıyorduk."

Bile bile onu kışkırtmak, yoldan çıkarmak için buraya gelmemiştim. Elbette yüzündeki bu beğeni ve arzuyu görmek içten içe kadınsı duygularımı tatmin etmişti ama yine de korkuyordum.

O ise bunun için bile bana kızgın gözüküyordu. "Kiminle hazırlık yapıyorsun?" dedi. Sorunun bir mantığı yoktu. Gerçi artık onun da bu anında bir mantığı kalmamıştı.

"Eylül'le tabii ki!" dedim çıkışırcasına. "İyice delirdin sen."

Aklını kaybetmişti. Bunu gösterircesine iki adım daha yaklaştı bana. Bunun bendeki etkisi ise yine kaçma isteğiydi. Farkındaydı, bu yüzden son kez uyardı. "Son bir adım, Gün Işığı," dedi.

Pes ettim. Bu ses tonuyla konuşup, bu şekilde bakmaya devam ettiği sürece boyun eğmek kaçınılmazdı. Tüm vücudum onu bekliyordu.

Sanki ben ona, onun varlığına ve bendeki yokluğuna sızlıyordum. "Tamam," dedim boyun eğerek. Anladı, ondaki isteğin bendeki yankısı da kaçınılmazdı, farkındaydı.

Yüzünde ilk defa hafif de olsa bir tebessüm belirdi. Bu itaatim karşısında, "Aferin benim güzelime," derken ses tonu nasıl bacaklarımın arasındaki sızıya etki edebilirdi?

Bir diziyle koltuktan destek aldıktan sonra bana doğru uzandı ve koltuk altımdan tutarak beni havaya kaldırdı.

Bacaklarım koltuğa değmesin diye kendime doğru çektim. Geriye çekilip koltuktan kalktıktan sonra ise ona doğru savruldum. "Sana sabrımın adının çıktığını düşündüren ne?" dedi sanki bu zamana kadar sakinliği bir maskeymiş gibi. Bacaklarımı beline dolamak zorunda kaldığımda burun buruna geldik. "Siraç!" dedim.

Daha bana dokunmamıştı bile ama soluk soluğaydım. Onun öfkesi bana değildi, biliyordum ama teni tenime değince dişlerini birbirine bastırması,

karşımda sanki kendini tutmak için tüm iradesini tutuyormuş gibi görünen ifadesi, öfkesinden bin beterdi.

Çaresiz hissettiriyordu. Sanki asla yetmeyecekmiş hissiyatının çaresizliğiydi bu. Beni öpeceğini düşündüm ama onun yerine masaya doğru ilerlediğinde aramızdaki çekimin pusu bir an dağılır gibi oldu.

Korkuyla boynuna sarıldım. "Hayır, oraya oturmam ben!" dedim. Bacaklarımı beline daha sıkı sardım. "Hem piranalar kimin fikriydi?"

Sırtım oraya değmesin diye çırpınırken o ise beni cama doğru daha çok eğdi. Cama ilk temas eden saçlarımdı. Ardından geçen piranaları görünce gözlerim korkuyla büyüdü. "O cam, tonlarca suyu taşıması için yapıldı, Gün Işığı," dedi.

Korkmamı anlamlandıramamıştı.

Dudaklarını boynuma bastırdı. Korkunun üstüne tenime dokunuşunun etkisi dayanılmazdı. "Yani?" dedim, gözlerimi sudan ayıramıyordum ama dudaklarının baskısını da hissediyordum.

Dişleri çeneme sürtündü. Gözlerimi ayıramadığım akvaryum camına rağmen kesik kesik nefes aldım. "Lütfen!" dedim. Yüzümü ona doğru çevirdiğimde dudaklarımı aniden yakaladı. Sırtım buz gibi camla temas ederken korkudan saldırısına karşılık veremedim ama umurunda değildi.

Sanki nefes alır gibi öptü beni. Dilinin alt dudağıma sürtünüşü, iki dudağımı da hapsedişi tam olarak benimle nefes alış biçimiydi.

Yüzümü çevirerek zorla kendimi kurtardım. Çok korkuyordum çünkü. "Siraç!" dedim korkumu anlaması için sesimi yükselterek.

O ise buna karşılık bu korkuyla yüzleşmemi ister gibi bir elini göğsüme yaslayarak beni cama daha çok bastırdı. Ona yansıyan akvaryum ışığı ile birlikte sanki okyanusun ortasındaydık.

"Gördün mü? Bak, bir şey yok," dedi. Camın soğuk yüzeyini hissederken güvenilir olduğunu ben de biliyordum ama yine de tedirgin olmakta haklıydım. "Altımdan piranalar geçiyor," dedim. Dizlerimden tutup beni masanın köşesine çekti. Bacaklarımın arasına girerken, "Üstünde daha büyük bir tehlike var," dedi.

Haklıydı, üstümde yükselirken cüssesiyle daha büyük bir güç ve tehlike yayıyordu. Beni kısa bir süre sanki paha biçilemez bir manzaraymışım gibi izledi. Bacaklarımı daha çok ayırırken, bakışlarındaki yoğunluğun altında aldığım nefes ilk defa canımı yaktı.

Başımı yana doğru çevirdim ve altımda volta atan bir piranayla göz göze geldim. "Bu nasıl nefes alıyor?" dedim korkuyla. Akvaryumun görünen her yeri kapalıydı. Eğer birden bir tarafı açılırsa kafayı yerdim.

Neyse ki sonunda beni sakinleştirecek o cümleyi kurdu. "Akvaryumun çıkışı diğer odada," dedi. "İçeriye oksijen makinesi ile oksijen de veriliyor." Yine de bu, akvaryumun boyutunun dehşet verici büyüklükte olduğunu değiştirmezdi. "Hangi manyağın fikriydi bu?"

Bu kadar sorgulamamdan dolayı kızgın olduğunu biliyordum. Bir ziyafet gibi önüne serilmiştim ama onu sözlerimle oyalıyordum. "Benim değil, bu ev de eskiden benim değildi!" dedi aksi bir sesle.

Bu evin kimin olduğuna dair fikrim de böylece güçlenmiş oldu. O gizli oda da burası da Levent Bey'indi. Ancak onun gibi bir adamın böyle gösterişli bir masası olurdu. Ancak onun gibi bir adamın evinde gizli odası olabilirdi.

Dikkatimin dağılmış olmasına daha fazla tahammül edemiyor olmalıydı ki sonunda çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çevirdi. "Bana bak!" dedi. Ona doğru döndüğümde bütün korkularım sinerek geri çekildi.

Geriye lacivert gözlerinin baskısı ve aramızdaki çekimin tutsaklığı kaldı. "Sen paha biçilmez bir manzarasın." O bana böyle bakarken aksini iddia etmem imkânsızdı. Eli yavaşça aşağı doğru kaydı. Boynumu tek eliyle kavradı. "Kendimi ne kadar uzun zamandır tuttuğum hakkında bir fikrin var mı?"

Vardı, sabrının sonuna yaklaşmış gibiydik. Bana doğru eğildiğinde hiç dinmeyen soluklarım daha da hızlandı. Altımızdaki akvaryumu tamamen unuttum. "İtiraf et," dedi dudaklarıma doğru. "Bunu, bana işkence çektirmek için giydin."

Diğer eli ise belimden karnıma, oradan göğsüme ulaştı. Göğsümün yanını okşarken ona doğru kıvranarak, "Yemin ediyorum ki onun için değil, yarın kına olduğu için," dedim yalvarırcasına. Boynumdaki eli beni kendine doğru çekmek için saçlarımı kavradı. "Bak, saçlarımı bile bağlatmadı Eylül," dedim.

Eylül'ü anınca aklıma onun uyarısı geldi ve bir kez daha ittim onu. "Ayrıca dur!" dedim korkuyla. Daha önce boynumu öperken sakallarının tenimi çizdiğini hissetmiştim. "Sakal batınca teni tahriş ediyormuş."

Bunu neden konuştuğumuzu sorgulamadı bile. Bakışlarındaki hâkimiyet arzusu daha da arttı. "Yani iz bırakıyor!" Bunu diyerek yanlış yapmıştım. "Güzel!" Bana eğilişini çaresizce izlerken bu yanlış gittikçe büyüdü gözümde. Onun içinse bir meydan okumaya dönüştü. "Ben de bunu istiyorum!" dedi dişlerinin arasından.

Dudaklarının bu seferki baskısıyla geriye doğru itildim. Öpüşünde savruldum. Dilinin ağzımda dolanışı, dudaklarının teması, dişlerinin sert baskısıyla birlikte her sürtünüşünde soluklarım tükeniyor, beynim uyuşuyordu.

Ona karşılık vermemek imkânsızdı. Benim öpüşüm ise ne kadar kendimi kaybediyor olursam olayım onun yanında hep masum kalıyordu. Ben ona karşılık verdikçe de tükeniyordum.

Dudaklarımı bir nefes için serbest bırakırken daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydım. Minik buseler değil, derin ve ıslak öpücüklerdi tenime temas eden. Boynuma geçerken sakalının sürtünüşünü, sanki kokuma bulanmak ister gibi yüzünün tenime temas edişini hissettim.

Tüm bedenim bu sürtünüşle birlikte sızladı. Sakalları acıtmıyordu fakat hissettiğim sızıyı daha çok arttırıyordu.

Dudaklarımın üstüne bile minik iğnelerin battığını hissederken sanki ben de ona bulanıyordum. "Lütfen!" dedim. "Yapma!"

Beni asla dinlemiyordu. Boynumdaki öpücüklere dilinin teması da eklenince inlememe sebep oldu. Dişlerini sürttü, öptü. Tekrar sürttü, sanki iz bırakır gibi öpe öpe aşağı doğru kaydı. Sonra dişlerini hafifçe hassas tenime bastırdığında artık tahammülüm kalmamıştı. Hızlı hızlı nefes alırken hissettiğim sızıdan dolayı gözlerimin önü bulanıklaştı. Kollarını saran ellerimi sıktım. Tırnaklarım gömleğinin üstünden kasılmış olan kalın kollarına sert bir şekilde battı.

Dudaklarının arasında hapsetti boynumdaki hassas deriyi. Bacaklarının arasında kıvrandım resmen. Mahvolmuştum. "Siraç!" dedim çaresizce. Mahvetmişti beni.

Bir kere daha sürtündü sakalları, bu sefer acısını bile hissettim. "İz bırakmamam gerekiyor, değil mi?" dedi hırsla. Geri çekilip bana bakarken eserini gururla inceledi. "Unuttum, Gün Işığı!"

Yüzünde asla masum olmayan bu ifadeyle asla inandırıcı değildi. Üstelik beni ne hâle getirmiş olursa olsun sanki yetmiyormuş gibiydi. Elleri iki yandan saçlarımı kavradı ve tekrar dudaklarıma yapıştı. "Saçına da dokunmamalıydım," dedi öpüşlerinin arasında.

Kollarındaki ellerim saçlarını kavradı. O beni kendine bastırdıkça ben de kendimi ona doğru ittim. Bacaklarımı tekrar beline doladım.

Geri çekilip bir kere daha eserine baktı. O da dağılmıştı ama asıl yıkılan bendim. "Sen, benim için dağılırken bile güzelsin," dedi.

Artık itiraz etmeyi bırakmış, pes etmiştim. "Toparlayacak olan benim ama," dedim. Tabii ki umursamadı. Bakışları aşağı doğru, geceliğimin üst kısmına kaydı. Nefesimi tuttum o an, kirpiklerinin gölgesinde olan gözleri öyle yoğun bakıyordu ki hızlı soluklarımla birlikte göğsüm bir körük gibi inip kalkmaya başladı.

O da bu dağılışımın ritmini izledi. Önce bakışlarıyla tenimi okşayıp geçti. Sonra eli usulca uzandı. Geceliğin ip askılarından biri omzumdan düşmüştü. İki parmağının arasında tutup daha da aşağı indirdi.

Bir göğsüm bu kumaşın aşağı düşmesiyle birlikte ortaya çıktı. Nefesim daha da hızlandı.

Bakışları bana döndüğünde yüzünde hem beni bu hâle getirmenin zaferi hem de avını tüketmeden önce son kez gösterdiği merhamet vardı.

Gözleri tepkimi içercesine bana kilitlenmişken elinin ilk temasını hissettim. Göğüs ucuma dokunuşuyla sanki bedenime soğuk bir şey temas etmiş gibi irkildim. "Burada ise açmamış bir gül goncası," dedi. Başparmağı göğüs ucumun çevresinde dolandı. Tenimin ona temasını arzular gibi hasaslaştığını hissettim.

Bakışına daha fazla dayanamadım. Gözlerimi temasına doğru çevirdim ama bu daha büyük bir yanlıştı çünkü gözlerim, dokunuşuna bağımlı oldu sanki.

Göğüs ucumun dikleşmesi, parmağının teması, baş ve işaret parmaklarıyla göğüs ucumu hafifçe çekiştirmesi ile başlayan sızı ayrı bir başlangıç gibiydi. Kollarında kıvranmamın sebebiydi ama bu onu durdurmadı. Elinin teması yetmemiş olacak ki başını eğip göğüs ucumu ağzına aldığında her şey tükendi sanki. Ağzının sıcaklığı ile yerimde sıçradım, dudakları ile kavrayıp emmesi kulaklarımın çınladığı, gözlerimin odağını kaybettiği bir hazzın yegâne sebebi oldu.

Kontrolümü kaybettim bu andan sonra. Derinden gelen bir şekilde inledim. Bacaklarım onu sararak daha çok çekti. Saçlarını çekiştirirken dudaklarının tenimde bıraktığı her dokunuş, göğüslerimde ve bacaklarımın arasında yükselen tutkuyla birleşiyordu.

Neyi aradığımı bilmiyordum ama o biliyordu. Neyi istediğimi bilmiyordum ama o görüyordu.

Bacaklarımı araladı ve kasıklarımı kendi sertliğine doğru bastırdı. Nefes alamıyordum, kesik nefesler de yetmiyordu artık. Geriye çekilirken içimde hissettiğim yokluğun sızısı, göğsümdeki dudaklarının sıcak baskısı ile sadece bu sızı dinsin istiyordum.

O kadar boştu ve o kadar sızlıyordu ki kendimi ona sürtmekten alıkoyamıyordum.

"Soluduğum sen," dedi göğsümden hafifçe ayrılırken. "Kokun artık ben." Çenesi, sakallarıyla birlikte göğsüme sürtündü. "Seninle uyumak hem huzur hem de nasıl bir işkence, bir bilsen."

Neden konuyu uyumamıza getirmişti? Beynim algılayamamıştı bu geçişi, zaten şu an çalıştığını da düşünmüyordum.

Beni kendine bir kere daha bastırırken boğazından kısa ama derin bir inleme koptu. Onun bu kontrolünü kaybetmiş hâli her şeyden daha tahrik ediciydi.

Diğer askımı da aşağı indirdiğinde kumaş karnıma doğru düştü. O ise hâlâ tamamen giyinikti.

Gözleri üzerimden bir an olsun ayrılmadan çıplak tenime bakıyordu. Dirseklerimin üzerinde yükseldim. Bir elimle göğsümü kapatmak istiyordum ama öyle bir bakıyordu ki bana, sanki kendime dokunmam bile yasaktı.

"Neden uyumamızdan bahsettin?" dedim. Ellerimi hafifçe göğsüme getirdim ama kaşları çatıldı. Tahammül edemedi, kendime dokunmamdan bile nefret etti.

Lacivert gömleğinin düğmelerini açmaya başladı ama bu soyunma anına da tahammülü yoktu. Düğmelerinin yarısını açmışken gömleği iki yandan tutup çekti. Düğmeler etrafa saçılırken beni sırtımdan tutup kendine çekti. Tenlerimiz temas ettiğinde sanki yanan tenine buz değmiş gibi acı bir ifade belirdi yüzünde.

İlk defa birbirimize bu denli temas ediyorduk. Benim soğukluğumun aksine o sıcaktı, sertti ve beni kendine bastırdıkça tenime karışırcasına beni mahvetti. Bu dokunuşun ikimizde de de etkisi aynıydı. Birbirimize bakarken gittikçe hızlandı soluklarımız.

"Hasretim çünkü!" dedi. Sanki bunun, bunca zamandır birbirimize temas etmeyişimizin tek suçlusu benmişim gibi baktı bana.

Bu adam intikam güdüyordu.

Bu adam bana bakarken intikam güdüyordu ve onun nasıl intikam aldığını bildiğim için bana temas eden sertliğine karşı kasıldım. O da hissetti bunu. Bir bacağımı tutup daha çok kendine çekti. Sürtünmenin etkisiyle birlikte titredim.

"Gece bacağın üstümde..." Bana doğru eğildi. "Tenin tenimde..." Başını boynuma gömerken geriye doğru savruldum. "Soluğun boynumda yankılanıyor." Bir ritim tutarcasına bana doğru kendini bastırmaya başladı.

Bacaklarımın arasında hissettiğim sertliğin gittikçe artan baskısı ile başlangıçta hissettiğim o masum sızı da artmaya başladı.

Kasılmaya başladım, artık soluk almak yetmiyordu. "Siraç!" dedim bana ne olduğunu anlayamadığım için ona tutunmaya çalışarak ama o beni itmeyi tercih etti.

Daha da hızlandı ritmi. "Haftalardır uzaksın bana," dedi öfkeyle, boynumdan kulağımın arkasındaki hassas noktaya kaydı dudakları. "O puşt Rus'u yakaladığımdan beri kızgınsın."

Biraz daha bu ritme, bacaklarımın arasına değen sert baskıya devam etseydi dayanamayacaktım. Geri çekilip bir kere daha eserine baktı. Nefes almaya çalışırken ona çıkıştım. "Uzak duran insan, seni koynunda uyutmaz!" dedim.

Gömleğinin manşetlerini açtı bu sırada. Gömleği çekiştirerek üstünden çıkarırken *hiç* dövmesine, geniş gövdesine, kaslarla bezenmiş her bir zerresine sanki bir bağımlıymışım gibi gözlerimi ayıramadan baktım.

"Yine de mahrumum," dedi. Bakışlarımı ona doğru çevirdim. Onda da aynı bağımlılık vardı. "Sen de mahrumsun."

"Biliyorum." Bu inkâr edemeyeceğim bir gerçekti. Bunu bilerek bir kere daha dudaklarımı ele geçirdi. Saçlarımı tutarak başımı kendine doğru çekiyor, dudaklarımı kendi saldırısında istediği gibi şekillendiriyordu.

O dudaklar bir kere daha boynuma kaydı, oradan göğüslerime geçti. Her dokunuş bin sızıydı ve artık kalbim tüm vücudumda atıyordu. Böyle bir anda utanç duyabilseydim yerin dibine girerdim ama sanki ben, ben değildim.

Ben sadece onunla bir bütün olmaktan ibarettim. O da bunu hissetti. Beni öperken bir eli bacaklarımın arasına usulca kaydı. Dudakları, tükettiği hızla benden ayrıldı ama yalnızca bir soluk uzağımdaydı. "Zaman zaman düşünüyorum," dedi. Parmak uçları bacaklarımın arasına hafifçe sürtündü. "Acaba benim kadınım, benim dokunuşumdan zevk alır mı?"

Onun sorgulayışı benim ölümüm olacaktı.

Parmakları şortun kumaşını kenara doğru itti. "Buraya..." Hafifçe dokundu. "Tam bu noktaya değse parmaklarım..." Islaklığı yaydığında ilk defa hissettiğim bu hissin bendeki tanımı yoğun hazla birlikte utançtı. "Benim için hazır bulur muyum onu?"

Dudaklarıma doğru fısıldadığı sorular ise sonumdu. Parmakları o sızının odak noktasını bulduğunda karnımın altında biriken hazzın ilk yankısı ile kasıldım. Bacaklarım titremeye başladı. "Siraç!" dedim.

Ne olduğunu bilmiyordum, bana ne yaptığını bilmiyordum. Tahrik olmanın bu yönünü hiç bilmiyordum. O ise bana sanki bir zafer kazanmış gibi bakıyordu. "Bulurmuşum!" dedi.

O zaferle birlikte dudaklarıma yapıştı. Öpüşüyle aynı ritimde ilerleyen parmaklarının ileri geri sürtünüşü hazzın savaşıydı benim için. Bedenimde hatta omurgamın dibinde başlayan hazza, gittikçe artan sızıya karşı çaresizdim.

Parmaklarına doğru kendimi bastırırken çaresizdim.

Dudaklarını benden koparırcasına uzaklaştırırken kollarına sıkı sıkı tutundum. "Peki ya dokunuşlarım hızlansa teninde..." Parmaklarının hızı

arttı. "Göz bebekleri gözümün önünde büyüse..." Bir parmağı usulca içime kaydı. "Solukları hızlansa..." Hızlı soluklarımdan kulaklarım uğulduyordu. "Çiçek açsa parmaklarımın ucunda kendimi durdurabilir miyim?"

Parmağının içimdeki hissiyatı ile birlikte gerildim ama aynı zamanda sanki içimdeki o boşluğun acısı bir nebze azalır gibi oldu. "Lütfen!" dedim.

Çaresizliğimi anladı ama beni bırakmadı. "Lütfen ne?" İçimdeki parmağı dokunuşuyla aynı ritmi tuttu. Avucunun içi haz noktama temas ederken orta parmağı ise içime girip çıkıyordu.

"Durdur!" Kollarına tutundum. O ritmini artırdıkça hem sarsılıyordum hem de bacaklarım titriyordu. Sanki düşüyordum.

Yüzünde onda ilk defa gördüğüm haince bir gülümseme belirdi. "Yanlış cevap, Gün Işığı. Devam et diyeceksin."

İçime ikinci parmağını ittiğinde boğazımdan çığlık atar gibi bir ses yükseldi. Bacaklarım uyuşuyordu; hissettiğim sızı, o boşluğun daha da doldurulmasını arzuluyordu. "Devam et, dindir bu işkenceyi diyeceksin."

Ona doğru büküldüm, yüzümü onun göğsüne gömünce saçlarımdan tutup başımı geriye çekti. "Bak!" dedi yaptığı şeyle yüzleşmemi ister gibi. "Parmaklarıma karşı nasıl kasılıyorsun."

İçime girip çıkarken parmaklarını içimde büktü ve bu nefesimin kesilmesine, gözlerimin geriye doğru kaymasına sebebiyet verdi. "Gün Işığı!" dedi. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözümün önünde bulanık bir hâldeydi.

Sorusuyla birlikte artan ritmiyle çığlık atmak üzereydim. "İçinde yaşamı bulur muyum?"

Dayanamıyordum. Ondaki saf isteğe, muhtaçlığa şu an tahammül edemiyordum çünkü ben de o sınırdaydım. "Sus artık!" dedim isyan edercesine. "Durdur bunu!" dedim bana doğru vuruşlarıyla sarsılırken. "Dayanamıyorum. Durdur!"

Beni dinlemedi. Üstelik bana erişimi artık yetmiyor olmalıydı ki beni kucağına alıp koltuğa taşıdı. Kucağına oturturken parmakları içimden asla ayrılmamıştı. Üstelik öyle bir bakıyordu ki ikimiz de parmaklarının yerinde onun olmak istediğini biliyorduk.

Bunu bilerek, "Bacaklarınla kaldır kendini!" dedi. Ses tonundaki acı, kendisinin mahrum olduğu hazdandı.

Dediğini yaparken elinin sırılsıklam olduğunu gördüm. Ateş basmayan bir yerim kalmış olsaydı bu andan sonra tutuşurdum ama izin vermedi. Bacaklarım titremeye devam ederken ritmini artırdı. "Bu his!" dedim. Sınıra doğru yaklaşıyordum. Gittikçe kasılıyordum dokunuşlarıyla. O da farkındaydı, soluklarımı bile çalarcasına kontrolden çıkışımı izliyor ve tüm bedenime hükmediyordu.

"Gel haydi bebeğim," dedi. Kontrolden çıktım. "Sıcacık, tam burası nabız gibi atıyor." Avucunu parmaklarıyla birlikte klitorisime aynı ritimle sarıp ve kulaklarım çınlarken başta bacaklarım olmak üzere tüm bedenim kasılmaya başladı. "Gel!"

Bedenim ona yine itaat etti. İki büklüm olup kasılırken sanki tüm sızı önce bacaklarımın arasında toplandı, sonra ise patladı. Başımı boynuna gömüp inlerken bir eli saçlarımdaydı. Usulca okşadı, sonra bacaklarımın arasından elini çekti ve kolumdan tutup beni aşağıya, pantolonun üstünden artık tamamen belli olan sertliğine indirdi.

Ne istediğini biliyordum, beni tüketişinden sonra artçı sarsıntılarla bedenim kasılırken bana nasıl muhtaç baktığını görüyordum. Ellerim yüzünü kavradı, bende bıraktığı yıkımla birlikte öptüm onu.

Ona doğru hafifçe sürtünüşüm ise tamamen içgüdüseldi.

Geriye çekildiğimde bacaklarımın arasında gittikçe büyüdüğünü, kendi ıslaklığımla onu da ıslattığımı ve acı çektiğini gördüm. Benden bunu bekliyor muydu, bilmiyordum ama omuzlarımdan tutup beni kendine daha çok bastırdı. Kıvrandım üstünde, o sızı tekrar yükselirken bacaklarımın arasındaki sürtünüşle birlikte karşımda acı çeken adam, hipnoz olmuş gibi birbirimize temasımıza bakarken daha berbat bir hâle büründü.

Bakışları bana döndü, lacivertleri artık simsiyahtı. Sanki ne yaptığımıza, ona ne yaptığıma inanamıyormuş gibi bakıyordu. Kendini tutmak için sarf ettiği eforla tüm yüzü gerilmiş, burnundan soluklar alıyordu.

Sonra dayanamadı, o da beni kendine bastırırken inledi. "Siktir!" dedi. Ritmimi artırmam için kalçalarımı kavradı. "Tenin, tenim için yaratılmış." Göğüslerimde soluklandı. "Tenin, tenime şifa olmak için yaratılmış." Her zerremi öperken bu cümlenin onda yarası vardı. "Sen, benim için yaratılmışsın." Onun tarafından tüketilirken sonunda tıpkı benim gibi kalçalarını yukarı doğru kaldırdı, sertliğini bana bastırdı ve dudaklarının arasında boğulan minik bir inlemeyle birlikte bacaklarımın arasına ikinci bir ıslaklık yayıldı.

Geriye ise ikimizin de ilk defa aramızda hissettiğimiz çekimin nasıl bir yangına dönüşebileceğinin somut gerçekleri kaldı. Aynı hızdaydı soluklarımız. Birbirimize bakarken tutkunun pusu yavaşça dağılmaya başladı. Bacaklarımızın arasına baktı, sonra ise bana döndü. Sanki bir şeylere inanamıyor gibiydi.

Neye inanamıyordu?

Adlandıramadım ama orada yoğun bir bağımlılıkla birlikte ilk defa minnet görünce şaşırdım. "Ne?" dedim.

Lacivertlerindeki o minnet yavaşça hayranlığa dönüştü ama ben karşısında ne yaptığımızı idrak ederken yavaşça utanmaya başladım. Önce yüzümü boynuna gömdüm. Saçlarımı öptükten sonra saklanmama izin vermedi. Başımı geri çekti, bu bakışının altında tekrar yanacağımı hissederken birden aklıma Eylül'ün uyarısı geldi.

Aniden gelen bir idrakle, "Her yanımı sakallarınla çizdin, değil mi?" dedim. Birden dehşete kapılmıştım. Sanki birisi üstüme bir kova dolusu buzlu su dökmüş gibiydi.

Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu. Etrafta ayna aradım ama yoktu. Gerçi aynaya gerek de yoktu. Karşımdaki adamın yüzünden her şey okunuyordu zaten. "Sana o kadar dedim yapma diye!" çıkıştım.

Üstelik o bana bakarken tenimin her zerresinde o iğne ucunun dokunuşu gibi batmaları hissediyordum. Geceliğimin askılarını tutup tekrar giyerken, "Gülme öyle!" dedim.

Gülümsemesi gittikçe arttı ama ben, o bu kadar güzel gülümserken sadece panik yapıyordum. Bu izleri Eylül'den nasıl saklayacaktım? Bunun için etrafıma baktım telaşla ama o çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çevirdi.

Yüzündeki gülümseme solsa da, "Üstümde biraz daha kıvranmaya devam edersen bunun devamı da gelecek Gün Işığı," derken bu bir tehdit değil, bariz bir gerçekti. "Bu sefer durmam!" Bacaklarımın arasında tekrar sertleştiğini hissettim.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. İnanamadım bu kadar hızlı tahrik olmasına.

O ise buna açık açık güldü. "Sen, bendeki etkinden bihabersin," dedi. Saçlarımı tutup beni kendine doğru çekti. "Birlikte öğreneceğiz."

Sonra beni serbest bıraktı. Vaadi, üstümde tam manasıyla tahrip edici etkiye sahipti. Yine de karşımda benim tanıdığım Siraç'ın daha tasasız, daha genç ve mutlu bir versiyonu vardı.

Bu yüzden utancım heyecanıma karıştı. O ise anladı, hazzın koru üstümüzden atılınca ikimiz de aramızda artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını hissettik.

Sanki sevdanın ipine yeni bir kara düğüm atılmıştı. Bunun hissettirdiği ağırlık ise kalbimi sıkıştırdı. Sanki kalbim daraldı, daraldı, bir o kaldı dünyamda.

O da hissetti bunu ama şu an yeni bir yoğunluğu kaldıracak hâlde değildik. Eğildi, alnımdan öptü. Sonra belimden tutup beni yanına, koltuğa oturttu. "Burada bekle, üstünü temizleyeceğim," dedi. Bu en çok utandığım anlardan biriydi.

Pantolonundaki ıslaklığı gördüm. O benden utanmadan giderken ve odadaki banyodan -bu oda da İsviçre çakısı gibiydi- ıslak havlu getirirken ben ise koltuğa gömülmek istiyordum. Dizlerimin arasında diz çöktü ve uyluklarımın arasındaki ıslaklığı temizledi.

Bu an bile o kadar mahremdi ki soluklarım tekrar hızlanır gibi oldu. Şiraç, iç bacağıma dudaklarını bastırdığında aramızda yeniden beliren haz ayyuka çıktı sanki.

Derin derin soludu, sanki kokumu alıyordu ki gerçekten sevişmenin bir kokusu vardı. Aramızda asılıydı.

Beni kollarımdan tutup ayağa kaldırdı. İyi ki de yaptı bunu çünkü o beni kaldırmasaydı bacaklarım tutmazdı. Son kez öptü dudaklarımı. "Git haydi," dedi usulca. Sanki benden kopamıyordu. "Ben de birazdan geleceğim."

Muhtemelen önce kıyafetini değiştirecekti. Ona itaat ederken buraya geldiğimden çok farklı bir Elif olarak kapıya doğru ilerledim. Ardımdan seslendi.

"Gün Işığı!"

Dönüp ona baktığımda yüzündeki düştüğü, düştüğüm sevdaydı. Boğazıma bir düğüm oturur gibi oldu. "Sevmek, seni tanımlamak için yeterli değil."

Gülümsedim çünkü onu anlıyordum. "*Kara sevda* derdi rahmetli babaannem," dedim. "Kör edermiş insanı. Başka hiç kimseyi görmezmiş gözün."

O da anladı. Başıyla onaylarken ikimizin de üstünde aynı sevdanın ağırlığı vardı.

"Bilirim."

"Bilirim."

25
DİLDADE

Zincirlerin zeminde bıraktığı sesli izler, bir çocuğun suskunluğundaki çığlıkları saklıyordu.

O çocuğun bilekleri, zincire bağlı kalın kelepçelerle hapsedilmişti. Prangalar ayak bileklerindeki kanlı kesiklerin içine gömülmüştü.

Çocuk öyle sessizdi ki zincirlendiği yerde hareketsiz bedenini kıpırdatan tek unsur nefes almasıydı. O da yaşamak istediğinden değildi. Bedeninin yaşadıklarına karşı umursamazlığından kaynaklanıyordu.

Çocuk küçük kulübede köşeye, karanlığa saklanmıştı. Yarı çıplaktı. Küçük göğsündeki kaburgaları artık bir kalbi korumuyordu. Bedenini hapseden demir parmaklıklar gibi çocuğun teninin altında belirgin bir şekilde gözükü yordu.

Yok edilmiş bir kalbin gardiyanıydı kırık kemikleri.

Karanlık, kulübenin kırık camından sızan ay ışığı tarafından yarıldı. Ölümü görmüş, öldürülmüş ama gömülmeyi unutulmuş çocuğun yüzünü aydınlattı.

O çocuğun gözleri en güzel gecedendi ama hiç güzel bir gece görmemişti.

O çocuğun dudaklarının kenarında, gülüşüne meleksi bir güzellik katan gamzeleri vardı ama çocuk hiç gülmemişti.

O çocuğun sevmek için yaratılmış bir yüreği vardı ama hiç sevilmemiş, üstelik katledilmişti.

Zincirlerin şıkırtısı arttı. Çocuk geceden de güzel gözlerini yumdu. "Yaşamak istemiyorum," diye fısıldadı.

Zincirlerin sesi arttı ve şeytanın bir köşede üzgün bir şekilde baktığı çocuğun kulaklarına iğrenç bir kahkaha ulaştı. Şeytan üzgündü çünkü bir işi kalmamıştı. Kahkahanın sahibi işini çalmıştı.

"Hazır mısın vuslata?" dedi kahkahanın sahibi.

Sesi küflenmiş bir duvarın arkasından geliyordu ama çocuk biliyordu, sesi de soluğu da leş gibi kokuyordu.

Sanki öldürdüğü kalbini çiğ çiğ yemiş gibiydi. Çocuk kokuyu uzaktan bile algılıyordu. "Öldür beni," diye mırıldandı çocuk. "Ne olur artık öldür beni!"

Yıllar sonra her an ölümü arzuladığı, öleceği günü iple çektiği için soyadını Vuslat yapacaktı. Kavuşmak istediği önce intikam, sonra ölüm olacaktı.

"Öldüreceğim," dedi çocuğun kalbinin katili. Çocuk bir an ümitlendi. Sanki ayın ışığı bile parlaklaşmıştı.

Derin bir nefes aldı uzun zaman sonra ilk defa. Adamın uzun, ince gölgesi karanlıkta belirdiğinde sessizce izledi katilini.

"Kölem olarak işime yaramadığında öldüreceğim," diye devam ettiğinde onu izledi. Umut, kurak toprağında son kez yeşermeye çalışmış ama bir damla bile su bulamadığı için o toprağın dibine gömülmüştü.

Çocuk ölmüştü.

Kurumuş ve susuzluktan çatlamış dudakları aralandı çocuğun. Katilinin arkasında kendinden bir iz gördüğünde önce bir kıkırtıyla başlayan, sonra gittikçe gürleşen bir kahkaha silsilesine tutuldu.

Gece yarıldı gülüşüyle, bütün çocukların ruhunu katleden kötü adamların kurumuş kalpleri korkuyla sarsıldı.

Hepsi ölümün sesini duyuyordu.

Çocuğun kahkahası kendisine, yansıması olan kendisine bakarken arttı.

Kalbinin katili kaşlarını çattı. "Ne gülüyorsun, köle?" dediğinde ise çocuğun gülüşü, yaşama tutunma sebebi gibi daha da hırçınlaştı.

Biraz ilerideki evde sessizce kahvesini içen kadının kulağına ulaştı bu ses ve kadının günahlarının urganı boynuna dolandı.

Elini birden boğazına attı kadın. Sanki biri nefesini kesmiş gibi onu boğmaya başladı. Diğer elindeki kahve yere düşerken çocuğun kahkahaları onun da katili olacağının habercisiydi.

Çocuk en nihayetinde yüzüne atılan tokattan sonra sustu. Başını yere eğdiğinde yerde gördüğü kirden siyaha boyanan su değil, kanın kırmızısıydı.

Sonra başını kaldırdı hırsla. Karşısında katili, arkasında kendisinin bir benzeri duruyordu. "Öldür onu!" diye fısıldadı benzeri.

Çocuk, katilinin yüzüne baktı ve ilk defa katili korktu ondan.

"Şahit ol, Azrail!" dedi benzerine. Onu böyle adlandırdı ilk defa. "Ben bu adamın ciğerini gözünün önünde köpeklere yedireceğim," dediğinde ruhunun son parçasını da dört yaşındayken açılan mezarın içine gömdü.

Katilinin yüzü korkuyla sarsıldığında çocuğun gözleri ay ışığıyla aydınlandı. "Şahit ol, Azrail!" dedi çocuk. Geceye ait olan gözleri buz kesmişti.

Çocuk ruhunu da kalbini de kaybetti. Azrail'i kazandı o gece.

"Onun gibiler ölmeden ölmeyeceğim!"

"Nankör, sevdim ama değmezsin! Nankör, kıymet nedir bilmezsin."

Sabah sabah Murat Başaran'ın sesi ve tepemde dans eden Eylül ile uyandım. Bir yandan da şarkıya eşlik ediyordu. Bir *nankör* diye bağırışı vardı ki sanki büyük ihanete uğramıştı.

"Seni Demir alsın, Eylül. Sal beni!" dedim yatakta Siraç'ın tarafına başımı gömerek ama tabii ki beni dinlemedi. Kulağımın dibine, "Nankör!" diye bağırdıktan sonra başımın altından yastığı çekti.

"Kalk, yeni gelin! Çok fena gaza geliyorum ben bu şarkıyla. Demir'i arayıp bağıra bağıra bu şarkıyı söyleyesim geliyor." Tek gözümü açtım ve onun sırıtarak başımın üstünde tuttuğu yastıkla dans edişine baktım.

"Sen Demet Akalın değilsin, kendine gel," dedim ama sırtıma yastığı geçirdi. Bir yandan da gerdan kırıyordu.

"Körsün kör! Seni seveni göremedin. Boş ver, zaten hiç hak etmedin!"

Eliyle şarkı sesinin geldiği yönü gösterdi. Aslında amacı sözlerine dikkat çekmekti. "Bak, gördün mü? Nasıl güzel bir giydirmektir bu, ya Rabb'im! Oynaya oynaya sövüyorsun."

Yastığa söver gibi şarkı söylemesi boşuna değildi zaten. "Allah sabır versin!" dedim yataktan kalkmadan önce. "Allah Demir'e sabır versin!" dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Beter olsun!" dedikten sonra şarkıya devam etti. Umurunda bile değildi. Zaten beter etmişti adamı.

Sonra beni de beter etti. Omzumu çevirip boynumda tahriş olan yerleri -oysa duş aldıktan sonra her bölgeyi ekstra nemlendirmiştim- fark ettiğinde kıyameti kopardı.

"Yuh, yeseydi!" dediğinde utançtan yatağa gömdüm kendimi. Omzuma bir tane yapıştırdı. Sonra yüzüme baktı, oradaki izleri görünce neredeyse çığlığı basacaktı. "Ki yemiş de zaten!" Gözlerini büyütürken çığlığı basmak üzereydi. "Elif, bu ne hâl?"

Tekrar başımı yastığa gömdüm. Utançtan bayılacaktım. "Çık odadan Eylül, utançtan yerin dibine gireceğim şimdi!"

Kıkır kıkır gülmeye başladı bu cümlemden sonra. "Tamam, tamam, utanma!" dedi omzumu sıvazlayarak. "Dün geceliği görünce tahmin etmiştim zaten."

Kafamı birazcık kaldırıp ona baktım. Hâlâ gülüyordu. "Bu şimdiden böyleyse acaba kına elbiseni görünce ne yapacak?"

"Mümkünse görmesin, Eylül!" dedim. Gülmesi durdu, yüzünde hin bir ifade belirdi. "Bakarız," derken bakışları hiç hayra alamet değildi ama görüntümü düzeltecek kişi o olduğu için sustum.

Nitekim görünen tüm izleri fondötenle o kapattı. Zaten sabah sabah bu şarkıdan aldığı gazdan mıdır nedir -en az on kere dinlemiştik- gram nefes almamıza izin vermedi.

Öğleden sonra Yağmur ile Zeynep gelmişti. Onları alt kattaki hazırlıklara, beni ise yemek kısmına postaladı. Müzik sistemi ise hiç susmuyordu.

"Konseptimiz doksanlar ve iki binler, kızlarım. Bugün tabanlarınızı hissetmeyeceksiniz," dedi. Yağmur dünden razıydı zaten. Onun en büyük eşlikçisi oydu. Zeynep ve ben de kırk yıldır kurtlarını dökmemiş gibi kapı gıcırtısına oynayan kızlara bakıyorduk.

Gerçi benim içim de kıpır kıpır olmuştu ama ben o kurdu dökmek için akşamı bekliyordum.

Kızlar, arkadaşlarımdan çağrılacakların listesini benimle birlikte hazırlamış, davetiyeyi gidip bizzat vermişlerdi. Bu gece toplam yirmi beş kişi olacaktık. Güzel bir eğlence olacaktı.

Öğle namazını kıldıktan sonra Eylül beni yukarı çekiştirdi, mecburen tıpış tıpış gittim arkasından ama odama girdiğimde şokların en büyüğüyle karşı karşıyaydım.

Arkada Harun Kolçak'ın *Gir Kanıma* şarkısı çalarken, kına elbiseme doğru yürüyen Eylül'e bakıyordum. Odamdaki dolaba asılmış elbise şeffaf bir kılıftaydı.

"Yok, hayır!" dedim inanamıyormuş gibi. Çiçeklerle bezenmiş yakut rengindeki elbise tesettürlü olmayacaktı, evet ama bu kadarını beklemiyordum. Elbise yerlere kadar uzanıyor, Helen stilinde dökümlü iniyordu ama göğüs kısmında, iki göğsünün arasından inen ve bana göre aşırı olan bir dekoltesi vardı.

Ortasında ince bir tül olsa da çok derindi. Rengi ise hipnoz ediciydi. Kan rengiyle o kadar büyüleyici gözüküyordu ki hayatım boyunca böyle bir elbise giymemişken cesaret edemezdim.

"Eylül, bu olmaz!" dedim Eylül elbisenin yanına ulaştığında. Elbisenin üstünde elini dolaştırdı. Bir yandan da şarkıyı mırıldanıyordu. Sanki beni duymamış gibiydi.

"Vazgeçmem, geçemem, seni ne zor buldum ben. Düşlerim çıkmasa da yine."

İç çekerek bana baktı. Hâlâ yüzünde hülyalı bir ifade vardı. "Ben o kadar uğraşmışken, bu şaheseri Paris'ten getirtmek için iki haftadır bekliyorken benim için de mi giymezsin?" dedi. Ses tonu büyük bir acındırma barındırıyordu. Benim panik yaptığımı görünce, "Bak, senin için karnına kadar olan dekolteyi biraz kapattık," dedi.

Yüzünde hüzünlü bir ifade vardı, resmen vicdanıma oynuyordu. Tam o sırada Yağmur içeri girdi ve her zamanki muazzam tepkisini verdi.

"Oha! Bu ne?" dedi. Ben de kıyafeti göstererek, "Ya ben bunu nasıl giyerim?" dedim isyan eder gibi. Yağmur da tereddüde düşmüş görünüyordu.

"Muhteşem ama!" dedi kumaşına bakarken. Elbise gerçekten çok güzeldi. O da bunun farkında olarak Eylül'le bana baktı. "Çok değil aslında, mahremiyeti de çok aşmıyor gibi. Zaten kız kızayız ama biz alışkın değiliz işte."

İkimiz de tereddüde düşünce Zeynep'i çağırdık ama o da bizim gibi düşünüyordu. Kısa bir süre tartıştık. Eylül bu sefer gözleri dolmuş şekilde bakınca pes eden ben oldum. Kaç gündür benim için uğraşıyor, her şeyle ilgileniyor, üstümdeki yükleri elinden geldiğince almaya çalışıyordu. Ona bunu yapamazdım.

"Neyse, tamam. Nasıl olsa üstümde beğenmeyeceksiniz," dedim ama Eylül gülümseyerek, "Göreceğiz bakalım," dedi.

İki dakika içerisinde göz doluluğu da gitmişti maşallah.

Makyaj ve saç ekibi geldiğinde Mustafa Sandal eşliğinde hazırlanmaya başladık, akşama kadar süren hazırlıklarla günü tamamladık. En son kıyafetim giydirildi ve aşağıya postalandım.

İç Anadolu'nun hatta ülkemizin tamamının vazgeçilmezi *Erik Dalı* çalarken konuklar yavaş yavaş gelmeye başlamıştı. Ben içerisi soğuk olduğundan mı yoksa bana göre yarı çıplak olduğumdan mı bilinmez, titriyordum.

Yanımda duran Asya yengem ikidir suratıma doğru okuyup okuyup üflüyordu.

"O kadar güzel olmuşsun ki bakmaya kıyamıyorum," dedi. Ben aynaya bakmaya utanmıştım aslına bakılırsa ama çok farklı olduğumun farkındaydım.

Saçlarım bukle bukle yapılmıştı ve sırt dekoltemi kapatıyordu. Başıma pırlanta bir taç yerleştirilmişti. Hazırlığım bitince küçükken dinlediğim masallardaki prensesler gibi hissetmiştim kendimi. Makyajı çok yoğun istememiştim ama iki tercih sunulmuştu bana.

Ya göz makyajım ağır olacaktı ya da dudak makyajım.

Dudağı seçmiştim ama dudağımdaki kırmızı mat ruju görünce bin pişman olmuştum. Yine de hazırlandıktan sonra giydiğim elbiseyle içimi kıpır kıpır eden sevincin sebebi, her kız çocuğunun bir kere olsun hayatının bir anında prenses kadar güzel olmak istemesinden kaynaklı olduğunu biliyordum.

Beni utandıransa elbisenin sandığımın aksine üstüme çok güzel oturmasıydı. Elim sürekli göğüs dekolteme gidiyordu. Karşımda duran Zeynep ve Yağmur da arada gözlerini dekolteme kaydırıp ıslık çalıyorlardı.

Onların da biri mor, biri zümrüt yeşili uzun elbiseler giymişti ve çok güzel olmuşlardı. Salonun camları katartılmış, getirtilen özel aydınlatmalar açılmıştı. Yerleştirilen masalar, fotoğraf çekilme bölümü şimdiden dolmak üzereydi.

Girişte telefonlar alınıyordu. Mahremiyete saygı duyulması için bir önlemdi bu sadece ama kimse şikâyetçi değildi.

Ben okuldayken herkesle arkadaştım ama kimse beni zengin olarak bilmezdi. Şimdi şaşkın bakışlar, hayret nidaları, inceleyen ve sorgulayan bakışlara maruz kalıyordum. Gecenin ilerleyen saatlerinde sorular da olacaktı ama şimdiden bu sorunu halletmezsem ileride sıkıntı yaşayacağımı biliyordum.

Siraç izin verdiyse sakınmam diye düşünüyordum. Nişanıma da gelmişlerdi. Bu, ilk kez lüks ile karşılaşmaları değildi. Hoş, ben daha alışmış değildim ya, o da ayrı bir meseleydi. Yine de bütün bu hazırlıklara rağmen ben daha eğlenme kısmına geçememiştim. Eylül yanıma geldiğinde sürekli yerimde kıpırdanıyordum.

"Kırmızılım, sana yandı canım!" dedi bana doğru ilerlerken. Tozpembe, vücudunu saran, ip askılı bir elbise giymişti. Sade fön çektirmesine rağmen aşırı güzel görünüyordu.

"Eylül, aşırı gerildim ben ya!" dedim. Yengem sırtımı sıvazlayarak destek oluyordu. Annem ile Yasemin yengem henüz hazırlanamamıştı.

"Gerilme, gerilme. Çok güzelsin, görene okutuyorum. *Nazar değmesin, yâri çok şanslı onun*, diyorum," dedi. Parmaklarını şıklatıp bir iki kez yerinde salındı. İstemsizce gülümsedim ama omzuna da hafifçe geçirdim. "Uğraşma benimle," dedim.

Omuz silkti. "Asya abla, bu var ya, bütün hazinesini gizliyormuş." Baştan aşağıya beni süzdü. Gözleri dekoltemde biraz daha dolandı. Islıkla bitirdi süzmesini. Yengem makas aldı yanağımdan. "Benim fındık hırsızım hep güzeldi zaten," dedi ama ben surat asıyordum.

Şu iki günde yeterince utanmıştım zaten.

"Yapmayın artık ya!" dedim isyan ederek. Arkalarında olan Yağmur ile Zeynep de güldüler. Gösterecektim ben onlara da! Eylül bana zerre acımasa da en sonunda gülmeyi bıraktı ve "Tamam yeni gelin, kızarma!" dedi birden çalışkan moduna geçerek. Zaten bu hâliyle kök söktürmüştü bize. "Şu malzeme odası olarak kullandığımız odada misafirlere vereceğimiz süsleri bulamadım bir türlü. Seninle birlikte koymuştuk. Bir de sen bakar mısın?" dedi.

Canıma minnetti. Hemen atladım. "Tabii, ben bakarım hemen," dedim ve koşar adım salondan çıktım. Ayağımdaki topuklularla merdivenleri

çıkmak hiç kolay değildi ama asansörde malzeme taşınıyordu. Bu yüzden mecbur kalmıştım.

İkinci kata ulaştığımda nefes nefeseydim. Koridoru hızla geçip sondaki üçüncü kapıyı açtım. Malzemelerin olduğu odanın ışığı, içeri girdiğimde otomatik olarak aydınlandı. Tam o sırada Tarkan'ın şarkısı çalmaya başladı arkada. İstemsizce olduğum yerde hafifçe sallanmaya başladım. Çok severdim bu şarkıyı.

"Ah nihayet, aşk kapımı araladı. Usul usul yanıma sokulup özüme daldı."

Masanın üstüne yerleştirilmiş kına malzemelerini karıştırdım. Aradığım süsler bileğe takılan çiçeklerdi. Poşetleri karıştırıyor, bir yandan da hafifçe omuzlarımı sallıyordum.

"Sen daha önceleri nerelerdeydin? Demlendim kollarında. Ateşinde!"

Kısa bir süre daha aradım ama bulamadım. Hafif hafif oynamaya devam ediyordum. Sonra kapı açıldı. Ben de Eylül'ün geldiğini düşünüp, "Eylül bulamıyorum ben de," diyerek arkamı döndüm.

"Bu aşk bizi yola getirmeli. Ölürüm sana, of! Ölürüm sana. Ölürüm sana, ölürüm. Şşt, zilli!"

Onunla göz göze geldik. Kapı, ardından tanıdık bir el tarafından kapandı. O elin sahibini boğacaktım. Pembe elbisesini görmüştüm çünkü.

Ama sonra sebebime kapıldım tekrar. Gözlerinin ağına düştüm ona bakınca. Yavaş yavaş aşağı inen gözleri ile olduğum yerde çakılı kaldım.

"Yaktın beni hain!"

Simsiyah giyinmişti. Siyah gömleğinin yakasından görünen boğazı sesli yutkunuşuyla titreşti. Gözleri dekoltemde durduğunda kaşları havalandı. Dudakları farklı bir gerilimle birbirine bastırılmıştı.

"Tiryakin oldum yârim!"

Titredim bakışlarının altında. Gözleri tekrar harekete geçti ve hafif yan durduğum için sırt dekoltemi de gördü. Sonra aşağı doğru indi. Dişlerinin arasından bir soluk aldı ve ince bir ıslık sesi sessiz odada yankılandı. İndikçe karardı lacivertler. Gün geceye, gece zifirî bir okyanusa döndü. Dün gecenin anısıyla birlikte bu geceyi de yaktı.

"Çaldın beni benden. Düştüm ağına zalim."

O bana böyle bakarken tuzağa düşen bendim asıl. Üstelik bu bakış artık tanıdıktı. "Bence gitmelisin," dedim.

Gözlerini yavaşça yüzüme odakladı. "İmkânsız!" Öyle bir bakıyordu ki hem dokunmaya kıyamayacakmış hem de dokunsa baştan aşağıya beni dağıtacakmış gibiydi.

Üstelik çok uyumluyduk. Ben kırmızılar içerisindeyken o da simsiyah giyinmişti. "Eylül'ü öldüreceğim!" dedim.

Bakışlarındaki yoğunluğa rağmen gülümsedi. İki gamzesi de belirirken, "*Rolls Royce* yandığı için üzülmüştü. Şimdi yenisine sahip olacak."

O gülümseyince ben de istemsizce gülümsedim. Keyifliydi, dün birlikte uyumuştuk ama sabah yoktu yanımda. O yüzden ruh hâlinden emin olamıyordum ama şimdi emindim. Onda nadir de olsa gördüğüm bir mutlulukla birlikte farklı bir ağırlık vardı üstünde.

Evlenmek üzere olan mutlu bir adammış gibi gözüküyordu. Ne kadar bakışları tutkuyla kararmış olsa da orada gördüğüm keyifti.

Yanıma iki uzun adımda ulaştı. Beni kollarımdan kavradı, sadece omuzlarıma dokunuyor olmasına rağmen dünkü teması ve her dokunuşunun anısı sanki tekrar canlandı. O da hissetti bunu. Dokunmak bile yetmez miydi insana? Artık yetmiyordu.

Boştaki elinin tersiyle yanağıma dokundu. "O kadar güzelsin ki!"

Beğenisi barizdi ama yine de onun tarafından ilgi görmek o kadar hoşuma gidiyordu ki nazlanırcasına, "Yakışmış mı? Güzel olmuş muyum?" dedim.

Omzuma dökülen bir bukleyi kavradı ve usulca omzumdan geriye doğru bıraktı. "Çok!" dedi. Bakışlarındaki hasretti. "Ama bir şeyi de idrak etmeme sebep oldu." Gözleri açık tenimde dolandı. Sonra hiç beklemediğim bir cümle kurdu.

"Dinin için olduğunu biliyorum ama iyi ki örtünüyorsun."

Bu itiraf karşısında şaşırdım ama aynı zamanda ilginç bir şekilde hoşuma gitti. Ben örtünmeyi Rabb'im için yapıyordum ama onun bu konu hakkında düşüncesi de beni mutlu etmişti.

"Yoksa o güzel tenine başkasının gözünün değdiğini bilmek beni delirtirdi," diyerek sebebini açıkladı. Bir kere daha yüzümü usulca okşadı. "Sadece güzel yüzüne bakanları bile vurmak istiyorum çünkü!"

Bu öylesine söylenmiş bir laf değildi. Tam olarak bu sebeple birini vuracak kadar gözünün dönebilme potansiyeli vardı. Yine de içimde sadece saf mutluluk olduğu için işi şakaya vurdum.

Elimle telefon hareketi yaparken, "Alo, mağara mı?" dedim. "Kocamı ihbar etmek istiyorum. Kaçmış da sizden."

Bu hareketimden sonra yüzümü iki eliyle kavradı. "Sen var ya!" derken beni kendine, o sıcak göğsüne yasladı. Kollarıyla sıkı sıkı sardı beni. Neşeyle güldüm. Ona sarılmak huzurdu ama sonra aklıma makyajım geldi. "Fondöten olacak her yerin!" dedim.

Daha da sıkı sardı beni. "Varsın olsun," dedi. Geriye çekilip bana baktı. Gözleri kırmızı rujla özenle boyanmış dudaklarıma kaydı. "Varsın her yerim sana bulansın."

Ne olacağını tahmin ederek gözlerim büyüdü. "Siraç, bak sakın!" dedim. "Zaten her yerim sakalların yüzünden tahriş oldu." Kapatana kadar canımız çıkmıştı.

"Kestim!" dedi tenimde bıraktığı iz hoşuna gitmiş gibi bakarken.

İlk girdiğinde bakışlarından dolayı fark etmemiştim ama evet, kesmişti. Bu şekilde daha genç gözüküyordu. Yüzünün heykeltıraşları kıskandıracak keskinliği ve kusursuzluğu böyle daha çok ortaya çıkıyordu.

"Yakışmış," dedim. Çenesini sıvazladı sanki varlığıyla yokluğu bir fark oluşturmuyormuş gibi garipsemiş şekilde baktı bana. Ona böyle anlarda hiç kıyamıyordum. "Zaten çok yakışıklısın, daha da yakışıklı olmuşsun."

Bana hafifçe gülümsedi. Bakışlarındaki o şey, *kördüğüm* olan sevdaydı. Gözlerim gamzelerine kaydı. "Gamzelerin de ortaya çıkıyor böyle," dedim. Sonra uzanıp yanağına nazik bir öpücük kondurdum. "Sevdiğim," dedim.

Rujun kırmızı izi yanağında kalırken geri çekilip eserime baktım.

Yanağındaki öpücük iziyle birlikte ayrı bir hoşuma gitmişti. Ondaki etkisi ise iradesine vurduğum darbeydi. "Ama sen şansını zorluyorsun, Gün Işığı," dedi. Söylediğim söz, öptüğüm yer, yaptığım cilve hepsi bir bir vurdu onu ama çok şükür ki tuttu kendisini. Eğer tutmuyor olsaydı, ben onu vuruyorsam o beni yaptıklarıyla yakıp geçerdi.

Bu yüzden sakinleştirmek istercesine, "Tamam," dedim. "Tamam, ben bir şey yapmadım."

Ama yanağındaki kırmızı öpücük izi o kadar güzel gözüküyordu ki dayanamadım. Ondan izin almak için en tatlı hâlime bürünmeye çalıştım. "Sadece bir şey yapacağım. Bir daha imkânım olacağını zannetmiyorum."

Sonra uyarırcasına parmağımı ona doğru salladım. "Ama bir şey yapmayacaksın."

Bu sözü almazsam yanardım. Neyse ki şimdilik sadece merak etmişti. Yine de, "Sen yap bakalım!" diyerek istediğim sözü bana vermedi.

Israr ettim. "Söz ver!" Kaşları çatıldı bu ısrarıma karşılık. "Şansını zorlama," dedi. Ben birazdan o şansın sınırına kibrit suyu dökecektim.

Bunu bilerek daha fazla ısrar etmedim. Sadece içimden geçeni yaptım. Ellerim yüzünü iki yandan kavradı. Yüzünü seve seve minik öpücükler kondurdum her yanına. Bunu o kadar severek yaptım ki gözleri kapandı. En son dudağına minik bir öpücük kondurup geri çekildim.

Yüzünün her yerinde dudaklarımın izi vardı ve bu hâli o kadar sevilesi gözüküyordu ki içim gitti. Göz kapakları yavaşça aralandı.

Bana bakan lacivertlerinde o sönmeyen hasretle birlikte hiç bulamadığı şefkatin acısı da vardı. Dağılsın istedim. "Artık sen de bana boyandın,"

dedim gülümseyerek. Bu hayatımın en güzel anlarından biriydi. Dudaklarının izi yüzünün her zerresindeydi.

"Keşke fotoğrafını çekme imkânım olsaydı," dedim. Bu hâlinin anısı kalsın isterdim ama o böyle donup kalmışken çıkıp telefonumu almaya da cesaretim yoktu.

Bu anı bölercesine kapı tıkladı. "Elif, aşağıdan çağırıyorlar!" dedi Eylül. O haine ne kadar kızgın olsam da arkamı kolladığı için minnettardım. "Tamam sen git, ben hemen geliyorum," diye seslendim.

Topukluların tıkırtısı sözümü dinlediğini gösterircesine uzaklaştı. Ben ise hâlâ kıpırtısız duran karşımdaki adama baktım. "Kapı da çaldı, gideyim ben," dedim.

Ses yoktu. "İyi misin?" Yine yoktu. Akıllı davranarak kapıya doğru davrandım ama kaçmama izin vermedi.

Kolumu tuttuğunda tekrar ona doğru savruldum. Beni kapıya yaslarken, "Sana sabrımı zorlama dedim," dedi. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Basit bir temas, masum bir öpücük değildi bu; yakıp yıkan, sömüren ve diliyle, dişleriyle talan eden bir öpüşmeydi.

Beni de kendisi gibi mahvetti. Beni öpüşüyle bile kendisine katarken hem korku hem de tahrik duygularının arasında sıkışıp kaldım. Öpüşünün yoğunluğu, girizgâha ihtiyaç duymadan beni kendine hapsedişi ve en çok etkilendiğim şekilde dilimi emmesi aklımı yok etti sanki.

Bu öpüşten kendimi kurtarmaya çalıştım. "Siraç!" dedim. Her şeyi mahvedecekti. Artık boyalı olan dudakları boynuma kayarken beni dağıtıp geçecekti. "Sakın, sakın!"

Onu itmeye çalıştım ama nafileydi. "Kahretsin!"

Belimden tutup beni kendine doğru çekti. Dudakları göğsümün oluğuna değerken, "Bir de masum masum öpmüyor mu?" dedi. Kumaşı yana doğru itti. "Sanki doyabilecekmişim gibi!" Göğsümün kabartısına bastırdı dudaklarını. "Sanki güzelliğine dayanabilecekmişim gibi!"

Saçlarından tutup sertçe asıldım. "Dur!" Bunun sonu kıyafeti üstümden çıkarmasıydı. Kafasını zorlukla bana doğru çevirdi. "Lütfen!"

Sesim telaşlıydı. Telaş ve panik ile onun dudaklarının teması beynimi harap etmişti. "Her yerimiz kırmızı oldu," dedim yalvarırcasına. "Şimdi ben bunu nasıl temizleyeceğim?"

Boynuma doğru kırmızı bir iz bırakmıştı ama umurunda değildi. Sanki gözü dönmüştü. Nasıl bir şefkat, bir adamı bu denli yoldan çıkarabilirdi?

Soluk soluğa baktı bana. "Şimdi kim kırmızıya bulandı, gördün mü?" dedi. Benim ona yaptığım masum bir şeydi ama ben kesin kırmızıya

boyanmış bir palyaçoya dönmüştüm. "Dün de yaptın zaten. Baksana şu hâlime."

Durdu, baktı ve sonunda aklı yerine gelmiş olsa da gülmeye başladı. Hem de o kadar güzel güldü ki yaptığı beni rezil edecek olsa da kıyamadım. Yine de sitem ettim ona. "Gül sen, gül!" dedim. "Tabii, sadece ben Eylül'e rezil olacağım."

Üstümde dolaştı gözlerim. Her yerde, ışıltı verilmiş omuzlarımda bile artık kırmızılıklar vardı. "Bir de yengemlere yakalanırsam sittin sene dillerinden kurtulamam artık," dedim.

Ben bu izleri nasıl çıkartacaktım? Ona baktığımda gülümsemesinin ardında beni izliyordu. "Dayanamadım!" dedi bir başka çaresizliğe düşmüş gibi. "Sen karşımda bu kadar güzelken nasıl durabilirdim ki?"

Başı tekrar bana doğru eğildi. Tüm görüş alanımı kapladı, yine tek dünyam o kaldı. Sesinin tınısı tekrar değişti. O boğuk, yoldan çıkaran hâline büründü. "Madem bulandık son bir kez!" dedi. Masum bir baştan çıkarma gibiydi sözleri ama değildi, biliyordum.

Yine de kandım ona. "Son mu?" dedim. Batmıştı balık zaten. O bana böyle bakarken de varsın dibi görelim istedim.

Yandan gülüşüyle aklımı çeldi. "Şimdilik, Gün Işığı!" dedi.

Dudakları benden sadece bir soluk uzaktayken son bir teminat istedim. "Söz mü?" dedim.

"Söz!" Bu teminat benim mutluluğumdu. "Söz, hiç yetmeyecek çünkü."

Evlenene kadar dayansa şükredecektim.

"Dillere düşeceğiz seninle, ille de biz düşecek! Taze bahar dalları gibi çiçeklenecek."

Kendim temizleyebildiğim kadar üstümü temizledikten sonra her ihtimale karşı bekletilen makyaj ekibi beni görünce, rezil olmanın tarihçesini yazmışım gibi hissettim çünkü hepsi şoke olmuşlardı.

Artık makyajım yoktu. Saçım dağılmamıştı ama her yerimde düne ait sakal izleri, artı rujun geçmeyen kırmızılığı vardı.

Düğün öncesi damadın fırtınasına kapılmıştım. Utancın dibini yaşamıştım. Makyaj ekibi için anlatılacak malzeme çıkardığıma ise kalıbımı basardım.

Tam bir saat kınaya geç kaldım. Nergis olmasa daha da rezil olacaktım. Allah'tan kimseyi yukarı çıkarmadı da sadece o gördü dağılmış hâlimi. Ama göz göze geldiğimiz her an kıkırdamaya başlıyordu.

Siraç'ı zaten direkt yollamıştım. Eğer o kırmızıya bulanmış hâliyle birine yakalanırsa biterdim ben. Üstelik yüzünün her yeri de kırmızı dudak izleriyle kaplıydı.

Kaşınan ben olsam da ne yazık ki -kafayı yemiş olduğumu düşünüyordum- pişman değildim ama Eylül'e soracak bir hesabım vardı. Nihayet aşağı indiğimde çalan şarkıyı duyunca gözlerim değişip duran ışıkların altında pembe elbiseli haini aradı.

Yaşadığım rezilliğin müsebbibi DJ kabininde, arkadaşının yanında gülüyor; bir yandan da dans ediyordu.

Beni gördüğünde çekinmeye tenezzül bile etmedi. Omuzlarını sallayarak bana doğru gelmeye başladı. Bir yandan da şarkıyı söylüyordu.

"Seni, seni, en çok seni. Bir tek seni severim, hani!"

Ortam kalabalıklaşmıştı, insanlar beni yeni yeni görüyordu. Onları selamlayamadan yanıma ilk ulaşan o oldu. Yüz ifademi de o an fark etti. Korktu çünkü biliyordu başına gelecekleri.

"İyilik yaptım, sakın bana öyle bakma," dedi, oynamaktan da vazgeçmiyordu. "Adam seni öyle görmeseydi, kalbine inmeseydi, ben nasıl iyi bir *gör-bal* olacaktım." Elinin tersini alnına götürüp fenalaşıyormuş gibi yaptı. Görümce ile baldızı birleştirmiş, kendine yeni bir isim bulmuştu.

Püsküllü bela varken ne hacetti!

Onu sessizce izlememe aldandı, daha da yaklaştı bana. Beklemediği anda koluna geçirdiğimde yerinde zıpladı. Ona doğru eğildim ve öfkeli bir sesle, "Hain! Kurda kuzuyu teslim ettin sen resmen," dedim.

Kolunu ovuştururken, "Ah, acıdı!" dedi. Acımıştı muhtemelen çünkü kolları çıplaktı. Üstelik elim küçük olsa da ağırdı. Arkasından kızlar ve annemlerin geldiğini fark ettim. O ise hayıflanmaya devam ediyordu. Sonra kolunu ovuştururken birden sırıttı. Deliydi bu kız.

Kollarını oynattı ve bana doğru eğildi. "Yaklaşsana," dedi.

Kaşlarım çatıktı ama benim öfkem zaten sabun köpüğü gibiydi. Bu yüzden ben de ona doğru eğildim.

Bir an duraksadı. Hince gülümsedi. Sonra kulağıma doğru yüksek sesle, "Yedi mi?" dedi kahkaha atmadan önce. "Bir saat geç kaldığına göre kesin yedi!"

Ne dediğini idrak ettiğimde tekrar elimi uzattım ama gülerek kaçtı ve pistin ortasında annemin arkasına saklandı. Benimle uğraşmaktan asla çekinmiyordu.

"Bahar abla, bu kızın bana şiddet uyguluyor," diyerek bir de anneme beni şikâyet etti.

Annem, koyu kumral saçlarına düz fön çektirmişti. Annem olduğuna kimse inanmazdı, siyah elbisesiyle muazzam görünüyordu. Eylül'ün omzundaki elini tuttu ve bana baktı.

Beni yeni görüyordu, bu yüzden gözleri ışıldadı. "Anneciğim, neredesin sen? Misafirler seni merak ediyordu, birden ortadan kayboldun," dedi o kız zamanki nahif sesiyle.

Eylül'e ters ters baktım. "Bir sorun çıktı anne, onu hallettik," dedim. Yağmur ve Zeynep de durumu çaktılar, gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. *Siz görürsünüz* der gibi başımı salladım onlara ama umursamadılar.

Başlarını da Eylül çekiyordu. Şarkı içinden mi akıyordu bu kızın, bilmiyordum ama deli gibi oynuyordu.

"Kör olayım yâr. Sürünürüm yâr. Her daim yâr. Billahi!" Şarkı sözlerini bağıra bağıra söyledi ve herkes gülmeye başladı bu hâline. Onun neşesine bulaşmamak için taş kalpli olmak gerekiyordu zaten.

Gülümsedim ben de, pes ettim sonunda. Yumuşamamak elde değildi çünkü. Böylece Eylül'ün şarkıyı söylerken pistin ortasına kendini atmasıyla kına merasimimiz de başlamış oldu.

Bir an damat halayında elime nereden tutuşturulduğunu bilmediğim mendille başı çekerken, diğer an penguen dansı yaparken birbirimizin arkasına takılmış buluyordum bizi.

Mezdeke çaldı. Yağmur biz lisede hayal kurarken hayal kurarken kınalarımızda deli gibi oynayacağını söylerdi hep. Sözünü tuttu ve pistin tozunu attı. Hepimiz o kadar oynadık ki içeride birkaç tane klima çalışsa da tenim yanıyordu.

Bir köşede Hint kınası yapılıyordu, fotoğraf köşesinde herkes deli gibi fotoğraf çektiriyordu.

Bir ara Asya yengem horon teperken, kızların tezahüratları hoparlörlerin sesini bastırıyordu artık. O hâle gelmiştik. Nergis bile geldi ve kızların oluşturduğu çemberin ortasında annemle oynadık. Annemi de zorla ortaya attıklarında kız annesi olduğu için sadece alkış tuttu bana.

Deli gibi eğleniyorduk.

Eylül, "Demir'den çarptım," diyerek paraları üstümüze saçtı. Birlikte oynarken alnıma dolar banknotunu yapıştırdı.

Sonra düşen parayı göğüs dekolteme sıkıştırmaya çalışırken bir yandan çekişip bir yandan oynamamız; neşeyle güldüğümüz, sırt sırta vererek oynadığımız bir kurt dökme merasimine dönüştü.

"Belki birazcık bozuldun. Ruhun belki can çekişiyor. Belki biraz da kızardın ama sana kırmızı çok yakışıyor!"

Arada Hande Yener'in bu şarkısını çaldırdığında kızlarla omuz omuza vererek bana karşı söylediler. Etrafımda çember oluşturmuş, hem zıplayıp hem de dönüyorlardı.

Eylül'den bir göndermeydi bu. Ona kaşlarımı çattım ama dilini çıkardı. Aslında kimse bunu gönderme olarak algılamamıştı. Etrafımda dönerken tezahürat eder gibi söylüyorlardı şarkı sözlerini.

Elimde tef, etrafımda sevdiğim insanlar. Hepsi birbirinden deliydi. Yengemler gelip etrafımda oynarken onlar da benden farklı değildi.

İlk defa tam bu anda kendimi evlenecek bir genç kız gibi hissettim. Her şey sıradandı, ben düğüne hazırlık yapıyordum ve tasasızdım. Ne kadar Eylül'e kızmış olsam da bütün bu kaosun ortasında bana gerçek bir anı bıraktığı için minnettardım.

Bu yüzden kına bittiğinde sımsıkı sarıldım ona. "Teşekkür ederim!" diye kulağına fısıldadığımda gözleri doldu. "Rica ederim. Ailemize hoş geldin, Elif!"

Onun ise bambaşka bir minnettarlığı vardı. İkimiz de birbirimizi en derinden anlamıştık. Eğer fedakârlıkta bulunmazsak ne Eylül o istediği aileye kavuşabilecekti ne de ben Siraç'ın intikamından kurtulduğu o ana şahitlik edebilecektim.

İkimiz de ne yazık ki bunun farkındaydık.

Kınamdan iki gün sonra ışıl ışıl bir sabaha gözlerimi açtığımda hayatımın yeni bir dönemine geçiş yapmama çok az kalmıştı.

Baş ucumda iki gündür olduğu gibi *Gala* çiçeklerini buldum. Bu çiçekleri ilk gördüğüm gün araştırmıştım. *Gelin çiçeği* olarak da geçen bu çiçek beyaz taç yapraklarıyla saflığı, ihtişamlı güzelliği temsil ediyor, düğünlerde kullanılıyordu.

Düğünüme tam on beş gün kalmıştı.

Yarın bütün ailenin, eski mahallemizdeki komşuların katılacağı bir kına gecesi yapılacaktı. Lacivert, üzerinde el işlemeleri olan kaftanım karşımdaki dolapta bir kılıfın içinde duruyordu.

Her şey hazırdı. İki gündür yuvayı ziyaret ediyor, Ali ile sürekli vakit geçiriyordum. Bugün de hazırlıkları yaparken onu buraya getirecektim. Diğer çocukların dersi yoğundu, bu yüzden Ali yanımda olacaktı. Yarın da kınaya geleceklerdi. Onlar için bahçede büyük bir oyun alanı kuruluyordu.

Bu, benim kına için tek isteğimdi. Onların eğlencesine dönüşsün istiyordum bu özel günün.

Ali için de bu çok iyi olacaktı. Zaten toplum içine karışması için psikoloğu tarafından sürekli teşvik ediliyordu. Konuşma terapileri devam ediyordu.

Artık istediğini çekingen olsa da söylüyor, kısa da olsa cümleler kuruyordu. Kelimeleri düzgün telaffuz etmeye başlamıştı ama elimdeki çiçek gibi ürkekti hâlâ.

Sürekli çalışan sevdiğim adam gibi kendine sakladıkları vardı. Akşam yemeklerinde Siraç'ı gördüğümde çok mutlu oluyordum. Gün geçtikçe ona olan bağlılığım artıyordu ama bu bağlılık arttıkça sakladıkları gözümün önünde daha büyük bir engel olmaya başlıyordu.

Sanki her an bir el uzanacak ve rast giden her şeyi darmaduman edecekmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Nitekim ona Selvi olayını sorduğumda bile geçiştirircesine, "Sorun yok, Gün Işığı," demesi bir sorun olduğuna inancımı artırıyordu.

Amcamlarla oturduğumuz bir akşam onlara sınav günü olanları anlatmıştım. Annem de yanımdaydı. Bana sarılırken kuş gibi titriyordu. Yavrusunu korumaya çalışan bir kuş gibiydi. Korkuları bariz belliydi ama dedemin sessizliği onları da susmaya mecbur ediyordu.

Dedem masadan kalkmadan önce, "Korumak zorunda seni," dediğinde ölüm sessizliği çökmüştü üzerimize. O gün Siraç yoktu ama tehdidi bariz belliydi. "Korumazsa onu öldürürüm. Senin bir daha değil yüzünü görmek, varlığından bile haberdar olmaz," dedi.

Aralarında nasıl bir ilişki vardı, bilmiyordum ama Siraç da bu tehdidin farkındaydı. Yine de buradaydık işte; yolun sonuna, onun istediği evliliğe ulaşmıştık.

Düğün yerini ziyaret etmemiştim ama kır düğünü yapılacağını biliyordum. Seçilecek çiçekler, pasta tadımları, gelinlik, damatlık seçimlerinin hepsini evden halletmek zorunda kalıyordum.

Gerekmedikçe evden çıkmama izin verilmiyordu. Gidebildiğim tek yer yuvaydı. O da kınadan sonra gittikçe artan gerilimin arasına tek nefes alabildiğim yerdi.

İbadet ederken sürekli göğsüm yanıyordu bu aralar. Sanki bir haberci yüreğimin ortasına çökmüş, gelecekten haber veren bir sura üflüyordu.

Rabb'ime bizi ferahlığa, bu sıkıntıdan en hayırlı yola çıkarması için dua ediyordum. Yoksa olmayacaktı, biliyordum. Kafamda sürekli kurmaya başlayacaktım, görebiliyordum.

Koşa koşa evden çıkmamın sebebi ruh hâlimdeki değişimlerdi. Yuvanın bahçesine girdiğimde Hüsna ablanın elini tutmuş; açık mavi bir tişört,

alına da kot pantolon giydirilmiş Ali'mi gördüğümde bütün kara bulutlar dağıldı.

O da beni gördü. Hemen bana koştu, onu kucağıma aldım. Her zamanki rutinimizi gerçekleştirdik. "Hayırlı sabahlar, Ali'm!" dediğimde utangaç da olsa gülümsedi ve ellerini yüzüme koydu.

Bu onun dilinde *gülümse* demekti. Ben de gülümsedim gözlerim onun minik gamzelerine takılıyken.

"Elif!" dedi kısık sesle. Artık adımı söylüyordu ve onun ağzından ismimi duymak, en huzurlu anlarımı yaşamama sebebiyet veriyordu. "İyi misin? Bugün dışarı çıkacağız seninle," dedim. Tam o sırada Hüsna abla yanımıza geldi. Ona da baş selamı verdim.

"Selamünaleyküm, hayırlı sabahlar, abla!"

"Aleykümselam ve rahmetullah, sana da hayırlı sabahlar, güzel kızım," derken Ali'ye baktı.

Hüsna ablanın merhameti çoğu insanın kendi evladına bile göstermediği kadar yüceydi. "Çok heyecanlıydı seninki. Sabah odamın önünde buldum. Üstelik görevli ablalarına izin vermemiş, kendi giyinmiş," dedi. Gülümsedim. Ali'm canımdı. Aramızda öyle bir bağ oluşmuştu ki yaşım kaç olursa olsun kollarım hep ona böyle sarılı olacaktı. "Öyle mi, Ali'm?" dediğimde kafasını salladı ama yanakları hafifçe pembeleşmişti.

"Gidelim," dedi, heyecanı güzel gözlerindin parlaklığından bile anlaşılıyordu. O gözlerde eskiden hüzün vardı. Şimdi burada o kadar güzel seviliyordu ki kurak toprağı yeşermişti Ali'min.

Tekrar çiçek açmış, fidan vermişti.

"Ahmet sabah sabah efkârlanmıştı," diye devam etti Hüsna abla. Gülümsemesi genişledi ve komik bir anının neşesine büründü. "*Sevdiğimizi biz göremiyoruz, sen görüyorsun velet,* diyordu Ali'ye."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Şaşırmadım, abla," dedim. Hüsna abla ses tonunu taklit etmişti Ahmet'in. Sonra ciddileştim. "Yarın geliyorsunuz, değil mi? Çocuklara büyük bir eğlence olsun istedim."

Hüsna abla olumlu anlamda başını salladı. "Başına bela aldın, diyeyim sana. Bundan sonra eviniz uğrak yerimiz olacak," dediğinde içim ısındı bu cümlesine." Evimiz çocuk sesleriyle dolacak abla, fena mı? Ben zaten bunu istiyorum." Silah seslerindense bunu tercih ederdim.

Onlar huzurdu.

Hüsna ablanın gülerken gözleri kısıldı. "Sen razıysan, biz zaten çocuklara eğlenebilecekleri mekân arıyoruz," dedi Ali'nin minik koluna severken.

"Razıyım, abla," dedim. Onlar hayırlı anların, bereketin habercisiydi. Ben bir yuva kuracaksam en çok bunlara ihtiyaç duyacaktım.

Bir yerden başlamam gerekiyordu. Eve ulaşmamız kısa bir süre aldı. Ali her gördüğü yeri ürkek bir heyecanla izliyordu. Elimi sıkı sıkı tutmuştu.

Onu ailemle daha önce tanıştırmıştım ama onları gördüğünde yine ürkek davrandı ve bana yakın durdu. Arka bahçede hummalı bir çalışma vardı, küçükken deli gibi binmeyi beklediğim zıpzıp, küçük oyuncaklar, tırmanma alanı, atıştırmalıklar için küçük bir stat, hepsi çocuklar için kurguluyordu.

Ali kurulan salıncağı gördüğünde deli gibi zıplamaya başlamıştı. Mekân olarak burayı ilk teklif ettiğimde Eylül herkesin kınayı bırakıp buraya geleceğini söylemişti.

Haklıydı. Her şeyi bırakıp ben bile burada oynamak isterdim.

Öğlene kadar bahçede vakit geçirdik. Furkan amcam uzun bir süre boyunca yanında vakit geçirdikten sonra ancak Ali'yi kucağına alabilmişti. Şimdi Ali, amcamın omuzlarında oturuyor ve tatlı tatlı tebessüm ediyordu.

Ali'nin öğle yemeği vakti geldiğinde içeri girdik. Annemi ev hâlinden farklı olarak daha resmî bir kıyafet içerisinde gördüğümde istemsizce şaşırdım.

Etekli bir takım ve gömlek giymişti. Dedem de köstekli saatini takmıştı yeleğinin üstüne. Genelde ciddi bir görüşme olduğunda saatini takardı ki zamanı doğru hesap edebilsin.

"Hayırdır?" dedim salonun ortasına geldiğimde. "Birini mi bekliyorsunuz?" Gerildim istemsizce. Dedem her zamanki gibiydi ama annemin gergin olduğunu hissedebiliyordum. Onun sessizliği zaten hep beni ürkütüyordu ama en azından alışmıştım. Üstüne bir de gergin olunca kendimi diken üstünde hissetmeye başlıyordum.

"Evet, yadigârım!" dedi dedem. Konuşurken hiç tereddüt ettiğini görmemiştim. Cümleleri hep önceden düşünülmüş gibiydi. "Siraç'ın annesini davet ettik. Tanışmak istiyorum."

Şaşkınlıktan ağzım açıldı ama kelimeleri toparlayamadım bir türlü. İdrak edememiştim. Bu eve o kadının gelebileceğine hayatta ihtimal vermezdim çünkü.

"Nasıl?" Bir adım attım tereddütle. "Siraç'ın haberi var mı?" dediğimde annem ayağa kalktı.

"Ben görüştüm bu sabah, kızım. Düğünümüz var. Tamam, meşreplerimiz farklı ama en azından tatsızlık çıkmasın, herkes usulünce hareket etsin. Bir anne olarak orada, yarınki kınada görevini yapsın. En azından sakince dursa bile yeter."

İçim acıdı. Annemin nasıl bir düşünce yapısında olduğunu bilmiyordum ama Siraç'ı düşündüğünü görebiliyordum. Zamanında ona olan öfkesini hatırladım. Onu bu kadar değiştiren neydi?

Yine de acı gerçekleri dile getirdim. "Anne, Siraç bunu ister mi, bilmiyorum," dedim. Sıkıntıyla ellerimi göğsümde kavuşturdum. Furkan amcam bir yandan Ali'yi oyalıyor, diğer yandan da bizi dikkatle dinliyordu. "Zaten nasıl izin verdiğini anlayabilmiş değilim."

Aynı sıkıntı annemin de yüzünde belirdi. "Dedeni öne sürmek zorunda kaldım. O hiçbir şekilde burada olmasını istemiyor o kadının," dedi.

Annesinin ona karşı hiçbir yakınlığını görmemiştim, aksine sadece çıkarı için ona yaklaşmaya çalışıyordu. Esin Hanım'ın gelmesindense biz bize samimi bir düğün isterdim ben ama bu isteğim de gerçek olmayacaktı.

Düğün de bir meydan okumaydı.

"Anne, iyi bir şey yapmıyorsunuz," dedim sıkıntıyla. "O kadının iyi niyetli olduğunu düşünmüyorum. Bizim iyi niyetimizi de hak etmiyor. Zaten diken üstünde duruyoruz."

Dedem bastonunu bana doğru yönelterek döndürdü. "Tanımasak nasıl tedbirli olacağız, yadigârım? Bu kadının oğluna bir parça bile sevgisi yok mu?"

Dedemin suratı gerilmişti. Hangi anne oğlunun mutluluğunu istemezdi? Ben iki kez görmüştüm Esin Hanım'ı. İkisinde de Siraç'a ulaşmak için hiçbir çaba göstermemişti. Sanki ondan istedikleri haricinde kaçınıyordu.

"Sevgisi var mı, bilmem ama onu istediği gibi yönlendiremedikçe hırslandığını gördüm," dedim. Annemin yüzünde beliren ifade acılıydı. Bunu Siraç'ın görmesini istemezdim.

"Siraç bu konuda çok hassas, dede!" Anneme baktım. "Anne!" dedim uyarır gibi. "Lütfen acıdığınıza dair en ufak bir şey hissettirmeyin. Nefret ediyor ailesi hakkında konuşmaktan."

Yedi yaşında intihar etmek isteyeceği kadar zorladıkları çocuğun ailesine bağlı olması beklenemezdi zaten. Yüreğim sıkışır gibi oldu. Ali'ye baktım, her şeyden habersiz amcamın tepesinde bizi izliyordu.

O kurtarılmıştı geç olsa da. Siraç'ı kim kurtarmıştı peki? İçimi saran sıkıntı acımasızdı. Ona bakarken gördüğüm karanlıkta boğuluyordum bazen. Başımı eğip düşüncelerden kaçarcasına Furkan amcama baktım. O da düşünceliydi.

"Siraç buraya gelir," dedi birden. "O çocuğun her şeyi kontrol etme hastalığı var. Kadına güvenmiyorsa burada olacaktır," dedi. Ağzının kenarındaki çizgiler dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırdığı için belirginleşmişti.

Yiğit amcam ve iki yengem bir koruma sürüsüyle alışverişe çıkmışlardı. Sadece amcam evdeydi. O nefret ederdi alışverişten, bu yüzden evdeydi. Ona baktım ve sıkıntıyla iç çektim. Haklıydı. Ortamın gerilmesini hiç istemiyordum ama bu ihtimal çok yüksekti.

"Tamam, gelsin görüşelim," dedim. Zaten benim sözümün bir önemi yoktu.

Yukarı çıkıp namaz kıldık. Ali'ye yemek yedirdikten sonra Esin Hanım'ın geldiğine dair haber geldi. Kapı açıldı. Normalde evde ayakkabı kullanmıyorduk, ben istemediğim için bütün korumalar da buna alışmıştı. Ama içeri ilk topuklularının tıkırtısı geldi Esin Hanım'ın.

Krem rengi, kalem etekli bir elbise giymişti. Kolunda kahverengi, minik bir çanta; gözlerinde köşeli, kemik çerçeveli güneş gözlüğü vardı. Bal rengi saçları tepesinde topuz yapılmıştı. Gözlüğünü çıkarıp başının tepesine koydu.

Annem ve dedem ayağa kalktığında ben kalkmak için isteksizdim. Ali meraklı gözlerle gelen kişiye bakıyordu. Tekli koltukta kucağımda oturuyordu. Elimi tuttuğunu fark ettiğimde minik eline baktım.

Parmaklarımı şiddetle sıktı ve bana doğru döndü. Yüzünde gördüğüm korkuydu. Başını göğsüme gömdüğünde, "Ali'm!" dedim.

Başını kaldırmak istemedi. Bu saatlerde hep uykusu gelirdi, yine uykusu geldiğini düşünüp başını serbest bıraktım ama "Uykun mu geldi, Ali'm?" dediğimde cevaplamadı. Daha çok gömdü başını göğsüme.

Bu sırada Esin Hanım, dedem ve annemle soğuk bir şekilde selamlaşmıştı. Bana kısa bir bakış attığında, "Hoş geldiniz. Kalkamadım, kusura bakmayın," derken kucağımdaki çocuğu gösterdim.

Sesim soğuk bir nezaket taşıyordu. Hatta nezaketsiz bile denilebilirdi. Esin Hanım'ın evimde ağırlanmasına rağmen bana bakışları nefret doluydu.

"Senin mi?" dedi kucağımdaki çocuğu göstererek. Önce idrak edemedim, amacını anlayamadım ama öyle bir ses tonu vardı ki *bunu kimden peydahladın* der gibi, tiksinir gibi sormuştu bu soruyu.

Öfkenin beni sarması kaçınılmazdı.

"Hayır," dediğimde aynı nefret ses tonuma da yansımıştı. Açıklama yapmamı bekledi ama layık değildi. Baktı ki benden cevap alamıyor, başını dikleştirdi ve en yakınımdaki koltuğa oturdu.

Bunu garipsesem de bir şey söylemedim. Dedemle göz göze geldik. Öfkelendiğini biliyordum ama bunu öyle iyi gizliyordu ki donuk ifadesini ilk defa Siraç'a benzettim.

Gözleri etrafta dolanırken incelediğini belli etmekten asla kaçınmıyordu. Hepimiz onu izliyorduk ama o her ayrıntıyı inceliyor ve değerlendirmeye gibi tutuyordu.

Ali başını hafifçe kaldırdığında gözlerinin uykulu olmadığını fark ettim. Sanırım Esin Hanım'dan çekiniyordu. Bu yüzden gözleri dedemin üstünde dolaşıyordu.

Dedem konuşmaya başladığında sessizliğe düşeli beş dakika olmuştu. "Esin Hanım, bir düğünümüz olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" dediğinde Esin Hanım dönüp dedeme baktı.

"Davet edilmediğim bir düğün," dedi imalı bir sesle. Bana keskin bir bakış attı. Suçlusunun ben olduğumu mu zannediyordu cidden? İnsan hiç mi kendine bakmazdı?

Dedem bu imasına sessiz kalıp ona bakmaya devam edince cevap vermek zorunda kaldı. Dedemin insanların üzerinde böyle bir etkisi vardı. Öyle bir bakardı ki kendinizi doğruları söylemek zorunda hissederdiniz.

"Evet, bir düğün olduğunu biliyorum ama benden ne istiyorsunuz, niye çağırdınız?" dedi. Gergindi. Bacak bacak üstüne atmış; üstteki bacağına koyduğu eli, kıyafetinin kumaşını sertçe kavramıştı.

"Annelik yapmanızı!" dedi annem. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Merhameti göz bebeklerine yansıyordu.

Esin Hanım şaşkın bir şekilde ona baktı. "Ne anneliği?" dediğinde annemin demek istediğini ya kavrayamamıştı ya da kavramak istemiyordu.

"Gelip annelik yapmanızı istiyoruz düğünde, yarınki kınamızda. Neden düşmansınız, bilmiyorum ama o sizin oğlunuz. Hiçbir çocuk annesizliği hak etmez, Esin Hanım. Ne kadar bizden, varlığımızdan nefret etseniz de," dedi. Annemin sözlerinin sonu başka bir ima taşıyordu ama o an ona takılamadım.

Boğazıma bir yumru oturdu. İçimdeki sıkıntı Ali'yi göğsüme bastırmama sebep oldu. Siraç'ı kim sakınmıştı, kim saklamıştı onu? Esin Hanım olduğu yerde dikleşti ve yüzünün rengi attı. Başka bir şey vardı bu işin içinde.

"Ben zaten ona annelik yapıyorum ama o hiç benim sözümü dinleyen bir çocuk olmadı." Acımasızca söylediği bu sözlerde hırs vardı, öfke vardı ama annemin yüzünde gördüğüm merhamet yoktu. Annem tekrar konuştuğunda ona doğru eğilmişti. İkna etmek istediğini biliyordum ama babam, hep anneme merhametinin bu dünyaya fazla olduğunu söylerdi.

Onu görüyordum. Esin Hanım görmüyordu. O duymuyordu bir annenin bir anneye olan çağrısını.

Doğada da böyle olmaz mıydı; bir anne yavrusunu terk ederdi, bazen o yavru bir yırtıcının eline düşüp helak olurdu. Bazen de bir başka anne o yavruyu sahiplenirdi. Üstelik aynı kandan olmamasına rağmen.

"Siz onu oğlunuz olarak kabul edememişsiniz, Esin Hanım."

Esin Hanım tokat atılmış gibi irkildi. Sanki bir sırrı ifşa edilmiş gibiydi. Yerinde rahatsızca kıpırdandı. Annem fark etmedi ama ben de dedem de onu izliyorduk. Ali kollarımdan çıkmak istediğinde onu serbest bıraktım. Dedeme doğru ilerledi. Annem konuşmaya devam ediyordu bu sırada.

"Oysa evlatlarımız bizim şekillendirdiğimiz bir fidan olsa da önünde sonunda tamamen bizim istediğimiz gibi olmazlar. İşin güzel tarafı bu değil mi zaten? Eğer kendilerine ait bir karakterleri olmazsa, bir robottan ne farkları olurdu ki? Mühim olan her hâlleriyle onları sevmek, sevgimizi onlara gösterebilmek."

Esin Hanım kısa bir süre boyunca bir şey söylemedi. Kahverengi gözlerinde karanlık gölgeler vardı. Kim bilir, o gölgelerde ne sırlar saklıydı ama ben yine aynı çığlıkları duyuyor gibiydim. Daldığı karanlıktan çıktığında irkilir gibi oldu.

Sonra yine aynı soğuk nefretle karardı gözleri. "Benim düğüne gelmemi istiyorsanız tek bir şartım var. Emir de benimle gelecek," dediğinde buz kestim.

Nasıl anlamazdı, nasıl görmezdi, nasıl fark etmezdi annemin söylediklerini? O huzurlu bir ortam olsun, Siraç'ın da ailesinin olduğu bir merasim düzenlensin istiyordu ama Esin Hanım bunu anlamak istemiyordu.

Nasıl bir anne tercihini oğlunda bir türlü kapanmayan yaralar açan adamdan yana kullanırdı ki? Üstelik o adamın oğlu bile değildi. Hiç gerçek babasından bahsetmiyorlardı.

Ben tam bunu düşünürken dedem, "Gerçek babasını getirmenizi tercih ederiz," dedi. Ali'yi kucağına almıştı. Ali onun bastonu tutan elini sımsıkı tutuyordu. Esin Hanım'ın zaten kaçmış olan rengi daha da beyazladı.

"O gitti," dedi titrek bir sesle. "O öldü," derken göz bebekleri titriyordu. O kadar büyük bir telaşa düşmüştü ki sözlerine kimse inanmadı.

"Emir ona babalık yaptı."

Bu doğru olmayan ama sürekli tekrarlanan bir yalandı. Yanımdan gölgesi geçen adamın sürekli kulağına fısıldanan ama en çok ona yaralar açandı.

Siraç geldi. Dedemin yanındaki koltuğa sakince oturdu. Sabah çıkarken onu görmemiştim ama üstünde buz mavisi bir gömlek vardı. Gözleri hiç bana değmedi, zaten değmesini de istemezdim.

Lacivert gözlerine yansımıştı sanki bu renk. Öyle soğuk, öyle uzak, öyle ruhunu yok etmiş gibi gözüküyordu ki ona bakarken aramızda adımlar değil de dağlar vardı sanki.

Eliyle buyurun der gibi işaret etti. "Devam edin konuşmaya," dedi herkesin ona baktığını fark ettiğinde.

Esin Hanım'ın tedirginliğinin yanında büyük bir korkusu da vardı ama değişti, onun da bakışları buz kesti ve hesapçı bir yüz ifadesine büründü.

"Dediğim gibi benim isteğim bu," dediğinde dedem bir Siraç'a bir Esin Hanım'a baktı.

Arayıp bulamadığı benzerlikler onu da şaşırtmış olmalıydı. Bir tek saç renkleri benziyordu; yine de Esin Hanım'ın saçı, Siraç'ınkinden bir ton daha koyuydu.

Artık ayırt edebiliyordum.

Ali, dedemin kollarından ayrıldı. Siraç'la göz göze geldiler. Korkacağını düşündüm. Siraç ona da aynı ruhsuz gözlerle bakıyordu ama korkmadı. Ona doğru bir adım attı. Gözlerine bakmaktan hiç kaçınmıyordu.

Siraç'ın dizinin üstünde duran yumruk hâlindeki elinin üstüne koydu minik elini.

Nefesimi tuttum. Siraç da onun küçük elini gergin bir surat ifadesiyle izliyordu. Kısa bir anlığına o küçük parmaklar güçlü parmakları sımsıkı tuttu.

Gözlerini Siraç'tan ayırmıyordu. Diz çöktü onun önünde, başını dizinin üstüne koyduğunda boğazıma tırmanan hıçkırığı yutmak o kadar zordu ki onların bu özel anını izlemek yerine dolan gözlerimi kaçırdım. Neden hep çocuklar hissederdi? Neden hep önce çocuklar sarardı yaraları?

İç çektim, nefesim bile titriyordu. Dedeme değdi gözlerim. Dedem de onlara merhametle bakıyordu.

Sessizlik bu ana yakışan tek senfoniydi. Ali bir süre başını kaldırmadı. Siraç da ona bakmayı bırakmadı.

Aralarında yaşanan şeyden en çok rahatsız olan Esin Hanım'dı. Yerinde rahatsızca kıpırdandığını, gözlerini sürekli onlardan kaçırdığını görebiliyordum. Sanki konuşmak istiyordu ama konuşursa en çok kendisinin yanacağının, kurtulamayacağının da farkındaydı.

Ali ayağa kalktığında ilk defa gözlerini tam olarak onlara dikti. Ali, Siraç'a bir kez daha baktı, aralarında ne geçtiğini bilmiyordum ama ilk defa Siraç'ın gözlerini kaçırdığını gördüm.

Ali ise o an ürkek olmayandı. Siraç'ı bırakıp bana döndüğünde ona gülümsedim. Bu yaptığı kendisi gibi yaralı bir ruha dokunmaktı, biliyordum.

İkisini de iyileştirmesi için dua ediyordum Allah'a. Bana adım atan çocuğun ruhu iyileşiyordu, peki arkasından bir gölgeyi izliyormuş gibi bakan adamın yaraları ne hâldeydi?

Bilmiyordum.

Ali, düzgün adımlarla yanıma yaklaşırken Esin Hanım'ın sürekli yerinde kıpırdandığının farkındaydım. Ali bana yakınlaştığında samimiyet taşımayan bir sesle, "Sen ne kadar güzel bir çocuksun," dedi.

Ali onun farkında değildi o an, bana odaklanmıştı. Sonra Esin Hanım'ın kolları ona uzandığında sakin yüzü sarsıldı. Teni Esin Hanım'ın tenine değince tutuştu sanki. Rengi soldu, güzel gözleri odağını kaybetti.

Esin Hanım bunu fark etmeyip kollarıyla onu sarmak için kendine çekiştirdiğinde Ali öyle bir feryat etti ki sanki canını yakmıştı.

O yangınla bir çocuğu değil, binlerce çocuğu tutuşturmuştu sanki. Hepimiz bu feryatla ayağa fırlamışken Esin Hanım ise donup kalmıştı. Arkamda Siraç'ın bedenini hissettim. Sonra Ali'yi çekip kucağına aldı.

"Git!" diye bağırdı Esin Hanım'a. Eliyle kapıyı gösteriyordu. Gözleri öfkeyle büyümüştü.

"Bir daha sakın! Git ve gelme artık! Benim seninle işim bitti." Ona doğru başını eğdi. Ali kucağında hıçkırıklarla ağlıyordu. Onu göğsüne bastırmıştı. "Senin varlığın ise zaten bitikti." Esin Hanım sert bir şekilde yutkundu. Siraç öfkeyle dişlerinin arasından konuştu:

"Bir daha sakın bir çocuğa dokunma!"

Esin Hanım beni itekleyip koşturarak kapıya doğru ilerlerken Siraç'la göz göze geldik.

Yaralarını gördüm. Hiç durmadan kanadığını gördüm. Bir köşede kıvrılmış bedenini gördüm. Kapı kapandı, Esin Hanım gitmişti.

Onun da geçmişinin kapısı kapandı sanki. Sızladı yüreğim, bunu o da gördü. Gözlerini benden ayırdı.

Ali'yi nazikçe kucağıma verdi ve üst kata çıkan merdivene yöneldi. Yukarı çıkarken Ali kollarımda ağlıyordu ve ben dağılmıştım.

Annem omzuma dokunduğunda onun ardına bakmaktan vazgeçtim. "Git peşinden, anneciğim!" derken kollarını uzatmıştı. Ali'yi almak istiyordu.

Ali hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. Dedem de onu tasdikledi. "Git arkasından, yadigârım. Biz Ali'yi sakinleştiririz." Yaşlanmış gözlerinde acı vardı.

Ali'yi annemin kucağına verdiğimde onun boynuna sokulduğunu görünce tereddüdüm dindi. Ali korkar diye emin olamamıştım ama o anneme sığınınca elbisemin eteklerini toplayıp koşturarak peşinden gittim.

Bizim katımıza ulaştığımda onu bulabildim. Bizim odamıza gidiyordu. O büyük adımlarla ilerlerken ona ulaşmak için arkasından koşuyordum.

Kapı açıldı, odamıza girdi ve kapıyı ardından kapatmadan yok oldu heybetli bedeni. Ardından girdiğimde, "Hayır!" dedi yaralı bir sesle. "Git Gün Işığı." Hissetti varlığımı ama istemedi yaralarını görürüm diye.

Sesindeki acıyla olduğum yerde sarsıldım. Gözlerim doldu bu hâline. "Gidemem ki," dedim titrek bir sesle. Ona doğru yaklaşmak için adımladım aramızdaki mesafeyi. "Ben senden gidemem."

Bazen dağlar da sarsılırdı. O benim dağımdı ama o da artçı sarsıntılarıyla titriyordu çünkü canını yakmışlardı. "Git!" dedi acısında kaybolmuş bir sesle. Onu bu hâle getirecek ne yaşamıştı, bilmiyordum ama acısı o kadar somuttu ki göğsüm yanıyordu. Onunla nefes alamıyordum.

Odanın camına yaklaşmıştı. Başını cama yaslamasını izledim. Umursamadım itirazlarını ve yolumun sonuna, ona ulaşıp sırtına başımı yasladım. Kolumu sert gövdesine doladım. Kasıldı, sanki tanıyamadı dokunuşumu ya da unutturulmuştu.

Başımı kaldırıp yandan ona baktım ve başını eğip ellerime baktığını gördüm. Sanki ona dokunanın ben olduğumu kendine hatırlatmaya çalışıyordu.

Nitekim, "Benim!" diye mırıldandığımda rahatladı. Uzandı, beline sardığım elimi yukarı kaldırdı ve avucumu öptü ben olduğumu anlayınca. Hangi yaşanmışlık ona varlığımı, dokunuşumu unutturmuştu?

"Bırak acın, acım olsun," diye devam ettim sözlerime. Önce yüzündeki elimin parmaklarını parmaklarına geçirdi, sonra kalbinin üstüne koydu iç içe geçmiş ellerimizi.

Sözlerime geldi sıra. Kelimelerimin etkisini vücudunda hissediyordum. Bu sefer kelimelerime karşı yabancılık çekti. Kaskatı kesildi.

"Olmasın," dedi hissiz bir sesle ama o hissizliğin altındaki yangını bir ben görüyordum.

Bir adamın saklamaya çalıştığı acısını görmek çok zordu. Onun yıkılmaz duvarlarının ardında ne kadar yalnız, nasıl acı içinde olduğunu görünce onun varlığı olmak için yer şeyi yapıyordunuz.

Ben buna örnektim. Ben ona yanardım. "Benden gelen her şey sana zarar veriyormuş," dedi yaralarını bilmediğim hâlde acı çektiğimi görerek. Kendini sakinleştirmek için sesli bir soluk aldı sonra. İçim acıdı, ilk defa onu böyle görüyordum. "Ama ben sana kıyamam," dedi yakarır gibi. "Hiç kıyamadım. Tek bencilliğim sana karşı muhtaçlığım," dedi kısık sesle.

Kalbimi sıkıştırdılar sanki bu sözlerden sonra. "O da bu dünyadaki tek nefes alışım."

Gözlerim doldu. Çenem titremeye başladı. O da hâlâ titremeye devam ediyordu. "Tek mükâfatım," diye devam etti. Gözümden bir damla yaş yuvarlandı. "Ama ben senin tek mükâfatın olmak istemiyorum ki," dedim boğazımdaki düğümü yutkunamadan.

Ses tonum boğuk çıkmıştı. "Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun, seyidiğim. Çok daha fazlasını!"

Duydu ama kabullenmek istemedi. Hep *hiç* olmaya alıştırılmıştı. Bu yüzden bendeki kıymetini görmüyordu bir türlü.

Döndü ve sarıldı sımsıkı. Yüzümü göğsüne bastırdı. Sanki göğüs kafesine saklamak istiyordu.

"Böyle kalalım mı?" dedi. Hislerini saklıyordu benden. "Dindirirsin kör karanlığı sen." Başımın üstünü öptü. "Susturursun çığlıkları." Kalbinin üstünü öptüm. Gözyaşlarım usul usul döküldü. Gömleğini ıslattı. Ben ona ağlıyordum.

"En karanlığı gördün, değil mi?" diye fısıldadım. Kalbinindi atılan acı çığlıklar, susmamıştı da.

"Gördüm," dedi, sesinde susturulmuştu acısı. Susturmuşlardı. Belki haykırsaydı sürekli gömülü kalmazdı.

"O zaman haktır sana aydınlık," dedim. Kollarımı gövdesine daha sıkı doladım. "Rabb'imin vaadidir." Acısından korumaya çalışıyordum onu.

Sessiz kaldı yine. O kendisini buna layık görmüyordu. İşte, bu yüzden ona ulaşamıyordum.

Beni odada bırakıp gitmeden önce *iyi misin* sorusunu defalarca sordum, defalarca *iyiyim* diyerek beni geçiştirdi ama iyi değildi, biliyordum. Kollarından çıktığımda hâlâ titriyordu. Giderken sırtında geçmişin yükü vardı.

Bir türlü o yükten kurtaramıyordum onu. Annem ve dedem neler olduğunu sormuştu ama hiçbir cevap verememiştim. Ali'm de sessizleşmişti. Hüsna ablaya geri bıraktığımda bana sebebini sormuştu, ona da cevap verememiştim.

Yaz gelmişti ama gökyüzüne bakıp nefes alamıyordum çünkü sevdiklerim can çekişiyordu. Bir türlü onlara ulaşamıyordum.

Akşam yemeğinden sonra onun geldiğini haber alınca odasına kahve götürmek için çıkmıştım ama hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı. Yine de biliyordum. Bir şeyler değil, her şey ters gidiyordu.

Yüreğim telaşla atıyordu, çok korkuyordum.

Yatağıma uzandığımda saat biri geçiyordu; sarsak adımları, titrek nefeslerini duyduğumda yelkovan turunu tamamlamamıştı.

Elimle yataktan destek alıp arkama döndüm. "Yat, Gün Işığı. Yanına geleceğim," dedi aynı ses tonuyla.

Korku yüreğimin üstüne oturdu. Nefesimi kesti. "Ne oldu sana? İyi misin?" Komodindeki gece lambasını açtım. Ensesini gördüm ilk, saçlarının uçları ıslanmıştı. Gömleğinin yakasında da aynı ıslaklık vardı.

O adamı öldürdüğü zaman geldi aklıma. Yine bu şekilde terlemişti. Başını bana doğru çevirdi. Boynunda, alnında boncuk boncuk terleri gördüğümde yatakta dikleşip dizlerimin üstünde ilerleyerek ona ulaştım. Korku yüreğimi ele geçirdi. Nefes almama izin vermedi.

"Yine geçen seferki gibi mi oldun? Yoksa ateşin mi çıktı?" derken elim çoktan alnına uzanmıştı. "Selçuk abiyi çağıralım." Ben ona dokundum, o acı çekiyormuş gibi irkildi.

"Hayır! Sakın doktor çağırmıyorsun." Sesi kısıktı. "Söz ver bana!" Sanki konuşmaya güç yetiremiyordu. Elimin altındaki teni buz gibiydi. Soğuk soğuk ter döküyordu.

Başımla onay verene kadar gözlerini çekmedi üzerimden. Sonra yorgunlukla başı düştü.

Alnına koyduğum elimi tuttu. "Git yat, Gün Işığı," derken gözlerini açmakta zorlanıyordu sanki.

Tekrar elimi yüzüne koydum. "Nasıl böyle konuşuyorsun, aklım almıyor." Yakındım bu umursamazlığına. "Sen bu hâldeyken nasıl rahatça uyuyabilirim, söyler misin?"

Elimin altındaki teni düzenli aralıklarla sarsılıyordu. Sanki sancı çekiyormuş gibi kasılıyordu. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda ne yaptığımı görüyordu ama bir şey söylemiyordu. Sadece beni izliyordu.

"Beni bu sefer yalnız bırakman gerekiyor." Geçen sefer de yanında olmamdan hoşnut değildi zaten. "Bırak ki bittiğinde sana zarar vermekten korkmayayım. Hep yalnız atlattım."

İlk defa bunu yalnız yaşamıyordu demek ki. O zaman söylememişti. Kim bilir, kaç defa yalnızlığın kollarında kendini tüketmişti? Yüreğimin acısı ruhsal değil, fizikseldi artık.

Göğsüm acıyordu.

Gömleğinin düğmelerini açtığımda gömleğinin uçlarını pantolonundan çıkarmak için üzerine eğildim, ona hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordum.

"Seni bu hâlde bırakırsam bana en büyük zararı vermiş olursun asıl," dedim. Gözleri gözlerime değdi. Gece boğulur muydu? Boğuluyordu gözlerinde. Sanki başka bir anda ölümü yaşıyordu.

"Ne zaman gideceksin?" dedi kırık dökük bir fısıltıyla. Sanki tükenen her saniyeyi sayıyor, kaybetmediği hâlde kaybedeceklerinin yasını tutuyordu.

O korkuyordu, bunu gözlerinde gördüm. İlk defa korkusunu gördüm. Hak etmediğini sandığı huzuru kaybetmekten korkuyordu.

Eli yüzüme uzandı ama gücü yetmiyormuş gibi yolun ortasında durakladı. "Ne zaman bitecek mükâfatım?" dediğinde yasını tutuyordu kayıplarının.

Dudaklarımda acı bir tebessüm şekillendi. Saçlarının üstüne bir öpücük kondurdum.

"Bitmeyecek," dedim gözlerinin içine bakarak.

İnanmadı ya da hiç inandırılmamıştı. "Hiç hak etmedim," dedi gömleğini çıkardığımda. Başını kaldırıp bana bakarken koskoca bir adam değil, küçücük bir çocuk vardı karşımda. Titriyordu üstelik.

"Hiç hak etmedim huzur bulmayı." O yanıyordu, ben ona yanıyordum. Gözlerim doldu ama tuttum kendimi. Kendinde değildi; inandırılmayı, teselli bulmayı bekliyordu. Sanki bir çeşit nöbet geçiriyordu. Geçmişin duvarlarının arasında sıkışmış gibi duruyordu.

İki elimle yüzünü kavradım. Bana baktığında gözleri donuktu.

"Hak ettin," dedim sert bir sesle. "Sen mutlu olmayı da huzur bulmayı da hak ediyorsun. Neden kendini buna inandırdın, sevdiğim?"

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Sevdiğim," dedi kırık bir tebessümle. Bakışları yüzümde dolandı.

Bir parmağı uzandı. Bu sefer yanağımın üstünde dolandı. "Sen sevince yaşamak istedim ilk defa. Hâlbuki ölümümü bile ayarlamıştım ben, sevdiğim."

Kurşun değildi bana atılan, beni kendi yasıyla vurmuştu. Kalbim ellerinde yok olmaya hazırdı. Hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum. Bunu gördü, eli yüzümü kavradı. Sanki kaçmamdan korkuyordu. Konu ölüme geldiğinde ondan bir söz almış olsam da hâlâ gölgesi aramızdaydı.

"Neden?" dedim nefesim kesiliyormuş gibi. "Neden ölmek istedin?"

Eğildi, başını göğsüme yasladı. "Hak etmedim," diye mırıldadı. Bir kere tekrarladı. Sonra defalarca. "Hak ediyorsun," dedikçe kelimelerimdeki umudu sildi, kendini ümitsizliğe hapsetti. Elimdeki gömlekle terini sildim.

Yetmedi, gidip havlular getirdim. Sayıklıyordu onu yatağın köşesine büzüşmüş hâlde bulduğumda.

"Zincirleri getirdi," dedi bana bakarak. Bana baktı ama beni görmedi. Olduğu yerde sallanıyordu. Önce ne dediğini anlamadım ama sonra çaresizce, "Bağlar sonra. Köpeklerle mi uyuyacağım?" dediğinde dik durma çabam yerle bir oldu.

Sesi o kadar çaresizdi ki o an diz çöküp ağıt yakmamak için kendimi zor tuttum.

Öyle sarsılmış, öyle yalnız gözüküyordu ki koşar adım ona yaklaştım. Gözyaşlarım usulca akarken yüzünü avuçlarımın arasına alıp güzel gözlerine baktım.

"İzin vermem, sen benimle uyuyacaksın," dedim onu teselli etmek istercesine. Sanki onu kurtarmaya çalıştığım bir kâbusun pençesindeydi.

Sesi titriyordu. "O da izin vermez, izin vermez! Zincir sesleri geliyor. Bu sefer aç bıraktı köpekleri!" Korkusu sanki zihninde kendi kendine dile getirdikleriydi. "Ellerimi de mi bağlayacak?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım hıçkırığımı yutmak için. Öyle çaresiz baktı ki savruldum yalnızlığına. "Nasıl savaşacağım, Gün Işığı?" dedi. Beni görmüyordu. Yaşadığı zulmü görüyordu.

Yaşadığı zulme ağıt yakıyordum bense. Yaşadığı zulme ah ediyordum.

"Allah!" dedim. "Seni o karanlığa düşürenlere bu dünyada rahat vermesin. Cayır cayır yansınlar her iki dünyada da. Hiç aydınlığı göremesinler!"

Duymadı sözlerimi, yaralandığı yerdeydi hâlâ. Yanağına bir öpücük kondurdum gözyaşlarım akarken. Elim yüzüne uzandı ve havluyla alnındaki ter damlalarını sildim. Teni buz gibiydi.

"Üşüyorum, gücüm yetmez," dedi. Dudakları mosmor olmuştu. Birine haber vermek istiyordum ama onu yalnız bırakmaktan da korkuyordum.

Sanki yalnız bıraksam kendine bir şey yapacaktı. Kendine zulmedecekti.

"Çok üşüyorum," dediğinde ben onun acısıyla yanıyordum. Titrek bir sesle, bir çocuğu teselli edercesine, "Üşümezsen birlikte savaşırız, değil mi?" dediğimde kafamı kaldırdı.

"Işık ver," dedi zincirlerin sesini duyuyormuş gibi ellerini kulaklarına kapatmadan önce. "Bana bir tutam ışık ver, uzun zamandır hiç göremiyorum."

Gözleri karanlığa nefretle, bana hasretle baktı. "Çok özledim."

Sessiz hıçkırıklarımı görmesin diye yüzümü çevirdim. O kadar çaresizdim ki "Allah'ım!" dediğimde ben de o ışığa muhtaçtım. Kendimi toparlamak için dişlerimi sıktım ve ona döndüm. "Üşümeni dindireceğim ben," dedim kararlıkla. Kalktım, yaz olduğu için dolaplarda olan battaniyelerin birini indirdim. Açıp yatağa geldiğimde aynı şekilde boşluğu izliyor, düzenli aralıklarla irkiliyordu.

Yatakta karşısına oturdum. Önce tüm bedenindeki teri sildim havluyla. Hissetmiyor, öylece boşluğa bakıyordu. Bu sırada Çakılı'nın dediği üç kurşun yarasını aradım bedeninde ama o kadar çok yarası vardı ki ayırt edemedim.

Aramayı bırakıp kendi üstümü çıkardım. Tereddüt yoktu, utanç yoktu. Onun bana ihtiyacı vardı, benim de ona şifa olmaya. Üstümde sadece iç çamaşırlarım kaldı.

Yataktaki yastığı dikleştirdim. Sırtımı ona yaslarken Siraç'ı kolundan tutup kendime çektim.

"Buraya gel," dediğimde önce kıpırdamadı. Yüzüme bile bakmadı. Kısık sesle mırıldanıyordu. *Yanlış mı yapıyorum,* diye sorguluyordum bir yandan da.

"Birlikte uyuyacağız," dedim ona doğru eğilip. "Buraya gel, Siraç."

Bana bakmayan gözlerine ulaşmaya çalıştım. "Uyuyamayız," dedi aynı şekilde boşluğa bakarken ama onu kendime doğru çekmeme izin verdi.

Başını göğsüne yasladığımda sarsıntısı bedenimi sardı. Teni buz kesmişti, ben şimdi yangındım. Onu geçmişin kollarından çekip almaya çalışırken buzdan duvarları da aşmaya çalışıyordum.

"Zincir sesleri geliyor," dedi gözlerini sımsıkı yumup. Bacakların uzatması için çabalamama gerek kalmadı. Kendi bedenini bacaklarımın arasına uzattı.

"Zincir sesleri çok yakından geliyor, uyuyamayız." Elleri kollarımı sertçe tuttu.

"Uyursak yakalar. Uyku yok, uyku yok!" dediğinde sesi yükseldi. Göğsümde atan kalbi hızlanmıştı. Kollarımı ellerinden uzaklaştırmaya çalıştım.

"İzin vermem, ben buna asla izin vermem!" dedim ama beni dinlemiyordu. Kollarım mosmor oldu tutuşundan, sızlıyordu ama onun acısının yanında umursamadım. Elimi izin verdiğince beline doladım.

"Şşt! İzin vermem! Ben buradayım. İzin vermem! Kâbus görüyorsun," dedim yüksek sesine rağmen sakin sesimle kulağına doğru eğilip.

Defalarca tekrarladım bunu.

Sonunda duydu, ruhu çırpınmayı bıraktı. Sesimi duyunca sakinleşti. Parmakları gevşediğinde kollarıma kan gittiğini hissettim. Uyuşmuşlardı sanki.

"Onun adı Gün Işığı," diye mırıldandı. Şimdi başka bir andaydı. Beni anlatıyordu. Sesi kısıktı. Gözleri açık değildi ama uyanıktı. "Siz Işık dediniz ama Gün Işığı o. Beni uyutacağını söylüyor."

Az önce kollarımı sıkan elleri tamamen serbest kaldı ve kollarını belime doladı. Sesi hasretle sarsıldı. Sessiz hıçkırıklarım, yüreğimi sürekli yaralayan keskin bıçaklardı.

"Ama zincir sesleri hiç susmuyor." Sayıklarken irkilir gibi sıçradı göğsümün üstünde. Çaresizce bu hâlini izliyordum. Sonra küçüklüğüm geldi

aklıma. Çok kâbus görür, karanlıktan korkardım. Annem değil, babamdı ninni okuyan bana.

Sesini duyunca dinerdi kâbuslarım.

Sesim titrese de kulağına doğru eğildim. Babamın hatırası başımı okşarken fısıldadım sevdiğime.

"Uyu da büyü bebeğim, bebeğim."

Ellerim serbest kalınca ensesindeki saçlarını okşadım. Diğer elimle uzanıp kenarda duran havlulardan birini aldım ve benim de tenimi ıslatan terini sildim.

"Ben sana hep ninniler söyleyeyim."

Onun kapalı gözünden bir damla yaş burnuna doğru süzüldüğünde sessiz sesiz ağladım. Gözleri kapalıyken bir çocuğun masumluğunda ama bir çocuğun yaşamaması gerektiği bir cehennemin ortasındaydı.

"Elemsiz yürü geç bu dünya seferinden. Allah'ım korusun yeryüzünün şerrinden."

Elimle gözyaşını sildim. İrkildi ve yine tanıyamadı dokunuşumu. "Benim!" dedim ninniyi söylemeyi kesip. Derin bir soluk aldı. Sanki rahatlamıştı. "Benim ışığım," diye mırıldandı.

"Senin," dedim onu teyit ederek.

"Bana sesleniyor," dedi. Burukça gülümsedim. İşe yarıyordu. "Susuyor. O korkuyor," dediğinde gözleri sımsıkı kapalıydı. Tekrar tenini sildim, vücudu ısınıyordu.

Devam ettim bu yüzden. *"Kalbinden başkasına uyma. Kimseyi üzmeye kıyma."*

Ben söyledikçe nefes alıp verişi yavaşladı. Kalbi kâbuslardan uzaklaştı. Yüzü sancısını taşımayı bıraktı. Kirpikleriyse hâlâ ıslaktı.

"Kalbinden başkasına uyma. Hayat seni buna zorlasa da."

Uyuyakaldığını fark ettiğimde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Başını göğsüme bastırıyor, içime ata ata ağlıyordum. Babam ninniden sonra hep korunma duaları okurdu baş ucumda.

En büyük anıma tutundum. Ben de okudum. Defalarca yalvardım Allah'a. Bana onu kurtarabilmem için bir çıkar yol gösterebilmesini diledim. Ben o gece onu kalbimin üstünde uyuttum.

Küçücük bir çocuğun yaralı bedeni kıvrılmıştı kalbimin üstünde. Uyutana kadar muhtemelen bağlandığı zincirlerin sesini duydu. Köpeklerin önüne atılmıştı. Karanlıkta bırakılmıştı. Uykusuz kalmıştı ki ona dokunulmasın.

Bir köle olduğunu iddia ediyorlardı ama bu kölelik değildi. Bir hezimetti. Onun çocukluğunu çalmışlardı ama sadece masumiyet olarak değil. Onun ruhunu çalmışlardı. Bu yüzden hep aynı yerdeydik.

İntikamından vazgeçmeyecekti. Bunun sonunda ise kendisini iyiye layık görmeyecek, belki de öldürecekti. Benim savaşım onun düşmanlarıyla değildi. Benim savaşım onunla ölüm arasındaydı.

Bunu o gece öğrendim.

Uyandığımda henüz uyuyalı bir saat olmuştu ve uykusuzluktan gözlerimin içi yanıyordu. Sabah namazını kılıp baş ucunda *Kur'an* okumuştum, o da uyumaya devam etmişti. Bu yüzden uykusuzdum.

Bir ses duyunca yerimde sıçradım ve direkt yatağın üstüne baktım ama onu bulamadım. Üstelik kapı tıklatılıyordu.

"Kim o?" diye seslendim yatağın köşesinde duran tişörtüme uzanırken. Nergis'in sesini duyduğumda ben hâlâ etrafta ona dair bir iz arıyordum ama komodinin üstünde duran saati, silahı, anahtarları da gitmişti.

O gitmişti. Yine.

"Benim Elif, kapıyı açar mısın?" dediğinde hayal kırıklığıyla yatağımdan fırladım.

Yoktu, yine kaçmıştı. Değil açıklama için yanımda durmak, huzuru bile istememişti. Kapıyı sarsılmış yüzümle açtığımda Nergis yüzüme baktı ve "Ne oldu sana? Hasta mısın? Siraç Bey senin için bir hemşire yollamış," derken beni inceliyordu.

Sonra kollarıma takıldı gözleri. Yüzü buz kesti. Neden baktığını idrak edemedim. Sonra gözlerim kollarıma değince sızısını hissettim.

İkisi de mosmordu. Kaşlarım çatıldı, düşündüğüm Nergis değil, Siraç'tı.

Kendisini suçluyordu. Zaten kendisini uçurumdan atmaya, bir hiç olmaya meyilliydi. Bunun için bana zarar vermesi yeterli bir sebep olacaktı onun için. "Bırak hemşireyi!" dedim sert bir sesle. "Nerede o? Hemen beni ona götürüyorsunuz."

Nergis'in gergin yüzü daha da gerildi. "Elif, bu senin için iyi olmayabilir. O eski hâline dönmüş gibi gözüküyordu," dediğinde direttim çünkü bugün artık sondu, öğrenmek zorundaydım her şeyi.

Beni kendinden uzaklaştıracaktı, biliyordum. Buna izin vermeyecektim, artık o hakkını kaybetmişti. Nergis'i zorla da olsa ikna ettim ama giyinip alelacele aşağı indiğimde telaşla içeri giren Hüsna ablayı görmeyi beklemiyordum.

"Elif!" dedi korkuyla. "Ali'ye yaklaşamıyoruz. Bir bankta oturuyor, yaklaşan olunca çığlık atıyor. Senin adını söylüyor sürekli. Ne olursun yetiş!" Öyle korku dolu gözüküyordu ki onu ilk defa böyle metanetini kaybetmiş görüyordum.

Rengi kaçmıştı.

Benim de kanım buz kesti. Dedem salondaydı. "Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?" derken bana çok garip bakıyordu. Sanki bir şeyleri çözmek ister gibiydi.

"Yok, dede," dedim onun bakışlarını sorgulamayı sonraya erteleyerek. "Muhtemelen dünden çok etkilendi, ben hallederim." Başını sallamakla yetindi ama arkamdan sert bakışlarını hissediyordum. Kısa sürede yurda geldik, koştura koştura yuvanın bahçesine girdim ve dediği gibi Ali'yi onunla ilk tanıştığımızda oturduğumuz bankta buldum.

Çevresinde insanlar vardı ama o hiçbirine bakmıyor, sadece sallanan ayaklarını izliyordu.

Yanına ulaştığımda ayakkabılarımı gördü ve başını kaldırdı. Güzel gözleri hüzün doluydu. Elini cebine attı, dün de aynı pantolonu giydiğini fark ettim o an. Sonra cebinden bir kâğıt parçası çıkardı.

Kalbimin atışı hızlanırken bir dejavu yaşıyormuşum gibi hissettim. Kimse ona yakın değilken ben yakınındaydım. Kâğıt ellerime ulaştığında hemen açtım, içinde şu yazı vardı:

"Çocuğun cebinde ve korumanın üstünde. Bu sefer son. Artık bitiyor. Çocukla birlikte sığınağa in!"

Etrafıma korku dolu gözlerle bakarken Ali'nin kollarını bedenime sardığını fark ettim. Üstelik cebini tutmaya devam ediyordu.

Bir ona bir de etrafıma baktım. Sonra onu gördüm. Kapının önüne yaklaşan korumayı. Siyah saçlı, uzun boylu bir adamdı. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı.

Göz göze geldik ve titremeye başladı. Gözleri döndü ve çığlık attıktan sonra yere yığıldı. Koskoca bir kargaşanın ortasında, çocukların çığlıkları arasında, bir çıkmazın içinde buldum kendimi.

Üstelik bu bir enkazdı. Bu sefer altında kalacağımı günlerdir yüreğimde üflenen surdan biliyordum.

26
KOR

Zaman dolmak üzereydi. Anayasa Mahkemesine taşınan davanın duruşması yaklaşıyordu. Vaktin en gece, sehere en yakın olduğu andalardı.

Tüm avukatlar ve davayı yürüten hâkim gizlilik anlaşması imzalamışlardı. Yurt içinde değersiz bilinen ama yurt dışında büyük bir değeri olan mekânın sırrı, devletin kilitli kapıları ardında bile konuşulmuyordu.

Konuşulursa duyulacaktı.

Duyulursa yüz yıldır süren esaretin üstüne kilit vurulacaktı.

Bu kilidin anahtarı küçük bir kızla birlikte kaybolacaktı.

Bu yüzden sustu herkes, bir adam kendini kurban etti. Sessiz kaldı herkes.

Yalnızca iki kişi; biri sevdiği, diğeri ise bilmediği. Onun haksız ölümüne dur diyebilecekti bu iki kişi.

İlki onunla evlendi ve ona sevgisini verdi. Işık oldu, anahtar oldu, kırk kat kapalı kapıların ardındaki yüreğinin açılması için yüreğini önüne serdi.

İkincisi, yani adamın asla bilmediği ise onu kurtarmak için yine ona meydan okudu çünkü bu genç adamı tanıyordu. Kendine yenik düşmeden, ölüme giden yolundan döndürülmeden vazgeçmeyecekti davasından.

Bunu en iyi genç adamın hiç tanımadığı kişi biliyordu. Bu yüzden en büyük düşmanıydı genç adamın çünkü bazen düşmanlar en iyi yol gösterici olurlardı. Dostların söyleyemediklerini düşmanlar yüze vururdu.

Ve en sevdikleriyle vurulunca yanardı insan. Yanmadıkça doğruyu bulmazdı. Yanmadıkça yaratıcıyı anmazdı.

Genç adam, bilmediği tarafından sevdiği kadınla imtihan edilecek, kendi kurduğu oyunda başka bir oyunun içine düşecekti. Bu yolda düşmanının eline düşse bile acıma yoktu.

Bu yoldan dönmedikçe merhamet yoktu. Yanlış adımlar atılsa da tek bir amaç vardı; genç adamın öldürüldüğü çocukluğunun kurtarılması.

Bunun için kurban da verilecekti, kurban da edilecekti.

Kalabalığın içerisinde elim Ali'nin elinde savrulurken bir yandan dehşetle yere yığılan adama bakıyordum. Ali ağlamamıştı ama yüzü o kadar solgundu ki bana sığınışındaki korkuyu iliklerime kadar hissediyordum.

Korumalar önümüzde etten bir duvar ördüler ama tehlike içerideydi, biliyordum. Çocukların bazıları ağlıyordu. Ahmet, Sedef ve Ela yanımıza gelmişlerdi. Aşağıdaki sığınağa doğru bizi yönlendiren, hizmetli Asım Bey'di.

"Herkes sığınaklara!" diyor, bir yandan da çocukları binanın içine yönlendiriyordu. Birine ulaşmak için çevreme bakınıyordum. Birine ulaşmalı ve ortada bir oyun döndüğünü söylemeliydim.

Ela, "Elif abla, korkuyorum!" dediğinde dışarı doluşan arabalardan Umut'un çıktığını gördüm. Göz göze gelmek için ısrarla ona baktım ama beni görmedi.

Sonra çok farklı bir şey oldu. Hiç beklemediğim biri, Asım Bey önüme geçti ve buz gibi gözlerle bana baktı. Önce sorguladım bu bakışı, çocuklara birlikte yardım etmemiz gerekirken onun bu bakışını anlamadım.

Sonra dikkatle ona baktım ve dehşetle sarsıldım.

Bu adam Asım Bey değildi.

Her şey aynıydı aslında. Aynı boydaydı; sıradan, hafif seyrekleşmeye başlamış saçlarıyla dikkat çekmeyen bir adamdı zaten ama göz göze geldiğimiz andan itibaren yüzündeki sert ifade haricinde fark etmem için buz mavisi gözlerini açıkta bırakmıştı.

Asım Bey'in gözleri kahverengiydi. Defalarca konuşmuştum onunla. Karşımdaki adam o değildi. Kılık değiştirmiş biriydi. Yüzünde muhtemelen maske ya da boya vardı ama gözleri haricinde fark edilmeyecek kadar ustaca hazırlanmıştı.

Kalbim korkuyla sarsıldı bu gerçekle. "Tavsiye etmem, Elif Hanım. Özellikle çocuklar tehlikedeyken," dedi taviz vermez bir ses tonuyla. Sesi de değişikti, tıpkı bakışları gibi. Eli beni ilerletmek istercesine ileri uzandı. Gözleri ise Ali'nin üstündeydi. "Ali için."

Ali'nin de ona karşı bakışları dehşet doluydu. Kim bilir, akşam neler olmuştu! Ali'yi kendime doğru çektim ve sakin olmasını umut ettiğim bir sesle, "Ne planlıyorsanız vazgeçin. Onlar daha çocuk," dedim ilerlerken. Hüsna ablayı gördüm. Çocukları telaşla sığınağa doğru yönlendiriyordu. Yüzündeki korku ifadesi canımı yaktı.

Silah sesleri duyuldu. Çocukların çığlıkları attı. Ela ve Sedef birbirlerine sarılmıştı, Ahmet korku dolu bir yüz ifadesine sahip olsa da arkalarında duruyordu. Hepsi önümdeydi ama bana engel olan, Asım Bey kılığına girmiş adamdı. Söylediklerimi umursamıyordu. Çocuklarla ilgileniyormuş gibi yapıyor ama yanımdan da ayrılmıyordu.

Onların böyle korku dolu olması o kadar canımı yaktı ki öfkeyle yanımdaki adama döndüm. "Sıraç sizi yaşatmaz, kurduğunuz oyunu oynamanıza da izin vermez!" Öfkem korkumun önüne geçiyordu. Çocukları kullanmaktan bir an bile çekinmeyeceklerdi.

Bir şeyler yapmak zorundaydım. Asım Bey'in kılığına girmiş adam merdivenden inerken bana doğru eğildi. "Susarsanız çocuklar yaşamaya devam edecek, Elif Hanım," dedi tehditkâr bir sesle.

"Yoksa sebepleri siz olacaksınız! Biz sadece sizi istiyoruz. Onları kendiniz için kurban etmeyin. Bunun için sesinizi çıkarmayın. Yoksa..." Merdivende boşluk oluşunca yanıma geldi. Ali'ye değdi kısa bir an bakışları. "Buraya girmemizin anahtarı yok olur."

Sözlerindeki tehdit değil, bu tehdidin olma ihtimaliydi beni korkutan. Bir şey yapmam gerekiyordu. Bu kadar kolay düşemezdim ellerine, kurban olamazdım ama Ali'ye, çocuklara bir şey olma ihtimalini de göz ardı edemezdim.

"Peki!" dedim sadece ama bunu hemen itaat edeceğimi düşünsün, korkuya boyun eğdiğimi sansın diye yaptım. Adamın şüpheli bakışları üstümde dolandı ama en azından iyi bir başlangıçtı.

Sığınak, zemin katta geniş bir konferans salonuydu. Zemin olduğu için soğuktu ve bir sahnesi, iki de zeminden çıkan dış kapısı vardı ama ikisi de kapalıydı.

Hüsna abla çocukları sahnede topladı; bir yandan onları sıraya diziyor, diğer yandan sayım yapıyordu görevlilerle birlikte.

Ben çocukları sakinleştirmeye çalışıyordum ama bu sırada Asım Bey kılığına girmiş olan adam yanımdan bir an bile ayrılmıyordu. Nergis'i bekliyordum aslında. Şimdiye kadar çoktan yanımda olmalıydı ama onu göremedikçe *acaba bir şey mi yaptılar,* diye korkmaya başlıyordum.

Dış kapıda korumaları görebiliyordum ama o yoktu.

Bu sırada Sedef'in ağladığını fark ettim. Yanımda donuk bir yüz ifadesiyle sürekli etrafı tarayan adama kısa bir bakış attıktan sonra sessiz bir şekilde yanımda duran Ali'nin elini tutup Sedef'e doğru ilerledim.

Harekete geçtiğimi fark ettiği anda bana doğru bir adım attı ama durak-samadım. Yine de beni duyabilecek kadar yakınımdaydı.

Sedef'in önünde diz çöktüm. Bal rengi gözleri kızarmıştı. Yüzü o kadar mahzun görünüyordu ki korkunun pençesi kalbimi sıkıştırıyordu sanki.

Ne yapacaktım ben? Nasıl sıyrılacaktım bu işten?

"Ablacığım!" dedim boştaki elimle kolunu sıvazlarken. Onun gibi bir sürü çocuk ağlamıştı, sesler kesildiği ya da artık duyulmadığı için sakinleştiklerini düşünüyordum ama o hâlâ sessiz sessiz ağlıyordu.

Bana baktı ve boynuma sarıldı Sedef. Yanında Ahmet duruyordu. Küçük suratı asıktı, kaşları çatılmıştı. Yaşından o kadar büyük görünüyordu ki bir an karşımda her şeyin farkında olan bir adamı görür gibi oldum.

"Ağlama artık, kızım! Bir daha biriktirir, alırım sana," dedi Ahmet. Üzülüyordu onun bu hâline, biliyordum. Sonra bana döndü. Yüzümdeki sorgulayan ifadeyi fark edince sıkıntıyla iç çekip açıkladı: "Ona çok istediği şu ayıcıklı kalemlerden aldım harçlığımı biriktirip. Kalabalıkta iteklenince yere düşürmüş ve biri üstüne basınca kırılmış, ona üzülüyor. Yine biriktirirm, alırım. Pahalı bir şey değil ki," dedi.

Sedef, Ahmet'in konuştuğunu duyunca boynuma başını gömdüğü için boğuk bir sesle, "Ama sen almıştın," dedi.

Onun üzgün sesini duyunca daha çok suratı asıldı Ahmet'in. Ela da üzgün bir şekilde Sedef'i izliyordu. "Üzülme," dedim boştaki elimle sırtını sıvazlayarak. "Biz Ahmet'le sana istediğin kalemi alırız inşallah," dedim geleceğin belirsizliğini düşünmemeye çalışarak.

Sonra bir umut düştü yüreğime. Bir şey hatırladım çünkü. "Hem..." dedim geri çekilip. Elimi çantama attığımda yanımdaki adamın hareketlerime dikkat kesildiğini biliyordum ama bu bir ümitti. Yardım çağrısıydı.

Çantamı açtım ve anlamı olan kalemi çıkardım. Üzerinde sınavın amblemi vardı. "Bu kalem benim için çok değerli. Manası da büyük." Anlamasını istediğim adam için manası büyüktü.

"Bunu sana söz olarak veriyorum. O kalemi alacağız. Sen yeter ki sakin ol, üzülme. Biz iyi olacağız." Bu da bir mesajdı üç çocuğun şahit olduğu. Tehlikede olduğumu elbette bilecekti ama korktuğumu düşünmesini istemiyordum.

Sedef elimdeki kalemi aldı ve bana tekrar sarıldı ama benim odağım başka bir yerdeydi. Tepemde dikilmiş olan adama baktım.

"Değil mi, Asım abisi?" dediğimde buz gibi gözler üstüme dikildi. Bu muhabbetin içerisinde adının geçmesi gerekiyordu. Herkes ona bakınca mecburen cevap vermek zorunda kaldı.

"Öyle," dedi kısık sesle. Gürültü olmayınca sesindeki değişikliğin fark edileceğini biliyordu. Bu yüzden sesi kısıktı ama ben fark edilsin istiyordum.

Nitekim Sedef'in yüzü biraz gülerken Ela yanımdaki adama odaklandı. "Hasta mı oldun, Asım abi? Sesin kısılmış," dedi.

Ona baktım. Kaskatı yüz ifadesi ilk kez sarsılır gibi oldu ama hemen toparlandı ve bana ters bir bakış attıktan sonra Ela'ya döndü. Başıyla onay vermekle yetindi bir daha sesi duyulmasın diye.

O an onu ifşa etsem ne olur diye düşündüm bir kez daha. Koruma ordusunun ortasındaydık. En fazla ne olabilirdi? *Ya blöf yapıyorsa* düşüncesi sürekli aklımda dolanıyordu. Ellerim içerisinin soğukluğundan değil, stresten buz gibiydi.

Oysa sabahleyin başka bir savaşın içerisindeydim. Sanki bir kuyudan çıkıp başka bir kuyunun içine çekiliyordum.

Düşündüklerimi hissetmiş gibi bana yaklaştı kılık değiştirmiş olan adam. "Ali'nin üzerinde, buradaki tüm koruma sistemlerini etkisiz hâle getiren bir çip var. Üstelik konumunu da tespit edebiliyoruz." Soğuk bir şekilde gülümsedi. Hüsna ablanın bize doğru geldiğini göz ucuyla görebiliyordum.

Kaskatı kesildim.

"Eğer buradan onunla çıkmazsanız onun da yukarıdaki koruma gibi yere yığılacağını ve bir daha uyanmayacağını söylememe gerek var mı? Üstelik ben ölürsem sayısız insanı da yanımda götürürüm." Sesinde tehdit değil, ölüm vardı. Sesli bir şekilde yutkundum. Ali'ye baktığımda pantolonunun cebiyle oynadığını görebiliyordum.

"Cebinde," dedi yanımdaki adam kısık bir sesle. Çarem kalmamıştı. "Şimdi Ali'nin tuvaletinin geldiğini söyle Hüsna Hanım'a. Sizi buradan çıkaracağım."

Korkunun soğuk varlığını ensemde hissedebiliyordum. Ona bunu hissettirmemek için gözlerimi kaçırmak istedim ama bu sefer tehdit olarak yeleğinin altına sakladığı silahını gösterdi.

"Tekrar etmeme gerek yoktur umarım, Elif Hanım," dedi. Yoktu, şimdilik dediğini yapmak zorundaydım. Dışarı çıktığımızda en azından bir çözüm bulmak ya da yanımdaki adamı etkisiz hâle getirmek zorundaydım.

Bana da başka yol yoktu. Pes edemezdim.

Hüsna abla yanımıza geldiğinde, "Çocukların psikolojileri çok kötü etkilendi. Nasıl toparlayacağız, bilmiyorum," dedi. İçim burkuldu bu sözlere. Benim yüzümdendi. Çocuklarla bu kadar bağ kurmamış olsaydım bana ulaşmak için yem olarak kullanılmazlardı.

Vicdan azabının sızısı keskin bir bıçaktı. Saplandığı yerde kalıyor, çıkmıyordu da bir türlü.

Yüz ifademi sabit tutmaya çalışarak, "Bilmiyorum abla, umarım zayiat yoktur," dedim. Bir şey bilip bilmediğini sormak istiyordum ama kılık

değiştirmiş olan adamın, istediğini yapmamı bekleyen bakışlarını görmeden gelemiyordum.

"Abla, Ali'yi tuvalete götürmem gerekiyor," dedim. Yanımdaki adam benden iki adım uzaklaştı. Şimdi bizden biraz uzaktı.

Hüsna ablanın kaşları çatıldı ve ilk defa sıkıntıyla birlikte yüzü asıldı. "Burada tuvalet arızalı güzelim maalesef. Kilitletmiştik biz de."

Hüsna ablanın Asım Bey olarak bildiği adam söze girdi kısık sesle. "Ben kilidi açıp temizledim geçen gün, tuvaletlerden biri çalışıyor, Hüsna Hanım." dedi.

Hüsna ablaya baktım o an. Fark etsin istedim bir farklılık olduğunu ama o an gözlüğünün olmadığını idrak ettim. Hayal kırıklığı da vicdan azabıyla aynı sızıyı taşıyordu.

Kapılarım birbiri ardına kapanıyordu. Bu yüzden yanımdaki adam benden uzaklaşmıştı. Hüsna abla ileri derecede miyoptu çünkü. "Haydi ya! İyi yapmışsın, Asım Efendi. Hangi kapıydı bilmiyorum, zaten göremiyorum da. Dış kapılar da devre dışı." Eli yüzüne gitti. Sanki gözlüğünün yüzünde olmamasını yadırgıyordu.

"Dün kaybettim gözlüğümü. Lavaboda bırakmıştım, bulamadım bir daha. Bizim haylazlardan biri oyun için sakladı kesin."

Hayır, bizim haylazlar değil, yanımdaki adam saklamıştı. Hem de her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünerek. Üstelik artık dış kapıların da kilitli olduğunu zannetmiyordum.

Nasıl olmuştu da içimize kadar sızmıştı bu adam? Nasıl bu kadar ayrıntılı bir plan yapmıştı?

Hissiz bir ifadeyle bana baktı. Hüsna abla elini geçiştirircesine sallayıp, "Neyse! Siz gidin, gidin! Çocuklar da sakinleşti zaten," dedi ve bir çıkış kapımı daha yok etti.

Kılık değiştirmiş adam harekete geçtiğinde peşinden gitmeye mecburdum. Sahnenin yanına doğru ilerledik, yan kapıları kilitli sanan korumalardan uzaklaşmış olduk böylece.

Kapı açıldı, birinin bizi fark etmesi için dua etmekten başka çarem yoktu. Tehdidin bizzat sebebi olan adam yana doğru çekildi. İçeri Ali'yle birlikte girerken önümüzü kapatmasıyla umudum azaldı ve kapı ardımızdan onunla birlikte kapanınca yok oldu.

"İşte, şimdi hızlı hareket edeceğiz." Kolumu kavradı kaçamadan. Sert değildi ama çekiştirdikçe parmakları tenime gömülüyordu.

"Bırak bizi! Sen de, siz de yanacaksınız! O bizi bulur. Bulur ve sizi yaşatmaz!" Sesini çıkarmadı, ilk dış kapı demirdi, ona yaklaştıkça daha çok direniyordum.

"Bağırırsan çocuk ölür, bizi ifşa edersen çocuklar ölür!" dedi tekrar tekrar. Bunu her tekrar ettiğinde çaresizlik dudaklarıma kilit vuruyordu.

Ali yanımızda geliyordu ama elimi daha sıkı tutarken resmen korkudan yanımda büzüşüp kalmış bir fidan gibiydi. Neyin içine sürüklendiğimizi bilmiyordum.

Bilinmezlik en korkutucu olandı. Kılık değiştirmiş adam daha sert hareketlerle beni sürüklerken tek eliyle demir kapının sürgüsünü çekti ve cebinden çıkardığı kilitle açtı. Arka kapı direkt çıkmaz sokağa açılıyordu.

Kimse burada değildi çünkü herkes bu kapıların kilitli olduğunu sanıyordu. Arka kapıya yanaştırılmış minibüsten dev gibi iki adam indi. Minibüsün üstünde bir marketin amblemi vardı.

Yüzleri maskeliydi adamların.

Ali'yi elimden aldıklarında Ali feryat etti ama çocuğun ağzını kapattılar. Ben de ona ulaşmak için atıldım. "Bırak!" diye bağırdım ama ikinci adam iki kolumu tuttu ve sert bir şekilde çekiştirdi.

O an kılık değiştirmiş olan adam tuhaf bir şekilde, "Nazik davranacaksınız!" diye uyardı.

İki maskeli adam bir baş onayı verdiler sadece. Sonra elimden çantam alındı ve minibüse zorla bindirildik. Kapılar kapandıktan sonra ellerimi bırakmadan gözlerimi bağladılar.

Bağırdım ama duyuramadım sesimi. Korku ve endişe bedenimi ele geçirmişti. Kalbimin sesini duyabiliyordum.

Yanımdaki adam patronuna her kimse ona bildiride bulundu. "Görev tamamlandı, harekete geçiyoruz."

Başarmışlardı, beni Ali'yle birlikte kaçırmışlardı ki böylece kaçmak için canımı tehlikeye atmaktan korkayım. Elimi kolumu bağlamışlardı.

Hem Ali'yle hem de kendimle.

Bu değiştirdiğimiz üçüncü arabaydı. Yani idrakinde olduğum üçüncü araba.

Bir kamyonun arka kasasına kapatılmıştık. Saatlerdir yoldaydık, hiç durmadıkları gibi ümit ettiğimin aksine hiç yakalanmamışlardı.

Bize verilen sadece bir şişe suydu. Onu da Ali'ye yudum yudum içiriyordum. Korkuyordu. Onu oyalamaya çalışmıştım ama kollarımın arasından kurtulup kamyon kasasının demir kapısını açmaya çalışmıştı. Bizimle birlikte kasada bulunan korumanın bağırmasıyla onu kendime çekip göğsüme yaslamıştım.

Ne yapacaklarını, ne kadar ileri gidebileceklerini bilmiyordum ama önceliğim Ali'ydi. Bu yüzden onu gözlerden sakınmaya çalışıyordum.

Sakınıyla nefes aldım. Ali'nin terden nemlenmiş saçlarını alnından çektim. İçerisi sıcaktı ve gittikçe daha da ısınıyordu.

Her vasıta değiştirdiğimizde Siraç'ın, ailemin peşimizden geldiklerini duyuyordum ama yanımızda çok konuşmuyorlardı. Gözlerimizi açıklamalı maskeli adamlar gitmişti, yerine beş korumanın olduğu bir ekip gelmişti. Her araba değiştirdiklerinde ekip de değişiyordu.

Nerede olduğumuzu bilmiyordum. İkinci bindiğimiz minibüsün de camları siyah filmle iki taraftan kapatılmıştı.

Sıkışmış hissediyordum. Kasaya çıkarılırken elimi köşedeki çivi çizmişti. Hâlâ ince de olsa kanıyordu. İnsan abdestsiz olunca kendini daha da korunmasız hissediyordu.

Ben de tam olarak öyle hissediyordum.

Kasa da bizimle birlikte olan koruma gözlerini bir an bile üzerimizden çekmiyordu. Kadındı. Saçlarını üç numaraya vurmuştu. Yanağının üstündeki rengi solmuş gül dövmesini görebiliyordum. İçinde ne olduğunu bilmediğim çuvallardan birinin üstünde oturuyordu. Geniş bir gövdesi vardı. Omuzları bir erkek kadar genişti.

Bize, özellikle bana öyle kötü bakıyordu ki sanki fırsatını bulduğu an üstüme atlayacak bir sırtlan gibiydi.

O bizden uzak durmuş olsaydı Ali'nin cebine bakacak, bir şey yapmaya çalışacaktım ama ona bile fırsat bulamamıştım. Tekrar göz göze geldik. Simsiyah gözleri uzun süre bana, sonra kucağımdaki çocuğa baktı.

Ali kötü bakışını hissetmiş gibi huzursuzlandı. Sonra yine pantolonunu tuttu ama bu sefer sebebi farklıydı. Korumaya baktım.

"Çocuğun tuvaleti geldi," dedim, merhamet etmeyeceklerini biliyordum ama en azından değişim vaktine yaklaşıldıysa bir şey söyler diye düşündüm.

Yine de o sadece tatsız bir şekilde sırıttı ve "Üstüne işesin velet!" dedi. Dişlerinden bir tanesi gümüş kaplamaydı. Kaşlarım çatıldı. Dişlerimi birbirine bastırdım ve "Keşke senin üzerine yapsa," diye tısladım.

Bize doğru başını eğdi. "Ne dedin?" dediğinde başımı kaldırıp sahte bir şekilde gülümsedim. "Umarım kamyonunuzun kirlenmesini umursamazsınız."

Bakışları Ali'ye kaydı ve omuz silkti. "Leşin burada çürüse umurumda olmaz," diye cevapladı beni. Sanki kişisel bir nefreti varmış gibi konuşuyordu.

Tiksinerek baktım ona. Korku duygusu sakince oturduğumuz için yok olmuştu ama endişem geçmiyordu. Kaçmak için sürekli zihnimi kullanmak

zorundaydım, belki sadece kendim tehlikede olsam daha az mantıklı davranırdım ama Ali yanımdaydı. Aklımı kullanmak zorundaydım. Yoksa yaşasam bile vicdan azabından ölürdüm.

Döveceğini de düşünmüyordum, bunu yapsaydı baştan beri kötü kötü bakmaktan ziyade harekete geçerdi ama tasması bağlıymış gibi duruyordu.

Duygularını yitirmiş bir insanın hayvandan farkı yoktu gözümde. Bakışımı fark etti, tehditkâr bir şekilde ayağa kalktı. Sonra bir şey onu durdurmuş gibi üst üste dizilmiş çuvallardan birini tekmeledi ve bizden uzakta volta atmaya başladı.

Kamyonun kapısının dibine Ali'nin tuvaletini yaptırdım ve yarım saat sonra araba durdu. Kasanın kapakları iki koruma tarafından açıldı. Hava hafiften kararmıştı. Gökyüzü karanlığa yaklaştıkça içimdeki umutsuzluk hissiyatını bastıramıyordum.

Nerede kalmıştı Siraç? Neden hâlâ gelmemişti? Nasıldı?

Bu sorular beni bir türlü bırakmıyor, endişeyle birlikte boynuma dolanıyordu. Dün yaşananlar, üstüne uykusuz olmam doğru düşünmeme engel oluyordu sanki.

Korumalardan bir tanesi, "Bu kapı neden ıslak?" dediğinde kadın koruma yanımıza gelmişti. Beni dirseğimden tuttu. Ali'yi ise sırtından itekledi diğer koruma tutsun diye.

Arkamda duruyordu, kahkaha attı. "Velet işedi," dediğinde koruma tiksinerek geri çekildi. "Kazım çekilme, Kazım!" dedi kadın koruma. "Eminim ki senden daha temizdir o sidik." Arkamdan güldüğünü duyabiliyordum. Diğer koruma da gülüyordu.

Bense aynısını hepsi için düşünüyordum.

Adının Kazım olduğunu öğrendiğim uzun sakallı korumanın gözleri öfkeden ateş saçtı. "Seni öldürürüm, Gül. Arkana aldığın o kaltak kadın da buna engel olamaz. Bana bulaşma!" Kadın korumayı görmüyordum ama bir anlığına sessizleşti. Hangi kadının arkasında olduğunu söylemesini bekledim ama daha fazla konuşmadı sinirli olan koruma.

Ali'yi pis elleriyle kucakladı ve aşağı indirdi.

Diğer koruma bana yaklaştığında, "Ben kendim inerim," dedim sert bir sesle. Bana ters ters baktı, sonra bakışları arkama döndü. O an fark ettim olacakları ama engel olamadım. Arkamdan iteklendim ve ellerimle engel olmaya çalışsam da yere yüzüstü kapaklandım. Dizlerim çarpmanın şiddetiyle öyle sızladı ki inlememek için kendimi zor tuttum.

Ali korumanın elinden kurtulup yanıma koştu. Gözleri dolmuştu. "Elif! Elif!" dedi. Ona baktım ve zor da olsa gülümsedim. "Yok bir şeyim!" dedim

ayağa kalkarken. Pantolon giymiştim ve üstünde uzun bir tunik vardı. Tiniğin yırtıldığını görsem de dikkatle bakmadım.

Bakarsam daha çok canım yanardı. Yaraların görüneni daha çok yakardı insanı. Diz kapaklarımın kanadığını biliyordum. Tıpkı avuçlarım gibi. Elimin tersini Ali'ye uzattım. "İyiyim ben." Arkama baktım. Pişkin bir şekilde sırıtıyordu kadın. "Bilerek olmadı," dedim öfkeyle.

Adı Kazım olan koruma, kadının üstüne yürüdü. "Zarar vermeyeceksin!" dedi kolunu kavrayarak. "Emre uy yoksa canını alırım senin!" Üzerine doğru eğildi kadının. Onu dövecekmiş gibi duruyordu ama Gül bunu umursamadı. Neden sürekli zarar vermeme konusunda uyarılıyorlardı, bilmiyordum.

Belki de gidilecek yere saklanıyordu şiddetleri. Ya da başka bir şey vardı. Ayırt edemiyordum.

Sadece bu an içinde bir dejavu vardı. Daha önce de bu şekilde kaçırılmıştım ama onun müsebbibi şu an beni deli gibi arayan adamın ta kendisiydi.

Kadın koruma, kolunu adamın geniş elinden kurtardı. "Bırak, tamam! Yakmadık canını prensesin." Bana kısa bir bakış attı. Sonra ters ters, "Pamuklara sardık," dedi.

Nefretle baktım ona, Ali'nin sırtına koymadan önce elimi çırptım. Canım yanıyordu aslında, elimde sıyrıklar vardı ama önemsemedim, önemseyemezdim.

Etrafıma bakmak bu andan sonra aklıma geldi. Otoyoldaydık ve tanıdık hiçbir şey yoktu. Şehir değiştirdiğimizin farkındaydım ama nereye gittiğimizi öğrenirsem en azından elime geçen bir fırsatta konum bildirebilirdim ama gittikçe yeşeren yolun çevresi haricinde hiçbir ipucu yoktu.

Eskiden daha çok olan ama artık her şey modernleştiği için hiç görmediğim küçük bir kulübe şeklinde lavabo, yanında da tuvalet vardı. İçeri giremeyeyim diye çoktan bakkalın önüne bir koruma dikilmişti bile ama içeride gözüken adam kısa bir bakış attıktan sonra önüne döndü.

Muhtemelen rüşvetini almıştı.

Ben ise bir an arıyordum çare olarak. Fırsat bulabilsem dokunmaya korktuğum silahı bile kurtulmak için alacaktım ama hiçbir şekilde açık vermiyorlardı.

"Acele etmemiz lazım. Diğer araba nerede kaldı? Değişim yapmamız gerekiyor," dedi yanımda duran koruma. Diğerlerine göre daha gençti ama hiçbirinde insaf edecek bir yüz ifadesi yoktu.

Dirseğimden tutuldu ve kulübeye doğru biraz iteklendim. Diz kapaklarım her adımda sanki eklemlerimi minik çivilerle deşiyorlarmış gibi sızlıyordu.

Hafif aksıyordum ama sürüklemeye devam etti yanımdaki koruma. Ali elimi tutuyordu. Bu zamana kadar bağırmış ama bir kere bile ağlamamıştı. Sanki hissetmiş gibi o da solgun bir yüzle etrafını izliyor, elimi sımsıkı tutuyordu.

Adı Kazım olan uzun sakallı koruma biriyle telefonla konuşmaya başladı. Zaten gergin gözüküyordu ama hararetle konuşurken bir sorun olduğu bariz belliydi. Bulunmamız için dua ettim Allah'a. Kısa bir süre sonra kadın korumayı çağırdı yanına. Bir süre konuştular.

Yanımda duran koruma da ne olduğunu öğrenmek istiyor gibi duruyordu. İçinde bulunduğumuz kamyon, yoldan geçenler tarafından bizim gözükmeyeceğimiz şekilde duruyordu. Hepsi kamyonun yan tarafına yakındı.

Kadın koruma, "Sıradaki araba bekletildiyse bize ne? Biz götürelim işte sınıra," diye bağırdığında içimin bulandığını hissettim.

Ne sınırından bahsediyorlardı? Nereye götürülüyorduk?

Kaşlarım çatıldı ve yanımdaki korumaya baktım. "Ne sınırından bahsediyorlar?" dediğimde bana döndü, yüzü sıkıntıyla gerilse de bir cevap vermedi.

"Orada ne oluyor?" dedi birbirlerine girmek üzereymiş gibi olan iki korumaya karşı.

Bir an o tartışan ikili bana baktı. Konuşan ise sakallı olan koruma oldu. Muhtemelen bu bilginin bir işe yaramayacağını düşünüyorlardı. "Bütün arabalar çevirmeye alınmış. Planı anlamışlar. Sıradaki arabaya ve değişime yetişmeye çalışıyorlar. Yol açılmış ama arkalarından geliyorlarmış. Ekibi fark etmemişler, her an yakalanabilirler."

İçimde yükselen umut filizinin rengi lacivertti. Bırakmazdı peşimi, biliyordum ama onları en kısa sürede zekâsıyla alt etmesini umuyordum.

Adı Kazım olan koruma uzun sakallarını sıvazladı ve yanındaki kadın korumaya baktı. "Patronun emri kesin!" dedi kadın korumaya. "Bizim işimiz buraya kadar. Devamında riske gireriz." Tehditkâr bir adım attı kadın korumaya karşı. "Vuslat'ın eline mi düşmek istiyorsun?"

Bu sorunun altında gerçek bir korku yatıyordu. Kadın korumanın bile alaycı yüz ifadesi kaybolmuştu. Acımadım, tek çaresizliğim Ali'ydi ama onun için de bir şeyler yapma fırsatına sahip olmam gerekiyordu.

Tekrar konuştum bu yüzden: "Çocuğu tuvalete götürmeme izin verin," dedim. Lavaboda bir yol bulmalıydım. En azından pantolon için bir çare bulmalıydım.

Hepsi bana baktı, kadın korumanın yüzü eski hâlini aldı. "Çocuk yeni işedi. O küçük aklınla bize oyun kurmaya çalışma." Başı hafifçe yana eğildi ve dudağının bir kenarı alaycı bir gülüşle kıvrıldı. "Ayrıca ümitlenme, prenses. Seni kolay kolay bırakmayacağız."

Yüzümü buruşturdum. Tabii ki şüpheleneceklerdi ama bir fırsat yaratmalıydım. "Oyun falan yok, bu çocuk sadece çişini mi yapıyor? Bırakın da ihtiyaçlarını gidereyim. Aç hem, bana acımanız için bir şey istemiyorum ama bari çocuğa acıyın. O daha çocuk," dedim. Sesimde serzeniş vardı.

Sessiz kaldılar. Yüzlerinde mimik oynamadı. "Çocuk ya, bari bir parça ekmek verin," dedim. Sessizdi ama aç olduğunu biliyordum Ali'nin.

Kadın koruma konuştu. Yüzünde hâlâ aynı ifade vardı. "Görevimiz seni teslim etmek, veledi beslemek değil!" dediğinde dişlerimi birbirine bastırdım. Öfkemle hareket etmemek için zor tuttum kendimi.

"Çocukları pisliğinize dâhil etmeyin. Bari onu bırakın, beni alın!" dedim. Sessiz kaldı ama o sessizliğin buz gibi bir tarafı vardı.

Su da vermedi, ekmek de. Çocuğa karşı bile merhametleri ölmüştü, hayvan bile değillerdi. Arkaya bir arabanın yanaştığının habercisi, asfalttaki minik taşları ezen lastiklerin sesiydi. Arkamı döndüm. *Doblo* şeklindeki araçtan sıradan giyinmiş üç adam çıktı. Biri de hâlâ şoför koltuğundaydı.

"Çabuk olun!" dedi önde gelen kel koruma. "Kamyonu arabanın önüne çekin, kamyon arızalanmış gibi yapalım. Peşimizdeler çünkü!"

Umut'un kelimelere takıldığı anlar vardı, o anlardan birindeydim.

Koruma bu cümleyi kurduğu andan itibaren kolumdan tutulsam da çırpınmaya başladım. Onları ne kadar geciktirebilirsem o kadar kolay yakalanırlardı. Yanımdaki korumanın bacağını tekmelediğimde inledi. Ali'nin elini bırakmıyordum. Onu elimden almaya çalıştılar. Kel koruma elimi bırakmayan Ali'yi kopardı benden ve kucağına aldı.

Kadın koruma hızlı adımlarla yanıma geldi. "Kaltağa bak, resmen yakalanmamız için çabalıyor." Diğer kolumu sert bir şekilde kavradı. Çırpınırken yüzüne tükürdüm.

"İğrençsiniz, kalbiniz yok sizin! Çocuğa merhamet etmeyecek kadar kalbiniz kurumuş!" dedim. Yüzü hırsa bürünse de pes etmeyecektim. Yüzüme tokat attığında çenem sızladı. Ağzıma kan tadı geldi. Ona kızgın bir şekilde seslenildiğini duydum ama kulağım uğulduyordu.

Ali'nin, "Vurmayın!" feryadını işittim. Tüm yanağım elinin çarptığı yerde sıyrılmıştı sanki. Kafamın eğildiği yerde durmadım. Başımı hırsla kaldırdım.

Önce Ali'ye bakıp gülümsedim ve "Bir şey yok, iyiyim Ali'm," dedim. Çırpınıyordu korumanın kollarında. Sonra kadın korumaya döndüm öfkeyle. "Ne oldu? Zoruna mı gitti?" dedim hınç dolu bir sesle. "Sen hakaret edince susacağımı mı sandın? Bak şimdi nasıl susmuyorum!" Çığlık çığlığa bağırdım. Biri duysun diye dua ediyordum Allah'a.

"İmdat! Yardım edin, imdat!"

Kadın koruma belinden silahı çıkardı. Kilidini açtı ve Ali'ye doğrulttu. Sanki nefesimi çaldı. Bir yol bulmaya çalışıyordum ama her yolumu Ali'yi kullanarak kapatıyorlardı. "Susacak mısın, ben mi susturayım?" dedi.

Çaresiz olmanın da en kötü yanı buydu, zorunda kaldıklarımızın sonucu da biz istemesek de bizim yüzümüzdendi. Bu yüzden susmak zorunda kaldım.

Arkamda duran korumalardan biri, "Bağlayalım şunu, rahat durmayacak belli ki! Gül zaten yüzüne vurdu, bizim yaptığımıza takılmaz," dedi.

Kadın koruma beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Fırsatını bulacağım ben," dedi üstüme doğru eğilip. "Ben bulmazsam bizim kız bulacak. Hıncını alacak senden." Sigara kokan ağzı da sözleri kadar kirliydi.

İşte, o zaman kişisel kinini anladım. Bahsettiği kişi Selvi olmalıydı. Bu kadın koruma da ona yakındı.

Beni Çakılı mı kaçırtmıştı?

"Zamanımız kalmadı," deyip iki kolumdan sürüklenerek *Doblo*'nun arkasına tıkıldım. Ali'yi de yanıma bir un çuvalı gibi kabaca koydular. Ellerimi bağlarlarken Ali ilk defa ağladı. "Bırakın!" dedi. "Vurmayın!" dedi defalarca. Zamanında ona vurulmuştu. Dilinin bile dönmediği kelimeye defalarca maruz kalmıştı. Benim de yaşamamam için çırpınıyordu resmen.

Gözyaşlarım onunla birlikte dökülmeye başladı. Bu olayı atlatabilirsek bile unutmayacaktı, onu bulaştırdığım için bir kez daha vicdanım boynuma ilmeğini geçirdi.

Benim yüzümdendi. Sevmiştim ve sevdiğim için kullanmaktan çekinmemişlerdi. Benim yüzümdendi.

Kapılar üstümüze kapatıldığında onu sakinleştirmeye çalıştım ama bir yandan da etrafıma bakıyordum belki gelirler diye. Alet çantasını çıkarmışlardı. Sivil olanlardan biri kamyonun ön kısmına geçti. Muhtemelen lastik patlamış gibi yapacaklardı.

Bir ümit arka tarafa baktım. Kamyon önümüze geçerken kalabalık araba grubunu fark ettim ilk. Arabanın içinde şoför olmasına rağmen cama daha çok yaklaştım.

Öndeki siyah arabayı tanımıştım. Kalbim hızlandı, Siraç'ın varlığını hissettim.

Oydu, biliyordum. Arkasında bir konvoy vardı. Öndeki tank kılıklı araç ona aitti. İlk defa o devasa aracı gördüğüme sevindim.

Ellerim bağlı olsa da elimden geldiğince cama doğru döndüm ve tüm gücümle bağırdım.

"Buradayız! Buradayız!" Koruma arkasını döndü. Yüzünde telaşlı bir ifade olsa da kendinden emindi. "Göremeyecek sizi, boşuna çırpınıyorsunuz." Kamyon gittikçe önümüzü kapatırken yok oluyorduk.

"Hayır!" dedim. "O fark eder, fark etmeli!"

Mesafe çoktu ama fark edebilirdi. Ben bağırınca Ali de bağırmaya başladı. "Yardım edin!" dedi ve minik elleriyle vurdu cama.

Korumanın sesi çıkmadı, kendinden emindi. Konvoy yanımızdan geçerken yavaşlamaları için dua ettim Allah'a ama olmadı.

İlk önce onun arabası görüş açıma girdi. Önümüzden geçip giderken, "Ne olur, gör beni!" dedim boğazıma dizilen hıçkırıkların arasında. Kamyon önümüzü onları görebileceğimiz ama onların bizi göremeyeceği şekilde kapatmıştı. "Yalvarırım, gör beni!" Sessizce fısıldadım. "Korkuyorum. Ne olur gör beni!"

Ama görmedi.

Korumalar, "Tehlike geçti," diyerek arabaya bindiler. Hayal kırıklığıyla olduğum yere çöktüm. Görmemişti. Umutsuzluğa yakın olmak istemiyordum ama beni çukuruna çekiyordu.

Biri eğilip gözlerimi bağladı. Çırpındım ama engel olamadım. Ali ağladı, ben çaresizliğin içinde boğuldum.

İlk defa ölümü düşündüm. Bize yakın mıydı?

Yakınsa çocuklara uğramasın istedim. Ali için kendimi feda ederdim. Bunun için gözümü bile kırpamazdım, kırpmayacaktım.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim, artık çıldırmanın eşiğine geldiğim bir anda bizi kalabalık olduğunu anladığım bir yere getirdiler. Gözlerim bağlı olarak arabadan çıkarıldım ve sızlayan diz kapaklarıma rağmen sürüklendim.

Bir odaya kapatıldık. Göz bağım çıkartıldı. Ellerim de çözüldü. Ali'yle yalnız kaldığım ilk an ona uzandım. Yüzüm sızlıyordu. Bacaklarım da öyle.

Zorla aydınlatılan odada gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görünce onu göğsüme bastırdım.

"Geçti, Ali'm! Bir şey yapamazlar sana artık," dedim. Sessiz hıçkırıklarını yol boyu duymuş, onu gözlerim kapalı teselli etmeye çalışmıştım ama daha çocuktu o. Ne kadar sakin kalabilirdi ki?

Başını geri çekti ve eli görmesem de morardığını bildiğim yanağıma dokundu. "Vurmasınlar!" dedi ışıksızlığa rağmen gözyaşlarıyla parıldayan güzel mavi gözleriyle.

Benim de gözlerim doldu ama yine de gülümsedim. Keşke dünyayı çocuklar yönetseydi. "Bir şey yapamazlar," dedim ellerimle yüzünü avuçlayarak. Yapsalar bile ona değil, bana yapacaklardı. Ona dokunmalarına asla izin vermezdim.

Kısık sesle devam ettim: "Seninle bir oyun oynayacağız, Ali'm," dedim. Kapalı kapıya kaçamak bir bakış attım. Beni dikkatli bakışlarla izliyordu. Elim cebine gitti ve tek bir ampulle aydınlatılmaya çalışılan odada, pantolonun cebine elimi attım. "Burada ne olduğunu biliyor musun?" dedim.

Ona baktım dikkatle, başını olumsuz anlamda salladı.

"Bağırdım," dedi kısık sesle. Tehlikeyle yüzleşmiş çocuklara ikinci olarak bu kelime öğretilirdi. Acıydı ama Ali de biliyordu. Tanışmamız haricinde ilk defa feryat ettiği anı hatırladım.

İşte, o an bir aydınlanma yaşadım. "Esin..." derken sesimdeki acı, düştüğümüz bu kötü duruma sebep olan dikkatsizliktendi. O an hiçbirimiz Ali'nin neden bağırdığını düşünmemiştik ama o taciz edildiğini düşünmüş olmalıydı ki feryat etmişti.

Ailem ona dost eli uzatmıştı ama Esin, o eli çevirdiği gibi bir de ihanet etmişti. Eskiden insanlığını yitirmiş olan insanlarla karşılaşmadığım için şükrederdim Allah'a ama şimdi o insan olmayan varlıklarla o kadar çok yüz yüze geliyordum ki sanki şeytanlar artık dünyada insanların yerini almış gibi geliyordu.

Yüzüm çektiğim fiziksel acıdan değil, kalbimin acısından sarsıldı. Bakışlarımı Ali'den kaçırdım. Cebini ters çevirdim ve soluk ışıkta da olsa pantolonun kumaşına yapıştırılmış düğme şeklindeki cihazı gördüm. Minik bir yeşil ışık parıldıyordu.

Dokunmak istedim ama riske atamazdım.

Ali'ye baktım tekrar. "Ali'm pantolonunu çıkarmamız lazım," dedim. Bir şey olma riski her daim vardı ama hızlı hareket edecektim. Buraya getirildiğimiz için yeterince risk altındaydık. Bir de bunun tehlikesi yüzünden kaçmayı göz ardı edemezdim.

Tuvaletini yaptırırken bir şey olmamıştı. Demek ki kıyafetinin çıkarılmasına duyarlı değildi.

Kafasını salladı. Önce üşümemesi için üstümdeki ceketi çıkardım. Sonra hızlı hareketlerle pantolonu aşağı indirip ellerini omzuma koyduktan sonra bacaklarından da kurtardım.

Ayağa kalkıp dikkatli hareketlerle pantolonu odanın diğer köşesine koydum ve geri çekilip ceketimi Ali'nin beline bağladıktan sonra bacaklarına doladım, sonra kucağıma aldım. Pantolonu koyduğum yerin zemini ıslaktı. Kim bilir, ne çeşit pis bir sıvıyla kaplıydı?

İç çektim. Ali kucağımda çenemle oynamaya başladı. Yüzümü seviyor, severek iyileştirmeye çalışıyordu. Ona ilk öğrettiğim cümleyi uyguluyordu sanki.

Vurmak yok, sevmek var.

"Siraç," dedi yüzümü severken. Ona baktım aniden. Minik eli morarmış yanağıma dokundu. Sevdiğim adamın adını onun ağzından duymak o kadar garip hissettirdi ki bir an gülümsemek istedim. Onu benimsemişti. Benim adım dışında ilk defa birinin adını duyuyordum ağzından. "Gelsin," diye devam etti Ali.

Muhtemelen onun beni koruyacağını hissetmişti. Başımı salladım birkaç kere. Boğazımdaki yumruyla yutkunmak çok zordu.

"Gelecek Ali'm, geç kalmayacak. Gelecek!" dedim. O da benim gibi başını salladı, sonra göz kapaklarını kapattı. İnanmıştı. Ben de inanıyordum. O gözlerini kapattıktan kısa bir süre sonra kapı açıldı ve karanlıkta bir silüet belirdi. İrkildim istemsizce.

Bir kadın olamayacak kadar uzun ve genişti bu silüet. "Kimsiniz?" dedim. Aydınlık değildi, göremiyordum. Ali kucağımdaydı ama yine de eğildim. Ali konuşmama rağmen gözlerini açmamıştı, bu yüzden ayağa kalkamadım.

Sessiz kaldı karanlıkta gizlenen, izledi sadece. Ürktüm bu durumdan ama hissedilmesin diye yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım. Tekrar seslendim: "Kimsiniz? Neden buradayız?"

Arkadan bir kadın sesi duyar gibi oldum. Fısıldıyordu sanki. Sonra kapı birden kapandı ve kısık konuşmalar devam etti.

O kapının ardında geleceğimin konuşulduğunu, birbiri ardına planlar yapıldığını biliyordum ama her dakika tekrar ümit ediyordum Siraç'ın gelmesini. Belki dakikalar, belki de saatler geçti. Zamanı tam kavrayamıyordum ama dua ettim bu süreçte Allah'a.

Yine de gelen giden olmadı. Ben de artık her dakikanın başında yeniden başlayan umudumu o dakikanın sonunda soldurur oldum.

Köhne bir odanın içerisinde, muhtemelen değişmesi gereken bir ampulün silik ışığının bizi bile aydınlatmadığı bir odadaydık. Ali arabada o kadar çok ağlamıştı ki yorgun düşüp göğsümde uyuyakalmıştı.

Korkuyordu aslında. Minik kollarını belime dolamış, başını göğsüme öyle bir gömmüştü ki kemiklerim ona batacak diye korkuyordum.

Az da olsa korkuyordum artık.

Bantlarla kapatılmış camın ardından ince bir çizgi şeklinde sızan ay ışığı geceye ulaştığımızı hatta sonuna gelmek üzere olduğumuzu söylüyordu. Tam bir gündür kayıptık. O adam da korumalar da yanımıza bir daha uğramamıştı ama biliyordum, bir uçurumun kenarında sırtımızdan iteklenmeyi bekliyorduk.

Ölüm yakınımdaydı ama en çok Ali'm için korkuyordum. Onu daha çok kendime çektim. Yerinde huzursuzca kıpırdandı.

Ali'm korkumu hissetmiş gibi, "Elif!" diye iç çektiğinde başımı eğip ona baktım. O kadar mahzun ve çaresiz görünüyordu ki başka bir yüzün silüeti onun yerinde canlandı.

O da yaralıydı, o da yakılmıştı ve sevdiğim adamdı. Kalbim onu istiyordu ama ondan uzaktaydım.

Korkunun yanında beliren hasret içimi yaktı. Ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Hayır, düşmanın elindeydim. Ağlamayacaktım. Bunu görmeyeceklerdi. İstemsizce nişanda takılan yüzüğümle oynamaya başladım.

Delirmiş olmalıydı Siraç. Zaten kendini suçluyordu, kahrolmuş olmalıydı. "Allah'ım!" dedim. "Ne olur kendisine zarar verecek bir şey yapmasın. Sen ona, aklına mukayyet ol."

Neye korkacağıma, neye endişeleneceğime şaşırmıştım. Onu bıraktığımda bana zarar verdiğini düşünüyordu, şimdi de onun düşmanlarının elindeydim. Zaten her fırsatta kendini hiç sayıyordu. Yok olurdu şimdi, ne yapacaktım?

Uykusuzdum, açtım ve Ali için kendimi susuz bırakmıştım. Başım dönüyordu.

Kapı, karanlığın ortasında yavaşça aralandığında irkildim ve istemsizce Ali'nin yüzünü kapattım. Elimde olsa onu görünmez kılacaktım.

İçeriye aydınlık değil, daha çok karanlık doldu. Minik bir koridorun içinde buraya getirildiğimizden beri fısıltılar ve adım sesleri duyuluyordu ama şimdi gürültülü tek bir adım vardı.

İlk açıldığında bile sessizlik hâkimken artık gürültüyle kendini belli ediyordu. Ya da ilk gelen kişi değildi. Yavaşça yaklaştı, sonra duraksadı.

Kaskatı kesildim, hissettim sanki olacakları. "Sadece yarım saat," dedi bir kadın sesi. Bu kadının sesini tanıyordum. Adı Gül olan korumaydı. "İkiniz birden girin. Yoksa dikkat çekersiniz ve ben de yanarım."

Büyük patronları her kimse onun sözü dinlenmiyordu, onu anladım bu konuşmadan. Gizli bir iş çevireceklerdi. Ali'yi ilk fırsatta arkama alacaktım. Gizlenen bir şeyse zalim olmaktan da çekinmezlerdi. Başa çıkamazdım ama nereye kadar direnebilirdim, onu hesap etmeye çalışıyordum.

"Vuslat'ın kadını!" dedi bir adam. "Işığı, hazinesi, herkesten sakındığı!" Karanlıkta yüzü görünmüyordu ama sesindeki nefret onu ele veriyordu. "Artık elimizdesin."

Sonra yüzü aydınlandı. İlk önce çıkaramadım, yüzü sakallarla kaplanmıştı. İlk kez gördüğümde kısa olan kumral saçları uzamıştı ve soluk ışıkta kirli olduğu bariz belli oluyordu. Sonra hatırladım. Siraç'la Ankara'ya gittiğimde otelde yanımıza gelen ikizlerden erkek olanıydı bu.

Adı Erdem'di, öyle seslenilmişti. "Beni hatırladın mı?" dediğinde sesimi çıkarmadım. Sesindeki öfke ve nefret o kadar barizdi ki onunla konuştuğumda kışkırtacağımı biliyordum. Siraç onu en son eline çatal saplamış bir hâlde bırakmıştı.

Sonra arkasındaki kişiyi gördüm.

Kızıl saçlarıydı ilk kendini belli eden. Bir an sonra kırmızı topuklularının düzgün olmayan zeminde bıraktığı gürültülü sesler sardı odayı. Vahşi bir şekilde parlayan buz mavisi gözleri üzerime kenetlenmişti. Buradan zayiat almadan ya da ölmeden çıkamayacağımı o an anlamıştım.

"Sana kimin köle, kimin efendi olduğunu göstereceğime yemin etmiştim," dedi nefretle. İstediğini almak için gelmişti. Dili zehir saçtı. "*Acizim* demeden ölmeyeceksin, seni ölmekten beter edeceğim. Vuslat'ın en büyük yenilgisi bana karşı olacak." Sesindeki nefret Ali'yi uyandırdı. Kapı kapandı ve yalnız kaldık. "Sonra onu acısıyla birlikte zayıfken avlayacağım." Sesinde küçümseme ile birlikte vahşi bir istek de vardı.

Şayet yine yanımda Ali olmasaydı dilimi tutmazdım ama buradaydı. Biliyordum ki onu tehdit olarak kullanacaklardı. Erdem, Selvi'nin bu sözlerine tatsız bir şekilde güldü. Bir yandan da çevresine bakıyordu. Ali'nin köşedeki pantolonunu görmesinden dolayıydı alaycı gülüşü.

"Akıllı kız," diye mırıldandı. İki tehditle karşı karşıyaydım. "Çocuğu ölümden böylece biraz uzaklaştırmış."

Birazdı ama tamamen değildi.

Bu cümlesinden sonra bana doğru döndü ve tehditkâr bir adım attı üstüme doğru. "Kocanın bizi ölüme ne kadar yaklaştırdığından bihabersin,

öyle değil mi?" Sessiz kalmaya devam ettim. Konuşursam ılımlı veya değil, her türlü daha vahşi hareket etmelerine sebep olacaktım.

Lütfen gel, yalvarırım artık gel.

Erdem bana yaklaşmaya devam etti. "Şirketimizi elimizden aldı. Babamın Emir'e kara para aklamada yardım ettiğini duyduğu andan itibaren bize savaş açtı orospu çocuğu!"

Konuştukça kendini hırslandırıyordu. Selvi ise bu hırstan zevk alıyormuş gibi izliyordu. Zamanları vardı, kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacaklardı benimle. "Yetmedi, satılan mülkleri de teker teker kendisi satın aldı ki tekrar toparlanırsak geri alamayalım!"

Erdem üstüme eğildiğinde Ali'yi arkama doğru çektim ve ayağa kalktım. Sesi yükseldi ve vahşi bir hâle döndü. "Şimdi seni bizim elimizden kim kurtaracak?"

Tuniğimi tutup kendine doğru çekti. "Söylesene, kim kurtaracak?" dediğinde kırmızı tırnaklı bir el adamın omzuna dokundu.

"Fazla vaktimiz yok, ben kızla oynayacağım, sen işini halledeceksin. Böyle anlaştık. Sonra Rusya'ya gönderilecek," dedi Selvi. Gözleri zehir gibi parlıyordu. Neyi kastettiğini anlayınca midem bulandı. Hem tecavüzden bahsediyordu hem de gönderilmekten. O Rus adamın eline...

Ne yapacaktım? Nasıl kurtulacaktık?

Gücümü yitirmemek için sakince duruyordum ama Erdem bana yaklaşınca Ali ağlamaya başladı ve Selvi hiç düşünmeden eğilip ona tokat attı.

"Sus, çocuk!" dedi yüksek sesle.

İşte, o zaman bütün ipler koptu bende. Öfke kulaklarımı sağır etti. Omzumdan tutulmama rağmen yukarı uzandım ve Selvi'nin saçını kavradım. "Çocuğa dokunmayacaksınız! Seni öldürürüm, çocuğa yaklaşmayacaksınız!"

Gözüm dönmüştü. Saçına asılırken kalın tırnaklarını koluma batırdı ve "Ne duruyorsun, itsene kızı!" dedi Erdem'e. Erdem bir an duraksadı, sonra beni fırlatırcasına ittiğinde sırtım duvara çarptı ve pantolonu koyduğum köşeye düştüm.

Sırtıma öyle bir ağrı çöktü ki inledim. "Kaltak! Seni yerlerde sürükleyerek öldüreceğim! Kolay kolay bitmeyecek!"

Erdem arkasından seslendi: "Yüzüne vurmak yok!" dedi. Nedenini sorgulayamadan Selvi üstüme atladı, topuzumdan tuttuğunda şalım geriye çekildi.

"Hayır!" diye haykırdım. O da bağırıyordu. Tırnaklarımı etine sapladım. Sırtım o kadar ağrıyordu ki içim bulanıyordu.

"Ne yüzüne vurması, öldüreceğim ben bunu!" Karnıma tekme attığında tekrar yere yapıştım. Nefesim kesildiğinde gözlerim sadece Ali'yi gördü. Köşede, "Vurmayın!" diye ağlıyordu. Ayaklarından tuttum, Selvi'yi de devirmeye çalıştım. Küçükken aldığım eğitimi hatırlamaya çalıştım ama yetmiyordu.

Arka dizine vurduğumda diz çöktü ama saçlarımı yakalamıştı bir kere, kolay kolay kurtulamıyordum. "Ne oldu, şimdi kimmiş âciz?" derken yerde sürünüyordum.

Ona doğru uzandım ve ayaklarım boşta olduğu için tekmeler savurdum. "Sensin âciz, sen! Gursuzsun! Bir çocuğa vuracak kadar kalpsizsin. Hastasın sen!"

Can havliyle kurtulmaya çalışırken o kadar büyük bir mücadele veriyordum ki Ali'nin çığlıkları, Selvi'nin bağırışları, Erdem'in bizi izleyip keyifle gülmesi, her şey sanki korkunç bir kâbusun en can alıcı anıydı.

Bacaklarıma vurduktan sonra kafamı yere doğru yapıştırmaya çalıştı. Benden çok daha güçlüydü ama elimden geleni yapıyordum. "Senin alacak nefesin yok, kevaşe! Herkes senin leşine bile acıyacak! Sen kim, Vuslat'ın kadını olmak kim!" dedi.

Son nefesime kadar direnmek haktı bana. Özellikle yanıma gelmesin diye Ali'yi zapt edip ağladığı için ona vuran Erdem'i görünce delirdim. Acı bir çığlık attım ve tekmelerimi rastgele savurdum. Benim yüzümdendi, benim yüzümden ona vuruyorlardı.

Acım kendime değildi, ona vurulmasına dayanamıyordum. Benim yüzümdendi. Ben bu vicdan azabına nasıl dayanırdım?

"Ali'm, dayan! Geleceğim, dayan!" dedim. Duydu ama sakinleşmedi. "Elif!" diyordu. "Vurmayın! Bırakın!" diyordu. Durmuyorlardı.

Selvi kafamı tekrar zemine vurduğunda gözlerimin önü kardı, rastgele bir tekme daha savurdum. Denk geliyordu ama ben zararda olandım. Defalarca karnıma, özellikle bacaklarıma tekme yedim. Defalarca yerde sürüklendim, gücüm tükenmeye başladığında görüşümle birlikte zihnim de bulanıklaşmaya başlamıştı.

"Yardım et!" diye bağıran Ali'nin sesini duydum tekrar. Ali, Erdem'in kollarında çırpınıyordu. Beni istiyordu.

"Allah'ım yardım et!" diye sayıklıyordum içimden. Bir mucizeye ihtiyacım vardı. Bir yola ihtiyacım vardı. Tek umudumu gördüm o an. Selvi'nin belindeki minik silahı fark ettim. Muhtemelen farkında değildi yoksa çoktan üzerime doğrultmuş olurdu. Ya da hıncını çıkarmak istiyordu.

Bilmiyordum, umurumda da değildi öfkesinden dolayı. Tükenmek olan gücüme rağmen son bir umutla beline sardım kollarını. Ayağa kalkmaya

çalıştığımı ya da onu aşağı indirmek için yüklendiğimi sandı, tekme attı. Acıyla inlesem de belindeki silahı kavradım ve çektiğim anda ona doğrultttum.

"Uzaklaş!" diye tüm gücümle bağırdım. "Uzaklaş yoksa vururum!" Ellerim zangır zangır titriyordu. Yine de silahın emniyet kilidini açtım. Bir an elimdeki silahı görünce dondu kaldı ve elleri gevşedi. Yerde sürüklenerek geriye gittim. Silahın kabzasını daha sıkı kavradım.

En büyük kâbusum tek umudumdu. ne acıydı.

Arkadan Erdem'in sesi geldi. "Oo, işler ilginçleşiyor. Ne yapacaksın, Selvi? Bak, seni vuracak," dedi alaycı bir sesle. İnanmıyordu onu vurabileceğime. Ben de inanmıyordum ama mecbur bırakılmıştım.

Bana inanmadığı için kendi silahını çıkarmamış, sırasını zevkle bekliyordu.

Ali hâlâ ellerindeydi. Zorla da olsa ayağa kalktım ama Selvi tetikteydi. Diğer elimle savrulup gitmiş olan başörtümü yukarı çektim. Ne kadar kötüydü savunmasız olmak.

İçim sızlıyordu. bedenimi hissetmiyordum bile.

Selvi tereddüt etti bir an. "Öyle sap gibi duracağına bir şey yapsana, Erdem! Hoşuna mı gidiyor uzaktan izlemek? Yoksa Vuslat'tan mı korkuyorsun?" Selvi dikkatsiz davrandığı için öfkelenmişti.

Erdem'in kaşları çatıldı. İkisinin de sınırları zorlayınca kaçak oynadıklarını görebiliyordum. Bu işten kaçarak sıyrılacaklardı. Bu benim kozum olmalıydı.

"Senin dikkatsizliğin! Bir sıkımlık canı var zaten. Sen izin verdin onun koz elde etmesine. Kendin yaptın, kendin temizle pisliğini!" dedi. Selvi küfreder gibi baktı ona ama bir şey söylemedi.

Ali daha sakindi ama ağlamaya devam ediyordu. Gözleri silaha kilitlenmişti. Gözlerini kapatmak istedim o an ama çaresizdim.

Çok çaresizdim.

Dudağımdan çeneme doğru sıcak bir sıvının aktığını hissettim. Kandı muhtemelen. Selvi hastalıklı bir şekilde gülümsedi bu hâlime. "Bir halt yapamazsın, sen daha önce eline silah bile almamışsındır."

Ön yargı uçuruma götürürdü adamı. Eliyle Ali'yi gösterdi sonra. "Bak çocuğa, elimizde. Tıpkı senin canının da elimizde olduğu gibi." Zevk aldı oynadığı bu oyundan. Bana doğru bir adım attı. Bir adım geriye gittim ve silahı onun kalbine doğrulttum. Hastalıklı gülümsemesi genişledi. Ellerim sürekli titriyordu.

"Siz mi kurdunuz bu planı? Siz mi hazırladınız bu pis oyunu?" dedim öğrenecek. Zaman kazanmaya çalışıyordum. Ali'ye ihtiyacım vardı. Selvi'yi vurursam Ali'ye zarar gelmeyeceğinden emin olmalıydım.

Selvi'nin gülümseyişi genişledi. "Bize ait değil ama payımızı almaya geldik. Bunun sonunda ne olacağı umurumda değil, ben tüm gemileri yaktım." Hırsla söylediği cümlelerden sonra bir haykırışla üstüme atladı.

"Sen bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun, kaltak? Ha, ne zannediyorsun?" dedi eli bileğimi büküp silahı almak için çırpınıyordu. Ağırlığıyla birlikte yere düştük. Başarabileceğini biliyordum.

Çok güçlüydü. Üstümde debelenirken bir yandan da açığa çıkmış olan saçlarımı çekiştiriyordu. Silahı elimden almak üzere olduğunu fark edince gözlerimi sımsıkı kapattım ve tetiği çektim.

Silah sesi bir sonun başlangıcıydı. Sanki kalbimin ortasında bir bomba patladı, kulaklarım sağır oldu. Bendim sura üfleyen sanki.

Selvi üzerimde donup kalmıştı. Gözlerimi açtığımda artık nefretle bakmayan buz mavisi gözlerine şaşkınlık düşmüştü.

Sonra acı. Ölümün acısı.

"Beni vurdun!" dedi idrak edemiyormuş gibi. Ellerim uyuşmuştu. Onu neresinden vurduğumu bile bilmiyordum. "Sen beni vurdun!" dediğinde sessiz sessiz ağlıyordum. Yapmıştım, inkâr edemedim bile.

Bu ağlayışıma Ali'nin sesi karışıyordu. Dönüp Erdem'e baktığımda onun da şoka girdiğini gördüm. Bunu yapmamı beklemiyorlardı ama olmuştu, en büyük korkum ellerimde vuku bulmuştu. Bir cana kastetmiştim.

Ali'nin ağlaması şiddetlenmişken Selvi'yi üstümden ittim. Sanki bir fitili ateşlemişim gibi silah sesleri ardı ardına yankılanmaya başladı.

Zamanım kalmamıştı. Ellerim daha fazla titrerken silahı Erdem'e doğru uzattım.

"Bırak o çocuğu!" derken gözlerimden yaşlar süzülüyor, vicdanımın ateşiyle yanıyorlardı. Selvi sırtüstü yerdeydi. Kan tüm gömleğine hızla yayılıyordu.

Erdem'e bakarak, "Yardım et bana, seni ahmak!" dedi. Gücü kesilmişti. Yere akan kanı bir göl oluşturmaya başlamıştı.

Gözlerimi kaçırdım ve Erdem'e baktım. "Ver o çocuğu, gitmene izin vereyim," dedim. Silahlı olduğunu biliyordum ama çıkaracak kadar önemsememişti beni.

Şimdi karşımda çaresizdi ama önünde en büyük teminatı vardı. "Çocuk ölür, benden uzak duracaksın! Birlikte çıkacağız buradan," dedi. Selvi'nin yardım isteğini duymadı bile. Silahlar patlıyordu, gittikçe yakından geliyordu sesler. Biliyordum, geliyordu ama geç kalmıştı. Çok geç kalmıştı.

Kapıya doğru ilerledi. O hareket ettikçe silahın namlusuyla onu takip ediyordum. Ali susmuş, çaresizlikle bu hâlime bakıyordu. Yüzündeki kırmızılık tokadın iziydi. "Özür dilerim, Ali'm," dedim hıçkıra hıçkıra ağlarken. "Özür dilerim, koruyamadım seni."

Gözlerim Erdem'e döndü. Bir kaybı daha kaldıramazdım. "Bırakacaksın onu yoksa yemin ederim ki seni de vururum. Buradan çıkmak istiyorsan tek başına olacaksın."

Selvi tekrar yardım isteğiyle seslendi ama ona bakmadım, bakamazdım, bakarsam dağılırdım. Gittikçe sesi kısılıyordu.

Erdem kendine çekti Ali'yi, fırsatını bulsa silahını çekecekti ama bir türlü izin vermiyordum. Kapıya sırtını dayadı, silah sesleri daha yakından duyuldu. Birileri bağırıyordu.

"Geliyorlar!" dedi Erdem telaşla. "Sen vursan da fark etmez. Eğer gelirlerse öleceğim zaten," deyip kapının kulpunu tuttu ama geç kalmıştı.

Kapı ardına kadar açıldı. Karanlıktan aydınlığa çıkan, bu sefer bir namlunun ucuydu. Ona doğrultulmuş artık iki silah vardı ama arkasındaki silahın namlusu ensesine dayanırken birisi onu hızla geriye doğru çekti.

Sonra gördüm onu. Yüzü öfkeyle kararmıştı. Görmüştüm lacivert gözlerini. Karanlığa karışmıştı. Onun gözleri Erdem'deydi ama hissetmişti varlığımı.

Onu gördüğüm anda dizlerim boşaldı sanki. Ali yere doğru savrulduğunda hızla onun yanına koştum ve yere düşmeden dizlerimin üzerine çöküp yakaladım. Bir elimde silah vardı, onu sarmalarken Ali hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Korkar zannettim, ben kendimden korkuyordum çünkü ama boynuma gömdü başını, öyle sıkı sarıldı ki ikimiz de birbirimize ağlıyorduk sanki. "Ali'm!" dedim iç çeke çeke.

Erdem'in sesini duydum. "Ben bir şey yapmadım! Ben bir şey yapmadım!" diyordu. Yapmamıştı ama susarak ortak olmuştu bu zulme. O da dilsiz şeytandı.

"Ulan, orospu çocuğu!" dedi Siraç. Kulaklarını kapattım Ali'nin. "Seni yaşatır mıyım ben?" dediğinde sesindeki öfkenin daha önce bir tanımı yoktu.

Sanki o da ölmüştü.

Başımı kaldırdım ve göz göze geldik, Erdem ellerinin arasında çırpınıyordu. Elindeki silahın namlusu ensesine dayalıydı ama o bana bakıyordu. Öyle çaresiz bakıyordu ki yıkılmamak için zor tuttum kendimi.

Arkasından Demir girdi ve önce arkama, sonra bana baktı. Ali kucağımda ağlıyordu, ben de yerde. "Yenge!" dedi savrulmuş bir sesle. Nasıl bir hâldeydim, bilmiyordum ama sanki yıkılmış bir enkaza bakıyordu.

Zaten öyleydim.

"Yenge, iyi misin?" Bana doğru bir adım attığında yüzüne bakmakla yetindim sadece. Boğazım düğüm düğümdü.

Demir arkasını döndü ve "Abi, o puştu bana ver, Elif'i al sen!" dedi Siraç'a.

Onun da hâlini görmüştü sanki. Siraç tereddüt etmedi, yalvaran Erdem'i Demir'e savurdu. Eskiden ederdi. İntikamı öncelikliydi, belki de acımasızlığı. Yine de geç kalmıştı.

Erdem elinden alınınca elleri boş kaldı. Bir tek silahı vardı, tıpkı benim gibi ama ben o silahla ateş etmiştim. Bana doğru yaklaştığında gözlerinden gözlerimi kaçırdım. Çaresizliğim oradaydı çünkü.

"Ölmüş mü?" diye fısıldadım. "Ne olur ölmesin."

Arkama bakamıyordum. Selvi'nin sesi kesilmişti artık. Bakamıyordum çünkü biliyordum. Sanki ruhu bedenini terk edince buz gibi soğuk girmişti içeriye.

Üzerime gölgesi düştü, sonra bana doğru eğildi Siraç. Ali onu hissetmiş gibi başını kaldırdı, ikimiz de ağlıyorduk. Ben de başımı kaldırdım ve ona baktım. O gün ilk defa bir acının ateşini gördüm gözlerinde. Kendi de savruldu benim düştüğüm çukura.

"Bana sığın haydi," dedi hasret düşmüş sesiyle. Ama cevap vermedi soruma. Ali'ye bakıyordu ama sözlerinin muhatabı bendim. Sesi yalvarır gibi çıktı. "Canımı veririm sana, ne olur sığın bana. Zarar vermem." İlk defa yalvardı. Dün geceye de atıftı sözleri.

Göz göze geldik, acımı acısı yaptı. Bana yandı, ona yandım. Ama artık savrulacak külüm bile kalmamıştı.

"Böyle çaresiz durma, Elif'im!" dedi. Bu sefer muhatabı direkt bendim. Sesindeki feryadı ben duydum, onu en son sardığımda da aynı çaresizlik vardı sesinde. "Benim suçumdu." Her şeyi üstüne aldı, dünü de bugünü de. Bana bir şey bırakmadı ama en büyük suçu ben işlemiştim.

Bırakamazdım ona bu yükü. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bütün korkularım yıkıldı sanki ona bakınca. Bedenim sarsılıyordu acıyla. "Öldürdüm onu ben. Katil oldum ben!"

Bağırarak söylediğim bu cümleler bütün çaresizliğimin, vicdan azabımın acısındandı. "Silah tuttu ellerim, oysa dokunmayacaktım bile." Ali'yi kucağımdan aldılar. Gözüm hiçbir şey görmüyordu. İtiraz edemedim.

"Babamı vurmuşlardı, ben bir başkasının canına sebep olmayacaktım." Kolları bedenimi sardı ama çırpındım kurtulmak için. Yere göğe sığamıyordum ki ona sığınacaktım.

"Öldü, değil mi? Ben öldürdüm onu." Kolları sımsıkı sardı beni. "Gün Işığı!" diyordu. Duymuyordum. Işığım mı kalmıştı, ben bir başkasına karanlık olmuştum! Üstüme bir şey örtüldü. Kokusunu aldım ama burnuma öyle kan kokusu geliyordu ki sanki tenime işlemişti.

Arkamda bir ceset vardı. Bendim sebebi. Bendim müsebbibi.

"Ben öldürdüm, ben, ben!" dedim, defalarca vurdum göğsüne. Başımı çevirip bakmaya çalıştım, izin vermedi. Yumruklarımın fiziksel acısı yoktu belki ama kalbimde sözlerimle her ikimizi de bıçaklıyordum.

"Değilsin, Gün Işığı," Sesi ikna etmek istercesine kısıktı ama içinde acı vardı. "Sen kendini korudun. Yapma, acıtma canını, acıtma canımı!" dedi. Onun canı bendim sanki ama yok etmiştim. Çırpındım kollarında.

Defalarca, "Değilim!" dedim, defalarca ikna etmeye çalıştı beni.

Sonra pes etti. Beni kucakladığında başımı göğsüne bastırdı. Görmemi istemiyordu, biliyordum. "Bırak, göreyim," dedim ağlamaktan kısılmış sesimle. İzin vermedi, daha çok bastırdı başımı. "Bırak, yüzleşeyim," dedim ama yine izin vermedi.

"İzin vermem. Senin bir suçun yok, herkes hakkı olanı aldı!" Acısının ardında acımasızlığı, öfkesini duyumsadım. Tutuyordu aslında kendisini. Gazap oradaydı, asıl herkes bundan nasibini alacaktı.

Ama buna rağmen başıma bastırdığı eli şefkatle yanağımı okşadı. "Sen ise en masum olanımızsın," dedi. Bunu söylerken sesindeki suçluluğu, acıyı duymak o kadar ağırıma gidiyordu ki.

Değildim, öyleysem bile artık değildim.

Kapının önüne gelince omzundan vurulmuş olan kadın korumayı görmeme izin verecek kadar elini başımdan çekti. Nergis üstüne eğilmişti. Ona vuruyordu. Yumruklarını birbiri ardına sıralıyordu. "Demek ona zarar verdin, öyle mi?" derken sesinde öyle bir hırs vardı ki gözlerimi kaçırmaktan başka bir şey yapmadım. Bakışlarımı uzaklaştırdım ve başımı Siraç'ın göğsüne gömdüm.

Odada bir ceset bırakmıştım. Kendimden bir parçayı da öyle. Belki de masumiyetimi orada bırakmıştım.

Gözyaşlarıma bir yenisi o kadar hızlı ekleniyordu ki durduramıyordum. Soğuk ayaza çıktığımızda beni kendine sakladı, gün aydınlanmaya başlıyordu.

Sabah ezanının sesini duyuyordum.

"Allah'ım!" dedim iç çeke çeke. "Özür dilerim, Allah'ım!" Bakışlarını üstümde hissediyordum ama bakamıyordum ona. Etrafta o kadar çok insan vardı ki sanki büyük bir karmaşanın ortasındaydım.

Siren seslerini de duyuyordum.

"Özür dilerim, Allah'ım! Çaresiz kaldım. İsteyerek yapmadım." Dedemin ve amcamların sesini duydum. Çatışma bitmişti ama çok geç kalmışlardı.

"Yadigârım!" diyen dedemin sesiyle başımı kaldırdım. "Dede!" dedi. Şimdi bastonunu bırakmış, hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. Siraç'ın kucağındayken bana sımsıkı sarıldı. "Kurban olduğum, çok korktum, dedem!" dedi.

Sesli bir şekilde ağlıyordum, durduramıyordum kendimi. "Dede, ben birini öldürdüm," dedim, sesim titriyordu. Eli yüzümde dolaştı, yaralarıma dokundu. "Dede ben birini öldürdüm, silah tuttu elim. Katil oldum." Durduramıyordum kendimi. Siraç'ın kollarında zangır zangır titriyordum. Siraç sıkıntıyla iç çekti. Dedem ise sessiz kaldı. Buz kesmişti bu sessizlik.

"Sana ya da Ali'ye zarar verecek miydi?" dedi bir an sonra. Bakışları bende değil, Siraç'taydı.

"Evet ama..." dedim kısık bir sesle, sözümü birden kesti: "O zaman kendini de çocuğu da korumak zorundaydın, torunum." Sözleri birer tokat gibiydi. Sarsıldım sanki. Bana doğru döndü. "Çünkü korunamadın," dedi sert bir sesle.

Sesi bıçak gibi keskindi. "Bu iş bitsin, yaraları sarılsın. Onu bana vereceksin, Vuslat!" Bağırmadı ama öfkesi bariz bir şekilde yüzüne yansımıştı. "Bu iş burada bitti. Ben torunumu sokakta bulmadım!"

Sesi kulağımda yankılandı sanki. Zaten kanıyordum. Kan ağladı sanki yüreğimde. Sığındığım göğsünde kaybolmak istedim.

Siraç'ın sesi çıkmadı, yüzüne baktım. O da öfkeliydi, patlamak üzere gibi gözüküyordu. Dedemle bakışları çarpışıyordu. Amcamların da geldiğini görünce başımı tekrar onun göğsüne gömdüm. İşler daha da kötüye gidecekti.

"Ne olur gidelim," dedim. Bunu şimdi kaldıramazdım.

Yapamazdım, bunun yükünü taşıyamazdım. Bir an sessiz kaldılar ama dedem, "Şimdi git!" deyince Siraç harekete geçti. Dedem dönmeyecekti sözünden, biliyordum.

Siraç da durmadı, arkasını döndüğünü biliyordum. Arabaya doğru taşınırken, "Ali nerede?" dedim boğuk bir sesle. Çenesini gördüm başını kaldırınca. Öfkesiyle, belki de acısıyla kaskatı kesilmişti. "Eylül geldi. Onun kucağında şu an," dedi sert bir sesle. Sonra benimle konuştuğunu fark etmiş gibi yüzünü bana döndü.

"Düşünme artık, zaten yeterince fedakârlıkta bulundun. Daha da yakma kendini," dedi. Sözlerinde her şeyin vicdan azabı vardı. Başımı kaldırmak istedim. Çevreme bakmama izin vermedi. Sadece dedem geldiği zaman çevreyi biraz görebilmiştim. Ormanlık bir alandaydık.

"Yandım zaten," diye mırıldandım tekrar gözlerim dolarken.

"Benim yüzümden," dedi.

En çok kendine kızgındı. "Değil," desem de inanmayacaktı. Onu suçlamıyordum. Onun yöneltildiği yolu suçluyordum ben. Yine de suskunluğun ardında ikimizin de vicdan azabı vardı.

Artvin'de olduğumu öğrendim. Beni kaçırdıkları yer, Artvin'in Sarp köyüydü. Gürcistan sınırından Rusya'ya kaçırılacak, Evgeny'yi destekleyen akrabalarına teslim edilecektim.

Eylül'den sadece bunları öğrenmiştim. Yaralarım yüzünden bir otele götürülmüştüm. Eylül, bir kadın doktorla birlikte yanımdaydı ama ben yaralarımı göstermek istemiyordum.

Gözyaşlarım istemsizce dökülüyordu, durduramıyordum. Sanki ellerim kan kokuyordu, kendime tahammül edemiyordum. Gün aydınlanmıştı ama perdeleri kapatmalarını istemiştim. Aydınlığı görecek hâlim yoktu.

Siraç beni odaya bıraktıktan sonra dışarı çıkmıştı ama gitmeden önce uzun süre ellerini çekememişti üzerimden. "Geleceğim, hemen geleceğim!" Bu sanki benden önce kendisi için bir teselliydi. Üzerime doğru eğilmişti. "Ağlamak yok, Gün Işığı," demişti. Sesi o kadar merhamet doluydu ki boğazım düğüm düğüm olmuştu.

Onda da bir şeyler değişmişti. Öfkesinden önceydim artık. Kaybetme korkusu o kadar gözlerine işlemişti ki ona bakınca istemsizce ağlamam şiddetleniyordu. Çok korkmuştum. Ondan ayrılmaktan da çok korkmuştum aslında.

Eylül gelmişti o gittikten hemen sonra. Beni gördüğü anda her zaman neşesiyle mutluluğu geri getirirken bu kez hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

Sarıldığında, "Allah'ım şükürler olsun, şükürler olsun!" diyordu. Beni kırmaktan çekinircesine sarılıyordu. "Çok korktum, mahvolduk hepimiz."

Sakinleştikten kısa bir süre sonra Ali'yi sormuştum. Yanıma getirmiyorlardı, merak ediyordum. "İyi, Demir yanında. Sürekli güldürmeye çalışıyor. Birazdan uyutacaklarmış. Olanları unutması ya da atlatması için hemen psikoloğuyla görüştürülecek. Gerekirse yanında kalırız," demişti.

O anlar bir çocuğun kolayca unutabileceği anlar değildi. "Şiddet gördü, Eylül," dedim. Sesim titremişti. "Benim yüzümden." Ağlamak, benim için bir zaruriyetti. Vicdanım o kadar acıyordu ki göğüs kafesim ateşten bir çukurdu sanki.

"Değil güzelim, değil be!" dedi yalvarırcasına "Her şeyi planlamışlar. Dedemin korumalarının arasına sızmışlar ki bu yüzden zaten hiç güvenlik duvarına dokunmamışlar. Yoksa Siraç çoktan boğazlarına çökerdi. Market arabasıyla kaçırmışlar sizi. O saatte teslimat olduğu için de korumalar durdurmamış aracı. Saatlerce peşinizden ilerledik. Her yerden izliyorduk sizi ama kör noktaları iyi biliyorlardı."

Bunları anlatırken dehşete düşmüş gibiydi. "Siraç delirdi. Bir kulübeye sahte sinyal bırakmışlar, önüne ise zincirler koymuşlar. Bunu görünce hepten çıldırdı."

Kulübe ve zincirleri duyunca tekrar ağlamaya başladım. Bu gizli düşman her kimse Siraç'ın bütün yaralarını biliyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Çok üzgünüm."

Eylül beni teselli edememişti. Şimdi de tedavi olmaya ikna edemiyordu. Kimsenin yaralarımı görmesini istemiyordum çünkü. Ben bile bakamıyordum, bakarsam hatırlardım. Bakarsam kimin yaptığı anılarıma düşerdi ve onu orada, cansız bir şekilde bıraktığım gerçeği beni boğardı.

Selvi'nin gövdesinden yayılan kanın görüntüsü, yerde yatarken etrafını saran kan gölü gözümün önünden zaten gitmiyordu. Siraç ölü hâlini göstermemişti ama bu bana iyi gelmemişti.

Her şekilde boşluğa bakan gözleri canlanıyordu aklımda. İç çamaşırlarım hariç üstümdekiler çıkarılmıştı. Yatağın içerisinde iki büklüm yatıyordum. "Eylül, ne olur beni bırakın. Lütfen, istemiyorum," dedim bir kez daha. Yastık gözyaşlarım yüzünden ıslaktı. Yüzüm de öyleydi ama hareket etmek bile istemiyordum.

"Yapma Elif! Yaraların var, tedavi edilmen lazım," dedi. "Ya hayati bir şey varsa? Ne olur, korkutma beni daha fazla." Sesi o kadar hüzünlüydü ki sırf bunun için ona dönmeliydim ama yapamıyordum. Tekrar örtüyü açmaya çalıştığında örtüye kenetlediğim ellerimi daha da sıktım.

Tek gücüm buydu, bedenimden kan çekilmişti sanki. "Ne olur bırakın beni. Kimsenin bakmasını istemiyorum. Yalnız kalmak istiyorum!" dedim, gözümü kapattığımda bir yaş daha yanağıma doğru süzüldü.

Doktor hanım araya girdi. "Elif Hanım, lütfen izin verin. Yüzünüz kötü görünüyor." O daha makul olsa da ben şu an normal düşünemiyordum. "Yaralarınız da hayati olabilir, ön kontrol yapalım da en azından ona göre hastaneye götürelim sizi."

Başımı olumsuz anlamda salladım. Konuşmak bile istemiyordum. "Lütfen gidin," diye fısıldadım.

Eylül'ün kızgın sesini duydum sonra. "Ama yeter ya! Kalpten gideceğim ben korkudan." Muhtemelen elini kalbine koymuştu. Korktuğunda böyle yapardı. "Siraç'ı çağırıyorum ben. Bir güzel de şikâyet edeceğim *karın tedaviye izin vermiyor* diye. O senin hakkından gelir."

Başımı kaldırdım. Siraç'ın adını duyunca ona doğru döndüm. "Zor durumda bırakma adamı, gitmek zorunda kaldı zaten," dedim.

Göz göze gelince ilk defa gülümsedi.

"Kocanın adını duyunca hemen cevap veriyorsun bak. Yok, yok! Senden önemli işi yok onun zaten," dedi ve beni dinlemeyip aradı. Bir güzel de şikâyet etti. Tedavi olmak istemediğimi söylediğinde örtünün altına daha çok gömüldüm.

İstemiyordum, yaralarımı sardırmak istemiyordum işte. Kendimi önemsemek de istemiyordum. Birisini öldürmüştüm, kendime acıyasım gelmiyordu artık.

Kapı kısa süre sonra açıldı ve kapıya dönük olduğum için onu gördüm. Üstünde siyah bir gömlek vardı ama buruş buruştu, katlanmış kolları bile dağınıktı. Tıpkı saçları gibi. O kadar gergin gözüküyordu ki sanki beni odada bulamayacakmış gibi odayı taradı gözleri.

Sonra bakışlarımız çarpıştı.

Gözleri gözlerime değdiğinde ben düştüğüm karanlıkta bir an huzur buldum sanki. Gözyaşlarım onu hissetmiş gibi daha hızlı döküldü.

O gelince Eylül ve doktor odayı terk etti. Benim gözlerim ise ondan bir an bile ayrılmadı.

Hâlimi görünce o güzel gözlerinde acı gördüm bir kez daha. Artık benden saklayamıyordu kendisini. Üç uzun adımda yanıma geldi ve yatağın önünde diz çöktü. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve başparmaklarıyla yanaklarımı gözyaşlarından arındırdı. Merhameti karşısında içim acıdı.

Gözlerimi kaçırdım. "Bana bak, Gün Işığı," dedi şefkat dolu bir sesle. Direndim ona ama izin vermedi, yüzümü çevirdi nazikçe.

Tekrar göz göze geldiğimizde, "Sen yaralıysan ben de yaralıyım," dedi. Dudaklarım titredi kaybetme korkusunun sancısıyla. O kadar yaklaşmıştım ki... Yüzü acıya bulanmıştı. Aslında orada kendi üzerine yükledikleri saklıydı. Hâlâ hatırlıyordu o geceyi.

Eğildi ve dudağımın kenarındaki yarayı öptü. Sanki şifa oldu. "İster misin yaralı bırakmayı?" dedi.

Beni o kadar iyi tanıyordu, vicdan azabımdan kendimi kahrettiğimin o kadar farkındaydı ki beni en büyük zaafımdan, kendisinden vuruyordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "İstemem," dedim titrek bir sesle. "Ama kimse görsün de istemiyorum," diye devam ettim.

"Ama o zaman iyileşemezsin," dedi acı bir sesle. O da acısını çekiyordu, biliyordum. Endişesi öfkesinin önüne geçmiş, yüzü kaskatı kesilmişti. "Sen de bana göstermedin. Sarmama izin vermedin," dedim kısık bir sesle. Bir elim uzandı ve yanağına dokundu. Elimin üstündeki sıyrıkları, avucumun içindeki yaraları gördüm. O da gördü.

Sözlerim de yaşadıklarım da ona acı çektiriyordu. O geceye atıf yaptığımı biliyordu. İkimizi de yaralı bıraktım. "Ben de istemiyorum," dedim. Yaralı elimle sakallarıyla sarmalanmış yanağını sevdim.

İç çekti bir an. Aklında ne dolandığını bilmiyordum. "Yeterince fedakârlıkta bulundun. Benden fedakârlık bekliyorsun, öyle değil mi?" dedi. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Ben seni istiyorum, sadece seni." Onunla konuşunca gözyaşlarım dinmeye başlamıştı. "Bak şimdi ikimiz de yaralıyız," dedim iç çekmeden önce. Onu suçlamıyordum aslında ama o kendini suçluyordu.

"Benim yüzümden," dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım. Sanki eziliyordu bu yükün altında. Rahatlatmak istedim onu. "Hiçbir suçun yok, Esin Hanım'ın işi," dedim.

Başını kaldırıp bana baktı. Öfkesi karanlığa büründü gözlerinde. "Ali'nin cebinde bir çip vardı, o koymuş," dediğimde sanki aklında bütün yapboz parçaları oturmuştu. Neleri bildiğini, neler olduğunu bilmiyordum ama bu bilgiyi vermek zorundaydım.

Gazabı görür gibi oldum yüzünde. Öfkesini dindirmek için dişlerini birbirine bastırdı. Sonra bana doğru döndü tekrar. Benim için tutuyordu kendisini. "İzin ver, tedavi etsinler seni." Tekrar öptü dudağımın kenarındaki yarayı. "Benim için, güzelim."

İlk defa bendeki yerini kullandı. Kıyamadım bu yüzden. Başımı olumlu anlamda salladığımda gülümser gibi oldu. Ben de gülümsedim istemsizce. Korku sanki yılların hasretini getirmişti aramıza.

Gözleri gülüşüme takıldı, bir an sonra başını boynuma gömdü ve "Bir daha nefes alamayacağımı sandım," dedi. Korkusunu itiraf ettiğinde tekrar gözlerim doldu. Ona sımsıkı sarıldım.

"Ben de," dedim, içten içe sürekli bu korkuyla çarpışmıştım. "Bir daha gün yüzü görmeyeceğimi sandım," dedi ve boynumdan öptü. "Çok korktum," dedi ilk defa korkusunu dile getirerek. "Seni kaybedeceğim diye çok korktum."

İkimiz de korkularımızda boğulmuştuk.

İlk kontrolde zedelenme bulguları olduğunu söyledi doktor. Yine de hastaneye gidecektim çünkü duvara çarptığımda ve sürüklenirken sırtım mahvolmuştu. Yaralarım için bazı kremler vermişti ama önce banyo yapmak istiyordum.

Bunu ona söylemedim çünkü itiraz edeceğini biliyordum ama kan kokuyordum. Sürekli burnuma kan kokusu geliyordu ve o anı hatırlıyordum.

Siraç gitmişti, ben yollamıştım aslında. Bunun sebebi yaralarımı şimdi görürse kontrolünü kaybedecek olmasıydı. Bunu istemiyordum.

Eylül bile sırtımı gördüğünde kısa bir süreliğine odayı terk etmişti çünkü. Geldiğinde gözleri kıpkırmızıydı. Ağladığını biliyordum. Yine de ikimiz de bir şey söylemedik.

Bu süreçte annemlerle konuştuğunu öğrendim. Dedesi de buradaydı. Levent Bey'in bu işte bir parmağı olduğundan şüphelenmiştim ama dedemlerle birlikte hareket ettiğini söylüyordu Eylül. Kaçırılmadan o da kendisini mesul tutuyormuş. Bir şey söylemedim Eylül'e. Aslında kimseye güvenmiyordum artık. Siraç'ın oynadığı oyunda bir an yanındayken diğer an karşısındalardı.

Bu oyunun en büyük zararı Siraç'aydı.

Dedemin sözleri geliyordu aklıma. Onu pimi çekilmiş bir bomba olarak kullanma ihtimali aklımda canlanıyordu. Bu düşünceden nefret ediyordum.

Tedavi sona erdikten sonra doktor sakinleştirici vurmak istedi ama izin vermedim. Ayık olmak istiyordum. Biliyordum ki bilincimi kaybedersem kâbuslarla boğuşacaktım. Geciktirebileceğim kadar geciktirmek istiyordum bu yüzden.

Onlar odayı terk ettikten kısa bir süre sonra dedem girdi odaya. Kaşları çatık, yüzü gergindi. Bir sandalye çekti yatağın hemen kenarına. Hiç zorlanmadan oturdu ve bastonunu bir kenara koydu.

Eli sarılı olan elimi aldı ve sımsıkı sardı. Boğazımdaki düğüm kalıcıydı sanki. Gözlerim doldu ama ağlamadım. Siraç gittiğinden beri ağlamamıştım. Gözyaşlarım sanki sadece onaydı.

"Buradan gideceğiz, yadigârım," dedi dedem sakin bir sesle. Ona baktım, yılların kattıklarını izledim suratında. Onun yüzündeki acı banaydı, biliyordum. Değer görmek çok güzeldi ama bazı anlarda yetmiyordu.

"Hayır, dedem!" dedim. Belki de hayatımda ilk defa açıkça itiraz ettim ona. Gergin suratı bu yüzden şaşkınlıkla sarsıldı. Devam ettim açıklamak istercesine. Elimi tutan elini sıktım. "Bana bu dönen oyunu, Siraç'ın ve benim bu oyundaki rolümü söylemeden onu bırakmam. Bana onun bu

intikam uğruna ya da senin de haberin olan olay yüzünden ölmeyeceğinin teminatını verebilir misin?"

Sıkıntıyla iç çekti. Yüzü tekrar eski hâline dönmüştü. Bana doğru eğildi. "Hayır yadigârım, verememe ama artık zarar görmene de izin vermem. Sen bana şehit oğlumun emanetisin." Gözleri doldu koskoca ulu çınarın. O kolay kolay ağlamazdı. Gözlerimi kaçırdım ondan. "Ben öbür dünyada onun yüzüne bakamam," dedi. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Metanetimi korumak zorundaydım. Babamı anınca bütün kalkanlarım iniyordu, benim de birini öldürdüğüm aklıma geliyordu.

"Ben onu bırakırsam biliyorum ki o uçuruma sürüklenecek, dede. Yapamam." Sesim titredi. "Çok seviyorum, geç kaldınız, susarak ortak oldunuz. Şimdi bile isteye koparamazsınız beni ondan."

Gözlerimi tekrar açtığımda acı konuşmak istemiyordum ama onun kararlılığını da görüyordum. "Esin Hanım, Ali'nin cebine çip koymuş. Bu sayede yuvanın içine sızmış, kılık değiştirerek." Daha fazla ayrıntıya girmedim. Daha sonra mutlaka hikâyeyi benden dinlemek isteyeceklerdi zaten. Defalarca aynı acıyı yaşamak istemiyordum.

"Siz çağırdınız onu eve. Size dedim *Siraç bu konuda çok hassas* diye. Fikrimi bile sormadınız." Onu yaptığı hatadan vururken benim daha çok canım yandı ama duramazdım. Gözleri acıyla doldu.

Ağzını açıp konuşmaya yeltendi ama bir kez daha saygısızlık ettim ona. "Böyle bir hileyi siz de fark edebilirdiniz," dedim söyleyeceklerini fark ederek.

"Niye şimdi onu suçluyorsunuz? Beni kaçırdıkları yer sadece onun değil, Levent Bey'in de korumasındaydı. Bu adam hangi birine yetişsin, insan değil mi o da?" İç çektim tekrar. Ağlamak üzereydim zaten. Ben artık bunun sadece intikam yüzünden olduğunu da düşünmüyordum.

Bunu o gece o kriz geçirdiğinde fark etmiştim aslında. Yaralı bir çocuktan bir canavar yaratmışlardı. Kimse onu insan yerine koymuyordu. Tekrar ettim bu yüzden. "O da insan değil mi, dedem? Babası yok, annesi ona ihanet ediyor diye niye onu kimse düşünmüyor?"

Dedem bakışlarını benden kaçırdı. Sanki sözlerimin ağırlığı altında çökmüştü. Kalkmaya yeltendiğinde elini yakaladım. "Hayır, böyle kırgın ayrılmayalım," dedim gözyaşlarım tekrar akmaya başladığında.

"Ben onunla evleneceğim, dede ama bir gün beni de gerçeklere dâhil etmek zorunda kalacaksınız. O zamana kadar yanımda olun, yalvarırım." Gitmesini istemiyordum, o da bana babamın yadigârıydı. Dudaklarını birbirine bastırmıştı, üzgün olduğunda böyle yapardı hep. Onu üzmek hiç hoşuma gitmedi ama çaresiz kalmıştım. Bir süre durdu, bana baktı öylece. En

sonunda kıyamadı. "Öyle olsun, yadigârım," dedikten sonra alnımı öpü ve odadan çıktı.

O gittikten sonra üzerimdeki örtüyü atıp yavaş adımlar atarak banyoya girdim. Her adımımda vücudum sızlıyordu. En çok ağrıyan yer ise sırtımdı. Bir de nefes alırken zorluk çekiyordum.

Soyunurken aynaya özellikle bakmaktan kaçındım. Üzerimdeki sargıları doktorun verdiği koruyucu kremleri sürdüm ve koruyucuları taktım.

Ilık suyu açtığım anda kapanan gözlerimin ardında silahı aldığım anın görüntüsü, Selvi'yi vuruşum, bana şaşkın bir şekilde bakışı, onun yardım isteklerini görmezden gelişim, Ali'nin şiddet görmesi, çığlıkları, hepsi birden sanki sırayla üstüme saldırıyorlardı.

Yaralarım şiddetle sızlıyor, ben de onlarla birlikte yanıyordum. Saç diplerime dokunamazdım bile. O kadar acıyordu.

Kollarımı gövdeme sardım. Umursamamaya çalıştım ama olmadı. Nefesim hızlanmıştı. "Boğuluyorum, Allah'ım, boğuluyorum!" dedim. Tekrar ağlamaya başladığımda kendimi sıktım bu kâbustan kurtulmak için. "Senden başka kimse bana yardım edemez!" dedim, yakarıyordum aslında.

Biliyordum, o mahzun olmuş kullarını geri çevirmezdi. Tek çarem oydu. Hep o olmuştu.

Hızlanan nefesimi kontrol etmeye çalışırken banyonun kapısı telaşla açıldı. Olduğum yerde köşeye sindim korkuyla. Yerimde sıçradım.

"Kim o?" dedim duş kabininin ardından. Duş kabini ardına kadar açılınca küçük bir çığlık kaçtı ağzımdan. Yüreğim ağzıma gelmişti. Siraç'ı karşımda gördüğümde olduğum yerde büzüştüm resmen. "Çık dışarı!" dedim. Giyinik değildim. Ama o bunun farkında gibi gözükmüyordu. Yüzü dehşetin izlerini taşıyordu. "Neredesin sen?" dedi bağırarak.

Yerimde sıçradım tekrar. Çok korkmuştum. Sonra idrak ettim ki o da korkmuştu. Yüzündeki dehşetin sebebi buydu. "Kan kokuyordum," dedim kısık sesle. Kimseye haber vermemiştim, suçluydum, farkındaydım ama kurtulmam lazımdı.

Yine de öyle bir bakıyordu ki sebebim bile yetersiz gelmişti o an. Korkutmuştum onu. Yüzüme bakmaya devam etti. Gözleri hiç kaymadı vücuduma ama kan oturdu yanaklarıma. Kalbim utançtan hızla atıyordu şimdi.

"Ne olur çık şimdi," dedim. Sesim yalvarır gibi çıkmıştı. Beni dinlemedi. Lacivertlerinde acının ateşi vardı.

Gece de hüzün kokardı. "Kan mı kokuyorsun?" diye mırıldandı. Dehşeti dinerken ardında yatan korkuyu gördüm. İçim acıdı, ona bunu yapmaya hakkım yoktu.

"Özür dilerim, düşünemedim. Korkuttum, değil mi?" dedim. Bir yandan da örtünecek bir şey arıyordum. Bakmıyordu, üstelik beni daha önce yarı çıplak görmüştü ama kendimi şu an aşırı savunmasız hissediyordum.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında kekeledim. "Ne-ne yapıyorsun?"

"Bakmıyorum, sar bunu üstüne," dedi, sonra daha önce sorduğu soruyu tekrar etti: "Kan mı kokuyorsun, Gün Işığı?"

Gömleğini çıkarıp bana uzattığında geniş olduğu için bir havlu gibi üstüme sardım onu. Giyemedim çünkü kollarımı kaldırabilecek kadar kuvvetim yoktu. Zaten sırtım çok ağrıyordu. Gömleğin kollarını önümde bağladım. Birkaç düğmesini de iliklediim ki tenim gözükmesin.

Sabırla beni bekledi. Sadece yüzüme bakıyordu. Kollarımdaki sargıları görebildiğinin farkındaydım. Hatırlamasın istedim kollarımdaki morlukları. Bu yüzden saklanmaya çalıştım.

Yanıma duş kabinine girmişti. Artık ikimizin üstüne de su akıyordu. "Unutamıyorum," dedim yıkık dökük bir sesle. "Sanki ellerim kan kokuyor."

Öfkesi vardı, acısı da. İkisi de galip gelemedi bu sefer. Sanki başını eğmişti ikisine de. Bu yüzden eğildi önümde, ellerimi ellerinin arasında aldı.

Avuç içlerimi öptü. Zaten titreyen dudaklarım bu sefer acımı tutamadı ardında. Yine ağlamaya başladım. "Özür dilerim," dedi kısık sesle.

"Yapma," dedim ama dinlemedi bile. "Canın, canımdı." Bir daha öptü avuç içlerimi. Sular damlıyordu yüzünden, saçlarından ama acısını da örtbas edemiyordu. Ben nasıl sevmezdim bu adamı?

"Canının yaktım. En büyük sebebi ben oldum."

O gün için de özür diliyordu, biliyordum. "Ben geldim yanına, Siraç. Ben istedim. Bugün de senin suçun değildi. Her şeye yetemezsin, insansın sen de." Tuttuğu ellerimi kaldırdım ve avuçlarımı yüzüne sardım.

Duyuyordu ama sözlerim dindirmiyordu acısını. İnanmıyordu bana.

"Hata yaparsın, uyursun, gülersin." Dudaklarım ufak bir tebessümle kıpırdadı. Onun yüzünde acı vardı. "Sürüklendiğim bu yolda sana kızarsam bencil olurum çünkü kalbimi açtığımda bunların olabileceğinin farkındaydım ben. O zaman da biliyordum benden saklananları, düşmanlarını. Bunu bilmiyormuş gibi yapamam. Üstelik senin suçun yoktu bu sefer. Dedeme de dedim." Onun da elleri omzumu buldu. Morlukları görüyordu, farkındaydım. Tıpkı sözlerimin ona etki etmediği gibi azap da elini üstünden çekmiyordu.

"Ona gitmeyeceğini söylemişsin," dedi. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Tek sır saklayan sen misin? Susarak onlar da ortak olmadılar mı? Niye herkes üstüne düşen payı almıyor?" Kızgındım bu duruma. Herkes kendi suçunu üstlenmeliydi. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Sesini çıkarmadı bir süre. Sıcak su üstümüze akarken yaralarımın üstünü okşuyordu hafifçe.

Başımı göğsüne yasladığında, "Benim senin için yapabileceğim en büyük fedakârlık, seni bırakmak olur, Gün Işığı. Eğer..." dedi. Kelimelerle her daim oynayan, vuran adam kelimeleri dile getirmekte zorluk çekti. Saçlarımı okşadı usul usul. "Gitmek istersen dedenle engel olmam. Benim için sonu nefessiz kalmak olsa da olmam." İrkildim bu sözlerle. Onun sesinde, sözünde de acı vardı. Geri çekildim ve buruk bir tebessümle ona baktım.

Bu da acıydı. "Sen de mi?" dedim. Ben de aynı çukurdaydım artık. "Sen de mi bırakacaksın beni?" Ayrılıktan bahsetmem bile onu mahvetti sanki. Beni de mahvetmişti.

"Sen istersen biter bu oyun, korurum hep uzaktan seni. Yaklaşmam bir daha yanına."

Şimdi ikimiz de eşit derece de yaralıydık. Hem bedenlerimizle hem de kelimelerimizle.

27
SEVDA

Ona kızgın değil, kırgındım aslında. Ondan istediğim fedakârlık değil, kaçış değil, benim ona elimi uzattığım kadar bana elini uzatmasıydı.

"Git!" dedim kısık sesle. Yüzü kaskatı kesildi; sanki onu terk eden benmişim, pes eden benmişim gibi canını yaktım. Gözlerine karanlığı düşürdüm.

"Kaçmaktan vazgeçtiğinde ben burada olacağım. Ama giden olmayacağım," dedim. Sözlerimi anladığında gözlerinden geçen rahatlama ifadesi boğazıma oturan düğümün sebebiydi.

Omuzlarımdan tuttuğunda ses etmedim. Yüzüne, güzel gözlerine oturan acının yabancısıydım. "Senin için, Gün Işığı." Sözlerinde ilk defa tereddüt gördüm. Kendi sözlerine de yabancıydı. "Daha fazla bencil olamam. Olursam..." Öfkeyle kesildi sesi. "Senin bir daha yara almana sebep olursam ne sözlerim ne de sevgim kalır ortada. Sikmişim planları!" Küfrettiğinde yüzümü buruşturdum. Sinirlenmişti. "Küfretme," dedim ama dinlemedi. Konuşmaya devam etti: "Korurum ama ben de yakıyorum seni. Uzaktan korurum," dedi. Beni değil, aslında kendisini yokluğuma dayanmaya ikna etmeye çalışıyordu, görebiliyordum. Sesindeki sert ton, acımasız gibi davranmaya çalışması artık bana etki etmiyordu.

Üzerime eğilmişti.

Sözleri ikimizi de yakıyordu, nasıl farkında olmazdı? Göğsüne vurdum ellerimi, itekledim onu kendisine gelsin diye. Oysa gücüm bile yoktu. "Asıl şimdi bencilsin! Ya görmüyor musun?"

Ellerimi iki yana açtım sanki beni fark edebilecekmiş gibi. Bu çıkışımla şaşırdı, sarsıldı.

"Görmüyor musun? Kör mü senin yüreğin benim sevgime?" Bir daha vurdum göğsüne. "Benim sana ihtiyacım var!" Haykırdım ona olan ihtiyacımı. "Ne zaman ilk olarak kendini yok saymaktan vazgeçeceksin? Ne zaman birilerinin..." Başparmağımı göğsüme bastırdım. "Benim!" Yaralarım değil yüreğim acıyordu. "Önceliğim olduğunu fark edeceksin sen?"

Ellerimi kendi bedenime sardım. O sarmıyordu çünkü. "Ya yaralıyım!" Çenem soğuktan değil, acımdan titriyordu. Sesim titriyordu. Gözyaşlarım suyun ardına saklanmıştı. "Gelip sarman gerekirken, sarılman bile yeterken sen beni kendinden mahrum ediyorsun."

Tokat yemiş gibi irkildi. Koskoca dağı sarsıyordum da beni yine sinesine saklayamıyordu. "Gün Işığı!" dedi bir saniye duymasam hasret kalacağım sesiyle.

Bana doğru yaklaştığında elimi uzattım onu durdurmak için. "Tamam! Öyle olsun, ikimiz de yaralı kalalım ama bil ki ben sensiz iyi olmayacağım. Şimdi git haydi!" Elimle kapıyı gösterdim. Kolları bana uzandığında ittim onu. İstese sarardı ama o gün yaraladığı için arada kalmış gibiydi. "Haydi, hep zararsın ya! Öyle biliyorsun ya! Git! Bırak!" Kaşları çatıldı. Biliyordum, böyle bir tepki beklemiyordu. Ben bile kendi vicdan azabımdan konuşacak kuvveti kendimde bulabileceğimi sanmıyordum ama herkesin hakkımda karar vermesinden bıkmıştım.

Ben ne yapıyorsam yapıyor, bedelini de ödüyordum. Tıpkı şu an birini öldürmenin vicdan azabıyla yanmam gibi ama anlamıyorlardı.

"Zarar değil miyim?" dedi başıyla beni gösterirken. Canımı yakmıştı istemeden, insafsızca canını yakıyordu. Yüzünden dökülen sular, saçlarının alnına dökülmesine sebep olmuştu. Kirpiklerine takılan su damlaları bile gözlerine gömülmüş acıyı, karmaşayı kapatamıyordu. Karşımda bedeniyle ne kadar güçlü gözükürse gözüksün...

Yüreğini ben sarsıyordum.

Göğsündeki kaslar bile gerginliğiyle kaskatı kesilmişti, her nefes alıp verişinde kendine olan öfkesinden seğiriyordu. O kadar güzeldi, o kadar sığınılasıydı ki yüreğim sızladı önüme koyduğu demir parmaklılar yüzünden.

"Değilsin!" dedim hınçla. "Bana şu hâlimle bu konuşmayı yaptırıyorsun ya!" Gözlerim dolunca boynum büküldü.

Anladı çökmek üzere olduğumu. Başımın üstünü usulca öptü.

"Özür dilerim. Sana yaşattığım her şey için özür dilerim." Bir insan kendini sevmeyince, dünya sevse bile yeterli gelmiyordu. Karşımdaki adam bunun en büyük örneğiydi.

"Giyinmem lazım artık. Çok kaldım suda," dediğimde hemen uydu sözüme. Bana bir adım attı. Eğildi ve omuzu öptü. "Haydi, giydirelim seni." dedi daha yeni sesine bile yansıyan acıyı saklayarak.

Suyu kapattı. Ben ise ilk geldiği anki gibi yine gerildim. "Ben giyinirim." dedim. Gözleri yüzümde dolaştı. Yaralarıma dokundu bakışları teker teker. Dudağımın kenarında olanda takılı kaldı.

Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "Bakmıyorum. Bakarsam yaralarını gö-
rürüm çünkü. Yaralarını görürsem de beni tutacak kimse kalmaz."
Tehdit barizdi ama ben çok yorgundum. "Şu an ihtiyacım olan bu değil."
Yüzümü ellerinin arasına aldı. Şefkatle yanaklarımı okşadı.
"Bu," dedim çenem titrerken. Dudaklarını yaramın üstüne usulca bas-
tırdı. "Benim ihtiyacım olan bu."
Sesini çıkarmadı ama bu şefkati bile o kadar iyi gelmişti ki sanki tüm savunma mekanizmam topu tüfeği bırakması gerektiğini anlamış gibiydi.
Gittikçe çöküyordum. "Çık da giyineyim haydi," dedim.
Dinlemedi beni, diretti. Başparmaklarıyla tekrar omzumu okşuyordu. "İstersen arkamı dönerim. Senin aslında ayağa kalkman bile hata," dedi. Daha yeni gitmekten bahsediyordu, şimdi ise sanki her adımımı kontrol edecekmiş gibiydi. O kadar dengesizdi ki! Yine de sorgulamadım, itiraz etmedim. Yorgunluğum ağır basıyordu.
Suyu kapattı ve havluları uzattı. Söz verdiği gibi arkasını dönünce sırtımın acısından inlememek için kendimi zor tutarak kocaman bornozu giydim. Öncesinde de gömleği ve ıslanmış iç çamaşırlarımı çıkarmıştım.
Sözünü tuttu, dönmedi arkasını ama ona işimin bittiğini haber verdiğim anda ensemde hissettim soluğunu. Sırtıma yaslanmadı. Yine de göğsünün sıcaklığında aradığım güveni buldum. Havlunun üstüne bıraktığım saçlarımı nazikçe çekti ve enseme bir öpücük kondurdu.
Biliyordum, saç diplerim kan toplamıştı. Bunu o da görüyordu. Şifa olmak buydu işte, ona anlatamadığım buydu.
Sanki vücudum onun varlığını, güvenirliğini hissetmiş gibi kendini bıraktı. Ayaklarım tutmaz oldu. Siraç anında hissetti kendimi kaybetmek üzere olduğumu.
Hemen kollarını gövdeme sardı. "Gün Işığı!" dedi telaşla. Yüzümü kendisine çevirdiğinde artık üst üste gelen her şeyin yükünü üstümde hissediyordum.
Hafifçe gülümsedim. Beni kucağına aldığında başımı göğsüne gömdüm. Bir tek buna gücüm kalmıştı.
"Buraya sığınmama izin ver, ne olur," dedim fısıltıyla. Sonra gözlerim kapandı, ben bilinçsizliğe karışırken, öldürdüğüm insanın vicdan azabı, Ali'nin ağıtları ve gidecek diye korktuğum sevdiğim adamın başrolünü oynadığı kâbuslar beni karşıladı.

Kargayı gördüm yine rüyamda.

Babamın mezarını bırakmıştı artık. Yine kulübenin yanındaydı. Bu sefer korkmadan ilerledim yanına. İstedim ki o çocuğu o kulübeden kurtarayım. Bu amaçla pencerenin önüne ulaştığımda karga bana doğru çevirdi başını.

Lacivert gözleri yine hüzün doluydu. İlk defa çekinmeden dokundum ona. Başını okşadım. Simsiyah tüylerinin sert olduğunu düşünüyordum ama değildi, yumuşacıktı. Üstelik ona dokunduğumda sanki bunu bekliyormuş gibi havalanıp omzuma kondu.

Korkmam gerekirdi aslında ama korkmadım. Sanki o omzuma konunca rehberim olacakmış gibi hissettim ve tekrar kulübeye baktım.

İşte, o zaman kulübede bir kadın gördüm. Önce o kadını Esin sandım. Rüyamda olmasına rağmen öfkeyle doldu içim ama sonra kadının upuzun saçlarını gördüm. Yavaş yavaş saçlarını tararken bir ninni mırıldanıyordu.

Bu benim Siraç'a söylediğim ninniydi ama ben hiçbir zaman bu kadar içli, bu kadar acı çekerek söylememiştim bu ninniyi.

Kadın başını yavaşça yana doğru çevirince akan gözyaşlarını gördüm. Sanki o ninniyle birlikte kayıp bebeğine yas tutuyor gibiydi, bu yas öyle canımı yaktı ki ağlamaya başladım.

Boğuluyormuşum gibi hissettiğim anda kan ter içerisinde uyandım. İrkildim olduğum yerde. Yüzüme değen, sakinleştirmek için uzanmış eli idrak edemedim. Korktum.

Sonra fark ettim, Siraç'ın kollarındaydım.

Onun varlığı, yaşananların acı hatırası üstüme çökerken tek tesellimdi. Gözlerimi hafifçe araladığımda önce anlayamadım nerede olduğumu ama sonra içeride dolaşan hostesi ve krem rengi deri koltuklarla kaplı geniş alanı görünce özel jetin içerisinde olduğumuzu idrak ettim. Oldukça rahat bir koltuğa yan yatırılmıştım. Sırtım yastıklarla desteklenmişti. Başım Siraç'ın bacaklarının üstüne konulmuş bir yastıktaydı.

Aslında uyandığımı belli edecektim ama gözlerimi biraz araladığımda amcamların, dedemin, Eylül ve Demir'in hatta Levent Bey'in de uçakta olduğunu görünce ürktüm ve gözlerimi tekrar yumdum.

Çünkü şimdi konuşmak istemiyordum, hazır değildim.

Siraç uyanık olduğumu fark etmiş olacak ki başını boynuma gömdü ve "Uyumaya devam et. Hastaneye gidiyoruz," dedi.

O konuşunca mecburen gözlerimi açıp ona doğru dönmek zorunda kaldım. Aramızda sadece bir solukluk mesafe kaldı. Yakınken yine gözlerine düşmüş o hasreti gördüm. O da yorulmuş olmalıydı. En son kavga ettikten sonra kollarına yığılıp kalmıştım.

Selvi'yi öldürdükten sonra... Kalbim acıyordu, bütün fiziksel acılarımı unutturacak kadar çok acıyordu.

"İyi misin?" dedi alnını alnıma yaslamadan önce. Başımı onaylarcasına sallamaktan başka bir şey yapmadım. O da zorlamadı. Yol boyunca sevdi, öptü. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu ve ilginç bir şekilde kimse de bize yaklaşmıyordu.

O benim en büyük şifamdı.

Tek sorduğum Ali'ydi. Onun da uyutulduğunu söyledi. Zaten çok geçmeden yine uykuya daldım ben de. Selçuk abinin çalıştığı özel hastanede açtım gözlerimi. Yapılan tetkikler, çekilen röntgenler derken günü tükettik. Etrafımda öyle bir kalabalık vardı ki zihnimde sürekli bağıran korkuları susturuyordu. Bir tek annemi görünce ağladım. O da yüzünde babamı kaybettiğimiz zamanki acının aynısını gördüğüm için.

Bunu ona bile bile ben yaşatmışım, sebebi ben olmuşum gibi hissediyordum. Yanlış düşündüğümün farkındaydım ama o kadar incinmeye müsait bir hâle gelmiştim ki kendimi korunmasız hissediyordum.

Fiziksel olarak ise o kadar hırpalanmama rağmen zedelenme ve incinme haricinde büyük bir bulgu tespit edilmedi, yine de her yerim sargı bezleri ve sabitleyicilerle kaplanmıştı.

Selçuk abi hastanede kalmam gerektiğini söyleyince eve gitmek için ısrar ettim. Hastanelerde soğuk, yalın bir yalnızlık vardı. Benim ise kendimi yeniden evimde, güvende hissetmeye ihtiyacım vardı.

Siraç hastanedeyken sürekli yanımda olduğu için ilk onu ikna ettim.

Bu gitme, ayrılma konusu kapanmamıştı, biliyordum. Üstümüzde ikimizin de vicdan azabının kara bulutları vardı. Tutuktuk birbirimize ama yine de ısrarım en çok onda etki etmişti. Eve onun emriyle gelmiştim. Özel bir hemşirenin benimle kalması şartıyla kabul etmişti.

Dedem ve amcamlar bu süreçte oldukça sessizlerdi, ben Siraç'a nefretle bakacaklarını düşünürken dedemle konuştuklarımız onları da sarsmış olmalıydı. Hatta amcamların dedeme bozuk olduğunu da görebiliyordum.

Bilerek yapmamıştım ama dedemi suçlu ilan etmiştim. Tıpkı Levent Bey ve annemi de ilan ettiğim gibi.

Annem, Siraç'ın yüzüne bakamıyordu. Levent Bey ise baştan beri hep hastanedeydi. Sürekli ya Eylül'le ya annemle konuşuyordu. Yanıma gelemiyordu ama daha önce benim için vurma emri veren adamın gözlerinde vicdan azabı vardı. En çok buna şaşırmıştım.

Hâl böyleyken akşam toplandıklarında herkesin eteğindeki taşları dökmesi kaçınılmazdı. Ben de isteğim üzerine salondaki koltukta yatıyordum. Bu sefer annem yanımdaydı. Başım yastıkta olsa da onun gövdesine yaslanmıştım.

Takılan serumlar haricinde az da olsa bir şeyler yemiştim. Levent Bey, Demir ve Siraç eve geldiklerinde herkes yemeğini yeni bitirmişti.

Başköşede oturan dedem onların geldiğini görünce girizgâha ihtiyaç duymadan, "O alçağı ne yaptınız?" dedi. Yüzü asık, kaşları her an çatılmaya müsaitti.

Alçak dediği kişi muhtemelen Erdem'di. O kapıdan çıkmadan önce bağırışlarını duymuş ama bir daha onu görmemiştim. İlk defa bir insanın durumunu önemsemiyordum; niyeti, çıkarı, ulaşmak istediği amacı o kadar kötüydü ki zaten yeterince yük taşıyan vicdanım bunun ağırlığını da yüklenmek istemiyordu.

Yukarıda yanağı morarmış, psikolojisi harap olmuş bir şekilde uyutulan Ali'nin yükü, Selvi'yi öldürmemin yükünden arta kalan boşluğu doldurуyor, bana nefes aldırmıyordu zaten.

Kapıdan içeri giren Siraç'ın bakışları ilk bana değdi. Sanki bıraktığı yerde bulamayacakmış gibi bakıyordu. Bulamamaktan korkan biri nasıl olur da bırakmaktan bahsederdi, en çok bunu anlayamıyordum zaten.

Yanıma gelmek istedi, hissettim bunu. Sonra dedemin lafıyla gazap ele geçirdi suretini. Dedeme döndü kaşları çatık bir biçimde. "Ona da sıra gelecek!" dedi sert bir sesle.

Bu bir vaat değildi, yaşanacak katliamın habercisiydi. Sıkıntıyla iç çektim. Annem gerginliğimi fark etmiş olacak ki başımı okşadı. "Yukarı çıkalım mı?" dediğinde bunu çok istesem de teklifini geri çevirdim.

Kimse beni sorgulamaya gelmemişti. Oysa siren sesleri duyduğuma emindim. Yine de önünde sonunda ailem tarafından sorgulanacağımı, işe yarar bilgilerin bende olduğunu biliyordum.

Daha fazla kaçamazdım.

Annem kaçınılmaz olanın geldiğini fark ettiğinde, "Siz oturun, biz kahve yapalım," dedi. Aslında kaçtığını biliyordum. Zaten beni her gördüğünde sessizce ağlıyordu. Nasıl dövüldüğümü, neler yaşadığımı duymak istemiyordu. Yengemleri de alıp salonu terk ederken yerini Eylül'e bıraktı annem. Sabahtan beri yanımdan ayrılmayan, her işe koşturan Eylül bunu da seve seve yaptı. Yastığımı düzelttikten sonra yanağımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Sürekli neşeli gördüğüm kız şimdi oldukça sessizdi. O bile sarsılmıştı bu yaşananlardan dolayı.

Siraç gözlerini ayırmadan beni izliyordu bu süreçte. Geldi, alnımı öptü. Ateşim var mı diye ölçmek ister gibi yanağıma değdirdi elini. Kısa bir an Eylül'e baktı. Sanki onun yerine geçmek istiyordu ama Eylül bugün kendinde değildi, anlamadı.

Bu yüzden Siraç bana en yakın koltuğa oturdu. Yanında da Demir vardı. Dedeme yakın oturan Levent Bey de bizi izliyordu. Herkes bir an sessizliğe düştü. Yüzler gergindi. Hepsinin odak noktası istemesem de bendim.

Kimse Siraç, Demir ve Levent Bey'in nereden geldiğini konuşmayınca, "Beni bekliyorsunuz, değil mi?" dedim kısık sesle.

Eylül başımdaki yazmayı düzeltti ve "Hiçbir şey için mecbur değilsin. Yeter ki iyi ol sen," diyerek rahatlatmaya çalıştı beni ama herkes farkındaydı anlatmak zorunda olduğumun.

Siraç'la göz göze geldik.

Ellerinin üstündeki yeni açılmış yaraları gördüğümde yine karanlığa, kana bulandığını ve o karanlıkta boğulduğunu anladım. Vereceğim en küçük bilgi bile onun hayatında birinin ölümden dönmesine sebep olabilirdi.

Keskin bir bıçağın üstünde yaşıyordu. Ben o bıçağın sivri ucundan onu kurtarmaya çalıştım.

"Beni kaçıran kişi birinin, hatta Çakılı denilen adamın ardında saklanıyordu sanırım," diyerek yaşadıklarımı anlatmaya başladım. Belki bir nebze ışığım kaldıysa aydınlatabilmek için mecbur hissettim kendimi konuşmaya.

Hepsi dikkat kesildi sözlerime. Dedem, "Bu sonuca nereden vardın, yadigârım?" dediğinde ona döndüm. Sırtım, baş hareketimde bile ağrıyordu ama yüzüme yansımasın diye elimden geleni yaptım.

"Yuvadayken..." Kısa bir bakış attım Levent Bey'e. Yuvayı anınca yüzündeki acı ifadesine içim acıdı. "Saldırıyı biliyorsunuz. Bunun bir tuzak olduğunu, Ali'nin cebine konulan nottan anlamıştım ama bu tehlikeden emin olduğum an, hizmetli Asım Bey'in kılığına girmiş adamın karşıma çıkıp beni çocuklarla tehdit etmesiydi. Ali'nin cebinde ona ve korumaya zarar verecek bir çip olduğunu o söyledi." O anlar gözümün önünde canlanırken kafamın içinde çocukların çığlıkları yankılandı.

Bir an sessiz kaldım, düştüğüm kâbusun içinden Eylül'ün başımı okşamasıyla sıyrıldım. Hissetmişti. Göz göze geldiğimizde destek verircesine gülümsedi.

Ben de buruk bir biçimde tebessümüne karşılık verdim. Ondan güç bulup devam ettim. "O adam her kimse diğerleri gibi değildi çünkü zarar vermemeleri konusunda emir verdi korumalara."

Levent Bey, "Zarar vermemek?" dedi. Bu bir soru değil, açıklama isteyen bir talepti. Geriye yaslanmış, dimdik oturuyordu ama ne zaman onu görsem muntazam bir şekilde yana doğru taranmış beyaz saçları dağılmıştı. O da sarsılmıştı. "Bilmiyorum, sanki esas kişi zarar görmemi istemiyordu," dedim. Gerçekten de bunu anlamlandıramıyordum.

Dedem sıkıntıyla iç çekti, amcamlar düşünceli bakışlarla birbirlerine bakıtlar. Levent Bey bile kaşlarını çatmıştı ama Siraç buz gibi bakıyordu. Aklında neler döndüğünü çözemiyordum. Demir onun koluna parmağının ucuyla hafifçe dokunduğunda bakıştılar ama aralarında neler geçtiğini anlamlandıramadım.

Dedem Siraç'a dönüp, "Ne oldu o adama?" dediğinde Siraç onu sert bir ses tonuyla cevapladı. "Yiğit Bey ve Furkan Bey peşlerine düştüler," dedi sadece. Dedemle araları bozuk olmalıydı. Bunu ikisine kısa bir bakış atsam bile fark etmiştim.

Bu duruma odaklanamadan Furkan amcam söze girdi: "Kayıplara karıştı şerefsiz herif! Asıl tipinin ne olduğunu bilmediğimiz için onu kaybetmemiz çok daha kolay oldu çünkü markette görevlilerden birinin kılığına girdi ve şüpheli diye peşine düştüğümüz kişi orada yıllardır çalışan market görevlisi çıktı. Her kimse o adam, işinde çok iyi olmalı çünkü her ihtimale karşı hazırlıklıydı."

Furkan amcam öfkeliydi. En önemli adamı ellerinden kaçırmışlardı. Öfkeli olmakta hakkı da vardı.

"Gerçek göz rengi maviydi, belki bu bilgi işinize yarar," dedim onu teselli etmek için. Amcam bana baktı. İhtiyatlıydı bakışları. Sanki onlara kızgın olmamdan korkuyorlardı. Ben kimseyi suçlamıyordum ama herkes kendine bu olaydan bir vicdan yükü almıştı.

Hafif bir tebessüm ettiğimde rahatladı. O da buruk da olsa gülümsedi bana. "Bundan sonra bu bilgi işimize yarayabilir, babam," dedi ama bu zamana kadar geç kalmışlardı.

Siraç her bilgiyi özümser gibi ellerini önünde birleştirmiş, bana bakıyordu. Gözleri sürekli sargılarıma kayıyordu. Biliyordum, içinde patlamaya hazır bir öfke vardı. Dikkatini dağıtmak için, "Arabaların düzenli değiştiğini fark etmişsiniz," dedim ona bakıp. Başıyla yavaşça onayladı beni. "Bizim önümüzden geçtiniz ama görmediniz. Yol kenarında duran kamyonun arkasındaydık," dediğimde dişlerini birbirine bastırdı, çenesi kilitlendi. Tuttu kendini, tutmasa küfredecekti.

Sanki arafta değil, cehennemin ortasında kalmış gibiydi. Sonunda konuştuğunda, "Sana dair sinyal bulduğumuz tek andı. Hedef şaşırtmış puşt herifler!" dedi.

Kendini tutmuş hâli buydu.

"Ne sinyali?" dediğimde parmağımdaki yüzüğü işaret etti. "Yüzükte konum tespit edici var. Normalde her kıyafetinde de mutlaka sinyal tespit edici yerleştirilmesi emrini veririm ama o gün ev kıyafetini giymişsin," diye kuru bir şekilde açıkladı.

Ali'ye bir şey olduğu söylenince elime ne geldiyse alelacele üstüme geçirmiştim. Siraç'la yaşanan olaylar yüzünden de aklım yerinde değildi zaten. "Ali'nin cebindeki çip bizim güvenlik şirketimizin denemelerini yaptığı bir silahtı. Bu kişi her kimse prototiplerden birini çalmış."

Hırs, öfke, yenilgi ama en çok da kaybetmenin kıyısındaki bir adamdı karşımdaki. Yüzüne baktığımda bu yenilginin bedelini en çok kendisinin ödediğini ama kendisi yanarken buna sebep olacak herkesi de yakacağını görüyordum. "Bir şekilde çip devre dışı kaldı ama sinyal o zaman Artvin'deydi," diye devam etti. Suyun içine atılan pantolonun görüntüsü canlandı zihnimde.

"Ali'nin pantolonunu çıkardım. Koyduğum yerde sıvı birikintisi vardı. Arıza yapmış olabilir mi?" dedim.

Bir an düşündü ama o da ihtimallerden emin değildi. Sonunda, "Olabilir," diye onayladı. "Su geçirmezdir aslında ama dayanıklılığını yitirmiş veya bir darbe almış olabilir." Bir an takdir eder gibi baktı bana. Oysa takdir edileceğim bir şey yoktu. O darbeyi Selvi ile kavga ederken duvara atıldığımda almış olabilirdi.

Devam ettim konuşmaya: "Biz kamyona bindirilirken de Selvi..." dedim ama devamını getiremedim. Durdum ve andığım ismi idrak ettim çünkü. Sesli bir şekilde yutkunmamın sebebi, boğazıma oturan ölümün geride bıraktıklarıydı. Onu öldürdükten sonra ilk defa adını anıyordum.

Gözümün önünde etrafında oluşan kan gölü ve ölüm düşmüş gözleri canlanıyordu. Nasıl unutacaktım? Nasıl kaldıracaktım bu yükü?

Gözlerimi kapattım ve devam etmeye zorladım kendimi. Mecburdum bunu yapmaya. Ben parçalanırsam ailem de bölünecekti, bunu görüyordum yüzlerinde.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtıktan sonra devam ettim. Hepsi ne kadar zorlandığımı görebiliyorlardı. "Selvi ve Erdem bulunduğumuz odaya gizlice girerken de adı Gül olan koruma yardım etti. Ondan bilgi alabilirsiniz. Baştaki kişi her kimse ondan gizli kapaklı bir iş yaptılar," dedim.

Sakin olabilmek çok zordu. Özellikle sevdiğim insanlar, sevdiğim adam karşımdayken düşmek daha kolaydı.

Eylül ara vermem gerektiğini anlamış gibi araya girdi. Konuşurken omuzlarımı tutmuştu destek vermek istercesine. "Elinizde bu kadın, değil mi?" dedi. Demir onu onayladı ama bu bir suskunluğun başlangıcıydı.

Herkes olanları sindirmeye çalışırken bana o odada ne olduğunu sormaya cesaret edebilen Levent Bey'di.

Dikleşti oturduğu koltukta. Hazırlandı bu savaşa. "Orada ne oldu, kızım? Nasıl o hâle geldiniz?" dedi sakin bir sesle. Oysa o sakinliğin ardında

onun da vicdan yükü vardı. Siraç'ın ona attığı öldürücü bakışları, dedenin tereddüdünü ve diğer herkesin korkusunu gördüm.

En büyük korkuysa bana aitti. O anları tekrar yaşama korkusuydu bu.

"Söylemesem," dedim titrek bir sesle. "Sormasanız olmaz mı?" dedim olduğum yerde yok olmak istercesine. Yüzümü inceledi, sessiz kaldı bir an ama geri çekilmedi. "Geçecek mi içine atınca, susunca unutacak mısın?" diye karşılık verdi bana.

Sanki her saklanan yaradan dem vuruyordu ama sözlerine rağmen gözlerinde öyle bir merhamet, öyle bir babacanlık vardı ki ilk defa karşımdaki adamı böyle görüyordum.

"Zorlama, ihtiyar!" dedi Siraç buz gibi bir sesle. Ortamdaki gerginliği bıçak gibi kesti sözleri. Göz göze geldik. Canım acımasın istiyordu, görebiliyordum ama benim derdim bu değildi. Kendi canımın acısının yanında onun vicdan azabını harlama korkum vardı.

Yine de Levent Bey'le göz göze geldiğimizde tekrar bunu yapmak zorunda hissettim. Sanki *bir kere yara bandını çekersen kurtulacaksın* der gibiydi bakışları.

Kurtulmak istedim. Eylül'den beni oturtması için yardım etmesini istedim önce. Koltukta oturur pozisyona geldiğimde sırtımı ona yasladım. Siraç da yanıma geldi, yardım etti ve üstümü örttükten sonra geri çekildi.

"Odaya ikisi birlikte girdiler. Erdem'in ailesinin elinden her şey alınmış, Selvi'nin durumunu da zaten biliyorsunuz."

Siraç'ın alnında bir damarın kendini kasmaktan atmaya başladığını görecek kadar ona yakındım. "Onları kışkırtmamak için elimden geleni yaptım ama Ali'ye vurdular." Ali'nin adını anınca gözlerim doldu. Kendimi toplamak için derin bir nefes aldım. Eylül elimi tuttuğunda dolmuş gözlerine minnetle baktım.

"Ben saldırdım Selvi'ye. Sonra kavga etmeye başladık." Erdem'in beni fırlattığını söylemedim. Siraç'ın yüzünde öyle delici bir ifade vardı ki bunun, onun için son nokta olduğunu biliyordum.

"Yarım saatleri olduğundan, sırayla istediklerini yapacaklarından bahsediyorlardı. Erdem yüzüme vurmaması için uyarıyordu Selvi'yi. Ali'yi o zapt etmişti. Onu tehdit olarak kullanıyorlardı. Ali çok dayak yedi."

Hepsinin yüzünde acı vardı. Eylül'ün arkamda ağladığını, annem ve yengemlerin mutfakta her şeyi dinlediğini görebiliyordum. Amcamların bile gözleri dolmuştu ama öfkesinden kaskatı kesilmiş tek bir adam vardı.

Bana bakmıyordu. Bakarsa yakacağını biliyordu.

Kendime daha fazla engel olamadım, gözümden bir damla yaş düştü. "Bir fırsat buldum, Selvi'nin belindeki silahı gördüm ve aldım. Bana inanmamaları, vuracağımı düşünmemeleri en büyük avantajımdı."

Acı bir şekilde gülümsedim. Sesimde cam kırıkları vardı. "Ben de onlar gibi inanmıyordum ama yaptım."

Başımı eğdim, daha fazla bakamadım onların acı çeken yüzlerine. Gözyaşlarım dökülürken titreyen çenemi, dökülen gözyaşlarımı onlardan sakladım. Nefes alışıma engel olan düğümlenmiş hıçkırıklarımı bırakmak istiyordum ama onlar karşımdayken, Siraç son sınırındayken kendimi tutmak zorundaydım.

Eylül arkamdan bana sarıldığında büyük bir gürültü koptu. Bu kıyametin çağrısıydı sanki. Yerimden sıçradım ve korkuyla geriye yaslandım. O kadar korkmuştum ki zangır zangır titriyordum.

Gözlerimi açabildiğimde dehşeti gördüm. Siraç ayaktaydı ve kendi koltuğunun yanında duran sehpa da üzerindeki geniş vazo da yerde paramparça olmuş bir hâldeydi. Onları öyle bir hınçla fırlatmıştı ki parçalar her yere sıçramıştı.

Öfkesinden göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu.

Amcamlar ve Demir de ayağa kalktılar çünkü biliyorlardı ki kontrolünü kaybetmişti. Annem ve yengemler de mutfaktan çıkmıştı. Hepsinin yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı.

Herkesin gözü onun kendini kaybedişinde, onun gözleri ise bendeydi. "Yapma," dedim sesim titrerken. "Sakinleş, ne olur!"

Duymadı beni, dinlemedi de. Kaybetmişti kendini. Titreyen ellerini zor zapt ediyordu, bu yüzden yumruk yaptı. "Erdem niye bekliyordu, Elif?" dedi bana doğru bir adım atmadan önce.

Tehdidi bana değildi ama gazabıyla sanki devleşmiş, öfkeden gözü dönmüştü. Suskun kaldım, belki sakinleşir diye cevap vermek istemedim ama o durmadı. "O orospu çocuğu neyi bekliyordu, Elif?"

Bağırmadı ama bağırsaydı daha az ürkerdim.

Demir'in tuttuğu kolunu çekerek kurtardı. Dedem, "Siraç!" diye uyardı onu ama dinlemedi. Bana doğru yaklaşırken zangır zangır titriyordum. "Neyi bekliyordu? Ne yapacaktı sana?" dedi, öfkesine rağmen sesi gittikçe kısılıyordu.

Sanki iki kişi konuşuyorlardı. Sanki iki yüzüyle de yüzleşiyordum. "Ne öğrenmek istiyorsun?" dedim sargılı elimle yüzümü silerken. "Öğrenince ne geçecek eline? Senin kendini kaybetmen, birilerini katletmen ne kazandıracak bize şu an?" dedim.

O kadar zordu ki onunla sakin konuşmak, her şeyi bir kenara bırakıp iki büklüm ağlamak istiyordum.

Üzerime eğildiğinde amcamlar yanıma gelmişti. Korumaya çalıştıkları bendim, korunmam gereken kişi ise sevdiğim adamdı, ne acıydı.

"Söyle!" dedi kimseyi umursamadan. Gözünde benim yansımam değil, geçmişin sancısı vardı. "Söyle, biliyorum. Teyit et bana, sebep ver bana!" Hırsla sıraladı her cümleyi. "Her zayıfa yaptıkları zulmü yapacaklardı, değil mi?"

Bütün acıları yaşamış bir adama sadece küçük bir sancıyı dillendiriyordum sanki. Üzerime biraz daha eğildi. Hepsini biliyordu. Ben ağlıyordum, o ise öfkesinde kaybolmuştu. Göz göze geldiğimizde ikimiz de acımızı farklı biçimlerde yaşıyorduk.

"Şu döktüğün her gözyaşı," dedi. Şahit tutuyordu sanki yeminine herkesi. Gözleri yüzümde dolandı. Gözyaşlarımın intiharını izledi. "Onların tek tek ölmek için yalvarışı olacak."

O kendini kaybedince ben de yere çakılmıştım. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda yüzü acıyla çarpıldı. En sonunda döküldü ağzından asıl gerçek. "Tecavüz dedi, değil mi?" dediğinde başımı eğdim ve sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

Her sözü, her kelimesi ama en çok acımasız tarafı vuruyordu bana. Cevap vermedim ama o cevabını almıştı.

Evi terk ederken bir şey yapamadım. Dışarıdan gelen kurşun seslerini duyduğumda da kendimi kaybetmiştim zaten. Kulaklarımı kapatmış hıçkıra hıçkıra ağlarken, "Gitme, gitme!" diye sayıklıyordum.

O gökyüzüne sıktı kurşunları, ben vuruldum. O gidince ben asıl karanlığa gömülmüştüm.

Amcamlar, Demir ve Siraç'ın peşinden gittiklerinde annemin, Eylül'ün, yengemlerin tesellileri arasında kaldım. Ağlamamı durdurmak çok zordu. Her şeyin darmadağın oluşunu izlemek ise daha zordu. Ellerimde herkesi birbirine bağlayan ipler varmış gibi hissediyordum artık. O ipler kopmak istiyordu.

Benim ellerim gerilen ipleri tutmaya çalışmaktan kanıyordu. Yaralarım o kadar gürültülüydü ki ben sessizliğe büründüm. Biz kadınlarla birlikte otururken dedem ve Levent Bey ortalıktan kayboldu.

Artık sorgulamıyordum. Artık sormak da istemiyordum.

O yoktu, kim bilir hangi belanın bataklığında debeleniyor, hangi mezarın içerisinde öldürüyor ama öldürürken de ölüyordu. Ben elimi istemeden

kana bulamıştım, o ise bunun bedelini bile kendi ellerini kana bulayarak ödüyordu.

Yine de yüreğim onun için korkmaktan, endişelenmekten vazgeçmiyordu işte. Ona bir şey olmasından korkuyordum.

Eskiden benim olan ama artık annemin kaldığı odada şimdi Ali uyuyordu. Orada dinlenmek istediğimi söylemiştim herkese. Kimse de itiraz etmemişti.

Oysa uykum yoktu.

Ali'nin yanına kıvrılmış, elini sımsıkı tutuyordum. "İyi ol, olur mu? Rabb'im sana bütün yaşadığın acıları unuttursun," diye fısıldadım ona. Elimi uykusunda bile güçlü bir şekilde tutuyordu. Yanağında şeffaf bir krem vardı ama yüzündeki morluğu daha çirkin gösteriyordu. Ayak bileği de incinmişti.

Orada da ince bir sargı vardı. Görünen yaralarının yanı sıra yüreğinde açılmış yaralarının da olduğunu biliyordum. Onlar kapansın istiyordum en çok. Bunun için dua ediyordum Allah'a.

Kapı yavaşça açıldı ve canımı yakmamaya çalışarak, kısıtlı hareketlerle arkama döndüm. Gelen annemdi. Bizi öyle görünce onun gözleri de benimkiler gibi doldu. Geldi baş ucuma, şefkatli bir öpücük kondurdu başımın üstüne.

Yatağın kenarında duruyorken, "İyi misin, annem? Sargılarına bakalım mı?" dedi kısık sesle. Ali ilaçla uyutulduğu için uyanmazdı ama yine de tedbirli davranıyordu.

"Sonra, anne," dedim yüzüme koyduğu elini öpmeden önce. Yanımdaki boşluğa oturdu ve başımı dizlerine koydu. İtiraz etmedim. Zaten çok ihtiyacım vardı şefkatine.

"Çok korktum, annem," dediğinde anne yüreğinin sancısı sesinde vuku bulmuştu. O da benim gibi her an ağlayacak durumdaydı. "Seni de kaybedeceğim diye o kadar çok korktum ki," dedi saçlarımı usul usul okşarken. Yine kıyamadım bu hâline. "Bir şey olmadı, annem. Buradayım çok şükür. Hem..." dedim gülümsemeye çalışarak. O üzgün olunca ben daha çok üzülüyordum. "Küçükken babamın beni zorla tekvandoya yazdırması azıcık işe yaramış olabilir. Gerçi o, bana yaklaşan oğlanları dövmem için yazdırdığını söylemişti," dediğimde annemin yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu.

Ama beni çok iyi tanıyordu, yemedi numaramı. "Sıpa, ben gülümseyeyim diye yapıyorsun!" dediğinde gülümsedim. Aslında ikimiz de gülümseyelim istiyordum. Babam gittikten sonra o kadar çok birbirimizle kalmıştık ki babama tutunmak, onun anılarıyla mutlu olmak alışkanlığımız olmuştu.

Yüzü tekrar ciddileştiğinde aklında düşüncelerin, korkuların dolaştığını görebilecek kadar onu tanıyordum. "Deden seni görürmek istemiş ama sen Esin Hanım'ın suçu olduğunu söyleyip dedeni susturmuşsun. O kadar dert olmuş ki adama, yıllardır sigara içmemesine rağmen bahçede sigara içerken yakaladım onu," dedi.

Kaşlarım çatıldı bu duruma. İçim acıdı ona rest çektiğim için ama mecbur kalmıştım.

"Elinden alsaydın," dedim, sıkıntıyla.

Beni hemen onayladı. "Aldım, aldım! İzin verir miyim hiç?" Sonra merhametle tekrar başımı okşadı. "Ama o da iyiliğini düşünüyor, annem," dediğinde bakışlarını inceledim. Ne düşündüğünü çözmeye çalıştım ama yüzünde sadece endişeli bir ifade vardı.

"Anne, sen de Siraç'ı suçluyorsan sana da karşı gelmek zorunda kalacağım."

Beni şaşırtarak hemen itiraz etti. "Yok annem, yok!" dedi bana doğru eğilip. Korkmuştu benim onu yanlış anlama ihtimalimden. "Eskiden, o bana anlatılmadan önce suçluyordum, evet." Gözleri bir an dalar gibi oldu, aklının gittiği yerde öğrenmek istediğim sırlar vardı.

"Şimdi ise farkındayım, bizim de suçumuz var." Sıkıntıyla iç çekti. Ne kadar yorulmuştuk aslında. "O kadın güvenilmezdi, üstelik Siraç bana daha önce bunu kanıtlamıştı da," dedi. Başımı hafifçe kaldırdım. Bunu bilmiyordum.

"Nasıl?" diye sorguladığımda dudaklarını birbirine bastırdı ve benimle aynı renk olan gözlerinin etrafındaki çizgiler belirginleşti.

Tereddüt etti önce, anlatmak istemedi sanki ama sonra pes etti. Belki de aramıza daha fazla duvar örmekten yorulmuştu.

"Senin nişanında beni zehirlemeye çalıştı," dediğinde başımı tamamen kaldırıp, "Ne!" dedim. Sırtıma giren sancıyı bile umursamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Sesim yüksek çıkınca annem işaret parmağını dudaklarına bastırdı.

Uyarısından sonra, "Ne diyorsun sen, anne?" dedim kısık sesle. Kanım donmuştu. Zehirlemeye çalışmak da ne demekti? Korku yüreğimi sıkıştırıyordu. "Bir şey mi yaptı..." dediğimde annem korktuğumu anlamış olacak ki ellerini omzuma koydu ve beni yatağa yatırdı.

"Olmadı, annem. Sakinleş!" diyerek hemen reddetti aklımdan geçenleri. Yine de endişem dinmemişti.

Hâlimi görünce konuşmaya devam etti. Sıkıntıyla tekrar iç çekerek, "Siraç engel oldu," dedi. Siraç'a minnettarlığına ilk defa şahit oluyordum.

"O gün bana da büyük bir ders oldu. Yaşadığım şey büyük bir şok ama o kadın da yüzüme çarptı gerçekleri. Bir annenin bile onlar düşünebilecek kadar iğrençleşebileceği bir dünyada yaşıyor o."

Yaşamış olduğu tehlike gerçeklerle birleştiğinde ikimizin de yüzünde aynı acı ifade oluştu. "Ne yapacağım ben, anne?" dedim, uzun zaman sonra ilk defa ona sordum. O kadar uzun zaman olmuştu ki derdleşmeyeli, resmen çekinir olmuştum.

"Arkada neler döndüğünü bana anlatmanı istemiyorum, geçtim oraları artık. Sıraç bu sabah bana, dedemin bu restinden sonra *senin iyiliğin için bırakırım seni, uzaktan korurum*, dedi. Kavga ettik, kaçtığını söyledim."

İç çektim ve gözlerimi kapattım bir an. "Şimdi bırakıp gitsem ikimiz de yanacağız ama o her daim kendini zarar olarak görüyor. Ben bu adama nasıl yaklaşacağım, anne?" Gözlerimi açtım ve hüzünlü gözlerle beni izleyen anneme baktım. Bana cevap vermeden önce hüznümü gördü, o da hüzünlendi benimle. O hep böyleydi zaten, hiçbir insanın duygusunu küçümsemez, onunla birlikte yaşardı.

"Gitsen bugün, unutabilir misin? Eski, tasasız, sadece dersleriyle uğraşan kızıma dönüşebilir misin?" dedi. Bu bir beklenti değildi, sorularıyla sanki beni bir yere ulaştırmaya çalışıyordu.

"Unutamam, eskisi gibi de olamam. Yalnızca eksik kalırım." Akmak için hazırda bekleyen gözyaşlarımı kontrol etmek için gözlerimi etrafta dolandırdım. "Yarım kalırım."

Sesim titriyordu konuşurken. Yüzümü ellerinin arasına alıp iki yanağımı da öptü. Şefkatle, "Ben de böyleydim, biliyor musun?" dedi. "Baban bana hep diğer parçammış gibi gelirdi. Sanki ona kavuştuğum her seferde aldığım nefesin bile ayrı bir tadı olurdu." Yüzündeki tebessüm sevdiğinin kaybını kabullenmiş bir kadına aitti.

"Sonra bana bir parça daha verdi," dedi yüzümü severken. O gülümseyince ben de gülümsedim. Sanki onu kaybetmiş gibi değil de kısa bir süreliğine ondan uzak kalmış gibiydi hâli.

Eğildi bana doğru ve alnıma düşen saçlarımı nazikçe geriye doğru itti. "Her şey sende başlar, sende biter, annem," dedi sakinleştirircesine. "Erkekler hedef odaklı düşünürler. O şimdi seni zararda mı görüyor? Hedefi seni bu zarardan kurtarmak olur. Bunun için en büyük tehlikeyi kendisi olarak görüyorsa ilk olarak kendisini ortadan kaldırmak ister. Burada, bu düşüncede duygular yok. Burada hükmünü süren akıl..." Şakağına işaret parmağını bastırdı. "Ama bilmiyor ki kalbine bir ömürlük misafirini kabul ettiğin ilk andan itibaren akıl tahttan düşmüştür."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi. İlk defa evliliğim, ilişkim hakkında konuşuyorduk. O kadar garip hissettim ki... O kadar şey yaşamıştım ama en çok şu an büyüdüğümü hissettim.

"Bırak, düşünceleriyle baş başa kalsın," diye devam etti. "Ne bir adım at ne de geri çekil. Madem gitmenin lafını eden o, geri dönen de o olsun. Hem..." Bana doğru eğildi. "Benim kızım sivri dillidir. Eminim ki gerçekleri hiç sakınmadan yüzüne söylemiştir." Gülümsemem genişledi. Tam üstüne basmıştı.

"Tanıdık geldi mi?" dediğimde göz kırptı.

"Bahar'ın kızısın sen. Babanın dediği gibi ikinci *Bahar'sın*." İkimiz de gülümsedik. Belki babam burada değildi ama bize bıraktığı anılar o kadar güzeldi ki yüreğimize hep şifa oluyordu. Rabb'im her zaman onu bize mutluluk kılmıştı.

Annem yüreğimdeki yükümü biraz olsun hafifletmişti, farkında bile değildi. Anneye karşı olan minnet duygusunun tarifi yoktu. Uğurunda ömrünü çürütsen yine de hakkını ödeyemezdin. "Teşekkür ederim, sultanım," dedim hissettiğim minnetle.

Onun yüzünde ise bu minnetime karşı mahcubiyet vardı. "Uzak kalsam da sussam da ben senin annenim. İyiliğini istemek, bunun için elimden geleni yapmak benim görevim. Sen Korkut'un dediği gibi bizim baharımızsın." Sakladıklarının mahcubiyetiydi bu. Kızmadım ona çünkü haklı olsan da çaresiz kalmak çok başka bir şeydi.

Bunu şimdi çok daha iyi anlıyordum. Alnımdan öptü. Ben de onun koynuna sığındım. Onun sakladıkları, benim sakındıklarım vardı ama her hâlükârda ikimiz de birbirimize babamdan yadigâr olan mirastık.

Sargılarımı değiştirdik. Beraber Ali'nin her iki yanında yatmaya karar verdiğimizde vakit gece yarısını geçiyordu ama zerre uyku değmedi gözlerime. Annemi rahatsız etmemek için uzun süre kıvrandım olduğum yerde ama olmadı. Ben de zor da olsa sessiz olmaya çalışarak kalktım.

Aslında kendime bile itiraf edemediğim yegâne amacım Siraç'ın eve gelip gelmediğini öğrenmekti ama yüreğimde bile dile getiremiyordum. Zaten göz kapaklarıma takılı kalmış kâbuslarım yüzünden uyuyamayacağımı bilerek odadan çıktım.

Gökyüzü odasına gitmek, geceyi izlemek istedim. Belki biraz ruhumu dinlendirirdim.

Duvarların kenarındaki minik ledlerin yaydığı ışıkla hafifçe aydınlanan koridorda, bir elimle duvara tutunarak dikkatli adımlarla ilerliyordum.

Sonra onu gördüm.

Görünce yüreğim nefes aldı sanki. Gökyüzü odasına çıkan merdivenin köşesinde oturuyordu. Elinde bir çiçek vardı, sapını tutan elleri ise kanlıydı.

Loş ışıkta katran gibi gözüken kan lekeleri yüzünde, boynunda, kara olduğu için gözükmeyen gömleğinin üstündeydi. Çıkarmak için çaba bile göstermemişti. Ellerine bakıyordu, çiçeği yavaşça döndürüyor ama asla beyaz taç yapraklarına dokunmuyordu.

Sanki kirletmekten korkuyordu. Tıpkı bana yaptığı gibi, dokunuyor ama yaklaşamıyordu.

İlk defa onu o kadar dalgın görüyordum, beni hemen fark etmemesi de bunun en büyük deliliydi. Gözlerim artık dolabilseydi, onu gördüğüm anda içime düşen hasretle yine gözyaşı dökerdim.

Beni bıraktığı yerde kalmıştım çünkü. "Neyi bekliyorsun?" dedim. Başını kaldırıp şaşkın bir şekilde bana baktı. Sanki yanına gelmemi asla beklemiyormuş gibiydi ifadesi.

Üstelik aramıza giren mesafeden de nefret ediyordu, belliydi. Bocaladığını gördüm, sonra ise pes ettiğini. "Bilmiyorum. Sanırım hep burada..." Başıyla ayak ucumu işaret etti. "Kapının önünde kalmaya mahkûmum ben."

Kalbim onun için acıyor olsa da sözlerim ona acımadı çünkü ben de yaralıydım. "Ben mahkûm etmedim seni," dedim.

Başını ağır ağır salladı. Çiçeğe bakarken, "Biliyorum," dedi. Sonra ellerini hafifçe havaya kaldırdı. "Sadece bu eller böyle olduğu sürece sana dokunmaya kıyamıyorum."

Eskiden çekinmezdi, daha önce kan da kor da tenime değmişti ama şimdi sanki o da kandan tiksiniyordu. "Siraç!" dedim bana bakması için. Bakışlarını bana çevirdi. "Ne değişti?"

Aslında ikimiz de artık eskisi gibi değildik. İkimiz de büyük yaralar almıştık.

Yüzündeki saf acı gözlerimin dolmasına sebep oldu. O ise yaralarıma bakarken daha da yara aldı sanki. "Elimden gelse seni senden bile sakınırım. Öyle seviyorum ki!" dedi çaresizmiş gibi. "Kıyamıyorum!" Başıyla kollarımdaki sargıları işaret etti. "Şu hâline, benim acımasızlığım yüzünden bu hâle gelmiş olmana tahammül edemiyorum."

Kendine kızgındı, bu kızgınlıkla bana da eziyet ediyordu.

"Ben de seviyorum. Ben de kıyamıyorum ama bu sevgi ayrılık naraları attırmadı bana."

Çenem titriyordu bunları söylerken, onun sarmasını beklediğim yaralarımı kendim sarmak ağırıma gidiyordu.

O da fark etti bunu. Uzanmak istedi bana ama ellerindeki kanı gördü ve durdu. "Senin içindi," dedi. "Hepsi senin içindi."

Bir kere daha kızdım ona. Tam olarak annemin dediği gibi cezayı kendine kesmiş ve bunun için karşıma çıkamaz hâle gelmişti.

Öfkemi kontrol edemedim. "Peki, bana fikrimi sordun mu? Hâlâ kendi kendine hüküm kesiyorsun."

Yazık der gibi baktım ona. Acımın yerini öfke alırken o ise karşımda perişandı.

Başıyla kana buladığı çiçeği işaret etti. "Fulya elimdeki..." dediğinde sözünü kestim.

"Saf muhtemelen ama ben değilim. Ben artık o eski Elif de değilim!" dedim. Lacivertleri bu çıkışımla birlikte dağılmıştı ama aynı zamanda şaşkın bir şekilde bana doğru döndü.

Sarsmak istedim onu. Kollarından tutup kendine getirene kadar sarsmaktı dileğim, onun yerine sözlerimle vurdum onu.

"Bu zamana kadar bana saygı duymadın. Uzak duramıyordun, anladım ama bundan sonrasını bencillik olarak kabul ederim. Ben senin *gel* deyince gelen, *git* deyince giden köpeğin değilim!"

Bu kadar kızgın olduğum için şaşkın gözüküyordu ama artık tahammülüm kalmamıştı. "Gün Işığı..." dedi.

Kestirip attım. "Madem ışığınım, söndürmeyeceksin!" dedim. İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Elini kana bulamadan önce beni düşüneceksin." Tiksinerek baktım elindeki çiçeğe. Kana değil, beni bu kadar ulvi bir yere koymasına kızgındım. "Buladıktan sonra kapımda beklemenin hükmü yok bende."

Erdem geldi sonra aklıma. Muhtemelen elindeki onun kanıydı. "Ha haklı olursun, o zaman sesimi çıkarmam," dedim. Ali'ye vurduğu an canlandı zihnimde. "Keşke bir tane de ben vursaydım o ite!"

O anları hatırlarken çoğunlukla hissettiğim acı olsa da aynı zamanda kızgındım. Ben atlatırdım ama o masum çocuğa kalıcı bir travma bırakmışlardı. Bunun kızgınlığı vardı üstümde. Bu yüzden karşımdaki adamı da paralamaktan çekinmemiştim. Ondaki etkisi ise bendekinin tam tersiydi.

Güldü, sanki ona kızmam çok hoşuna gitmiş gibi şaşkın şaşkın bakarken birden gülümsedi. Bu gülümseme çok masumdu.

Üstelik gülümsemesini ne kadar özlediğimi hatırlattı bana.

Yine de kızgınlığıma tutunmaya çalıştım. Aksini istiyor olmama rağmen, "Gülme!" dedim.

İyi ki beni dinlemedi. O gülümseme şefkat ve hasretle yumuşarken bakışlarıyla birlikte kalbim sızladı. "Gelsene buraya," dedi o hasretle birlikte. "Kokuna hasret kaldım."

Çok istedim çünkü ben de hasret kalmıştım. O yokken kendimi güvende hissetmiyordum. Yine de ne istediğinden emin olması gerekiyordu.

Bu yüzden tuttum kendimi. "Sen kararını ver, ondan sonra gelirim," dedim.

Yüzünde beliren hayal kırıklığına rağmen anlamıştı beni. Yine de kendi irademe güvenmeyip bir adım geri çekildiğimde o da benim gibi ayrılmaya hazır değildi.

"Nereye gidiyorsun?" Kalkacak gibi oldu ama yüzümdeki sert ifade bu sefer durdurdu onu.

"Uyumaya." Onsuz nasıl uyunur, unutmuştum. Üstelik kâbuslarım da yanı başımda olacaktı, biliyordum.

O da farkındaydı bunun. Bu yüzden gitmek için tekrar harekete geçtiğimde tam olarak beni bu zaafımdan vurdu. "Ben üç gündür uyumuyorum, Gün Işığı."

Gözlerim kapandı. Hani insanın verdiği karar doğru olsa da öyle canı yanardı ki sırf o acısı geçsin diye bile bile yanlışı seçerdi ya! Ben şu an dönmek, ona sarılmak ve bilerek yanlış yapmak istiyordum.

"Yapma," dedim. Sesim titredi, yüreğim ağıt yaktı onsuzluğa. "Kıyamam, biliyorsun."

Dönüp ona baktım. Ardımda kalmıştı. Üstelik o da tıpkı benim gibi muhtaçtı ama ilk defa isteğimi anladı.

Bana acıdı. "Git haydi," dedi. Kendine çaresizdi ama bana merhamet etti. "Annen merak eder. Bugünlük onun yanında yat."

Gitmek için harekete geçtim ama sonra dayanamadım. Dönüp ona baktım.

"Peki ya yarın?"

Acı dolu olsa da gülümsedi. "Bugün sadece bir istisna," dedi. Bu cümlenin bir devamı vardı, hissettim.

Aksi mümkün değil. Aksi seninle benim için asla ayrılık değil.

Umut dilencisi olan yüreğim sırf bu cümle yüzünden tekledi. Gülüşüne son bir kez bakıp arkamı döndüğümde yaralarım eskisi kadar sızlanıyordu.

Çünkü sarılacağına artık inanıyordum.

Onsuz zorlukla uyudum ve korku dolu bir şekilde uyandım. Saç diplerim terlemiş şekilde birden gözlerimi açtım. Annemi gördüm önce, daha

uyuyordu. Sonra Ali'nin yanımızda olmadığını fark ettim. Yattığı yere bi. linçsizce elimi uzattığımda hâlâ sıcaktı ama o yoktu.

Annemi de telaşlandırmamak için yavaşça yataktan kalktım. Sırtım fena hâlde sızlıyordu ama umursamadan odadan çıktım. Tüm koridordaki boş odalara baktım. Gökyüzü odasına bile baktım.

Oyun odasına girip kısık sesle ona seslendim ama yoktu.

O kadar korkmuştum ki herkesi ayağa kaldırmama çok az kalmıştı. Nereye gitmiş olabilirdi? Alt kata indim ve koridoru boydan boya geçtim. Sabahın bu kör vaktinde içerisini kontrol etsem sıkıntı olmayacak tek oda Siraç'ın, yani bizim odamızdı.

Diğer bütün odaları kontrol etmiştim.

Kapının önüne ulaştığımda derin bir nefes aldım, kapının kulpunu titreyen ellerimle aşağı indirdim ve kapıyı yavaşça araladım. Günün en güzel ışıkları odanın içine sığınmıştı. Oda, perdelerin arasından sızan ışıkla sıcacık olmuştu.

Yatağa baktım direkt. Aradığım küçük bir bedendi, sonra onları gördüm.

Birlikte.

Telaşla atan yüreğime günün ilk ışıkları değdi. Göğsüm sıcacık oldu bu görüntüyle. Ali, Siraç'ın göğsüne yatmıştı, bir elini de küçük parmaklarıyla sımsıkı tutuyordu ona güvendiğini göstermek ister gibi. Siraç ise Ali'nin bedeninin yanında oldukça geniş kalan kolunu ona dolamış, gövdesine bastırmıştı düşmesine asla izin vermeyecekmiş gibi.

Vermezdi de zaten.

İkisinin de gözleri kapalıydı. Siraç'ın artık elleri de yüzü de kanlı değildi. O kadar güzel, o kadar bir görünüyorlardı ki gözlerim doldu bu görüntü karşısında. İstemsizce birkaç adım attım, yatağa daha çok yaklaştım.

Siraç gözlerini açmadı ama hissetmiş olacak ki kısık bir sesle konuştu. Zaten uyuduğuna inanmıyordum. Yine de hazırlıksız yakalandığım için irkildim. Yeni uyanmış gibi sesi boğuktu.

"Göğsümün sol tarafı boş, Gün Işığı." Kalbim onun için, sadece ona attı. Ümitlenmeye zaten hazırken hemen onun için hızlandı. O kadar istiyordum ki bana bir adım atmasını. Gözlerini açmadan boştaki eliyle göğsünün sol kısmına vurdu yavaşça. "Varlığınla şereflendirmeye ne dersin? Sensizken gün yüzü görmez o."

Gözleri açıldı ve bana baktı. Lacivertlerine günün ilk ışıkları vurdu. Öyle güzel baktı ki ona kızgın kalmak imkânsızdı. Ben artık cidden umutsuz vakaydım.

"Ya yine yollamak istersen? Ya yine gidersen?" Yüzümdeki gülümseme aslında kırıklarla doluydu. Yine de ciddi olduğumu görsün istedim.

Gözleri gülüşümü buldu, orada takılı kaldı. "Gelirsen," dedi gözlerini gülüşümden ayırmadan. Lacivertler yavaşça yukarı çıktı ve gözlerimi buldu. "Göstereceğim." Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldığında gamzesi ortaya çıktı.

Bu bakışı biliyordum, ürperdim istemsizce. İkna etmek istediğinde acımasızca oynadığı kozuydu bu.

Sonra ciddileşti, gözleri yaralarımda dolaştı sakince. Oysa her yarayı gördükçe öfkesi bileniyordu, görüyordum. "Gelsene Gün Işığı, ben bugün nefes alamadım. Bırak, günüm aysın seninle," dedi hasretle.

Bu sözlere kayıtsız kalamadım. Zaten öyle bir bakıyordu ki sanki gece, bana yaptığı gibi ona da zulmetmişti.

Dayanamayıp ona doğru bir adım attım. Sonra annemin sözleri geldi aklıma, duraksadım. "Emin misin?" dedim bu sefer ciddi bir sesle. Ne için adım attığımı bilmek istiyordum çünkü dün ikimiz de birbirimizin yıkıp döktüğü kırıklara basmıştık.

"Seni bırakamayacağıma, benden uzaklaşmana tahammül edemeyeceğime eminim," dedi net bir sesle. Zaten onun için her şey netti. Yalnızca konu ben olunca arafta kalıyordu.

Bir kez daha çağırdı. Çağrısında muhtaçlık vardı. "Gel haydi!" dediğinde daha fazla dayanamadım. Yavaş hareketlerle yatağa yerleştiğimde benim için örtüyü açtı.

Başımı göğsüne koyduğum an ikimiz de derin bir nefes aldık. Toprak suya kavuşunca da böyle mi nefes alıyordu? Başımı biraz daha göğsüne bastırdım. O da elini saçlarımın üstüne koydu ve başımın üstünü birkaç kez öptü.

Şimdi Ali ve ben göğsünde yatıyorduk. "Uykusuz kaldın durduk yere. Sanki birbirimiz olmadan uyuyabiliyormuşuz gibi," dedi. Sesinde aradığım şefkat ve kendini mahrum ettiği merhamet vardı. Ona dönüp baktım. Bu fırsatı alnımı öpmek için kullandı.

"Keyfimden yaptım sanki," dedim kaşlarımı çatarak.

"Biliyorum." Sesindeki acıyı bir ben duyardım. "Biliyorum."

Konuyu değiştirmek zorunda kaldım. "Ali nasıl buraya geldi?" dedim, gözlerimi ondan ayırıp sakince uyuyan Ali'ye diktim.

"Kapında dikilirken koridorda buldum onu." Sonra bir an duraksadı. "Sarıldı," dediğinde şefkat yüreğimi sardı. Onun ise yabancı olduğu yegâne duyguydu. Tutuktu bu yüzden bakışları. Sanki kendini hissiz olmaya zorluyor gibiydi. Oysa beni de Ali'yi de daha sıkı sarmaladı bu cümlesinden sonra.

"Uyanmanı sen de onu," dedim konuşmaya devam etmesi için teşvike ih... uyacı olduğunu fark edecek. Tutuğu elimi bir kez daha öptü ama cevap vermedi.

Her ne olmuşsa aralarında, Ali onu sımsıkı tutmaya devam ediyordu. İkimiz de Ali'nin yüzüne vuran gün ışığıyla daha da masum duran yüzünü izledik.

"Unutur mu sence? Kaldırabilir mi bu yükü?" dedim kısık bir sesle. Sonra kime sorduğumu idrak ettim. Dilimi ısırdım yaptığım hatadan dolayı. Aynı yaraya sahip olan adama yarasının ne kadar kanadığını soruyordum.

Göz göze gelmek istemediğim için başımı daha çok göğsüne yasladım. Cevap vermeyeceğini düşünüyordum ama verdi. "Sen varsın," dedi. "Korudun onu, düşmesine izin vermedin. Seni hep kahramanı olarak görecek." Saçlarımı okşadı usul usul. "Düştüğünde de yerden kaldırdın onu. Sevince sadece çiçekler açar sanırdım. İnsanlar bencildi gözümde. Sen bencil olmadığına bizzat şahit olduğum ikinci insansın," dedi.

O kadar güzel konuştu ki böyle bir cevap beklemiyordum. Onun bana karşı duygularından bahsedişi yeni değildi ama başkalarından bahsetmesi, onlar hakkında düşüncelerini dile getirmesi çok nadir yaşanıyordu.

"İlki kimdi?" dedim hevesle bu yüzden ama bir cevap alamadım. Zaten cevap vermeye de fırsatı olmadı çünkü Ali uyanmıştı. Birden Siraç'ın göğsünden başını kaldırdı ve uykudan şişmiş güzel gözleriyle ikimizi izledi.

Korkuyordum kötü bir tepki vermesinden ama o sadece bizi izliyordu. "Günaydın, Ali'm!" diyerek ilk adımı attım bu yüzden.

Ona gülümsemek o kadar kolaydı ki. Bana baktı, gülüşümü gördü. O da gülümseyince dünyalar benim oldu. Gülüşünü soldurdum diye o kadar korkmuştum ki gözlerim doldu o gülümseyince.

"Şükürler olsun!" dedim kısık sesle. Siraç bizi izliyordu, ona bakıp gülümsedim *gördün mü* dercesine.

Ali yanağıma, dudağımın kenarındaki yaraya dokunduğunda karşımda sanki iki aynı kişi duruyordu. Biri geçmişinde yaralı kalmıştı. Diğeri ise o yaralı geçmişi tekrar yaşıyordu.

"Herkesi gülüşüne hayran bırakmak gibi özelliğin var, Gün Işığı," dedi Siraç. Gülümsemiyordu ama gözlerindeki şefkatti, laciverte bürünmüştü sadece.

"Sevdiklerim gülsün de ben hep gülümserim," dedim. Başını eğdi ve şefkatle öptü alnımdan.

"İki gün boyunca Ali'yi burada misafir edeceğiz, çocuklar için oyun alanı kuruldu. Güzelce eğlensinler," dediğinde ise gülümsemem genişledi ama

sonra tehlikeyi, korkuyu, Ali'nin çığlıklarını hatırladım. Gülümsemem yüzümde donup kaldı.

"Bir şey olmaz, değil mi?" dedim endişeyle. Yüzü tekrar kaskatı kesildi. Öfkesi o kadar çabuk ortaya çıkıyordu ki bazen buna bile yetişemiyordum.

"Bir daha asla!" dedi bir yemin eder gibi. "Değil yakınına gelmek, bir fotoğrafına bile ulaşamayacaklar." Hüküm gibiydi sözleri. Sakinleştirmek için uzandım, alnına düşmüş saçlarını geriye doğru nazikçe ittim.

Ali bizi sessizce izliyordu. "Düğün peki? Artık meydan okuma olmayacak mı?" dediğimde Ali başını tekrar Siraç'ın göğsüne koydu. İstemsizce gülümsedim. Siraç, onun da saçlarını okşadığında gülümsemem genişledi. Kesinlikle farkında değildi çünkü yüzü bana dönüktü ve hâlâ kaşları çatıktı.

"İstemezsen yapmayız. Artık sen değil, bitti! Bir daha öne sürmem seni." Hırsı, öfkesi, asla karşılaşmak istemediğim gazabı yüzünde bir belirip bir yok olan maske gibiydi.

Bazen bedeninde iki kişinin yaşadığını düşüneceğim kadar onu ele geçiriyordu gazabı.

"Zaten onlarla öyle uğraşacağım ki!" Cümlesini tamamlamadan kime ne söylediğini fark etti ve sustu.

Bazı öfkelerden kolayca vazgeçilmiyordu. Ona cevap vermeden önce Ali'ye susayıp susamadığını sordum. Kahvaltı yapması da gerekiyordu fakat olumsuz anlamda başını salladı ve tekrar başını Siraç'ın göğsüne koydu.

Belli ki yerinden ziyadesiyle memnundu.

Devam ettim ben de konuşmaya. "Benim için sade bir nikâh yeterli ama başta Eylül olmak üzere herkes o kadar uğraştı ki kimsenin emeğinin boşa gitmesini istemem." Tehlikeden bir daha bahsetmedim. Zaten yeterince gergindi.

Üstelik gerçekten hummalı bir hazırlık yapılmıştı. Öyle ki dedemler bile zeybek için prova yapmıştı. Aldığım istihbarata göre bu provaların ikisine Siraç da katılmıştı.

Siraç ne düşündüğümden habersiz, "Öğleden sonra seni bir yere götüreceğim," dedi birden.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Nereye?" diye sordum, cevap vermedi. Gizemliydi bakışları, çözemedim. Merakımı bu şekilde cezbetti ama nereye gideceğimizi ne kadar uğraşsam da söylemedi.

Ali'yle ilgilendim, özel hemşire yaralarıma pansuman yaptı ve annemleri bile görmeden apar topar evden çıktık.

Yolun yarısında elleriyle gözümü kapattı.

Normalde ürkmem gerekiyordu. Çok değil, iki gün önce başkaları tarafından gözlerim bağlanmıştı ama sırtıma yaslanan gövdesinde, ellerinde güven vardı.

Arabadan inerken bile gözlerimi açmama izin vermedi. Güzel bir yaz esintisi yüzümü okşadı. Koku o kadar tanıdıktı ki birden kendimi eski evimde hissettim.

Yüreğim hissetti ilk bu gerçeği. "Siraç!" dedim. "Burası babamın evi gibi kokuyor. Yazın okuldan geldiğimde bahçemiz böyle kokardı."

Sesim titremişti.

Cevap vermedi bana önce. Sonra, "Yürümeye devam et, Gün Işığı," dedi sadece. Adımlarımı düzgün atmam için bir eliyle gözlerimi kapatmış, diğeriyle dirseğimi tutmuştu.

Demir kapının açılma sesi geldi. Muhtemelen o açmamıştı. Biraz daha ilerletti beni. Ayağımın altındaki taş zemini hissedebiliyordum. Bu da tanıdıktı. Sonra ellerini çekti. Gözlerimi açtığımda birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım çünkü keskin bir gün ışığı vardı.

Sonra netleşti görüntü. Bir rüyada olduğumu sandım. O kadar çok kâbus görüyordum ki bu aralar, gerçekliğine inanamadım. Karşımda yanmış evim vardı. Külleri, simsiyah olmuş duvarları yerine eskiden olduğu gibi üzerine tebeşirle resim çizdiğim duvarları gördüm.

Babamın ektiği kayısı ağacının yerine yeni fidanlar dikilmişti. Bahçeye çeşit çeşit laleler ekilmişti. Kapısı, camları, girişi, her şey birebir aynıydı, gerçekliğine inanamadım.

"Evim!" dedim. Sesim, yaz rüzgârına karıştı ve hasretle birlikte kayboldu. Tutunacak yer aradım ama bulamadım. "Babam!" dedim açık olan kapıya bakarken, ayaklarım tutmayınca Siraç tuttu kollarımdan. Çok özlemiştim. "Nasıl olur?" dedim dolu gözlerle ona bakarken.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki birazdan her şey kararacak ve yine o yangında bulacaktım kendimi. "Yanmıştı," dedim kısık sesle. Sonra idrak ettim bu gerçeği. "Yanmıştı!" dedim kendimi inandırmaya çalışarak.

Siraç başını olumsuz anlamda salladı. "Ağlama!" dedi. "Baba evinden gelinlikle çıkmak istediğini biliyorum. Baban yok belki ama tüm ailen burada," dedi kolunu belime dolamadan önce.

Bu yaptıklarından sonra yüreğimin ondan başka çıkış kapısı kalmamıştı. Ben karşımdaki adama öyle âşıktım ki kalbim kül olmadan ondan gidemezdi artık.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce ağlarken. Bir yandan da gülümsüyordum. "Teşekkür ederim! Bana en büyük hediyeyi verdin," dedim minnetle.

"Sen benim ailemsin." Sesinde o yokluğun hasreti vardı. Gözyaşlarımı sevmediğini biliyordum ama tutamıyordum. Bana en büyük hediyeyi vermişti. Bana baba evimi geri vermişti.

"Sen benim yuvamsın, sevdiğim," dedim ona sımsıkı sarılmadan önce. Bana dünyaları geri vermişti.

Unutmak insanın fıtratında vardı.

Zaman geçtikçe yüreğimdeki ağrı azaldı. Ali'nin mutlu olduğunu gördükçe Selvi'nin ölümünün etkisinden sıyrılmaya başlıyordum. Bir çocukla bir zalim arasında seçim yapmak zorunda kalmıştım. Her ne kadar seçimim ağır olsa da ayağa kalktım.

Her karanlıktan sonra aydınlığı vadeden Rabb'im bana ailemin, Siraç'ın vesilesiyle en güzel aydınlığı, baba evimi vermişti. Her odayı dolaşmıştım evimle buluştuğumda, belki kokusu gitmişti babamın ama anılar hâlâ yeniden inşa edilmiş duvarların arasındaydı.

Amcamların sürekli ortadan kaybolmasını, annemin bazen tüm gün evde olmamasının sebebini de böylece öğrenmiştim. Siraç'ın önderliğinde evi tekrar inşa ettirmişlerdi.

Dedemler de kısa bir süre sonra Ali'yi alıp babamın evine geldiklerinde tam olmuştum. O günden sonra da zamanın hızına yetişemedim.

Bir hafta boyunca iyileşmem için doğru düzgün yataktan çıkmama izin vermediler ama o bir hafta çocuklara şenlik oldu çünkü benim dinlendiğim her gün çocuklar, kurulan oyun parkına geldiler.

İki yuvamın içerisinde de çocukların acı çığlıklarının üstünü örten neşeleri vardı. Ali, hiçbir şey olmamış gibi onlara katılmıştı. O kadar mutlu oldum ki bu, benim baba evinden sonra ikinci mucizem oldu.

Psikoloğuna göre yok saymayı seçmişti Ali. Belki de silmişti zihninden çünkü hiçbir şekilde ürkmüyordu, tek fark bana daha düşkün olmasıydı. Artık sarılmakla kalmıyordu, sanki iyileştiğini görmek yetmiyormuş gibi tokat atılan yanağımı sürekli öpüyordu.

Siraç'a bir daha yakalananlar hakkında bir şey sormamıştım. Hayatımda ilk defa ben kaçmayı tercih ediyordum. Düğün yaklaştıkça eve geç geliyordu, yine bir şeylerle uğraştığını biliyordum ama sorgulamıyordum.

Kaç kere ağlayarak uyanmıştım, kaç kere teselli etmişti, sayısını unutmuştum ama geçiyordu, bir şekilde geçiriyorduk. Özellikle düğün arifesi gecesi aşağı indiğimizde onunla ailem arasındaki soğuk rüzgârlar dinince içten içe daha mutlu oldum.

Kına için çağrılmıştık.

Tabii ki bu fikir de Eylül'ün başının altından çıkmıştı. İki sandalyenin etrafında ailemin oluşturduğu kalabalık vardı. Bana kına yakan Yasemin yengemdi, Siraç'ın serçe parmağına kına süren de bendim. Kokusu boşuna gitmemişti muhtemelen ama sesini çıkarmadı.

Yine de, "Ağlatmıyorsunuz sakın!" dediğinde kızları mum etmişti. Kimse hüzünlü bir şey yapamadı. Eylül'ün arkasındaki Demir de tefe vurup etrafımızda dolanınca kimsede ciddiyet kalmamıştı zaten.

Ağlamaya fırsat bile bulamayan ilk gelin olarak tarihe geçecektim. Bütün bunlara rağmen aynı gece baba evimde, annemle babamın odasında, annemin koynunda uyurken annem ağladı, ben de kendimi tutamadım.

O gece annemin tek bir öğüdü vardı benim için. "Kavgalar olur elbet. Ama yatağınızı ayırma. Aynı yatakta uyuyunca bir bakıyorsun ki kendini ona sarılırken, onu da sana sarılmış hâlde bulursun. Diğer türlü aranıza giren soğukluğu ısıtmak o kadar kolay olmuyor."

Kulağıma küpe yapmıştım öğütlerini. Sabah davul sesleriyle uyandığımızda hâlâ annemin sesi vardı kulağımda.

Bir haziran sabahına, düğün günüme gözlerimi açtığımda bundan sonraki hayatımın çok daha farklı olacağına dair büyük bir hisle güne başladım.

"Elif, alarmını kapat!" dedi annem gözlerini açmadan. Kıkırdadım onun yanında. Küçüklüğümden beri alarmlarım oldukça gürültülü olurdu çünkü kendi kendime kolay uyansam da eğer uykumu alamamışsam top patlasa uyanmazdım.

Annem davul seslerini alarmım zannetmişti. Köşede duran seccademin üstündeki yazmayı aldım ve başıma geçirip penceremi açtım. Aşağı sarktım ama sargılarımdan daha dün kurtulduğum için dikkatli davranmaya devam ediyordum.

Yine de dışarıda ki manzaraya, elimi ağzıma kapatıp kıkır kıkır gülmeden edemedim. Demir, Selçuk abiyi de karşısına almıştı; davulcu ve zurnacının etrafında oynuyorlardı. Siraç da siyah kumaş pantolonun ceplerine ellerini koymuş, *bunlar iflah olmaz* dercesine onları izliyordu.

Ortamdan uzakta dursalar da sürüyle koruma vardı. Yine de mahalleli korkmadan dışarı çıkmıştı, bizimkileri gülerek izliyordu.

Alt katın da pencereleri açıldı ve bigudi sarılmış saçlarıyla Eylül sarktı balkondan. Beni hazırlayacak ekip buraya geleceği için o da bizim evde kalmıştı. Hoş, artık Edi ile Büdü gibiydik. Ben nereye o oraya, o nereye ben orayaydı.

"Bensiz mi? Vay hainler!" diye bağırdığında hepsinin dikkatini çekti. Tabii, benim odağım Siraç olduğu için onun ilk beni fark ettiğini görebiliyordum.

Beni görünce gülümsemesi genişledi; başını eğip selamladı beni. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Oysa kalbim onu görünce davulcunun davula vurma hızıyla aynı ritme kavuşmuştu.

Demir ise o sırada zurnacıyı yanına almış, bizim bahçeye girmişti. "Çal abi damat halayını!" dedi bir de. Zurnacı bizim pencerenin dibinde çalarken Demir aldı eline sazı, şarkıyı da kendine göre uydurdu.

"Sinaç damat oluyor, sıra da bana geliyor! Gel bana, güzel kız! Kalbimi çalan hırsız. Haydi halaya!"

Durdurdu davulcu ve zurnacıyı, üç kere ıslık çaldı. Ben, sevdiği ıslık çaldığı için eriyen bir kadını ilk defa görüyordum. Eylül pencerenin mermerine yaslanmış, serenat yapan Demir'e karşı uçuştaydı.

"Eller havaya!"

Mahallede dışarı çıkan herkes Demir'i alkışlarken Selçuk abi arkasından seslendi: "Ulan, her olaydan da kendine pay çıkarabiliyorsun ya! Helal olsun sana!" dedi.

Tabii, bu cümleler Eylül'ü kendine getirdi. Çenesine koyduğu elini çekti ve olduğu yerde dikleşti. "Zurna!" dedi Demir'e, sonra pat diye kapattı yüzüne pencereyi. Demir bütün bunlara rağmen sırıtmaya devam ediyordu. "Utandı bal kazanı!" dedikten sonra bana doğru döndü. Eylül'ün tepkisi umurunda değildi.

"Selamlar, yenge!" dedi ve reverans yaparak abartılı bir selam verdi. "Bizimkini damat traşına götürüyorum da sizi de güzelce uyandıralım dedim." Göz kırptı ve Siraç'ı gösterdi. Siraç ise, "Bitti mi gösterin, doydun mu oynamaya?" diye cevap verdi ona. Kısa bir bakışla ona baktıktan sonra bana döndü.

Saf saf güldüm, galiba ben bayağı bayağı yanıktım çünkü bu sabah ayrı bir yakışıklı gözüküyordu. Bir insana beyaz gömlek bu kadar mı yakışırdı? Geniş omuzlarına öyle güzel oturmuştu ki iç çekesim geldi ama tuttum kendimi. Üstelik daha damatlığını giymemişti bile.

Gerçi ben onun damatlığının nasıl olduğunu bilmiyordum. Demir'le birlikte seçmişlerdi. "Yeni mi uyandın?" dedi bana. Başımı sallayabildim sadece. Fark etti etkisini, elini ensesine attı ve gamzelerini göstere göstere gülümsedi.

İçim gidiyordu, içim!

Eylül'ü kınarken ben uçuşa geçmiştim. Arkada çalan *Havada Aşk Kokusu Var* şarkısı, dedem kapıya çıkınca bozuk plak gibi kesildi. Siraçlar dedemle görüştükten sonra gittiler.

Hatta dedem onları kovmuş bile olabilirdi.

Sonrası kocaman bir curcunaydı. Gelinliğim sırtımda zedelenen kaşlar yüzünden değiştirilmiş; korsesiz, dantelden, pelerinli bir modele dönüştürülmüştü. İçinde krem rengi bir astar vardı. O kadar zarifti ki Melisa cidden işini hakkıyla yerine getirmişti.

Ne kadar teşekkür etmeye bile fırsat bulamasam da.

Aynı dantelden pelerinin başlığıymış gibi yapılan gelin başımdan ziyade yüzüme yapılan sade makyaj uzun sürdü. İstediğim gibi yapılan makyajın asıl amacı yüzümde izi kalan yaraların, morlukların üstünü kapatmaktı.

Benimle işleri bittiğinde öğle ezanı okunuyordu. Evde büyük bir kalabalık vardı. Gelin almaya gelen geleneydi. En çok bundan korkuyordum zaten ama öyle sıkı bir kontrol vardı ki gelenlerin daha çok korkması gerekiyordu.

Yine de annemi ve bizi tanıyan herkes eve gelmişti. Nergis bir nefes uzağımdaydı bütün bu anlarda ve artık yalnız değildi.

İkinci bir emre kadar tek başına kişisel korumam olmayacaktı.

Bu ona Siraç tarafından verilen cezaydı. Tamamen kişisel korumam olmaktan uzaklaştıracaktı Nergis'i ama ben izin vermemiştim. Yine de Nergis de vicdan azabı duyuyor olmalıydı ki yüzünde mimik bile oynamıyordu. Gelen kim olursa olsun, buz gibi bakıyordu. Sıradan bir elbise giydiği için onu nemrut görümcem sananlar bile olmuştu.

Bu yoruma Eylül kahkahalarla gülmüş, Nergis ona ters ters bakınca susmak zorunda kalmıştı.

Eylül'ün üstünde saks mavisi, uzun, zarif bir elbise vardı. Saçını topuz yaptırmıştı. Zeynep ve Yağmur da mavi tonlarında giyinmişler, yavruağzı güllerden oluşan bileklikleri takmışlardı. Resmi bir şey olmasa da nedimelerim gibi olmuşlardı.

Kır bahçesinde yapılacak düğünün konsepti mavi ve yavruağzı rengindeki güllerdi. Gelin çiçeğim de bu güllerden yapılmıştı. Bu yüzden onlar da bu renklerde giyinmişlerdi.

Hepimiz öğle namazını kıldıktan sonra konvoyun sesi uzaktan duyulmaya başladı. O kadar gürültülü geldiler ki jilet gibi siyah takım elbisesini giymiş, sabahtan beri tekli koltukta oturan dedem homurdanarak ağzının içinde konuştu.

Emindim ki içten içe sövüyordu.

Gelmişti çünkü o an.

Yadigârını tamamen teslim edecekti. Siraç'lar evin önüne geldiğinde ayağa kalktık. Kuşak bağlamanın zamanıydı. O zamana kadar hiç ağlamamıştım ama dedem kuşağı bağlamak isteyip karşıma geldiğinde gözlerim hemen doldu.

O da karşımda yaşlanmış ama yine yaşlandıkça kuvvet kazanmış yüzünde hüzünlü bir tebessümle duruyordu. "Geldik mi o ana, yadigârım?" diyerek kollarını açtı. Onu hiç bekletmeden sımsıkı sarıldığımda o da bana sarıldı. Gözyaşlarım birer birer döküldü.

"Sen bana Korkut'tan kalansın. Hüznün bana babanın ahı olur, bilesin. Güleceksin, güldürüleceksin!" dedi sırtımı sıvazlarken. Sözleri bana değil, gelecek olan damada bir emirdi. "Üzülürsen de şayet, *arkanda kapı gibi dedem var,* diyeceksin. *Üzülmeme izin vermez o,* diyeceksin!" diye devam etti sözlerine ve şakağımdan öptü. Onu başımla onaylayana kadar gözlerini üstümden çekmedi. Sonra geri çekilip belimde üç kere döndürdüğü kırmızı kuşağı bağladı.

Bereketti bu kuşak, bunu temsil ediyordu. "Seni çok seviyorum, dedem!" dediğimde gülümsedi hafifçe.

"Ben de, yadigârım!" dedi titrek bir sesle.

Gözleri dolarken geri çekildi ve yerini amcamlara bıraktı. İkisi birden sarıldı bana. O kadar zordu ki sesli bir şekilde ağlamamak. Furkan amcam, "Babam, sen asla eksik olmayacaksın. Biz hep yanındayız, senin kocaman bir ailen var," dedi. Yiğit amcam onu onaylarken sesi titriyordu. "Sen bizim kızımızsın, babam!" dedi. Herkes ağlıyordu, artık duyabiliyordum. Onları sesli bir şekilde onaylayamadım bile.

Yengemlerle de sarıldıktan sonra sıra anneme geldi.

Gözleri kıpkırmızı olmuştu, bir köşede duruyordu. Sessiz sessiz ağlardı o hep zaten. "Annem!" diye seslendim ona. Kollarımı açtığımda sesli bir hıçkırık koptu boğazından. Öyle sıkı sarıldı ki kahroldum. Sanki onu bir başına bırakıyormuşum gibi hissettim ama "Çok mutlu ol, annem. Ben buradayım, biz hep aileniz. Bu asla ayrılık değil," derken beni hissetmiş gibi defetti kötü hislerimi. Sonra geri çekildi ve iki yanağımı öptü.

Dedem onun koluna girdiğinde bir nebze olsun içim rahat etti. Kapı çaldığında Eylül gözyaşlarını sildi ve "Of, mahvettiniz beni!" dedi ve kapıya doğru ilerledi.

Bir yandan da kızları çağırıyordu. Kapının önünde üç kız durdular. Kapı hafifçe aralandı ve "Gelini almaya geldik!" diyen Levent Bey'in sesini duyduğumda bu sefer şaşırmadım. Bir büyük olarak Siraç'ı yalnız bırakmayacağını biliyordum zaten.

Bu sırada makyajımı bozmamaya çalışarak gözyaşlarımı siliyordum. Bozulmuşsa bile düğünün olduğu mekâna beni hazırlayan ekip de gelecekti, makyajımı tazeleyebilirlerdi.

Bu yüzden dikkatimi kızlara verdim. Eylül başlarında olunca her biri deste deste para aldılar. Levent Bey kızlarla oldukça eğleniyordu. "Eylül

beni soyup soğana çevirdin, kızım." dediğinde Eylül sonunda sırıtarak kapıyı açtı ve Levent Bey gülümseyerek içeri girdi.

Eylül, "Ne var, dede? Sende bol bol var nasıl olsa," dedi. Hiç acımadığı gibi bir de omuz silkmişti. Levent Bey onunla birlikte içeri girdi ama benim gözüm arkasındaki adamdaydı. Sabırsız olduğunu yüzünden bile anlamıştım. Bu yüzünü görebildiğim ilk andı. Saçları yana doğru ayrılmış ve arkaya doğru tatanmıştı. Uzayan sakalları tamamen kesilmişti.

Damatlığı, taktığı papyonu simsiyahtı. Üzerinde renkli olan tek şey, ceketinin cebindeki mavi güldü. Küçük çiçeklerin arasında da tomurcuk hâlinde yavruağzı güller vardı.

Takım elbise heybetli gövdesine, geniş omuzlarına o kadar yakışmıştı ki lacivert ve siyahın en güzel uyumu karşımdaki adamdı.

Tıpkı rüyamdaki karga gibiydi. İç çektim istemsizce.

O da beni gördü. Olduğu yerde donduğunda bir şey olduğunu sandım ama sonra gözleri gözlerime değdi. Düştüm gecenin okyanusuna, derinine, en dibe. Eskiden uzaktan gördüğüm hasret ateşi şimdi ikimizi de yakıyordu.

Derin bir nefes aldı ve o kadar kalabalığın arasında nefes aldığını, onunla nefes aldığımı hissettim ve gülümsedim. Kalabalık olduğu için konuşamadı ama gözlerini bir an bile ayırmadı üzerimden.

İkimiz de birbirimize yandık.

Kırmızı duvağı yüzüme örtmeden önce Levent Bey'in elini öptüm ve Siraç'ın eli elimde, Levent Bey'in eli ise dirseğimdeyken dışarı çıkarıldım.

Davullar yine Demir'in emriyle çalarken konvoy sırasını görünce dudağım uçuklayacaktı. Önde Demir'in *Bugatti*'si, arkada süslenmiş olan ama bende yalnızca travma olarak kalan *Rolls Royce* vardı.

Eylül bir de, "Bu sefer bomba sensin, Elif," diye espri yapınca ters ters baktım duvağın altından ona. Baba evimden uğurlanırken tek eksiğim babamdı ama o eksiğimi de bir nebze dindirecektim. Siraç arabaya bindiğinde elimi tekrar sımsıkı tuttu. Araba hareket etti, Eylül önde hiç durmadan neşeyle konuşuyordu ama Siraç'ın umurunda değildi. Gözlerini üzerimden bir an olsun ayırmıyordu.

"Ne?" dedim en sonunda dayanamayıp. "Neden öyle bakıyorsun?" İstemsizce gülümsüyordum. "Beğenmedin mi yoksa?" derken buna ben bile inanmamıştım. Çuval giysem bile aynı tepkiyi verebilme potansiyeli vardı.

Benimki sadece onu konuşturma çabasıydı.

Nitekim istediğimi bana verdi. Eli yüzüme uzandı. "O kadar güzelsin ki benim de baharım oldun." Başparmağı usulca yanağımı okşadı. "En kıymetlim oldun."

Babamın sözüydü bu. Onun ağzından duyduğum en kıymetli iltifattı, bu yüzden gözlerim doldu. Gözlerinde ise yalın gerçekler vardı. "Neden seni ilk gördüğüm an sana *Gün Işığı* dediğimi şimdi daha iyi anlıyorum."

Çünkü bedeni kurtulmuş olsa da ruhu o kulübede sıkışıp kalmıştı. O bana böyle bakarken ağlamamak çok zordu. "Ama böyle yaparsan ağlarım. Çok seviyorum çünkü," dedim.

Gülümsedi. "Çok seviyorum!" dedi. Sonra eğilip elimin üstüne buseler kondurdu. "Baharım!" dedi, öptü. "Cennetim!" dedi, tekrar öptü. "Dünyam!" Elime yüzünü yasladı. "En güzelim, benim, benim!" Fısıltıyla söylediği cümleler tıpkı onun gibi yüreğimin en büyük zafiyetiydi.

Sonra bakışlarını bana çevirdi. Böyle, bu şekilde, boyun eğmiş bir hâlde olsa da beklentiyi, bu zamana kadar bekletildiği hasreti gördüm yüzünde.

"Bu gece artık tamamen benimsin."

Ses tonu, bakışları, her şey bir anda değişirken gelinlik kalın olmasına rağmen ürperdiğimi hissettim. Bu gecenin bir diğer nihai sonucu buydu. Onunla resmî olarak evlendiğim gibi tamamen onun olacaktım. "Siraç!" dedim. Öyle bir bakıyordu ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Kızardığımı hissettim.

O ise elini yüzüme getirdi ve usulca çenemi tutup tekrar başımı kendisine çevirdi. "Ne?" dediğinde yüzünde nadiren de olsa gördüğüm gönül çelen bir gülüş vardı. "Sadece bir gerçeği dile getirdim."

O gerçekler bu gece beni yakardı. "Tamam, dön önüne!" dediğimde tekrar güldü ama neyse ki dediğimi yaptı.

Kısa bir yol katettik ve istediğim yere ulaştık.

Benim isteğim üzerine konvoyla turlamadan önce şehitliğe gelmiştik. Ne dedem ne de annem, kimsenin yanımda gelmesini istemedim. Siraç'la birlikte gelmiştik, yanımızda sadece korumalar vardı.

Kuşlar ötüyordu mezarlıkta, babamın mezarının hemen yanında. Bir an *acaba mezar taşının üstünde kargayı görür müyüm* diye düşündüm çünkü varlığını hissediyor gibiydim. Sanki buradaydı, yanı başımdaydı.

Babamın mezarının üstüne yine taze karanfiller konulmuştu. Bu sefer düğün çiçeklerimden bir buketi de ben bıraktım mezarının başına.

"Selamünaleyküm babam, biz geldik," dediğimde Siraç'ın yüzünde sabit bir ifade vardı. Mezar taşını elimle sevdim. Gülümsedim ama bu sefer buruk değildi. Sanki yanımdaydı, sırtımı yaslamıştım babama. Toprağın kokusunda, yaza rağmen hafif esen rüzgârda onun ruhu vardı.

"Bu sefer onu da getirdim. Hani bahsetmiştim ya, sevdiğimi söylemiştim." Karşımdaymış gibi konuştum onunla. Siraç izledi bizi. "Evleniyorum

onunla, babam. Senin de selamını almadan, onu sana göstermeden gitmek istemedim."

Gözüm yeni sulanmış toprakta dolandı. Bir kez daha gerçeklerin acısı vurdu yüzüme. Artık ondan sakladıklarım vardı. Geçmişimde birini öldürdüğümü, bir zulme uğradığımı ona anlatamadım.

"Gelin oluyor ikinci baharın," dedim kısık sesle. Elimi göğsüme bastırdım. "Hep buradasın babam. Seni benden bir kurşun alamazdı zaten," dedim.

Siraç'a baktığımda yüzündeki kaskatı ifadeyi gördüm. Onun önünde konuşmaktan çekindim bir an. Ne düşündüğünü anlayamamıştım çünkü. Bakışlarım tekrar babamın mezarına döndüğünde üzgündüm. İlk tanışmalarının böyle olmasını istemezdim.

"Varlığını eksik etme, babam." Elimi göğsüme biraz daha bastırdım. "Allah'a emanetim." Sonra mezar taşına bastırdım. "Allah'a emanetsin."

Sonra Siraç'ın sesini duydum. "Bir de bana!" dedi. Başımı ona doğru çevirdim. Göz göze geldik. "Allah'tan sonra bana emanetsin artık. Baban duyuyorsa şayet bizi..." Gelip elimi tuttu. "Böyle bilsin," dediğinde babamın mezarından ilk defa ağlamadan ayrılacağımı hissettim.

Alnımdan öptü tekrar. Geri çekilip, "Duyar," dedim tebessüm ederek. O da bana gülümsedi ama bakışlarının ardında başka bir duygu daha vardı. Bilemedim o an. Dua ettim mezarda, oradan uzaklaştığımda benden sonra bir dakika daha babamın mezarında durdu Siraç.

Mezarlıktan ayrıldığımızda içinde bulunduğu makam aracının açık camından bizi dikkatli bir şekilde izleyen Levent Bey'le göz göze geldik. Arabaya binene kadar gözlerini üzerimde hissettim.

Sanki bakışlarının bir ağırlığı vardı. Umursamamaya çalıştım, ruhum huzurla buluşmuşçasına göğüs kafesim genişlemişti çünkü.

Babamın duasını almış gibiydim. Siraç durgun bir şekilde arabaya bindiğinde bile kötü bir şey düşünmedim. Zaten konvoy başladığında onun da ruh hâli değişti. *Bugatti*'nin kornasından bir an bile elini çekmeyen Demir'di. Ayrı arabada gelmediği için bizim arabayı süren şoförü kornaya basması için darlayan ise Eylül.

Bu hâlleri bizi de neşelendirdi. Demir, konvoyun başını çekmekten deli gibi zevk aldığını, elini kornadan asla çekmeyerek belli ediyordu. Eylül ise arabanın camından sarktığı için defalarca uyarılsa bile asla vazgeçmedi. Dört bir yanımızda korumalarla birlikte şehir içindeki insanları riske atmamak için ara yollardan geçtik.

Düğünün yapılacağa mekâna ulaştığımızda ise kır bahçesinin nasıl olduğunu göremeden direkt gelin odasının olduğu bölüme alındım.

Makyajımın düzeltilmesi gerekiyordu. Siraç beni bırakıp dışarı çıktığında arka bahçeyi izleyen pencereye doğru döndüm ben de. Annemler birazdan gelecekti, bu yüzden odaya girip çıkan görevliler haricinde yalnızdım.

Eylül de dışarıyı kontrol etmek için yanımdan ayrılmıştı. Kapı tıklatılmadan açıldığında da görevlilerden biri sandım ama arkamı döndüğümde kapıyı ardından kapatan Levent Bey'le karşılaştım.

Yüzündeki ifadede tereddüdü gördüğüm anda bir şeyler söyleyeceğinin farkındaydım. "Hayır!" dedim direkt. "Bugünümü zehretmeyin. Yapmayın, zaten mutluluğu zor yakaladım."

Başını olumsuz anlamda salladı.

"Acımasız olabilirim, kızım ama hiçbir zaman sana kötülük getirecek bir şey istemedim." İki yanda duran ellerini sıkıntıyla önünde birleştirdi. Yüzünde yine aynı babacan ifade vardı. "Bu yola çıkarken bu yükü taşıyamayacağına bir an bile inansam asla adını anmazdım." Ona boş gözlerle, ona hiçbir şey bilmeyen gözlerle baktım.

"Otur, kızım!" dedi bana. Dediğini yapamayacak kadar arada kalmıştım. Yüzünde acının gölgesi vardı. "Sana en azından bu yola tam olarak çıkmadan önce anlatmam gereken şeyler var."

Vicdan azabı çekiyordu belki, bilmiyordum ama kararlıydı da aynı zamanda. Kafasına koyduğunu yapmaya alışmış bir adamla karşı karşıyaydım.

"Otur, kızım!" dedi bir kez daha. Acımasızlığı belki de birinin hayatını kurtarmak içindi. "Sana, babanın Siraç'ı korumaya çalışırken öldüğünü ayakta anlatamam."

Kalbim bir anlığına durdu sanki. "Kimse bu yükü ayaktayken sırtlanamaz."

DEVAM EDECEK...